

Cửu Dung

Contents

Cửu Dung	2
1. Q.1 - Chương 1: Hoa Đào Theo Nước Cuốn	3
2. Q.1 - Chương 2: Làm Dâu Nhà Họ Thẩm.	6
3. Q.1 - Chương 3: Đất Bằng Nổi Sóng Dữ	8
4. Q.1 - Chương 4: Mộng Qua Như Từng Thấy	12
5. Q.1 - Chương 5: Lòng Người Không Như Nước.	14
6. Q.1 - Chương 6: Chớ Hối Đúng Hay Sai	17
7. Q.1 - Chương 7: Tình Cờ Nghe Âm Mưu	19
8. Q.1 - Chương 8: Khó Khăn Phòng Tránh Địch	21
9. Q.1 - Chương 9: Thối Đời Thật Suy Đồi (1)	23
10. Q.1 - Chương 10: Thối Đời Thật Suy Đồi (2)	25
11. Q.1 - Chương 11: Năm Tới Phong Ba Dữ (1)	27
12. Q.1 - Chương 12: Năm Tới Phong Ba Dữ (2)	30
13. Q.1 - Chương 13: Năm Tới Phong Ba Dữ (3)	32
14. Q.1 - Chương 14: Đêm Dài Sao Đàng Đàng (1)	34
15. Q.1 - Chương 15: Đêm Dài Sao Đàng Đàng (2)	35
16. Q.1 - Chương 16: Đồng Tâm Sinh Tử Kiếp (1)	37
17. Q.1 - Chương 17: Đồng Tâm Sinh Tử Kiếp (2)	39
18. Q.1 - Chương 18: Đồng Tâm Sinh Tử Kiếp (3)	41
19. Q.1 - Chương 19: Trường Ca Còn Đường Khóc (1)	43
20. Q.1 - Chương 20: Trường Ca Còn Đường Khóc (2)	45
21. Q.1 - Chương 21: Đêm Xuân Nở Ngàn Hoa (1)	47
22. Q.1 - Chương 22: Đêm Xuân Nở Ngàn Hoa (2)	49
23. Q.1 - Chương 23: Đêm Xuân Nở Ngàn Hoa (3)	52
24. Q.1 - Chương 24: Hồn Thơm Không Đoạn Tuyệt (1)	54
25. Q.1 - Chương 25: Hồn Thơm Không Đoạn Tuyệt (2)	56
26. Q.1 - Chương 26: Hồn Thơm Không Đoạn Tuyệt (3)	58
27. Q.1 - Chương 27: Thân Thích Còn Xót Xa (1)	59
28. Q.1 - Chương 28: Thân Thích Còn Xót Xa (2)	61
29. Q.1 - Chương 29: Thân Thích Còn Xót Xa (2)	63
30. Q.1 - Chương 30: Người Ngoài Đà Ca Hát	64
31. Q.2 - Chương 1: Người Trong Giấc Xuân Khuê	66
32. Q.2 - Chương 2: Lúc Canh Khuya Đêm Thẩm	68
33. Q.2 - Chương 3: Rừng Trúc Tan Bóng Mờ	70
34. Q.2 - Chương 4: Vì Yêu Mà Sinh Phiền	72
35. Q.2 - Chương 5: Đồi Bên Hoài Trông Ngóng	74
36. Q.2 - Chương 6: Giông Tố Tửu Vĩ Công (1)	76
37. Q.2 - Chương 7: Giông Tố Tửu Vĩ Công (2)	78
38. Q.2 - Chương 8: Giông Tố Tửu Vĩ Công (3)	80
39. Q.2 - Chương 9: Phẩm Rượu Luận Học Thức	82
40. Q.2 - Chương 10: Bạch Y Lạnh Như Nước (1)	84
41. Q.2 - Chương 11: Chương 11	86

42. Q.2 - Chương 12: Chương 12	86
43. Q.2 - Chương 13: Hoa Trên Trời Rơi Xuống (1)	86
44. Q.2 - Chương 14: Hoa Trên Trời Rơi Xuống (2)	88
45. Q.2 - Chương 15: Chương 15	90
46. Q.2 - Chương 16: Tình Tới Kể Nỗi Lòng	90
47. Q.2 - Chương 17: Bách Thanh Chim Yến Tách Đàn (1)	92
48. Q.2 - Chương 18: Bách Thanh Chim Yến Tách Đàn (2)	94
49. Q.2 - Chương 19: Khanh [1] Hãy Tạm Thời Về Nhà (1)	96
50. Q.2 - Chương 20: Khanh Hãy Tạm Thời Về Nhà (2)	98
51. Q.2 - Chương 21: Khanh Hãy Tạm Thời Về Nhà (3)	100
52. Q.2 - Chương 22: Vì Hận Mà Sinh Sợ (1)	101
53. Q.2 - Chương 23: Vì Hận Mà Sinh Sợ (2)	103
54. Q.2 - Chương 24: Vì Hận Mà Sinh Sợ (3)	105
55. Q.2 - Chương 25: Tân Nương Cửa Chàng	107
56. Q.2 - Chương 26: Tình Thân Gặp Ý Chàng (1)	108
57. Q.2 - Chương 27: Tình Thân Gặp Ý Chàng (2)	110
58. Q.2 - Chương 28: Tình Thân Gặp Ý Chàng (3)	113
59. Q.2 - Chương 29: Tay Không Xé Nát Hỷ Bào (1)	115
60. Q.2 - Chương 30: Tay Không Xé Nát Hỷ Bào (2)	117
61. Q.3 - Chương 1: Mười Năm Tướng Quân Về (1)	118
62. Q.3 - Chương 2: Mười Năm Tướng Quân Về (2)	120
63. Q.3 - Chương 3: Gặp Lại Nơi Đường Hẹp (1)	122
64. Q.3 - Chương 4: Gặp Lại Nơi Đường Hẹp (2)	124
65. Q.3 - Chương 5: Đâu Phải Gió Với Trăng (1)	127
66. Q.3 - Chương 6: Đâu Phải Gió Với Trăng (2)	130
67. Q.3 - Chương 7: Đâu Phải Gió Với Trăng (3)	132
68. Q.3 - Chương 8: Núi Xanh Che Chàng Đẳng	134
69. Q.3 - Chương 9: Chuyện Cũ Chỉ Rước Sầu	137
70. Q.3 - Chương 10: Trừ Phi Minh Đùng Làm	140
71. Q.3 - Chương 11: Đến Sao Thì Đi Vậy	143
72. Q.3 - Chương 12: Mây Rẽ Thấy Trăng Thanh (1)	145
73. Q.3 - Chương 13: Mây Rẽ Thấy Trăng Thanh (2)	146
74. Q.3 - Chương 14: Mây Rẽ Thấy Trăng Thanh (3)	148
75. Q.3 - Chương 15: Sự Đời Thường Như Mộng (1)	152
76. Q.3 - Chương 16: Sự Đời Thường Như Mộng (2)	155
77. Q.3 - Chương 17: Tình Thâm Còn Chưa Hối	159
78. Q.3 - Chương 18: Máu Đào Tươi Sảnh Hoa	162
79. Q.3 - Chương 19: Báo Đáp Sầu Nét Mi	165
80. Q.3 - Chương 20: Khóc Nức Lúc Đêm Trường	169
81. Q.3 - Chương 21: Liễu Ấm Lại Hoa Minh	171
82. Q.3 - Chương 22: Thiên Hạ Đệ Nhất Trạng Sư	175
83. Q.3 - Chương 23: Lúc Tới Áo Điểm Mây (1)	180
84. Q.3 - Chương 24: Lúc Tới Áo Điểm Mây (2)	183
85. Q.3 - Chương 25: Lúc Tới Áo Điểm Mây (3)	185
86. Q.3 - Chương 26: Giáng Chờ Ngày Suy Vi	188
87. Q.3 - Chương 27: Sao Đốt Nhau Quá Gấp (1)	190
88. Q.3 - Chương 29: Sao Đốt Nhau Quá Gấp (2)	192
89. Q.3 - Chương 30: Khi Chân Tướng Đã Rõ Ràng	195

Cửu Dung

Giới thiệu

Vốn là cô gái xuất thân thôn dã, trời sinh lạnh nhạt, vì cứu cha, Cửu Dung đành dứt lòng buông bỏ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuu-dung>

1. Q.1 - Chương 1: Hoa Đào Theo Nước Cuốn

Năm ấy gả vào Thẩm gia, tôi vừa tròn mười lăm, độ tuổi trắng rằm mà người con gái xinh đẹp tha thướt nhất; còn vị hôn phu của tôi, Thẩm đại công tử Thẩm Hồng đã hai mươi tám.

Từ lâu tôi đã nghe Thẩm Hồng là người thông minh tài giỏi, nhưng từ sau cơn bạo bệnh bốn năm trước đến nay, ngày nào cũng bị thổ huyết. Dù đã cầu thầy sắc thuốc liên miên, bệnh vẫn không tiến triển, cứ thế kéo dài đến tận mùa thu năm nay thì bỗng trở nên nguy kịch, có khi cả tính mạng cũng không giữ được. Thế nên Cúc ma ma, nha hoàn bồi giá [1] của Thẩm lão phu nhân mới đứng ra hiến kế, chi bằng nạp thiếp cho Đại công tử, lấy việc hỷ làm may mắn, biết đâu bệnh tình Đại công tử nhờ đó lại qua khỏi.

[1] Nha hoàn nhà mẹ đẻ, khi xuất giá thì dẫn theo

Chính thất phu nhân của Thẩm hồng, Liễu Vũ Tương nghe xong khẽ nói: “Bệnh tình của tướng công đã nghiêm trọng như vậy, sao còn muốn liên lụy tới cả đời một cô gái vô tội chứ?” Mặt Cúc ma ma lúc đó trong giận lắm.

Phu nhân Sầm Khê Huyền của Tam công tử Thẩm Tề vốn giỏi đoán ý người khác, mới nói: “Cúc ma ma cũng là có ý tốt. Mệnh của một con bé tầm thường sao so được với mệnh của đại ca. Huống hồ, gả vào Thẩm gia vốn là chuyện bao nhiêu cô gái mơ ước kia.

“Chỉ lý, chỉ lý, là người hiền lương thực đức, ai lại ngăn cản trượng phu nạp thiếp bao giờ.” Chuyện thêm dầu vào lửa, phu nhân Nhị công tử Thẩm Phúc – Mai Nhiên Phi xưa nay có chịu kém ai, nàng ta lên giọng, “Tuy tướng công nhà này yêu thương tôi hết mực, chẳng nghĩ tới chuyện nạp tiếp bao giờ, nhưng tôi vẫn khuyên chàng cưới thêm vài phu nhân nữa đấy, để Thẩm gia chúng ta được công cháu đầy đàn. Chao ôi, chẳng như con gái nhà ai kia xuất thân hèn kém, thật không hiểu chuyện, chỉ biết đổ kỵ.”

Giọng nàng ta đầy ý mỉa mai, sắc mặt Liễu Vũ Tương thoát tái nhợt. Ai ai cũng biết, trong ba vị phu nhân nhà họ Thẩm, phụ thân của Tam nương Sầm Khê Huyền là Cống thương [2] của triều đình, Nhị nương Mai Nhiên Phi cũng là thiên kim độc nhất Mai Mặc – Huyện lệnh Duy huyện, duy có Liễu Vũ Tương là con gái của một ngư phủ bên bờ sông Di. Năm đó Thẩm gia lập đàn cúng tế, Liễu Vũ Tương và phụ thân đến đưa cá, Thẩm Hồng vừa gặp nàng đã đem lòng thương mến, bất chấp tất cả mà theo đuổi không thôi. Để cưới nàng về làm chính thất, chàng không ngần ngại từ hôn với Đỗ Nhược Linh – con gái Phủ doãn Sơn Đông Đỗ Diên Sùng, lại còn phải khốn khổ đấu tranh với Thẩm lão phu nhân tới hơn hai năm trời.

[2] Người chuyên lo việc mua bán cho triều đình

Về sau, thấy không lay chuyển được ý định của con trai, Thẩm lão phu nhân đành miễn cưỡng chấp nhận hôn sự này. Hai năm đầu làm dâu Thẩm gia, cuộc sống của Liễu Vũ Tương vô cùng hạnh phúc. Tuy Sầm Khê Huyền và Mai Nhiên Phi không vừa mắt và chẳng xem nàng ra gì, nhưng Thẩm Hồng luôn hết mực yêu

thương nàng, lại thêm Thấm lão phu nhân dần nhận ra nàng là người con gái hiền lương nên nã, cùng thay đổi thái độ với nàng. Bởi vậy, trên dưới Thấm gia chẳng ai dám bất kính với vị Đại thiếu phu nhân này.

Thế nhưng từ sau khi Thấm Hồng đổ bệnh thì thiên hạ lại rõ lên biết bao lời đồn. Có người nói nàng mệnh phạm Thiên Sát cô tinh, người khác lại bảo nàng mê hoặc trượng phu chìm đắm vào chuyện khuê phòng, thậm chí còn có người đồn đại kiếp trước nàng có thù oán với Thấm gia, kiếp này tới báo thù đoạt mạng. Những lời đồn đãi này mãi không lắng xuống, lại được kể có đầu có đuôi rất rành mạch khiến ai cũng phải tin. Tuy Thấm lão phu nhân không phải người dễ dàng bị dao động nhưng lâu ngày cũng trở nên lạnh nhạt với nàng, Liễu Vũ Tương bởi vậy mà thất sủng. Như giàu đồ bìm leo, dần dà không chỉ có Sầm Khê Huyền và Mai Nhiên Phi mà cả bọn hạ nhân trong phủ cũng không xem vị thiếu phu nhân này ra gì cả.

Thấm lão phu nhân nghe mọi người nói xong mới bảo, “Cúc ma ma, chuyện này giao lại cho bà”, sau đó nhẹ giọng, “Ta mệt rồi, các con lui xuống hết đi”, rồi nhắm mắt lại dưỡng thần. Các vị thiếu phu nhân lặng lẽ lui ra. Ở Duy huyện mọi người đều biết, gia giáo nhà họ Thấm nghiêm khắc có tiếng, lời Thấm lão phu nhân được xem như là thánh chỉ. Thấm lão phu nhân mười sáu tuổi gả vào Thấm gia, năm ba mươi sáu tuổi đã góa chồng, từ đó về sau một mình bà chèo chống toàn bộ gia nghiệp. Thế nhưng gia nghiệp nhà họ Thấm không những không hề lụi bại mà trái lại ngày càng thịnh vượng. Trong đó, công của Thấm lão phu nhân không thể không kể đến, toàn bộ Thấm gia đều tuân theo lời bà răn rập.

Thấm gia nổi tiếng bởi nghề làm rượu, hơn phân nửa lượng rượu Thấm gia ủ ra được vận chuyển đến kinh thành, tiến cống để Hoàng đế và hoàng thân quốc thích, vương công đại thần dùng, non nửa còn lại mới đem bán cho các nơi trong nước. Đại công tử Thấm Hồng của Thấm gia là con thủ cất rượu, dưới sự quản lý của chàng, nghiệp rượu nhà họ Thấm cũng đạt được chút thành tựu. Thấm lão phu nhân đang định giao hết gia nghiệp lại cho chàng, nhưng rồi chàng mắc phải trọng bệnh, không sao khỏi được. Thấm gia còn hai vị công tử là Thấm Phúc và Thấm Tề. Nhưng một người là ưa rồi hảo nhân, không thích làm việc, người kia tuy khôn khéo giỏi giang nhưng lắm mưu nhiều kế, lại di tiểu thiếp sinh ra. Cả hai đều không khiến Thấm lão phu nhân vừa lòng.

Những việc này đều là sau khi vào cửa Thấm gia tôi mới biết.

Tuy nói Thấm gia nhà cao cửa rộng, gả vào đây sẽ được hưởng vô vàng vinh hoa phú quý, thế nhưng Thấm Hồng bệnh ròn rã bốn năm, giờ đã gần đất xa trời, làm thiếp nhà họ Thấm có khác gì quả phụ héo hon. Mà tấm lòng phụ mẫu trong thiên hạ, ai nỡ đẩy con mình vào chỗ chết như vậy cho đành lòng.

Cúc ma ma lo liệu chuyện nạp thiếp của Thấm Hồng đã mấy ngày trời nhưng vẫn chưa chọn được ai. Vừa lúc có một pháp sư vân du đến, nói với Thấm lão phu nhân, nếu trong vòng ba ngày Thấm đại công tử còn không nạp thiếp, tà ma sẽ ám lên người, chắc chắn không qua khỏi được. Còn nếu có thể nạp thiếp xưng hũ, nói không chừng sẽ xua được tà ma, bệnh nhờ đó mà khỏi hẳn. Thấm lão phu nhân nghe vậy vô cùng sốt ruột, lập tức dán cáo thị toàn thành, nữ nhi nhà ai đồng ý gả cho Thấm đại công tử làm thiếp, sẽ thưởng phụ mẫu năm trăm lượng bạc.

Chuyện bán con gái này, bậc cha mẹ bình thường hẳn không bao giờ làm được, nhưng cha tôi lại không giống họ.

Chập tối hôm đó, cha bị một đám người áp giải về tận gian nhà tranh của chúng tôi. Tôi nhận ra kẻ đang giữ cha kia chính là bọn cho vay nặng lãi, một kẻ xấu xí, mắt bên lớn bên nhỏ là Quý Lợi Vinh; kẻ kia mắt tam giác mũi chim ưng, vẻ mặt hung tàn là Thương Dăng Tô. Cả hai đều không phải lần đầu tiên tới nhà tôi. Mỗi lần cha đánh bạc thua tiền đều vay bọn chúng, sau đó chúng sẽ tới nhà tôi cướp hết mọi thứ có thể bán được. Thế nhưng lần này không giống với trước đây.

Lần này chúng hung hãn hơn những lần trước nhiều. Cha tôi không chỉ mặt mũi bầm dập, chân còn đi khắp khà khắp khiêng trông vô cùng thảm thương.

Vừa nhìn thấy tôi, cha liền quỳ sụp xuống đất òa khóc: “Con ơi, con ơi, lần này cha chết chắc rồi, cha về gặp con lần cuối, sau này con phải tự chăm sóc lấy mình, tìm người tốt mà gả cho nghe con, cha không ở cùng con được nữa rồi...”.

Tôi cứ nhô cổ trong vườn, vờ như không nghe thấy gì. Năm nay mưa thuận gió hòa, rau dưa tươi tốt căng mọng, không bao lâu nữa có thể thu hoạch được rồi. Tôi ngẩng lên lấy tay quạt mồ hôi, phía chân trời, đàn

nhận công trên mình ráng chiều rục rở đang dần xa khuất. Hai năm nữa Hình Phong ca ca sẽ từ biên cương trở về.

Cha vẫn đang khóc lóc âm ỉ không thôi. Tôi nghe đến là phiền, không nhịn được bèn nói: “Cha, con gái biết rồi, nhất định con gái sẽ tự chăm sóc tốt bản thân, cha cứ an tâm đi đi.”

Cha nghe vậy tức đến nỗi mặt tái nhợt, nhưng không lời tôi ra mắng một trận nên thân như mọi khi mà chỉ run rẩy gật đầu, nước mắt nhòe nhoẹt hồi lâu.

Quý Lợi Vinh hét lên: “Lão già chết giẫm kia, con gái ông cũng chẳng thèm quan tâm ông nữa, ông cũng nhìn được mặt con lần cuối rồi, giờ tới lượt chúng ta xử lý.” Vừa nói, gã vừa rút ra một con dao lấp lóe, hươu lên khiến lòng người hết hoảng.

Thương Dăng Tô dè tay cha xuống, Quý Lợi Vinh nhân nhân hỏi: “Ta nên chặt tay trái hay tay phải lão trước đây? Cửu Dung cô nương, cô nói thử xem ta nên chặt tay nào của cha cô trước thì hơn?”

Tôi vừa gom gọn đám cỏ mới nhổ lại định đem cho thỏ ăn vừa thản nhiên trả lời: “Tùy người thôi, chặt bên nào trước chẳng phải đều giống nhau sao?”

Thương Dăng Tô liếc nhìn tôi, hung hăng nói: “Tính con bé này đúng là trời sinh bạc bẽo lạnh lùng. Đã vậy, A Vinh người còn không mau chặt đi.” Thương Dăng Tô còn chưa dứt lời, con dao của Quý Lợi Vinh đã hướng xuống tay cha mà chém một nhát thật mạnh. Tiếp đến tôi nghe thấy tiếng gào khóc kinh thiên động địa. Tôi len lén liếc tới, mái tóc bạc của cha phất phơ theo chiều gió, rối rắm bù xù, chợt thấy lòng đau như cắt dùi sắc khoan vào.

Cha tuy đánh bạc thành thói, từng năm lần bảy lượt muốn đem tôi bán vào kỹ viện lấy bạc gỡ vốn; nhưng dù sao đi nữa đó vẫn là cha ruột của tôi. Mẹ tôi năm ấy chết vì khó sinh, nếu không có cha làm sao có được Lãnh Cửu Dung ngày hôm nay?

Tiếng kêu khóc của cha cuối cùng cũng khiến tôi rung động. Tôi thở dài một tiếng, nhẹ nhàng nói: “Buông cha tôi ra, ông thiếu bạc của các người, tôi sẽ thay ông trả.”

Cha tôi lần này lại không chịu lép vế, gào lên: “Con ơi, cha thà chết cũng không bán con vào kỹ viện đâu, cha tự làm tự chịu, cứ để mặc cha chết quách đi.”

Quý Lợi Vinh nhép miệng cười, “Lãnh lão đầu, Cửu Dung cô nương, ta thật ra có một ý rất hay, không nhất định phải bán Cửu Dung cô nương vào kỹ viện mà ông vẫn trả hết được nợ nần.”

“Quý Lợi Vinh, người đừng có gạt người, trên đời này làm gì có chuyện tốt như vậy.” Mồ hôi trên đầu cha chảy ròng ròng, giọng nói lạc đi đôi chút.

Tôi trước sau vẫn không dám liếc nhìn cánh tay ông, sợ sau khi thấy rồi lòng sẽ bị chìm ngập trong sắc đỏ.

Quý Lợi Vinh nói: “Thẩm gia dán cáo thị muốn nạp thiếp cho Thẩm đại công tử. Nếu Cửu Dung cô nương theo Thẩm đại công tử, sau này sẽ vĩnh viễn được hưởng vinh hoa phú quý, Lãnh lão đầu còn được năm trăm lượng bạc trả nợ, đó chẳng phải nhất cử lưỡng tiện sao?”

Cha len lén nhìn tôi không dám lên tiếng. Ai cũng biết Thẩm Hồng là một con bệnh lao, gả cho người này chẳng khác gì làm góa phụ. Tôi cũng biết thế. Nhưng rốt cuộc tôi cũng không thể ngồi nhìn cha bị người ta chặt mất hai tay, không có tiền chạy chữa, mất máu mà chết.

Tôi khẽ gật đầu, coi như đồng ý. Đàn nhận phương xa đã bay khuất nẻo, chỉ để lại vàng may tịch liêu nhìn ánh chiều tà cô độc buông mình xuống trời tây. Hoàng hôn Thương Sơn thê lương đến khó tả thành lời.

Hình Phong ca, muội đã sớm đoán được thế nào cũng có ngày này, chỉ không ngờ lại đến sớm như vậy. Ai bảo muội xinh ra trong gia đình như thế. Xưa nay nước cuốn đào trôi, đó là số mệnh của muội rồi.

Tạm biệt, Hình Phong ca của muội. Không hẹn ngày gặp lại.

2. Q.1 - Chương 2: Làm Dâu Nhà Họ Thẩm.

Cha tôi nằm mơ cũng không ngờ được có thể kết thông gia với một gia đình giàu có như Thẩm gia. Đề phòng tôi đổi ý, đêm đó ông chạy ngay đến Thẩm gia lĩnh bạc về, ấn định chuyện hôn nhân.

Thật ra tay ông chẳng làm sao cả. Quý Lợi Vinh và Thương Dăng Tô chỉ hù dọa chứ không chặt thật.

Đêm khuya hôm đó cha mới về nhà, người đầy mùi rượu, xem ra đã quá chén. Ông miệng hát kinh kịch, tay cầm một bầu rượu lão đảo bước vào nhà, la lớn: “Con gái, con xem cha hôm nay phát tài rồi! Phát tài rồi, xem này, bạc, bạc nhiều như vậy... bạc quả nhiên là thứ tốt đẹp, có nó, ai cũng phải gọi cha một tiếng đại gia...” Cha vừa nói vừa móc trong người ra mười thỏi bạc quăng lên cái bàn lung lay sắp gãy.

Dưới ánh đèn dầu yếu ớt, những thỏi bạc ánh lên loang loáng, chói tới mức làm đau mắt người. Chính vì thứ này mà cha đã mang tôi đem bán, cả cuộc đời từ nay về sau vùi dưới đất đen.

Cha lại bắt đầu vui sướng hoa chân múa tay, đứng không vững liền ngã song soài ra đất. Tôi lạnh lùng nhìn ông, vẫn không ngại việc đang làm dở.

Cha bỗng nhiên khóc rống lên, những tiếng nấc nghẹn truyền đi rất xa, nước mắt nước mũi lem nhem đầy mặt, khuôn mặt cũng đau khổ nhắm nhúm lại. Tôi chưa bao giờ thấy ông khóc nhiều như vậy, nhưng vẫn kệ cho ông khóc.

Cha khóc hồi lâu bỗng dập đầu liên tiếp vào tường, vừa dập vừa nói: “Con ơi, là cha hại con, là cha ham tiền, là cha đáng chết. Sau này xuống suối vàng làm sao cha dám gặp mặt mẹ con...” Đầu cha dội vào tường ầm ầm, rồi một dòng máu chảy xuống.

Tôi lặng lẽ đứng lên, rút một chiếc khăn đưa sang.

Ông có vẻ như đã tỉnh rượu, nhận khăn, nhìn vào mắt tôi đầy kinh ngạc và hổ thẹn.

Ông lau máu trên mặt, cúi đầu không dám nhìn tôi, lát sau mới hỏi: “Con gái, con biết hết rồi sao?”

Tôi gật đầu. Sao lại không biết được? Nhìn cũng biết, rõ ràng cha thông đồng với Quý Lợi Vinh và Thương Dăng Tô lừa tôi, ngay từ đầu tôi đã biết họ đang gạt mình. Nhưng cũng may đó chỉ là một vở kịch, nếu không hai tay cha e rằng đã không còn.

Con cái là món nợ kiếp trước của cha mẹ, nhưng nợ cha mẹ cũng là món nợ con cái không sao trả nổi. Bao nhiêu năm qua, cha sinh ra tôi, nuôi dưỡng tôi. Để đền đáp công ơn của ông, cho dù biết rõ kia là một cái bẫy, tôi vẫn chẳng có lý do gì để không cầm đầu nhảy vào. Mấy năm gần đây, cha đánh bạc thua liên miên, uống rượu không có tiền trả, nên bị người ta khinh thường, ông sinh ra sợ cái nghèo. Phận làm con, hy sinh hạnh phúc bản thân để thỏa mãn ý nguyện của cha, chuyện đó không có gì đáng oán.

Tính tình tốt cũng giống như cái họ của mình, lạnh lùng trời sinh. Từ sau khi mẹ mất, cha trở nên nhu nhược. Mấy năm nay, cả nhà đều do tôi gánh vác, bởi vậy cha vẫn có chút e sợ tôi. Hiện tại cha ngồi co rúm trong góc, không dám thốt một lời, chờ tôi lên tiếng. Tôi nhìn mái tóc bạc trắng của ông, những nếp nhăn trên mặt từng đường từng đường khắc sâu như rãnh, trán bị đập vào tường sưng tưng lên, vẫn còn rớm máu, trên hàng râu mép pha sương vương sắc đỏ. Ông chốc hốc lại dùng ống tay áo vớ vớ chà chùi quệt quệt máu trên đầu làm áu dây đầy người. Lòng tôi đau xót, cổ họng thấy nghẹn nghẹn. Tôi vội vờ như chẳng mấy may dao động, thản nhiên nói: “Cha đứng dậy lên giường nằm đi. Để con bôi thuốc cho”.

Cha theo lời đứng lên, nằm xuống giường, tôi thoa thảo dược cho ông. Sau đó, tôi ngồi dưới ánh đèn dầu bắt đầu làm mấy việc vặt, cha nằm trên giường trần trọc không nói một lời.

Qua nửa canh giờ, tôi đứng lên đi tới bên giường, cúi đầu nói: “Cha, bộ đồ này con vừa may vội. Con gái sắp thành thân, dù sao cha cũng phải tươm tất một chút, phải có một bộ cánh đàng hoàng mà mặc chứ”.

Cha bỗng nhiên trở mình ngồi dậy, ôm lấy tôi bật khóc như một đứa trẻ. Cha khóc không thành tiếng, nói với tôi: “Con gái, nhà ta không giả chồng nữa, không lấy tên bệnh lao họ Thẩm kia nữa. Nhất định sáng sớm mai cha sẽ đem trả lại bạc cho người ta, nói với lão thái bà bên nhà họ Thẩm con gái nhà cha không muốn gả nữa”.

Tôi mỉm cười, bảo: “Gả chứ, sao lại không gả.” Thấm gia giàu sang quyền thế, một câu “không gả nữa” mà có thể cho qua chuyện sao? Năm trăm lượng bạc của người ta cha cũng đã tiêu hết non nửa, lấy gì trả lại? Huống hồ cha tôi vốn là người như vậy. Hiện tâm trạng ông đang kích động, lời nói ra thật không đáng tin. Nếu tôi thực sự không gả đi, chờ tỉnh táo nghĩ lại, nhất định ông sẽ hối hận đến chết.

Quả nhiên chiều hôm sau Thấm gia tới đón dâu, vừa nhìn thấy hai xe chở đầy sính lễ, vẻ mặt như đưa đám của cha lập tức tươi rói.

Sinh lễ tuy hậu, nhưng nghi lễ thành hôn lại cực kỳ đơn giản. Ngoại trừ việc Thấm lão phu nhân trao đổi ngày tháng năm sinh của tôi và Thấm Hồng với cha, còn lại lễ Nạp thái , Vãn danh, Nạp cát, Thính kỳ [1] đều không có.

Người đến đón dâu là Tam công tử Thấm Tề của nhà họ Thấm. Sau khi Thấm Tề sai mọi người dỡ sính lễ xuống mới bắt đầu đốt pháo. Lúc này tôi sớm đã trang điểm xong, được hai phụ dâu dìu lên kiệu hoa. Vì kỳ chuyện Thấm Hồng nạp thiếp lúc đang mang bệnh, ngay cả mũ phượng khăn choàng tôi cũng không mang, chỉ mặc lên người một bộ y phục đỏ rồi trùm một tấm khăn đỏ chói lên đầu.

Lúc đó, chiêm trống ngập trời, vang lừng rộn rã, kiệu hoa khởi hành. Nhìn xuyên qua tấm màn kiệu thêu nổi long phượng, tôi thấy cha lấy ống tay áo chấm lệ. Đầu ông vẫn đang băng vải trắng. Gió thu hiu hắt, gian nhà tranh của chúng tôi run rẩy từng cơn trong ánh tà dương màu máu, cảnh vật bỗng trở nên thấp thoáng chờn vờn, không thể phân biệt đâu là thực đâu là hư ảo.

Kiệu hoa đi được nửa đường, tôi rút chiếc nhẫn bằng đồng thau vẫn đeo ở tay ra, thừa lúc không ai chú ý, ném đi thật xa. Đó là thứ duy nhất Hình Phong ca để lại cho tôi. Ném nó đi, cả người tôi bỗng nhiên trống rỗng. Hết thấy đều là của người khác, còn lại cho tôi chỉ có thể là thần sắc trống rỗng này thôi.

Đầu óc vẫn đang mơ hồ thì kiệu hoa đã đến trước cửa nhà họ Thấm. Tiếp đó, tôi được hai phụ dâu đỡ xuống kiệu, rồi khăn đỏ cũng bị dỡ xuống.

Tôi nhìn thấy Cúc ma ma đang đứng ở cửa lớn, tóc búi cao, người mặc bộ áo nhung lụa lóng lánh, vẻ vênh vang. Bà ta hô lớn: “Người dâu, mang chậu than đến đây”.

Lập tức có bốn nha hoàn ăn vận đẹp đẽ khiêng lên một chậu than lớn. Người xưa bảo mỗi khi tân nương vừa lên kiệu, phía sau sẽ có quỷ bám theo. Ma quỷ sợ lửa, không thể bước qua chậu than, vậy nên thời Tây Tạng, tân nương trước khi vào nhà chồng phải bước qua chậu than để nhưng chưa từng thấy chậu than nào lớn như vậy. Chậu này xem chừng dài ba thước, rộng ba thước, bên trong củi cháy rừng rực, gặp người không cẩn thận có khi ngã vào luôn.

Cúc ma ma kia dẫn tôi đến trước đại môn, lớn tiếng hét: “Tân nương mau bước qua chậu than đi, để lỡ giờ lành, Lão phu nhân trách tội thì không ai gánh nổi đâu”.

Một thiếu phụ mặc váy voan màu hồng nhạt quay sang nói với Cúc ma ma: “Cúc ma ma, chậu than này có lớn quá không? Lỡ tân nương không cẩn thận bị thương thì phải làm sao?”. Người vừa cầu tình giúp tôi là chính thất của Thấm Hồng – Liễu Vũ Tương, chuyện đó sau này tôi mới biết.

Cúc ma ma dựng ngược mày lên, liếc xéo Liễu Vũ Tương, lớn giọng: “Đây là ý của Lão phu nhân! Con gái nhà hèn mọn, trên người toàn mấy thứ chẳng đâu vào đâu, nếu muốn bước chân vào họ Thấm chúng ta thì trước tiên phải trừ hết mấy thứ ta khi đó đã. Bị thương tất sẽ có thuốc bổ tốt nhất để chữa. Chứ không trừ hết xui xẻo đi, ma quỷ vào cửa rồi thì ai chịu trách nhiệm cho? Tôi nói phu nhân này, cô làm ơn ở yên đây giúp cho. Hôm nay là ngày đại hỉ của Đại công tử, dù lòng không dễ chịu cũng đừng đổ lên người tôi chứ”.

Nghe Cúc ma ma cạnh khé, nước mắt Liễu Vũ Tương tuôn rơi, nàng cố kìm lại, im lặng không nói thêm nữa. Bà vú già vội quay sang khuyên: “Cúc ma ma xin bớt giận, để lỡ giờ lành chẳng phải không tốt sao?”

Cúc ma ma liền đắc ý, lớn giọng hô: “Tân nương mau bước qua chậu than hồng.”

Tôi đứng trước chậu than, cắn răng nhắm mắt bước nhanh về phía trước. Nếu không phải bình thường tôi hay đuổi gà rừng, bước chân rất linh hoạt, không thì làm sao mà an toàn vượt qua chậu than hồng rừng rực lửa.

Lập tức có vài người không nhịn được phải vỗ tay trầm trồ khen ngợi. Tôi thấy Liễu Vũ Tương thở phào nhẹ nhõm một tiếng, còn Cúc ma ma kia sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Mãi sau tôi mới biết, tất cả những khó khăn trước lễ thành hôn này đều không phải chủ ý của Thẩm lão phu nhân, này đều do Cúc ma ma kia dốc tâm ý an bài. Cúc ma ma tên gọi là Tử Cúc, là nha hoàn của Thẩm lão phu nhân, cùng bà đến Thẩm gia, ngoài Cúc ma ma còn có một nha đầu khác tên Thúy Lan, chính là mẫu thân của Tam công tử Thẩm Tề.

Thẩm lão phu nhân trời sinh tính tình mạnh mẽ, nhiều năm sau khi bà tới Thẩm gia, Thẩm lão gia vẫn sợ bà một phép, trong lòng không khỏi không vui. Lúc này, Thúy Lan dịu dàng động lòng người xuất hiện, bù đắp sự thiếu thốn trong lòng Thẩm lão gia. Thẩm lão gia vốn tính tình nhu nhược lại không ngại cãi vã với Thẩm lão phu nhân, nhất định nạp Thúy Lan làm thiếp. Đáng tiếc Thúy Lan sau khi sinh Thẩm Tề được vài năm đã qua đời. Thẩm lão gia vì nhung nhớ Thúy Lan, trong lòng u uất, vài năm sau cũng nhắm mắt xuôi tay. Chuyện liên quan đến Thúy Lan khiến Thẩm lão phu nhân chịu đả kích rất lớn trong một thời gian dài.

Thúy Lan là người đã lớn lên cùng bà, Tử Cúc sau này mới tới, từ nhỏ bà đã vô cùng thân thiết với Thúy Lan, đối đãi như tỷ muội. Thế nhưng chính người muội muội này đã lấy đi tình cảm trọn vẹn dành cho bà. Nỗi hận của bà đối với Thúy Lan ngày càng tăng, dù Thúy Lan có chết rồi vẫn chưa nguôi ngoai bớt. Ngược lại, từ đó về sau bà hết sức coi trọng Tử Cúc. Mọi việc từ lớn đến nhỏ trong nhà họ Thẩm bà đều giao cho Tử Cúc coi sóc. Ngay cả ba vị thiếu gia nhà họ Thẩm có việc cũng phải nhìn sắc mặt Cúc ma ma mới dám làm, Liễu Vũ Tương vốn tính thiện lương ngay thẳng, không thể theo Mai Nhiêu Phi, Sâm Khê Huyền mà nịnh bợ Cúc ma ma, vậy nên bình thường nàng đều bị gạt sang một bên, bị mĩa mọc.

Nạp thiếp cho Thẩm Hồng là chủ ý của Cúc ma ma. Làm khó dễ tôi ngay trước hôn lễ cũng lại là bà ta. Đơn giản bà ta chỉ muốn tôi biết khó mà e dè, hiểu rõ sự lợi hại của bà ta, sau đó sẽ về phe cánh của bà ta, làm tay chân cho bà ta, cùng bà ta đối phó với Đại thiếu phu nhân Liễu Vũ Tương. Đáng tiếc lúc đó tôi không hiểu những việc này. Mà thật ra dù hiểu cũng chưa chắc tôi chịu tiếp thu sự “dạy dỗ” của bà ta. Lạnh Cừ Dung tôi tuy tính cách lạnh lùng nhưng quyết không làm việc trái với lương tâm.

[1] - Nạp thái: là lễ đến nhà gái để ngỏ ý về việc đã chọn một người con gái gia đình ấy.

- Vắn danh: Theo đúng nghĩa chữ vắn danh, lễ này cốt để nhà trai hỏi rõ tên, tuổi người con gái và mẹ đẻ người ấy, để biết rõ hơn về thân thế cũng như sự giáo dục của người này.

- Nạp cát: Lễ này có nghĩa là nhà trai đã bói được quẻ tốt về hôn nhân giữa đôi trai gái.

- Thịnh kỳ: Lễ này có mục đích xin nhà gái ấn định ngày làm lễ cưới dựa theo ngày tháng tốt xấu.

3. Q.1 - Chương 3: Đất Bằng Nổi Sóng Dữ

Dù thế nào đi chăng nữa, cuối cùng tôi vẫn phải bước vào đại môn nhà họ Thẩm.

Nhà họ Thẩm là gia đình giàu có, kiểu cách hiển nhiên cũng không như nhà khác. Chỉ riêng con sư tử đá điêu khắc tỉ mỉ cao sáu thước trước cổng đã làm người ta trầm trồ không ngớt, sự phô trương nơi trạch viện lại càng khiến kẻ khác kinh ngạc không thôi.

Vừa vào cửa, ngay phía bên trái là một hòn non bộ được dây tử đằng xanh mướt quấn quanh. Hòn non bộ tuy nhỏ, nhưng cũng được chạm trổ thành dây trùng trùng điệp điệp, kỳ phong quái thạch, cảnh vật rất khác biệt. Phía bên phải là một ao nước, nước trong ao trong xanh vắng vẻ, sen xanh tím tùm ngiêng mình rủ vào nhau. Ở giữa là một bức bình phong chạm nổi hình long phượng trình tường [1] bằng đá cẩm thạch và gỗ tử đàn. Đi tiếp về phía trước, băng qua hành lang gấp khúc quanh co, là chính đường của Thẩm gia.

Thu lặng xác xơ, gió tay se sắt, lòng tôi cũng giống như mùa tàn lụi này. Cổng kín cao tường, vừa bước chân vào sâu bề; Ngóảnh đầu nhìn lại, chàng Tiêu [2] nay đã khách qua đường. Hỡi ôi! “Sen xanh bao dóa giữa tà dương. Biết vì ai ngưng hận, rồi bỏ phương gió Tây [3]”.

Rảo bước về phía đại sảnh, người phụ dâu phủ tấm khăn trùm đầu đỏ chót lên giúp tôi lần nữa. Cúc ma ma lại vênh váo đắc ý lớn tiếng thêm một lần: “Tân nương bước đến trước chính đường, hành lễ ba quỳ chín đập đầu, vãn an lão phu nhân và các vị phu nhân!”

Tập tục như thế chưa từng có tại nơi tôi ở, tất nhiên lại là của đoạn của Cúc ma ma để làm khó tôi. Tôi chùng mực lễ độ, vừa định quỳ xuống thì nghe giọng của Liễu Vũ Tương vang lên, nàng dịu dàng nói: “Lão phu nhân, thời tiết bên ngoài lạnh giá, Cửu Dung muội muội thân thể gầy yếu, khó mà chịu nổi giá lạnh, màn quỳ lễ này bỏ đi cũng đâu có sao.”

Một giọng nói lạnh lạnh bèn cướp lời: “Thẩm gia là gia tộc giàu có, sao có thể giống như một vài gia đình nghèo hèn được...”. Sau này tôi mới biết, người cướp lời lúc ấy là Nhị thiếu phu nhân Mai Nhiêu Phi. Nàng ta còn chưa dứt lời, Thẩm lão phu nhân đã nói: “Cứ làm theo lời Tương Nhi đi.”

Lão phu nhân đã ra lệnh, đương nhiên Cúc ma ma phải vâng lời. Bà ta vội giả làm người tốt, giành đỡ tôi vào cửa.

Thẩm Hồng mang trọng bệnh, tuyệt nhiên không có cách nào để bái đường. Thẩm lão phu nhân khôn ngoan hơn người, kiên quyết không chịu làm theo phong tục để đệ đệ làm lễ thay ca ca, tránh việc sau này thức tẩu nảy sinh tình cảm. Vậy nên, tôi ôm y phục của Thẩm Hồng, thực hiện xong xuôi lễ Tam bái. Từ xưa đến nay, chỉ nghe lúc nương tử cưới ma, ôm bài vị của phu quân bái đường, chứ chưa từng thấy có nhà ai phu quân còn sống trên đời mà phải ôm y phục. Trong lòng tôi chỉ cảm thấy ớn lạnh, luôn ý thức được đây chẳng phải là điềm lành.

Nghi lễ hoàn tất, có hạ nhân đến lấy y phục của Thẩm Hồng đi. Tiếp đó, đại quản gia Khánh thúc đọc sáu mươi điều gia quy của nhà họ Thẩm cho tôi nghe, chẳng qua chỉ là mấy điều như “Xuất giá tòng phu”, “Hiếu kính công bà” này nọ.

Nghi lễ tiếp theo là kính trà. Theo phép tắc, tôi chỉ cần kính trà Thẩm lão phu nhân và Đại thiếu phu nhân Liễu Vũ Tương là được, nhưng Cúc ma ma lại bướng ra bốn ly trà, mặt mũi tươi cười nói: “Tân nương, mời kính trà lần lượt từ Lão phu nhân đến các thiếu phu nhân. Thẩm gia chúng ta gia nghiệp lớn nhiều phép tắc, sau khi kính xong ly trà này, cô chính là người của Thẩm gia, nhất thiết phải hết lòng hiếu thảo với Lão phu nhân, toàn tâm toàn ý chăm sóc Đại công tử, sớm khai hoa kết quả cho Thẩm gia, sinh được một bé trai mập mạp! Uống xong bốn ly trà này, nhất định sẽ mẫu tử kính yêu, phu thê mỹ mãn, tỷ muội hòa hợp, vui vẻ vô cùng! Mời tân nương, kính trà đi!”

Tôi thật tình không nghĩ ra một người xuất thân nha hoàn như Cúc ma ma học ở đâu ra kiểu khua môi múa mép dẻo quẹo như vậy. Nhưng những lời này của bà ta chắc chắn đã mang đến cho Lão phu nhân một niềm vui cực độ. Tôi buộc lòng phải mỉm cười gật đầu, quỳ xuống, nhận lấy ly trà đầu tiên trong tay bà ta, nâng cao quá mái đầu được búi theo kiểu uyên ương, dâng lên trước mặt Lão phu nhân, kính cẩn nói: “Mời Lão phu nhân dùng trà!”. Tôi ngoan ngoãn cúi đầu, ánh mắt lướt qua sàn gạch bằng đá cẩm thạch kín kẽ, hoa văn hỷ thước báo hỷ trên nền gạch tỏa ra ánh sáng lấp lánh.

Sau một hồi lâu, ly trà trong tay tôi vẫn không ai đón lấy. Tôi hết sức lo sợ, nhưng vẫn nâng cao ly trà quá đầu, không hề động đậy. Lại một hồi lâu nữa, Thẩm lão phu nhân mới nhận ly trà, uống xong thì đặt xuống. Bà mang vẻ tán thưởng nói: “Cửu Dung tuy xuất thân bản hàn, tuổi tác còn nhỏ, nhưng đối nhân xử thế ổn thỏa, lễ nghi cũng rất chu đáo. Ở đây ta có miếng ngọc linh lung hải đường cửu chuyển, không đáng bao nhiêu bạc, nhưng dù sao cũng do mẫu thân ta tặng khi ta xuất giá. Nay ta tặng lại cho con, mong con có thể tuân thủ nữ tắc, hết lòng chăm sóc Hồng Nhi, giúp đỡ Tương Nhi. Nhất thiết không được làm điều gì có hại cho Hồng Nhi, cho Thẩm gia.”

Tôi vâng lời nghe theo, lo lắng vô vàn, nhận miếng ngọc bội của lão phu nhân rồi nhỏ giọng nói: “Cảm tạ sự ưu ái của Lão phu nhân. Cửu Dung nhất định sẽ nghe theo lời dạy bảo của Lão phu nhân.”

Đợi đến khi Thẩm lão phu nhân mỉm cười gật đầu, tôi mới thẳm thở phào nhẹ nhõm một hơi. Thẩm lão phu nhân quả nhiên vô cùng khôn khéo. Trước tiên không nhận ly trà để xem tôi có phóng khoáng hay không, tiếp đó lại thưởng hậu, cùng lúc vừa ban ơn vừa ra oai, đi bước nào rào bước ấy, đan cài từng vòng, làm tôi không thể không thần phục. Có điều tôi cực kỳ không muốn nhận lấy miếng ngọc linh lung hải đường cửu chuyển của bà. Bị buộc gả vào Thẩm gia làm thiếp không phải nguyện vọng của tôi. Đã gả vào, tôi cũng không quan tâm đến việc có góa bụa cả đời hay không, chỉ mong sao có thể người khôn giữ mình, bình an

vô sự, sóng yên bể lặng đến cuối đời. danh gia vọng tộc vốn rất nhiều ân oán bất hòa, tôi cũng không muốn dính líu tới. Nhưng việc này không như ước nguyện, ngày đầu tiên qua cửa, tôi đã làm Cúc ma ma không vui, cùng lúc được sự khen ngợi và phần hậu lễ của Lão phu nhân, nhất định sẽ khiến người kẻ ghen ghét. Xem ra những ngày tôi ở Thấm gia cũng sẽ không dễ chịu gì.

Kế đến là kính trà Đại phu nhân Liễu Vũ Tương. Nàng nhận ly trà, nếm một ngụm nhỏ, kéo tay tôi, nhìn trái nhìn phải một lúc lâu mới hòa nhã nói: “Cửu Dung muối muối tuy còn nhỏ, nhưng dung mạo xinh đẹp hiếm thấy, cử chỉ lại đoan trang. Tỷ tỷ đây không có thứ gì tốt, chỉ có chiếc vòng phỉ thúy này, là do tướng công tặng vào dịp sinh thần năm kia. Hôm nay mượn hoa dâng Phật, tặng lại uội muối, hy vọng muối muối thích là được rồi.”

Tôi từ chối nói: “Vật quý giá như vậy, Cửu Dung không dám nhận.”

Liễu Vũ Tương cười bảo: “Từ nay về sau tỷ muối chúng ta cùng một tướng công, hai người đồng tâm, là cái phúc đã tu bao kiếp, còn phân biệt tỷ với tôi chi nữa? Nếu muối muối không chê, hãy nhận đi.” Lúc đó tôi mới nhận.

Lúc kính trà Mai Nhiêu Phi, nét mặt nàng ta thấy rõ vẻ khinh rẻ. Nàng ta lạnh lùng con ngón út đeo móng tay hoàng kim, nhận ly trà, nhấp một ngụm tượng trưng gọi là, rồi đứng lên nói: “Lão phu nhân, con nghe Mẫn Nhi đang khóc tìm con, con đi xem con bé đã.” Tôi nghe nói trong ba vị công tử nhà họ Thấm. chỉ có Nhị công tử Thúc Phẩm sinh được một bé gái, hẳn chính là Mẫn Nhi mà Mai Nhiêu Phi vừa nhắc đến.

Nét mặt Thấm lão phu nhân chợt biến, lạnh lùng liếc nhìn Mai Nhiêu Phi một cái, không nói gì cả. Cúc ma ma lập tức giáo huấn: “Nhị thiếu phu nhân từ trước đến nay vẫn hiểu chuyện nhất, cơ sao hôm nay lại không biết tăng thêm thể diện thế này? Hôm nay Đại công tử cưới tân phu nhân để xung hỷ, đương nhiên tân phu nhân là lớn. Nếu Nhị thiếu phu nhân còn lo cho Mẫn Nhi tiểu thư, chẳng phải là không nể mặt Đại công tử, không nể mặt tân phu nhân, không nể mặt Lão phu nhân ư?”. Cụm từ “không nể mặt” được Cúc ma ma nói ra ba lần làm mồ hôi lạnh trên trán Mai Nhiêu Phi chảy ròng ròng. ở Thấm gia, đắc tội Thấm lão phu nhân thì đừng mong được sống yên ổn. Giờ nàng ta mới biết sự giận dữ nhất thời của mình có thể mang lại hậu quả nhường nào. Song nàng ta vẫn than thở nói: “Đương nhiên con hết sức hiếu kính Lão phu nhân, không giống như một vài gia đình nghèo hèn sinh ra kẻ chẳng ra gì...”.

“Đủ rồi!” Thấm lão phu nhân cố nén nãy giờ cuối cùng đã lên tiếng, không cao giọng nhưng tràn đầy uy nghiêm. Rõ ràng tôi thấy người Mai Nhiêu Phi đột ngột run bắn lên, ngồi xuống ghế trở lại. Sau đó nàng ta lấy một cái hộp gấm từ trong tay áo ra, như phát cẩu mà ném cho tôi, to tiếng: “Tân phu nhân, đôi vòng móc vàng này tặng cho cô, mong sao trời xanh phù hộ, cô mang phúc lành đến cho đại ca, để đại ca chẳng những không chết, mà còn có thể cùng cô sinh được con trai, để Thấm gia...” Nàng ta còn chưa dứt lời đã tự giác im bặt. Không còn nghi ngờ gì nữa, nàng ta lỡ lời. Hoặc giả, trong lòng nàng ta đã nguyện rửa Thấm Hồng chết sớm đi vô số lần, để phu thê nàng ta kế thừa gia sản. Tuy nhiên, nàng ta thật sự không nên nói ra, nhất là vào ngày hôm nay, ở ngay trước mặt Thấm lão phu nhân.

Sắc mặt Thấm lão phu nhân đã trở nên tái mét, hệt như bức tượng bằng đồng thau, sự lạnh lẽo trong mắt bà giống như một thanh kiếm sắc bén đâm xuyên qua, khiến toàn thân Mai Nhiêu Phi run rẩy không thôi.

Mai Nhiêu Phi sợ tới nỗi mặt mày trắng bệch, quỳ rạp xuống đất, tự tát vào mặt mình liên tiếp đôi ba chục cái, vừa tát vừa nức nở chảy nước mắt, khóc lóc van xin: “Xin Lão phu nhân thứ lỗi cho con dâu, con dâu lẩm mồm lẩm miệng, không biết lựa lời mà nói, xin Lão phu nhân thứ tội! Con dâu sẵn lòng nhận tội tấn tấu tấu! Xin Lão phu nhân thứ tội!”.

Cho tới khi mặt mày Mai Nhiêu Phi sưng vù lên, Thấm lão phu nhân mới lạnh lùng nói: “Được rồi. Đưa Nhị thiếu phu nhân đến từ đường suy nghĩ ba ngày, để nó nghiêm túc tự kiểm điểm lại mình. Cúc ma ma, trong ba ngày này, mỗi ngày chỉ cho người trong phòng bếp đưa đến một bữa cơm thôi. Lão Nhị, ta xử phạt thế tử của con như vậy, con có gì để nói không?”.

Thấm Phúc dáng người mập mập liên tục quỳ gối dập đầu, đáp: “Lão phu nhân anh minh. Là thê tử con bụng làm dạ chịu, Lão phu nhân xử phạt như vậy là thỏa đáng lắm.”

Sắc mặt Thấm lão phu nhân giống như hàn băng, chỉ vào Mai Nhiêu Phi nói: “Hôm nay nạp thiếp xung hỷ cho Hồng Nhi, tứ đàn bà chưa ngoa người lại ở đây bịa đặt sinh sự, nếu sau này Hồng Nhi thực sự xảy ra

chuyện gì, ta muốn người lấy mạng ra bù vào.”

Cuối cùng Mai Nhiêu Phi bị dẫn đi. Mọi người trong chính đường đều cảm thấy như ve sầu giữa mùa đông.

Cúc ma ma vừa dỗ dành Lão phu nhân vừa cười nói: “Lão phu nhân, tội gì mà tức giận với mấy đứa nhỏ chứ. Hôm nay là ngày vui của Đại công tử, nếu người bực bội, Đại công tử mà biết được thì trong lòng sẽ thấy bất an đến độ nào đây.”

Cúc ma ma thật sự là một người khéo léo, Lão phu nhân nghe bà ta nói xong, thần sắc quả nhiên dịu đi nhiều. Giờ bà mới nhớ ra tôi, mỉm cười nói: “Tiếp tục làm lễ đi. Cử Dung, làm khó con rồi.”

Tôi cúi đầu, lạnh nhạt nói: “Cử Dung không dám”, sau đó nhận lấy trà, đang đến trước mặt Tam thiếu phu nhân Sầm Khê Huyền.

Sầm Khê Huyền cười tươi như hoa, hai tay đón lấy ly trà, vừa đón vừa cười bảo: “Muội đâu đáng được như vậy. Tân tẩu tâu xin đừng làm như thế.” Không hiểu vì sao, đầu ngón tay của cô nàng vừa mới chạm vào ly trà liền lập tức đẩy ra một cái. Chén trà từ trong tay tôi rơi xuống đất, phát ra âm thanh vàng giòn, nước trà bắn ra tung tóe khắp mặt đất, bắn cả vào khắp người tôi.

Sầm Khê Huyền vội nói: “Cử Dung tẩu tẩu thật sự không cố tình làm vỡ ly trà, có lẽ ngày hôm nay phải đi qua đi lại nhiều quá nên mệt mỏi.”

Một nữ tử khác ăn vận lộng lẫy ngồi bên cạnh cô nàng lại nhỏ giọng lẩm nhẩm: “Quả nhiên không xuất thân từ gia đình phú quý, có cái chén mà cũng không bưng nổi, rơi chén là điềm xấu, không khí hoan hỷ trong cả phòng này đều bị cuốn đi cả rồi.”

“Khê Uyển, tân tẩu tẩu chỉ vô tình lỡ tay, sao muội có thể nói lung tung như thế?”, Sầm Khê Huyền trách.

Cũng mãi về sau tôi mới biết, nữ tử được Sầm Khê Huyền gọi là Khê Uyển kia vốn là muội muội ruột của cô nàng - Sầm Khê Uyển. Cô ta được gả cho công tử Phương Thư Hàn thuộc hàng đệ tử Sơn Đông, bữa nay đặc biệt có lòng tới dự lễ.

Trong lòng tôi hiển nhiên biết cái ly trà bị Sầm Khê Huyền đẩy rơi, nhưng lúc đó ai sẽ chú ý chứ? Toàn bộ mọi chuyện, chẳng qua là cô ta thông đồng với muội muội ruột để hãm hại tôi. Tôi có nói ra cũng không ai tin, còn có thể bị gán cho tiếng xấu là gây chuyện thị phi, đổ vấy cho cô nàng. Thủ đoạn của cô nàng quả nhiên lợi hại hơn Mai Nhiêu Phi nhiều.

Trong phòng im ắng khác thường, im lặng đến mức lòng người phát hoảng. Có lẽ ai cũng nghe thấy lời nói của Sầm Khê Uyển cả. Về mặt Thẩm lão phu nhân cũng trở nên khó coi. Sầm Khê Uyển là khách, đương nhiên không thể trách móc nặng nề, hơn nữa, cô ta cũng không phải là kẻ khởi xướng. Ngay lập tức, ánh mắt mọi người đều tập trung trên người tôi – kẻ đánh rơi ly trà, cuốn đi không khí hoan hỷ. Có một vài người tỏ vẻ đồng tình và thương hại nhưng khổ nỗi không có cách nào như Liễu Vũ Tương, nhưng những kẻ dùng ánh mắt vui sướng khi thấy người gặp họa nhìn tôi thì còn nhiều hơn nữa.

[1] Long phượng trình tường: tượng trưng cho những điều may mắn, tốt lành như ý muốn.

[2] Túc Tiêu Lang: Tiếng xưng hô của người con gái với tình nhân của mình. Chàng Tiêu là người nhà Đường, có vợ rất đẹp là Lục Châu, vì nghèo nên Lục Châu bị người ta bắt dâng lên cho Quách Tử Nghi – một trọng thần đương triều. Lục Châu trở thành người được Quách Tử Nghi sủng ái, còn chàng Tiêu tuy mong nhớ vợ khôn nguôi, nhưng nhìn thấy vợ lại nghĩ tới phận ỉn, đành đứng đưng như khách qua đường.

Sử cũng kể rằng: Chàng Thôi Giao đời nhà Đường, học hành giỏi giang, văn hay chữ tốt. Trong vùng có nàng Lương Bích Nga duyên dáng mặn mà, vốn dĩ tưởng được bên nhau, sau nhà nàng Bích Nga sa sút, phải bán cho quan Liên soái. Chàng Thôi giao làm bài thơ, trong đó có câu: “Hầu môn nhất nhập thâm tự hải, tòng thử Tiêu lang thị lộ nhân (Bước vào cửa Hầu sâu tựa biển, chàng Tiêu nay đã khách qua đường), ý nói: “Nỡ lòng nào hờ hững không nhận ra tình nhân cũ?”. Liên soái đọc được bài thơ này, cảm động không nguôi, đoạn sai người đánh xe đưa nàng Bích Nga về với Thôi Giang để đôi lứa sum vầy.

[3] Câu thơ trong bài Ngụ mỹ nhân của nhà thơ Tàn Quang thời Tống.

4. Q.1 - Chương 4: Mộng Qua Như Từng Thấy

Thời khắc này, dù tôi có thiên ngôn vạn ngữ cũng không thể nói ra. Nếu tôi nói điều gì đó, liền thể hiện việc bản thân chẳng những biết sai không sửa mà còn già mồm cãi láo, không có phép tắc. Tôi nằm rạp xuống đất, thấp giọng thưa: “Cửu Dung không hiểu chuyện, làm vỡ ly trà, xin lão phu nhân dạy bảo.”

Lão phu nhân còn chưa lên tiếng thì đã có một giọng nói trong trẻo cất lên: “Cửu Dung tẩu tẩu có tội gì chứ? Chuyện vui của đại ca mà di nương [1] cũng không đợi con, cũng may, cuối cùng con cũng về kịp.” Cùng với giọng nói, một bóng người chợt xuất hiện trước mặt tôi.

[1] di nương: Xưa, con gái thường gọi người chị em gái của mẹ mình là di nương.

Trong hành lang yên tĩnh, đến một cây kim rơi xuống đất còn có thể nghe rõ, cô nương này lại tùy tiện như vậy, tôi không nhịn được ngẩng đầu lên nhìn xem sao. Cùng lúc, cô nương kia cũng đang mở to đôi mắt mọng nước nhìn tôi. Cô chừng mười sáu mười bảy tuổi, là một cô nương có tướng mạo bình thường, duy có đôi mắt là trong trẻo thanh nhã, sáng mắt long lanh, trông tuyệt đẹp.

Sau khi xem xét tôi hồi lâu, cô nương ấy vỗ tay cười nói: “Tẩu tẩu đúng thật là xinh đẹp hoạt bát, lanh lợi hơn người! Di nương, người và đại ca ca thật là có phúc!”

Về mặt đại phu nhân cũng đã dụ đi nhiều. Sâm Khê Uyển không được như ý thì dây dưa không bỏ nói: “Vừa vào cửa đã làm rơi chén, cũng chẳng thấy tốt phúc gì cả. Băng Nhi muội muội hẳn là nhìn lầm rồi!”

“Thế thì Khê Uyển tỷ tỷ không hiểu rồi. Tỷ chưa từng qua lại khắp nơi nên không biết điều này đâu.” Cô gái được gọi là Băng Nhi kia cười rạng rỡ nói: “Muội và phụ thân ra ngoài bàn chuyện thu mua, thường thấy nhà người ta cử hành hôn lễ. Nhà nào càng giàu có hiển hách thì nhất định lần nào cũng phải làm vỡ một cái chén. Có cách nói như thế này: “Lạc địa hoa khai, toái toái bình an [2]” Chỉ khổ ột người dễ thương nhanh nhẹn như tẩu tẩu, không quản bị hàm oan, cũng muốn làm rơi vỡ cái chén để mong cho Thẩm gia chúng ta tuế tuế bình an, đại ca sớm khỏi bệnh, di nương cũng sớm có cháu trai trắng trẻo bụ bẫm để bế bồng”.

[2] Một hình thức chơi chữ: “toái toái” (vỡ vụn) đồng âm với “tuế tuế” (năm tháng). Câu này có nghĩa: “Xuống đất mà lại nở hoa, để cho cả nhà năm tháng bình an.”

Thẩm lão phu nhân nghe xong, trên mặt nở nụ cười, chậm rãi nói: “Thật khổ cho con bé Cửu Dung này có tấm lòng như vậy. Nếu con nghĩ như thế, nói ra là được rồi. Dẫu ta đã cao tuổi, nhưng không phải người nhẹ dạ cả tin, tất nhiên sẽ không làm khó con. Con ngoan, mau đứng lên, để Tương nhi đưa con vào trong phòng thăm tướng công con, con cũng đi nghỉ đi. Cả ngày hôm nay con đã mệt rồi.”

Tôi dập đầu một cái, kính cẩn nói: “Cảm tạ lão phu nhân rủ lòng thương, Cửu Dung chỉ làm tròn bổn phận của mình mà thôi, không dám kể công”. Sau đó im lặng lùi về bên cạnh Liễu Vũ Tương. Theo phép tắc, tôi hẳn sẽ phải quỳ xuống kính trà một lần nữa, sau đó chờ Sâm Khê Uyển tặng lễ vật mới kết thúc nghi lễ. Nhưng chuyện đã đến nước này, tôi cũng chẳng buồn để ý tới cô nàng nữa.

Sắc mặt tỷ muội nhà họ Sâm lúc này trở nên hết sức khó coi. Sâm Khê Uyển vẫn ngượng ngập duy trì nụ cười giả dối, Sâm Khê Uyển lại không có được phong độ tốt như vậy, khuôn mặt thoát đỏ thoát trắng, rất dễ buồn cười.

Băng nhi cười nói: “Di nương, phụ thân con còn muốn trao đổi với người chuyện nguyên liệu con và phụ thân mua được lần này, con cũng muốn đến thăm đại ca. Di nương cho phép con nha, được không di nương? Con còn cầu một cái bình an ở Linh Ẩn tự, rất nóng lòng muốn tặng cho đại ca nữa”.

Tôi nhận thấy rằng Thẩm lão phu nhân rất yêu mến và coi trọng cô cháu ngoại này. Bà ôn hòa cười nói: “Cái con bé này, con tướng trong lòng con nghĩ gì ta không biết sao? Đi sớm về sớm, đừng làm ồn ảnh hưởng đến Hồng Nhi đang nghỉ ngơi. Sau bữa cơm tối thì sang bên ta, giúp ta sắp xếp mấy khoản mục gần đây. Con đi hơn nửa tháng làm bà già này mệt chết đi được”.

Tôi chưa từng nghĩ rằng Thẩm lão phu nhân lại có một bộ mặt hiền từ như thế, lòng thầm kinh ngạc. Bỗng Nhi dạ ran một tiếng, rồi một tay lôi tôi, một tay kéo Liễu Vũ Tương ra khỏi chính đường.

Ba người chúng tôi kết bạn, từ từ rảo bước. Trời đã đổ về chiều, trong sân treo đủ kiểu đèn lồng, như mộng như ảo. Hoa cỏ xanh xanh vàng vàng rực rỡ sắc màu dưới ánh đèn lồng, không mấy may suy chuyển về đẹp.

Liễu Vũ Tương hơi áy náy mà rằng: “Chuyện vừa rồi không giúp gì được Cửu Dung muội muội, người làm tỷ tỷ thực có lỗi”.

Tôi hồ hững hờ mỉm cười, Bỗng Nhi đã cướp lời nói: “Vũ Tương tẩu tẩu, chuyện này dù tẩu có muốn giúp cũng không giúp được, nói thêm nữa chỉ để cho người mượn cớ. Toàn bộ chuyện này chứng tỏ hai tỷ muội họ Sâm kia e thiên hạ không loạn, muốn hù dọa tẩu tẩu một chút thôi. Nếu tẩu lên tiếng, ngược lại sẽ khiến di nương nghi ngờ, vậy thì lợi bất cập hại. Đúng rồi, hôm nay cái kẻ “kiếm chuyện để phá”, thích nhất là gây sự sao lại không có ở đó thế?”.

Nghe Bỗng Nhi nói thế, Liễu Vũ Tương che miệng cười, tôi cũng biết kẻ “kiếm chuyện để phá” vừa nhắc đến chính là Mai Nhiêu Phi.

Chờ Liễu Vũ Tương chậm rãi kể lại mọi chuyện một lượt xong, Bỗng Nhi vỗ tay cười nói: “Quả nhiên là lẽ trời vàng vạc, báo ứng không sai, Vũ Tương tẩu tẩu, lúc muội không có ở đây, mấy ả có hòa với mẹ Cúc ma ma kia để bắt nạt tẩu tẩu không?”.

Liễu Vũ Tương nghe vậy sững sốt, vội vàng lắc đầu, tôi lại thấy một cách rõ ràng nét tủi thân thoáng hiện rồi vụt biến mất trên khuôn mặt nàng.

Bỗng Nhi đương nhiên cũng thấy. Cô nắm chặt tay lại, nói: “Đừng sợ! Sau này có Cửu Dung tẩu tẩu làm bạn với tẩu, còn có muội nữa, sẽ không sợ mấy ả người đông thế mạnh kia”. Một câu nói của Bỗng Nhi khiến cả ba chúng tôi đồng loạt nhún miệng cười.

Lúc này Bỗng Nhi mới nhìn tôi, cười nói: “Cửu Dung tẩu tẩu, tên muội là Khúc Băng Nhuế, Lão phu nhân là di nương muội”.

Liễu Vũ Tương cười bảo: “Bỗng Nhi muội muội rất giỏi giang. Nếu Thẩm gia không có Bỗng Nhi và Trần thúc thì cũng không thể có được cảnh thịnh vượng như ngày nay”.

Bỗng Nhi làm mặt quỷ, cười nói: “Vũ Tương tẩu tẩu, muội mới bao nhiêu tuổi chứ? Tẩu nói muội cứ như thần tiên không bằng. Cửu Dung tẩu tẩu, có phải tẩu đang thắc mắc vì sao muội tên là Khúc Băng Nhuế mà phụ thân lại họ Trần không?”

Tôi không muốn can thiệp vào chuyện của người khác. Nhưng Bỗng Nhi không phải người ngoài. Từ lúc ngồi lên kiệu hoa của Thẩm gia đến giờ, Cúc ma ma càn quấy mưu mẹo, Liễu Vũ Tương lương thiện yếu đuối, Lão phu nhân khôn khéo cay nghiệt, Mai Nhiêu Phi cố tình gây sự, và Sâm Khê Huyền mưu kế đa đoan đều để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng tôi. Tôi vô tình bị cuốn vào vòng xoáy như vậy, còn bất hạnh bị cuốn vào rất sâu nữa. Giữa biết bao người như thế, chỉ riêng có Bỗng Nhi là một người khác với những người khác. Cô nhanh nhẹn thông minh, thẳng thắn tài ba khiến tôi vô cùng tán thưởng, Lãnh Cửu Dung tôi, ngoại trừ cha và Hình Phong ca, xưa nay chưa từng để tâm điều gì, nhưng giờ đây, cô Bỗng Nhi tựa như minh châu xuất trần đột ngột này khác hẳn những người khác cứ như vậy đi vào cõi lòng hồ hững hờ của tôi.

Tôi cười đáp: “Đương nhiên tôi muốn biết, chỉ không hay muội muội có chịu nói hay không thôi”.

Bỗng Nhi cười nói: “Có gì mà không thể nói. Muội là người Từ Châu, Giang Tô, năm mười một tuổi thì quê nhà xảy ra dịch bệnh. Cha mẹ nuôi đều mất trong đợt dịch ấy, nghĩa phụ không quản đường xa nghìn dặm đưa muội đến cậy nhờ di nương. Nghĩa phụ vốn là quản gia nhà muội, từ sau lần đó, để cảm tạ ơn cứu mạng của ông, muội liền coi ông như cha ruột. Không biết trong nhà Cửu Dung tẩu tẩu còn những ai?”.

Trong tâm khảm tôi chợt hiện ra hình bóng của cha. Lần này tôi gả vào Thẩm gia làm thiếp, số bạc ông lĩnh của Thẩm gia, chắc cũng đủ tiêu xài một thời gian. Nghĩ vậy, tôi mỉm cười nói: “Nhà tôi chỉ còn có mình cha. Tất nhiên tôi không tốt số bằng Bỗng Nhi muội muội, đã có cha ở bên, còn được Thẩm lão phu nhân yêu thương”.

Băng Nhi thoáng thất thần, sắc mặt cô lộ vẻ tái nhợt trong ánh lửa lay lắt bất định của đèn lồng.

Một lát sau, cô mới lên tiếng: “Di nương đối xử tốt với muội cũng là chuyện trong hai năm qua. Năm năm trước, cha đưa muội đi tránh dịch bệnh, đi đến Duy huyện cách xa ngàn dặm để nương nhờ di nương. Lúc đi qua An Khâu, vì cứu muội nên cha không cẩn thận rơi xuống vách núi gãy chân. Cha và muội trải qua trăm nghìn đắng cay, vất vả lắm mới đến được Duy huyện. Di nương lại sợ cha và muội cũng bị nhiễm dịch bệnh, kiên quyết không cho phép hai người nhà muội bước vào đại môn nhà họ Thẩm, chỉ bảo Cúc ma ma quăng ra cho bọn muội hơn chục lượng bạc, mặc uội tự sinh tự diệt. Khi đó, cả ba vị đại ca đều đã lấy vợ. Lúc cha dẫn muội đến trước cửa nhà họ Thẩm, kể “kiếm chuyện mà phá” kia lắng nhục cha con muội không chút e dè, lấy đó làm vui, Sâm Khê Huyện cũng đi theo châm chọc mỉa mai. May mà có đại ca ca, thương xót cho tình cảnh của muội và cha, bèn giúp hai người muội tìm một căn nhà ở ngõ Văn Tuyên trong thành, muội và cha nuôi mới có thể thu xếp ổn thỏa. Huynh ấy lại mời cả một vị danh y cho cha, cuối cùng cha mới có thể giữ lại được cái chân ấy. Sau đó, tháng nào đại ca ca cũng đến ngõ Văn Tuyên thăm nom, tặng bạc. Mãi đến bốn năm về trước, đại ca ca bị bệnh nhưng vẫn không quên dặn dò Vũ Tương tẩu tẩu hằng tháng đến thăm bọn muội.

Nhắc tới chuyện xưa, Băng Nhi ủ ê chán nản. “Mộng qua thấp thoáng như từng thấy, chợt cơn sóng dữ dậy trong lòng [3]”, cô nhất thời đắm chìm trong hồi ức, sực sật không thôi.

[3] Hai câu hát trong bài Lòng sơn kiên cường, bài hát chủ đề trong phim Xạ điêu anh hùng truyện năm 1983.

Cô chậm rãi kể tiếp: “Hai năm trước, tình cờ cha vào làm việc ở phường rượu của Thẩm gia, muội cũng theo ông đến phụ giúp việc lật vật. Sau đó di nương thấy cha làm việc ổn thỏa chắc chắn, suy cho cùng muội cũng là cháu gái ruột đẳng ngoại của di nương, di nương thấy thẹn trong lòng, mời muội và cha trở về Thẩm gia sống. Cha quản lý công việc dày dạn kinh nghiệm, muội thì nói chung cũng không ngốc, phường rượu ngày càng không thể thiếu cha con muội được. Di nương cũng ngày càng nể trọng bọn muội, hiển nhiên cũng đối xử với muội tốt hơn.

Băng Nhi nói xong, thở dài một hơi, mỉm cười: “Lớn dần lên, muội cũng coi như là đã nghĩ thông. Tình đời mỏng như tờ giấy, tình người nhẹ như bông. Thế gian này có lẽ lúc nào cũng vậy cả.”

Trời càng lúc càng tối. Đoạn đường này vậy mà đi cũng đã lâu. Đèn lồng được trùm một lớp voan mỏng tỏa ra ánh sáng chói lọi giữa màn đêm. Lòng chùng xuống từng chút từng chút. Mỗi người đều có nỗi sầu, muốn quên mà lại giấu đầu hở đuôi. Cứ nhìn Băng Nhi anh hào độ lượng, đức độ rộng rãi, thế nhưng trong lòng cũng có nỗi xót thương nặng nề đến vậy.

Lúc này, giữa trời đêm vắng vẻ chợt vang lên tiếng chim nhận ai oán thê lương. Trong đêm khuya lạnh lẽo, ngoại trừ cánh nhận lẻ tách đàn, ai người sẽ hét lên bị thảm tang thương đến nhường này đây?

5. Q.1 - Chương 5: Lòng Người Không Như Nước.

Cuối cùng cũng đã tới phòng ngủ của Thẩm Hồng. Đẩy cửa phòng ra “két” một tiếng, Băng Nhi không kìm được hô lên đầy kinh sợ.

Trong ánh sáng mờ mờ của ngọn đèn nhỏ như hạt đậu, trên giường trải một tấm chăn gấm thật dày. Phía dưới tấm chăn, một cái đầu khô gầy lộ ra, một cánh tay gầy đét như que của đặt ngang bên ngoài. Thân thể dưới lượt chăn gấm loắt choắt như một cậu thiếu niên. Không còn nghi ngờ gì nữa, đây là Thẩm Hồng. Ánh đèn mờ mờ, tôi thấy sắc mặt của chàng bủng beo vàng vọt, giống như tàu hũ ky để qua đêm. Hai con mắt thì trũng xuống thật sâu. Mái tóc rối tung, môi trắng bệch. Nhìn thoáng qua, đáng đáp như ma quỷ.

Liều Vũ Tương không nói một lời, bước về phía trước, nhẹ nhàng chuyển cánh tay Thẩm Hồng vào bên trong gấm.

Sau khi Băng Nhi hô lên mới tự biết mình thất lễ. Cô nức nở nói: “Vũ Tương tẩu tẩu, mới mười mấy ngày không gặp, đại ca ca... sao đại ca ca lại bệnh đến mức này?”

Liều Vũ tương rưng rưng lệ một hồi lâu mới cúi đầu nói: “Có lẽ là số mệnh con người. Chỉ khổ cho Cửu Dung muội muội phải cùng ta góa bụa cả đời.”

Tôi mỉm cười lắc đầu. Đúng thế, tất cả đều là số mệnh. Chữ “Hỷ” đỏ thắm dưới ánh đèn tối tăm lộ vẻ hoang liêu buồn bã khác thường. Đây, là số mệnh của Lãnh Chu Dung tôi.

Thần trí của Thẩm Hồng rất hỗn loạn, ngoại trừ Liễu Vũ Tương, chàng không nhận ra bất kỳ ai khác. Băng Nhi thương cảm một hồi thì kéo tay tôi, từ biệt rồi ra ngoài.

Dưới ánh sáng từ chiếc đèn lồng lớn màu đỏ, tôi thấy Băng Nhi rũ bỏ bộ dáng vẻ lạnh lợi, đôi mắt đỏ sọng lên, cứ liên tục tự nhủ: “Mới bấy nhiêu ngày, sao đại ca ca lại thành ra như vậy? Đại ca ca tốt như thế, sao ông trời còn làm khổ huynh ấy chứ...”

Tôi vốn không muốn hỏi đến việc nhà Thẩm gia, chỉ muốn bình lặng nhòa sống hết đời này. Nhưng nhìn thấy vẻ mặt Băng Nhi ngơ ngẩn, hết sức khổ sở, rốt cuộc không kìm được thốt lên: “E không phải mệnh trời, mà là việc người.”

Nghe thấy lời tôi nói, bả vai Băng Nhi đột nhiên run lên. Cô dùng ánh mắt kinh ngạc khác thường liếc nhìn tôi, sau đó nghiêm túc gật đầu. Chẳng biết vì đâu, giữa lúc hoảng hốt, đồ như tôi thấy thân mình Liễu Vũ Tương cũng run rẩy theo.

Băng Nhi nắm tay tôi, nói: “Cửu Dung tẩu tẩu, muội vừa gặp tẩu tẩu đã thấy rất mến, quả nhiên không nhìn lầm. Theo ý của tẩu, nếu bệnh của đại ca ca thật sự do người sắp đặt, tẩu thấy nghi ngờ ai nhiều nhất!”

Vừa nói ra chữ “việc người” tôi đã thấy hối hận vì lỡ lời. Băng Nhi hỏi thế, tôi không nói thêm gì nữa, chỉ mỉm cười qua quýt: “Tôi nói lung tung thôi, Băng Nhi muội muội chớ coi là thật. Giờ cũng muộn rồi, Băng Nhi muội muội lặn lội đường xa trở về, hành trình mệt mỏi cũng nên nghỉ ngơi cho khỏe đi. Tôi về phòng đây.”

Tôi vén vạt váy ngắn màu trắng, dần biến mất trong ánh lửa của đèn lồng. Tuy không hề quay đầu lại, song vẫn có thể cảm nhận được nỗi thất vọng của Băng Nhi. Chuyện này, không phải tôi không chịu nói mà tôi quả tình không biết. Vả lại cho dù tôi có đối tượng hoài nghi đi chăng nữa, cũng không nói ra được. Ngay trong tầm mắt của Lão phu nhân, nếu có người dám hăm hại đến cả Thẩm Hồng, người đó hiển nhiên cũng chẳng sợ gì mà dám hăm hại Băng Nhi, Tôi không nói cũng là vì không muốn Băng Nhi bị cuốn vào việc này, để tránh gặp phải bất trắc.

Phòng ngủ của tôi nằm ngay mé bên trái phòng ngủ của Liễu Vũ Tương, xa hơn một chút phía bên phải của Liễu Vũ Tương là phòng ngủ của Thẩm Hồng. Nha hoàn hầu hạ tôi, một do Cúc ma ma ban cho, tên là Thanh Phân, một do Lão phu nhân đặc biệt ban cho sau hôm bái đường, tên hơi lạ một chút, có bốn chữ, là Minh Nguyệt Hán Nhi. Thanh Phân hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, mày rậm mắt to, thất lưỡng lớn, thoát nhìn hệt như một nam nhân. Minh Nguyệt Hán Nhi lại là một cô bé rất đồi xinh xắn, xem chừng nhỏ hơn tôi vài tuổi, dáng vẻ thanh tú, đáng yêu vô cùng, nhưng gương mặt khá tinh ranh lập dị. Có điều tôi vừa thấy đã vô cùng thích cô bé rồi.

Lúc đêm hôm khuya khoắt, trời bỗng nổi cơn mưa gió. Những hạt mưa nặng nề rơi xuống song cửa sổ, phát ra tiếng lộp độp. Tôi nằm trên giường, trần trọc trở mình mãi mà không thể đi vào giấc ngủ. Tôi suy nghĩ về những chuyện đã xảy ra mấy ngày gần đây, như bình tĩnh mộng. Mới bước vào Thẩm gia một ngày, tôi đã gây thù chuốc oán vô số, những ngày sau này, làm sao cho phải? Tôi nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có cẩn thận từng li từng tí, quân tử phòng thân mới là thượng sách, Trong lòng tôi không phải đồng cảm với Thẩm Hồng và Liễu Vũ Tương, nhưng như tôi đã nói, không cần thiết phải cuốn mình vào trong phòng thị phi. Còn Băng Nhi, cô gái trong sáng long lanh như thủy tinh đó, tuy tôi rất quý mến song nhất định phải tránh xa cô. Dầu sao, tôi cũng chỉ muốn yên ổn sống hết cuộc đời này ở Thẩm gia mà thôi.

Lúc tôi được sinh ra, mẹ đã qua đời vì khó sinh. Cha tôi không chịu được đả kích, từ một thư sinh cầu tiến bỗng thành ra đáng vẻ hiện giờ. Hồi còn nhỏ, thầy bói nói tôi trời sinh tính tình bạc bẽo lạnh nhạt, không gần gũi ai cả, số mạng phạm vào Thiên Sát, cõi trần khó chứa, chỉ trời xanh mới có thể dung nạp. Trời chính là “Cửu Tiêu [1]”, thế nên tên tôi là Cửu Dung. Trong mấy năm qua, tôi thấy bao âm tình rủi ro, mưa gió lênh đênh, con người dường như càng lạnh nhạt hơn. Chỉ riêng với Hình phong ca là tôi có một thứ tình cảm khác. Nhưng giờ đây, tôi làm thiếp của người ta, coi như cắt đứt niềm nhung nhớ này, dù sống tạm bợ cả đời, cũng không sao cả.

[1] Cửu Tiêu: Để chỉ nơi cao nhất trên trời.

Đêm đó, gần sáng tôi mới chợp mắt được. Tang tảng sáng, Minh Nguyệt Hân Nhi đến đánh thức tôi dậy. Cô bé kia, xem ra dồi dào tinh lực lắm, lúc thì lăm bắm phần trên mặt tôi ít quá, lúc cảm rằm đai lưng trên y phục của tôi bị thất lệch. Tôi bị cô bé hành hạ hồi lâu mới trang điểm xong.

Tiếp đó, Minh Nguyệt Hân Nhi đưa tôi đi vấn an Lão phu nhân. Lão phu nhân dặn dò tôi vài câu, chỉ đơn giản là chăm sóc Đại công tử cho cẩn thận, rồi cho tôi về. Trên đường tôi gặp Liễu Vũ Tương, nàng thấy xung quanh không một bóng người mới đầy cảm kích nói với tôi: “Băng Nhi đã mang thuốc của tướng công đi kiểm tra rồi, đa tạ muội có lòng.” Tôi mỉm cười, cũng không đáp lời, sau đó cáo từ trở về phòng.

Mấy hôm kế tiếp, ngày nối ngày trôi qua hết sức êm ả, hoàn toàn là điều tôi hướng tới. Băng Nhi và Liễu Vũ Tương đều tới tìm tôi, xem chừng muốn bàn bạc với tôi việc gì đó, tôi cũng không cho hai người cơ hội để nói, dồn hết tâm sức để xa lánh họ.

Nếu ngày cứ qua ngày như vậy thì thật tốt biết bao, nhưng việc không thể lúc nào cũng theo ý người. Sáng sớm hôm nay, sau khi vấn an Lão phu nhân ở chính đường trở về, tôi dẫn Minh Nguyệt Hân Nhi theo trên con vệt trước dãy hành lang gấp khúc. Con vệt nó cứ lú lú riu riu học vệt, cực kỳ đáng yêu,

Đúng lúc này, nha hoàn Mộc Nhan của Mai Nhiêu Phi cũng ẵm Mẫn Nhi đến đó. Cô ta liếc xéo tôi một cái rồi cứ thế dạy Mẫn nhi dụ vệt nói chuyện. Nét mặt Minh Nguyệt Hân Nhi trở nên khó coi, lăm bắm: “Tính nét chữ nhân ra sao thì nô tỳ cũng hao hao như vậy, tưởng mình là ai chứ?” Tôi kéo kéo con bé, ý bảo đừng gây chuyện, con bé vẫn còn ầm ức.

Nói cũng khéo, Liễu Vũ Tương đang muốn đi vấn an Lão phu nhân nên cũng ngang qua đây. Nhìn thấy mẫn Nhi trắng trẻo dễ thương động lòng người, nàng vô cùng ưa thích, nhất thời không nhịn được tiến đến, đưa tay ra muốn bế Mẫn Nhi. Mộc Nhan do dự một chút, cuối cùng vì kiêng nể thân phận của Liễu vũ Tương bèn trao Mẫn Nhi vào tay nàng. Liễu Vũ Tương như đoạt được vật báu, ôm Mẫn Nhi không dứt ra được, trên Mẫn Nhi bé nhỏ cười khanh khách không thôi. Tôi nhìn khung cảnh ấm áp trước mắt, hài hòa hạnh phúc như trong tranh, phút chốc cũng thấy cảm động.

Không bao lâu sau, Sâm Khê Huyền và Mai Nhiêu Phi cũng vấn an Lão phu nhân về, Mai Nhiêu Phi thấy Liễu Vũ Tương ôm Mẫn Nhi của nàng ta từ phía xa thì mặt mày biến sắc, bước nhanh tới. Không biết vì có gì, Sâm Khê Huyền còn đi nhanh hơn nàng ta. Sâm Khê Huyền đi đến bên cạnh Liễu Vũ Tương, to tiếng nói: “Tẩu đang làm gì vậy? Đại tẩu?” Liễu Vũ Tương mãi mê trên đùi Mẫn Nhi nên căn bản không chú ý đến xung quanh, không đề phòng, bị Hàn Sâm Khê dọa giật bắn cả mình. Sâm Khê Huyền thừa dịp nàng ngạc nhiên, chìa ngón tay có đeo móng tay giả nạm vàng ra vạch một cái lên khuôn mặt bé nhỏ trắng trẻo của Mẫn nhi. Ngay tức khắc, khuôn mặt bé nhỏ non nớt hiện ra một vệt máu dài, bé con lớn tiếng khóc òa lên. Liễu vũ tương mặt mày biến sắc, còn sâm Khê Huyền thì đánh đòn phủ đầu, ra vẻ kinh ngạc kêu ầm lên: “Đại tẩu, tẩu xem tẩu đã làm gì kia?” giọng nói của cô nàng cực kỳ khoa trương.

Lúc này, Mai Nhiêu Phi chạy tới. nàng ta đã nghe những lời nói to đầy cường điệu của Sâm Khê Huyền trước, lại nhìn thấy vết thương trên mặt Mẫn Nhi, không khỏi giận tím mặt. Một tay nàng ta giành lấy Mẫn Nhi đang khóc oa oa ôm vào lòng, xông về phía Liễu Vũ Tương toan tát nàng. Mai Nhiêu phi nổi trận lưu đình, nói: “Liễu Vũ Tương, ngươi không sinh được con, có gì phải trút giận lên con người khác?”

Liễu Vũ Tương bưng khuôn mặt bị tát, sắc mặt tái nhợt, khê khằng nói: “Không phải ta.” Lúc đó Sâm Khê huyền đã vòng ra phía sau Liễu Vũ Tương, hét lớn: “Đại tẩu, xưa nay muội vẫn quý mến tẩu, nhưng chuyện hôm nay, tẩu đã làm muội thất vọng rồi.” Cô nàng vừa nói vừa lẳng lẳng tháo móng giả nạm vàng trên tay xuống, ném về phía sau lưng Liễu Vũ Tương.

“Không phải ngươi thì ai?” Mai Nhiêu Phi nổi giận đùng đùng: “Chẳng có lẽ lại là ta tự làm hại Mẫn Nhi của ta? Liễu Vũ tương, ngươi vờ vịt yếu đuối đáng thương để lừa phỉnh người khác ít thôi, trên thực tế lại làm ra những chuyện ác độc hơn bất cứ ai. Ta nguyên rửa ngươi và thảm hồng chét hết đấy, thì sao? Có bản lĩnh thì ngươi xông đến ta đây này, đừng mọt đứa bé ra để trút giận! Tiểu nhân đê tiện!”

Sâm Khê Huyền lại quay lại bên cạnh Mai Nhiêu Phi, nêm mắm dặm muối nói: “Đại tẩu, hôm nay muội cũng không giúp tẩu nữa. Muội thương Tiểu Mẫn Nhi quá, tuổi còn nhỏ như vậy đã bị kẻ xấu phá hỏng dung mạo, mai này lớn lên ngộ nhỡ không xuất giá được thì phải làm sao?”. Sâm Khê Huyền vừa nói vừa đón lấy Tiểu Mẫn Nhi ôm vào lòng, rất mực dịu dàng dỗ dành con bé.

Mai Nhiêu Phi nghe vậy, quả nhiên càng giận điên người, nàng ta giơ chân lên đá vào người Mộc Nhan một cái, lời khó nghe nhất cũng buông ra cả: “Con tiểu kỹ nữ nhà ngươi, hại con gái ta ra nông nỗi này, còn không mau chết đi?” Mộc Nhan cũng nhìn thấy mọi việc Sầm Khê Huyền làm với Mẫn Nhi, lại không dám ho he tiếng nào, chỉ khóc lóc thảm thương đứng đó.

Liễu Vũ Tương thấy Mai Nhiêu Phi chỉ cây dâu mắng cây hòe, lấy người khác ra trút giận bèn giải vây cho Mộc Nhan: “Nhị đệ muội, là ta khăng khăng muốn ôm Mẫn Nhi, không phải lỗi của Mộc Nhan.”

Mai Nhiêu Phi hừ lạnh nói: “Đương nhiên là lỗi của ngươi, ngươi cho rằng ta sẽ bỏ qua cho ngươi như vậy sao? Liễu Vũ Tương ngươi ức hiếp ta thế nào ta cũng có nhẫn nhịn được, nhưng giờ ngươi hại cả con gái ta, ta không cho ngươi được chết tử tế”. Nàng ta vừa nói vừa tiến lên phía trước từng bước, còn giơ tay lên thật cao.

6. Q.1 - Chương 6: Chớ Hối Đúng Hay Sai

“Khoan đã!” Cùng với giọng nói mềm mại, Băng Nhi xuất hiện trước mặt mọi người như một cơn gió. Cô bắt lấy cánh tay giơ lên cao của Mai Nhiêu Phi, nặng nề xuống xuống, kêu lên: “Nhị biểu tẩu, tẩu làm gì vậy? Vũ Tương tẩu tẩu là đích thiếu phu nhân nhà họ Thẩm, tẩu nói đánh là đánh sao?”

Đôi mắt Mai Nhiêu Phi đỏ sọng, không kiêng nể gì nữa, nàng ta hét ầm lên: “Tiện nhân Liễu Vũ Tương này có thể làm hại con ta, vì sao ta không thể đánh a?”

Lúc này Băng Nhi mới nhìn thấy vết thương trên mặt Mẫn Nhi, vội sai nha hoàn Bảo Bảo của mình: “Mau ẵm Mẫn Nhi tiểu thư đi bôi thuốc”. Bảo Bảo vâng lời bế Mẫn Nhi đi rồi, Băng Nhi mới lên tiếng: “Nhị biểu tẩu, tẩu nói Vũ Tương tẩu tẩu làm hại Mẫn Nhi, có bằng chứng gì không? Nếu vu oan cho người ta, Lão phu nhân biết được thì không hay gì đâu.”

Mai Nhiêu Phi biết Băng Nhi là tâm phúc trước mặt Lão phu nhân, trong lòng rất kiêng dè cô. Nhưng hiện tại nàng ta cho rằng trong chuyện này Liễu Vũ Tương là người sai, cho nên cây ngay không sợ chết đứng, nói: “Tiện nhân Liễu Vũ Tương không hiểu đã dùng vật gì vạch bị thương khuôn mặt của con gái ta. Vừa rồi muội cũng thấy, Liễu Vũ Tương đoạt lấy Mẫn Nhi từ tay Mộc Nhan, Mộc Nhan có thể làm chứng.”

Băng Nhi thoáng liếc Mộc Nhan một cái, mặt mũi Mộc Nhan đỏ bừng, nhìn như có lửa đốt. Mộc Nhan khép nép đứng ở đó, muốn nói lại thôi, lúc này, Sầm Khê Huyền hung tợn trừng mắt nhìn Mộc Nhan, Mộc Nhan bị dọa rung bần cả người, vội nói: “Phải ạ, nô tỳ nhìn thấy. Là... là đại phu nhân dùng móng tay giả làm hại Mẫn Nhi tiểu thư...”

Lúc đó, Sầm Khê Huyền chớp thời cơ kêu lên: “Dưới chân đại tẩu kìa, đó chẳng phải là móng tay giả cả tẩu sao?”. Liễu Vũ Tương cúi đầu nhìn xuống, quả nhiên có chiếc móng tay giả nạm vàng nằm trên mặt đất. Mọi người cũng đều thấy cả. Mai Nhiêu Phi gào to: “Nhân chứng vật chứng đều đủ cả, Liễu Vũ Tương còn gì để bào biện? Rõ ràng chính là ả, mình không sinh được con, đổ kỵ với người khác!”

Băng Nhi nhặt chiếc móng giả nạm vàng lên, nhìn thoáng qua, từ tốn nói: “Muội nhớ di nương đã từng tặng ba vị biểu tẩu mỗi người một bộ móng tay giả như thế này. Dù chiếc móng tay giả này ở dưới chân Vũ Tương tẩu tẩu nhưng không thể chứng minh được là của tẩu ấy. Theo ý muội, chỉ bằng ba vị biểu tẩu lấy bộ móng tay giả của mình ra uội xem. Nếu ai thiếu một chiếc, đương nhiên người đó là hung thủ.”

Mai Nhiêu Phi bất mãn không vui, la lên: “Chẳng lẽ ta lại làm hại con gái mình, vu oan giá họa cho kẻ khác hay sao?”

Băng Nhi không nhìn nàng ta, lạnh lùng nói: “Năm đó Võ Tắc Thiên vì muốn hoàn thành nghiệp lớn, không tiếc giết chết con gái mình rồi giá họa cho Vương hoàng hậu, người khác há có thể ngờ tới ư?”

Mai Nhiêu Phi tức giận tới nỗi không lời nào diễn tả được, lại không dám cãi nhau với Băng Nhi, đành sai Mộc Nhan đi lấy bộ móng giả của mình. Sầm Khê Huyền cũng giả bộ sai nha hoàn Hiểu Phong đi lấy. Nhưng điều người khác không ngờ nhất chính là Liễu Vũ Tương đứng ngẩn ra bất động tại chỗ, hồi lâu sau mới lên tiếng: “Không cần lấy. Chiếc móng giả nạm vàng trong tay Băng Nhi là của ta.”

Băng Nhi nghe mà kinh hãi, thất thanh kêu lên: “Vũ Tương tẩu tẩu!”. Đúng lúc, Mộc Nhan và Hiểu Phong đã chia nhau đi lấy đôi móng giả nạm vàng. Mai Nhiêu Phi càng giận sôi gan, Sầm Khê Huyền thì dương tự đắc.

Sầm Khê Huyền không mấy tự nhiên, gượng cười, cất lời: “Băng Nhi muội muội, muội nên xử lý theo lẽ công bằng, chớ nên phụ sự tín nhiệm Lão phu nhân dành uệ.”

Băng Nhi đang ở thế hết sức khó xử, Minh Nguyệt Hân Nhi lại không nhịn được nữa, kêu lên: “Rõ ràng là Tam thiếu phu nhân dùng móng giả nạm vàng làm Mẫn Nhi tiểu thư bị thương. Tôi và Tiểu thiếu phu nhân đều nhìn thấy.” Mọi người cãi nhau ầm ĩ quá mức, không ai chú ý đến sự tồn tại của tôi, lúc này, ánh mắt bọn họ đều đổ dồn trên người tôi cả.

Băng Nhi kéo tay tôi nói: “Cửu Dung tẩu tẩu, nếu tẩu nhìn thấy, xin tẩu nói lời công bằng. Chuyện này, rốt cuộc do vị thiếu phu nhân nào làm?”

Tôi biết lần này tôi trả lời, nếu nói thật thì từ nay về sau sẽ bị cuốn vào dòng thị phi vô cùng vô tận. Đây không phải là điều tôi mong muốn. Nếu nói dối, sẽ oan ức cho Liễu Vũ Tương, điều này tôi càng vô cùng không bằng lòng.

Minh Nguyệt Hân Nhi lẩm bẩm: “Tiểu thiếu phu nhân ngốc rồi sao? Mau nói ra người cô nhìn thấy đi”. Băng Nhi cũng nhìn tôi với ánh mắt tràn ngập chờ mong. Tôi háng giọng một cái, khó khăn nói: “Tôi không nhìn thấy gì cả.”

Khuôn mặt Băng Nhi ngay tức khắc thấy rõ vẻ thất vọng. Minh Nguyệt Hân Nhi nhìn vào ánh mắt tôi, cũng xem thường thêm vài phần. Tôi như đứng đông cứng, như ngồi đồng than nói: “Tôi không khỏe, xin được đi trước”, nói xong, xoay người toan bỏ đi. Đúng lúc này, giọng nói chói tay của Cúc ma ma từ xa truyền đến: “Lão phu nhân, đúng là ở đây rồi!” Từ đằng xa, tôi thấy Cúc ma ma dẫn Lão phu nhân đi tới. Chắc chắn là kẻ hạ nhân nhiều chuyện nào đó đã bẩm lại chuyện ở đây cho bà nghe.

Đi đến gần hơn, sắc mặt Lão phu nhân tái xanh tái xám, ánh mắt hết sức uy nghiêm quét qua mọi người, lạnh lùng nói: “Một nhóm người có thân phận, ở đây hô to gọi nhỏ còn ra thể thống gì nữa? Vô duyên vô cớ để đám hạ nhân chê cười.”

Mọi người nín thở, không ho he tiếng nào. Băng Nhi kéo Lão phu nhân cười nói: “Bọn hạ nhân đó thực không biết tốt xấu, việc nhỏ như vậy mà cũng làm kinh động đến Lão phu nhân? Giao cho Băng Nhi xử lý là được rồi ạ.”

Lão phu nhân không nói một lời, mặt lạnh như băng. Cúc ma ma lại hét âm lên: “Tóm lại đã xảy ra chuyện gì? Mau kể đầu đuôi cho Lão phu nhân nghe.”

Sầm Khê Huyền tranh nói: “Thật ra cũng không phải chuyện gì to tát. Là đại tẩu bé Mẫn Nhi, nhưng nhất thời sơ ý, quệt chiếc móng giả làm khuôn mặt con bé bị thương, đúng lúc bị con và nhị tẩu nhìn thấy. Tuy nhị tẩu vô cùng tức giận, nhưng chung quy lại cũng vì thương xót con gái mình mà thôi.” Lão phu nhân liếc sang Mai Nhiêu Phi, hỏi: “Thế toàn bộ sự việc là sao?”

Vừa đúng lúc này, Bảo Bảo bé Mẫn Nhi đã được bồi thuốc đến. Mai Nhiêu Phi đón lấy cô bé, nước mắt như mưa, khóc òa lên: “Xin Lão phu nhân nhất định phải làm chủ cho hai mẹ con chúng con, Mẫn Nhi còn nhỏ xíu thế này, sao có thể chịu đựng được sự giày vò như thế?”. Lão phu nhân nhìn mặt Mẫn Nhi, sắc mặt càng thêm khó coi, quát: “Tương Nhi, lời Phi Nhi nói có thật hay không?”

Mai Nhiêu Phi giành nói: “Đương nhiên là thật. Mộc Nhan và Cửu Dung tiểu tẩu tẩu đều nhìn thấy”, Liễu Vũ Tương cúi đầu, không nói một lời. Ánh mắt Lão phu nhân lại chuyển sang phía tôi: “Cửu Dung, con nói xem nào, việc này có phải do Tương Nhi làm không?”

Minh Nguyệt Hân Nhi thì thầm: “Rõ ràng là Tam thiếu phu nhân vu oan giá họa, Đại thiếu phu nhân bị oan”. Giọng nói con bé tuy nhỏ, nhưng ai này cũng đều nghe thấy hết. Sầm Khê Huyền lại vẫn đon đả cười nói: “Có lẽ Minh Nguyệt Hân Nhi có chút hiểu lầm về ta, vả lại bọn nha đầu nào giờ nói chuyện đều không chính xác, Lão phu nhân không ngại thì hỏi Cửu Dung tiểu tẩu tẩu vẫn tốt hơn”. Cô nàng vừa nói vừa dùng ánh mắt uy hiếp nhìn tôi.

Tôi cười khổ trong lòng: Tôi trăm kế phòng tránh địch, nhưng không ngờ rằng vẫn bị liên lụy. Đã khó tránh, vậy thì trốn tránh còn có tác dụng gì nữa chứ. Nếu muốn tôi làm trái lương tâm để vu cáo hãm hại cô gái lương thiện Liễu Vũ Tương này, tôi không làm được. Tôi hắng giọng, nói: “Là Tam đệ muội dùng móng giả nạm vàng làm Mẫn Nhi bị thương, sau đó thừa dịp mọi người không chú ý, ném móng giả về phía sau lưng Tương tỷ tỷ. Chính mắt con nhìn thấy, nếu có chút nào dối gạt, đất trời không dung thứ”.

Về mặt Sầm Khê Huyền thoát cái thay đổi. Mai Nhiêu Phi lại không tin lời tôi, nàng ta hét to: “Nếu do Sầm Khê Huyền gây ra, vậy tại sao Liễu Vũ Tương không thể bỏ chiếc móng nạm vàng ra? Trên tay Sầm Khê Huyền có đủ hai chiếc, không thiếu chiếc nào, vậy chiếc trên mặt đất kia sao có thể là của muội ấy được?”

Băng Nhi cười bảo: “Cái này thì nên hỏi Tam biểu tẩu một chút. Tam biểu tẩu, việc này là sao vậy?”

Sầm Khê Huyền mắt hồi lâu mới oán hận đáp: “Lão phu nhân minh giám, đại tẩu và Cửu Dung thông đồng vu oan cho con.”

Liễu Vũ Tương bất chợt quỳ sụp xuống đất, nói: “Lão phu nhân, tất cả đều là lỗi của Tương Nhi, xin người cứ trừng phạt Tương Nhi!”

7. Q.1 - Chương 7: Tình Cờ Nghe Âm Mưu

Băng Nhi hoảng sợ nói: “Vũ Tương tẩu tẩu, không phải tội danh của tẩu thì tẩu đừng gánh lấy, như vậy sẽ liên lụy đến cả Cửu Dung tẩu tẩu.”

Sau một hồi lâu, Liễu Vũ Tương mới lên tiếng: “Lão phu nhân minh giám, vết thương trên mặt Mẫn Nhi không phải do con gây ra. Móng giả nạm vàng của con, đã đánh mất... từ lâu rồi.”

Sầm Khê Huyền nghe thế vội la lên: “Sao móng giả của tẩu lại mất? Rõ ràng là mang đi cầm!”. Cô nàng nói xong mới biết mình lỡ lời, chỉ hận không thể ỉnh một bạt tai.

Băng Nhi cười nói: “Tam biểu tẩu đã biết móng giả của Vũ Tương tẩu tẩu bị mang đi cầm, như vậy chắc chắn tẩu ấy không có móng giả, chiếc móng rơi trên mặt đất kia cũng không phải của tẩu ấy, vết thương trên mặt Mẫn Nhi cũng không phải do tẩu ấy làm. Phàm đã không phải Vũ Tương tẩu tẩu, vậy có người vu oan giá họa. Mộc Nhan, người nói mau, rốt cuộc kẻ nào đã bày ra chuyện tốt vu oan giá họa này?” Băng Nhi nói đến câu cuối cùng, giọng điệu cực kỳ nghiêm khắc.

Mộc Nhan bị dọa té nhào xuống đất, dập đầu nói: “Là Tam thiếu phu nhân làm. Xin Lão phu nhân, Biểu tiểu thư thứ lỗi cho Mộc Nhan, cũng bởi e sợ Tam thiếu phu nhân nên nô tỳ mới khai láo.”

Băng Nhi cười nhạt nói: “Đại thiếu phu nhân là đích thiếu phu nhân, người không e sợ, lại đi e sợ Tam thiếu phu nhân, từ xưa tới giờ Thảm gia chưa từng có cách chối bay chối biến như vậy. Làm nha hoàn, không trung thành bảo vệ chủ nhân, lại còn dám ăn nói lung tung, Thảm gia còn giữ một nha đầu như người làm gì? Người đâu, lời Mộc Nhan ra đánh ba mươi đại bản, đuổi ra khỏi Thảm gia. Di nương thấy con xử lý như vậy có thỏa đáng không?” Lão phu nhân gật gật đầu

Mộc Nhan sợ tới mức dập đầu liên tục như gà mổ thóc, khóc lóc kể lể: “Xin Lão phu nhân tha cho! Xin Biểu tiểu thư tha cho! Mộc Nhan không dám nữa.” Mai Nhiêu Phi thấy vậy cũng quỳ gối trước mặt Lão phu nhân, khẩn cầu: “Mộc Nhan và con cùng lớn lên, lại theo con bồi giá khi con gả vào Thảm gia, xin Lão phu nhân niệm tình nó không có công lao cũng có khổ lao, tha cho nó một lần đi!”

Cúc ma ma cũng đến bên cạnh nói đỡ: “Lão phu nhân, Biểu tiểu thư. Mộc Nhan tốt xấu gì cũng là nha hoàn bồi giá của Nhị thiếu phu nhân, cho nó thêm một cơ hội nữa đi”. Bà ta vừa nói xong liếc nhìn Mai Nhiêu Phi. Mai Nhiêu Phi hiểu ý, quay người nói với Liễu Vũ Tương: “Đại tẩu, chuyện hôm nay đều tại muội không phải, muội có lỗi với tẩu, mong tẩu đại nhân độ lượng, tha cho Mộc Nhan đi. Nếu tẩu chịu cầu tình, Lão phu nhân và Băng Nhi muội muội nhất định sẽ đồng ý. Là muội nghìn sai vạn sai nên mới đánh

tẩu, tẩu đánh, muối muối cũng sẽ không đánh trả, được không?” Mai Nhiêu Phi vừa nói vừa kéo tay Liễu Vũ Tương tát vào mặt mình.

Liễu Vũ Tương giữ nàng ta lại, khuyên nhủ: “Nhị đệ muối đừng như vậy. Ta chưa từng nghĩ tới việc sẽ tính toán với Mộc Nhan”.

Lão phu nhân quát: “Được rồi. Chuyện hôm nay đếm đây thôi. Dù Mộc Nhan không bị đuổi ra ngoài, nhưng ba mươi đại bản thì vẫn phải đánh. Phi Nhi, người liệu mà dạy dỗ nha hoàn của người cho kỹ vào! Huyền Nhi, người năm lần bảy lượt gây rối, chỉ sợ trong nhà không loạn, ta phạt người cầm túc trong phủ một tháng, ngừng phát lương ba tháng. Cũng khỏi cần phải đến vấn an ta mỗi ngày, miễn cho ta phải nhìn thấy người thành thử phiền lòng. Tương Nhi, bộ móng giả của con vì sao lại mất? Con thiếu tiền đến thế sao?”

Liễu Vũ Tương liếc nhìn Sầm Khê Huyền đang nơm nớp lo sợ, run như cây sậy bên cạnh, đáp: “Tại Tương Nhi không tốt. Tháng trước cha con bị bệnh, không có tiền chữa trị, tiền riêng của con đều đã mang đi cầu các phương thuốc dân gian cho tương công cả, cho nên bèn... cầm bộ móng giả nạm vàng Lão phu nhân ban cho. Xin Lão phu nhân xử phạt!”

“Ồ”, Lão phu nhân nhìn Sầm Khê Huyền một cái, hỏi: “Vậy tại sao bộ móng giả nạm vàng kia lại rơi vào tay Huyền Nhi?”

Sắc mặt Sầm Khê Huyền hết sức khó coi, quỳ rạp xuống đất nói: “Nha hoàn Lạc Lạc của đại tẩu mang bộ móng giả đến cầm ở cửa hàng của đại ca con. Tẩu tẩu con nhận ra nha hoàn đó bèn giao bộ móng giả đó lại cho con.”

Sau cùng chân tướng sự việc cũng rõ ràng. Lão phu nhân trước khi bỏ đi còn buông một câu: “Tương Nhi, nếu con thiếu tiền, nói thẳng với Cúc ma ma là được. Để nha hoàn đi cầm trang sức, khi không làm nhục thể diện Thẩm gia”. Liễu Vũ Tương hết sức sợ sệt, vâng vâng dạ dạ. Tội thấy Lão phu nhân đã đi xa, giật nhẹ ống tay áo Minh Nguyệt Hân Nhi, ý bảo cũng nên rời khỏi chốn thị phi này.

Sau khi trải qua chuyện này, cả đám người Mai Nhiêu Phi, Sầm Khê Huyền, Cúc ma ma đều yên ắng hơn nhiều. Toàn bộ đại viện Thẩm gia cũng an bình đi không ít. Tội vẫn sống những ngày nhàn rỗi của mình, tiêu hao thời gian sống tựa như một quả phật.

Bệnh tình của Thẩm Hồng ngày càng trầm trọng, Bằng Nhi lấy phương thuốc Thẩm Hồng uống hằng ngày mang đi kiểm tra, cũng không phát hiện ra điều gì bất ổn. Liễu Vũ Tương ngày càng mặt ủ mày chau. Thi thoảng tội có đến tìm nàng nói chuyện phiếm vài câu, nhưng cũng không quá mức thân thiết với nàng.

Thấm thoát sương đọng lá rơi, hoa cỏ lụi tàn, ngày đông cùng với không khí lạnh lẽo tràn về. Đầu tháng Chạp, trận tuyết đầu tiên trút xuống Duy huyện. Bông tuyết bay lả tả, rồi ào ào, khắp đất trời khoác lên ình tấm áo, màu trắng bạc, trải dài mênh mông, tựa như đám mình trong chốn bông lai. Tâm huyết tội chợt dâng trào, bỏ Minh Nguyệt Hân lại, lén chạy đến chơi đùa trong đất tuyết. Bông tuyết trắng sạch vô ngần như linh tinh đậu trên người tội, trên tay tội, tội thật sự không nhịn nổi, thấy bốn phía xung quanh không có ai bèn lăn vài vòng liên tiếp trên mặt tuyết, hít thật sâu vài hơi bầu không khí thanh tân. Đã lâu lắm rồi chưa từng vui sướng như vậy.

Tội núp phía sau gốc cây nhựa ruồi, đang lúc không kìm nén được toan là lười liếm vốc tuyết trên mặt lá thì chợt nghe có tiếng đang nói chuyện. Giọng nói tuy không lớn, nhưng từng câu từng câu vẫn lọt vào tai tội một cách rõ ràng.

Chỉ nghe một âm thanh lạnh lùng rằng: “Người còn không biết xấu hổ mà ra đây tìm ta sao? Chuyện tốt người làm ta còn chưa tính sổ thì thì thôi chứ?”

Một người lên tiếng lấy lòng: “Nhị tẩu, tẩu thật sự đã hiểu lầm lòng tốt của muối rồi. Muối làm khuôn mặt Mẫn Nhi bị thương, chẳng qua là vì muốn giá họa cho con tiện nhân kia, tẩu nên cùng chung một kẻ thù với muối mới phải, tại sao thay vào đó lại một mực oán trách muối chứ?”

Tội khẽ lộ đầu ra, thấy trong đình nghỉ mát có hai người đang nói chuyện, một người là Mai nhiêu Phi, một người là Sầm Khê Huyền.

Mai Nhiêu Phi nghe xong lời Sầm Khê Huyền nói, chỉ hừ lạnh một tiếng. Sầm Khê Huyền nhân cơ hội tỏ vẻ oan ức: “Muội làm như vậy, chẳng lẽ vì bản thân mình? Thấm Hồng và Liễu Vũ Tương mất địa vị thì liên quan gì tới muội và tướng công nhà muội chứ? Tướng công nhà muội là do tiểu thiếu sinh ra, dù thế nào thì gia sản nhà họ Thấm cũng sẽ không giao phó lại cho chàng. Nhưng Nhị ca thì khác. Nhị ca và Thấm Hồng do Lão phu nhân sinh ra, dựa vào đâu mà Lão phu nhân lại thiên vị Thấm Hồng, khinh thường nhị ca?”

Mai Nhiêu Phi nghe vậy càng thêm căm giận. Sầm Khê Huyền tiếp tục nói: “Lúc Thấm Hồng chưa bị bệnh, gia nghiệp nhà họ Thấm do hắn quản lí. Giờ hắn mắc bệnh sống dở chết dở bao năm như vậy, Lão phu nhân vẫn chưa chịu giao gia nghiệp cho nhị ca. Muội và tướng công đều thấy bất bình thay cho nhị ca, nhị tẩu. Nhị tẩu, nếu tẩu và nhị ca không tranh đoạt, sớm muộn gì cũng bị người ta giẫm nát dưới lòng bàn chân. Muội toàn tâm toàn ý giúp nhị tẩu, còn không phải bởi muội hiểu thái độ đối nhân xử thế của nhị tẩu ư? Muội biết nếu nhị ca nắm quyền, nhị tẩu sẽ không bạc đãi muội và tướng công. Chứ muội còn mưu đồ gì nữa chứ? Nhưng không ngờ rằng, lòng tốt của muội phen này lại bị nhị tẩu hiểu lầm”. Sầm Khê Huyền nói xong, bèn dùng ống tay áo lau mắt, diễn mà y thật.

Mạc Nhiêu Phi có lẽ cũng bị chấn động vô cùng, nàng ta cầm tay Sầm Khê Huyền, nói: “Khê Huyền, thì ra ta đã trách nhầm muội, muội đừng để tâm nhé. Muội nói rất đúng, chúng ta hẳn là phải cùng chung kẻ thù, chen ép Thấm Hồng và Liễu Vũ Tương. Muội nói xem, hiện giờ chúng ta nên làm như thế nào? Tất thấy ta đều nghe theo muội. Chờ tới khi tướng công thật sự nắm giữ gia nghiệp của Thấm Gia, ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi muội và tam đệ”.

Sầm Khê Huyền nín khóc, mỉm cười nói: “Đây mới là nhị tẩu tốt của muội chứ. Ý của muội là chi bằng chúng ta...”

Tôi đang định giống tai lên nghe xem rốt cục thì bọn họ có âm mưu hại người gì thì giọng nói của Minh Nguyệt Hân Nhi từ phía xa vẳng đến, con bé kêu to: “Tiểu thiếu phu nhân, em rất xem thường cô. Cô thật là không có nghĩa khí chút nào hết, một mình chạy đến đây chơi mà không chịu đưa em theo.”

Tôi ra dấu tay nhằm ngăn cản con cứ, thế nhưng con bé càng thêm “càn quấy hung hăng”, hét to: “Cô xua tay là gì chứ? Cảm thấy áy náy sao? Em nghiêm túc nói cho cô biết, muộn rồi. Đừng tưởng Minh Nguyệt Hân Nhi em dễ dàng bị mua chuộc như vậy, hứ!”

8. Q.1 - Chương 8: Khó Khăn Phòng Tránh Dịch

Tôi nhất thời dở khóc dở cười, đành phải đứng thẳng người lên. Lúc này, Mai Nhiêu Phi và Sầm Khê Huyền đã phát hiện ra tôi, sắc mặt cả hai đều trở nên hết sức khó coi. Tôi cười bồi nói: “Nhị vị thiếu phu nhân cũng ở đây thưởng cảnh tuyết, thật sự là cao hứng. Trời cũng không còn sớm nữa, tôi cũng phải về thôi.” Nói xong, tôi kéo Minh Nguyệt Hân Nhi đi về phía trước. Mai Nhiêu Phi và Sầm Khê Huyền không nói một lời, trong chốc lát, lòng tôi lại thấy ớn lạnh vô cùng.

Từ sau khi vô tình nghe thấy hai người Mai Nhiêu Phi nói chuyện, tôi làm việc gì cũng hết sức cẩn thận, sợ người ta nắm được thóp mình. Liên tiếp ba ngày sau, đều không xảy ra chuyện gì cả, tôi những tưởng chuyện này cứ vậy trôi qua, nào ngờ tất cả chẳng qua mới chỉ là bắt đầu.

Mùng Sáu tháng Chạp, Băng nhi và Trần tổng quản phụng mệnh Lão phu nhân áp tải một lô rượu đến kinh thành. Sáng tinh mơ, sau khi tôi và Liễu Vũ Tương tiễn cô đi xong thì chia tay nhau. Bầu trời cao trong thăm thẳm, xanh như một mặt gương sáng long lanh. Người qua kẻ lại trên đường phố hăng còn thừa thốt, trên mặt đất phủ một lớp tuyết động thật dày, khi giẫm lên phát ra tiếng kêu kèn kẹt, mang lại một cảm giác rất khác biệt. Tôi nhớ ngày còn nhỏ theo Hình Phong ca đuổi bắt thỏ hoang chim trĩ trên nền tuyết, tự do không bó buộc, mà hiện giờ, bản thân lại giống như một con chim trước bị nhốt trong lồng vàng, trong lòng vô cùng buồn bã.

Tôi thông thả đi trên con phố lác đác bóng người, nhủ thầm trong bụng, không biết hiện giờ cha ra sao? Ông ta đã tiêu hết chỗ bạc nhận được từ nhà họ Thấm chưa? Thấm gia nhiều phép tắc, nói rằng vì bệnh

tình của Thẩm Hồng nên rất sợ tà ma bên ngoài xâm nhập vào trong nhà, không cho tôi lại mặt. Đã ba tháng tôi chưa được gặp cha. Nghe nói trước khi tôi ra đời, cha là một tú tài tài năng xuất chúng, cử chỉ khiêm tốn nhún nhường, sau này không chịu nổi đả kích khi mẹ tôi qua đời, không còn chí tiến thủ nên mới biến thành dáng vẻ như bây giờ. Tôi cũng không biết người ngoài nói như vậy có đúng không, chỉ biết rằng căn nhà tranh rách nát của chúng tôi thực sự đã từng chất đống rất nhiều điển tích.

Đang suy nghĩ miên man, tôi vừa ngược lên thì đã thấy đến đại môn nhà họ Thẩm. Tiết trời giá rét, người giữ cửa của Thẩm gia đều đã vào phòng cả, trước cửa lại có một người đang ngồi co quắp trong góc, hai tay ôm chéo lấy bả vai, vùi đầu vào chỗ khuỷu tay, toàn thân run lập cập. Người nọ tóc tai búi rối, có điểm muối tiêu, áo quần rách rưới, hẳn là ăn mày hoặc một gã lang thang lớn tuổi nào đó. Tôi đến gần ông ta, chìa ra hơn chục đồng tiền, nói: “Đại thúc, mấy đồng tiền này cho ông mua bánh nướng nóng ăn đây”. Người nọ nghe thấy tôi nói thế, hai vai run rẩy, nhưng cũng không ngẩng đầu lên.

Tôi đến bên cạnh ông ta, cũng không nhận được mà giật mình: Người nọ, lại là cha tôi!

“Cha ơi! Tại sao cha... sao lại thành ra thế này?” Không biết vì lạnh, hay còn vì duyên cớ nào khác mà giọng nói của tôi cũng run lên.

Lúc này cha tôi mới chậm chạp ngẩng đầu. Mấy tháng không gặp, tóc ông đã dài hơn nhiều, rối bù thành một đống ở trên đầu, hết như một cái tổ chim sẫm trắng đen xen lẫn. Mặt ông vừa đen vừa gầy, hốc mắt trũng xuống sâu hoắm, hai con mắt tựa như hai cái động khiến người ta phát sợ. Ông nghe tôi nói xong, sau một lúc lâu không lên tiếng, đột nhiên khóc òa, nước mắt nước mũi đầy trên mặt.

Tôi rất hiểu cha mình, nhất định ông không có tiền tiêu nên mới nhớ tới đứa con gái là tôi đây. Ông đã muốn đòi tiền tôi, đương nhiên trước nhất phải làm ra vẻ đáng thương. Tôi hù dọa ông: “Cha, nếu cha còn khóc, làm kinh động đến người nhà họ Thẩm, có lẽ bọn họ sẽ không hoan nghênh cha đâu”.

Quả nhiên, cha ngừng gào khóc tấp lự, chỉ còn thút thít sụt sịt nói: “Con gái à, hiện giờ con có thể sống những ngày vinh hoa phú quý rồi, nhưng con có biết cha đã phải trải qua bao nhiêu đau khổ không? Cha thật sự không muốn sống nữa, đời người đã không còn ý nghĩa gì nữa rồi. Cha vốn muốn gặp mặt con một lần rồi đi tự sát, hiện giờ cha đã thỏa tâm nguyện, cũng nên đi thôi. Con gái, dù thế nào con cũng đừng ngăn cản cha!”

Một là khóc lóc, hai là làm ầm lên, ba là đòi thắt cổ, đây là mảnh khoe trước sau như một của cha tôi. Tôi cười bảo: “Cha à, con không ngăn cản cha đâu. Con về phòng vậy, nhưng cha đừng chết khổ sở quá, khó coi quá thì hơn”.

Cha ngăn người một lúc lâu rồi mới hoàn hồn, không khóc lóc, không làm ầm nói: “Con thật sự muốn cha chết đi? Cha không chết nữa. Con gái à, cha sinh con, nuôi con khôn lớn, giờ con phú quý giàu sang cũng không thể nào không quan tâm đến cha”.

“Lần trước cha nhận của Thẩm gia ngàn đó bạc, giờ đâu cả rồi? Giở mới được có hơn ba tháng.” Trong lòng tôi thừa hiểu, bạc của cha đương nhiên đã đổ vào sới bạc, có hỏi cũng như không, bèn nói tiếp: “Cha, chỗ con chỉ có mười hai lượng bạc, là do con thường ngày tiết kiệm mà có, cũng đủ cho cha ăn uống ngon lành đầy đủ trong mấy tháng. Con đi lấy cho cha, cha không được mang đi đánh bạc nữa. Nếu để con biết cha vẫn đánh bạc, sau này cha đừng tới tìm con nữa”.

Lúc này, tất nhiên cha tôi đồng ý một nghìn một vạn lần. Tôi lắt đầu, đi vào lấy bạc cho ông. Một lát sau, lúc tôi mang bạc ra, cha đã không còn ở đó nữa. Tôi bất giác thấy có chút kỳ lạ, nhưng cũng không bận tâm lắm, chỉ cho rằng ông có việc gấp nên bỏ đi trước. Nhưng mãi đến tận tối, cha vẫn không quay lại tìm tôi.

Sáng sớm hôm sau, tôi đang nhắm mắt dưỡng thần trên giường, Minh Nguyệt Hân Nhi xông vào như một cơn gió, mang đến cảm giác man mát, thanh thản lại khiến tôi thấy hết sức khó chịu. Minh Nguyệt Hân Nhi hét lớn: “Tiểu thiếu phu nhân, không xong rồi, việc lớn không ổn rồi!”.

Tôi ngồi dậy, không thoải mái nhìn con bé một cái, hỏi: “Làm sao thế?”

Con bé thấy tôi không hứng thú cho lắm, bước về phía tôi, ra sức lắc lắc cánh tay rồi, làm tôi đau tới mức suýt chút nữa kêu lên. Con bé lại kề sát tai tôi, hét to: “Đồ gia truyền trong phòng Lão phu nhân bị trộm

mất rồi!”.

Tôi nghe xong cũng thâm kinh hãi, nhưng vẫn vờ như không để ý nói: “Thế thì có liên quan gì đến chúng ta?”.

Minh Nguyệt Hân Nhi gãi đầu, ngẫm nghĩ cả nửa buổi mới cười hì hì nói: “Đúng thật là không liên quan gì. Hì hì, vừa nãy em hồ đồ quá”.

Chúng tôi đang nói chuyện, bỗng nhiên Cúc ma ma cùng với mấy nha đầu và bá vú già xông vào. Về mặt Cúc ma ma vô cùng đặc ý. Bà ta gần giọng kêu lên: “Tiểu thiếu phu nhân, trong phòng Lão phu nhân bị mất trộm hai món đồ gia truyền, ta phụng mệnh đến đây điều tra.”

Mặc dù không muốn kết oán với Cúc ma ma thêm nữa, nhưng lại không cam tâm để người ta coi mình như kẻ trộm, bởi thế tôi lạnh lùng: “Lúc soát phòng của tất cả các vị thiếu phu nhân hay chỉ lục soát phòng của tôi? Nếu như phòng ai cũng soát, tôi chỉ là tiểu thiếp, đương nhiên không có lý gì để từ chối. Nhưng nếu như chỉ soát riêng phòng của tôi, tôi không thể thuận theo”.

Cúc ma ma liếc nhìn tôi, kêu lên: “Dẫn con nha đầu Thanh Phân kia đến đây cho ta!”. Ngay sau đó liền có người dẫn Thanh Phân đã bị trói đến, ấn quỳ xuống đất.

Thanh Phân vừa quỳ xuống đã lớn tiếng nói: “Nô tỳ xin thú tội hết. Đồ gia truyền của Lão phu nhân là do Tiểu thiếu phu nhân sai nô tỳ đến phòng Lão phu nhân ăn trộm. Chiếc vòng tảo tử ngọc long ngũ lân được Tiểu thiếu phu nhân giấu bên trong gối của mình. Còn miếng ngọc như ý điệp thúy Tân Cương, hôm qua Tiểu thiếu phu nhân lệnh cho nô tỳ mang ra đại môn cho cha. Nô tỳ chỉ biết vâng lời, tất cả đều là sự thật. Nếu Cúc ma ma không tin, cứ lục soát gối của Tiểu thiếu phu nhân.”

Trong lòng tôi không khỏi lạnh run, biết mình đã bị bẫy rồi. Nhưng tôi còn chưa kịp hồi phục tinh thần, Cúc ma ma đã túm lấy gối của tôi, hưng hăng xé toạc ra, bên trong có một chiếc vòng rơi ra thật. Trên mặt Cúc ma ma, ba phần dương dương tự đắc, bảy phần tàn ác hung hăng, bà ta the the kêu lên: “Tiểu thiếu phu nhân, cô còn gì để nói nữa? Đúng thật là ngàn phòng vạn phòng, cướp trong nhà vẫn khó phòng nhất!”.

Đúng lúc này, một hán tử cao lớn thô kệch chạy vào, nói to: “Cúc ma ma, cha của Tiểu thiếu phu nhân bị bắt rồi, quả nhiên phát hiện ra miếng ngọc như ý điệp thúy Tân Cương trên người lão. Lúc bắt được lão, lão đang chuẩn bị mang miếng ngọc đến tiệm để cầm. Ma ma nói xem nên xử lý lão thế nào? Giao cho Lão phu nhân hay là giao cho quan phủ điều tra?”.

9. Q.1 - Chương 9: Thối Đời Thật Suy Đồi (1)

Cúc ma ma nhìn tôi hồi lâu, lớn tiếng nói: “Tiểu thiếu phu nhân, giờ nhân chứng vật chứng đều đủ cả, cô cứ chờ bị trừng trị đi. Người đầu, áp giải Tiểu thiếu phu nhân và cha cô ta đến chính đường, chờ Lão phu nhân xử lý!”.

Tiếp theo liền có người sấn tới áp lấy tôi như áp giải phạm nhân. Tôi vùng ra khỏi bọn họ, lạnh lùng nói: “Tự tôi đi được!”. Lúc đi qua người Thanh Phân, tôi nhìn chằm chằm cô ta một hồi lâu. Cô ta không dám nhìn thẳng vào tôi, ánh mắt luôn né tránh. Tôi oán hận nói: “Thanh Phân, tôi luôn đối xử với cô không đến nỗi tệ, không ngờ cô lại hại tôi như vậy”. Nói xong, tôi không nhìn đến cô ta nữa, đi thẳng một mạch về phía trước. Không biết lần này điều gì sẽ đợi tôi, có lẽ là vạn kiếp không thể phục hồi, chỉ có điều tôi không muốn liên lụy đến cha mình.

Hành lang nhỏ hẹp quanh co bỗng nhiên trở nên ngăn ngủi có vậy, tuyết trắng long lanh như ngọc bóng, nhưng trong đó lại ẩn giấu những vết cáu bẩn và tội ác vô tận. Minh Nguyệt Hân Nhi luôn đi theo sau lưng tôi, lớn tiếng la hét: “Vu khống! Toàn là vu khống! Cho dù Tiểu thiếu phu nhân có chuyện gì bí mật cũng phải tìm Minh Nguyệt Hân Nhi này lo. Thanh Phân chân to tay to, nam chẳng ra nam nữ chẳng ra nữ, là cái thá gì chứ. Nhìn Minh Nguyệt Hân Nhi tôi đây vừa thông minh vừa lanh lợi vừa xinh đẹp, bất kể làm chuyện gì cũng là người được lựa chọn hàng đầu... Này! Các ngươi có nghe thấy không? Điếc hết lượt rồi à? Ý của tôi là Tiểu thiếu phu nhân bị oan...”. Minh Nguyệt Hân Nhi càu nhàu cảm râm cả nửa buổi cũng không ai buồn để ý, coi như là con bé chỉ cần quấy như thường ngày. Nhưng điều con bé nói đều là sự thật. Một là Thanh Phân là nha đầu Cúc ma ma chọn cho tôi, lòng tôi có khúc mắc; hai là cô ta không giống nữ

nhì, tôi phàm có việc gì cũng không đến tìm cô ta. Từ sau khi cô ta theo hầu tôi, chủ yếu chỉ làm mấy việc thô kệch như quét tước vệ sinh, còn đại đa số thời gian đều vô cùng rỗi nhẽ.

Tới chính đường, tôi liếc mắt một cái đã thấy cha đang quỳ trên nền. Cha bị trời gô lại, mọp người dưới đất, nước mắt nước mũi chảy tràn trên mặt. Ông vẫn mặc bộ y phục ngày hôm qua, phong phanh và cũ kỹ, còn có thêm những mụn vá chằng chịt, nhìn qua giống hệt một lão ăn mày. Tấm lưng cha ngày càng còng xuống, mái tóc cũng bị tháng năm nhuộm trắng hơn phân nửa. Trong lòng tôi xót xa khôn nguôi. Ông mới chưa đến bốn mươi, vậy mà có khác chi một ông lão. Tôi hạ quyết tâm, bất kể ra sao cũng phải gánh chịu toàn bộ, tuyệt đối không để cha phải ra hầu quan.

Lão phu nhân ngồi giữa chính đường, mắt lóe lên vẻ hung ác cay nghiệt. Trên chiếc án kỳ bên cạnh bà có đặt miếng ngọc như ý điệp thúy Tân Cương xanh trong biêng biếc, óng ánh lung linh. Cúc ma ma tiến về phía trước, giao nộp chiếc vòng tảo tử ngọc long ngũ lân, nói: “Lão phu nhân, dựa vào những lời chối tội của Thanh Phân, phát hiện ra chiếc vòng trong gối của Tiểu thiếu phu nhân”.

Lão phu nhân chằm chằm nhìn tôi một lúc lâu, rồi lạnh lùng cất giọng nói với cha tôi: “Ông thông gia, vì sao miếng ngọc như ý điệp thúy Tân Cương của Thẩm gia lại nằm trong tay ông? Từ lúc nào, ai giao vào tay ông? Lúc giao cho ông có từng nói điều gì không?”.

Cha tôi nức nở nghẹn ngào nói: “Lão phu nhân, cái thứ ngọc như ý gì đó này là sáng sớm hôm qua có một nha hoàn tên là gì Phân đó của Thẩm gia cho tôi ở đại môn. Lúc ấy tôi tới tìm con gái đòi tiền, con gái tôi nói nó tích góp được mười hai lượng bạc, bảo tôi chờ ở cửa còn nó vào lấy tiền cho tôi. Tôi nghe lời đứng chờ ở cửa, một lát sau, cái cô nha hoàn tên gì đó kia liền chạy tới, giao miếng ngọc như ý cho tôi, nói là con gái tôi bị Lão phu nhân gọi đi rồi, có việc không ra được, bảo tôi mau chóng rời khỏi cửa chính của Thẩm gia để tránh bị người khác nhìn thấy. Tôi cầm ngọc như ý đi rồi, khi đó trong lòng còn thấy hơi xót xa. Con gái của tôi vậy mà lại ghét bỏ kẻ làm cha như tôi, khiến nó mất mặt. Hiện giờ ngẫm lại, mới biết chắc là tôi đã bị lừa, con gái của tôi không phải loại người như vậy. Nhất định có kẻ cố ý hãm hại nó, nên mới sai cái cô gì Phân kia mang vật này ra cho tôi...”.

Đừng thấy cha tôi có dáng vẻ thế kia mà lầm, kỳ thật đầu óc ông không hề đồ chửi nào. Nhưng Lão phu nhân cũng không cho ông nói tiếp nữa.

“Đủ rồi!”, giọng nói của Lão phu nhân hết sức uy nghiêm: “Ta xem thường nhất chính là loại người vừa ăn cướp vừa la làng này. Nếu đã làm sai, thẳng thắn nhận lỗi mà sửa đổi, vậy mới là tốt. Nhưng nếu vừa biện bạch ین, vừa vu cáo hãm hại người khác, kẻ như vậy thật sự rất hèn hạ. Lúc chuyện ngày hôm qua xảy ra, Cúc ma ma và nha đầu hầu hạ ta A Thanh đã tận mắt nhìn thấy Cửu Dung quanh quẩn một hồi lâu gần phòng ngủ của ta, chẳng lẽ mắt hai người đó đều mù hết hay sao?”.

Cha tôi bị dọa tới mức không dám thở mạnh. Ánh mắt Lão phu nhân lạnh lùng liếc nhìn tôi, giống như hàn băng ngàn năm. Bà lạnh lùng truy vấn: “Cửu Dung, người còn gì để giải thích không?”. Giọng điệu của bà lạnh cóng như băng, người nghe đến không rét mà run.

Hôm qua ngoại trừ lúc vấn an, tôi chưa từng đến gần phòng ngủ của Lão phu nhân. Nhưng tôi biết chuyện đã tới nước này, có nói gì cũng vô ích, nói càng nhiều ngược lại càng khiến cho người ta cảm thấy mình ở thế bí nên ngụy biện. Tôi quỳ xuống, thấp giọng thưa: “Cửu Dung không còn gì để nói, chỉ hy vọng Lão phu nhân niệm tình cha con già nua, lại không hiểu rõ sự tình, tha cho ông một lần, Cửu Dung nguyện nhận mọi sự trừng phạt”.

Tôi vừa dứt lời, Minh Nguyệt Hân Nhi đã nhảy dựng lên. Con bé kêu to: “Tiểu thiếu phu nhân, cái gì gọi là ‘không còn gì để nói’? Rõ ràng cô bị oan mà, Lão phu nhân, người thật sự là một lão hồ đồ rồi, không phân biệt phải trái đúng sai gì hết. Con vốn kính trọng người, xem người là hình tượng phấn đấu, hiện giờ con đổi thành coi thường người. Người là một lão thái thái chẳng phân biệt phải trái!”.

Lời Minh Nguyệt Hân Nhi vừa nói ra, tất cả mọi người đều toát mồ hôi lạnh, cũng có người há hê chờ xem trò vui ra mặt. Lão phu nhân sống tới hôm nay, vênh mặt hást cảm sai phải quen rồi, nào có ai dám nói chuyện với bà như vậy. Bà nhất thời giận sôi gan, gân xanh trên tay đều nổi hẳn lên. Minh Nguyệt Hân Nhi lại càng đắc ý hài lòng, cho rằng lời nói của mình có tác dụng, hai tay chống nạnh, vênh khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn Lão phu nhân.

Trước khi tôi đến, Minh Nguyệt Hân Nhi vốn là nha hoàn của Lão phu nhân. Ngay từ tấm bé, con bé đã lớn lên bên cạnh Lão phu nhân, nói chuyện không kiêng kỵ điều gì, có những lúc thông minh nhạy bén, song cũng có những lúc đầu óc lại trì trệ ù lì. Nhưng Lão phu nhân vẫn một mực yêu quý con bé. Sau khi tôi gả tới, Lão phu nhân thấy tính tình tôi quá trầm tĩnh, liền nén đau bỏ thứ mình yêu thích mà ban Minh Nguyệt Hân Nhi cho tôi. Nếu là ngày thường, con bé và Lão phu nhân nói chuyện, nó đều cười đùa trêu chọc cho bà vui lòng, vốn không có gì nghiêm trọng. Nhưng ngày hôm nay, ngay trước mặt toàn thể các vú già hạ nhân trong nhà mà con bé dám chỉ trích Lão phu nhân, hiển nhiên là hành động rất không sáng suốt.

Mà Cúc ma ma chắc chắn là một lão hồ ly sành sỏi lọc lõi. Trong lòng bà ta biết rất rõ tại thời điểm nào, nên nói điều gì. Bà ta thấy Lão phu nhân túng quần, lập tức đứng ra hét lớn: “Minh Nguyệt Hân Nhi, nếu không phải Lão phu nhân nuôi nấng người mười mấy năm trời, người đã chết từ lâu rồi. Hiện giờ chẳng những không uống nước nhớ nguồn, mà còn lấy oán trả ơn, không phân biệt tôn ti trật tự. Người đâu, đánh cho nha đầu này một trận rồi đuổi ra ngoài”.

Ngay lập tức, hai gia nô xuất hiện lôi Minh Nguyệt Hân Nhi ra ngoài. Hiện giờ, người duy nhất có thể ăn nói trước mặt Lão phu nhân là Băng Nhi lại đi vắng, đương nhiên chỉ còn mình tôi không từ bất cứ giá nào để cầu tình cho Minh Nguyệt Hân Nhi. Tôi quỳ gối bò lên phía trước mấy bước, úp sấp xuống dưới chân Lão phu nhân, không ngừng dập đầu, nói: “Xin Lão phu nhân niệm tình Minh Nguyệt Hân Nhi còn trẻ người non dạ, tha thứ cho con bé lần này đi! Cầu xin Lão phu nhân...”. Những câu này tôi nói không biết bao nhiêu lần, đầu đập xuống nền đá xanh, nứt toác ra, máu chảy thành vệt. Nhưng Lão phu nhân vẫn giống như bức tượng bằng băng, không nhúc nhích chút nào. Cúc ma ma ở bên cạnh đổ thêm dầu vào lửa: “Tiểu thiếu phu nhân, cô đã là Bồ tát bùn qua sông, thân mình còn chưa chắc giữ được. Ngẫm nghĩ xem nên làm thế nào để trả lại sự công bằng cho Lão phu nhân thì hơn, đừng tiếp tục khiến người bậc bội thêm nữa”. Hồngбет là ở chỗ, Minh Nguyệt Hân Nhi vẫn ra rả hét to: “Lão phu nhân, người thật sự là lão hồ đồ” vân vân và vân vân.

Sau cùng Minh Nguyệt Hân Nhi cũng bị bắt ra ngoài, tiếp đó tôi nghe thấy âm thanh thăm thiết truyền đến, cùng với đó còn có tiếng đại bản đập xuống. Lòng tôi run lên: Minh Nguyệt Hân Nhi, là ta liên lụy tới em, làm em khổ sở tới độ này!

10. Q.1 - Chương 10: Thối Đời Thật Suy Đoài (2)

Ngay trong giờ khắc này, tôi tâm tư rối bời, kinh hồn khiếp đảm, cảm thấy cả đời mình chưa bao giờ từng sợ hãi như vậy. Tôi bị người ta hãm hại, có chết cũng không tiếc, nhưng nếu vì thế mà hại cả cha lâm vào cảnh tù ngục lao lý thì tôi không tài nào chịu đựng nổi.

Tôi ngẩng đầu nhìn Lão phu nhân, trong nháy mắt phát hiện nét tháo vát giỏi giang và uy nghiêm không thể che giấu được trên khuôn mặt bà, nhưng nơi ấy dường như cũng tràn đầy mệt mỏi. Bà phát phát tay, hỏi: “Cúc ma ma, bà cảm thấy chuyện này xử lý ra sao thì thỏa đáng?”.

Cúc ma ma toan tính nói: “Từ sau khi Tiểu thiếu phu nhân bước vào nhà họ Thẩm, bệnh tình của Đại công tử chẳng những không chuyển biến tốt đẹp, mà ngược lại còn trầm trọng hơn. Lão phu nhân cũng không vì thế mà gây khó dễ cho Tiểu thiếu phu nhân, thay vào đó còn đối xử với Tiểu thiếu phu nhân tử tế như với các vị thiếu phu nhân được cưới hỏi đàng hoàng khác. Thế nhưng Tiểu thiếu phu nhân chẳng những không có lòng báo đáp, mà còn làm ra chuyện bắt gà trộm chó, nếu truyền ra ngoài, còn đâu là thể diện của Thẩm gia? Theo ý của nô tỳ, chi bằng trực xuất Tiểu thiếu phu nhân ra khỏi Thẩm gia, về phần trước khi bị trục xuất phải chịu đòn, thôi thì bỏ đi, cũng chứng tỏ Lão phu nhân nhân từ khoan dung. Cha của Tiểu thiếu phu nhân không phải người Thẩm gia chúng ta, chúng ta không có quyền xử lý, chỉ có thể giao cho quan phủ, như vậy cho thấy Thẩm gia chúng ta có quy củ, tuân theo phép nước, tuyệt không mưu mô hại người trong sạch”. Cúc ma ma mở miệng là “Thẩm gia”, “Thẩm gia”, mỗi câu mỗi chữ như đẩy tôi vào chỗ chết, lòng tôi không khỏi thảm oán hận, nếu biết sẽ gặp phải kiếp số ngày hôm nay từ sớm, lúc trước hà tất phải bo bo giữ mình?

Lão phu nhân gật gật đầu, giọng nói đầy mệt mỏi, không biết bị chuyện của tôi hay những lời nói của Minh Nguyệt Hân Nhi kích động, bà nói: “Tất cả cứ làm theo ý kiến của Cúc ma ma đi. Ta về phòng trước”.

Trên mặt Cúc ma ma vừa mới lộ ra vẻ dương dương tự đắc thì bỗng giọng nói yếu ớt từ cửa vọng vào. Có một người đang đứng ở cửa, người nọ chỉ nói một câu, câu kia cũng chỉ có một từ, đó là: “Mẹ!”.

Tôi cảm thấy hết sức kinh ngạc. Bởi từ trên xuống dưới Thảm gia, bao gồm cả Thảm Phúc, Thảm Tề và ba người con dâu, thấy Lão phu nhân đều phải cung kính tôn xưng một câu “Lão phu nhân”. Trên dưới Thảm gia, chỉ có hai người khác với những người khác, một là Băng nhi, cô gọi Lão phu nhân là “Di nương”, còn một người nữa là... là Thảm Hồng! Chẳng lẽ người vừa tới đó là Thảm Hồng?

Tôi ngẩng đầu lên nhìn sắc mặt của Lão phu nhân, liền biết rằng mình đã đoán đúng. Lão phu nhân dường như không tin vào mắt mình, bèn dụi dụi đôi mắt, giọng nói cực kỳ run rẩy hỏi: “Hồng Nhi, là con thật ư? Con đã khỏe rồi sao?”.

Lúc này, Liễu Vũ Tương đã dìu Thảm Hồng đến gần tôi, hạ nhân mang ra một chiếc ghế dựa bằng gỗ đàn hương để Thảm Hồng ngồi xuống. Thân thể Thảm Hồng thoát nhìn vẫn gầy yếu khô héo như vậy, tựa như một thiếu niên mới mười mấy tuổi. Nhưng tinh thần chàng xem ra đã khá hơn rất nhiều. Chàng nói: “Mẹ, con đỡ hơn nhiều rồi. Khụ... khụ... khụ... từ lúc Cửu Dung tiến vào đại môn Thảm gia...”. Chàng nói mỗi một từ đều tốn rất nhiều sức lực, còn ho khan không ngừng, dường như muốn ho ra toàn bộ những gì trong thân xác ấy. Liễu Vũ Tương cũng liên tục lấy khăn giúp chàng lau miệng, Lão phu nhân thì không thể nhìn thấy, song từ chỗ này của tôi lại thấy rất rõ, chàng ho ra rất nhiều máu tươi.

Liễu Vũ Tương cười nói: “Thôi thì để con nói vậy. Lão phu nhân, chuyện là thế này. Từ lúc Cửu Dung muội muội gả vào cửa nhà họ Thảm, thật ra thân thể của tướng công đã khá nhiều. Người xem, trước kia chàng vốn chỉ nằm trên giường, chẳng hay chuyện đời, hiện tại có con dìu thì đã có thể xuống giường đi lại được rồi. Đồ gia truyền của Thảm gia, cũng không phải Cửu Dung muội muội trộm cho chính mình dùng đâu, mà là ý của tướng công”. Liễu Vũ Tương nói xong, Thảm Hồng gật đầu không ngừng.

“Đại công tử muốn Tiểu thiếu phu nhân trộm đồ gia truyền của Thảm gia? Đại thiếu phu nhân hẳn đang kể chuyện cười rồi, nói dối cũng phải bịa làm sao cho người khác tin được chứ.” Cúc ma ma có phần luống cuống, the thé châm chọc.

Tính tình Liễu Vũ Tương luôn lương thiện yếu đuối, hiện giờ có lẽ vì có Thảm Hồng ở bên cạnh tiếp thêm can đảm nên ngược lại nàng rất kiên cường. Nàng lạnh lùng liếc Cúc ma ma một cái, nói: “Cúc ma ma, giờ là lúc các chủ nhân nói chuyện, đến phiên kẻ hạ nhân như bà thêm lời sao?”. Thảm Hồng cố nén ho, nói: “Đúng thế”. Giọng chàng tuy không lớn, nhưng ai nấy đều nghe thấy. Cúc ma ma chưa bao giờ từng chịu cơn giận lớn như vậy, lại hận không thể đập đầu chết quách cho xong. Nhưng Lão phu nhân còn đang đắm chìm trong niềm vui sướng khi tử xuất hiện nên đương nhiên chẳng buồn màng tới bà ta.

Liễu Vũ Tương thở dài, chậm rãi nói: “Chuyện tới nước này, con không thể không nói ra chân tướng. Cửu Dung muội muội vì bệnh của tướng công mà dốc hết tâm sức. Muội ấy nhờ Băng Nhi nghe ngóng được một phương thuốc cổ truyền ở chỗ đạo sĩ Mao Sơn, đó là chia bảo vật gia truyền thanh hai nửa, một nửa giấu trong gối của tiểu thiếp để tiểu thiếp hấp thu linh khí của tổ tông khi đang ngủ; một nửa còn lại nhờ người khác cầm đến miếu cầu phúc. Ngày nào cũng vậy, sau bảy bảy bốn mươi chín ngày, bệnh tình tướng công có thể khỏi hẳn. Có điều là chuyện này không thể để trưởng bối trong nhà biết, bằng không sẽ kiểm củi ba năm thiêu một giờ. Sau khi Cửu Dung và Băng Nhi nói chuyện này cho tướng công, tướng công đồng ý thử một lần. Chúng con vốn muốn đợi cho đủ bảy bảy bốn mươi chín ngày, sau khi bệnh tướng công thuyên giảm mới đến xin tội với Lão phu nhân, chứ không hề nghĩ rằng, chuyện đến hôm nay, lại bị người khác phát giác, bao nhiêu con sức đổ hết xuống sông xuống bể”. Liễu Vũ Tương nói xong, trên mặt toát ra vẻ đau khổ. Sắc mặt Thảm Hồng cũng trở nên hết sức khó coi.

Liễu Vũ Tương nói vậy đều vì muốn tìm cơ giải vây cho tôi, tất cả đều là giả. Nhưng Lão phu nhân thấy bệnh tình của ái tử chuyển biến tốt đẹp, sao còn tính toán nhiều như vậy. Bà tiến lên phía trước vài bước, cầm lấy tay Thảm Hồng, chừng như sắp rơi nước mắt: “Con à, thì ra là như vậy. Điều tại mẹ không tốt, làm hại con không thể khỏi hẳn...”. Bà càng nói, giọng càng nghẹn ngào, khuôn mặt đượm vẻ tự trách muôn phần. Tôi không biết rằng Lão phu nhân vẫn còn có một mặt như vậy.

Liễu Vũ Tương nói mấy lời hay ý đẹp nhằm an ủi Lão phu nhân, Thảm Hồng vừa húng hắng ho vừa khuyên nhủ. Một hồi lâu sau, thân thái Lão phu nhân mới khôi phục bình thường, bà dặn dò hạ nhân: “Khánh thúc, mau cối trời cho thông gia, phải tiếp đãi ông ấy cho tử tế. Lát nữa đến phòng thu chỉ lấy một trăm lượng

bạc cho ông thông gia, thứ nhất là để an ủi, thứ nhì là để cảm tạ ông thông gia nhọc lòng vì chuyện của Hồng Nhi”. Rồi bà nói với đám nha hoàn: “Còn không mau đỡ Tiểu thiếu phu nhân đứng dậy!”.

Mặt mũi Cúc ma ma trắng bệch, bà ta lắp ba lắp bắp hỏi: “Lão phu nhân, chuyện đồ gia truyền bị ăn cắp, cứ coi như thế là xong sao?”.

“Không coi như xong thì người còn muốn thế nào?” Sắc mặt Lão phu nhân trở nên rất nghiêm khắc, bà lạnh lùng nói: “Từ Cúc, những chuyện người làm còn ít hả? Nếu không phải người ở giữa gây khó dễ, nói không chừng bệnh tình Hồng Nhi của ta bầy bầy bốn mươi chín ngày sau sẽ khỏi hẳn. Nhưng giờ đây... nếu Hồng Nhi của ta có gì khó chịu, Từ Cúc, người là người đầu tiên ta đuổi ra khỏi Thảm gia này!”.

Cúc ma ma nghe Lão phu nhân nói, hai chân mày run lên vì hoảng sợ, không dám nói tiếng nào. Sắc mặt Lão phu nhân lại dịu đi, bà lẩm bẩm: “Chẳng lẽ... chẳng lẽ đúng như Minh Nguyệt Hân Nhi nói, ta thật sự là lão hồ đồ sao?”.

Tôi nhân cơ hội này quỳ xuống lên tiếng van lơn: “Lão phu nhân, người rất anh minh, chẳng qua là bị người khác che mắt mà thôi. Minh Nguyệt Hân Nhi còn nhỏ tuổi, nói năng không biết lựa lời, xin Lão phu nhân mở lưỡi phóng sinh, khoan hồng độ lượng, đừng đuổi con bé ra khỏi Thảm gia”. Liễu Vũ Tương cũng nói thêm vào: “Lão phu nhân, Minh Nguyệt Hân Nhi đi theo người hơn mười năm, không có công lao thì cũng có khổ lao, có lỗi lầm gì thì cũng đã bị đánh rồi, đã bị giáo huấn rồi, xin người giữ con bé lại đi”. Lão phu nhân không nói gì, coi như là đồng ý.

“Hận mãi lòng người không như nước, đất bằng bỗng dậy sóng dâng tràn [1]”. Chuyện này cuối cùng cũng đã kết thúc.

[1] Trích 2 câu thơ trong Trúc chi từ kỳ 7 của nhà thơ thời Đường Lưu Vũ Tích.

Tôi cũng đoán được chuyện này ắt hẳn do Cúc ma ma hãm hại, bởi bà ta là người hầu bên cạnh Lão phu nhân, người có thể dễ dàng lấy được đồ gia truyền của Thảm gia, duy chỉ có bà ta mà thôi. Bà ta và hai người Mai Nhiêu Phu, Sầm Khê Huyền như cây liền cành, đương nhiên Mai Nhiêu Phu và Sầm Khê Huyền cũng không tránh khỏi có liên quan tới sự việc này. Nếu tìm tôi nguyên nhân, trừ bỏ những ân oán đã kết từ xưa, hiển nhiên chủ yếu nhất là vì tôi đã vô tình nghe thấy những gì hai ả nói ngày hôm ấy, các ả muốn hãm hại tôi, mau chóng đuổi tôi ra khỏi nhà họ Thảm, tránh cho tôi gây cản trở việc các ả toan tính làm hại Liễu Vũ Tương.

Trải ra chuyện này, cuối cùng tôi cũng hiểu rằng, bo bo giữ mình không phải kể hay, phản kích đúng lúc mới là thượng sách. Con người, không thể ngày ngày chờ người khác đến hãm hại, chờ tới lúc thật sự bị hãm hại, thứ cảm giác kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay này làm tôi đau thấu tâm can, sống không bằng chết.

11. Q.1 - Chương 11: Năm Tới Phong Ba Dữ (1)

Sau này tôi mới biết, Thảm Hồng và Liễu Vũ Tương có thể tới đúng lúc cứu tôi, đều nhờ công lao nha hoàn Bảo Bảo của Băng Nhi. Băng Nhi đi xa, Bảo Bảo tạm thời được điều đến hậu hạ Lão phu nhân, thấy tôi xảy ra chuyện, cô bé lén chạy đến kể lại sự tình cho Liễu Vũ Tương. Giữa lúc Liễu Vũ Tương sốt ruột chẳng có cách nào, Bảo Bảo bèn hiến kế này cho nàng. Bảo Bảo chỉ lớn hơn Minh Nguyệt Hân Nhi có mấy tháng, nhưng làm việc gì cũng rất ổn thỏa có lòng, như được Băng Nhi chân truyền vậy. Đúng lúc khi ấy tinh thần của Thảm Hồng không tệ, minh mẫn tỉnh táo, Liễu Vũ Tương bàn bạc với chàng, chàng liền nhận lời.

Tuy rằng tôi gả vào Thảm gia là bất đắc dĩ, nhưng nếu như bị Thảm gia đuổi ra ngoài, cũng sẽ phải chịu nhạo báng cả đời. Huống hồ thân thể của cha tôi vốn không chịu được khổ sở chốn lao sâu ngục tối. Bởi vậy, tôi tràn ngập cảm kích với Liễu Vũ Tương, Thảm Hồng, cũng nhìn Bảo Bảo và Minh Nguyệt Hân Nhi bằng con mắt khác xưa. Về phần nha đầu Thanh Phân kia, tôi không dám dùng cô ta nữa. Bèn tìm một cái cố tống cổ cô ta đi thật xa.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, chẳng mấy chốc đã Hai mươi tư tháng Chạp. Duy huyện có lưu truyền câu nói thế này “Quan tam, dân tứ, thuyền gia ngũ” [1], trong lòng bách tính muôn dân, Hai mươi tư tháng Chạp là Tết ông Táo. Hôm nay phải cử hành lễ “Cúng ông Táo”. Trong gian bếp nhà họ Thảm cũng đã

dựng bài vị ông Táo mới, hai bên bài vị dán đôi câu thơ còn chưa ráo mực, trên đề: “Lên trời mới nói chuyện tốt, xuống trần giữ yên ổn; Phù hộ cả nhà già trẻ bình an”.

[1] Ý câu này muốn nói, quan phủ cúng ông táo ngày Hai mươi ba, dân thường cúng ngày Hai mươi tư, dân sống nơi sông nước cúng ngày Hai mươi lăm.

Sau khi mọi chuyện được thu xếp ổn thỏa, chính là lễ cúng ông Táo. Đám nha hoàn bày các loại bánh mật, bánh chẻo, bánh dày, bánh trôi, trứng chần nước sôi, chín loại thịt, cá, rượu ngon, quýt, táo, đậu phộng, hạt dưa, kẹo, trà thơm..., và bánh điểm tâm lên bàn trước bài vị. Thấm Phúc, Thấm Tề bắt đầu cúng bái dưới sự hướng dẫn của Khánh thúc. Bởi vì trong dân gian luôn lưu truyền câu “Nam không bái bà Nguyệt, nữ không cúng ông Táo”, cho nên nữ nhân Thấm gia đều không được tham dự việc cúng ông táo, có điều là vẫn được đứng đằng xa để nhìn. Lão phu nhân đưa theo một tốp gia quyến nữ, quan sát từ xa. Trên mặt mỗi người đều hân hoan, tựa hồ tất cả những khó chịu và tội nghiệp đều được hóa giải trong sự bình an tốt lành.

Lúc mặt trời lặn, lại cử hành lễ tiễn ông Táo. Già trẻ lớn bé Thấm gia đều chen chúc trong bếp, bày một cái bàn, dâng hương lên ông Táo đang được đặt trên bàn thờ sát vách bếp, lúc cúng còn trộn mật với bột làm thành kẹo mạch nha, sau đó đốt chỗ hàng mã được bệnh bằng nan tre và chỗ cõ nuôi gia súc cùng với bức họa ông Táo cũ đã thờ phụng trong cả năm qua với nhau. Trước khi đốt ảnh thần, lão quản gia Khánh thúc còn đặc biệt dùng mật ông bôi lên miệng ông Táo, vừa bôi vừa nói: “Lời hay như nước sông vào, những lời không tốt ấy nào có đâu”. Nghe nói làm như vậy để sau khi ông Táo lên chầu trời, trước mặt Ngọc đế chỉ nói toàn lời hay ý đẹp, không nói những điều xấu xa. Sau khi hoàn thành mọi thứ, Thấm Phúc, Thấm Tề mới cùng nhau dán bức họa ông Táo mới tinh vào vị trí của thần.

Sau khi đã cử hành xong xuôi tất cả, người trong nhà đã có thể ngồi ngồi quay quần cùng nhau ăn chỗ bánh chẻo ngon lành nóng hôi hổi. Bọn hạ nhân cũng được cùng ăn một loại thức ăn như chủ nhân, còn có thể nhận được phần tiền thưởng đáng kể. Mọi người tụ họp cùng nhau, cười nói râm ran. Lão phu nhân nói: “Từ hôm nay, sẽ bận rộn lắm đây. Hai mươi lăm tháng Chạp là soi phường rượu [2], Hai mươi sáu mổ heo xẻ thịt niên [3], Hai mươi bảy giết gà, đi họp chợ [3]...”.

“Con biết, con biết”, Minh Nguyệt Hân Nhi cướp lời nói: “Hai mươi tám tháng Chạp, ủ bột làm bánh dán tờ hoa [5], Hai mươi chín tháng Chạp, viêng mả xin tổ tiên phù hộ. Năm nào Lão phu nhân cũng nhắc, con thuộc lòng rồi”. Lần trước con bé bị đánh, vết thương khá nặng, cũng may chỉ là tổn thương da thịt, giờ lành rồi thì không giác gì lúc xưa, vừa liền sẹo đã quên đau, lại bắt đầu không biết trời cao đất dày là gì.

Cũng may Lão phu nhân chỉ nở nụ cười, trêu chọc nói: “Vẫn là tiểu nha đầu Minh Nguyệt Hân Nhi này thông minh”, chứ không tính toán gì với con bé. Minh Nguyệt Hân Nhi lại quên bằng sạch, bắt đầu nói với mọi người: “Nghe thấy gì chưa? Lão phu nhân vừa nói, em thông minh nhất...”, giống như con chim sẻ, chỉ chách kêu mãi không ngừng. Bảo Bảo giật tay con bé, nhắc đừng có mà đắc ý vênh váo, vui quá hóa buồn, con bé lại kêu to: “Bảo Bảo, cô kéo tôi làm gì? Tay toàn dầu với mỡ, bắn hết cả quần áo mới của tôi rồi”. Đổ lại Bảo Bảo tỏ vẻ xấu hổ, mọi người trong phòng cùng nhau bật cười.

Trước kia ở nhà, vì là gia đình nghèo, lại chỉ có hai người tôi và cha, lúc ăn Tết đều rất đơn giản. Thông thường là ăn cơm tất niên xong thì ăn bánh chẻo, ngày hôm sau sang hàng xóm chúc Tết hỏi thăm là được. Sau khi đến Thấm gia, tuy rằng ngày Tết linh đình đại nhiều hoạt động như vậy nhưng có lẽ bởi vì trời sinh tính tình lạnh nhạt, từ đầu chí cuối vẫn không tài nào phấn khởi cho được. Ngày mai Bằng Nhi mới trở về, bệnh tình của Thấm Hồng khi tốt khi xấu, nhìn chung còn trầm trọng hơn, Liễu Vũ Tương phải chăm sóc chàng, không thể đến đây. Tôi một thân một mình tự do mà cô độc, cũng không vui về gì. Có đôi khi tôi thực sự buồn thay cho Liễu Vũ Tương, cũng buồn thay cho Thấm Hồng. Thấm Hồng cứ sống như thế, chịu bao khổ sở như thế, làm Liễu Vũ Tương cũng chịu khổ theo, chi bằng chàng chết đi lại hóa hay, có thể đầu xuôi đuôi lọt. Nhưng trái lại, tôi cũng hiểu rằng, với tôi mà nói, Thấm Hồng chỉ là bậc trượng phu hữu danh vô thực, nhưng với Liễu Vũ Tương chàng lại là toàn bộ cuộc đời và lòng tin của nàng. Đơn cử như những khi Liễu Vũ Tương nhìn Thấm Hồng, cứ xem tình ý nơi khóe mắt đuôi mày là có thể biết ngay.

Tâm trạng Lão phu nhân rất tốt, không ngừng cười nói với mấy bà vú già trong phủ. Đột nhiên, bà nhìn về phía tôi, nói: “Cửu Dung, Tương Nhi con đang chăm sóc Hồng Nhi à? Năm hết Tết đến thật khổ cho con bé”.

Cúc ma ma thừa cơ lại gần nói: “Lão phu nhân, hay là người đưa chúng nô tỳ đến thăm Đại công tử và Đại thiếu phu nhân, được không? Thứ nhất là, để Đại thiếu phu nhân biết được sự quan tâm của Lão phu nhân với cô ấy. Thứ hai là, qua năm mới, trên người ai cũng toát ra không khí vui mừng đến xông phòng Đại công tử một cái, bên trong tràn ngập thêm niềm vui và phúc khí, nói không chừng bệnh tình của Đại công tử sẽ chuyển biến tốt hơn”.

Từ sau sự kiện đồ gia truyền, Cúc ma ma không còn được Lão phu nhân đối đãi như trước nữa, dáng vẻ bề vệ của bà ta cũng vì thế mà tụt xuống bảy phần. Một ngày nay, bà ta thấy Lão phu nhân hết lòng quan tâm Liễu Vũ Tương, liền đổi ngược lại hoàn toàn thái độ đối địch ngày trước với Liễu Vũ Tương, hết lòng hết sức lấy lòng nàng.

Lời Cúc ma ma nói hiển nhiên chạm đến tâm tư của Lão phu nhân. Bà cười nói: “Vậy theo ý của Cúc ma ma đi”. Cúc ma ma vội vươn tay đỡ Lão phu nhân, Lão phu nhân cười, cũng vịn vào tay bà ta, khuôn mặt của bà ta không khỏi lộ ra mấy phần tự mãn.

Một đoàn người cả nam lẫn nữ dưới sự dẫn dắt của Lão phu nhân, lấy tư thế vô cùng long trọng đi về phía phòng ngủ của Thẩm Hồng. Lúc cách phòng ngủ không xa, tôi lên tiếng: “Lão phu nhân, sức khỏe của tướng công cũng không được tốt, nên nghỉ ngơi dưỡng bệnh, người xem...”.

Lão phu nhân cười nói: “Để Cúc ma ma và Cửu Dung đỡ ta, dẫn phu thê Phúc Nhi và Tề Nhi cùng vào theo, những người khác đều chờ ở đây, không được lớn tiếng ồn ào”. Mọi người vội vàng vâng dạ.

Đẩy cửa phòng Thẩm Hồng bước vào, bên trong im ắng, không hiểu vì sao Liễu Vũ Tương không có ở bên trong. Thần trí Thẩm Hồng vô cùng hỗn loạn, chàng trợn trừng đôi mắt trừng sâu, cứ nhìn chăm chăm trần nhà. Lão phu nhân gọi mấy tiếng, chàng cũng không trả lời. Mai Nhiêu Phi mặt mày lạnh tanh, Thẩm Phúc thì đứng đó, tay chân luống cuống, miệng nuốt nước bọt ừng ực lắm bầm: “Phù hộ cho con không dính vận xui, bài bạc không bị thua, phù hộ độ trì...”, may mà giọng của y rất khê, không bị Lão phu nhân nghe thấy. Sầm Khê Huyền thì khóc rất kịch, vừa khóc vừa lấy khăn dính nước miếng lau khóe mắt, giả bộ đau đớn sâu khổ.

Thẩm Tề ngồi vào mép giường Thẩm Hồng, cầm bàn tay quắt queo như que củi của chàng, nước mắt chảy xuống từ đôi mắt ngấn ngơ, nức nở: “Đại ca, huynh nhất định phải khỏe lại. Huynh còn nhớ không? Trước đây đệ rất ngu ngốc, chỉ có huynh dạy đệ viết chữ, chưa bao giờ ghét bỏ đệ, mỗi khi đệ bị người ta bắt nạt huynh cũng đều ra mặt giúp đệ. Nhớ có một lần, đệ bị bọn trẻ bên ngoài ức hiếp, huynh đánh nhau với chúng một trận, đánh tới nỗi bị thương luôn. Lúc trước, mỗi lần đệ làm sau điều gì, huynh cũng gánh vác giúp đệ hết... Đại ca, trong lòng đệ, huynh luôn là người kiên cường nhất, vĩ đại nhất. Đệ luôn không đành lòng nhìn huynh trong dáng vẻ này, nên cũng không đành lòng đến thăm huynh. Đại ca, huynh nhất định phải khỏe lại, phải khỏe lại thật nhanh, tiếp tục cùng khóc cùng cười với đệ, dẫn dắt đệ cùng ra sức vì Thẩm gia. Đại ca...”. Thẩm Tề nói đến lúc cuối cùng, khóc không thành tiếng, xem chừng không nói được nữa. Lão phu nhân nghe vậy, cũng khóc thút thít, mọi người buộc lòng phải cùng rơi nước mắt.

[2] Soi phường rượu: Buộc một bó đuốc bằng tre dài đặt trước cửa chính của phường rượu, dùng ngọn lửa để xem quẻ năm mới, ngọn lửa vượng thì dự báo trước rằng năm sau sẽ làm ăn hưng thịnh.

[3] Mổ heo xẻ thịt niên: Phong tục ăn tết truyền thống của người Trung Quốc: Thời xưa còn nghèo khổ nên dân chúng chỉ được ăn thịt vào ngày Tết, ngày Hai sáu Tết hằng năm người ta sẽ giết heo nhà mình nuôi để ăn Tết, ăn “thịt niên” ý là ăn thịt kho – với mong muốn năm sau đầy đủ, được ăn thịt nhiều, có cuộc sống sung túc và may mắn hơn như màu đỏ của món thịt kho.

[4] Đi họp chợ: Nguyên gốc là “đuổi đại tập”. Đây cũng là một phong tục ăn Tết truyền thống trong văn hóa của người Trung Quốc, vào ngày Hai mươi bảy tết, dân chúng sẽ nô nức đi chợ phiên được họp vào một số ngày cố định trong tháng để mua sắm các vật dụng cần thiết cho việc ăn Tết. Đi chợ phiên ngày Tết gồm sáu hoạt động “Ăn, ở, đi, du (ngoạn), mua, chơi”.

[5] Người Trung Quốc kiêng không nấu nướng từ ngày mừng Một đến ngày mừng Sáu Tết và cũng không buôn bán mua sắm gì trong những ngày Tết, vậy nên người dân ủ bột làm bánh sản từ ngày Hai mươi tám

để có đủ thức ăn trong khoảng một tuần Tết, gọi là “ăn cách niên”. “Dán tờ hoa” là dán tranh tết, câu đối xuân, giấy cắt hoa...

12. Q.1 - Chương 12: Năm Tới Phong Ba Dữ (2)

Tôi thờ ơ nhìn Thẩm Tề vừa nói vừa khóc, tuy thoát nhìn thì có vẻ rất thành khẩn, hoàn toàn là tấm chân tình, nhưng không hiểu vì sao, tôi cảm thấy hần chỉ giả mồm ra vẻ. Sau lại thấy mọi người cũng khóc theo, tôi nghĩ, có lẽ mình nhầm rồi. Không chừng Thẩm Tề này nhìn qua thì có vẻ giả dạn khôn khéo, nhưng trên thực tế không cùng một giuộc với thê tử hần là Sầm Khê Huyền.

Tôi đang đứng nghĩ đến mức ngăn người ra bên cạnh, chợt nghe Thẩm Tề quát to: “Cái gì thế này?”. Tiếng quát của hần rất rõ, âm điệu lại hết sức khác thường, hoàn toàn mất đi tác phong chững chạc giỏi giang trong cách xử sự thường ngày, mọi người đều không cố khóc được nữa, một chốc sau cùng nhau đi tới. Tôi là tiểu thiếp của Thẩm Hồng, đương nhiên không thể làm ngơ, thế nên cũng theo dòng người chen lên phía trước.

Lúc này Thẩm Tề cầm trong tay rõ ràng là một hình nhân nhỏ được bện bằng rơm. Thẩm Phúc cười nhạo nói: “Tam đệ hơi ngạc nhiên quá mức rồi, chẳng qua đây chỉ là một hình nhân đồ chơi mà thôi”. Tôi không biết Thẩm Phúc ngốc thật hay là đang giả ngốc, thứ Thẩm Tề cầm trong tay không phải một hình nhân đồ chơi đơn giản, bởi trên mặt có dán một tờ giấy, trên tờ giấy có viết tên và ngày sinh tháng đẻ của Thẩm Hồng, mà trên thân hình nhân bằng rơm kia còn có mấy cây kim cắm xiêu vẹo.

Chờ tới khi thấy rõ ràng, mọi người sợ tái nhợt cả mặt mũi, sắc mặt Lão phu nhân thì thật sự là trắng bệch. Bà khàn giọng quát: “Kẻ nào làm?”. Thẩm Tề quỳ rạp xuống, nói: “Lão phu nhân, vừa rồi nhi tử thấy gối của đại ca bị lệch, bèn nghĩ chỉnh lại gối một chút để đại ca gối được thoải mái hơn. Ai ngờ tay con vừa mới chạm tới gối, đã bị kim cắm trên người hình nhân giấu dưới gối này đâm phải. Tiếp đó thì phát hiện ra nó”.

Lời của Thẩm Tề nói chắc chắn là sự thật. Bởi trong một thời gian ngắn ngủi nhường ấy, hần tuyệt đối không có khả năng nhân lúc mọi người rù mi cúi đầu mà nhét một hình nhân nhỏ dài chừng nửa thước như vậy xuống dưới gối Thẩm Hồng. Nhưng nếu không phải hần, vậy thì ai làm? Liễu Vũ Tương chạy đi đâu rồi? Vừa rồi Cúc ma ma nói muốn tới phòng Thẩm Hồng thăm hỏi chàng, lúc đi vào không thấy Liễu Vũ Tương đâu, ngay sai đó Thẩm Tề lại phát hiện một hình nhân nhỏ được dùng để nguyên rửa dưới gối Thẩm Hồng, chẳng lẽ tất cả những chuyện này chỉ là trùng hợp? Tôi loáng thoáng cảm thấy đây là âm mưu đã được toan tính từ lâu, nhưng lại vô kế khả thi.

“Thường ngày người có thể tiếp xúc với Đại công tử, chỉ có Đại thiếu phu nhân, Tiểu thiếu phu nhân, Lạc Lạc, Minh Nguyệt Hân Nhi. Đại thiếu phu nhân và Nhị thiếu phu nhân hiển nhiên không thể làm chuyện này được, chẳng lẽ lại là...” Cúc ma ma nói đầy thâm ý, cố tình liên hệ tình hình thực tế với mấy người chúng tôi.

Vì thế, giai đoạn vận hội bắt đầu. Người đầu tiên bị Cúc ma ma hỏi chính là Minh Nguyệt Hân Nhi.

“Tôi không làm, không phải tôi, làm ơn đi, Minh Nguyệt Hân Nhi tôi thanh khiết thông minh, hoạt bát lương thiện thế này, sao có thể làm chuyện như vậy? Tiểu thiếu phu nhân còn thanh khiết thông minh, hoạt bát lương thiện hơn tôi nên đương nhiên càng không thể làm chuyện như thế được.” Minh Nguyệt Hân Nhi vùng tay, cái ằm ỉ, giằng co suốt nửa buổi, mãi tới khi bị Cúc ma ma dọa nạt mới không gào lên nữa.

Tiếp theo là Lạc Lạc. Lúc chúng tôi quây quần vui vẻ bên nhau, Lạc Lạc vẫn một mực ngồi trong bếp sắc thuốc cho Thẩm Hồng. Từ trước tới giờ, cô luôn trầm mặc kiệm lời, lúc bị hỏi về sự việc hình nhân, vẫn mặt mũi vô cảm trả lời: “Không phải tôi làm, lại càng không thể là Đại thiếu phu nhân”, rồi lại im lặng không nói nữa.

Cúc ma ma nhìn tôi đôi cái, nói: “Lão phu nhân, nô tỳ thấy việc này có lẽ không liên quan gì đến Tiểu thiếu phu nhân và bọn nha hoàn. Người nghĩ xem, nếu hình nhân này do người khác để vào đây, Đại thiếu phu nhân lúc nào cũng ở bên cạnh Đại công tử, há có thể không phát hiện ra hình nhân?”. Ngụ ý của bà ta muốn phần rõ ràng, hình nhân này do Liễu Vũ Tương đặt vào.

Tuy Lão phu nhân tức đến mức choáng váng, nhưng vẫn hiểu được lý lẽ, bà nói: “Kẻ khác có thể không rõ tình cảm giữa Tương nhi và Hồng Nhi, nhưng lão thái bà này lại có thể không rõ sao? Hình nhân này, có thể là bất cứ kẻ nào trong Thảm gia đặt vào, nhưng tuyệt đối không phải do Tương Nhi đặt. Cúc ma ma, người đừng vì nguyên nhân khác mà nghi kỵ lung tung.”

Trần Cúc ma ma mồ hôi lạnh đổ ròng ròng, liên tục vâng lời: “Lão phu nhân dạy dỗ rất phải”.

Mai Nhiêu Phi đứng bên cạnh lẩm bẩm: “Đại tẩu đúng thực là đối xử tốt với đại ca, song điều này càng chứng tỏ chính là tẩu ấy làm. Trừ tẩu ấy ra, ai có thể đặt một hình nhân dưới gối đại ca mà không bị phát hiện? Chẳng lẽ là tiểu tẩu tẩu hay sao? Trượng phu bị bệnh nhiều năm như vậy, nữ nhân trẻ tuổi nào chịu được cô đơn? Đương nhiên chỉ hận trượng phu không thể chết sớm đi một chút. Lão phu nhân, người cũng không thể quá thiên vị được”.

Lời Mai Nhiêu Phi nói, Lão phu nhân hiển nhiên nghe rõ từng câu từng chữ. Nếu là ngày thường, tất nhiên bà sẽ giận tím mặt. Nhưng hôm nay, lời nói của Mai Nhiêu Phi tựa hồ vừa vụng chạm tới tâm sự của bà, nhất là câu “Trượng phu bị bệnh nhiều năm như vậy, nữ nhân trẻ tuổi nào chịu được cô đơn? Đương nhiên chỉ hận trượng phu không thể chết sớm đi một chút”.

Lão phu nhân không tính toán với Mai Nhiêu phi, nhưng lại nói với Cúc ma ma và Thảm Tề: “Cúc ma ma, Tề Nhi, hai người xem chuyện hôm nay nên làm thế nào bây giờ? Tất nhiên ta tin tưởng thái độ làm người của Tương Nhi, nhưng lý do thoái thác của cá nhân ta cũng khó mà bịt được miệng đám đông. Các người nói xem, một người thanh bạch như Tương Nhi, làm sao có thể hãm hại Hồng Nhi cho được?”.

Thảm Tề bước lên phía trước một bước nói: “Lão phu nhân, con có ý thế này. Hễ đã là một người muốn hại người, không thể nào không để lại dấu vết gì. Lão phu nhân đừng ngại để Cúc ma ma lục soát trong phòng đại tẩu, nếu không lục soát ra thứ gì cả, thì đương nhiên không phải do đại tẩu làm”.

Lão phu nhân cảm thấy vô cùng bức bối, tựa như trong nháy mắt đã không còn người tâm phúc nữa, nghe Thảm Tề nói vậy, bà lập tức nói: “Được, cứ làm theo lời con nói. Cúc ma ma, bà dẫn theo nha đầu đến lục soát phòng Tương Nhi đi”.

“Vậy nếu Cúc ma ma muốn hãm hại Đại thiếu phu nhân, tự mình mang đồ đến, nói là lục soát được thì sao?” Minh Nguyệt Hân Nhi lẩm bẩm.

Lão phu nhân hiển nhiên nghe thấy lời con bé nói, bà ngó ra một chút rồi bảo: “Cúc ma ma theo ta đã mấy chục năm, ta hiển nhiên tin vào tư cách làm người của bà ấy. Nhưng nếu đã có người nghi ngờ, không bằng cả ta và mọi người cùng đi lục soát xem”.

Nghe Minh Nguyệt Hân Nhi và Lão phu nhân nói chuyện, gương mặt Cúc ma ma thoát xanh thoát đỏ, bà ta biết Lão phu nhân nghe lọt tai những gì Minh Nguyệt Hân Nhi nói, “tin vào” mà bà nói gì đó chẳng qua chỉ là khách sáo mà thôi. Khuôn mặt bà ta trở nên hết sức khó coi, ánh mắt giống như một thanh đao nhìn chằm chằm Minh Nguyệt Hân Nhi, chỉ hận không thể chọc mấy lỗ trên người con bé. Minh Nguyệt Hân Nhi lè lưỡi với bà ta, không mấy may để tâm đến.

Thế là, Lão phu nhân đưa theo cả nhóm Cúc ma ma, tôi, phu thê Thảm Phúc, phu thê Thảm Tề, Khánh thúc, Minh Nguyệt Hân Nhi, A Thành đi vào phòng Liễu Vũ Tương. Liễu Vũ Tương đương nhiên không có ở đó. Lão phu nhân phân công Khánh thúc và A Thành tới lục soát phòng.

Khi đó, sắc trời đã muộn. Gió Bắc gào thét trong sân, đèn lồng bị gió thổi chớp sáng chớp tắt, nhấp nháy không yên. Một cơn gió lạnh ùa vào từ ngoài cửa, tôi đột nhiên thấy lạnh tới tận xương. Đêm rất lạnh như vậy, Liễu Vũ Tương có thể đi đến chốn nào chứ? Yooi càng nghĩ càng không dám nghĩ nữa, chỉ cảm thấy trong lòng có một nỗi sợ hãi không nói nên lời. Tất nhiên tôi hiểu Liễu Vũ Tương là người bị hại, nhưng cho tới bây giờ vẫn không thể giúp được nàng, chỉ biết ngóng trông nàng có thể mau chóng trở về, chỉ hy vọng chuyện này có thể mau chóng đi qua, đừng để nàng vì thế mà rơi vào nông nỗi muôn đời muôn kiếp không trở lại được.

Thế nhưng, tất cả đều không còn kịp nữa, chuyện tôi dự đoán vẫn xảy ra, hơn nữa, tình hình còn nghiêm trọng hơn rất nhiều so với những gì tôi tưởng tượng. Bởi vì Khánh thúc và A Thành chẳng những tìm thấy mấy cọng rơm trong hộp trang điểm của Liễu Vũ Tương, mà còn tìm thấy một hình nhân bằng gỗ đào được bọc vải lụa trên giường của nàng. Hình nhân gỗ đào có bàn tay dài, mặt mũi rõ nét, nhìn một cái liền nhận

ra ngay đó là Thẩm Hồng. Sau lưng hình nhân gỗ đào còn khắc hai chữ “Thẩm Hồng”, lại có cả ngày sinh tháng đẻ của chàng. Trên thân hình nhân gỗ đào cũng cắm vào cây kim, trong đó có một cây kim đang ghim thẳng vào vị trí trái tim.

13. Q.1 - Chương 13: Năm Tới Phong Ba Dữ (3)

Hình nhân gỗ đào được đặt trước mặt Lão phu nhân, vẻ mặt bà thật sự không thể dùng lời để diễn tả được. Ngay sau đó, Khánh thúc lại tìm thấy mấy bức thư được bọc trong lụa và cả mấy tờ giấy trong chỗ đồ nữ trang. Thư do một nam nhân dấu tên viết cho Liễu Vũ Tương mặt sau không đề danh, nhưng nội dung sâu muộn triền miên trong đó khiến người ta đọc xong mà đỏ mặt không thôi. Khánh thúc mới đọc vài câu, Lão phu nhân đã nghiêm mặt nói: “Đủ rồi!”. Mấy tờ giấy viết tay kia thì chính là tội chứng Liễu Vũ Tương nguyên rủa oán trách Thẩm Hồng, như là “Ta hận Thẩm Hồng liên lụy cả đời ta”, “Trời xanh phù hộ để Thẩm Hồng chết sớm đi” vân vân và vân vân. Nhưng việc khiến người khác ngạc nhiên nhất chính là, chữ viết trên mấy tờ giấy kia, đúng là bút tích của Liễu Vũ Tương.

A Thanh lại tìm thấy một hộp gấm được chế tác tinh xảo trong tủ y phục, trên có khoá vàng. Thẩm Tề bẻ gãy chiếc khoá ra xem, trong hộp gấm có chứa một chồng ngân phiếu của Trường Phúc ngân hàng - địa chỉ tín dụng tốt nhất trong Duy huyện. Thẩm Tề đếm, ước chừng có hơn một vạn hai. Hơn một vạn lượng bạc, đây tuyệt đối không phải con số nhỏ. Một gia đình thường thường bậc trung, tiêu dùng trong cả năm tới đã cũng chỉ hơn mười lượng bạc. Còn đại gia đình phú quý như Thẩm gia, số bạc tiêu trong một năm cùng lắm chỉ khoảng một ngàn lượng mà thôi. Liễu Vũ Tương kiếm đâu ra nhiều bạc như vậy? Trong lòng tôi cũng sinh nghi, chẳng lẽ đám người Thẩm Tề, Sầm Khê Huyền vì muốn hãm hại Liễu Vũ Tương mà không tiếc tiêu tốn nhiều bạc như vậy? Tôi ngẩng đầu nhìn lên, mặt ai nấy cũng hết sức ngạc nhiên, cho dù là Mai Nhiều Phi đánh đá chưa ngoa nhất, sự kinh ngạc trên mặt cũng vô cùng chân thật, không giống giả vờ. Trong chốc lát, tôi càng thêm hồ đồ.

Lão phu nhân tức giận tới run cả người, hầu như không nói ra lời, Cúc ma ma liên tục vuốt lưng làm cho bà dễ chịu hơn.

Qua một lúc lâu, Lão phu nhân mới thốt ra mấy câu: “Người đâu! Lập tức tìm ả tiện nhân Liễu Vũ Tương ở mọi góc ngách cho ta”. Khánh thúc vội vã đi căn dặn hạ nhân. Sầm Khê Huyền dùng giọng điệu hết mực dịu dàng nói: “Lão phu nhân, người đừng tức giận, vì chuyện Liễu Vũ Tương làm mà chọc giận chính mình, nếu đại ca biết được, chắc chắn sẽ rất khó chịu. Nếu Liễu Vũ Tương cấu kết gian dâm với nam nhân bên ngoài, hơn phân nửa là nhân lúc chúng ta ăn cơm cúng ông Táo, cố ý lấy cớ phải chăm sóc đại ca mà không đến, lên đi gặp gỡ tình nhân. Theo ý của con, chỉ cần tìm ra nam nhân kia là ai, ắt sẽ bắt được Liễu Vũ Tương”.

“Đúng đúng đúng, hai em nói đúng, đúng là biết người biết mặt khó biết lòng mà.” Chuyện như vậy, Mai Nhiều Phi tuyệt đối sẽ không làm người theo sau, nàng ta kêu lên: “Liễu Vũ Tương nhìn thì có vẻ là người đoan trang, không ngờ lại làm chuyện đồi phong bại tục thế. Có điều cuối cùng người tính không bằng trời tính, chẳng phải là giấy không gói được lửa đó ư”.

Trong phòng im phăng phắc. Gió Bắc vù vù, nghe như cơn khóc gào thảm thiết. Ngay sau đó, một tiếng sấm dội xuống ngay trên đỉnh đầu, dọa mọi người giật bắn mình. Chẳng bao lâu sau, mưa to tầm tã liên trút xuống. Mưa mùa đông phương Bắc đương nhiên là lạnh toát cõi lòng, thấm vào xương tủy. Gió rít lạnh lẽo, đêm rét kêu gào, cắt da cắt thịt, chẳng lẽ Liễu Vũ Tương thực sự không còn con đường nào để đi?

Thanh âm bén nhọn của Cúc ma ma đập tan sự im lặng đáng sợ trong phòng. Bà ta nói: “Hai vị thiếu phu nhân nói tuy có lý, nhưng làm thế nào để biết được gã nam nhân đó tên tuổi là gì, trú ngụ ở đâu?”.

“Việc này quả tình cũng không khó khăn gì.” Thẩm Tề trầm tư nói: “Nếu như trước giờ đại tẩu đã thông dâm với nam nhân kia, vậy như trong thư từ chắc là sẽ ghi lại. Chi bằng ta đọc một lượt những phong thư này, thử xem có tìm được chút tin tức nào không”. Lão phu nhân chậm rãi gật đầu.

Thẩm Tề cầm lấy thư, đọc lần lượt từng bức một. Đến lúc đọc tới bức thư thứ ba, hắn nói: “Chính là bức thư này. Nam nhân đó tên là Tiêu Tiểu, là một gã nuôi ong, trú ở đường Trường Khánh”.

Về mặt Lão phu nhân cực kỳ khó coi, ánh mắt vừa phẫn hận lại vừa có chút gì đó thất thần. Bà nói: “Tề Nhi, chuyện này giao cho con làm. Nếu thật sự phát hiện Liễu Vũ Tương ở chỗ... nam nhân kia, con bắt trói cả hai trở về. Nếu Tương Nhi thật sự làm chuyện có lỗi với Hồng Nhi, có lỗi với Thẩm gia, ta tuyệt đối không nuông chiều sinh hư!”. Lão phu nhân nói xong, ánh mắt bỗng trở nên lạnh lùng, sắc bén, cả người tôi cũng phát run.

Thẩm Tề vâng mệnh ra đi. Tôi hiểu câu “Tuyệt không nuông chiều sinh hư” của Lão phu nhân có ý gì. Đây là một tập tục từ rất xưa, nếu người đàn bà phản bội trượng phu đi thông dâm, cô ta và người thứ ba sẽ cùng bị nhốt rọ lợn ném xuống sông. Nhốt rọ lợn chính là trước tiên đặt đôi nam nữ thông dâm trong một cái lồng được kết từ nan trúc, dùng dây thừng trói hai tay hay chân, diễu trên đường phố một vòng, để người ta ném đá, phỉ nhổ và nhục mạ, sau đó buộc đá tảng hoặc gang trên rọ lợn rồi ném rọ lợn có nhốt người ở bên trong xuống giữa sông. Nhờ vào sức nặng của đá tảng hoặc gang, rọ lợn vừa bị ném xuống sông đã chìm ngay tức khắc. Người trong rọ bị trói tay chân nên căn bản không thể thoát ra ngoài. Ngay cả người bơi lội giỏi nhất, bị ném ra giữa sông như vậy cũng tuyệt đối không thể sống sót, huống chi là nam nữ bình thường.

Trong lòng tôi thừa hiểu, bằng thứ tình cảm không rời không bỏ của Liễu Vũ Tương với Thẩm Hồng, nàng quyết sẽ không bao giờ làm chuyện phản bội Thẩm Hồng. Song hiện giờ, nhiều vật chứng chỉ tội như vậy, cho dù nàng không bị bắt gặp ở chỗ người nuôi ong, cuộc sống sau này tất cũng không dễ chịu gì. Hơn nữa, tôi cảm thấy, toàn bộ chuyện này vốn là một âm mưu to lớn, đã được người khác sắp đặt ổn thỏa hết rồi.

Liễu Vũ Tương đã cứu tôi, tôi tuyệt đối không thể trơ mắt nhìn nàng hàm oan mà chết đi. Vậy nên, tôi nói với Lão phu nhân: “Lão phu nhân, chuyện này phải chăng còn ẩn tình gì khác. Vũ Tương tỷ tỷ ý trọng tình thâm với tướng công, tướng công và tỷ tỷ là phu thê mặn nồng. Tỷ tỷ tuyệt đối sẽ không làm những chuyện có lỗi với tướng công đâu.”

“Cũng khó nói lắm”. Mai Nhiều Phi liếc xéo tôi một cái, kêu lên: “Liễu Vũ Tương đối xử tốt với đại ca là chuyện trước đây rồi. Hiện giờ đại ca bệnh đến nỗi người không ra người quỷ không ra quỷ. Liễu Vũ Tương còn đối xử với đại ca như bốn năm về trước mới là lạ chứ?”

“Mai Nhiều Phi!” Lão phu nhân đột nhiên quát lên một tiếng, Mai Nhiều Phi mới biết mình vô ý (cũng có thể là nàng ta cố ý) nói xấu Thẩm Hồng, vội vã ngậm miệng, không dám nhắc lại, đành hoàng ngay ngắn đứng sang bên cạnh.

Tuy rằng Mai Nhiều Phi bị quát, nhưng những lời tôi nói cũng không có chút hiệu quả nào. Trong phòng nhất thời yên lặng, yên lặng tới mức làm lòng người lạnh cóng.

Ước chừng qua khoảng nửa canh giờ, Thẩm Tề đã trở lại. Trên khuôn mặt sắc sảo, vĩnh viễn là cái vẻ không chút cảm xúc nào. Đương nhiên trừ lúc hắn diễn trò bên giường Thẩm Hồng.

Cùng trở về với Thẩm Tề, còn có Liễu Vũ Tương và một nam nhân khoảng hai mươi ba, hai mươi tư tuổi. Áo quần bọn họ không chỉnh tề, nét mặt ngập vẻ kinh hãi, bọn họ đều bị Thẩm Tề dùng dây thừng trói lại áp giải về. Trong lòng những người khác không còn gì để nghi ngờ nữa, Thẩm Tề đã bắt gian tại trận.

Trời đang độ lạnh, trừ kẻ chủ mưu, lòng ai ai cũng đều đấm hàn ý. Về mặt Liễu Vũ Tương vô cùng mơ hồ và khủng hoảng, giống như còn chưa ý thức được việc gì đã xảy ra. Mà người nuôi ong tên là Tiêu Tiểu kia, về mặt lại càng mờ mịt hơn.

Lão phu nhân nhìn Liễu Vũ Tương vài lần, sau đó chỉ thẳng ngón tay vào nàng, lớn tiếng mắng: “Ả tiện nhân này! Con ta đắc tội với người ở chỗ nào chứ!”. Giọng bà vô cùng cuồng loạn, nhưng chẳng mấy chốc đã bị ngọn gió Bắc gầm gào và tiếng mưa rơi rào rạt bên ngoài dìm lấp.

“Lão phu nhân... Con...” Trên người, trên mặt, trên tóc Liễu Vũ Tương còn đang rỏ nước mưa tí tách. Nàng rét đến nỗi cả người run lẩy bẩy, môi tím ngắt, run giọng nói: “Con cũng không biết...rất cuộc đã xảy ra chuyện gì, Lão phu nhân... Xin người... tin con...”. Giọng của nàng càng ngày càng nhỏ, đến tiếng cuối cùng thì dường như không nghe thấy gì nữa, hiển nhiên là do lạnh quá mức.

Lão phu nhân quay đầu đi, không đếm xỉa đến nàng. Một lúc sau mới phát phát tay, chậm chậm nói: “Đẫn tất cả đi đi. Ngày mai giao cho từ đường xử lý”. Nói xong, bà liền đứng dậy, lập tức bỏ đi. Bước chân của bà có hơi lảo đảo. Cúc ma ma vội vàng chạy lên phía trước đỡ lấy bà, mặc cho tiếng kêu gào, khóc không

thành tiếng của Liễu Vũ Tương ở phía sau. Nghe tiếng kêu gào trong đêm tối tràn ngập mưa gió rét mướt này, cảm giác càng lạnh lẽo, thê lương hơn nữa.

14. Q.1 - Chương 14: Đêm Dài Sao Đẳng Đẳng (1)

Liễu Vũ Tương và người nuôi ong kia cùng bị nhốt dưới hầm ngầm của Thẩm gia. Hầm ngầm do Khánh thúc đích thân trông giữ.

Đợi tới lúc mọi người trong Thẩm gia đi nghỉ cả, tôi lặng lẽ chạy đến chỗ hầm ngầm. Khánh thúc đang không ngừng cọ xát hai bàn tay vào nhau, đi tới đi lui trước cửa hầm trên mặt đất. Thấy tôi, ông nói: “Tiểu thiếu phu nhân, cuối cùng cô cũng tới rồi, cô mau giúp tôi khuyên nhủ Đại thiếu phu nhân”.

Lúc này, tôi hoàn toàn không hiểu Khánh thúc nói vậy là có ý gì. Với Khánh thúc mà nói, tôi chỉ biết ông là đại quản gia của Thẩm gia, đặc biệt phụ trách xử lý công việc mở cửa buôn bán hàng ngày trong phủ. Ngày thường ông không nói nhiều cho lắm, tôi cũng không rõ ông là người như thế nào. Vậy nên tôi chỉ nhẹ nhàng hỏi lại: “Làm sao thế?”.

Khánh thúc đáp: “Trong lòng tôi hiểu rõ việc này Đại thiếu phu nhân bị oan. Tôi khuyên cô ấy trước tiên cứ bỏ trốn cái đã, rồi tính toán sau, nhưng cô ấy không nghe. Hiện tại không trốn đi, đến mai thì chỉ có nước chết”.

Trong lòng tôi liền có chút nghi ngờ, không biết Khánh thúc nói thật hay giả. Thẩm gia đấu đá lẫn nhau trong tối ngoài sáng, ai nấy đều lòng dạ nham hiểm, tôi thật sự không dám tùy tiện tin tưởng bất cứ ai. Tôi thử hỏi: “Khánh thúc, chứng cứ Đại thiếu phu nhân và tên nuôi ong tư thông với nhau, chẳng phải chính thúc lục soát thấy ư? Việc này có chứng cứ vô cùng xác đáng, chắc hẳn không thể giả được”.

Ánh mắt Khánh thúc lộ vẻ kỳ quái, chăm chú nhìn tôi một hồi. Ông khẽ thở dài, không nói năng gì, mãi lâu sau mới lên tiếng. “Lúc ấy tôi chỉ phụng mệnh làm việc. Nếu tôi biết trong cái hộp ấy có thứ gọi là chứng cứ, cho dù có giết thân già này, tôi cũng nhất định không chịu lấy ra. Tiểu thiếu phu nhân, có việc này cô không biết, Đại thiếu phu nhân có ơn với tôi. Cô ấy là người tốt, tình thâm nghĩa trọng với Đại công tử, tuyệt đối sẽ không làm những chuyện hại tới Đại công tử đâu”.

Tôi thấy ánh mắt ông thực sự rất thành khẩn, không giống như giả vờ, cho nên lại hỏi: “Đại thiếu phu nhân có ơn gì với thúc?”.

Ông thở dài, nói: “Ngày trước, tôi nghiện ăn một thứ gọi là ‘anh túc cao’. Cái thứ ấy, sau khi ăn vào, trước mắt sẽ sinh ra rất nhiều hình ảnh hào huyền, cảm thấy hết sức thoải mái, bồng bềnh như tiên. Càng về sau này, muốn ngừng mà không được. Với lại liều lượng ăn vào cũng càng lúc càng nhiều. Thứ đồ này thực ra là một loại độc dược mãn tính, nếu ăn trong thời gian dài, thân thể sẽ trở nên gầy mòn, mất hết sức lực, thần trí mơ màng, giống như mắc phải một cơn trọng bệnh vậy. Hơn nữa, nghiêm trọng nhất là, có thể mất đi tính mạng. Thứ đồ hại người này, giá cả vô cùng đắt đỏ, vì ăn nó, tôi gần như khuynh gia bại sản, vợ tôi cũng dắt theo con trai bỏ tôi mà đi. Ngày nào tôi cũng xin nghỉ bệnh với Lão phu nhân, làm cho Lão phu nhân rất bất mãn. Nếu không phải tôi đã ở Thẩm gia mấy chục năm, nói không chừng Lão phu nhân đã đuổi cổ tôi rồi”.

Khánh thúc vừa nói vừa liên tục thở dài: “Sau này, tôi cũng không còn cách nào để đi mua ‘anh túc cao’ nữa, lại bị hành hạ khủng khiếp, bèn nghĩ đến cái chết. Tôi treo dây thừng lên thanh xà ngang trong phòng củi xong bị Đại thiếu phu nhân phát hiện. Sau khi cô ấy biết được tình trạng khốn cùng của tôi, không những không giậu đồ bìm leo mà còn mang bộ móng giả nạm vàng Lão phu nhân tặng và còn mang mấy món đồ trang sức khác đi cầm, lấy được bạc thì cho tôi đi khám bệnh. Tôi hối hận ăn năn, nghe theo lời của Đại thiếu phu nhân, sau cùng cũng cai được ‘anh túc cao’. Đại thiếu phu nhân lại cho tôi thêm một chút bạc nữa để chuộc lại nhà, đón vợ con trở về. Sau đó vì sự kiện chiếc móng giả nạm vàng, Đại thiếu phu nhân còn xuýt nữa bị phạt. Nhưng từ đầu chí cuối, cô ấy vẫn không khai bí mật của tôi ra. Tiểu thiếu phu nhân, cô nói xem, người tốt như Đại thiếu phu nhân, thiên hạ này biết tìm ở đâu? Nếu cô ấy mà không thiện lương, không có tình nghĩa, thì còn tin ai được nữa?”.

Tôi gật đầu. Chính xác! Nếu như lúc Khánh thúc tự sát mà gặp Mai Nhiều Phi hoặc Sầm Khê Huyền thì hiện giờ trên thế gian này sao còn tồn tại người tên Khánh thúc nữa. Liễu Vũ Tương lòng dạ thiện lương,

điều này không có gì để nghi ngờ cả. Nhưng Khánh thúc nói sau khi ông ấy ăn ‘anh túc cao’ thì trở nên gầy mòn, toàn thân mất hết sức lực, thần trí mơ màng, giống như mắc phải một cơn trọng bệnh, tôi luôn cảm thấy bệnh trạng như vậy hình như mình đã từng biết đến, song nhất thời không thể nhớ ra đã gặp ở đâu. Thế nên chỉ cười cười, không nghĩ nhiều nữa.

Khánh thúc mở cửa, tôi bước vào hầm. Hơi lạnh trong hầm dày đặc, lạnh như không ở dương gian vậy. Liễu Vũ Tương đang ngẩn người, co quắp trong một góc, trên mình nàng có đắp một tấm chăn bông, bên cạnh có thêm một chén nước ấm, chắc là Khánh thúc đưa đến. Còn thanh niên tên Tiêu Tiểu kia thì đứng bên cạnh, một mực gào thét rằng mình bị oan.

Thấy có người tiến vào, mí mắt Liễu Vũ Tương cũng không buồn động đậy. Ngược lại Tiêu Tiểu nọ lại giống như nhìn thấy cứu tinh, gào lên đòi ra ngoài. Tôi nhủ thầm trong lòng: Tiêu Tiểu cùng với cô hề Minh Nguyệt Hân Nhi của tôi đúng là một cặp trời sinh. Nếu không gặp mặt trong tình huống như vậy, nam nhân này ắt hẳn là một người vô cùng thú vị. Nhưng tình hình hiện giờ lại làm người ta thấy thê lương bội phần.

Tôi đến trước mặt Liễu Vũ Tương, khẽ gọi một tiếng: “Tỷ tỷ”, Liễu Vũ Tương thờ ơ nhìn tôi một cái, lạnh lùng nói: “Chuyện tới nước này, cô cũng đã biết rồi, còn vợ vệt đến thăm ta làm gì?”.

“Cũng đã biết” trong lời nàng nói hiển nhiên là chỉ việc hình nhân gỗ đào và nguy tạo thư từ. Tôi dụ giọng mà rằng: “Tỷ tỷ, muội cũng đã biết, nhưng muội biết, tất cả mọi chuyện đều do người khác hãm hại tỷ. Tỷ đối xử với tướng công ra sao, lẽ nào muội còn không rõ”.

Liễu Vũ Tương chăm chăm nhìn tôi một lúc lâu, trong khoảnh khắc, tôi cảm thấy trong ánh mắt nàng có thứ gì đó bén nhọn. Nhưng tựa như chỉ trong phút chốc, thứ cảm giác này đã biến mất không còn tăm hơi. Ánh đèn lay lắt, tôi suýt thì bật cười: Ở chốn như địa phủ này lại khiến con người ta sinh ra ảo giác như vậy.

Liễu Vũ Tương vẫn giữ dáng vẻ điềm đạm đáng thương thường ngày, nàng nắm tay tôi, dụ giọng nói: “Muội muội tốt, cảm ơn muội đã tin ta. Sau này tướng công phải nhờ cả vào muội”.

“Tỷ tỷ”, tôi xót xa, gần như sắp rơi nước mắt: “Tướng công không thể thiếu tỷ được, nhất định phải do tỷ chăm sóc, trong lòng chàng mới được vui vẻ. Tỷ nghe lời Khánh thúc, mau chong rời khỏi nơi này đi. Chỉ cần còn sống, ắt sẽ có cách để rửa nỗi oan khuất. Nếu tỷ xảy ra chuyện gì bất trắc, tướng công làm sao chịu nổi?” .

Liễu Vũ Tương nhoẻn miệng cười, bảo: “Ta không đi. Ta mà đi thì tức là sợ tội bỏ trốn. Thà rằng ta chết, cũng không muốn công một tội danh như thế trên lưng”. Trong ánh đèn leo lét tù mù, vẻ mặt Liễu Vũ Tương hết sức dứt khoát.

Tôi trầm thổ dài, biết rằng khuyên nàng chỉ vô ích, nhưng cũng hiểu được ý chí của nàng. Bởi thế, tôi nói: “Tỷ tỷ, muội nhất định sẽ dùng hết khả năng để cứu tỷ ra”. Liễu Vũ Tương gật gật đầu, nhìn theo tôi rời đi. Lúc tôi ra khỏi hầm, còn nghe tiếng Tiêu Tiểu nọ gào to: “Thả tôi ra, các người là lũ hồ đồ...”.

Tiếng sấm vang rền, mưa to như trút nước. Đêm dài đằng đẵng, mưa gió mịt mù, muốn cứu Liễu Vũ Tương, tôi, nên đi con đường nào đây?

15. Q.1 - Chương 15: Đêm Dài Sao Đẳng Đẳng (2)

Nghĩ tới nghĩ lui, tôi cảm thấy chuyện này chỉ cần Lão phu nhân chịu mở lưới phóng sinh là Liễu Vũ Tương có thể được cứu. Lão phu nhân không phải là người không khôn khéo, bây giờ bà đang nổi nóng nên quyết định đưa ra khó tránh khỏi có phần cực đoan. Nếu có thể phân tích kỹ lưỡng cho bà về vô số những truyện trùng hợp xảy ra, hoặc là nếu có thể giúp bà suy nghĩ rõ ràng, lúc đó bà sẽ tha cho Liễu Vũ Tương cũng không chừng. Nghĩ đến những điều này, tôi không chút do dự xoay người đi đến phòng ngủ của Lão phu nhân. Xảy ra chuyện như vậy, tôi cảm thấy trong lòng bà hiển nhiên cũng bốn bề dậy sóng, muôn vàn tâm tư, không thể đi vào giấc ngủ.

Giữa mưa sầu gió thảm, đèn lồng bằng giấy trong sân đều rách tả tơi, bay tủa ra bốn phía. Chỉ có hai ngọn đèn lưu ly trước cửa chính đường còn loé lên ánh sáng lúc tỏ lúc mờ, từ xa nhìn lại, hết như ma trời ở chốn âm ty.

Queo vào hành lang khúc khuỷu bên cạnh chính đường, một bóng người bỗng nhiên xuất hiện trước mặt tôi, đang toét miệng cười hì hì. Trong chốc lát ấy, tôi còn tưởng mình gặp quỷ, bị dọa đứng sững lại. Sau khi lấy lại bình tĩnh, nhìn chăm chú một chốc, tôi mới phát hiện đó là Cúc ma ma. Lúc này, ánh mắt bà ta không còn ngạo mạn đắc ý như trước kia nữa, cũng không linh hoạt như lúc ở bên cạnh Lão phu nhân. Vẻ mặt bà ta hiện lên nét cười không thể che giấu, nhìn trong bóng tối, còn có vẻ gần như điên khùng.

Thấy tôi, bà ta trừng to hai mắt, nói: “Tiểu thiếu phu nhân, cô muốn đi gặp Lão phu nhân, giúp Liễu Vũ Tương rửa sạch oan tình à?”

Tôi không khẳng định, cũng không phủ nhận, chỉ thản nhiên nói: “Mong Cúc ma ma châm chước”.

“Ta châm chước? Ha ha ha, người cho rằng ta canh giữ ở đây để làm gì? Người cho rằng ta có thể châm chước sao? Ta khổ tâm chuẩn bị kỹ lưỡng nhiều như vậy mới chờ được đến ngày hôm nay. Người cho rằng ta sẽ châm chước sao?” Cúc ma ma mặt mày nhăn nhó hết sức khó coi, ánh mắt lập loè bất định.

Tôi vẫn chỉ lạnh nhạt nói: “Mong Cúc ma ma châm chước”.

“Châm chước? Lại là châm chước! Ha ha ha, đây là chuyện cười xuôi tai nhất ta nghe được trong năm nay. Không chỉ Liễu Vũ Tương phải chết, Thẩm Hồng phải chết, mà kể cả người, Lãnh Cửu Dung, cũng không thể sống trên đời này được!” Cúc ma ma chỉ thẳng vào người tôi, rất hơi bông hòng, nói như kẻ tâm thần. Tiếng sấm chợt rền lên, lời nói của bà ta bị nhấn chìm nhanh chóng, thần thái lại vẫn chẳng giảm vẻ điên điên khùng khùng.

Tôi mặt không đổi sắc, nhìn bà ta nói: “Cúc ma ma, bà luống cuống rồi”, nói xong xoay người định đi. Nếu Cúc ma ma canh chừng ở đây, tiếp tục quấy rầy cũng chỉ uống công, tôi không cần phải tiếp tục nữa.

Đi được vài bước, tôi chợt nghe thấy Cúc ma ma thì thào tự nói với mình: “Ngày mai chính là sinh thần hai mươi tám tuổi của Phúc Nhi. Cái chết của Liễu Vũ Tương đối với nó mà nói, là lẽ vật hậu nhất. Phúc Nhi, Phúc Nhi...” . Trong tâm tư, tôi có đôi phần ngờ vực: Phúc Nhi là ai? Là Nhị công tử Thẩm Phúc sao? Rõ ràng Thẩm Phúc mới hai mươi bảy tuổi. Rốt cục là Phúc Nhi nào lại thâm thù đại hận với Liễu Vũ Tương sâu sắc như thế, muốn Liễu Vũ Tương phải lấy cái chết để bồi thường? Tôi nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn không rõ. Vì thế tôi không nghĩ nữa. Có lẽ đêm nay Cúc ma ma bị điều gì đó kích động, nói năng mới lộn xộn thế. Bà ta đã không còn trẻ nữa, khuôn mặt nhăn nhoe cả rồi. Bà ta đi theo Lão phu nhân mấy chục năm nay mà vẫn lẻ loi một bóng, bày mưu tính kế tưởng tận nhưng bản thân lại chẳng có được gì. Bà ta cũng là một kẻ đáng thương.

Không thể tìm Lão phu nhân được nữa, người duy nhất có thể gửi gắm hi vọng chính là Thẩm Hồng. Lần trước tôi bị vu cáo trộm báu vật, Thẩm Hồng còn tin tôi cứu tôi hướng chỉ là Liễu Vũ Tương mà chàng gian truân đỡ đần [1], yêu mến vô ngần.

Lúc nhìn thấy Thẩm Hồng, tôi mới biết rằng rốt cục mình đã tới muộn một bước. Tình cảnh của Thẩm Hồng luôn không khả quan lắm, nhưng vẫn có lúc tỉnh táo minh mẫn. Song hiện giờ, chàng đã hoàn toàn hôn mê. Bất kể gọi to thế nào, chàng vẫn ngủ say tới mức tràn đầy tử khí, hoàn toàn không có sức sống. Phút chốc, trong lòng tôi có chút kinh hoàng, vì thế bèn dùng ngón tay thử thăm dò hơi thở của chàng, nhưng lại phát hiện hơi thở vẫn tồn tại, hơn nữa còn rất an ổn. Liên tiếp gọi mà không tỉnh, hơn phân nửa là bị người ta hạ được để ngủ sâu rồi.

Tôi ngơ ngác ngồi trước giường Thẩm Hồng, ngồi cả nửa buổi, bụng dạ rối ren không sao chịu nổi. Hiện tại người duy nhất có thể cứu Liễu Vũ Tương chỉ còn Bằng Nhi thôi, nhưng sáng mai cô mới về, về lúc nào thì vẫn chưa xác định được, mà tang tảng sáng mai Liễu Vũ Tương và Tiêu Tiểu nọ đã bị người ta dùng tội danh “gian phu dâm phụ” áp giải đến từ đường nhà họ Thẩm, chờ điều phố thị chúng và nhốt rọ lợn rồi.

Rốt cuộc thì tôi phải làm thế nào mới được đây? Tôi ngồi trước giường Thẩm Hồng, suy nghĩ thật lâu, mặc ưa cứ tí tách ngoài cửa sổ. Đợi đến khi hoàn hồn, tôi nhìn ra cửa sổ, không ngờ trời đã sáng rõ.

Minh Nguyệt Hân Nhi bắt đầu gọi to tên tôi từ bên ngoài, tựa như hết sức cấp thiết. Tôi mở cửa phòng, nói với ra: “Có chuyện gì thế?”

Minh Nguyệt Hân Nhi thấy tôi từ trong phòng Thẩm Hồng đi ra, trước tiên miệng há hốc như quả trứng gà, tiếp đó mới hét to: “Tiểu thiếu phu nhân, việc lớn không ổn rồi”.

Lòng tôi chùng xuống: Chẳng lẽ còn sớm như vậy, Liễu Vũ Tương đã bị áp giải đến từ đường rồi ư?

Minh Nguyệt Hân Nhi thấy tôi không nói gì, hốt hoảng cuống cuống nói tiếp: “Em nói Tiểu thiếu phu nhân của em ơi, cô thật sự vẫn giữ được bình tĩnh cơ đấy. Sáng nay Bằng Nhi tiểu thư vẫn chưa về”.

Sắc mặt tôi cũng vụt trở nên rất khó coi, trầm giọng hỏi: “Vì sao?”.

“Còn chẳng phải vì cơn mưa to ngày hôm qua ư, làm chậm trễ hết mọi việc. Cũng không biết ông trời nghĩ kiểu gì, năm hết Tết đến đến nơi rồi mà còn mưa lớn như thế.”

Lời nói của Minh Nguyệt Hân Nhi cơ hồ van vọng trong tâm khảm tôi. Chuyện của Liễu Vũ Tương với nàng mà nói, chẳng phải là sấm sét giữa trời quang, mưa to xối thẳng xuống đầu đó sao?

Mặc dù Hân Nhi nói linh tinh loạn xạ, không ra đầu đuôi gì nhưng tôi cũng hiểu được ý của con bé. Trận mưa to lần này đã làm lở đường núi Mi Đầu, Bằng Nhi và Trần thúc chắc hẳn đã bị kẹt lại ở đó.

Hiện tại, Bằng Nhi – người duy nhất có thể cứu Liễu Vũ Tương cũng đã không trở về kịp. vậy phải làm thế nào? Trong chớp mắt, tôi đột nhiên thấy bờ vai mình kiên cường hơn. Nếu đã không thể trông cậy vào ai, chuyện này, chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình.

Tôi bỗng nảy ra một chủ ý, đầu óc cũng trấn tĩnh lại. Tôi nghiêng đầu, nghĩ một lát, căn dặn Hân Nhi: “Em chạy nhanh đến nhà ta, lên tìm cha ta đến đây. Nhất định phải hành động cẩn thận, đừng để người khác phát hiện”.

Hân Nhi vỗ ngực, reo lên: “Chẳng qua chỉ cần không để người khác phát hiện thôi hả? Giao cho em là được rồi”. Tôi liếc xéo con bé một cái, con bé mới ý thức được mình hơi lớn tiếng, không nhịn được sờ sờ đầu, cười cười, xoay người chạy đi.

“Nhớ mang ô đấy!”, tôi nhắc con bé.

Con bé quay đầu làm lại mặt xấu với tôi, kêu lên: “Tạnh mưa từ lâu rồi mà”. Giờ tôi mới giật mình nhận ra, không biết mưa đã lặng lẽ ngừng từ khi nào. Cây nhựa ruối sau cơn mưa xanh ngắt ướt át khác thường. Một gốc bạch mai trong vườn đã bắt ngờ hé nhụy bung nở sau cơn mưa trong đêm lạnh lẽo, hương hoa mai chọt xộc vào mũi. Từ xa nhìn lại, nó tựa như cụm tuyết trắng tròn xoe, nhưng lại không giấu được dáng vẻ những cành khẳng khiu biêng biếc nụ của mình.

Đêm dài đằng đẵng luôn có lúc, hoa mai sau tuyết càng đượm lương. Tôi đã biết mình phải làm thế nào rồi.

[1] Nguyên gốc là “Tương nhu dĩ mật”, một thành ngữ chỉ tình cảm giúp đỡ lúc gặp khó khăn, lấy từ tích: Mùa hạn hán, hai con cá xa lạ cùng sa vào vũng nước cạn, bèn tựa vào nhau, phun nước tạo bọt cho ẩm ướt thân mình, giúp nhau sống tốt – trích từ Trang Tử - Đại Tông Sư.

16. Q.1 - Chương 16: Đồng Tâm Sinh Tử Kiếp (1)

Mới đây Minh Nguyệt Hân Nhi đi chưa được bao lâu, trong sân của Thẩm gia đã vang lên những tiếng động huyền ảo. Tôi thấy thời gian đã không còn sớm, vì thế bèn rửa mặt chải đầu đến vấn an Lão phu nhân.

Lão phu nhân còn chưa thức giấc, nhưng Thẩm Phúc, Thẩm Tề, Mai Nhiêu Phi, sầm Khê Huyền đều đã hầu ở chính đường từ lâu. Ngoại trừ Thẩm Phúc đang vui vẻ sung sướng trêu đùa con chim hoàng tước, thờ ơ với mọi người xung quanh, trên mặt những người còn lại đều lộ vẻ tự mãn không gì che giấu được.

Nhìn thấy tôi, Mai Nhiêu Phi cười reo lên: “Ồi chào ôi, tiểu tẩu tẩu, tẩu cũng đến xem đại tẩu và tên nhân tình của tẩu ấy điều phố thị chúng, nhót rọ lợn đấy à? Nhất định sẽ phần thích lắm cho coi”. Sầm Khê Huyền tiến lại gần, cười như không cười nói: “Đương nhiên là tiểu tẩu tẩu đến xem cảnh nào nhiệt. Liễu Vũ Tương chết đi, người được lợi nhiều nhất hiển nhiên là tiểu tẩu tẩu. Nói không chừng từ rày về sau, tiểu

tẩu tẩu sẽ được lên làm chính thất, chim sẻ hóa phượng hoàng ấy chứ”. Đối với sự mỉa mai châm chọc của hai ả, tôi chỉ đứng mực trả lời: “Tôi cũng chẳng được lợi gì, được lợi phải là kẻ có lòng mưu ma chước quỷ, trăm phương ngàn kế hãm hại người khác mới đúng”. Mai Nhiêu Phi, Sầm Khê Huyền nghe vậy thì sắc mặt khê thay đổi, chỉ có Thẩm Tề mặt mũi lạnh tanh, không để lộ chút cảm xúc nào.

Tiếp đó, trong chính đường, người ta im lặng đến nghẹt thở, im lặng hệt như hồ nước chết.

Sau hơn nửa canh giờ, Lão phu nhân mới được Cúc ma ma đỡ ra. Hoàn toàn khác biệt với dáng vẻ điên cuồng đêm qua, Cúc ma ma đã lấy lại vẻ hắt hăm sai bảo trước kia. Lão phu nhân thì ngược lại, chỉ trong một đêm, tóc bà bạc trắng đi non nửa, như già đi cả mười tuổi. Tôi thấy vậy, trong dạ chẳng hiểu vì đâu bỗng thấy thê lương.

Lúc vẫn an, cảm xúc trên mặt Lão phu nhân hầu như không đổi, chẳng ai có thể nhìn thấy những suy tư trong bà. Một lúc sau, bà mới khê thở dài, truyền lệnh: “Tề Nhi, con dẫn người đến áp giải Liễu Vũ Tương và... và gã nuôi ong kia đến từ đường, ta sẽ đến sau”. Thẩm Tề vâng lệnh đi ra. Chúng tôi cũng lục tục rời đi, lúc ra khỏi chính đường, tôi quay đầu nhìn lại thì phát hiện Lão phu nhân vẫn ngồi đó ngơ ngác, không hề nhúc nhích. Mái tóc bạc trắng sau một đêm của bà chợt se sắt lại trong cơn gió thổi vào từ phía ngoài phòng.

Tôi trở lại phòng Thẩm Hồng, chàng vẫn ngủ mê mịch, không hề có dấu hiệu sắp tỉnh. Tôi nhẹ nhàng dèm lại góc chăn cho chàng. Người con trai từ đầu chí cuối xa lạ vẫn hoàn xa lạ được tôi gọi là “tướng công” này, cơ thể càng ngày càng gầy mòn, chẳng khác nào thanh củi. Sắc mặt vàng như nền mang theo cả màu xám ngoét, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể về trời.

Trong đầu tôi chợt nhớ đến mấy câu nói của Khánh thúc. Ông ấy từng nói sau một thời gian dài ăn “anh túc cao”, người sẽ trở nên gầy mòn, toàn thân mất hết sức lực, thần trí mơ mơ màng màng, giống như mắc phải một cơn trọng bệnh. Hơn nữa nếu sử dụng càng lâu thì còn có thể mất mạng. Trạng thái mà ông ấy nói và bệnh trạng của Thẩm Hồng sao mà giống như đến vậy? Nhưng trên thực tế, Băng Băng đã từng mang chỗ thuốc Thẩm Hồng dùng đến tiệm thuốc để kiểm tra, cũng không phát hiện ra được điều gì bất ổn. Băng Băng sẽ không nói dối, nhưng Thẩm Hồng trước mặt lại... tôi bất giác ngờ vực vô cùng, trong lòng mù mờ khó gỡ.

Chẳng qua hiện tại tôi đã không còn nhiều thời gian để chờ đợi nữa, bởi Liễu Vũ Tương sắp bị đưa vào từ đường, tôi nhất định phải dốc hết khả năng của mình, nghĩ cách cứu lấy nàng.

Đúng vào lúc này, cửa phòng bị đẩy ra đánh ‘rầm’ một tiếng, một người xông vào phòng. Tôi ngẩng đầu nhìn lên, ra là Minh Nguyệt Hân Nhi. Con bé vừa vào cửa đã vuốt ngực thở hổn hển nói: “Tiểu thiếu phu nhân, cha cô... Lãnh lão gia... đã được em mời đến rồi. Một chết em mất thôi. Còn nữa, còn nữa... em nhìn thấy Nhị công tử áp giải Đại thiếu phu nhân và nam nhân kia cùng đi về phía từ đường. Cô mau nghĩ cách đi!”

Tôi cả kinh, nói: “Em đưa cha ta vào tận Thẩm gia sao? Còn có ai gặp em đi cùng cha ta không?”.

Con bé liếc mắt nhìn tôi lâu bầu: “Cô cho rằng Minh Nguyệt Hân Nhi em là một đứa không biết suy nghĩ sao? Đương nhiên em đã giấu cha cô ở một chỗ không ai nhìn thấy rồi. Đó là bí mật, tưởng em không biết chắc? Thiệt là, coi thường em quá đi”. Con bé vừa nói vừa hếch mặt lên không thèm để ý tới tôi.

Tôi không cãi lại được, kéo tay con bé bảo: “Mau đưa ta đi gặp cha”.

Minh Nguyệt Hân Nhi vừa trưng ra vẻ mặt đầy bất đắc dĩ, vừa lẩm bẩm: “Cô đúng là làm người ta mệt chết mà không đền mạng đầy nhé”, vừa kéo rồi ra ngoài.

Dọc đường đi, trong sân rất im ắng, thỉnh thoảng mới thấy nha hoàn làm việc nặng và hạ nhân, tôi biết Lão phu nhân đã mang theo những người liên quan đến sự vụ trong nhà tới từ đường. Tôi đoán rằng bà sợ tôi nhìn thấy kết cục của Liễu Vũ Tương sẽ sinh ra thương cảm, cho nên không gọi tôi theo.

Minh Nguyệt Hân Nhi làm việc quả nhiên cực kỳ ổn thỏa, lúc này cha tôi đang chờ trong một con hẻm nhỏ ở khúc ngoặt. Bình thường hầu như không ai thấy được hẻm nhỏ này. Thấy tôi, cha hét lớn: “Con gái à, cha nhớ con muốn chết!”. Nói xong liền làm ra dáng vẻ vô cùng thâm tình.

Tôi cũng lười vạch trần thủ đoạn của ông, chỉ nói: “Cha, con có việc gấp cần cha giúp đỡ”.

“Con nói đi, con gái ngoan!” Cha tôi gần như muốn gào lên: “Chỉ cần có thể làm được việc gì cho con gái, kể làm cha này dầu có phải lên núi đao, xuống biển lửa, muôn chết cũng không từ”.

Tôi vừa giận vừa buồn cười, kéo cha lại gần, nói nhỏ cách tôi nghĩ ra vào tai ông một lần. Sau khi nghe xong, sắc mặt cha thay đổi hoàn toàn, kêu lên: “Con gái, như thế không được đâu, ngộ nhờ bị Lão phu nhân hoặc người nào đó của Thẩm gia phát hiện, chẳng phải vinh hoa của con đều tan thành mây khói ư? Việc này không thỏa đáng đâu”.

Tôi trừng mắt nhìn cha một cái, khích tướng: “Cha à, vừa rồi chẳng phải cha còn hét lên sẽ lên núi đao xuống biển lửa vì con sao? Hiện giờ chỉ có chút việc cản con như vậy lại cũng không chịu giúp. Cha phải biết rằng, cha là người thân duy nhất của con, nếu cha không chịu giúp, con còn có thể nhờ ai đây? Huống chi, cứu một mạng người còn hơn xây bảy tầng tháp, cha, cha nên tích đức tích phúc ỉnh và ẹ con đã qua đời đi”.

Cha tôi nghiêng đầu suy nghĩ một lát, cuối cùng vỗ tay bảo: “Được, cứ làm như thế đi. Ai bảo cha thương con gái của cha nhất? Việc con gái muốn làm, sao cha có thể không giúp”.

Tôi cười cười nói: “Đây mới là người cha tốt của con chứ”.

Mọi chuyện cứ quyết định như vậy. Sau khi từ biệt cha, tôi kéo Minh Nguyệt Hân Nhi đang đứng canh ở đầu hẻm, nói: “Giờ chúng ta mau đến từ đường Thẩm gia, mọi chuyện vẫn còn đường cứu vãn”.

Minh Nguyệt Hân Nhi nhìn tôi vài lần, liên tục căn nhắc: “Tiểu thiếu phu nhân, cô có thể cứu mạng Đại thiếu phu nhân ư? Nói thật, em luôn cảm thấy Đại thiếu phu nhân là người tốt, người như cô ấy, nếu chết đi dễ dàng như thế, thật sự là trời cao đôi xử với người ta rất bất công...”.

Tôi bấu một cái vào mu bàn tay của Minh Nguyệt Hân Nhi, thấp giọng nói: “Chúng ta đi nhanh lên! Nếu em còn nói mãi không thôi, đến đó chậm, Đại thiếu phu nhân xảy ra chuyện gì, em gánh vác nổi không?”. Minh Nguyệt Hân Nhi nghe xong, bán tín bán nghi, song vẫn lấy tay bịt chặt miệng lại không nói một lời.

17. Q.1 - Chương 17: Đồng Tâm Sinh Tử Kiếp (2)

Tôi và Minh Nguyệt Hân Nhi vừa mới đến cửa từ đường thì đã chứng kiến Liễu Vũ Tương và người nuôi ong Tiêu Tiểu nọ bị mấy hán tử áp giải ra ngoài.

Hai tay của bọn họ đều bị trói chặt, Tiêu Tiểu khập khà khập khiễng đi trên đường, tay Liễu Vũ Tương vẫn còn rỉ máu. Tiêu Tiểu kêu toa “Oan uổng”, còn không ngừng dùng thân thể xô vào những người đang áp giải y, ra điều kháng nghị. Liễu Vũ Tương thì sắc mặt xanh mét, vẻ tuyệt vọng, ánh mắt xám tro, không nói một lời, tựa như không thấy tất cả mọi thứ xung quanh.

Hai bên đường phố đã có rất nhiều người lũ lượt vây quanh, ai nấy đều quăng cho Liễu Vũ Tương và Tiêu Tiểu vẻ mặt xem thương, có người còn chỉ trỏ, nói ra những lời lẽ tục tĩu. Sắc mặt Lão phu nhân và mấy trưởng lão trong tộc đều nghiêm nghị lại pha chút thờ thân. Cúc ma ma đi bên cạnh Lão phu nhân, mặt đầy tự mãn. Trên mặt Sầm Khê Huyền là nụ cười rạng rỡ như hoa xuân chớm nở. Thẩm Phúc chẳng biết đã chạy đi đâu chơi bởi lêu lổng, không thấy mặt. Mặt mày Thẩm Tề vẫn vô cảm như cũ. Mai Nhiều Phi thì ngược lại, không hiểu vì duyên cớ nào mà sắc mặt hết sức khó coi, tựa như vừa mới trải qua cơn chấn động.

Tôi chen chúc vào dòng người, trở mắt nhìn Liễu Vũ Tương và Tiêu Tiểu bị áp giải lên chiếc xe đóng rào gỗ như xe chở tù, bắt đầu điều phố thị chúng. Người chung quanh bắt đầu mắng to đủ các loại từ ngữ ô uế như “gian phu dâm phụ”, “cẩu nam nữ”, hơn nữa còn ném vào người bọn họ nào trứng ung, nào táo thối. Còn có bà lão hơn bảy mươi tuổi, run rẩy bưng một chậu nước bẩn tiến đến gần, dùng sức hắt vào người Liễu Vũ Tương, lạnh đến mức khiến môi nàng trắng bệch. Tôi lại không tài nào hiểu nổi, một bà lão cao tuổi như vậy, lấy đâu ra lắm sức lực thế được.

Thời tiết ẩm áp khác thường, nhưng sau khi bị hắt nước ướt đẫm người, trên thân mình Liễu Vũ Tương vẫn kết một tầng băng mỏng. Dòng người ủa theo chiếc xe rào gỗ, dần dần đã đi rất xa. Tôi vẫn đứng nguyên tại chỗ, ngân nga nghĩ: Thẩm Hồng còn đang ngủ mê miệt có biết người thê tử chàng thương yêu lúc này đang gặp phải kiếp nạn sinh tử không?

Minh Nguyệt Hân Nhi càng không ngừng hỏi tôi nên làm thế nào, sốt ruột vắn tay. Lúc này, Lạc Lạc không biết từ đâu đi tới, đột ngột xuất hiện trước mặt tôi. Thấy tôi, cô quỳ xuống, trầm tĩnh nói: “Xin Tiểu thiếu phu nhân cứu mạng Đại thiếu phu nhân. Đại thiếu phu nhân đã từng cứu Tiểu thiếu phu nhân, Tiểu thiếu phu nhân sẽ không thấy chết mà không cứu chứ?”. Tôi nhìn cô chăm chú, không nói tiếng nào. Minh Nguyệt Hân Nhi xông về phía trước, hô to: “Chúng ta cùng nhau cướp ‘xe chở tù’ đi, Lạc Lạc, tôi nghe nói cô có chút võ công phòng thân?”.

Lạc Lạc không để ý đến con bé, vẫn một mực nhìn tôi chăm chăm, thấp giọng thưa: “Xin Tiểu thiếu phu nhân mở lòng từ bi, cứu mạng Đại thiếu phu nhân”.

Minh Nguyệt Hân Nhi kéo cô một phen, nói: “Cô điên ư, Tiểu thiếu phu nhân nào phải thần tiên? Chúng ta vẫn nên thương lượng một chút xem nên cướp ‘xe chở tù’ như thế nào thì hơn. Tiểu thiếu phu nhân khỏi cần ra mặt nữa, có điều cứ tính tôi thành một suất!”. Minh Nguyệt Hân Nhi nói năng hào khí ngút trời, có lẽ phần nhiều là nghe lỏm được trong sách. Con nha đầu này, suy nghĩ cổ quái gì cũng nghĩ ra được hết.

Tôi nhìn ánh mắt trong trẻo mà lạnh lùng như nước của Lạc Lạc dùng sức gật đầu nói: “Lạc Lạc, cô yên tâm, nhất định ta sẽ cố gắng hết sức nghĩ cách cứu tỷ tỷ. Bây giờ cô trở về Thẩm gia, thu xếp đồ đạc của Đại thiếu phu nhân, sau đó đến Tây Đãng khẩu chờ tỷ ấy”. Tây Đãng khẩu là một cửa kè trên sông Bạch Lãng, bên cạnh đều là lau lách rậm rạp, hết sức bí mật.

Lạc Lạc gật đầu đứng dậy rồi đi. Minh Nguyệt Hân Nhi mở to hai mắt, lải nhải liên miên hỏi tôi cứu Liễu Vũ Tương như thế nào, hỏi mãi không ngừng. Tôi mặc kệ con bé, không nói năng gì.

Bởi nguyên nhân đông người, xe rào gỗ đi diều phố thị chúng chậm vô cùng. Tôi dễ dàng vượt qua được. Liễu Vũ Tương vẫn thờ ơ không nói, tựa như tất cả những từ ngữ ác ý và sự công kích xung quanh đều không liên quan tới nàng. Người nuôi ông Tiêu Tiểu nọ cũng quá đổi mệt mỏi, yên tĩnh trở lại, không nói một lời. Trên thân, trên mặt hai người bọn họ đầy những vết thương. Những người vây quanh xem náo nhiệt càng lúc càng đông. Còn những kẻ hiếu sự lấy chiêng chống từ nhà mình ra khua gõ không ngừng.

Tôi đi đằng sau đám người, mặt mày bình thản. Hàng người diều phố chậm rãi đi len, chẳng mấy đã sắp trưa, cuối cùng cũng đến cửa sông Bạch Lãng. Bềnh trên mặt sông Bạch Lãng đã tan ra gần hết, nước sông cuộn cuộn dưới ánh mặt trời lóe lên ánh sáng vàng như vẩy cá.

Liễu Vũ Tương và Tiêu Tiểu bị người ta áp tải xuống, Tiêu Tiểu đột nhiên gắng sức xô vào người áo giải mình, hét to như phát điên: “Tôi không muốn chết! Tôi không muốn nhốt rọ lợn! Tôi còn chưa thành thân, ngay cả cái nhà cũng chưa có nữa...”, nhưng tất cả cũng chỉ uống công, y đã bị hai hán tử cường tráng đè xuống rất nhanh chóng.

Lão tộc trưởng râu ngả hoa râu đứng chính giữa nói: “Đại thiếu phu nhân Thẩm Liễu thị của Thẩm gia thừa dịp trượng phu bệnh nặng, thông dâm với gã nuôi ông Tiêu tiểu, làm trái tam cương ngũ thường, tội không thể tha thứ. Gã nuôi ông Tiêu Tiểu tăng tị với phụ nữ đã có chồng, lý ra nên xử tội chết. Sau khi ta và các trưởng lão trong tộc với Lão phu nhân Thẩm gia cùng bàn bạc, quyết định làm theo tập quán, nhốt rọ lợn cả hai. Mọi người trong tộc có gì cảm thấy không thỏa đáng không?”.

Những người vây xem xì xào bàn tán, có vỗ tay hài lòng. Minh Nguyệt Hân Nhi bất thành linh lao lên phía trước, hô to: “Tôi có ý kiến”.

“Minh Nguyệt Hân Nhi, lần trước ngươi bị đánh để dạy dỗ, quên rồi à? Ngươi là một nha hoàn bé mọn, tư cách gì mà đòi lên tiếng?” Khuôn mặt Sầm Khê Huyền vốn rạng rỡ như hoa đào, đột nhiên trái đấm sương lạnh, lớn tiếng quát.

Đối mặt với sự hăm dọa của Sầm Khê Huyền, Minh Nguyệt Hân Nhi không hề sợ hãi, chầm biếm nói lại: “Lần trước tôi bị đánh, chẳng phải do cô hại ư? Nếu không phải cô và Nhị thiếu phu nhân vu cáo hãm hại Tiểu thiếu phu nhân, Lão phu nhân sao có thể đánh tôi? Ai chẳng biết Minh Nguyệt Hân Nhi tôi vừa ngoan ngoãn vừa đáng yêu, vừa thông minh vừa nhanh nhẹn, vừa tài giỏi vừa thỏa đáng. Lão phu nhân sáng suốt uy phong như vậy sẽ không tự dưng đánh tôi. Nếu các người đã hại Tiểu thiếu phu nhân, nói không chừng, lần này Đại thiếu phu nhân cũng là do các người hãm hại!”.

Sắc mặt Sầm Khê Huyền lập tức trở nên hết sức khó coi, đầu cô nàng giỗi khua môi múa mép cách mấy, trong lúc nhất thời cũng không thể phản bác lại.

Lão phu nhân lạnh lùng nói: “Được rồi! Tất cả im miệng cho ta! Người của Thảm gia mất đi còn chưa đủ nhiều hay sao?”. Nói xong, bà nói với tộc trưởng: “Tộc trưởng, người trong Thảm phủ không có ý gì khác về cách xử lý chuyện này”.

Tộc trưởng gật đầu nói: “Vậy cứ theo lời Lão phu nhân, bây giờ nhốt rọ lợn đôi gian phu dâm phụ này đi!”.

Minh Nguyệt Hân Nhi hét lớn: “Các người rõ ràng xem mạng người như cỏ rác mà, nhìn bàn tay Đại thiếu phu nhân xem, chúng tôi là vu oan giá họa. Như thế làm sao có thể giấu giếm được tôi vừa có bản lĩnh vừa ngoan ngoãn vừa nhanh nhẹn vừa thông minh vừa tài giỏi vừa...”. Minh Nguyệt Hân Nhi đang nói đến hào hứng, Lão phu nhân quát một tiếng: “Cửu Dung, trông coi nha đầu của con cho kỹ vào!”. Tôi vội vàng từ trong đám người, kéo Minh Nguyệt Hân Nhi trở về. Con bé vẫn lăm lăm không thôi, tôi liền đối cũng bị khiển trách.

Tảng đá to và rọ lợn được đang bằng trúc rất nặng được mang đến, đặt cùng chỗ với chúng còn có cả hai sợi thừng bện xù xì.

Sông Bạch Lãng sóng lớn cuộn trào, như một con quái thú đang mở cái miệng to như chậu máu, bất cứ lúc nào cũng có thể nuốt trọn người ta.

Tộc trưởng hạ lệnh: “Người đâu! Dùng dây thừng cột chắc tảng đá lại, trói lên người Thảm Liễu thị và Tiêu Tiểu. Tổng cả hai vào rọ lợn đi”.

Thảm Tề lên tiếng trả lời: “Đây là việc nhà của Thảm gia, để tôi làm cho”. Nói xong, hắn tiêng lên phía trước vài bước, chuẩn bị sợi dây thừng đã buộc chắc tảng đá đến cột vào người Liễu Vũ Tương và Tiêu Tiểu.

“Hãy khoan!” Tôi đẩy Minh Nguyệt Hân Nhi đang nói không ngớt miệng ra, tiến lên phía trước, hồ hững nói: “Để tôi”.

“Cửu Dung?” Sắc mặt Lão phu nhân biến đổi đôi chút, sắc mặt của rất nhiều người Thảm gia cũng biến đổi. Người xung quanh xôn xao bàn tán, lời nào cũng có cả.

“Lão phu nhân”, tôi không biểu lộ chút tình cảm nào, chậm rãi nói: “Ồ Thảm gia, con là tiểu thiếp, Liễu Vũ Tương là chính thất. Vậy mà tỷ ấy không những không lấy mình làm gương, thay vào đó còn làm ra chuyện đồi phong bại tục này, đương nhiên nên để cô thay tướng công trừng phạt tỷ ấy, đồng thời cũng cảnh tỉnh chính mình, chú ý đến thân phận, tuyệt đối không làm chuyện bội nhợ gia phong nhà họ Thảm. Nếu không cũng giống như Liễu Vũ Tương, không được chết tử tế, chết không có chỗ chôn”.

18. Q.1 - Chương 18: Đồng Tâm Sinh Tử Kiếp (3)

Trên mặt Lão phu nhân hiện ra vẻ tán thành, hân hoan nói: “Mặc dù Liễu Vũ Tương không biết tự trọng, làm như nhúc nhe nề nếp gia phong, nhưng Thảm gia ta lại có được một người dâu tốt hiếm có như Cửu Dung, cứ làm theo lời Cửu Dung đi”.

Tôi lạnh nhạt nói: “Cảm tạ Lão phu nhân khen ngợi”, nói xong, đi đến trước mặt Liễu Vũ Tương. Minh Nguyệt Hân Nhi hét lớn: “Nhìn lắm cô rồi, Tiểu thiếu phu nhân”, cúi đầu không đoái hoài đến.

Tôi từ từ gỡ sợi thừng trói trên cổ tay Liễu Vũ Tương và Tiêu Tiểu, nói: “Nếu muốn trói, đương nhiên phải trói chắc một chút. Dây thừng nhỏ như vậy, nếu không mây đứt mất, chẳng phải là thất bại trong gang tấc ư?”. Tôi vừa nói vừa ném sợi dây trói tay hai người họ xuống đất, một lần nữa nhét đầu dây thừng xù xì đã buộc đá tảng lên, trói vào tay hai người. Liễu Vũ Tương cúi đầu không nhìn tôi, tôi cũng không biết lúc này nàng đang nghĩ gì trong lòng. Ngược lại Tiêu Tiểu kia thì lại to tiếng mắng tôi “Ông vàng thì độc đẳng chậm, nhưng độc địa nhất là tâm đàn bà” này nọ.

Trói xong xuôi hai tay, tôi dùng sợi dây thừng to đó trói trên người họ. Sau khi trói mấy vòng, sợ không đủ chắc, còn thắt nút thật là chặt.

Liễu Vũ Tương nhìn tôi chằm chằm, hồi lâu sau mới lên tiếng: “Cô là Cửu Dung mà ta quen ngày thường đó ư?”.

Tôi cố ý cao giọng, lạnh lùng nói: “Đại thiếu phu nhân, là cô có lỗi với Thẩm gia trước, đừng trách tôi vô tình”. Thừa dịp lúc nói chuyện, tôi khẽ dựa vào người Liễu Vũ Tương, nhét một con dao tra trong vỏ vào ngực áo của nàng, sau đó lại khe khẽ nói một câu vào tai nàng. Là chuyện trong chớp mắt, sự chú ý của những người vây xem cũng không đặt tại đây, thế nên không ai nhìn thấy. Lúc trối người bán ong Tiêu Tiểu, tôi lại dùng cách ấy, nhét một con dao vào ngực áo y, đồng thời cũng nói những lời giống hệt. Tiêu Tiểu vốn đang mắng tôi xoi xoi, nét mặt bỗng trở nên kinh ngạc, tôi thấp giọng nói: “Mắng tiếp đi”. Y khựng lại một chút, mới bắt đầu mắng tiếp.

Nhưng chỉ bằng sự kinh ngạc trong nháy mắt của y, một kẻ nhanh trí như Thẩm Tề đã cảm thấy bất thường. Tôi lui về, bấm báo với Lão phu nhân: “Dây thừng đã trối xong, có thể tống bọn họ vào rọ lợn rồi”. Thẩm Tề đứng bên cạnh nói xen vào: “Lão phu nhân, tiểu tẩu tẩu dù sao cũng là phận nữ nhi yếu đuối, có lẽ trối không đủ chặt, cứ để con trở lên lần nữa xem xét lại. Nếu xảy ra điều gì sơ suất, đôi gian phu dâm phụ này không chết là chuyện nhỏ, làm nhục gia phong Thẩm gia mới là chuyện lớn”. Thường ngày thoát trông Thẩm Tề có vẻ không lười nhác, đơn giản, không đóng góp ý kiến, nhưng một khi làm chuyện gì quả nhiên chắc chắn chặt chẽ, giọt nước không lọt, tàn nhẫn vô cùng, tuyệt đối không để lại một con đường sống nào. Hơn nữa, hắn còn nói luôn mồm luôn miệng là vì Thẩm gia, quả thật là lợi hại hết sức, hạng phụ nữ như Mai Nhiêu Phi, Sầm Khê Huyền còn kém xa mới có thể sánh bằng hắn.

Đương nhiên tôi không thể để gian kế của hắn thành hiện thực được. Tôi hùng hùng hổ hổ nói: “Tam đệ, đệ nói thế là có ý gì? Nghi ngờ tôi cố ý nói lỏng dây trối cho đôi gian phu dâm phụ, làm chuyện bôi nhọ gia phong của Thẩm gia sao? Lãnh Cửu Dung tôi dành cả tấm lòng hết sức chân thành cho Thẩm gia, ông trời có thể chứng giám, Lão phu nhân cũng biết. Tuy rằng tôi chỉ là tiểu thiếp của Thẩm gia, nhưng bị người khác hoài nghi thế này, sau này tôi làm sao sống yên được ở Thẩm gia? Uy tín của tướng công tôi đặt ở chỗ nào?”.

Thẩm Tề không giận, mỉm cười nói: “Đệ chỉ lo dây thừng trối không đủ chặt, tiểu tẩu tẩu lại nghĩ đi đâu thế. Thái độ làm người của tiểu tẩu tẩu ngay thẳng nhất, chẳng lẽ đệ còn không biết ư?”.

Thẩm Tề quả nhiên lợi hại, một câu này của hắn làm tôi hết đường phản bác. Nếu tôi còn tiếp tục tranh cãi thì chỉ chứng tỏ là có điều trí trá. Tôi trăm tính nghìn tính, lại tính sót nước này, việc sắp thành lại bại, chẳng lẽ muốn cướp đi tính mạng Liễu Vũ Tương và người nuôi ong vô tội kia?

Quả nhiên, Lão phu nhân cũng nói: “Cửu Dung chớ nghĩ nhiều. Tính tình của con, ta rõ nhất. Có điều để Tề Nhi siết chặt dây thừng thêm chút cũng tốt. Các con đều vì Thẩm gia, ta ghi nhớ là được rồi”.

Lão phu nhân đã nói vậy, tôi càng không còn gì để phản đối. đành phải cúi đầu nói “Vâng” rồi lui sang một bên. Trong lòng tôi cũng căng thẳng vô cùng. Với sự khôn khéo của Thẩm Tề, không lý nào không phát hiện ra hành động của tôi. Bởi làm vậy mà tôi bị nạn là chuyện nhỏ, nhưng hai người Liễu Vũ Tương và Tiêu Tiểu rất có thể sẽ mất mạng.

Cũng đúng lúc này, Thẩm Tề mỉm cười đang chuẩn bị bước về phía Liễu Vũ Tương và Tiêu Tiểu thì nha hoàn của Băng Nhi là Bảo Bảo bất chợt thở hồng hộc chạy tới. Bảo Bảo thở không ra hơi, hô to: “Lão phu nhân, không xong rồi! Việc lớn không ổn rồi! Đại công tử... Đại công tử...”.

Lão phu nhân nghe vậy liền tái mặt, vội nói: “Hong Nhi... Hong Nhi làm sao thế?”. Tôi cũng vô cớ căng thẳng theo, chẳng lẽ có kẻ thừa cơ hội này hại Thẩm Hong sao?

Bảo Bảo mặt buồn như đưa đám nói: “Đại công tử hôn mê bất tỉnh, hơi thở yếu ớt, thoát nhìn... thoát nhìn tựa như... nô tỳ tìm quanh không thấy người giúp đỡ, đành phải đến tìm Lão phu nhân. Xin Lão phu nhân mau phái người đi mời đại phu, nhanh chóng quay về khám cho Đại công tử đi. Nô tỳ sợ...”, cô bé vừa nói vừa bật khóc.

Lão phu nhân nhất thời quỳnh lên. Bà biết xưa nay Bảo Bảo là nha hoàn cực kỳ đáng tin, nếu không phải tình hình Thẩm Hong nguy cấp, chắc chắn cô bé sẽ không luống cuống như vậy.

Lão phu nhân nói với tộc trưởng: “Nhốt Liễu Vũ Tương và gã nuôi ong vào rọ lợn, ném xuống giữa sông. Người của Thẩm gia ta phải về cho chóng”. Tộc trưởng vội theo lời hạ lệnh.

Thẩm Tề nói: “Lão phu nhân, việc kiểm tra dây thừng...”.

Lão phu nhân trách mắng: “Khốn kiếp! Mạng của đại ca ngươi quan trọng hay kiểm tra dây thừng quan trọng?”.

Thẩm Tề không nói gì, nhưng cực kỳ không cam lòng. Hắn đi ra phía trước, nói: “Để ta nhốt”.

Liễu Vũ Tương đột ngột ngẩng đầu lên, lạnh lùng nói: “Nam nữ thụ thụ bất thân. Tự ta đi vào. Không ai được chạm vào ta”. Tiêu Tiểu nọ cũng ưỡn ngực lên, bắt chước nói: “Ta cũng tự đi vào, không ai được chạm vào ta. Ai mà biết Tam công tử nhà họ Thẩm ngươi có sở thích luyện đồng hay không. Tiêu Tiểu ta anh tuấn sáng khoái, cây ngọc đón gió, tác phong nhẹ nhàng, phong thái dịu dàng, trên trời hiem có, dưới đất vô song đường này...”. Ý càng nói càng đắc ý, cũng không để ý đến cách dùng từ của bản thân, hình như không phải trong lúc xúc động do sắp chết. Tôi không khỏi lắc đầu: Ngươi đó, quả nhiên là cùng một khuôn đúc ra với Minh Nguyệt Hân Nhi. Lão phu nhân cũng thật là hồ đồ, dù Liễu Vũ Tương không có mắt cũng không thể nhầm trúng một người ngốc nghếch như thế được.

Rọ lợn ước chừng cao nửa người, sau khi hai người chui vào, đã có mấy người lấy khóa sắt ra khóa rọ lại. Tiếp theo, mấy hán tử cường tráng đi ra, lấy dây chèo trời thêm một vòng rọ đã buộc dây thừng. Sau đó, bọn họ hợp lực nâng tảng đá và cái rọ lên, trong sự trầm trồ khen ngợi của người xem, tuần tự ném Liễu Vũ Tương và Tiêu Tiểu xuống giữa sông.

Tuy rằng đã động tay động chân từ trước, song khi Liễu Vũ Tương bị những con sóng trên sông Bạch Lãng bao phủ, trong lòng tôi vẫn rất căng thẳng.

Sau khi tạo thành trùng trùng những lớp sóng cực đại, chẳng mấy chốc mặt sông đã khôi phục lại trạng thái vốn có. Người xem thì vẫn còn đắm chìm trong cơn hưng phấn, kêu la không ngừng.

Lão phu nhân quát: “Người của Thẩm gia lập tức trở về. Tề Nhu, ngươi và Khánh thúc đi mời đại phu, càng nhanh càng tốt. Nếu Hồng Nhu có gì bất trắc, ta sẽ hỏi tội hai người”. Thẩm Tề và Khánh thúc rời đi rất mau mắn. Chúng tôi thì theo Lão phu nhân hồi phủ. Trong lòng tôi bất an tột cùng, chẳng lẽ chỉ trong thời gian một buổi sáng, Thẩm Hồng đã gặp phải điều gì rồi hay sao? Hay đây vốn là một cái bẫy, do cả đám người Thẩm Tề sau khi trừ bỏ Liễu Vũ Tương thì tính toán trừ bỏ tôi. Nếu là như vậy, bọn chúng xuống tay thật đúng là quá nhanh. Lão phu nhân sẽ tin sao...

Trong lòng đang bồn bồn sóng dậy, tôi lại thấy Bảo Bảo đưa về mình một ánh mắt xoa dịu, cô vé còn gật đầu nhẹ nhẹ nữa.

Trong chớp mắt, mọi nỗi băn khoăn của tôi đều được gỡ bỏ.

19. Q.1 - Chương 19: Trường Ca Còn Đường Khóc (1)

Thẩm Hồng không gặp chuyện gì, có lẽ Bảo Bảo vốn đứng trong đám người vây xem, nhìn thấy Thẩm Tề muốn kiểm tra dây thừng, trong thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, cô bé cố ý ra vẻ như chạy đường xa đến, lấy có bệnh tình Thẩm Hồng trở nên nghiêm trọng, cứu mạng Liễu Vũ Tương và Tiêu Tiểu.

Trở lại Thẩm gia, Thẩm Hồng quả thật không có gì đáng ngại. Hơn nữa chàng vốn hôn mê bất tỉnh thì hiện giờ đã tỉnh lại, còn thều thào đòi uống nước. Bọn hạ nhân vội vàng vây quanh, Lão phu nhân thì không ngừng niệm “A Di Đà Phật”, chỉ e Thẩm Hồng có dấu hiệu hồi quang phản chiếu [1].

[1] Là giấu hiệu mà trước giây phút đối mặt với sinh – tử, con người thường bỗng trở nên khỏe mạnh và minh mẫn lạ thường. Người xưa đã quan sát thấy hiện tượng đó và gọi nó bằng cái tên hồi quang phản chiếu.

Không bao lâu sau, Thẩm Tề và Khánh thúc dẫn về một đại phu. Đại phu kia hơn bốn chục tuổi, râu ba chòm, thoạt nhìn có dáng dấp tiên phong đạo cốt. Lão phu nhân nói: “Bạch đại phu bình thường vẫn xem bệnh cho Hồng Nhi đâu rồi? Vị đại phu này là...?”.

Thẩm Tề vội nói: “Khởi bẩm Lão phu nhân, không biết vì sao mà y quán Bạch gia đóng chặt cửa, gọi nửa ngày cũng không ai ra mở. Dưới tình cảnh bất đắc dĩ, nhi tử đành phải cùng với Khánh thúc đến ‘Hòa Nhân

đường' mời Lệnh Hồ đại phu. Hòa Nhân đường là y quán tốt nhất nội thành Duy huyện, y thuật của Lệnh Hồ đại phu cũng nổi danh thiên hạ, xin Lão phu nhân yên tâm". Khánh thúc cũng phụ họa nói phải. Lúc này Lão phu nhân mới gạt đầu, xem như đồng ý.

Sau một hồi lâu xem mạch cho Thẩm Hồng, Lệnh Hồ đại phu kia mới khom người nói: "Lão phu nhân, xin thứ cho lão phu kém cỏi. Vẫn nên mời bác inh khác đi".

Lão phu nhân nghe vậy, mặt liền biến sắc, hoảng loạn nói: "Chẳng lẽ là... Chẳng lẽ thật sự không chữa được ư?".

Lệnh Hồ đại phu lắc đầu đáp: "Cũng không hẳn. Chẳng qua lão phu thật tình không khám ra được quý công tử mắc chứng bệnh gì mà suy yếu tới tình trạng ngày hôm nay. Lão phu nhân, xin thứ lỗi, lão phu y thuật nông cạn, thật sự đã bất lực".

Lão phu nhân trong chốc lát đã ăng ăng nước mắt, bà nói: "Thân thể Hồng Nhi của ta vốn rất khỏe mạnh, nhưng mà từ bốn năm trước, sau một cơn bệnh nặng thì ngày nào đêm nào cũng ho ra máu. Mấy ngày sau đó tuy không ho ra máu thêm nữa, nhưng thân thể liền thành ra đáng vẻ như hiện giờ. Đại phu y thuật inh, xin cứu lấy Hồng Nhi của ta. Ta nhất định sẽ hết lòng mang ơn".

Lệnh Hồ đại phu nghe nói thế thì thở dài liền mấy hơi, nhắc bút lên kê một toa thuốc, đặt vào tay Lão phu nhân rồi lắc đầu bảo: "Lão phu nhân, lão phu hành nghề y xem bệnh hơn hai chục năm, gặp qua vô số chứng bệnh nan giải. Có điều bệnh trạng giống như quý công tử thì vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy. Ta tạm thời kê toa thuốc này, nếu bệnh của công tử có thể khởi sắc thì đó là công đức tạo hóa bao đời nhà họ Thẩm, lão phu tuyệt không dám kể công. Còn nếu không có công hiệu, cũng xin Lão phu nhân chớ trách móc".

Lão phu nhân vội rớt rít tạ ơn, lại phái Khánh thúc lấy tiền khám bệnh rất hậu ra đưa cho Lệnh Hồ đại phu, tiễn ông trở về.

Lão phu nhân giao toa thuốc cho Thẩm Tề, căn dặn hẩn mau đi đến hiệu thuốc bốc thuốc cho Thẩm Hồng.

Tôi tiến lên thưa chuyện: "Lão phu nhân, chi bằng để con và Minh Nguyệt Hân Nhi đi bốc thuốc cho. Lúc Cửu Dung ở nhà cũng từng đọc một ít sách về y dược, đối với việc khống chế lượng thuốc và điều chế thuốc ra sao có lẽ có thể nắm chắc hơn. Vậy thì, hy vọng tương công khỏi bệnh cũng lớn hơn một chút".

Lão phu nhân nghe vậy, nghĩ một lát, như hiểu ra dụng ý của tôi, liền chậm rãi nói: "Đã là như thế thì cứ theo lời Cửu Dung nói đi".

Tôi nhận toa thuốc từ tay Thẩm Tề, đưa Minh Nguyệt Hân Nhi đi theo, trước khi đi còn dặn đi dặn lại Bảo Bảo phải chăm nom Thẩm Hồng cho kỹ, một khắc cũng không được rời, sau đó mới cùng Minh Nguyệt Hân Nhi ra phố.

Vừa ra phố, tôi cũng không vội tới hiệu thuốc ngay, mà đưa Minh Nguyệt Hân Nhi đang than thở không thôi đến "Tiệm trầm hương Trần Ký". Cửa tiệm bán trầm hương này do một người huynh đệ thân thiết cùng đánh bạc với cha tôi mở. Người họ tên là Trần Đại Khai, mặc dù là dân cờ bạc, nhưng tính tình lại cực kỳ trượng nghĩa hào hiệp.

Cha tôi quả nhiên ở đó. Sắc mặt của ông cũng rất ủ rũ.

Tôi trông thấy ánh mắt ông thì lòng chùng xuống, song trên mặt vẫn không lộ chút cảm xúc nào, hỏi: "Cha, mọi chuyện lo liệu thế nào rồi?".

Cha tôi buồn rười rượi, chỉ lên trên giường lò [2], nói: "Tự con xem đi". Trên giường có một người đang nằm, đắp chăn rất dày. Tôi lật lên nhìn thì thấy dưới tấm chăn bông đầu lại là người nuôi ong Tiêu Tiểu. Hai mắt y nhắm nghiền, lồng ngực khê phập phồng, hiển nhiên là còn sống. Minh Nguyệt Hân Nhi nhìn thấy Tiêu Tiểu thì kêu oai oái, gào miết: "Gặp quý, gặp quý rồi". Tôi nghiêm mặt trừng mắt nhìn con bé, con bé mới dừng lại.

[2] Một loại giường của người phương Bắc Trung Quốc, xây bằng gạch, bên dưới có đốt lửa cho ấm mà ngủ.

Tôi biết có hỏi cha thì cũng không rõ được nguyên do, thế nên mới hỏi Trần Khai thúc: "Thúc à, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đại thiếu phu nhân đâu?".

Trần Khai thúc kể lại đầu đuôi một lần tôi mới biết quá trình của sự việc. Muốn nói những điều này, thì phải bắt đầu từ buổi sáng tôi mật đàm với cha hôm đó.

Sáng sớm, tôi bảo Minh Nguyệt Hân Nhi gọi cha tôi tới, để ông và Trần Khai thúc trốn vào trong rừng cây cạnh bờ sông Bạch Lãng trước khi xảy ra chuyện. Đợi đến khi Liễu Vũ Tương và người nuôi ong Tiêu Tiểu bị ném xuống giữa sông, cha tôi và Trần Khai thúc sẽ lặn xuống, cứu hai người bọn họ. Còn tôi, mượn danh thay Thẩm gia trách mắng Liễu Vũ Tương, chủ động đề xuất muốn trói dây thừng. Lúc này, tôi cố ý nói dây thừng trói tay hai người Liễu Vũ Tương quá nhỏ, thừa cơ lúc đổi dây thừng to hơn thì thắt nút dây theo kiểu dải rút. Còn dây thừng trói trên người bọn họ, tuy bề ngoài thoát nhìn có vẻ dày đặc rối rắm, song trên thực tế cũng chỉ là nút dải rút thắt khéo mà thôi, chỉ cần dùng sức kéo một cái là đã tung ra rồi. Lúc tôi trói Liễu Vũ Tương và Tiêu Tiểu còn nhét vào lòng mỗi người họ một con dao, cũng nói với bọn họ rằng: “Dây thừng thắt kiểu dải rút, có thể bung ra, dùng dao cắt rọ lợn trốn đi, nhất thiết đừng để chìm xuống lòng sông, sẽ có người cứu hai người lên bờ”. Lúc nói với Liễu Vũ Tương, tôi còn bổ thêm một câu: “Lạc Lạc đã thu dọn xong đồ đạc chờ tỷ ở Tây Đăng khẩu, tương lai còn dài, giữ được tính mệnh, oan tình ắt có thể giải”.

Sau khi Liễu Vũ Tương và Tiêu Tiểu bị ném xuống sông, cha tôi và Trần Khai thúc thừa dịp hỗn loạn lập tức nhảy xuống sông từ một chỗ khác, tới cứu hai người. Nhưng bọn họ chỉ phát hiện ra Tiêu Tiểu cắt rọ lợn vùng thoát. Lúc ấy, Tiêu Tiểu đã lâm vào tình trạng hôn mê, vì kỹ năng bơi của y không tốt, chỉ biết mỗi kiểu bơi chó đơn giản nhất. Về phần Liễu Vũ Tương, cha tôi và Trần Khai thúc tìm rất lâu cũng không thấy. đành phải trở về trước.

Bọn họ nói như thế, lo lắng của tôi lại giảm đi rất nhiều. Tiêu Tiểu không biết bơi mà còn trốn được. Trước khi gả vào Thẩm gia, Liễu Vũ Tương vốn là con nhà ngư dân sống trên sông nước, nếu muốn trốn đi, đương nhiên càng dễ dàng. Vì thế, tôi xin Trần Khai thúc phái người đến Tây Đăng khẩu xem sao.

Qua chừng nửa canh giờ, người Trần Khai thúc phái đi trở về nói: “Không phát hiện ra bất cứ ai ở Tây Đăng khẩu”. Tôi thở dài, chỉ mong trời xanh phù hộ Liễu Vũ Tương không xảy ra điều bất trắc.

Sau khi ra khỏi “Tiệm trầm hương Trần Ký”, tôi đến hiệu thuốc bốc thuốc đúng theo toa, cũng cẩn thận hỏi người làm ở hiệu thuốc cách sử dụng và hiệu quả trị liệu của từng loại thuốc, mới trở về Thẩm phủ.

Thuốc do đích thân tôi sắc. Sau khi biết chuyện tôi cứu Liễu Vũ Tương, Minh Nguyệt Hân Nhi luôn dùng ánh mắt hết sức tôn sùng nhìn tôi, lại thêm trước đó con bé mắng tôi vì hiểu nhầm, trong lòng áy náy ân hận nên ân cần giúp đỡ tôi làm hết việc nọ đến việc kia. Cứ như vậy, tôi liền có thể thường xuyên ở trong phòng thuốc.

Bất ngờ chính là sau khi uống thuốc, trạng thái tinh thần của Thẩm Hồng không những không cải thiện chút nào, mà lúc nửa đêm còn trở nên điên cuồng hơn. Chàng lần lộn liên tục trên giường, khàn giọng kêu rên, tựa như nổi đau khổ, khổ sở khó chịu nhất trên trần gian. Cũng may, cơ thể chàng vô cùng yếu ớt, giọng nói khàn khàn gần như không kêu ra tiếng nên mới không khiến người khác chú ý. Trong thời gian hơn một canh giờ chàng lần qua lần lại, chán nếm đều bị xé rách. Tôi thật sự không thể tưởng tượng nổi, một người thoát nhìn bệnh tật vô phương cứu chữa lấy đâu ra sức lực như vậy.

20. Q.1 - Chương 20: Trường Ca Còn Đường Khóc (2)

Suốt một ngày một đêm đó, trong lòng tôi chất chứa đầy tâm sự. Lúc tảng sáng, Trần Khai thúc phái người đến báo cho tôi biết, cha tôi và bọn họ nhân lúc trời đã đục thủng lớp băng cứng, vớt suốt đêm ở sông Bạch Lãng, men theo bờ sông xuôi xuống hơn mười dặm nữa cũng không phát hiện ra thi thể Liễu Vũ Tương. Lòng dạ tôi khi đó mới được an ổn phần nào.

Không bao lâu sau, lại nghe Minh Nguyệt Hân Nhi bảo rằng Băng Nhi đã trở về, lòng tôi vui mừng, chỉ cảm thấy toàn thân tựa như hư thoát [1], trong tâm trí thật sự tràn đầy mệt mỏi.

[1] Chứng bệnh hạ đường huyết do mất máu, mất nước khiến toàn thân mệt mỏi, mất hết sức lực

Băng Nhi và Trần thúc đến chính đường bá kiển Lão phu nhân, tôi cũng dẫn theo Minh Nguyệt Hân Nhi đến đó. Băng Nhi nhìn có vẻ mệt mỏi phong trần, nhưng vẻ tươi đẹp thì không mấy may suy giảm. Hành

trình lên kinh thành lần này vô cùng thuận lợi. Sau khi Trần thúc báo cáo xong, Lão phu nhân nghe mà gật đầu không thôi.

Thấy tôi, Băng Nhi vội kéo tay tôi, cười nói: “Cửu Dung tẩu tẩu, tẩu có nhớ muội không? Giới thiệu cho tẩu một người”. Theo hướng cô chỉ, tôi mới phát hiện phía bên kia có một người con gái đang đứng. Cô bé khoảng mười lăm mười sáu tuổi, mặc bộ đồ đồ rực sát người, cầm trong tay một thanh kiếm vảy vàng tua ngọc, nhìn hết sức oai hùng, tràn trề khí khái.

“Vị muội muội này là...?”

“Đây là Khúc Băng Ngưng. Là muội muội mà muội mới quen. Hành trình lên kinh thành lần này, nếu không có muội ấy giúp đỡ, xe chở rượu của chúng ta đã gặp sự cố rồi. Di nương đã cho phép muội ấy ở lại chỗ chúng ta”. Băng Nhi nói sang sảng, nhưng tôi lại chẳng hiểu ra sao. Sau khi được kể lại tỉ mỉ một lượt, tôi mới biết, thì ra trên đường chuyển rượu lên kinh thành lần này, nhóm Băng Nhi và Trần thúc gặp phải bọn sơn tặc cướp bóc, đang bên bờ nguy nan thì chợt có một vị tiểu cô nương vận áo đỏ cầm theo một thanh trường kiếm hàn quang lấp lóe tương trợ. Bọn sơn tặc thất bại thảm hại, vất chân lên cỏ mà bỏ chạy. Tiểu cô nương áo đỏ ấy chính là Khúc Băng Ngưng, về phần tên là gì thì chính cô bé cũng không nhớ được. Trí nhớ của cô bé gần như trống không. Hơn nửa năm trước, cô bé được một thôn dân đi chặt củi bắt gặp phát hiện ra trên một vách núi, lúc đó, cả người cô bé vết máu, đầu đang tựa vào một tảng đá lớn. Toàn bộ đồ đạc bên người chỉ có thanh trường kiếm khảm vàng tua ngọc này. Còn có một miếng ngọc phỉ thúy xanh biếc long lanh đeo trên cổ nữa.

Sau khi được người dân trong thôn cứu chữa, vết thương của cô bé bình phục rất mau, chẳng bao lâu đã có thể múa kiếm mạnh như rồng như hổ. Nhưng trí nhớ của cô lại không thể phục hồi. Cô bé chỉ có một thân một mình, phải dựa vào việc múa kiếm làm xiếc kiếm chút ngân lượng, trải qua ngày đói ngày no. Những lúc có chỗ ở thì sẽ ngụ trong miếu sơn thần, còn lúc không có chỗ ở thì ngủ nơi đất hoang ngoài trời. Bởi thanh trường kiếm và miếng ngọc phỉ thúy là bằng chứng để cô bé có thể tìm lại được thân thể của mình, vậy nên cho dù cuộc sống khó khăn, cô cũng một mực không bán chúng đi.

Lần này, cô bé đang ở nơi sơn dã, nghe trên con đường cái bên ngoài có tiếng chém giết bèn đi ra nhìn, phát hiện bọn cường đạo đang cướp bóc, vì thế, không suy nghĩ gì đã rút kiếm xông lên, cứu đoàn người của Băng Nhi, Trần thúc, còn giúp Băng Nhi và Trần thúc hộ tống xe rượu đến tận kinh thành. Băng Nhi mang ơn cứu mạng của cô bé, lại thương cho cô con gái một thân một mình phiêu bạt tứ phương thật tội nghiệp, bèn nhận cô làm muội muội kết nghĩa, đặt tên cho cô là Khúc Băng Ngưng, rồi đưa về Thẩm gia.

Tôi thấy Băng Ngưng nhỏ hơn tôi một chút, thân thể gầy yếu nhưng đôi mắt to tròn mà sáng ngời, tướng mạo thanh tú, trong lòng nhất thời đã thấy thích. Luôn cảm thấy cô bé và Băng Nhi dường như vốn nên là tỷ muội. Cô bé mới gặp tôi thì không có phản ứng gì, nhưng chưa được bao lâu đã trở nên thân thiết với Minh Nguyệt Hân Nhi.

Băng Nhi nói xong xuôi những việc này, lại hỏi: “Vũ Tương tẩu tẩu đâu? Sao không thấy tẩu ấy ra đón muội? Chẳng lẽ là bị ốm rồi ư?”. Trong lòng tôi căng thẳng, không có lời nào để đáp lại. Tuy biết sớm muộn gì Băng Nhi cũng hay chuyện này, nhưng thật sự không biết nên nói thế nào. May mà Lão phu nhân nghe thấy mấy câu này, liền nói: “Băng Nhi, con bôn ba cả chặng đường, cũng vất vả vì Thẩm gia chúng ta nhiều rồi. Đi về nghỉ ngơi trước đã. Di nương sẽ luận công ban thưởng. Mấy chuyện khác, con không cần để ý”.

Băng Nhi lặng người đi, thần sắc trên mặt khê thay đổi, chào từ già Lão phu nhân rồi kéo tôi ra ngoài cùng.

Mãi tới khi đi vào trong phòng cô, đóng cửa lại, cô mới hỏi tôi: “Cửu Dung tẩu tẩu, có phải Vũ Tương tẩu tẩu đã xảy ra chuyện gì rồi không? Từ lúc muội hồi phủ đến giờ, đã gặp tất cả nha đầu, nữ quyến, chỉ không thấy tẩu ấy và Lạc Lạc”.

Tôi cúi đầu, thấp giọng nói: “Bảo Bảo không nói uội biết sao?”.

Mặt Băng Nhi tái hắc đi, cô lắc lắc cánh tay tôi, hỏi: “Cửu Dung tẩu tẩu, rốt cuộc có chuyện gì? Bảo Bảo không chịu nói, tẩu cũng không chịu nói, chẳng lẽ muội phải đi hỏi đại ca ca sao?”.

Tôi thở dài, biết trước sau gì cũng phải nói. Nhưng tình cảm của Băng Nhi và Liễu Vũ Tương khăng khít vô cùng, tôi thật sự sợ cô không chịu nổi đả kích. Tôi chậm chạp kể lại một lượt mọi chuyện đã xảy ra.

Nghe xong, mặt mày Băng Nhi tái mét, đôi mắt sáng dường như phun ra lửa, cô gần như quát lên: “Bọn chúng hãm hại Vũ Tương tẩu tẩu, muối không thể không đi tìm di nương vạch trần lòng lang dạ thú của bọn chúng!”, nói xong, xoay người chạy ra bên ngoài.

Tôi nín cô lại, trầm giọng nói: “Băng Nhi, muối muốn đi tìm đường chết, ta không cản muối. Nhưng muối phải biết rằng, nếu vì thế mà muối xảy ra chuyện gì không may, oan khuất của tỷ tỷ vĩnh viễn không có cách nào gột rửa đâu”.

Băng Nhi vốn là người thanh khiết thông minh. Cô một lòng muốn lao ra tìm Lão phu nhân tranh luận cũng bởi nguyên nhân thương tâm quá đổi. Hiện giờ, nghe tôi nói vậy thì có đôi phần tỉnh táo lại. Tôi lại nói thêm: “Bất kể chân tướng của chuyện này ra sao, Lão phu nhân và các tộc trưởng trong tộc đều đã cho rằng đó là sự thật, Lão phu nhân cũng đã trừng phạt tỷ tỷ. Bây giờ muối đi kêu oan cho tỷ tỷ, muối cho rằng Lão phu nhân sẽ tin sao? Nếu bà tin thì lúc trước ta đã nói rồi. Hơn nữa, thử nghĩ xem, cho dù hiện tại Lão phu nhân nghi ngờ rằng có phải bà đã nghi oan cho tỷ tỷ trong tình huống ấy hay không, thì bà cũng sẽ không thay đổi cách nghĩ của mình, bởi vì sai lầm lớn nhất đã đúc thành rồi. Nếu Lão phu nhân chịu thay đổi cách nghĩ, chẳng khác nào thừa nhận vì phán đoán sai lầm của bà mà hại chết tỷ tỷ. Cho nên, kể sách hiện giờ, nếu muốn trần tình rửa oan cho tỷ tỷ, cũng chỉ có thể từ từ điều tra nghe ngóng, tìm được chứng cứ bọn chúng hãm hại tỷ tỷ, đến lúc đó Lão phu nhân cũng sẽ không thiên vị bất cứ kẻ nào và che giấu sai lầm mà bà đã phạm phải đâu”.

Nghe tôi chậm rãi nói xong, vẻ bị phần trên mặt Băng Nhi dần hóa thành bất lực, cô suy sụp khuyu xuống ghế, một lúc lâu sau không nói gì, ánh mắt của cô, chỉ trong một thoáng đó, dường như đã già đi mười tuổi.

Tôi an ủi: “Băng Nhi, muối nhất định phải phần chấn lên. Thi thể của tỷ tỷ vẫn còn chưa tìm thấy, nên tỷ ấy có thể vẫn còn sống. Chỉ là đã trốn đến một nơi không muốn ai biết thôi. Việc chúng ta phải làm bây giờ, đương nhiên là tìm ra chứng cứ bọn chúng làm hại tỷ tỷ, quan trọng hơn nữa, là chữa khỏi bệnh cho đại ca của muối. Nếu chàng có thể khỏe lại, vậy thì tất cả tình thế đều có lợi cho chúng ta hơn”.

Băng Nhi gật gật đầu, nắm tay tôi nói: “Cửu Dung tẩu tẩu, muối biết phải làm gì rồi”. Trái tim lơ lửng trong ngực tôi lúc này mới yên ổn hơn.

Lúc nửa đêm, gió Tây Bắc vù vù ghen ngào thổi mạnh, như xé ruột xé gan. Tôi nghe trong phòng Băng Nhi văng ra bài ca dao bi thương, như oán như hận, như khóc như than, dư âm vẫn vút, sầu muối khôn nguôi. Tiếng ca đó rằng: “Nước sông cả khúc đổ về Đông, có người con gái tên Tương Liễu. Thán thán thán, hiền đức thiện lương dung nhan đẹp; sầu sầu sầu, người đẹp xuôi dòng chốn nào thu. Con sông Bạch Lãng xa mịt mù, chôn người con gái tên Tương Liễu. Khóc khóc khóc, nếu nàng chết chừ chàng đứt ruột; kể kể kể, thân thanh bạch để vốc đất bồi...”. Màn đêm như vậy, tiếng ca như vậy, làm người ta sau khi nghe xong cảm thấy lạnh thấu tận xương, lệ tuôn là chảy.

Tôi vốn muốn đến gần cô hát tiếp, nhưng nghe cô hát một lần rồi một lần nữa, đến phút cuối lại nghe đến ngơ ngẩn, bất tri bất giác, nghe suốt một đêm. Buổi sáng tỉnh lại, mới phát hiện ra trên gối mình đã đầm đìa nước mắt.

21. Q.1 - Chương 21: Đêm Xuân Nở Ngàn Hoa (1)

Ngày hôm sau, tiết trời quang đãng, ngàn dặm không mây. Sáng sớm đi thỉnh an, Lão phu nhân khước từ nói thân thể không khỏe, không chịu gặp bất cứ ai. Đôi mắt Băng Nhi đỏ mọng sưng húp, nhìn thấy Sầm Khê Huyền và Mai Nhiêu Phi, biểu cảm trên mặt cô trở nên rất dọa người. Sầm Khê Huyền vẫn tươi cười rạng rỡ giống như thường ngày, tựa như tất cả mọi chuyện đều chưa từng diễn ra. Nhưng sắc mặt Mai Nhiêu Phi lại cực kỳ kém, giống như phải chịu nỗi kinh hãi nào đó.

Tôi sợ Băng Nhi sẽ tranh cãi với mấy ả, vội vàng kéo cô đến thăm Thẩm Hồng. Từ tối hôm qua đến giờ, vẫn luôn là Bảo Bảo chăm sóc Thẩm Hồng. Thấy chúng tôi, cô bé vội chào đón, nói: “Vẫn như vậy thôi”. Tôi nhìn chần chẫn, quả nhiên lại bị xé thành từng mảnh. Nhưng kì lạ nhất là miệng Thẩm Hồng đang ngậm một mảnh gỗ. Tôi hỏi: “Bảo Bảo, có chuyện gì thế này?”.

Bảo Bảo nói: “Đêm hôm qua, em thấy Đại công tử cứ nghiến răng không ngừng, em sợ cậu ấy cắn phải đầu lưỡi của mình, bèn lấy một đoạn gỗ cho cậu ấy cắn”. Tôi và Băng Nhi nghe xong, đều khen Bảo Bảo chu

đáo cần thận.

Tôi lại hỏi: “Bảo Bảo, thuốc sắc cho Đại công tử hôm qua vẫn là thuốc do Lệnh Hồ đại phu kê đó chứ? Liệu có xảy ra vấn đề gì không?”.

Bảo Bảo trả lời: “Thuốc vẫn do Lệnh Hồ đại phu kê, cò em sắc thuốc, cả quá trình chưa từng bỏ đi đâu, hẳn là không có vấn đề gì”. Tôi biết Bảo Bảo xưa nay là người đáng tin cậy, bèn yên tâm gặt đầu.

Băng Nhi hỏi: “Cửu Dung tẩu tẩu, tẩu cảm thấy thuốc đại ca uống trước kia có vấn đề à? Nhưng trên thực tế, muội từng mang cho đại phu kiểm tra, đại phu cũng nói là không hề gì”.

Tôi gật gật đầu, trầm ngâm một lúc mới lên tiếng: “Băng Nhi, muội có biết một thứ có thể làm người ta nghiện, tên là anh túc cao không?”.

Băng Nhi nghe vậy, sắc mặt biến thành hoảng sợ, hồi lâu mới cất giọng: “Cửu Dung tẩu tẩu, lẽ nào tẩu hoài nghi đại ca ăn phải thứ đó?”. Cô vào Nam ra Bắc, hiển nhiên tri thức uyên bác, hiểu biết về thứ này hẳn cũng sâu sắc hơn tôi.

Tôi do dự gật đầu. Nói lại một lượt tình trạng sau khi ăn ‘anh túc cao’ mà Khánh thúc nói với tôi ngày hôm đó.

Trong lòng Băng Nhi vẫn còn chút nghi ngờ, bảo: “Nếu đám người Thẩm Tề, Sầm Khê Huyền muốn hại đại ca, cho đại ca ăn anh túc cao, ngày một ngày hai còn thực hiện được, chứ lâu dài sao có thể?”.

Tôi cười khổ nói: “Ta đoán rằng, người cho tướng công ăn anh túc cao, e rằng không phải đám người Thẩm Tề, mà là Vũ Tương tỷ tỷ”. Băng Nhi nghe thế, sắc mặt khê biến thành hờn giận, nói: “Cửu Dung tẩu tẩu, tuy rằng từ xưa đến nay muội rất quý tẩu, nhưng tẩu không thể đặt điều cho Vũ Tương tẩu tẩu như vậy được”. Nói xong, cô tự biết mình lỡ lời, lại thêm: “Cửu Dung tẩu tẩu, không phải muội trách tẩu đâu, nhưng mà Vũ Tương tẩu tẩu không phải người như vậy. Tẩu ấy đâu có chết cũng không hại đại ca”.

Tôi nhẹ giọng nói: “Nếu quả thật là tỷ tỷ cho tướng công ăn anh túc cao, có lẽ thật tình không phải muốn hại chàng, mà là bởi thương chàng”.

Băng Nhi xưa nay sáng suốt, nhưng giờ cũng hóa hồ đồ, cô tròn tròn hai mắt hỏi: “Cửu Dung tẩu tẩu nói vậy là có ý gì?”.

Tôi chậm rãi đáp: “Băng Nhi, muội đã biết anh túc cao, thì cũng biết rằng một khi người ta ăn thứ này vào sẽ thành nghiện, như si như cuồng, khó có thể tự kiềm chế. Ta cho rằng ngay từ khi mới bắt đầu, đã có kẻ tính toán cho tướng công ăn một ít anh túc cao, về sau tướng công khó có thể tự kiềm chế, không từ bỏ nó được. Từ trước đến nay tỷ tỷ là người yêu thương tướng công nhất, đương nhiên cũng không thể mặc cho tướng công bị giày vò, cho nên mới đi tìm mua cho tướng công dùng. Dự định ban đầu của tỷ tỷ mặc dù là tốt, nhưng anh túc cao này lại là một loại độc dược mãn tính. Tướng công ăn càng nhiều, thân thể càng kém đi, lại càng không thể cai được nó. Cứ lặp đi lặp lại tuần hoàn như thế, dẫn đến tình trạng ngày hôm nay. Kẻ trước kia tính kế hại tướng công hiển nhiên đã đạt được mục đích, vì tình cảm tỷ tỷ dành cho tướng công chân thành, vô hình trung thành đồng lõa, trong lòng tỷ ấy, nhất định là hết sức khó chịu”.

Sau khi nghe tôi phân tích, Băng Nhi vẫn còn nghi hoặc: “Cửu Dung tẩu tẩu, tất cả chuyện này, tuy nghe thì có vẻ hợp tình hợp lý, nhưng chẳng qua cũng chỉ là phỏng đoán của tẩu mà thôi”.

“Phải”, tôi gật đầu đáp: “Nhưng rất có khả năng là như vậy. Từ sau hôm tỷ tỷ gặp chuyện chẳng lành, mỗi lúc tối trời tướng công đều khổ sở muốn chết. Muội xem, chăn nệm bị xé thành bao mảnh nhỏ, có thể tưởng tượng được sự tình thê thảm ra sao. Ngoại trừ nguyên nhân nghiện anh túc cao ra, ta thật không thể nghĩ tới nguyên nhân nào khác. Còn nữa, ta nhớ khi lục soát phòng tỷ tỷ, từng tìm thấy sổ ngân phiếu hơn một vạn lượng. Ban đầu ta tưởng đám người Thẩm Tề vu oan giá họa, nhưng sau này ngẫm lại, thư từ, hình nhân gỗ đào và mấy tờ giấy viết đã có thể định tội tỷ tỷ, bọn Thẩm Tề không cần phải mất công góp thêm vào hơn một vạn lượng bạc. Dù sao đây cũng không phải số bạc nhỏ. Cho nên, số bạc này rất có thể chính là của tỷ tỷ, là do tỷ tỷ gom góp lại để cung cấp anh túc cao cho tướng công dùng”.

Nói xong, tôi im lặng, Băng Nhi cũng không nói không rằng. Trong phòng im ắng đến mức một cây kim rơi xuống mặt đất cũng có thể nghe rõ tiếng. Băng Nhi nhìn Thẩm Hồng đang mơ màng ngủ say, ngăn người

cả nửa buổi mới nói: “Cửu Dung tẩu tẩu, chuyện đại ca ca, tẩu tính thế nào? Để huynh ấy tiếp tục ăn anh túc cao hay là...?”.

“Chàng nhất định phải bỏ!”, tôi nói như đinh đóng cột: “Nếu chúng ta nhất thời mềm lòng thì sẽ giống như tỷ tỷ vậy, còn cung cấp anh túc cao cho tướng công ăn, sớm muộn gì chàng cũng mất mạng. Nếu hiện tại dừng tay lại, có lẽ tướng công còn cơ hội được cứu. Mặc dù chàng phải chịu đau đớn sống không bằng chết, nhưng cứu chàng. Bắt đầu từ hôm nay, ta, Băng Nhi muội, Bảo Bảo, Minh Nguyệt Hân Nhi, còn cả Băng Ngưng muội muội mà muội đưa về nữa, nhưng người chúng ta đây nhất định phải thay phiên nhau trông chừng tướng công. Để phòng ban đêm chàng lên cơn nghiện anh túc cao lại xảy ra chuyện”.

Về mặt Băng Nhi nghiêm nghị, gật đầu đồng ý.

Thế là, bắt đầu từ hôm đó, mãi cho đến tận năm mới, năm người chúng tôi thay nhau trông nom Thẩm Hồng. Lúc chàng lên cơn nghiện anh túc cao, nhẹ thì cắn xé lung tung, nặng còn có thể bị sùi bọt mép, cả người run rẩy, tựa như mắc chứng kinh phong. Vì thế mỗi khi trời tối, chúng tôi không thể không lấy dây thừng trói chàng vào, dùng khăn vải chặn miệng chàng lại. Cơn nghiện anh túc cao của chàng ngày càng thường xuyên hơn, có đôi khi một ngày lên cơn mấy lần. Chúng tôi rất lo tiếng kêu của chàng sẽ bị Lão phu nhân phát hiện, nhưng cũng may, Lão phu nhân chỉ phái người đến hỏi thăm dạo mới bắt đầu, sau khi được tôi thuật lại qua loa thì không còn đến nữa.

Không biết vì sao, Mai Nhiêu Phi đột nhiên lâm bệnh nặng. Nghe nói là quỷ nhập vào người, bệnh tình rất nghiêm trọng, ngay cả xuống giường cũng không nổi. Cúc ma ma vì muốn lấy lại sự tín nhiệm của Lão phu nhân, làm việc nói năng rất cẩn thận, rất ít khi ngang ngược giống như trước kia. Đã không còn hai người kia, một Sầm Khê Huyền có gây sức ép cũng chẳng thấm vào đâu.

Năm nay, Thẩm gia quả tình rất trống trải lạnh lẽo, không có chút hơi ấm nào. Tôi và mấy ngày Băng Nhi ngày ngày luân phiên trông nom trước giường Thẩm Hồng, rất ít khi hỏi đến chuyện khác. Chúng tôi trước giờ vẫn đắm chìm trong nỗi bi thương lớn lao mất đi Liễu Vũ Tương, sôi nổi đón tết Âm Lịch là chuyện của người khác, không liên can tới chúng tôi.

Mãi cho đến Mười lăm tháng Giêng, số lần Thẩm Hồng lên cơn nghiện anh túc cao rõ ràng giảm đi đáng kể. Toàn thân chàng cũng không còn mê mang thiêm thiếp như trước kia, tuy nhiên thần trí vẫn hơi lẩn lộn. Chuyện Liễu Vũ Tương, chúng tôi vẫn một mực không dám nói cho chàng biết, chỉ trông mong qua được ngày nào hay ngày đó, bệnh tình của chàng có thể sớm bình phục.

Buổi tối hôm Mười lăm, Băng Nhi nói với tôi: “Có người làm bài từ nói: ‘Gió thổi đêm xuân ngàn hoa nở. Rụng như mưa, sao rực rỡ’ [1]. Tối nay là hội Hoa đăng Tết nguyên tiêu mỗi năm mới có một lần, chúng ta ngại gì mà không đi góp vui. Để Băng Ngưng muội muội mở mang hiểu biết cũng tốt mà”. Minh Nguyệt Hân Nhi và Băng Ngưng nghe vậy, vui tới nỗi suýt chút nữa nhảy cẫng lên. Tôi vốn không có lòng nào, nhưng lại không đành làm mấy cô bé ấy hụt hẫng, bèn đồng ý. Bảo Bảo xung phong nhận việc ở lại chăm sóc Thẩm Hồng.

[1] Trích hai câu đầu trong bài từ Thanh ngọc án của Tân Khí Tật thời Nam Tống. Bài từ tả cảnh hoa đăng trong đêm Tết Nguyên tiêu. Hai câu này muốn nói Đèn lồng treo cao tựa như ngàn hoa nở rực rỡ trên cành, bay lên trời rồi rụng xuống như sao.

22. Q.1 - Chương 22: Đêm Xuân Nở Ngàn Hoa (2)

Nhà thơ Đường-Trương Hộ từng viết một bài thơ miêu tả không khí sôi nổi của Tết Nguyên tiêu, thơ rằng: “Ngàn cửa mở rộng vãn đèn lồng, trung tuần tháng Giêng kinh thành rung.Ba trăm cung nữ vung áo múa, thi tử vang vọng cả không trung [1]”.

Từ Thẩm gia đi ra, nhà nhà trên đường treo hoa đăng đủ loại đủ kiểu phong phú, có đèn Khổng Minh [2], đèn trường minh [3], đèn lồng giấy, đèn lưu ly, vân vân và vân vân. Trong chốc lát ấy, thật sự có thể nói là sắc màu rực rỡ, tươi đẹp, hân hoan.

Rẽ vào con phố Văn Hoa phần hoa nhất, hai bên đường treo đầy hoa đăng muôn hình muôn vẻ. Đăng luân, đăng lâu, đăng thụ cao lớn, rực rỡ tỏa sáng lấp lánh. Người đến kẻ đi, muôn hoa đua thắm khoe hồng, thát

sự có thể nói là: "Yến tiệc thơm đẹp ngạt ngào, kìa lan sắc đỏ đón chào đầu xuân. Dặm đất trải rộng muôn phần, phồn quang tuyết trắng vô ngần tầng không [4]". Sĩ tử vận trường sam nho nhã, cô nương khoác áo váy phất phơ, các cụ già bạc đầu thượng thọ, đám con trẻ má phấn tóc xanh... Con người muôn sắc muôn hình, xen lẫn trong cảnh đèn đuốc sáng trưng, phảng phất như "người bơi trong bức họa [5]"

Ngay ở cửa phòng người thiếp của mấy gia đình có đặt hình nhân một cô nương được bện bằng rơm rạ, vãi vụn cao cở người thật, đây là phong tục "Đón Tử cô" của Duy huyện. Tử cô trong truyền thuyết là một cô nương thật thà tốt bụng, vì nghèo túng đói rét mà chết đi. Vì thế, mỗi Tết Nguyên tiêu ngày Mười lăm tháng Giêng, mọi người đều bện hình của nàng, cúng bái và chúc phúc cho nàng. sau khi Bạng Ngưng nghe nói về phong tục này, rất đồng cảm với Tử cô, bèn chạy đến trước một cửa nhà, cầm tay một "Tử cô" được bện bằng rơm nói chuyện cả hồi lâu, đến lúc xúc động còn rơi nước mắt. Cô bé từng lưu lạc một lần, chịu đủ đói rét, hiển nhiên có một loại tình cảm khác biệt với Tử cô, tự đáy lòng cảm thấy đồng bệnh tương lân.

Trước cửa hàng đều cắm một cành dương liễu và hương, bên cạnh đặt một cái bát, trong bát của những người bán cùng thì để cháo đậu, khoai lang: còn những người ngày thường sống dư dả hơn một chút thì để mìn thầu, rau cải, sủi cảo: trước cửa những gia đình phú quý giàu sang thì bày thớt cá ê hề, còn cả rượu thuần chất. Đây là phong tục "Tế nhà tế cửa" trong dịp Tết Nguyên tiêu. Một năm tổng cộng có bảy dịp lễ tế, thì đây là dịp thứ hai trong số đó. Cho nên đối với những người ăn mày mà nói, Tết nguyên tiêu quả là một ngày lành. Bởi vì dẫn đêm hôm yên tĩnh, bọn họ có thể tùy ý ăn các mìn cúng tế trước cửa nhà người ta, ăn không hết còn có thể gói ghém mang đi, trữ thức ăn dần dần. Những lúc này, chủ nhân cũng không trách móc. Ngày hôm sau, bọn họ mở cửa ra, thấy đồ ăn cúng tế không còn ở đó nữa, sẽ cho là thần tiên ăn hết, có thể phù hộ cả nhà già trẻ bình an, sống những ngày tốt đẹp.

Chúng tôi đi đến cầu Tứ Thủy, thấy có vài cô nương ăn vận khác nhau, trong tay cầm hoa đăng đánh bạn mà đi. Bởi vậy, Bạng Nhi cũng mua bốn chiếc hoa đăng, đưa cho chúng tôi mỗi người một chiếc, đi theo những cô gái kia cùng qua cầu. Phong tục này có tên là "Tẩu bách bệnh". Nghe nói nữ tử "Tẩu bách bệnh" thì có thể từ bỏ bệnh tật tai họa cho người thân bên cạnh.

Đi qua cầu Tú Thủy, chúng tôi đến miếu Tam Cô Nương. Trước miếu giăng đèn kết hoa, rộn ràng xôn xao, vô cùng náo nhiệt. Miếu Tam Cô Nương này có tên là miếu Nhân Duyên. Truyền thuyết kể rằng ai tới nơi này, một khi gặp được người trong lòng thì có thể bên nhau trọn đời, hạnh phúc đủ đầy. Tam cô nương trong truyền thuyết là người triều Hán, vì dung mạo tuyệt trần, nghiêng nước nghiêng thành, bị Hoàng đế triệu vào cung làm phi tử. Sau khi nàng vào cung, trong lòng nhớ mong người thương là thanh mai trúc mã bên ngoài, chẳng mấy thì uất ức chết đi. Sau khi Hoàng đế biết chân tướng sự việc, hết sức áy náy và cảm động, vì thế liền đưa di cốt nàng về lại quê hương, cũng xây cho nàng ngôi miếu Tam Cô Nương này. Tình yêu của văn thân Tam Cô Nương tuy không muôn năm, nhưng vì thế lại gieo quyết tâm cho bao đôi nam nữ yêu nhau trong thiên hạ. Vì vậy mỗi lần hiển linh, đều làm mối cho những nhân duyên tâm đầu ý hợp trong thế gian. Trong miếu Tam Cô Nương có một tảng đá, tên là " Tam Sinh Thạch", nghe nói nếu bái lạy ở chỗ tảng đá kia, gọi tên người trong lòng thì có thể bên nhau ba đời ba kiếp, mãi chẳng phân ly.

Trước miếu bày biện hai cái sạp. Một xem bói xem quẻ giải xăm, một phụ trách hội Đố đèn. Cái gọi là "hội Đố đèn", nói thẳng ra là tiêu tiền giải câu đố trên đèn kiểng bạc trắng, mỗi lần giải mất ba văn tiền, giải đúng có thể có được đến ba mươi văn tiền thưởng. Ai giải đúng nhiều nhất còn được phong hàm "Trạng nguyên đố đèn" và giải thưởng hai mươi lượng bạc. Bởi vậy, hoạt động này thu hút vô số văn nhân mặc khách, tài tử từ nhân.

Minh Nguyệt Hân Nhi tràn trề hăng hái, ánh mắt nhìn ngó đến độ có vẻ không biết nơi này là chỗ nào. Cô bé xúi chúng tôi: "Tiểu thiếu phu nhân, Biểu tiểu thư, Nhị biểu tiểu thư, chỉ bằng chúng ta đi vào miếu bái Tam Sinh Thạch đi, cầu duyên, được không? Biểu tiểu thư cũng không còn nhỏ nữa rồi".

Bạng Nhi cóc đầu con bé, mắng: "Tiểu nha đầu, đừng nói lung tung, chính mình động lòng xuân rồi đi bái thần chứ gì. Cần gì phải kéo ta vào?"

Giờ tôi là người đã có gia thất, đương nhiên không thích hợp đi bái Tam Sinh Thạch, cho nên cười nói: "Minh Nguyệt Hân Nhi, Bạng Ngưng, hai em bầu bạn với Biểu tiểu thư đi bái Tam Sinh Thạch đi. Ta ở đây giải đố đèn, chờ mấy em". Minh Nguyệt Hân Nhi nghe xong, dắt Bạng Nhi và Bạng Ngưng hớn hờ bước đi, tôi đợi trước cửa miếu, đặt mấy văn tiền vào rồi đi giải câu đố đèn.

Khi tôi còn nhỏ, tuy rằng gia cảnh sa sút, nhưng cũng có rất nhiều sách. Đọc chữ luận căn vốn không làm khó được tôi. Bởi vậy, chẳng mất bao nhiêu thời gian, tôi đã liên tiếp giải đúng mười mấy câu đố đèn. Lão tiên sinh chủ quán hội Đố Đèn vuốt chòm râu dài cười nói: “Trạng nguyên hội Đố đèn đêm nay, Tiết công tử chưa chắc chiếm được ngôi đầu. Tuy vị cô nương này tới muộn, nhưng tài trí lanh lẹ không thua gì công tử.”

Tôi ngẩng đầu nhìn lên mới thấy cách mình không xa lắm có một công tử trẻ tuổi đang đứng. Y nhắc một chiếc đèn lên, chững ngẫm ngợi chốc đã có thể nói ra đáp án, làm ọi người vỗ tay tán dương. Đây là “Tiết công tử” lão tiên sinh nhắc tới. Công tử kia vận áo gấm xa hoa, phong thái nhẹ nhàng, tuấn tú khác thường, khí chất cũng hơn hẳn người thường, xem chừng nhất định là nhân vật hàng đầu. Chỉ đáng tiếc trời lạnh như vậy, trong tay y vẫn cầm một chiếc quạt, làm cho người ta cảm thấy y là một tên quần là áo lượt làm bộ làm tịch, lỗ mãng can rở.

Lúc này, chắc cũng nghe được lời tiên sinh nói, y nhìn tôi từ trên xuống dưới. Tôi sợ người khác chê trách, vội quay mặt sang chỗ khác, không nhìn y nữa. Ai ngờ y lại tiến đến gần, chột nhả cười đùa: “‘Ngài tằm, liễu tuyết, tơ vàng trần. Phảng phất hương mai. nụ cười lan. Trăm phương ngàn hướng bao lần liến. Ngoảnh đầu nhìn lại. Người ngay trước mắt. Dưới ánh lửa tàn [6].’ Chào cô nương, tiểu sinh Tiết Bạch Y xin hữu lễ”.

Tôi cũng không nhìn y thêm nữa, lạnh nhạt nói: “Chắc hẳn Tiết công tử nhận lầm người rồi, Tôi nào phải cô nương gì đó. Tôi là tiểu thiếp của Đại công tử nhà họ Thẩm ở Duy huyện”.

Người nọ còn muốn nói gì đó, ba người Bằng Nhi đã đi ra từ cửa miếu, chạy lại. Minh Nguyệt Hân Nhi liếc Tiết Bạch Y lia một cái, hỏi: “Tiểu thiếp phu nhân, đây là ai thế? Nhìn có vẻ tuấn tú nha”.

Tôi liếc con bé một cái, lạnh lùng nói: “Người ta ra sao thì liên quan gì tới chúng ta?”. Minh Nguyệt Hân Nhi lè lưỡi, không thèm để ý đến tôi.

Bằng Nhi thì ngược lại, thấy người nọ, dường như ngây người. Cô đứng đó, nhìn y chăm chăm, hồi lâu không nói tiếng nào. Mãi tới khi tôi hỏi mấy câu liền, cô ấy mới lấy lại thần trí.

Tôi hỏi : “Bằng Nhi, xăm nhân duyên của muội đã cầu xong rồi à? Giờ chúng ta đi tìm người giải xăm đi.”

Bằng Nhi cầm thẻ xăm trên tay, ánh mắt vẫn không rời người nọ, một lúc sau mới đáp: “Được”

Người nọ lại cười nói: “Khỏi tìm người giải xăm. Ta giỏi thứ này lắm”. Dứt lời, y đoạt lấy thẻ xăm, đọc lên: “Hoa đào theo nước cuốn xa mù, Tam Sinh Thạch đã quá độ thu. Hải đường trong gió màu bột bột, một nét kiều diễm lòng hoài mơ. Xăm tốt, xăm tốt, thẻ xăm nói rất đúng về tiểu thư, sẽ giống như cánh hoa đào g ập được con nước chảy trong lòng mình, cũng chính là tình lang. Ngay sau đó, chàng có tình, muội có ý, đương nhiên là phong thái giai nhân giữ trong lòng rồi. Ha ha, đây chính là thẻ xăm tốt nhất”.

[1] Bài thơ Chính Nguyệt thập ngũ dạ đăng (Đèn đêm rằm tháng giêng) của nhà thơ Trương Hộ thời Đường.

[2] Tương truyền do Gia Cát Lượng thời Tam quốc chế ta, đèn sáng hai chữ Khổng Minh, vì vậy kêu là đèn Khổng Minh. Là loại đèn lợi dụng nguyên lý không khí nóng lên thì tương đối nhẹ có thể bay lên à chế thành, bên trên không có miệng, tim đèn sau khi cháy xong thì không khí nóng áp ở bên trong làm cho đèn bay lên cao. Ngày nay gọi đơn giản là đèn trời.

[3] Loại đèn được đốt suốt đêm ngày, chủ yếu dùng cho việc thờ cúng.

[4] Trích trong bài thơ Thập ngũ dạ quan đăng của tác giả Lư Chiếu Lân đời Đường

[5] Câu thơ trong bài Chu trang hà. Có người cho rằng tác giả bài thơ là nhĩ thơ Vương Duy thời Đường

[6] Trích bài từ Thanh ngọc âm của tác giả Tân Khí Tật thời Nam Tống

23. Q.1 - Chương 23: Đêm Xuân Nở Ngàn Hoa (3)

Dù tên Tiết Bạch Y kia giải như vậy, nhưng sau khi nghe y đọc thẻ xăm kia, tôi vẫn cảm lòng không dặng mà ớn lạnh. Luôn cảm thấy quả xăm này chẳng phải điềm báo tốt đẹp gì. Tam Sinh Thạch quá độ thu, hoa hải đường đã phai màu, đều là tàn lụi cùng cực, nét kiều diễm để trong lòng, chẳng phải ý là...? Tôi thật sự không muốn nghĩ tiếp, chỉ mong lời giải thích của Tiết Bạch Y về thẻ xăm là đúng.

Tôi kéo xiêm áo Băng Nhi: “Chắc tướng công chờ sốt ruột lắm rồi, chúng ta về thôi”.

Băng Nhi lưu luyến nhìn Tiết Bạch Y, không hề có ý ra về. Tôi thật sự không nghĩ ra, người thanh khiết thông minh như Băng Nhi mà cũng bị một tên lãng tử làm ê mẩn tới mức đầu óc rối bời, không biết vì sao nữa.

Lúc này, lão tiên sinh chủ trì hội Đồ đèn cũng tiến lại gần, nói: “Nếu chư vị đã tham gia hội, sao có thể bỏ đi giữa chừng như thế? Xin Tiết công tử và vị cô nương này hãy tiếp tục giải đồ đi. Định đoạt Trạng nguyên đồ đèn là để có được điềm may. Để tránh việc thần đèn nổi dóa, giáng cho cho chúng sinh”.

Tiết Bạch Y kia nghe thế, cười hì hì nói: “Chỉ cần vị Thảm phu nhân này tham gia, bản công tử cũng sẽ tham gia. Nếu cô ấy không chịu, vậy thì bản công tử cũng chẳng biết tinh sao. Chỉ đành chờ thần đèn tức giận, giáng tội chư vị thôi”.

Đôi mày đẹp của Băng Ngưng vì tức giận mà dựng lên, tay nắm trường kiếm, quát to: “Tên kia, người có nói đến đạo nghĩa giang hồ không? Đây chẳng phải là uy hiếp sao?”.

Tiết Bạch Y thấy Băng Ngưng, thoáng lạng đi một chút, nhưng chỉ chốc lát, y đã cười nói: “Cô nương là người ở đâu? Tiểu sinh đây xin hữu lễ”.

Minh Nguyệt Hân Nhi phồng má lên, nói: “Nhìn người phong thái nhẹ nhàng như vậy, nào ngờ lại là kẻ ngốc. Tỷ tỷ Khúc Băng Nhuê của cô ấy là người Giang Tô, đương nhiên muội muội Khúc Băng Ngưng cũng là người Giang Tô. Thật là ngu ngốc quá đi thôi, haizzz, dù sao người vừa thông minh vừa nhanh nhẹn vừa xubg đẹp vừa tốt bụng vừa có khí chất lại vừa có nhân duyên như Minh Nguyệt Hân Nhi ta đây đúng thật là không nhiều”.

Lời nói của Minh Nguyệt Hân Nhi làm mọi người cười ầm lên. Về mặt con bé còn rất nghiêm túc, tựa như những lời con bé nói là đạo lý hiển nhiên.

Tôi thấy Tiết Bạch y có chút hờn giận, không muốn sinh sự, liền đáp lời: “Nếu lão tiên sinh chủ trì hội Đồ đèn đã nói như vậy, chúng tôi cũng không tiện làm trái. Chúng ta dừng ở đây cãi nhau nữa, thôi thì giải xong sớm rồi về sớm vậy”.

Băng Nhi vỗ tay nói: “Thế thì tốt quá. Chúng ta giải câu đồ tiếp đi”.

Mấy câu đồ đèn kỳ thật hơn phân nửa là tương đối dễ dàng, nhưng không hiểu diuween có vì đâu, đám tài tử văn nhân tự xưng là tài hoa tốt vời này trái lại dù toát mồ hôi hột vẫn chưa đoán ra. Chẳng bao lâu sau, tôi và Băng Nhi đã giải đúng rất nhiều. Vị Tiết Bạch Y kia đứng bên cạnh, cười tủm tỉm nhìn chúng tôi giải đồ. Đến khi lão tiên sinh chủ trì tuyên bố: “Thảm phu nhân đã giải được ba mươi tám câu đồ đèn, sánh ngang với Tiết công tử. Còn một câu đồ đèn ở chiếc đèn lồng cuối cùng là có thể định ra Trạng nguyên đồ đèn đêm nay”. Lão tiên sinh vừa nói xong, đã có rất nhiều người ủa đến, chờ xem tôi và Tiết Bạch Y so tài.

Tôi vốn chỉ vô tình mà thôi, nhưng một khi đã tham dự thì không thể không kiên trì đến cùng. Lão tiên sinh mở câu đồ đèn trong chiếc đèn lồng cuối cùng, đọc to.

“Miệng quét yên chi một vệt hồng

Theo chàng muôn dặm tới tây đông

Tơ trúc giấy dai đầu mai sợi

Chỉ sợ bên ngoài gió lông bông.”

“Hỏi là vậy gì?” Lão tiên sinh vừa mới dứt lời, Tiết Bạch Y đã cười bảo: “Ta có lời đáp rồi. Chẳng hay Thảm phu nhân thì sao?”. Tôi cũng gật gật đầu.

Tiết Bạch Y cười nói: “Thế thì tốt, vậy xin mời Thấm phu nhân nói trước, được không?”. Tôi không từ chối, nhàn nhả nói: “Tôi cũng dùng một bài thơ để giải đố vậy”.

“Đạm trúc chỉ xác trĩ gió thông

Một nhánh hồng hoa giấu ở trong

Thục địa hoặc dùng cây bán hạ

Sinh địa, xa tiền [1] cây một công.”

[1] Đạm trúc, chỉ xác, hồng hoa, thục địa, bán hạ, sinh địa, xa tiền: Đây là tên các vị thuốc

Tôi vừa nói xong, lão tiên sinh lập tức giơ ngón tay cái khen: “Hay lắm! Hay lắm! Miêu tả sống động! Hay lắm!”. Tôi mỉm cười, không nói năng gì.

Tiết Bạch Y nói: “Thấm phu nhân quả nhiên tài trí nhanh nhẹn, nếu đã vậy, ta cũng dùng một bài thơ để giải đố”.

“Trong tường trở bóng ngoài tường hồng

Nghĩ muốn hái bông đường không thông

Nhược bằng đường thông bông liền rung

Một hồi vui vẻ cũng hoài công [2].”

[2] Ba bài thơ bên trên đều chỉ chiếc đèn lồng.

Y dứt lời, cười ha ha. Chung quanh cũng vang lên những lời ủng hộ.

Lão tiên sinh chủ trì khen: “Hai vị quả nhiên tài hoa xuất chúng, bất phân cao thấp. Nhưng... nhưng chức Trạng nguyên này nên trao cho ai mới phải đây?”.

Tôi hững hờ nói: “Tôi chỉ là phận nữ nhi bé mọn, sao có thể làm Trạng nguyên được chứ? Chức Trạng nguyên đổ đèn, để cho bị Tiết công tử này đi. Trời cũng muộn rồi, tử muội chúng tôi cũng phải về thôi. Cái từ!”. Tôi xoay người toan bỏ đi. Tiết Bạch Y lại lên tiếng từ phía sau: “Gượng đã! Nếu Thấm phu nhân cứ như vậy mà đi, tặng danh hào Trạng nguyên đổ đèn lại cho tại hạ, tại hạ cũng không thể tâm phục được. Chỉ bằng thế này, nếu giải đố khó phân cao thấp, hay là lão tiên sinh cứ ra một vế đối, xem ta và vị Thấm phu nhân này ai đối hay hơn, người thắng sẽ có được phong hào Trạng nguyên, được chứ?”.

Lão tiên sinh nói: “Như thế rất hay, Ta ra một câu đối vậy”. Ông trầm tư một lát, nói: “Ngày hội Nguyên tiêu thế này, đương nhiên câu đối sẽ có liên quan đến trăng. Lão phu ra vế trên: ‘Minh nguyệt nửa vàng thanh như nước’, mời hai vị đối”.

Tiết Bạch Y suy nghĩ một chút, cười đáo: “Lão tiên sinh ra vế đối thật hay. Vế dưới ta đã có đâu: ‘Hàn từ một khúc lạnh như sương’”. Tài tử tử nhân vây quanh xem hội nghe xong, đồng thanh tán thưởng.

Lão tiên sinh cũng khen: “Đối hay, đối hay! Không biết Thấm phu nhân đã nghĩ ra chưa?”.

Tôi cũng không vòng vo, thở dài nói: “Minh nguyệt nửa vàng thanh như nước, thu phong một bệnh ốm như mây”.

Tôi vừa dứt lời, giọng của lão tiên sinh đã có phần run rẩy, ông liền nói: “Hay! Thu phong một bệnh ốm như mây, quả nhiên là hay! Thấm phu nhân quả là bậc nữ tử tài văn, quả là học vấn tuyệt vời! Vinh hiển Trạng nguyên đại hội Đổ đèn lần này, đương nhiên không thể là ai khác Thấm phu nhân. Không biết chư vị có thắc mắc gì không? Tiết công tử có thắc mắc gì không?”.

Người vây xem hô to: “Không có!”. Về mặt Tiết Bạch Y kia chắc hẳn đã trở nên có phần khó coi, giọng nói hơi hờn dỗi: “Không có!”, sau đó đi đến bên cạnh tôi, nhìn chăm chăm vào tôi hồi lâu, mới chậm rãi nói: “Tiểu thiếp nhà họ Thấm phải không? Quả nhiên là rất giỏi!”. Tôi lạnh lùng: “Công tử quá khen”. Bàng Nhi thấy thế, vội nói: “Thật ra vế đối của Tiết công tử và Cửu Dung tẩu tẩu đều rất hay, mỗi người một vế, bất phân cao thấp”. Tiết Bạch Y kia lạnh lùng hừ một tiếng, xoay người bỏ đi. Bàng Nhi ngơ ngác nhìn bóng lưng của y, nhất thời ngây ra.

Minh Nguyệt Hân Nhi đi lĩnh bạc, rất phần khởi theo tôi quay về Thẩm gia. Trên đường, Minh Nguyệt Hân Nhi hỏi tôi: “Tiểu thiếu phu nhân, cái câu đố đèn cuối cùng hai người giải ấy, cô nói cái gì sinh cái gì thực, còn họ Tiết nói cái gì hoa hồng hoa trắng [3], là thứ gì thế?”. Tôi cười nói: “Đương nhiên là đèn lồng. Tự em nghĩ kỹ thử xem. Thường ngày bảo em chăm đọc sách, chăm học chữ thì em kêu đau đầu, giờ đã thấy cái hại của việc không đọc sách chưa?”. Minh Nguyệt Hân Nhi dẩu mồm nói: “Cái này có thể trách em được ư? Tiểu thiếu phu nhân. Cô thật sự là không nói đạo lý gì hết. Em mà biết đọc nhiều sách có thể kiếm ra nhiều bạc thế này, sao mà em còn kêu đau đầu nữa? Lúc trước cô có nói với em chuyện kiếm bạc sao?”. Nói xong, Minh Nguyệt Hân Nhi lên cơn bực tức không thèm để ý đến tôi.

[3] Chơi chữ. Hoa trắng: “Bạch hoa” có nghĩa là vô ích, đồng nghĩa với từ “Hoài công” trong câu thơ Tiết Bạch Y đọc.

Dưới ánh đèn lồng suốt dọc đường đi, hai mắt Băng Nhi hơi mơ màng, cô nói: “Tiết công tử kia tài hoa hơn người, phong thái nhẹ nhàng, thật sự rất tuyệt vời”. Tôi không nói gì, trái lại Băng Ngưng lên tiếng: “Người đó, muội luôn cảm thấy hết sức quen thuộc, giống như đã gặp ở đâu đó rồi, nhưng nghĩ hoài vẫn không ngót”.

Băng Nhi cười trêu: “Tiểu nha đầu, chẳng lẽ tuổi còn nhỏ mà cũng động lòng xuân, nhìn trúng người ta rồi?”. Băng Ngưng liếc nhìn cô một cái, nói: “Muội không giống như tỷ tỷ đâu, cô nàng háo sắc ả”. Băng Nhi liền đuổi theo cù Băng Ngưng khiến Băng Ngưng vội xin tha không ngót.

Dọc đường đi cười cười nói nói, chẳng mấy đã sắp về đến Thẩm gia. Lúc này, đêm đã khuya, trên phố chỉ còn lác đác người qua lại. Nếu là ngày thường, e rằng đã ngủ cả. Tôi nói: “Chúng ta về mau nào. Nếu muộn quá, Lão phu nhân trách phạt thì không hay đâu”. Tôi vừa nói xong, sắc mặt Minh Nguyệt Hân Nhi bỗng nhiên thay đổi, con bé kinh hãi nói: “Mọi người mau nhìn xem, đó là... đó là gì vậy?”.

24. Q.1 - Chương 24: Hồn Thơm Không Đoạn Tuyệt (1)

Tôi ngẩng đầu nhác trông, chỉ thấy trước đại môn của Thẩm gia, có một cái bóng co tròn, từ xa nhìn không rõ lắm, cuối cùng cũng chẳng nhận ra đó là thứ gì.

Băng Nhưng đã sớm rút kiếm ra, giành đi lên phía trước, chúng tôi thì theo sau. Đi tới cửa, mới phát hiện ra cái bóng co tròn đó là một người. Người này đang rúc vào góc tường, lạnh run lên bần bật. Thấy có người đi qua, người đó ngẩng đầu lên. Băng Nhi tinh mắt, thốt lên đầy sợ hãi: “Lạc Lạc!”.

Giờ tôi mới nhận ra, người trước mắt không ngờ lại là Lạc Lạc! Nhờ vào ánh đèn lồng, tôi thấy cô áo quần rách rưới, đầu tóc rối bù, lạnh tới mức run lập cập. Thấy chúng tôi, Lạc Lạc xoay người đứng lên bỏ chạy. Băng Nhi vội gọi: “Lạc Lạc!”.

Lạc Lạc còn chưa chạy được bao xa, Băng Ngưng hành động nhanh nhẹn, một phát đã túm được vạt áo của cô. Cô có muốn chạy nữa cũng không chạy được. Băng Ngưng đưa cô đến trước mặt chúng tôi, cô cúi đầu, thấp giọng nói: “Tiểu thiếu phu nhân, Biểu tiểu thư...”, còn chưa nói hết câu, nước mắt đã chảy xuống.

Tôi lấy làm kinh ngạc: Vì rằng Lạc Lạc mà tôi biết là một người cương nghị kiêu kỳ, trước giờ không hề dễ dàng rơi nước mắt. Trong lòng tôi chợt lạnh đi, khe khẽ hỏi: “Lạc Lạc, tỷ tỷ đâu?”

Lạc Lạc ngược đôi mắt trĩu nước lên, thút thít trả lời: “Ngày ấy, Tiểu thiếu phu nhân dặn dò nô tỳ chờ Đại thiếu phu nhân ở Tây Đẳng khải, nhưng nô tỳ chờ cả nửa ngày vẫn không thấy Đại thiếu phu nhân đâu. Nô tỳ sốt ruột bèn chạy đến nhà mẹ đẻ của Đại thiếu phu nhân dò hỏi, ai ngờ Liễu lão gia căn bản không biết chuyện này. Ông truy hỏi nô tỳ Đại thiếu phu nhân đã xảy ra chuyện gì bằng mọi giá, nô tỳ thấy không thể dối gạt được, đành phải nói thật. Liễu lão gia không chịu nổi nỗi đau liên lụy trọng bệnh, nô tỳ đành ở lại chăm sóc ông, đồng thời trong lòng cũng ôm hy vọng, hy vọng một ngày kia, Đại thiếu phu nhân có thể trở về. Nhưng đâu có ngờ rằng không những Đại thiếu phu nhân không trở về, mà Liễu lão gia... chẳng mấy chốc bệnh tình nguy kịch, ôm hận qua đời”.

Tôi nhớ lại ngày Liễu Vũ Tương bị nhốt rọ lợn, Lạc Lạc quỳ gối trước mặt tôi, đôi mắt trong trẻo mà lạnh lùng như nước, chỉ khẩn cầu tôi mở lòng từ bi, cứu mạng Liễu Vũ Tương. Ai ngờ đến cuối cùng, vẫn là tôi phụ bạc cô. Trong lòng tôi có phần không đành lòng, ngăn ra nhìn Lạc Lạc, không biết nên nói sao cho phải. Ngược lại Băng Nhi kéo tay cô hỏi: “Lạc Lạc, sao cô lại biến thành dáng vẻ ngày hôm nay thế này?”.

Lạc Lạc nói: “Tiểu thiếu phu nhân bảo nô tỳ thu dọn y phục và đồ nữ trang, đi đón Đại thiếu phu nhân. Sau đó không đón được Đại thiếu phu nhân, bệnh của Liễu lão gia lại trầm trọng, nô tỳ phải mang tất cả y phục và trang sức đi cầm để mời đại phu cho Liễu lão gia. Đến khi Liễu lão gia qua đời, nô tỳ liền lâm vào tình trạng này. Hôm nay, nô tỳ vốn chỉ muốn nhìn một cái rồi đi ngay, không nghĩ rằng lại gặp Tiểu thiếu phu nhân và Biểu thiếu thư”.

Băng Nhi lộ vẻ xúc động nói: “Hay cho tấm lòng trung thành của Lạc Lạc! Cô là nha đầu của Vũ Tương tẩu tẩu, vì tẩu ấy mà lâm nạn đến mức này, đương nhiên ta không thể không quan tâm đến cô. Từ nay về sau cô hãy theo ta đi”.

“Băng Nhi, về phía Lão phu nhân, muội không nghĩ đến sao? Trong mắt Lão phu nhân, Lạc Lạc tự mình bỏ trốn, hơn nữa còn trộm mang theo rất nhiều đồ đạc. Ở Thẩm gia, nha hoàn lén lút trộm đồ bỏ trốn là tội danh rất nghiêm trọng”, tôi nhắc nhở.

Ánh mắt Băng Nhi dứt khoát, nói: “Bất kể di nương có ý gì, tóm lại muội vẫn giữ Lạc Lạc bên mình. Không vì cái gì khác, muội chỉ không thể phụ tấm lòng Lạc Lạc dành cho Vũ Tương tẩu tẩu”. Tôi thấy tâm ý Băng Nhi đã quyết, biết nói nhiều cũng vô ích, không khuyên nhủ thêm nữa. Nhưng trong lòng tôi vẫn có chút nghi ngờ. Tôi luôn thấy Lạc Lạc trước mắt đã khác với Lạc Lạc tôi biết ngày xưa. Lạc Lạc trước đây, luôn trầm mặc kiệm lời, chất phác lạnh nhạt, nhưng Lạc Lạc đêm nay tựa hồ là người rất lắm điều, khienss tôi có cảm giác dường như cô đang cố ý che giấu điều gì đó.

Trở lại Thẩm gia, Bảo Bảo vẫn đang hết lòng hết sức chăm sóc Thẩm Hồng. Lúc này, thần trí Thẩm Hồng vẫn còn chút hỗn loạn mơ hồ. Tôi bón cho chàng hết bát canh hạt đen đậu đỏ thì coi sóc chàng nằm ngủ. Hiện giờ, chàng đã không còn hay lên cơn nghiện anh túc cao buổi đêm nữa, mà nếu có lên cơn thì cũng không còn kịch liệt như trước đây.

Ngày hôm sau, mới sáng sớm Băng Nhi đã đến bẩm báo Lão phu nhân về chuyện muốn nhận Lạc Lạc làm nha hoàn. Ban đầu Lão phu nhân không đồng ý, nhưng Băng Nhi cứ không ngừng nài nỉ, hơn nữa chuyện làm ăn của Thẩm gia quả thật không thể thiếu Băng Nhi vào Nam ra Bắc, Lão phu nhân đành phải nhượng bộ. Băng Nhi cảm tạ Lão phu nhân xong thì vui mừng đi tìm Lạc Lạc để thông báo. Không biết vì sao, đáy lòng tôi luôn tiềm ẩn một loại cảm giác bất an sâu sắc.

Buổi tối, Lạc Lạc xung phong đảm nhận việc chăm sóc Thẩm Hồng. Băng Nhi đến phòng tìm tôi, van nài: “Cửu Dung tẩu tẩu, tẩu dạy muội học thi từ câu đối đi”. Tôi cười bảo: “Băng Nhi, muội cũng đọc thông viết thạo rồi, học mấy thứ này làm gì nữa?”. Băng Nhi đỏ mặt, không đáp lấy một lời. Tôi biết trong lòng cô còn nhớ mãi không quên Tiết Bạch Y, liền cố tình tạt cho cô một gáo nước lạnh: “Thi từ câu đối là học thức trong thời gian dài, chứ không thể học cấp tốc ngày một ngày hai được. Băng Nhi muội muội thường xuyên ra ngoài lo việc lớn, hà tất học mấy thứ phong hoa tuyết nguyệt, nghề ngỗng lông bông chứ?”. Băng Nhi không chịu, nằng nặc làm ầm lên để tôi dạy cô, tôi buộc lòng phải đồng ý. Tôi bắt đầu dạy từ quy cách luật thơ, Băng Nhi mỗi lần học sẽ biết thêm một ít, vui vẻ như một cô bé con. Mấy lần tôi đỡ khóc dở cười, chẳng lẽ tình yêu thật sự có thể khiến cho con người ta thay đổi bản thân ư? Trong khoảnh khắc, trước mắt tôi chợt hiện lên hình bóng một người con trai. Lòng tôi chợt run lên, liền không cho phép mình nhớ tới người đó nữa. Từ khi quyết định gả vào Thẩm gia, từ khi quẳng chiếc nhẫn của người đó đi, tất cả những gì liên quan tới người tên Hình Phong đó, tôi đã quyết phải buộc mình quên lãng, không chỉ là quên, mà còn phải coi như chưa từng quen biết.

Băng Nhi học thơ chừng như hóa say. Từ sau khi được tôi dạy, liên tiếp bốn năm hôn, cô đều tự mình suy nghĩ. Đi đường, ăn cơm, đi ngủ, không lúc nào là không lặn lưng thi từ ca phú. Đôi lúc, tôi nhìn cô, trong lòng hết sức vui sướng, người con gái thanh khiết thông minh như Băng Nhi, trên thế gian thật sự không có nhiều. Có thể gặp cô, trò chuyện với cô mỗi ngày, với tôi mà nói, là một chuyện thực hạnh phúc. Bởi tôi ở Thẩm gia rất cô đơn. Trừ Băng Nhi ra, không còn một ai tôi có thể thổ lộ tâm tình. Tuy rằng Minh Nguyệt Hân Nhi và Bảo Bảo đều không tệ, nhưng mấy cô bé ấy trước sau gì cũng là hạ nhân, chủ tớ khác biệt, dù thế nào thì so ra vẫn kém sự tự tại dễ chịu và không vướng bận gì khi tôi ở bên cạnh Băng Nhi.

Suốt mấy ngày nay, đều do Lạc Lạc hết lòng chăm sóc, sắc mặt Thẩm Hồng thoát nhìn có vẻ tốt hơn nhiều. Tuy chàng vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, nhưng khoảng cách giữ hai lần nghiện anh túc cao càng lúc càng xa. Ban đêm cũng không còn nghe tiếng kêu khóc và rên rỉ khổ sở của chàng nữa.

Nếu ngày nào ngày nấy có thể trôi qua sóng gió như vậy thì dĩ nhiên là tốt biết mấy. Nhưng chuyện thế gian, luôn có tám chín phần không thể như ý con người ta.

Hôm Tết Nguyên tiêu đó, trên thẻ xăm nhân duyên mà Băng Nhi rút đã từng viết về vận mệnh của cô thế này: “Hoa đào theo nước cuốn xa mù, Tam Sinh Thạch đã quá độ thu. Hải đường trong gió màu bột bọ, một nét kiều diễm lòng hoài mơ”. Mỗi lúc nhớ tới bốn câu ấy, tôi luôn cảm thấy ớn lạnh tận xương, nhưng mấy ngày nay lại không có chuyện gì xảy ra, lòng tôi cũng thấy nhẹ nhõm đôi phần.

Ai ngờ, trong đêm tôi bắt đầu yên tâm đó, Thảm gia đã xảy ra một chuyện lớn long trời lở đất! Chuyện này, từng có một dạo khiến tôi suy sụp chán chường, cũng thay đổi rất nhiều ý nghĩ của tôi, thay đổi cùng với đó, còn có cả vận mệnh nửa đời sau của tôi nữa.

25. Q.1 - Chương 25: Hồn Thơm Không Đoạn Tuyệt (2)

Đêm hôm ấy, tôi ngồi trong phòng, thêu một túi gấm. Tôi tính thêu hai cái, tặng Băng Nhi và Băng Ngưng mỗi người một cái. Hai muội ấy thường xuyên chạy ngược chạy xuôi bên ngoài, làm những người chờ ở nhà nghĩ đến là luôn thấy bận lòng.

Ai ngờ mới thêu được mấy mũi lại không cẩn thận đâm phải ngón tay. Tôi rút vào một lúc, nhưng trong lòng không thể bình tĩnh trở lại, cảm giác thấp thỏm không yên tựa như sắp có chuyện gì đó xảy đến. Tính tình tôi xưa nay lạnh nhạt, tình trạng thế này trước giờ chưa bao giờ có cả.

Hiện giờ đã là đầu xuân, hơi lạnh se se, bóng cây trước cửa sổ rung rinh, tựa như quỷ ma bộc phát. Lòng dạ tôi cũng cùng rung rinh theo bóng cây này.

Lúc này, cửa phòng tôi bỗng nhiên bị đẩy ra, Minh Nguyệt Hân Nhi chân nam đá chân chiêu chạy vào, nước mắt giàn giụa đầy mặt đầy cổ, gào lên:

“Tiểu thiếu phu nhân, việc lớn không ổn rồi, việc lớn không ổn!”. Tôi chợt cả kinh, khung thêu trong tay cũng rơi xuống đất. Tôi khẽ hỏi: “Minh Nguyệt Hân Nhi, xảy ra chuyện gì thế? Chẳng lẽ là tướng công, chàng...”.

Minh Nguyệt Hân Nhi khóc sụt sùi, nức nở trả lời: “Không phải tướng công... Đại công tử... Là Băng Nhi tiểu thư, Biểu tiểu thư cô ấy...”.

Trong lòng tôi lạnh toát, Băng Nhi, cô sao rồi?

“... Biểu tiểu thư, cô ấy... cô ấy chết rồi!” Minh Nguyệt Hân Nhi trả lời rất khó khăn. Đến lúc nói xong, con bé cũng không hà tiện nước mắt nữa, khóc òa lên.

Tôi nhất thời hoảng hốt tột độ: Minh Nguyệt Hân Nhi, rốt cuộc con bé đang nói cái gì thế? Con bé nói Băng Nhi, Băng Nhi, Băng Nhi đã chết? Chiều hôm nay, Băng Nhi vẫn còn quần lấy tôi, muốn tôi dạy cô Bình Thủy vận [1], một cô gái còn đang sống sờ sờ như thế, sao có thể chết đột ngột vậy được? Cô còn trẻ như thế, trong lòng đang tràn trề mong mỏi tình yêu, một cô nương khéo léo xinh xắn còn đang sống vui vẻ như thế, sao lại đột nhiên nói chết là chết được? Chẳng lẽ Minh Nguyệt Hân Nhi đang nói chơi với tôi?

[1] Hệ thống vận mẫu được sử dụng trong thơ sau thời Tống. Do Lưu Uyên ở Bình Thủy cuối thời Tống sáng tạo ra nên lấy làm tên gọi. Hệ thống vận mẫu này chia chữ Hán thành 106 bộ vận, mỗi bộ vận lại gồm một số lượng chữ nhất định, những chữ dùng để làm vần chân trong một câu thơ nhất định phải thuộc cùng một bộ vận, không được sai.

Tôi bước từng bước về phía trước, gắng nhấc khung thêu hoa dưới đất lên. Đó là thứ tôi thêu cho Băng Nhi mang đi xa, sao có thể để rơi xuống đất bần hết được? Tay tôi còn chưa chạm đến cái khung thêu, người đã nặng nề ngã xuống. Mắt tôi không có lấy giọt lệ nào, nhưng toàn thân lại như kiệt lực, không còn hơi sức đứng lên.

Minh Nguyệt Hân Nhi nhào đến, kêu lên: “Tiểu thiếu phu nhân, cô không sao chứ? Cô không thể xảy ra chuyện gì thêm nữa, cô đừng làm em sợ. Các cô không thể bỏ lại mình Minh Nguyệt Hân Nhi em không quan tâm nữa, em thông minh đáng yêu lanh lợi như vậy...”. Con bé còn đang nói dở, không thể nói tiếp nữa, nước mắt ào ào rơi xuống.

Tôi lấy lại bình tĩnh, mặt mày vô cảm, hỏi: “Minh Nguyệt Hân Nhi, Băng Nhi chết thế nào? Chết ở đâu?”.

Minh Nguyệt Hân Nhi khóc trả lời: “Biểu tiểu thư thất cổ tự sát, chết ở trong phòng ngủ của chính cô ấy. Cô ấy đang yên đang lành, vì sao lại nghĩ quần vậy chứ? Biểu tiểu thư tốt như thế, Biểu tiểu thư...:.

Nghe Minh Nguyệt Hân Nhi nói vậy, tôi cũng giật bắn mình, lập tức hiểu ra sự việc không đơn giản như thế: Băng Nhi không phải là người vừa gặp chuyện đã tự sát. Chắc chắn cô bị người ta hại chết. Nếu tôi chỉ biết ở trong này khóc trời giậm đất, thật sự đã phụ tấm chân tình cô dành cho tôi.

Nghĩ đến đây, tôi nói với Minh Nguyệt Hân Nhi: “Minh Nguyệt Hân Nhi, em đỡ ta đến phòng Băng Nhi”. Minh Nguyệt Hân Nhi chùi nước mắt nhìn tôi đôi cái, đỡ lấy tôi, con bé nói: “Tiểu thiếu phu nhân, cô không sao chứ. Mắt cô trông rất dọa người, giống như muốn giết ai đó vậy”.

Tôi mắng con bé: “Đừng có nói vớ vẩn!”. Con bé vẫn thút thít, không dám lắm chuyện nữa.

Tôi chờ người mặc Minh Nguyệt Hân Nhi đỡ đi. Lúc đến phòng Băng Nhi, Lão phu nhân dẫn theo Cúc ma ma, phu thê Thẩm Phúc, phu thê Thẩm Hồng và cả Trần thúc, Khánh Thúc đều đã để trước.

Tôi vừa bước vào cửa, đã nghe Cúc ma ma the thé kêu lên “Lão phu nhân, việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, nô tỳ thấy việc này bỏ đi thôi. Cứ tìm một chỗ trốn thi thể của Băng Nhi tiểu thư là được rồi. Mặc dù cô ấy là cháu gái ngoại của người, nhưng cũng không cần đại tán rình rang, tránh lộ phong thanh, không đừng để người ta xem làm trò cười”.

Sầm Khê Huyền lập tức nói: “Cúc ma ma ói chí phải, đúng là như thế. Băng Nhi thất cổ tự tử là việc nhỏ, làm mất thể diện Thẩm gia mới là việc lớn. Con thấy thêm một việc chi bằng bớt một việc, cứ chôn cất Băng Nhi đơn giản là được rồi, chuyện cứ thế là xong”. Không biết vì sao, Mai Phiêu Nhi luôn lăm lăm mồm lăm miệng lại không nói năng gì. Từ sau đạo Liễu Vũ Tương bị nhốt rọ lợn, nàng ta bỗng dưng sinh bạo bệnh, từ đó về sau cũng an ổn hơn.

Tôi chậm rãi bước đến vấn an Lão phu nhân, sau đó lớn tiếng nói: “Băng Nhi làm việc, từ trước đến nay chặt chẽ cẩn thận, một lòng vì Thẩm gia, làm mất thể diện của Thẩm gia ở điểm nào?”. Lúc này, tôi nhìn thấy thi thể của Băng Nhi. Cô trơ trọi nằm trên giường, trên mặt phủ một tấm vải trắng. Tôi đến trước giường, lật tấm vải trắng lên. Sắc mặt Băng Nhi vẫn sinh động như đang sống, chỉ là đôi mắt to tròn xinh đẹp thanh nhã kia đã nhắm nghiền. Giờ này khắc này, tuy rằng cô đang ở gần trong gang tấc, nhưng đã không thể tỷ muội tình cảm, vui vẻ nói cười cùng tôi.

Tôi nắm thật chặt bàn tay Băng Nhi, lạnh băng như vậy, làm lòng cũng lạnh theo. Tôi vẫn còn nhớ trước kia khi mới vào Thẩm gia, Băng Nhi tượng nghĩa bệnh vực giải vây cho tôi. Tôi vẫn còn nhớ Băng Nhi nói cho tôi thân thể của cô, nỗi đau đớn tận xương tủy của một khắc đó. Còn cả cách đây mấy hôm, sau khi nhìn thấy Tiết Bạch Y trong Tết Nguyên tiêu, ngày nào cô cũng quần lấy tôi đòi học làm thơ. Tất thấy tất thấy, thoảng như hiển hiện ngay trước mắt, nhưng Băng Nhi tỷ muội của tôi, đã cách một đời đời với tôi mất rồi.

“Hoa đào theo nước cuốn xa mù, Tam Sinh Thạch đã quá độ thu. Hải đường trong gió màu bọt bọt, một nét kiều diễm lòng hoài mơ.” Ai từng nghĩ đến, kệ văn trên thẻ xăm duyên ngày ấy lại trở thành lời sấm truyền. Chấn bao lâu sau Băng Nhi đã rời xa dương thế, không tự dưng lại nét kiều diễm, mà để trong lòng những người tưởng niệm cô.

Trước giường Băng Nhi, bầu bạn với cô một lúc, tôi lại phủ tấm vải trắng lên, khề khàng nói: “Lão phu nhân!”.

Sắc mặt lão phu nhân xanh tím, trong mắt mơ hồ có tơ màu đỏ, có lẽ bà cũng đã khóc. Bà nhìn tôi, nói: “Cửu Dung, con có ý kiến gì với chuyện của Băng Nhi không? Mấy ngày nay, Thẩm gia ta đúng thật là thời buổi nhiều nhưeng! Vốn đã chết đi ... Liễu Vũ Tương, giờ lại thêm Băng Nhi. Liệt tổ liệt tông Thẩm gia trên trời có linh, chẳng lẽ cứ trơ mắt nhìn con cháu chết thảm, trong nhà gà chó không yên thế này sao?”.

26. Q.1 - Chương 26: Hồn Thơm Không Đoạn Tuyệt (3)

Tôi yên lặng đến trước mặt lão phu nhân, quỳ xuống, giọng nói lạnh lẽo: “Xin lão phu nhân trả lại công bằng cho Băng Nhi!”

Sầm Khê Huyền ngay lập tức lên tiếng trách móc: “Tiểu tẩu tẩu, tẩu còn chưa biết rõ chuyện gì xảy ra, trước tiên đã nói những lời này, không thấy là đang làm khó lão phu nhân sao? Cái chết của Băng Nhi chúng ta thật tình đều buồn bã vô cùng, nhưng cô ấy làm ra những chuyện đó, quả thật cũng quá...nếu truyền ra ngoài thì chỉ tổ khi không làm mất mặt thẩm gia mà thôi”.

Trần thúc, đứng bên cạnh ghen ngào khóc không thành tiếng từ lâu, ông nói: “không phải...không phải Băng Nhi làm, Băng Nhi... làm việc vì Thẩm gia là việc rõ như ban ngày...con gái của tôi...con bé vốn không phải là người như thế...”

Tôi vẫn quỳ ở đó, trầm giọng thưa: “Xin Lão phu nhân trả lại công bằng cho Băng Nhi!”

Lão phu nhân nhìn tôi, hồi lâu sau mới thở dài một hơi, nói: “Cửu Dung, con đứng lên trước đi rồi nói”.

Tôi dập đầu lạy ba cái, đứng lên, vẫn chỉ một câu: “Xin Lão phu nhân trả lại công bằng cho Băng Nhi!”

Lão phu nhân gật gật đầu, trầm ngâm nói: “Băng Nhi là con gái ruột của ta, theo ta rất lâu rồi, ta đối đãi với con bé còn tốt hơn với Phúc Nhi, Tề Nhi. Ta cũng tin rằng với tính tình của con bé và tình cảm của nó dành cho Thẩm Hồng, nó sẽ không làm ra chuyện như thế. Nhưng chúng có trước mặt lại không cho phép ta không tin. Chẳng lẽ ta thật sự đã nhìn lầm con bé rồi ư?”

“Đương nhiên rồi lão phu nhân, người nghĩ xem”, Cúc ma ma đứng bên cạnh tiếp lời: “Thẩm gia có gia nghiệp vĩ đại, sau khi người trăm tuổi, tương lai tất cả những thứ này đều thuộc về Đại công tử. Tuy rằng Băng Nhi tiểu thư thừa được sự hậu đãi của người, nhưng gia nghiệp của Thẩm gia thì cô ấy không thể chiếm được chút xíu nào. Nếu Đại công tử gặp điều bất trắc, vậy sẽ phải luận theo cách khác rồi. Tục ngữ nói ‘Có tiền sai khiến cả ma quỷ, lòng tham vô đáy rắn nuốt voi’. Với cả, biết người biết mặt không biết lòng, cho nên nếu tiểu thư Băng Nhi thật sự muốn hại Đại Công tử thì cũng không phải là điều không có căn cứ. Người thường ngày có thể thường xuyên tiếp xúc với Đại công tử, trừ tiểu thiếu phu nhân, chính là Băng Nhi tiểu thư. Việc này, nếu không phải Tiểu thiếu phu nhân làm, thì dĩ nhiên là Băng Nhi tiểu thư làm. Băng không, có gì cô ấy lại đột nhiên sợ tội tự sát?”

Lão phu nhân nghe Cúc ma ma nói xong, không nói tiếng nào. Tôi lặng lẽ nhìn chòng chọc Cúc ma ma hồi lâu, lặng không tiếng động đi đến trước mặt bà ta, vung tay tát cho bà ta một cái. Bà ta bị đánh bất thành hình, the thé gào lên: “Tiểu thiếu phu nhân, cô làm gì vậy?”

Tôi mặt không đổi sắc nhìn bà ta, lạnh lùng nói: “Cúc ma ma, tuy rằng chúng ta kính trọng bà, gọi bà một tiếng ma ma, nhưng bà cũng đừng vì thế mà quên đi thân phận hạ nhân của mình, đừng ý vào lai lịch của bà mà cho rằng có thể tùy tiện vu vạ mắng chửi chủ nhân. Nhất là người đã khuất”.

Cúc ma ma bưng một bên má, chỉ vào mặt tôi, nửa ngày không nói nên lời. Lão phu nhân trách mắng: “Cửu Dung, đủ rồi! Cúc ma ma, bà cũng đừng ở đây nói xằng bậy nữa”.

“Vâng, Lão phu nhân.” Tôi vâng lời, lui trở về, nói: “Băng Nhi sẽ không làm chuyện hại tướng công, xin Lão phu nhân trả lại sự công bằng cho Băng Nhi”.

Lão phu nhân suy nghĩ rất lâu, dặn bảo: “Tề Nhi, con đi sắp xếp người đến tiệm quan tài Hồng Ký mua một cỗ quan tài tốt nhất. Chôn cất Băng Nhi thật tử tế. Cũng không uổng công con bé hết lòng hết sức, theo ta hai năm qua, vì Thẩm gia lập nhiều công lao khó nhọc”.

Mặt tôi lúc này nhất định bọt bọt đến mức khiến người ta sợ. Tôi nói: “Lão phu nhân, lẽ nào người định cứ giải quyết chuyện này qua loa thế thôi sao? Đến khi bệnh của tướng công đỡ hơn, chàng mà biết, chỉ e chàng không thể bỏ qua”.

Lão phu nhân nhìn thẳng vào mắt tôi, chậm rãi nói: “Cửu Dung, ta biết con và Băng Nhi tình như tỷ muội. Nhưng mà chuyện này có đủ cả nhân chứng vật chứng, tuy rằng Băng Nhi đã chết, ta cũng không thể che chở cho con bé được”.

“Vật chứng là gì? Nhân chứng là ai? Xin Lão phu nhân cho biết.” Tôi không bỏ qua, nói.

Lão phu nhân vẫn thờ dài. Bà nói: “Vật chứng, là nửa hộp anh túc cao trong cái hộp đặt bên cạnh ta đây. Con xuất thân chốn thôn dã, thuốc phiện hại người ra sao, ta nghĩ chắc con cũng rõ. Thân thể Hồng Nhi sở dĩ kém như thế trong mấy năm nay, cũng vì Bằng Nhi đã bỏ thêm anh túc cao vào trong thuốc cho nó uống”.

“Nếu vậy, con xin hỏi Lão phu nhân, Bằng Nhi đến Thẩm gia mấy năm rồi? Theo con được biết, có lẽ mới được hai năm. Mà tướng công nằm trên giường đã năm năm có lẽ. Điều này nên giải thích ra sao?”

“Điều này còn không đơn giản sao?” Sầm Khê Huyền nói tranh: “Lúc đầu anh túc cao do Liễu Vũ Tương cho đại ca ăn. Chờ sau khi Bằng Nhi đến Thẩm gia, hai người bọn họ liền hợp mưu. Hiện giờ Liễu Vũ Tương đã chết, chuyện này đương nhiên là do Bằng Nhi làm”.

“Vì sao Liễu Vũ Tương phải hại tướng công?”

“Điều này lại càng dễ giải thích. Liễu Vũ Tương thông dâm với người ngoài, đương nhiên hận đại ca không thể chết đi ngay tức khắc. Vì thế ả ta bắt đầu cho đại ca ăn anh túc cao. Sau khi Bằng Nhi đến đây, Bằng Nhi lại muốn lập mưu chiếm gia sản nhà họ Thẩm. Vì thế hai ả hợp ý với nhau, cấu kết hãm hại đại ca. Thủ đoạn của hai ả ác độc, làm người ta nghĩ đến, thật sự không rét mà run. Có phải vậy không? Nhị tẩu”. Cô nàng vừa nói vừa huých Mai Nhiêu Phi. Mai Nhiêu Phi máy móc gật gật đầu, nói: “Phải”. Không hiểu vì sao mỗi khi người khác nhắc đến ba từ Liễu Vũ Tương, sắc mặt Mai Nhiêu Phi nhìn trở nên hết sức khó coi.

Hiển nhiên tôi biết, sự việc Liễu Vũ Tương và Tiêu Tiểu thông dâm là do kẻ khác vu oan hãm hại. Bởi vậy, kiến giải Liễu Vũ Tương muốn hại chết Thẩm Hồng căn bản không hề xác đáng. Về phần những cái khác lại càng không có gì để nói. Nhưng đối mặt với sự hùng hổ của Sầm Khê Huyền, tôi chỉ sợ là những người khác cũng tin tưởng đôi phần.

Tôi nói: “ Tất cả mọi thứ tam đệ muội nói chỉ là suy đoán mà thôi. Chứng cứ đâu? Phàm chuyện gì cũng phải coi trọng chứng cứ, chứ không phải ăn nói quàng xuyên”.

Sầm Khê Huyền cao giọng: “Chứng cứ? Đương nhiên là có chứng cứ. Vật chứng chính là hộp anh túc cao đặt bên cạnh Lão phu nhân. Còn nhân chứng ấy à, chính là nha đầu bên cạnh Liễu Vũ Tương trước kia, hiện giờ đi theo Bằng Nhi – Lạc Lạc”.

“Lạc Lạc?” Nghe thấy hai tiếng “Lạc Lạc” dù tôi là người trầm tĩnh thì trong lúc nhất thời cũng vô cùng kinh ngạc. Tôi nghĩ tới nghĩ lui, dù nghĩ đến bất cứ ai cũng nhất quyết không ngờ rằng, người chỉ tội Bằng Nhi, lại là Lạc Lạc!

27. Q.1 - Chương 27: Thân Thích Còn Xót Xa (1)

Lúc Lạc Lạc được dẫn đến, khuôn mặt không chút biểu cảm nào.

Sầm Khê Huyền lên giọng nói: “Lạc Lạc, kể lại mọi chuyện đã xảy ra cho Tiểu thiếu phu nhân nghe. Nếu có gì dối trá, cứ cắn thận da của ngươi”.

Lạc Lạc cúi đầu nói: “Lạc Lạc không dám”. Sau đó bắt đầu kể lại mọi chuyện đã diễn ra. Giọng nói của cô ta lạnh lẽo vô cùng, ngữ điệu cũng không hề sợ hãi, tựa như những gì cô ta nói đều là chuyện của người khác, không liên quan đến cô ta một chút nào. Trong chốc lát đó, tôi bỗng cảm thấy Lạc Lạc trước mắt rất đáng sợ, là một người tôi hoàn toàn không quen biết.

Cô ta nói: “Buổi chiều hôm nay, nô tỳ thấy Bằng Nhi tiểu thư bưng một chén thuốc, lén lút từ nhà bếp đi ra, bước vào phòng Đại công tử. Trong đầu nô tỳ cảm thấy quái lạ, liền núp dưới bậc cửa sổ, dùng ngón tay chọc qua giấy dán cửa sổ thì thấy Bằng Nhi tiểu thư đang cho Đại công tử uống thuốc. Không bao lâu sau, Bằng Nhi tiểu thư điềm nhiên như không có việc gì bước ra ngoài. Nô tỳ luôn cảm thấy mọi chuyện không ổn, bèn lén đi vào phòng Đại công tử, ngửi thử chén thuốc đặt trên bàn xem sao. Hương vị kia kỳ lạ vô cùng. Nô tỳ thấy trong bát còn chút cặn thuốc, liền vét gọn chúng lại rồi cầm đến Hòa Nhân đường hỏi Lệnh Hồ đại phu. Sau khi Lệnh Hồ đại phu kiểm tra xong thì hết sức kinh ngạc. Ông ấy nói trong thuốc

này có trộn anh túc cao, lại còn hỏi nô tỳ có phải người của Thẩm gia không. Nô tỳ nói phải rồi, Lệnh Hồ đại phu lại nói, lần trước ông ấy từng đến Thẩm gia chẩn bệnh cho Đại công tử, trong lòng đã sớm nghi ngờ bệnh của Đại công tử là do dùng anh túc cao trường kỳ gây nên. Nhưng bởi sự tình quan trọng, ông ấy lại không thể chắc chắn được, bởi vậy không nói ra. Sau khi về nhà, suy nghĩ lại, ông ấy luôn có cảm giác mình không hề chẩn đoán nhầm. Hiện giờ đối chiếu với căn thuốc của nô tỳ, hiển nhiên là ăn khớp”.

Sầm Khê Huyền lại nhìn tôi nói: “Lạc Lạc có thể nói dối, nhưng Lệnh Hồ đại phu thì không thể. Nhân Hòa đường là tiệm thuốc nổi danh nhất trong Duy huyện”. Tôi không nói tiếng nào.

Lạc Lạc lại tiếp: “Sau khi từ tiệm thuốc trở về, trong lòng nô tỳ vô cùng mâu thuẫn. Vừa không nỡ nhìn Đại công tử bị Băng Nhi tiểu thư hãm hại, lại vừa nghĩ đến điểm tốt của Băng Nhi tiểu thư, không đành lòng nói việc sai lầm của cô ấy ra. Nô tỳ suy nghĩ lung lăm, cuối cùng quyết định, trước hết tìm Băng Nhi tiểu thư, nói rõ chuyện này, để cô ấy hối lỗi sửa sai, làm lại từ đầu. Ai ngờ sau khi nô tỳ nói rõ mọi việc, Băng Nhi tiểu thư lập tức trở nên hết sức đáng sợ, ban đầu cô ấy dùng ngón tay cào nô tỳ, mặt nô tỳ là do cô ấy cào bị thương...”. Trên mặt Lạc Lạc quả nhiên có mấy vết thương. Tuy nhiên chính mình tự cào thành mấy vết thương vớ vẩn, chẳng phải là rất dễ hay sao?

“Băng Nhi tiểu thư trở nên hoàn toàn khác với trước đó, cô ấy đánh nô tỳ, mắng nô tỳ, uy hiếp nô tỳ, không cho nô tỳ nói chuyện này ra. Nô tỳ đương nhiên không chịu thuận theo. Thế là Băng Nhi tiểu thư lấy tay siết chặt cổ nô tỳ, muốn bóp chết nô tỳ, giết người diệt khẩu. Lúc này vừa hay Băng Ngưng tiểu thư đi vào, nhờ sự khuyên nhủ của Băng Ngưng tiểu thư, Băng Nhi tiểu thư mới buông tay ra. Sau đó, tâm trạng của cô ấy luôn rất kích động, Băng Ngưng tiểu thư an ủi cô ấy một lúc, dỗ cô ấy đi ngủ rồi đưa nô tỳ đi. Tiếp đó là việc Băng Nhi tiểu thư sớ tội tự sát. Toàn bộ mọi chuyện đã diễn ra chính là như vậy. Nếu Tiểu thiếu phu nhân có gì nghi ngờ, có thể hỏi Băng Ngưng tiểu thư.”

Lúc này, tôi mới phát hiện Băng Ngưng đang rúc vào góc tường khóc đến nước mắt đầm đìa. Trên khuôn mặt mười phần anh hùng khí khái đã giàn dụa nước mắt.

Tôi đi đến trước mặt cô bé, nắm chặt lấy tay cô, hỏi: “Băng Ngưng muội muội, ta hỏi muội mấy vấn đề, muội nhất định phải ăn ngay nói thật. Đây là việc liên quan đến sự trong sạch của tỷ tỷ muội, muội đã biết chưa?”. Băng Ngưng ra sức gật đầu.

“Băng Ngưng, ta hỏi muội, chiều hôm nay lúc muội đến phòng của Băng Nhi, thật sự thấy muội ấy đang bóp cổ Lạc Lạc sao?” Sắc mặt tôi rất nặng nề.

Băng Ngưng vô cùng bất đắc dĩ gật đầu. Cô bé vốn cũng không muốn tin sự thật này.

“Được, Băng Ngưng, ta lại hỏi muội, trạng thái của Băng Ngưng khi đó ra sao? Muội nhất định phải nói thật tỉ mỉ. Biết chưa? Đừng khóc, bây giờ không phải là lúc để khóc.” Tôi vừa nói vừa đưa một cái khăn tay cho cô bé. Cô nhận lấy, lau khô nước mắt, đứng thẳng lưng, ánh mắt đầy vẻ kiên nghị: “Lúc ấy, muội tiến vào phòng tỷ tỷ, tỷ tỷ đang bóp cổ Lạc Lạc, Lạc Lạc giãy giụa cách mấy cũng không thoát được. Muội khuyên nhủ mấy câu, tỷ tỷ tựa như không nghe thấy. Muội buộc lòng phải giằng tay tỷ tỷ ra. Không biết vì nguyên cớ nào, tỷ ấy đặc biệt rất khỏe, hoàn toàn khác với thường ngày. Cả người tựa như lâm vào... lâm vào trạng thái điên cuồng. Đúng, chính là trạng thái điên cuồng. Hoàn toàn khác với tỷ tỷ lúc bình thường”.

“Sau đó thì sao? Sau đó đã xảy ra chuyện gì?”

“Sau đó”, Băng Ngưng nghĩ ngợi, nói tiếp: “Sau đó, muội khuyên nhủ tỷ tỷ một hồi lâu. Nhưng tỷ tỷ hết sức nóng nảy, hết sức điên cuồng, hình như tỷ ấy không hề nghe lọt tai một tiếng nào của muội nói. Một lúc lâu sau, cảm xúc của tỷ ấy mới ổn định trở lại. Muội đỡ tỷ ấy lên giường nằm nghỉ. Ai ngờ, ai ngờ...ai ngờ chưa được bao lâu, lại truyền đến tin tỷ tỷ qua đời...”. Băng Ngưng nói xong, nước mắt lại trào ra.

Tôi gật gù đầu, nói: “Băng Ngưng, muội nghĩ kỹ lại xem, cảm xúc của Băng Nhi mất bao lâu mới ổn định lại được?”

Băng Ngưng suy nghĩ hồi lâu mới lên tiếng: “Muội cũng không nhớ rõ lắm. Ước chừng khoảng hơn nửa canh giờ gì đó”.

“Vậy thì, vì sao muội lại đến phòng Băng Nhi? Còn nữa, lúc muội đi vào, Băng Nhi và Lạc Lạc đang nói chuyện gì?” Mạch suy nghĩ của tôi bắt đầu rõ ràng, tôi bắt đầu hiểu ra một vài chuyện.

Băng Ngưng đáp: “Là nhị tẩu tẩu nói tẩu ấy muốn mượn tỷ tỷ cái khung thuê hoa, tạm thời vì Mẫn Nhi đang khóc nên không đi được, bèn nhờ muội đi mượn. Lúc ấy muội đi vào, Lạc Lạc đang một mực hô những câu như ‘Băng Nhi tiểu thư, van cô buông tha cho em, van cô đừng giết em’. Tỷ tỷ nói gì thì muội lại không nhớ được. Giọng của Lạc Lạc khi ấy rất to”.

Tôi nhìn Băng Ngưng, vẻ mặt đầy nghiêm túc, nói: “Băng Ngưng, những lời Băng Nhi nói, muội nhất định phải nhớ ra. Bởi vì nó có liên quan đến sự trong sạch của tỷ tỷ muội, muội hiểu không?”.

Băng Ngưng ngấn nước mắt gật đầu, hồi lâu sau, cô bé mới lên tiếng: “Muội nhớ ra rồi! Muội nhớ Băng Nhi tỷ tỷ hình như đang nói mấy câu như: ‘Các người hại chết Vũ Tương tẩu tẩu, trả mạng tẩu ấy đây’. Bởi vì tỷ ấy thường xuyên nhắc đến những điều tốt mà Vũ Tương tẩu tẩu và đại ca ca dành cho tỷ ấy, cho nên với cái tên Vũ Tương tẩu tẩu, muội nhớ khá rõ ràng”.

Tôi thở phào một hơi thật dài, chuyện này, trong lòng tôi cuối cùng cũng sáng tỏ gần hết. Tôi ngẩng đầu nhìn Lạc Lạc, đôi mắt cô ta long lanh thoải mái, tựa như tất thảy những gì người khác nói trước mặt không liên quan gì tới mình.

28. Q.1 - Chương 28: Thân Thích Còn Xót Xa (2)

Tôi cứ trần trở mãi, thật sự không nghĩ ra tại sao Băng Nhi không bạc đãi Lạc Lạc, mà Lạc Lạc lại đối xử với Băng Nhi như thế.

Toi chậm rãi nói: “Lão phu nhân, về chuyện của Băng Nhi, con đã biết chuyện gì xảy ra rồi. Băng Nhi lập nhiều công lao to lớn vì Thẩm gia. Nếu dựa vào vài câu nói vu cáo hãm hại của người khác và một ít những thứ gọi là vật chứng không biết nói chuyện kia thì không chứng tỏ được gì cả”.

Còn không kịp chờ Lão phu nhân lên tiếng, Mai Nhiều Phi bỗng như bị đả kích, hét lên: “Chứng cứ rành rành, rõ ràng là Băng Nhi muốn hại đại ca”.

Tôi quay đầu, nhìn nàng ta chòng chọc, hồi lâu sau mới nói: “Xin hỏi nhị tẩu, làm sao cô biết Băng Nhi có khung thuê hoa? Cô nghĩ gì mà đến mượn muội ấy khung thuê hoa hả? chuyện cũng quá khéo đi”.

Sắc mặt Mai Nhiều Phi thoát trở nên thảm bại, nàng ta xua xua hai tay nói: “Ta không biết, ta không biết gì hết, đó...đó chẳng qua chỉ là đúng lúc mà thôi”.

Tôi trầm giọng nói: “Trên đời có chuyện trùng hợp như vậy sao? Nhị tẩu, cô có hiểu rằng, hiện tại dính líu đến mạng người, nếu tra ra hung thủ, đưa lên quan truy xét, tội danh này sẽ bị chặt đầu”.

Mai Nhiều Phi run lấy bầy, nàng ta kêu to: “Băng Nhi thật sự không phải là do ta giết, là Lạc Lạc bảo ta nhờ Băng Ngưng đi mượn khung thuê hoa, những việc khác, ta chưa từng làm gì cả...”. Nàng ta nói đến đây mới ý thức được rằng mình lỡ miệng, vội vàng lấp liếm: “Băng Nhi rõ ràng là tự sát”.

Nghe xong lời Mai Nhiều Phi nói, những người khác đều không tìm được mà biến sắc. Tôi nói tiếp: “Nhị tẩu, cô nói chuyện trái với lương tâm, chẳng lẽ thật sự không sợ đêm hôm khuya khoắt hồn phách Băng Nhi quay về tìm cô sao?”.

“Tiểu tẩu tẩu, sức khỏe nhị tẩu không tốt, mong tẩu đừng ở đây nói những lời tà đạo để mê hoặc người khác.” Sầm Khê Huyền the the kêu lên. Thế nhưng đúng lúc đó, Mai Nhiều Phi đã ngã rạp xuống đất. Nàng ta lớn tiếng gào: “Lão phu nhân tha mạng, xin lão phu nhân ngàn vạn lần đừng giao con cho quan phủ điều tra. Băng Nhi thật sự không phải là do con giết, ngoại trừ giúp Lạc Lạc đi mượn khung thuê hoa của Băng Nhi, con không hề làm chuyện gì khác. Con cũng không rõ vì sao Băng Nhi muội muội lại bỗng nhiên chết đi. Lạc Lạc, người mau nói cho Lão phu nhân biết, tất cả những gì ta nói đều là sự thật đi”.

Lạc Lạc vẫn yên lặng đứng đó, không nói không rằng, sắc mặt lạnh tanh.

Tay Lão phu nhân bắt đầu run lên, bà lạnh lùng hỏi: “Tóm lại là đã xảy ra chuyện gì? Lạc Lạc, Mai Nhiều Phi, rốt cục là các người đã làm gì Băng Nhi.”

Mai Nhiêu Phi khóc lóc kể lể, quỳ lạy nói: “Lão phu nhân, thật sự con không biết gì cả. Buổi tối hôm qua, Lạc Lạc bỗng nhiên đến tìm con, hỏi con có hận Băng Nhi muội muội hay không. Con...” Mai Nhiêu Phi úp úp mở mở nói.

“Sau cùng thì sao? Mau bẩm với Lão phu nhân đi. Đến lúc này rồi, Phi Phi, nàng khai tất cả ra đi”. Thẩm Phúc vốn có phần không quan tâm, nhưng thấy thê tử như vậy, nhất thời nóng ruột. Dễ dàng nhận thấy đó là biểu lộ tình cảm chân thành. Tôi chỉ nghe nói Thẩm Phúc không được việc gì, cả ngày chơi bởi lêu lổng, vô công rồi nghề, không ngờ y đối xử với thê tử lại có vẻ tình sâu nghĩa nặng như vậy.

Mai Nhiêu Phi liếc nhìn Thẩm Phúc, trong chớp mắt như khê giạt mình, nói: “Con nói, đương nhiên là con hận, bởi vì thường ngày Băng Nhi là người được Lão phu nhân yêu chiều nhất, nhưng cô ấy lại không chịu nói ngọt nửa câu về con và tướng công trước mặt Lão phu nhân, chỉ suốt ngày ở bên Liễu Vũ Tương. Lạc Lạc liền nói rằng ‘Đã là như thế, nô tỳ chỉ muốn thực hiện một kế hoạch nhỏ để trừng phạt Băng Nhi, áp chế ngạo khí của cô ấy xuống, Nhị thiếu phu nhân có chịu giúp nô tỳ không?’. Lúc ấy con hết sức nghi ngờ, liền hỏi vì sao Lạc Lạc phải làm như thế. Lạc Lạc trả lời, cô ta hận lúc Liễu Vũ Tương bị nhốt rọ lợn, Băng Nhi lại đi vắng, trừng phạt Băng Nhi là vì nguyên nhân này. Trong lòng con nghĩ Băng Nhi luôn đối xử với Lạc Lạc không tệ bạc, cùng lắm Lạc Lạc cũng chỉ trêu đùa Băng Nhi một lần mà thôi, vì thế liền đồng ý. Lạc Lạc nói, sau khi cô ta đi vào phòng Băng Nhi được khoảng nửa tuần hương thì để Băng Ngưng muội muội đến tìm Băng Nhi mượn khung thêu hoa. Những việc khác thì con không biết gì hết. Xin Lão phu nhân tha mạng, câu nào con nói cũng đều là sự thật Mai Nhiêu Phi con mặc dù ngoài miệng hay nói không tha cho người ta, nhưng việc giết người, con nhất định không làm, huống chi là giết người nhà mình”.

Mặt Lão phu nhân bỗng tái xanh tái xám, bà lạnh lùng nói: “Mai Nhiêu Phi! Ta chưa bao giờ nghĩ rằng người lại làm ra loại chuyện này! Trước tiên người cút sang một bên, chờ ta điều tra rõ ràng chân tướng, rồi mới xem có đưa người lên quan phủ tra xét hay không!”. Thẩm Phúc nhích thân mình có hơi mập mập lên, nửa dốt nửa ôm lấy Mai Nhiêu Phi đang suy sụp dưới đất, không ngừng dùng tay xoa nhẹ lên bả vai nàng ta, ra điều an ủi. Mai Nhiêu Phi ở trong lòng Thẩm Phúc, co rúm lại mãi.

Lão phu nhân chỉ thẳng tay vào Lạc Lạc, quát lớn: “Lạc Lạc, đây tóm lại là chuyện thế nào? Rốt cục người đã dàn dựng âm mưu ra sao để hại chết Băng Nhi?”. Lạc Lạc ngẩng đầu, nhìn Lão phu nhân một cái, ánh mắt đầy vẻ khinh miệt, không chút sợ hãi. Tư thái của cô ta giống như một bậc vương giả, tôi thật sự nghĩ mãi không ra, cô gái sần sần tuổi tôi này lấy đâu ra nhiều tâm cơ và dũng khí đến vậy.

Tôi từ từ đi lên, ảm đạm nói: “Tuy rằng Băng Nhi đã chết nhưng chuyện này vẫn phải trả lại sự công bằng cho Lão phu nhân và Thẩm gia, còn cả Trần thúc nữa. Ta và Băng Nhi tình như tỷ muội, chắc chắn sẽ không nhìn muội ấy phải chịu nỗi oan ức này. Nếu Lạc Lạc không chịu nói, thì để ta thay mặt cô ta nói vậy”. Khuôn mặt những người khác đầy vẻ kinh ngạc, Cúc ma ma vượt một bên má bị tôi đánh, có chút hung hăng và đắc ý nói: “Lẽ nào Tiểu thiếu phu nhân cũng tham dự vào chuyện này? Nếu Tiểu thiếu phu nhân biết rõ ràng như thế, chẳng lẽ lại là chủ mưu?”.

Tôi thần nhiên nói: “Cúc ma ma, mặt của bà không còn đau nữa à? Hay là vừa lành vết sẹo đã quên đau”, Cúc ma ma thấy Lão phu nhân vẫn chưa hề lên tiếng vì mình, vội vàng ngậm miệng không nói nữa.

Tôi lại nói: “Toàn bộ sự việc là như thế này. Thông qua những câu hỏi Băng Ngưng khi nãy, ta đã biết đại khái. Không rõ Lạc Lạc vì nguyên cớ nào, có thể là vì Băng Nhi không về giúp Liễu Vũ Tương, cô ta hận Băng Nhi đến thấu xương nên muốn giết chết muội ấy để giải mối hận trong lòng. Vì thế, cô ta cố tình xếp đặt trở lại Thẩm gia một lần nữa, chờ đợi thời cơ. Ta và Băng Nhi đều là vì chuyện của Liễu Vũ Tương mà cảm thấy thẹn trong lòng với cô ta, đương nhiên sẽ vô cùng quan tâm và tin tưởng cô ta. Cô ta lợi dụng điều này để hại Băng Nhi. Kỳ thật trước đây, ta và Băng Nhi đã điều tra rõ, mấy năm nay tướng công ăn anh túc cao cho nên sức khỏe càng ngày càng kém. Bởi sự tình quan trọng, chúng ta không dám công khai mọi việc, đành phải ngầm đề phòng. Cho nên từ lúc ăn tết đến giờ, mỗi ngày mỗi đêm tướng công đều là do ta, Băng Nhi, Băng Ngưng, Bảo Bảo, Minh Nguyệt Hân Nhi thay phiên chăm sóc, để đề phòng tạo ra cơ hội cho kẻ khác lợi dụng. Chuyện này, Băng Ngưng, Bảo Bảo, Minh Nguyệt Hân Nhi đều có thể làm chứng”.

Minh Nguyệt Hân Nhi lập tức cướp lời: “Đúng, đúng là như thế. Tôi có thể làm chứng. Mỗi lần phát bệnh, Đại công tử hết sức đau đớn khổ sở, chúng tôi sợ cậu ấy không chịu nổi, cắn lưỡi tự sát. Lúc mới đầu, Bảo Bảo đặt trong miệng Đại công tử một nhánh cây, cậu ấy còn cắn nát cả nhánh cây ra. Về sau chúng tôi đành lấy dây thừng trói Đại công tử lại, dùng khăn vải để chặn miệng cậu ấy”.

Băng Ngưng đứng bên cạnh nói: “Là thế đấy. Lần nào việc trời Đại công tử cũng do tôi làm. Tôi khỏe hơn các cô ấy mà”.

Lão phu nhân chỉ tay vào đám người chúng tôi, giọng nói có đôi phần run rẩy: “Các người... các người dám đối xử với Hồng Nhi của ta như vậy à? Các người lại có thể lạm dụng tư hình với nó?”.

29. Q.1 - Chương 29: Thân Thích Còn Xót Xa (2)

Tôi đưa mắt liếc nhìn Minh Nguyệt Hân Nhi một cái, con bé là người thế đấy, chỉ thích chọn những lời nói vô dụng. Tôi dụ giọng nói: “Xin lão phu nhân bớt giận. Chúng con làm như vậy cũng là bất đắc dĩ. Nếu không giúp tướng công cai nghiện anh tức cao, ngay cả tính mệnh của chàng cũng khó mà giữ. Tuy rằng trong quá trình cai nghiện, tướng công khó tránh phải chịu đựng một chút đau khổ, nhưng chỉ cần qua giai đoạn này, có thể trả lại cho người một nhĩ tử khỏe mạnh, con cũng có một tướng công khỏe mạnh. Đây chẳng lẽ không phải việc tốt ư?”.

Tuy rằng lão phu nhân sốt ruột vì ái tử, nhưng chung quy vẫn là một người hiểu lý lẽ, bà gật đầu, không nói tiếng nào.

Tôi tiếp tục: “ Buổi tối hôm Tết Nguyên tiêu, Lạc Lạc đột nhiên trở về, Băng Nhi vốn qua lại thân thiết với Liễu Vũ tương nên cố hết sức giữ Lạc Lạc lại một lần nữa. Sau khi trở về Thẩm gia, bên ngoài Lạc Lạc là nha hoàn của Băng Nhi, nhưng Băng Nhi đối xử với cô ta không tệ, coi cô ta như muối muối ruột thịt, không giấu diếm bất cứ chuyện gì, chứ đừng nói là có lòng phòng bị cô ta. Lạc Lạc lợi dụng sự tín nhiệm của Băng Nhi, xin được đi chăm sóc tướng công, cũng cho tướng công dùng anh tức cao trở lại. Sau đó, cô ta trù tính hãm hại Băng Nhi. Lạc Lạc, suy đoán của ta, chắc cũng đúng tám chín phần nhĩ?”.

Lạc Lạc mặt không đổi sắc nhìn tôi, vẻ xem thường, không nói không rằng.

Tôi nói tiếp: “Về phần Lạc Lạc nói nhìn thấy Băng Nhi bưng chén thuốc từ phòng bếp ra, lén lút đến phòng tướng công, bón cho tướng công ăn, đương nhiên đó không phải sự thật. Có điều cần thuốc kia thì đúng là thật, Lạc Lạc hiển nhiên cũng cầm đến cho Lệnh Hồ đại phu kiểm tra. Cô ta làm như vậy, chỉ để che tai bịt mắt người khác, tạo ra chứng cứ Băng Nhi hại tướng công ma thôi. Từ tiệm thuốc trở về, Lạc Lạc nhất định đã đến phòng Băng Nhi, có điều cô ta không đến tay không, bởi vì cô ta đã nghĩ cách để Băng Nhi ăn phải Ngũ Thạch Tán”.

“Ngũ Thạch Tán? Đó là thứ gì?”, Băng Ngưng hỏi.

“Theo ta được biết, Ngũ Thạch Tán là một loại thuốc có tác dụng làm tê liệt. Người dùng nó sẽ trở nên tinh thần điên cuồng, trước mắt xuất hiện nhiều ảo ảnh, những ảo ảnh đó hơn phân nửa là những vướng mắc thường ngày của người ấy. Loại thuốc này sẽ làm cho người ta hưng phấn tột cùng, sức khỏe tăng vọt, tinh thần mơ màng, làm ra những chuyện mà lúc bình thường không thể làm được. Loại thuốc này là thuốc cấm trong triều đại chúng ta.” Thẩm Tề bỗng nhiên xằng xái hẳn lên.

“Tam đệ nói phải. Theo những gì ta đọc được trong sách, Ngũ Thạch Tán đích xác là thứ như vậy. Băng Nhi dùng Ngũ Thạch Tán, lúc phát bệnh cũng chính là lúc Băng Nhi bị lừa đến đó. Vì thế muội ấy thấy Băng Nhi đang bóp cổ Lạc Lạc như thể muốn đẩy Lạc Lạc vào chỗ chết. Và do đó cũng rất dễ dàng khiến Băng Ngưng muội muội bỏ qua lời Băng Nhi nói. Qua nửa canh giờ được tính không còn phát tác, Băng Nhi dần dần yên ổn trở lại. Lúc đó, Băng Ngưng đưa Lạc Lạc đi. Nhưng Lạc Lạc lại lén vào phòng Băng Nhi lần nữa, sau đó...” Giọng tôi bất giác phần nộ hẳn lên: “Sau đó, Lạc Lạc giết chết Băng Nhi, tạo hiện trường giả rằng muội ấy tự sát”.

Tôi vừa dứt lời, một vài người cùng phát ra lời cảm thán “Thì ra là thế!”.

Lạc Lạc lạnh lùng nhìn tôi chòng cọc, nói: “Tiểu thiếu phu nhân, cô thật thông minh, tâm cơ cũng rất thâm trầm. Chỉ tiếc, cô đã đoán sai rồi. Băng Nhi không phải do tôi giết. Cô ta tự sát thật”.

Tôi đứng dưng nhìn cô ta chăm chú, nói: “Băng Nhi không phải người sẵn lòng tự sát, Lạc Lạc. Đến chết Băng Nhi mới hiểu rằng, cô là loại người lấy oán trả ơn. Nếu như đêm Tết Nguyên tiêu đó, ta kiên quyết giữ vững ý kiến của mình, không cho Băng Nhi đưa cô trở về Thẩm gia, hôm nay muội ấy cũng không bị cô làm hại”.

Lạc Lạc bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười ha hả, tiếng cười tuyệt vọng, tham thương, cô ta nói: “Tiểu thiếu phu nhân, chuyện trên đời không có hai chữ ‘Nếu như’. Khúc Bằng Nhứt thật sự đang giúp tôi ư? Chẳng qua cô ta chỉ lợi dụng tôi thôi, muốn đổi tốt với tôi để bù vào nỗi bất an trong lòng cô ta và sự hổ thẹn với Đại thiếu phu nhân. Có điều, cô ta lại không phải do tôi giết. Tôi chỉ cho cô ta ăn một ít Ngũ Thạch Tán, sau đó giả làm Đại thiếu phu nhân, dẫn dụ cô ta tự thắt cổ mình mà thôi. Trước khi chết một lúc, cô ta hết sức tỉnh rạo, tuy nhiên cô ta không thể gỡ được sợi dây thừng treo trên xà nhà, chỉ có thể trơ mắt nhìn mình bị treo trên sợi dây thừng theo trên xà nhà, chỉ có thể trơ mắt nhìn mình bị treo trên sợi dây đó, từ từ chết đi. Cảm giác khi ấy, có lẽ không dễ chịu gì”.

Bụng dạ tôi khó chịu khác thường, trước khi chết, Bằng Nhi hẳn là đã khổ sở vạn phần. Chẳng những thân thể bị tra tấn, mà tinh thần còn gặp phải nỗi đau bị phản bội. Tôi đi đến trước mặt Lão phu nhân, nói: “Tất cả xin để cho Lão phu nhân định đoạt. Chỉ xin lão phu nhân rửa sạch oan khuất cho Bằng Nhi, đại táng tử tế uôi ấy, để muội ấy sớm có ngày nhập thổ bình an”.

Lão phu nhân gật đầu, chậm rãi căn dặn: “Khánh thúc, Tề Nhi, hai người các người sáng sớm ngày mai lo việc đưa Lạc Lạc lên quan phủ. Tối hôm nay, cứ trói cô ta lại, giải đến nhốt trong hầm ngầm đi”. Khánh thúc, Thẩm Tề vâng lệnh làm theo.

Lạc Lạc cười khẩy vài tiếng, nói: “ Các vị, Bạch Lạc Lạc ta đi về đâu không nhọc đến các vị lo lắng”. Cô ta cười xong, lại chỉ tay vào Lão phu nhân, nói: “Ta làm những chuyện đó, còn chẳng phải do sự bức bách của lão bất tử nhà người sao? Nếu người không bắt Đại thiếu phu nhân nhốt rọ lợn, làm sao có thể dẫn đến nhiều thị phi như vậy? Thẩm gia lắm tai nhiều kiếp, là ông trời trả thù người. Tô Hồng Lệ, những ngày tháng an nhàn của người sẽ chấm dứt rất chóng thôi! Ta sẽ ở trên trời nhìn người từ từ gặp trắc trở, nhìn Thẩm gia từng bước một sụp đổ ra sao, ha ha ha!”. Lạc Lạc cười như điên dại, giọng nói của cô ta cũng điên cuồng như ăn phải Ngũ Thạch Tán.

Lão phu nhân lấp bắp kinh hãi: “Lạc Lạc, người rốt cuộc là ai? Tại sao biết được khuê danh của ta?”.

Lạc Lạc buồn rầu không đáp, hồi lâu sau mới lạnh lùng nói: “Tô Hồng Lệ, người còn nhớ Bạch Tố Điệp không? Ha Ha, người hại nhiều người như thế, hiển nhiên hoàn toàn không nhớ rồi. Ta cho người biết, ta chính là con gái ruột của Bạch Tố Điệp – Bạch Lạc Lạc. Mẹ ta đã chết trong tay người. Bà già nhà người đã hại chết vô số người, hôm nay, báo ứng cuối cùng cũng đã đến, ha ha ha ha ha ha...”.

Lão phu nhân lạnh lùng nói: “Bạch Lạc Lạc, tất cả những gì Bạch Tố Điệp làm đều là giep gió giặt áo, nếu vì vậy mà người hại người của Thẩm gia, đến bao thù Thẩm gia, , cũng là hành động không khôn ngoan”.

Lạc Lạc có chút điên cuồng cười nói: “Lão phu nhân, nếu lúc trước không nhờ người ‘ban tặng’, hại mẹ ta bệnh chết thì giờ đây ta cũng không trở thành cô nhi. Cả đời này của ta, sinh ra là vì muốn đổi phước với nhà họ Thẩm. Năm đó, mẹ ta làm đầu bếp ở Thẩm gia, nếu không bởi người nghi ngờ mẹ ta thông dâm với trượng phu của người, bà cũng sẽ không bị buộc phải rời khỏi Thẩm gia, không còn đường nào để đi, lâm vào bước đường cùng, sau khi sinh ta ra chưa được mấy ngày thì qua đời. Nếu ta không may mắn được cha Đại thiếu phu nhân cứu, đã sớm trở thành oan hồn dưới âm ty từ khi còn nhỏ rồi. Tô Hồng Lệ, tất cả những gì người phải chịu hôm nay, đều là báo ứng mà thôi. Thẩm gia sớm muộn gì cũng sẽ nhà tan cửa nát, trời cũng không giúp người, ha ha ha ha ha ha ha...”

30. Q.1 - Chương 30: Người Ngoài Đà Ca Hát

Lão phu nhân bỗng nhiên đứng lên, thân mình hơi run rẩy, chỉ vào Lạc Lạc, tức giận không nói nên lời.

Lạc Lạc mỉm cười: “Lão phu nhân, bản thân người không quản được trượng phu mình, lại đổ lên đầu người khác, nhưng kết quả thì sao, trượng phu của người chẳng phải bị chính người làm tức chết đó ư? Đừng nói mẹ ta bị người hại chết, năm đó mẹ của Tam công tử Thẩm Tề - nha hoàn của người, Thúy Lan – chết đi cũng thật không minh bạch. Chuyện này, Tam công tử chắc hẳn cũng hiểu rõ trong lòng, phải không?”.

Thân mình Lão phu nhân càng run hơn, cơ hồ đứng không vững. Bà đưa mắt về phía Thẩm Tề. Thẩm Tề là người thông minh nhanh nhẹn, lập tức quỳ xuống kính cẩn nói: “Lão phu nhân có ơn dưỡng dục với Tề Nhi, công lao to lớn bằng trời, trong lòng Tề Nhi, Lão phu nhân chính là mẹ ruột. Người khác ráp tâm nói những lời ly gián, Tề Nhi đương nhiên không tin”.

Lão phu nhân nhẹ nhàng gật đầu, Lạc Lạc cười như điên nói: “Không tin ? Thầm Tề người không tin ? Ha ha ha...Thầm Tề người không tin? Người không có chút oán hận nào với lão tử kia?Người cũng thật biết nói đùa! Một ngày nào đó Thầm gia sẽ lui bại, ta và mẹ ta trên trời sẽ nhìn Thầm gia đến cuối cùng lâm vào kết cục nhà tan cửa nát, ha ha ha...”. Giọng Lạc Lạc càng nói càng mơ hồ, trong một thoáng, khuôn mặt cô ta bỗng hiện ra thần tình u oán, cô ta nhẹ giọng nói: “Mẹ, con đến tìm mẹ đây. Từ nay về sau con gái sống bên mẹ, không để mẹ bị bất cứ kẻ nào ức hiếp nữa! Đại công tử, em có lỗi với cậu, cậu là người tốt, em có lỗi với cậu ! Vĩnh biệt!”. Lạc Lạc nói xong, lập tức lao đầu vào tường, đợi đến khi có người ngăn cản thì đã không còn kịp nữa.

Thân thể cô ta chậm rãi đổ xuống, như một đóa diên vĩ chậm rãi phai tàn. Máu đỏ thẫm trào ra từng đợt từng đợt từ trên đầu cô ta, trong nháy mắt, nhuộm đỏ cả màn đêm đen tối nặng trĩu.

Oan khiên của Băng Nhi được rửa sạch nhưng tâm tưởng tôi lại không thể vui lên một chút nào. Tỷ muội Băng Nhi tốt nhất của tôi, cô vô tội như vậy phải chết đi. Mà đối với Lạc Lạc – người hại chết cô, tôi lại không thể hận một chút nào.

Khánh thúc dò hơi thở của Lạc Lạc, bấm báo: “Đã tắt thở rồi.”

Lão phu nhân đỡ đỡ ngồi khuya xuống ghế, nửa ngày mới lên tiếng: “Tất cả giải tán đi. Sáng mai Tề Nhi đi mua quan tài, đại tang Băng Nhi. Bạch Lạc Lạc này thì tìm một chỗ chôn cất. Phúc Nhi, lần này ta sẽ không truy cứu những chuyện thê tử con làm, có điều con phải trông coi vợ mình cho kỹ, nếu không đừng trách Thầm gia ta không dung tha cho nó!”.

Sắc mặt Mai Nhiêu Phi trong ánh nến chập chờn trắng bệch khác thường, không còn chút sinh khí. Thầm Phúc vội đáp: “Phúc Nhi biết, sau này thê tử con không dám nữa!”.

Lão phu nhân còn chưa dứt lời đã dựa vào Cúc ma ma bước ra khỏi phòng ngủ của Băng Nhi. Khánh thúc sai người đưa thi thể Lạc Lạc đi chôn. Những người còn lại cũng dần dần tản ra. Tôi vốn cảm thấy thân thể này tựa hồ không còn là của mình từ lâu, rốt cục không gắng gượng được nữa, ngã nhào xuống đất. Minh Nguyệt Hân Nhi và Băng Ngưng vội vàng chạy đến nâng tôi dậy.

Tôi khoát tay áo nói : “Hai đứa đi ra ngoài trước đi. Ta muốn ở trong này một mình, làm bạn với Băng Nhi đoạn đường cuối cùng”.

Minh Nguyệt Hân Nhi và Băng Ngưng di dự đi ra ngoài. Tôi chậm rãi đến trước giường Băng Nhi, vén tấm vải trắng che mặt cô lên. Về mặt cô thoát nhìn vẫn như đang còn sống, nhưng đã vĩnh viễn rời xa trần thế. Những đau đớn cô phải chịu đựng trước khi chết hẳn là nỗi đau lớn nhất cuộc đời này. Trong trái tim cô, giờ này, khắc này, có còn nhớ đến hình bóng của Tiết Bạch Y kia hay không?

“Hận mãi lòng người không như nước, đất bằng bỗng dậy sóng dâng tràn.” Băng Nhi, cô vô tội như vậy mà ra đi.

“Thân thích còn xót xa, người ngoài đà ca hát.[1]” Sau khi người ngoài ca hát xong khúc bi ca sẽ quên đi từng có một cô gái tên Băng Nhi dịu dàng động lòng người nhường vậy, nhưng thứ tình cảm đau lòng buồn thương trong lòng tôi, phải làm thế nào để với bớt?

[1] Trích câu thơ trong bài Văn ca của nhà thơ Đào Uyển Minh

Bóng đêm càng ngày càng sâu hơn, nơi xa xôi, tựa hồ nghe tiếng quạ kêu não ruột.

Tôi tỉ mỉ nhìn ngắm dung nhan sinh động vô cùng của Băng Nhi, trong lúc lơ đãng lại nặng nề ngủ thiếp đi.

Giữa lúc hốt hoảng, chỉ cảm thấy phía sau có ai đó đang vỗ nhẹ nhẹ vào bả vai, cất giọng nói: “Cửu Dung tẩu tẩu, Cửu Dung tẩu tẩu”. Sao mà giống tiếng của Băng Nhi! Chẳng lẽ Băng Nhi trở lại rồi sao? Trong lòng tôi vui vẻ, quay đầu lại nhìn, nhưng phía sau lưng mình chỉ trống không, chẳng có bất kỳ ai cả. Đến khi quay đầu lại một lần nữa, tôi đã sa vào niềm thương nhớ vô tận, lại giật mình nghe tiếng Băng Nhi gọi, thanh thanh như tiếng đồ quỳên than thở, bi ai đến tận xương.

Bất thành linh tôi giật mình tỉnh giấc. Mới phát hiện ra ánh nắng sớm trong lành đã xuyên qua song cửa sổ, chiếu vào khuôn mặt tươi đẹp như thường của Băng Nhi. Phía sau tôi, Băng Ngưng đang khẽ gọi: “Cửu

Dung tẩu tẩu, mau tỉnh dậy đi, ngủ như vậy sẽ cảm lạnh đấy”. Tôi ngoảnh đầu lại nhìn Băng Ngưng, đôi mắt cô bé hơi sưng đỏ, khuôn mặt tràn đầy khí khái anh hùng cũng thâm đậm khác thường.

Trong lòng tôi rung động: Băng Ngưng và Băng Nhi giống nhau xiết bao. Tôi vốn từng cảm thấy, hai người như đúc ra từ một khuôn, hiện giờ lại càng thấy giống. Băng Nhi đã xa cách đời tôi, sau này tôi muốn chuyển tất cả trăm tốt nghìn tốt tôi dành cho Băng Nhi sang Băng Ngưng. Nghĩ đến điều này, trong lòng tôi cũng được an ủi đôi phần.

Băng Ngưng nói: “Cứu Dung tẩu tẩu, tẩu mau đi nghỉ đi. Tam ca ca bọn họ nói sẽ gọi người đến tổ chức tang sự cho tỷ tỷ của muội. Tất cả những thứ dùng cho tang lễ đều là loại tốt nhất. Tam ca ca nói nhất định phải đại táng đằng hoàng cho tỷ tỷ của muội”.

“Vị trí mộ đặt ở đâu? Ở lăng viện Thấm gia à?”, tôi nhẹ nhàng hỏi.

Băng Ngưng nhất thời có phần bối rối, cô bé cũng nhẹ nhàng trả lời: “Ở dốc Nhạn Lưu bên bờ sông Bạch Lăng”.

Trái tim tôi đột nhiên trở lạnh, đại táng long trọng do tôi đề xuất, nhưng Băng Nhi cũng không ham gì. Băng Nhi vì Thấm gia làm lụng vất vả mấy năm, vì Thấm gia mà chết, kết quả là đến cả phần mộ tổ tiên của Thấm gia cũng không được vào, còn rơi vào kết cục phải làm bạn với dã quỷ cô hồn bên dốc Nhạn Lưu. Tôi nhất thời cũng cảm thấy hơi lạnh thấm đẫm vào xương tủy.

Thân thích còn xót xa, người ngoài đà ca hát, người ngoài đà ca hát! Chỉ vậy mà thôi.

Đối mặt với nhân tình thế thái bạc bẽo lạnh nhạt, tôi – Lãnh Cửu Dung, biết phải nói gì đây? Tôi vốn cảm thấy tình tình của mình đã là lạnh lẽo nhất thế gian, thế nhưng hóa ra lạnh lẽo nhất, lại là nhân tình thế thái.

Một năm này, là năm Thành Hóa thứ bảy triều Tây Tống. Tháng Ba năm nay, Duy huyện bỗng nhiên trút xuống vài trận đại tuyết dị thường, ngùn ngụt đất trời. Một năm này, là năm thứ hai tôi gả vào Thấm gia. Một năm này, bệnh tình của Thấm Hồng dần dần chuyển biến tốt đẹp. Một năm này, tôi mất đi tỷ muội tốt nhất trong đời – Băng Nhi .

31. Q.2 - Chương 1: Người Trong Giấc Xuân Khuê

Đại viện Thấm gia càng ngày càng trở nên tiêu điều. Từ khi Băng Nhi chết đi, Lạc Lạc làm ầm ĩ, Lão phu nhân cũng tựa hồ già đi rất mau. Trên mái đầu bà, hết sợi tóc này bạc đến sợi tóc kia bạc, dù Cúc ma ma giúp bà nhổ đi nhiều thế nào chẳng nữa, thì những sợi nhỏ đi cũng không thể nhiều hơn những sợi mới xuất hiện. Một mái đầu bạc giục già yếu, biết phải làm sao!

Minh Nguyệt Hân Nhi hình như cũng sinh ra rất nhiều tâm sự, không còn ríu rít không ngừng khi không có việc gì nữa, lại thường xuyên một tay chống má, xiêu vẹo ngồi bên bàn đá dưới gốc cây ngô đồng, ngơ ngác nghĩ những nỗi trong lòng. Tôi nghĩ thầm, con gái lớn rồi không nên giữ lại trong nhà, giữ đi giữ lại hóa ra thù, phải chăng tôi nên tìm cho con bé một gia đình để gả phát đi.

Từ sau khi Băng Nhi qua đời, Bảo Bảo đi theo Băng Ngưng. Thần tình của cô bé không nhìn ra mấy nét thay đổi, nhưng tôi biết, có vài lần trong đêm không ngủ được, tôi xuống giường đi lại trong sân thì nghe tiếng khóc trầm thấp kìm nén truyền ra từ trong phòng Bảo Bảo. Bảo Bảo và Băng Nhi tình như thủ túc, Băng Nhi chết đi, người buồn bã đau lòng nhất, đương nhiên cũng bao gồm Bảo Bảo.

Băng Ngưng cũng trở nên trầm mặc kiệm lời, ngày ngày ngoại trừ luyện kiếm ra thì rất ít khi làm việc khác. Chỉ có lúc Thấm gia đưa rượu đi xa, cô mới tươi vui hơn một chút. Mỗi khi cô đi theo xe rượu vào Nam ra Bắc bảo vệ hộ tống, lúc đó, tôi lại không cảm được lòng nhớ đến Băng Nhi. Nếu Băng Nhi còn sống, Băng Ngưng hà cớ gì mà phải cô đơn như thế ?

Từ sau hôm bị giáo huấn, Mai Nhiêu Phi rất ít khi ra khỏi phòng. Chỉ thi thoảng, lúc mặt trời ảm áp, mới thấy nàng ta ôm Mẫn Nhi ra sưởi nắng. Mỗi lần thấy tôi, nàng ta đều đánh tiếng gọi một cách rất căng thẳng, tiếp đó ánh mắt lại trở nên hết sức xa cách. Nghe Mộc Nhan nói, tinh thần Mai Nhiêu Phi có chút thất thường, giường như ngày nào cũng bị vây trong ác mộng, không tài nào thoát ra được. Chẳng hiểu vì

sao, tôi lại càng nhớ về Mai Nhiêu Phi miệng lưỡi sắc bén, vô cơ sinh sự kia hơn. Nàng ta như thế, dĩ nhiên có lúc khó tránh khỏi làm người khác ghét bỏ, nhưng tình thần lại phần chấn mạnh mẽ, không giống kiểu chẳng chút sinh khí nào như bây giờ, đáng vẻ như chỉ còn lại nửa cái mạng.

Khác biệt với Mai Nhiêu Phi, Sầm Khê Huyền trở nên cực kỳ thô bạo. Cô nàng vốn là người nịnh hót tứ bề, khéo léo tinh ranh, hiện giờ lại không giống như trước kia, thản nhiên với người với vật. Động một chút là trách mắng nha hoàn, đánh chửi hạ nhân, trong phút chốc tất cả những người làm việc dưới tay cô nàng đều hết sức lo sợ, im như ve sầu giữa mùa đông, rồi lại dám giận mà không dám nói gì.

Thảng hoặc có nhìn thấy Thẩm Phúc, y vẫn xách một cái lồng nhốt chim tước, mang theo làn đưng đế, đáng vẻ vô công rồi nghề. Từ chuyện của Băng Nhi, tôi biết, thật ra Thẩm Phúc cũng không phải người như vậy, trong lòng y nhất định có rất nhiều điều bất đắc dĩ, cho nên đành phải lấy vật làm vui, chuyện trò cời mở mà thôi.

Số lần Thẩm Tề lộ mặt ở nhà lại nhiều hẳn lên. Lần trước nghe mấy lời Lạc Lạc nói, Lão phu nhân khó tránh khỏi đem lòng nghi kỵ. Thế nhưng, hẳn lại làm như không có chuyện gì xảy ra, càng đối xử với Lão phu nhân kính cẩn hơn. Ở Thẩm gia, hẳn nghiêm nhiên trở thành thiếu chủ nhân, tất cả chuyện lớn chuyện nhỏ trong nhà, không một việc nào là không phải dựa theo sự căn dặn của hắn để làm. Ngoại trừ sự nghi ngờ với hắn ra, Lão phu nhân lại càng khó tránh được áy náy mà lung lạc, thế nên càng dễ cho hắn tùy tiện hơn.

Chuyện mừng đáng giá duy nhất chính là bệnh tình của Thẩm Hồng cuối cùng đã ngày càng tốt hơn. Đến đầu mùa hạ, nhờ sự dìu đỡ của tôi và Bảo Bảo, chàng đã có thể xuống đất đi lại được. Sắc mặt chàng bắt đầu trở nên hồng hào hơn, thân thể cũng càng ngày càng tráng kiện. Nghe Minh Nguyệt Hân Nhi và Bảo Bảo nói, trước khi bị bệnh, Thẩm Hồng là một người vô cùng độ lượng dịu dàng, đối xử với người khác rất tốt. Nhưng tôi thấy phần lớn thời gian của chàng dành cho việc nhủu mày trầm tư, giống như trong lòng ẩn giấu vô vàn tâm sự. Chàng không dễ dàng cười với ai, cũng không nói chuyện to tiếng. Tôi nghĩ bụng: Chuyện thê tử kết tóc Liễu Vũ Tương và cái chết của Băng Nhi thật sự là đã kích quá lớn với chàng. Nam nhân này, vừa mới thoát khỏi vòng vây bệnh tật, lại rơi xuống vực thẳm mất đi người thương, những khổ sở trong đó chỉ có chính chàng mới rõ. Vậy là, tôi dốc hết khả năng của mình, đối xử với chàng tốt hơn, để trong lòng chàng không còn cảm thấy buồn khổ. Lúc mới đầu, chàng không dễ đón nhận, nhưng dần dà, rồi chàng cũng quen với sự bầu bạn của tôi.

Giữa tháng Sáu, tiết trời nóng như đổ lửa. Tôi và Bảo Bảo ở trong vườn trồng những gốc hoa hồng rực rỡ đang xòe cánh đua sắc, hương thơm thấm vào người, cả đại viện Thẩm gia đều tràn trong hương sắc.

Sáng sớm ngày hôm đó, tôi dìu Thẩm Hồng đến vấn an Lão phu nhân. Lão phu nhân vội căn dặn hạ nhân lấy ghế tựa cho Thẩm Hồng ngồi, hòa nhã nói: “Hồng Nhi, thân thể con còn chưa bình phục hẳn, không cần đến thỉnh an ta đâu”. Thẩm Hồng cười nói: “Làm phiền mẹ lo lắng cho nhi tử, hiện giờ con đã khỏe lắm rồi. Đôi khi không cần Cửu Dung đỡ, cũng có thể tự mình đi được”.

Lão phu nhân gật đầu nói: “Vậy thì tốt. Mấy năm nay con đau ốm liên liên, đến bây giờ cuối cùng cũng dần dần bình phục, mẹ thấy vậy trong lòng cũng an tâm, nhờ liệt tổ liệt tông Thẩm gia nên trời linh thiêng”. Lão phu nhân nói xong, liền dùng ống tay áo lau dấu lệ nơi khóe mắt.

Cúc ma ma thấy thế, vội nói: “Lão phu nhân chớ thương cảm. Hôm nay còn một tin tốt lành nữa muốn báo cho người”.

Lão phu nhân cũng cười nói: “Cúc ma ma có tin tốt lành gì muốn báo?”.

Cúc ma ma đưa Mai Nhiêu Phi đến trước mặt Lão phu nhân nói: “lão phu nhân, tin tốt lành đó chính là, người lại sắp được làm bà nội một lần nữa. Nhị thiếu phu nhân lại có rồi”. Mai Nhiêu Phi hôm nay khắc hẳn với trạng thái suy nhược trước đó, chân mày khéo mặt đong đầy ý cười, xấu hổ đứng trước mặt Lão phu nhân.

Lão phu nhân lại không kinh ngạc mừng rỡ như dự liệu, chỉ “ừm” một tiếng, hỏi: “Có mấy tháng rồi”.

Mai Nhiêu Phi vội trả lời: “Mới hơn hai tháng”.

Lão phu nhân gật gù, cười bảo: “Đây đúng thật là một chuyện vui lớn. Phi Nhi phải giữ gìn thân thể

cho tốt. Muốn ăn muốn uống cái gì, cứ nói cho Cúc ma ma hoặc Khánh thúc, để bọn họ đi mua cho, nhất thiết không được bạc đãi cháu ta, tự mình phải cẩn thận mới được”.

Mai Nhiêu Phi vốn thấy Lão phu nhân chỉ khẽ “ừm” một tiếng cho là bà không thích, đang thất vọng thì lại nghe bà mềm giọng thăm hỏi, nhất thời hớn hở ra mặt, ngoan ngoãn đáp: “Đa tạ Lão phu nhân, Phi Nhi biết ạ”.

Ánh mắt Lão phu nhân bỗng nhiên chuyển về phía Thẩm Hồng và tôi, nói: “Hồng Nhi, con nhìn xem, đệ muội của con lại có thai rồi. Mấy năm nay sức khỏe con không tốt, chưa thể có con, hôm nay đã bình phục hiếm thấy, không biết con tính khi nào cùng phòng với Cửu Dung, cũng sinh một đứa bé mập mập ẹ ẹ đây? Đến lúc đó, tất cả tâm sự của mẹ mới coi như là hoàn toàn chấm dứt”.

Khuôn mặt Thẩm Hồng hơi đỏ lên. Năm nay chàng đã hai mươi chín, nhưng dáng vẻ mảnh khảnh thư sinh, nên thoạt nhìn còn có vẻ nhỏ hơn Thẩm Phúc mấy tuổi. Chàng lên tiếng: “Mẹ, việc này không thể vội vàng được”.

Về mặt Lão phu nhân chợt trở nên nghiêm nghị nói: “Hồng Nhi, hay là trong lòng con vẫn còn nhớ đến ả đàn bà kia?”

Sắc mặt Thẩm Hồng cũng thay đổi, chàng ho dữ dội mấy tiếng, nói: “Chuyện đã qua rồi thì cứ để cho nó qua, không nên nhắc lại nữa”.

Lão phu nhân mặt chuyển sang hờn, đứng dậy, phất tay áo bỏ đi. Những người khác cũng tản mát theo.

Thẩm Hồng vẫn ngồi yên chỗ cũ, hồi lâu sau mới cất giọng hỏi tôi: “Cửu Dung, trong lòng muội có trách cứ ta không quên được nàng ấy không?”

Tôi lắc đầu cười. Sao tôi có thể trách Thẩm Hồng không quên được Liễu Vũ Tương đây? Đã hơn một năm rồi, mặc dù ngày ngày ở bên cạnh Thẩm Hồng, trên đầu đội vòng nguyệt quế tiểu thiếp nhà họ Thẩm, nhưng trong lòng, tôi chưa từng quên Hình Phong ca. Đường biên ải xa xôi, “Thương thay xương trắng bờ Vĩ Định, người còn trong mộng giấc khuê phòng [1]”, chỉ là không biết huynh ấy...trên chiến trường khói lửa liên miên, hiện giờ có còn sống? Mọi chuyện có được tốt hay không?

[1] Trích hai câu thơ trong Lũng Tây hành của nhà thơ Trần Đào

32. Q.2 - Chương 2: Lúc Canh Khuya Đêm Thẩm

Ngày thứ hai, ngày thứ ba... ngày nào sau đó Lão phu nhân cũng đều hỏi chuyện viên phòng [1] của tôi và Thẩm Hồng lúc vẫn an buổi sáng. Hỏi đã lâu nhưng vẫn chưa có câu trả lời khẳng định, Lão phu nhân càng nổi cáu.

[1] Viên phòng: Chuyện vợ chồng

Sáng sớm hôm đó, lúc Lão phu nhân hỏi, Thẩm Hồng im lặng không nói. Tôi cười đáp: “Đa tạ Lão phu nhân tác thành. Cửu Dung và tướng ông đã bàn bạc ổn thỏa rồi, chuyện viên phòng, định là tối nay ạ”.

“Thật ư?” Lão phu nhân thoáng hiện niềm vui, hỏi. Tôi mỉm cười gật đầu, đưa mắt về phi Thẩm Hồng, chàng cũng đành phụ họa theo: “Tất cả đều theo ý của mẹ”. Lão phu nhân vỗ tay cười to: “Tốt tốt tốt! Quyết định vậy đi. Cúc ma ma, A Thanh, các người mau đi giúp Đại công tử dọn dẹp phòng ốc sạch sẽ, sau đó trở về bẩm báo cho ta. Hồng nhi, con và Dung Nhi, nhất định phải sinh một bé trai cho Thẩm gia, sản nghiệp Thẩm gia lớn thế này, vẫn đang chờ các con kế thừa đây”.

Tôi hơi nhú mày, âm thầm thở dài, chỉ một câu này của Lão phu nhân mà không biết đã sinh ra bao nhiêu sóng gió. Bởi tôi chứng kiến rất rõ, lúc Lão phu nhân nói câu đó, sắc mặt Mai Phiêu Nhi và phu thê Thẩm Tề đều thay đổi.

Lão phu nhân lại nói thêm: “Cửu Dung, con gả vào Thẩm gia, Thẩm gia đối xử với con xem như cũng không đến nỗi nào. Nếu có thể sinh cho họ Thẩm một bé trai, ta sẽ làm chủ mẫu bảo Thẩm Hồng đưa con lên làm chính thất”. Tôi vội tạ ơn.

Chuyện viên phòng cứ định đoạt như vậy. Vấn an xong trở về, , Thẩm Hồng luôn rầu rĩ không vui. Tôi thấy vậy, trong lòng có phần tức giận, xem điệu bộ của chàng, như chuyện viên phòng là tôi vớ bở của chàng vậy, tôi cũng ra vẻ giận dỗi không thèm để ý tới chàng.

Trở vào phòng, chàng thấy ánh mắt tôi hình như hơi giận mới dịu giọng an ủi: “Cửu Dung, nàng không cần như thế, viên phòng... việc đó...”. Chàng bấm bụng mà nói: “Đâu phải chuyện nhỏ”.

Tôi lườm chàng một cái, cười bảo: “Ai thêm viên phòng với chàng? Chàng đừng làm cái vẻ mặt như phải xông ra pháp trường vậy, được chứ?”.

Chàng đáp ứng: “Không phải nàng nói với Lão phu nhân rằng... rằng đêm nay chúng ta sẽ viên phong sao?”

Tôi làm mặt nghiêm túc nói: “Thẩm Hồng ca ca, thiếp gọi chàng một tiếng ‘tướng công’ là do vướng phải thân phận hiện giờ của mình mà thôi. Kỳ thật thiếp biết, trong lòng chàng vẫn nhớ mãi không quên tỷ tỷ. Gả cho chàng làm lẽ, cũng do thiếp có nỗi bất đắc dĩ, chứ không phải là từ đáy lòng có tình cảm phu thê với chàng. Nhưng nếu ông trời đã an bài cho chúng ta bên nhau, chuyện viên phòng chỉ e... chỉ e là không thể tránh được. Hiện giờ chúng ta đều cần có thời gian để tiếp nhận đối phương, và cũng để cho đối phương tiếp nhận mình”.

Thẩm Hồng cúi đầu không nói, sai một lúc trầm tư mới lên tiếng: “Cửu Dung, nàng nói rất phải. Nhưng mà tối hôm nay...”.

Tôi cười đáp: “Thiếp tự có cách”.

Cả một ngày sau đó, Thẩm Hồng làm việc gì cũng không yên lòng, tôi cứ cười chàng mãi.

Bóng tối buông xuống rất may, ăn cơm tối xong, chúng tôi đến vấn an Lão phu nhân, Lão phu nhân cười bảo: “Trời không còn sớm nữa, các con về nghỉ ngơi đi”.

Về đến phòng ngủ của Thẩm Hồng, Cúc ma ma và A Thanh đã chờ sẵn bên ngoài từ lâu. Thấy chúng tôi, Cúc ma ma chào đón, lấy lòng bằng mọi cách: “Đại công tử, hôm nay là lần đầu tiên cậu và Tiểu thiếu phu nhân viên phòng. Lão phu nhân đặc biệt cho Minh Nguyệt Hân Nhi và Bảo Bảo nghỉ, để bà già này chờ ở bên ngoài, nếu có cần gì, cứ thông báo là được rồi”.

Thẩm Hồng có phần lúng túng, không nói được một lời. Tôi tươi cười nói: “Thế thì phiền ma ma vậy. Giờ tuy là tháng Sáu, nhưng lúc nửa đêm nửa hôm thời tiết cũng lạnh. Chỗ ta có một vò rượu hoa quế, xin tặng ma ma và A Thanh uống cho ấm người”.

Cúc ma ma cũng cười nói: “Không cần Tiểu thiếu phu nhân nhọc công lo lắng. Bà già này thân mang trọng trách, nào dám uống rượu để hỏng việc”. Cúc ma ma vừa cười vừa dùng ánh mắt đặc ý nhìn tôi. Từ lúc tôi bước vào cửa nhà họ Thẩm, mãi cho đến sau khi Băng Nhi qua đời, khúc mắc của chúng tôi xem như kết càng sâu.

Tôi cười bảo: “Thế thì thôi vậy. Rõ là làm khó a ma”. Dứt lời, cùng Thẩm Hồng bước vào phòng đóng cửa lại.

Thẩm Hồng nhỏ giọng hỏi tôi: “Cửu Dung, nàng bảo chuyện này phải làm thế nào cho phải?”.

Tôi cười, ra chiều bí hiểm: “Tướng công, chàng có biết chơi tử lệnh không? Chúng ta chơi tử lệnh nhé?”.

Thẩm Hồng không hiểu tôi đang nghĩ gì, gật đầu đồng ý.

Tôi rót nước lọc vào ly trà, cười bảo: “Tướng công, chúng ta chơi tử lệnh thế này. Thiếp đọc một câu thơ, chàng phải tiếp một câu. Ghép thành một bài thơ hoàn chỉnh. Nếu đang chơi, ai không tiếp được, coi như thua, phạt uống ‘rượu’. Chàng thấy thế nào?”.

Thẩm Hồng nghi ngờ nói: “Được”.

Tôi tiến đến, thì thầm vào tai chàng: “Chàng xem, Cúc ma ma và A Thanh đều ở bên ngoài nghe ngóng đấy. Chúng ta chơi trò này trước, để bọn họ cảm thấy vô vị buồn ngủ, mới không can thiệp vào chuyện của chúng ta”.

Thẩm Hồng nghe vậy, tinh thần phấn chấn hẳn lên, cười nói: “Cửu Dung, nhìn tiểu nha đầu nàng ngày thường không nói một lời, tựa như cái hồ lô không miệng, nhưng mà mưu ma chước quỷ trong đầu lại rất nhiều”.

Tôi cười không nói gì. Thẩm Hồng hơi không giữ được bình tĩnh, hỏi: “Cửu Dung, nàng đi trước hay ta đi trước?”.

Tôi nghĩ một chút, nói: “Tướng công, văn nhân từ xưa đến giờ, chàng thích ai nhất? Chúng ta sẽ ngâm vịnh về văn nhân đó, được chứ?”.

Thẩm Hồng buột miệng: “Được! Văn nhân ta ngưỡng mộ nhất, là Giả Trường Sa!”.

Tôi tán thưởng: “Tướng công quả nhiên nặng tình cảm! Giả Trường Sa tài hoa xuất chúng, tiếng tăm lừng lẫy, đáng tiếc bị hạng tiểu nhân ganh ghét, gắp lời gièm pha, ức không đắc chí, cuối cùng đáng tiếc vô cùng! Phận thiếp vụng về, xin vịnh trước một câu, mời tướng công ứng tiếp”. Tôi nói, trong bụng đã nghĩ ra rồi, vì thế ngâm nga: “Thần này Trường Sa bị dọa dầy. Theo dòng làm phú viếng hồn đây. Mời tướng công”.

Thẩm Hồng khen: “Cửu Dung rất khí phách! Nhưng ta sẽ không thua nàng đâu”. Chàng nghĩ ngợi tiếp lời: “Thường thay lòng ôm văn trị quốc. Chẳng thể làm thần giúp nước ngay”.

Tôi nói tiếp: “Phượng loan đã ân thân buồn ngầy. Nhân tài bỏ cuộc có ai hay?”.

Thẩm Hồng đón lời: “Hậu nhân chỉ thương văn chương đẹp Tựa quân vương hỏi quỷ thần này [2]”.

[2] Bài thơ trong chương này do Kinh Cức Điếu làm – chú thích của tác giả.

Một bài thơ thất luật đã hoàn thành. Chúng tôi không hện mà cùng mỉm cười. Thẩm Hồng thở dài: “Ta tự phụ tài hoa xuất chúng, đọc nhiều sách vở, chưa từng nghĩ rằng hôm nay sẽ thua một cô gái như nàng. Cửu Dung thật tài tình, khí phách lại càng không thua trang nam nhi, ta tự phạt một chén”.

Tôi mỉm cười, không nói một lời.

....

Đêm sâu hun hút, lặng ngắt như tờ. Tiếng mõ của người gõ mõ cầm canh bên ngoài nặng nề vang lên.

Tôi lặng lẽ đẩy cửa ra, Cúc ma ma và A Thanh quả nhiên đã ngủ rồi. Tôi đóng cửa, rón rén quay trở lại, cười bảo: “Đều đang ngủ, tướng công, đêm đã khuya rồi, chúng ta nghỉ ngơi đi”.

Sắc mặt Thẩm Hồng hơi thay đổi, nửa muốn nói nửa lại không: “Chẳng phải chúng ta đã nói trước là không viên phòng rồi sao?”.

Tôi cười nói: “Ai muốn viên phòng với chàng? Nhưng mà cũng không thể thức trắng một đêm chứ”.

Thẩm Hồng như được đại xá, vội vàng nói: “Ta ngủ dưới đất. Cửu Dung, nàng ngủ trên giường đi”.

Tôi mỉm cười: “Sau này những ngày như thế này chỉ sợ sẽ rất nhiều. Chẳng lẽ ngày nào cũng vậy sao? Tướng công, chúng ta đều ngủ trên giường đi”.

Thẩm Hồng miễn cưỡng gật đầu. Thế là chúng tôi cùng chung chăn gối mà ngủ. Một đêm im tiếng.

33. Q.2 - Chương 3: Rừng Trúc Tan Bóng Mờ

Buổi sáng hôm sau, Thẩm Hồng tỉnh dậy từ sớm, ngồi bên cạnh giường chờ tôi thức giấc. Đôi mắt chàng hơi sưng, có lẽ là một đêm không ngon giấc.

Tôi cũng không để ý đến chàng, cứ thế rửa mặt chải đầu trang điểm. Chàng tìm một con dao nhỏ, cứa vào ngón giữa, nặn ra chút máu rồi lau vào tấm trải giường. Tôi kinh hãi, vội hỏi chàng hà tất tự làm mình bị thương như vậy.

Chàng mỉm cười, có phần xấu hổ nói: “Ta vốn tưởng nha đầu nàng biết tất cả mọi thứ, nhưng không ngờ thì ra cũng có thứ nàng không biết. Hôm nay là ngày đầu tiên chúng ta ‘viên phòng’, mẹ đương nhiên sẽ

sai Cúc ma ma và A Thanh tới kiểm tra tấm trải giường có điểm...có điểm đỏ không”. Nhất thời, tôi cũng xấu hổ theo.

Vì tạo thành biểu hiện giả “đêm xuân sao ngắn, ngày lên vội [1]”, tôi và Thẩm Hồng gần trưa mới đến chính đường vãn an Lão phu nhân. Hiện giờ Thẩm Hồng không cần tôi dìu cũng đã có thể tự bước đi. Mặc dù còn hơi loạng choạng, nhưng càng ngày càng vững chãi hơn.

[1] Trích câu thơ trong tác phẩm Trường hận ca của nhà thơ Lý Bạch.

Tới chính đường, Lão phu nhân vẫn mang vẻ mặt trang nghiêm ngồi giữa phòng, phu thê Thẩm Phúc, Thẩm Tề đều im như ve sầu mùa đông đứng hai bên, không nói tiếng nào. Không khí trong chính đường hình như hơi kỳ lạ. Lão phu nhân thấy Thẩm Hồng, sắc mặt có chút quang quẻ hơn. Bà dạt dào quan tâm hỏi han: “Hôm qua hai đứa có tốt không?”. Trong lời nói mang thâm ý khác. Thẩm Hồng lập tức bẩm báo: “Mẹ, con và Dung Nhi rất tốt”. Lão phu nhân thấy Thẩm Hồng đã thay đổi cách xưng hô với tôi, không nghi ngờ gì, khe khẽ mỉm cười.

Bà khoát tay nói: “Hồng Nhi, đến chỗ ta ngồi đi. Hôm nay ta cũng mệt mỏi rồi, cho các con lui xuống”. Phu thê Thẩm Tề vâng lời, Mai Nhiêu Phi lại vẫn mang vẻ mặt không cam chịu nói: “Lão phu nhân, thuốc của con...”.

“Được rồi! Bản thân con chú ý một chút là được. Lấy đâu ra ngày ngày có lắm người muốn đánh muốn giết con như vậy, con đừng để mình mắc bệnh đa nghi.” Dứt lời, Lão phu nhân cũng không đoái hoài gì đến nàng ta nữa. Phu thê Thẩm Phúc cũng đành ngượng ngáp rời đi.

“Mẹ, nhị đệ muội làm sao thế?”, Thẩm Hồng hỏi.

“Cũng không có gì đâu”, Lão phu nhân thông thả nói: “Con bé Phi Nhi này điểm nào cũng tốt. Mỗi tội mở miệng là không chịu tha cho người ta, đặc tội rất nhiều người. Thế nên hiện giờ mang thai, ngày nào cũng nghi thần nghi quỷ, hôm nay còn nói với ta, có người bỏ hồng hoa vào thuốc uống hàng ngày của mình”.

Thẩm Hồng nghe thế, cũng cười một tiếng ra chiều đã hiểu. Còn tôi lại kinh hãi vô cùng, tôi biết mọi chuyện sẽ không đơn giản như thế. Ngay sau đó, Lão phu nhân nói với Thẩm Hồng việc để cho chàng quay lại phường rượu của Thẩm gia đăng quản lý gia nghiệp, một câu tôi cũng nghe không lọt.

Ngày hôm đó, tôi có phần tâm thần bất an. Tôi xuất thân thôn dã, vốn chưa từng trải qua ân oán tình thù của gia tộc giàu sang quyền thế, nhưng một khi bị cuốn vào, lại thấy cuồng phong bão táp chẳng khác gì chiến trường trong lời của những người kể chuyện. Tôi gả vào Thẩm gia còn chưa được một năm, Liễu Vũ Tương, Băng Nhi, Lạc Lạc đều đã lần lượt chết đi trong sóng gió nguy nan, tiếp theo, sẽ đến phiên ai đây?

Tôi ngồi bên cửa sổ một mạch đến tận tối, đem khuya thanh vắng, trong lòng tôi cảm thấy vô cùng buồn chán, liền một thân một mình dạo bước trong sân.

Ánh trăng như lụa, trời như nước biển, tiếng dế kêu tạo thành một bản hòa ca đẹp đẽ. Tâm tình tôi rất khoan khoái, đi thẳng một mạch không dừng bước, trong lúc lơ đãng, bóng đêm đã sâu lắng hơn.

Không biết đã đi bao lâu, tôi xoay người nhìn lại, mới giật mình phát hiện bản thân đã đến rừng trúc phía sau khóa viện [2] - nơi ở của phu thê Thẩm Phúc. Vừa định quay gót bỏ đi, tôi chợt nghe trong rừng trúc có âm thanh nghẹn ngào kìm nén truyền ra, nửa đêm nghe thấy như tiếng kêu ma quỷ, khiến người ta kinh hồn khiếp vía.

[2] Khóa viện: Viện tử nằm ở hai bên cửa chính viện

Bụng dạ sinh nghi, tôi liền đánh bạo đi vào trong vài bước nữa. Lá trúc xào xạc, tiếng khóc kia bỗng nhiên ngừng lại. Xuyên qua đám lá trúc thưa thớt, từ xa xa, tôi thấy dưới ánh trăng lạnh như nước, hương án được bày ra, phía trên sắp mấy bài vị, mùi hương vẫn vít, có bóng một nữ tử gầy yếu quỳ gối trước hương án, lặng lẽ rơi lệ. Hồi lâu sau, nữ tử mới nghẹn ngào nói với hương án: “Nếu các người muốn trách, cũng không trách ta được...”. Do cách quá xa, âm thanh đang nói kia lại nghèn nghẹt nặng nề, cho nên không nghe rõ là giọng của ai.

Đúng lúc này, tôi bỗng cảm thấy không thở được, có người đang bóp chặt cổ tôi từ phía sau.

Lực tay của kẻ đó vô cùng mạnh. Tôi bị tập kích bất ngờ, lại chưa từng dự liệu trước, cho nên chỉ trong nháy mắt, đã bị bóp cổ tới mức thở không ra hơi. Tôi quờ tay ra sau, cố đẩy kẻ đó ra, nhưng hoàn toàn chẳng thấm vào đâu. Tôi dồn sức muốn hô to, nhưng cổ họng khô khốc, cảm thấy hơi thở dù chỉ tí xíu cũng không còn, tuyệt nhiên không hô lên được. Thậm chí tôi còn nghe thấy cả tiếng cổ mình bị vặn.

Tôi thấy toàn thân càng ngày lúc khó chịu, gần như ngã quỵ xuống đất. Ánh sáng nơi vầng trăng bợt bặt, giữa lúc hốt hoảng, đồ như tôi nghe thấy tiếng Băng Nhi đang vẫy chào từ phía xa.

“Cửu Dung tẩu tẩu, Cửu Dung tẩu tẩu, tẩu ở đâu...” Đúng lúc này, chợt có tiếng hô hoán vọng vào tai tôi. Tâm tư của tôi bỗng chốc sáng tỏ, là giọng Băng Ngưng, giọng nói đó hết sức hoảng loạn. Lúc đó, kẻ đứng phía sau lưng tôi hiển nhiên cũng nghe thấy tiếng Băng Ngưng, bàn tay bóp cổ tôi cũng bất giác nói lỏng. Tôi muốn nhân cơ hội này đẩy kẻ đó ra, nhưng không còn chút sức nào, lực bất tòng tâm.

Kẻ đó dồn hết sức lực vào đôi tay, hận không thể bóp chết tôi ngay lập tức. Tôi vừa mới được giải thoát đôi chút, lại bắt đầu lâm vào trạng thái tưởng chừng ngạt thở. May mà giọng nói của Băng Ngưng càng lúc càng gần, bắt đầu nghe được cả tiếng bước chân. Bàn tay kẻ đứng sau tôi bắt đầu run lên. Kẻ đó dứt khoát buông tôi ra, lách mình tháo chạy vào rừng trúc. Gần như cùng ngày lúc đó, Băng Ngưng đã đi đến bên cạnh tôi.

Nhìn thấy tình trạng của tôi, Băng Ngưng chấn động, tiến lại gần, đỡ lấy tôi, quỳnh quáng kêu: “Cửu Dung tẩu tẩu, tẩu...tẩu làm sao thế? Tẩu không sao chứ?”

Tôi ho khan rất lâu, hơi thở mới có phần thông thuận, nói đầy khó khăn: “Băng Ngưng, muội nhìn...nhìn hương án...”. Tôi cố hết sức giơ tay lên, chỉ cho Băng Ngưng xem. Băng Ngưng nhìn theo hướng tay tôi chỉ, nhìn hồi lâu, nói: “Cửu Dung tẩu tẩu, hương án nào cơ? Chỗ đó chỉ là mặt cỏ trống không thôi”. Tôi nghe vậy, trong lòng lấy làm kinh hãi, bảo cô bé đỡ đến xem, quả nhiên là trống không.

Tôi thở dài, không nói một lời. Băng Ngưng hỏi: “Cửu Dung tẩu tẩu, vừa rồi hình như muội thấy có bóng người tháo chạy, sau đó thì thấy tẩu ở đây, có phải là... có người muốn hại tẩu không?”

Tôi chậm rãi gật đầu, nói nhỏ: “May mà muội tới sớm, nếu tới muộn chút nữa, ngày này sang năm chính là ngày giỗ của ta rồi”.

Băng Ngưng sắc tay áo lên, giận giữ nói: “Cửu Dung tẩu tẩu, tẩu đối xử với mọi người tốt như vậy, ai lại nhẫn tâm đến vậy, có thể ra tay đối với tẩu tàn nhẫn thế này? Nếu tẩu biết đó là ai, hãy nói uội biết, Băng Ngưng muội sẽ xả cơn giận này giúp tẩu”.

Tôi lắc đầu, nói: “Ta cũng không biết là ai. Phải rồi, Băng Ngưng, đã trễ thế này, sao muội lại chạy đến đây tìm ta?”

34. Q.2 - Chương 4: Vì Yêu Mà Sinh Phiền

Sắc mặt Băng Ngưng trở nên hơi kỳ dị, cô bé nói: “Cửu Dung tẩu tẩu, chuyện này, nói ra kẻ cũng có chút kỳ quái. Tối hôm nay, sau khi muội luyện kiếm xong, vốn đã lên giường ngủ từ sớm. Ai ngờ, nằm ngủ chưa được bao lâu thì thấy Băng Nhi tỷ tỷ đứng ở cửa sổ một mực gọi tên muội. Muội thấy tỷ ấy, trong lòng vui lắm, bảo: “Tỷ tỷ, tỷ về thăm muội à? Sau này sẽ không đi nữa phải không? Bóng dáng tỷ ấy lúc ẩn lúc hiện, bất định vô chừng, tỷ ấy vẫy tay với muội, nhưng muội không cầm được tay tỷ ấy. Tỷ ấy chỉ một mực nói: Băng Ngưng muội muội, muội muội, mau tỉnh lại đi, đi đến rừng trúc ở khóa viện, cứu Cửu Dung tẩu tẩu. Cứ nói thế mới lần lần. Muội giật mình tỉnh giấc, nghĩ đến tình hình trong mơ, cảm thấy vô cùng rõ ràng, bèn cầm kiếm chạy đi tìm tẩu. Đại ca nói tẩu không có ở trong đó, trong lòng muội hoảng hốt quá, buông ra một câu: Có lẽ Cửu Dung tẩu tẩu đã xảy ra chuyện rồi. Sau đó muội liền chạy thẳng vào rừng trúc. Nào ngờ, quả nhiên thấy có người muốn hại tẩu”.

Nghe xong lời Băng Ngưng nói, tôi ngăn ra, tự nhủ: “Chẳng lẽ là Băng Nhi thật? Chẳng lẽ trên đời thật sự có quỷ thần?”.

Đúng lúc này, tiếng kêu la của tốp người Thẩm Hồng, Minh Nguyệt Hân Nhi, Bảo Bảo cũng dần dần truyền đến. Bọn họ đang dồn dập gọi tôi và Băng Ngưng. Băng Ngưng vội lớn giọng đáp: “Đại ca ca, bọn muội ở trong này này!”.

Tốp người Thẩm Hồng nghe Băng Ngưng gọi to, cùng nhau xông đến. Minh Nguyệt Hân Nhi đang cầm đèn lồng, thấy dáng vẻ tôi thì hét to một tiếng, đèn lồng trong tay rơi “bộp” xuống đất, Bảo Bảo vội vàng dập tắt ngọn lửa của đèn.

“Dung Nhi, nàng...nàng đã xảy ra chuyện gì vậy?” Thẩm Hồng kinh ngạc hỏi.

Tôi còn chưa kịp trả lời, Băng Ngưng đã đáp: “Có người muốn giết hại Cửu Dung tẩu tẩu, may thay muội tới kịp”. Hơi thở của tôi vẫn chưa ổn định, miễn cưỡng gật gật đầu.

Sắc mặt Thẩm Hồng biến thành kinh sợ, vội nói: “Dung Nhi, nàng không sao chứ?”. Tôi gượng cười lắc lắc đầu.

“Rốt cục kẻ nào xấu xa thế, lại rắp tâm muốn hại chết cô? Tiểu thiếu phu nhân, đều tại em gần đây không chăm sóc tốt cho cô, em... em... em sau này sẽ không chạy lung tung nữa, thời thời khắc khắc đều ở bên cô...”, Minh Nguyệt Hân Nhi nước mắt nói.

“Trước tiên đừng nói nhiều như vậy nữa, trở về phòng rồi hãy nói”. Thẩm Hồng nói xong, bế tôi lên, đi về phía sân trong, nơi chúng tôi ở. Tuy rằng sức khỏe của chàng đã bình phục khá, nhưng bế tôi vẫn hơi trầy trật. Thân thể tôi kề sát lồng ngực chàng, một mùi hương nam tính mộc mạc khiến tôi nhất thời cảm thấy an ổn, lại đôi phần mê say. Loại cảm giác này ít nhiều hơi giống như người rơi xuống nước bỗng bắt được một gốc cây cứu mạng. Trong đó có vài phần yêu thương, vài phần tín nhiệm, vài phần là nương tựa, vài phần là cảm kích, tôi không thể phân biệt được rõ ràng.

Trở vào trong phòng, đặt tôi xuống giường, Thẩm Hồng mệt đến nỗi thở hổn hển. Chàng vừa căn dặn Bảo Bảo xoa bóp thư giãn cho tôi, lại vừa dặn Minh Nguyệt Hân Nhi đi nấu canh để tôi uống cho đỡ sợ, vội vàng vàng, một lúc sau mới yên tĩnh lại. Chàng ngồi bên cạnh giường tôi, hình như cố dồn hết dũng khí, kéo lấy một bàn tay tôi, hòa nhã nói: “Dung Nhi, nàng cứ nghỉ ngơi trước đi đã. Những cái khác chờ nàng khỏe lại rồi nói sau cũng chưa muộn”.

Tôi nằm trên giường, nhẹ nhàng gật đầu, nói: “Kẻ hại thiếp chưa chắc sẽ không hại chàng, chàng nhất định phải cẩn thận”. Thẩm Hồng đáp lại, đi ra ngoài. Một khắc khi chàng đóng cửa phòng, tôi bỗng cảm thấy khóe mắt mình ướt ướt.

Sáng sớm hôm sau, khi tôi tỉnh lại, Thẩm Hồng đã chờ sẵn bên giường. Chàng dịu dàng nói: “Dung Nhi, hôm qua nàng bị hoảng sợ, thân thể yếu ớt, uống chút canh sâm bồi bổ đi”. Chàng vừa nói vừa nhận bát tổ yến từ tay Minh Nguyệt Hân Nhi, sau khi thổi nguội bớt, đút cho tôi từng muỗng từng muỗng. Trong chốc lát đó, thứ tình cảm không lời nào có thể diễn tả được đã phơi phới trong lòng tôi.

Thẩm Hồng, nói: “Dung Nhi, những việc nàng phải chịu đựng đều do ta mà có. Là kẻ nào làm, trong lòng ta cũng có thể đoán ra. Đối với nàng, ta thật sự muôn vàn áy náy. Từ khi nàng gả vào Thẩm gia đến nay, chẳng những không được sống một ngày yên ổn, ngược lại còn liên lụy nàng mang vạ, thật sự là lỗi của ta”.

Nghe Thẩm Hồng nói những câu này, lòng tôi lại lạnh đi trong nháy mắt. Chàng làm vậy với tôi, chẳng qua chỉ để bồi thường mà thôi. Tôi cười không nói, trong một chốc chợt có cảm giác không biết “đêm nay là cái đêm nào [1]”. Trong lòng Thẩm Hồng vốn có một cảnh liễu tươi xanh mượt mát bên bờ sông Di, còn lòng tôi chẳng phải cũng thường xuyên theo cánh hồng nhận bay hoài đến quan san Lâu Lan xa xôi phía đằng tây đó ư? Thôi thôi, vận mệnh cuộc đời đã định hữu duyên vô ái, nếu đã không thể gian truân đỡ đỡ, âu nâng khay ngang may cũng tốt.

[1] Nguyên văn là Kim tịch hà tịch, trích trong bài Trừ mâu của Kinh Thi

Uống xong bát canh, Thẩm Hồng lại nhẹ nhàng nói: “Dung Nhi, hôm nay nàng không cần đến chính đường vấn an mẹ đâu. Ta sẽ nói rõ tất cả, xin Lão phu nhân chủ trì công bằng”. Tôi thấy khuôn mặt chàng trong lúc đó như loáng thoáng có lời khó nói, đã xác định rõ suy nghĩ trong lòng chàng. Đêm qua có kẻ mưu toan dồn tôi vào chỗ chết, hẳn không phải là người phía phu thê Thẩm Phúc, mà là người bên phía phu thê Thẩm Tề, hoặc có thể vốn là một trong số bốn người đó. Tất cả bọn họ đều là người chí thân với Thẩm Hồng, bản thân Thẩm Hồng hẳn không muốn người thân của mình chịu trừng phạt quá nặng, làm hại gia đình.

Tôi nở nụ cười, thuận theo ý chàng, nói: “Nghe theo lời tướng công vậy. Việc này vốn nói ra cũng được, không nói ra cũng được, cứ nên lấy đại cục làm trọng”. Thẩm Hồng nghe tôi nói thế, ngược lại ngẩn người

ra: “Dung Nhi, đây...đây thật sự là ý nghĩ trong lòng nàng?”.

Tôi cười gật đầu. Thẩm Hồng nhất thời có chút cảm động, không kìm được, nắm tay tôi, bảo: “Dung Nhi, cảm ơn nàng. Nàng đúng là một thê tử tốt khéo hiểu lòng người”. Vừa mới dứt lời, chàng mới phát hiện ra bản thân mình lỗ mãng, vội rút tay về. Trên mặt tôi như có rặng mây hồng bay qua, tôi nhẹ nhàng nói: “Có gì đâu mà”.

Giữa một buổi sớm mùa hạ, từng đợt từng đợt hơi mát thấm vào người, bên ngoài thì thoảng có mấy tiếng chim tước kêu to, chí cha chí chách, trong phòng lại tĩnh lặng đến tới ngay cả cây kim thêu hoa rơi xuống đất cũng có thể nghe rõ.

Đúng lúc này, Minh Nguyệt Hân Nhi đẩy cửa vào, hét lên: “Đại công tử, Tiểu thiếu phu nhân, Lão phu nhân mời hai người sang bên ấy”.

Sắc mặt cô cả tôi và Thẩm Hồng đều trầm xuống, hỏi: “chuyện gì thế?”

Phá vỡ trạng thái có phần mập mờ giữa tôi và Thẩm Hồng, Minh Nguyệt Hân Nhi hơi ngượng, gãi gãi đầu, nói: “Chuyện đêm hôm qua, không biết ai đó đã nói với Lão phu nhân trước rồi, sáng sớm hôm nay, Lão phu nhân liền truyền em đến hỏi. Vừa mới hỏi xong đã bảo em đến mời hai người tới”.

Thẩm Hồng lắc đầu bất đắc dĩ, nói: “Cũng được, nếu Bảo Bảo và Băng Ngưng đều hỏi thăm Lão phu nhân rồi, chúng ta cũng đừng ngại nói rõ mọi chuyện ra nữa”.

Tôi không lên tiếng, theo sát sau lưng Thẩm Hồng, Minh Nguyệt Hân Nhi thì đỡ lấy tôi. Trên đường đến đó, tôi vẫn hơi choáng váng, giống như đang dẫm trên bông. Sáng sớm hôm nay, tôi nhìn vào gương đồng, thấy cổ của tôi đã bầm xanh, tuy vụn xiêm y cao cổ nhưng cũng không tài nào giấu được.

Trong lòng tôi biết rõ, ngay lúc này đây Thẩm Hồng ít nhiều đều có phần trách móc mấy cô bé Hân Nhi, Bảo Bảo, Băng Ngưng, trách mấy đứa nhiều chuyện, quấy nhiễu những tháng ngày yên ổn trong nhà. Tôi cũng biết rằng, chuyện này chắc chắn không phải do mấy người Bảo Bảo nói ra, nhất định là kẻ hạ độc thủ, vọng tưởng kẻ xấu tổ cáo trước, giành thế phản công, hoặc giả muốn rửa sạch tội trạng, bày tỏ sự trong sạch.

35. Q.2 - Chương 5: Đôi Bên Hoài Trông Ngóng

Trên chính đường, vẻ mặt ai nấy đều vô cùng nghiêm. Thấy Thẩm Hồng và tôi, Lão phu nhân vội lệnh cho chúng tôi ngồi xuống, sau đó hỏi: “Cửu Dung, tối hôm qua rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Là kẻ nào mưu toan muốn làm hại con? Con nói cho ta biết, nhất định ta sẽ làm chủ cho con”.

Tôi liếc mắt nhìn Thẩm Hồng một cái, cúi người nói: “Lão phu nhân, đêm hôm qua khuya khoắt vắng người, con không nhìn rõ thứ gì hết. Mưu toan hại con. Nói không chừng là con chó con báo cũng nên, chứ chưa chắc đã là người. Vì sự bình an trong nhà, xin Lão phu nhân đừng tiếp tục truy xét nữa. Nếu không điều tra ra được điều gì, làm cho cả nhà từ trên xuống dưới ai nấy đều thấy bất an thì cũng không tốt”. Ngụ ý của tôi chính là, nếu điều tra ra được điều gì, điều tra ra được đó là người thân của Lão phu nhân thì lại càng không tốt.

Lão phu nhân nhìn chằm chằm vết máu ứ xanh trên cổ tôi một hồi, thở dài: “Cũng được cũng được. Làm theo lời Cửu Dung vậy, chuyện lần này dừng ở đây. Nếu còn tái phạm nữa, ta chắc chắn sẽ tra rõ chân tướng, đưa kẻ tiểu nhân cố tình gây chuyện đó lên quan phủ điều tra”. Ý của bà là, trong lòng bà biết rõ có người hại tôi, nhưng vì Thẩm gia, tha cho kẻ đó một lần.

Giờ khắc này, sắc mặt mỗi người từ già đến trẻ của Thẩm gia đều gần như nhau, ngay cả Mai Nhiêu Phi thích thể hiện hỷ nộ ra mặt nhiều nhất cũng không có chút biểu cảm nào. Lão phu nhân lại nói: “Cửu Dung, tuy rằng ta cao tuổi, nhưng cũng không phải một người không biết phân biệt được phải trái đúng sai. Con làm vậy để bảo toàn Thẩm gia, ta nhìn trong mắt, đương nhiên cũng sẽ ghi nhớ trong lòng. Con có yêu cầu gì, đừng ngại nói ra, ta sẽ cố gắng cho con được thỏa lòng”.

Tôi nghĩ một chút, nhân cơ hội nói: “Cửu Dung đúng thật có một chuyện, xin Lão phu nhân tác thành. Hiện giờ tướng công quay về phường rượu làm việc, trong lòng con rất lo cho sức khỏe của chàng, bởi vậy

đặc biệt muốn xin Lão phu nhân cho con được đến phường rượu cùng với tướng công, để có thể chăm sóc cho chàng mọi nơi mọi lúc”. Trong lòng tôi nghĩ, đã có người đến cả tôi cũng muốn loại trừ, vậy thì bên cạnh Thẩm Hồng lại càng nguy cơ tứ phía. Chàng là con người ngay thẳng chính trực, không biết đề phòng kẻ khác, nếu tôi không nghĩ cách để ở bên cạnh chàng nhiều hơn, nói không chừng, một lúc nào đó chàng sẽ bị người ta hãm hại.

Lão phu nhân cười nói: “Đây cũng không phải là chuyện gì to tát. Con cứ nghỉ ngơi cho khỏe trước đã, rồi cùng Thẩm Hồng đến phường rượu, theo bên cạnh chăm sóc nó. Hồng Nhi, con có ý kiến gì với chuyện này không?”.

Về mặt Thẩm Hồng lại không thoải mái cho lắm, chàng miễn cưỡng nói ra hai tiếng trong cuống họng: “Không có”.

Cúc ma ma ở bên cạnh nói: “Lão phu nhân, người nhìn đôi vợ chồng son này xem, thật là ngọt ngào như mật, gắn kết như dầu, ngày người bỗng chốc xem chừng sắp đến rồi”.

Sắc mặt Lão phu nhân cũng hết sức vui mừng, Bà phát ta nói: “Ta thấy mệt rồi. Các con lui xuống cả đi”. Vì thế tất cả mọi người trong phòng đều hành lễ rồi đi.

Dọc đường đi, Thẩm Hồng chỉ chăm chăm bước về phía trước, không hề để ý đến tôi. Tôi cũng hơi giận, bản thân không thêm đoái hoài đến chàng. Đi được một hồi, tôi vô ý vấp phải hòn đá, ngã thẳng về phía trước.

“Tiểu thiếu phu nhân, cẩn thận!” Minh Nguyệt Hân Nhi kêu to, chạy lại đỡ tôi. Lúc này, một bàn tay to lớn từ phía trước vươn tới, giữ lấy thắt lưng tôi. Là Thẩm Hồng.

“Không sao chứ?” Chàng vừa hỏi vừa vội vàng rút bàn tay đang đặt trên thắt lưng của tôi về.

Mặt tôi cũng đỏ bừng lên, tôi cúi đầu, nhẹ nhàng nói: “Không sao hết”.

Trong phút chốc, chúng tôi đều không lên tiếng, chỉ ngẩn ngơ đứng yên đó. Lúc này, Minh Nguyệt Hân Nhi bỗng nhiên chạy lên đằng trước, quát to một tiếng: “Tiểu thiếu phu nhân, đứng im!”. Con bé vừa quát vừa thật cẩn thận bắt lấy cánh hồ điệp vờn hờ trên đầu tôi. Thì ra là do đứng lâu, mùi hương liệu trên tóc tôi khiến cho con bướm tưởng là hoa tươi, bèn dừng chân hút mật. Thẩm Hồng không kìm được mỉm cười.

Giờ tôi mới nhìn chàng, bình tĩnh nói: “Thiếp biết trong lòng chàng đang nghĩ gì. Lãnh Cửu Dung thiếp vốn không phải loại người như vậy”. Chàng nhìn vào đôi mắt trong như nước của tôi gật đầu nói: “Ta biết, ta đã sai rồi, Dung Nhi”.

Trong lòng chàng vốn cho rằng tôi sai người đến bẩm với Lão phu nhân về chuyện bị hại ngày hôm qua, hôm nay lại cố ý làm người tốt trước mặt Lão phu nhân. Nhưng chung quy chàng vẫn không phải là kẻ ngốc, xem như có thể hiểu tôi, cuối cùng vẫn nghĩ thông suốt. Đây cũng xem như một chuyện tốt. Có điều tôi và chàng đứng trong vườn quá lâu, dẫn đến chuyện cánh hồ điệp, lại bị coi như là trò cười truyền khắp Thẩm gia. Từ đó về sau tôi đi trong viện nhà họ Thẩm, thường xuyên nghe đám hạ nhân xì xào bàn tán: “Đại công tử và Tiểu thiếu phu nhân hay lắm nhé, ngày ngày nhè nhau trong phòng vẫn chưa đủ, lại còn đôi bên trông ngóng trong vườn nữa chứ, nhè bao lâu thì không biết, nhưng mà nghe nói còn thu hút cả một đàn bướm đậu trên đầu Tiểu phu nhân, hai người cũng chẳng phát hiện ra!”. Càng về sau này, câu chuyện ngày càng thần kỳ hơn, dám nói tôi và Thẩm Hồng nhìn nhau ba ngày ba đêm, làm cả đàn bướm bay đến rập rờn cả khu vườn này nọ, thật sự là có thể nói làm nhân thành cọng [1].

[1] Thành ngữ, nghĩa đen là, ba người nói có hổ, thiên hạ cũng tin là có hổ thật. Nghĩ bóng là, dù ột việc có sai lầm đến đâu, nếu nhiều người đã có cùng một nghị luận, thì cũng dễ khiến người ta nghi hoặc rồi đem bưng tin mà cho là phải.

Bắt đầu từ hôm đó, ngày nào tôi cũng theo Thẩm Hồng đến phường rượu giúp việc. Chàng làm việc ngay ngắn gọn gàng, trước là qua lại bán hàng làm ăn, sau là chỉ huy thợ thuyền vận chuyển, việc lớn việc nhỏ nào cũng đều tự mình làm. Tính cách của Thẩm Tề tuy rằng bụng dạ kín đáo, thâm tàng bất lộ, nhưng đối với việc buôn bán của phường rượu lại không lười biếng chút nào, việc gì cũng tự mình nhúng tay vào, cực kỳ đề tâm. So với hai người họ, Thẩm Phúc hoàn toàn khác biệt. Ngày nào Thẩm Phúc cũng mang theo

mấy cái hộp đựng để hoặc xách theo một cái lồng chim tước, chỉ đi một vòng phường rượu cho có lệ, chẳng mấy chốc đã không thấy tăm hơi.

Tôi đưa Minh Nguyệt Hân Nhi, Bảo Bảo, Bằng Ngưng theo, giúp làm một số việc trong khả năng cho phép ở phường rượu, có đôi khi cũng giúp hâm trà đưa nước, ăn ở hết sức hào hợp với mấy người. Thoát khỏi sự trói buộc của Đại viện Thấm gia, tâm tình mỗi người đồ đều như đều hân hoan hơn hẳn.

Hôm đó, Minh Nguyệt Hân Nhi bỗng nhiên tìm tôi, thẹn thùng nói: “Thiếu phu nhân, em muốn xin cô một việc”. Từ sau khi Lão phu nhân cho phép tôi theo Thấm Hồng đến phường rượu, cả nhà từ trên xuống dưới đã không còn gọi tôi là “Tiểu thiếu phu nhân” nữa mà là “Thiếu phu nhân”. Tôi nhìn thần thái ngại ngùng không thể che giấu của Minh Nguyệt Hân Nhi, cảm lòng chẳng được, trêu chọc con bé: “Em tính xin ta thả em ra khỏi Thấm gia, để em xuất giá hả? Năm nay em cũng mười lăm mười sáu tuổi rồi, nên gả cho người ta đi thôi”.

Minh Nguyệt Hân Nhi trừng mắt nhìn tôi, hai tay chống nạnh giận dữ nói: “Người ta đến nói năng nghiêm chỉnh với cô, cô lại cứ trêu chọc người ta, chẳng có dáng dấp chủ nhân nào hết!”.

Tôi cố nén cười, nói: “Rồi rồi rồi, mời Minh Nguyệt Hân Nhi cô nương cứ nói, ta đang nghe đây”.

Minh Nguyệt Hân Nhi lại bắt đầu đỏ mặt: “Thiếu phu nhân, em nghe nói trong phường rượu còn một chức ‘tửu vĩ công’, liệu có thể xin cô nói với Đại công tử một tiếng, để bằng hữu của em làm không?”.

“Hả?” Tôi không ngờ Minh Nguyệt Hân Nhi vốn muốn xin tôi việc này, bèn hỏi: “Bằng hữu của em là ai, ta có quen không? Chức tửu vĩ công này không phải là ai cũng làm được”. Tửu vĩ công trong phường rượu không giống tửu vĩ công truyền thống khác, chuyên môn uống những phần rượu ủ còn thừa lại của phường rượu. Cái chính là, vẫn phải biết thử rượu. Phải thử được số rượu làm ra đó có tồn tại vấn đề gì hay không, sau khi đảm bảo chắc chắn chất lượng rượu, số rượu này mới có thể bán ra. Bởi thế, đối với hoạt động của phường rượu mà nói, chức trách tửu vĩ công này thật sự hết sức quan trọng.

36. Q.2 - Chương 6: Giông Tố Tửu Vĩ Công (1)

Minh Nguyệt Hân Nhi nghe tôi nói vậy, lại bẽn lẽn khác thường, hồi lâu sau mới đáp: “Người đó, vốn cô cũng biết”.

Tôi ngẫm nghĩ về những người mình biết một lượt, vẫn không nghĩ ra là ai, thế nên cười nói: “Nhưng không biết vị Minh Nguyệt Hân Nhi nói đến là vị nào?”.

“Chính là... chính là... chính là người nuôi ong Tiêu Tiểu.” Minh Nguyệt Hân Nhi khẽ cong khóe miệng, hai gò má đỏ ửng, nói: “Đó chẳng phải là người cô cũng biết sao?”.

Tôi nghe thấy câu trả lời, trái lại lấy làm kinh hãi, hỏi: “Minh Nguyệt Hân Nhi, em và Tiêu Tiểu đó rất thân thiết à? Chuyện từ khi nào vậy?”.

Minh Nguyệt Hân Nhi giậm chân một cái, mặt mũi đỏ bừng, quay mặt qua chỗ khác, đáp: “Cũng tạm”. Từ biểu cảm khác thường này của con bé, tôi cũng hiểu rồi, con bé và Tiêu Tiểu chắc chắn đã mến nhau. Vậy mà chuyện này tôi lại chẳng mấy may hay biết.

Tôi cười bảo: “Rốt cục là chuyện gì hả? Đừng ngại nói cho ta biết. Không chừng ta còn có thể làm chủ hôn cho hai người”.

Lúc này Minh Nguyệt Hân Nhi mới thẹn thùng nói cho tôi biết sự việc, thì ra ngày ấy tôi đưa con bé đến nhà Trần Khai thúc tìm hiểu tung tích của Liễu Vũ Tương, chỉ thấy mỗi Tiêu Tiểu được cứu lên. Sau khi Tiêu Tiểu được Trần Khai thúc cứu, mấy ngày sau sức khỏe cũng dần hồi phục, Trần Khai thúc sợ thu nhận và giúp đỡ y sẽ rước lấy rắc rối, bèn cho y chút ngân lượng, bảo y tranh thủ chạy trốn đến nơi khác đi. Tuy Tiêu Tiểu chỉ có một thân một mình nhưng Duy huyện lại là quê hương của y, càng nghĩ, càng không muốn rời xa. Y không thể trở về chỗ nuôi ong trước đây của mình, cũng không biết làm việc gì khác. Sau cùng lưu lạc thành một kẻ hành khất, xin ăn trên đường để mưu sinh.

Ngày nọ, y đến một gia đình giàu có ăn xin, không những hoàn toàn không xin được gì, ngược lại còn bị người nhà đó thả chó ra cắn bị thương. Y lang thang nơi đầu đường, khổ không kể xiết. Lúc đó, vừa đứng

dịp Minh Nguyệt Hân Nhi mua đồ trên phố, gặp y. Không đành lòng nên cứu giúp, thu xếp cho y ở trong một ngôi miếu đổ nát. Từ sau đó, Minh Nguyệt Hân Nhi đều nhân lúc có thời gian ra phố, đến ngôi miếu nát thăm y, mang cho y một ít thuốc, chút đồ ăn ngon. Dần dà, Tiêu Tiểu lại đem lòng thương mến Minh Nguyệt Hân Nhi cởi mở đáng yêu. Minh Nguyệt Hân Nhi cũng bị sự hài ước bộc trực của y làm cho rung động, hai người tình đầu ý hợp, thăm thiết gắn bó hai mà như một.

Minh Nguyệt Hân Nhi kể đến đây, càng tỏ vẻ ngại ngùng. Con bé nói: “Tiêu Tiểu nói chờ huynh ấy gom đủ bạc sẽ giúp em chuộc thân, rời khỏi Thẩm gia, sau này sinh con đẻ cái, sống những ngày lành của riêng mình”. Tôi nghe xong, nửa vui nửa lo, vui chính là, cuối cùng Minh Nguyệt Hân Nhi cũng tìm được một chốn đi về ỉn; lo chính là, người đó lại là người nuôi ong bị vu tội thông dâm với Liễu Vũ Tương.

Minh Nguyệt Hân Nhi lại nói: “Tiêu thiếu phu nhân, ngoại trừ việc nuôi ong ra, Tiêu Tiểu cũng không biết làm việc gì khác. Nhưng mà hiện giờ, chúng em lại không có nhiều bạc để mở một phường nuôi ong. Vừa lúc tửu lượng của Tiêu Tiểu tốt, em mới xin cô cho huynh ấy làm chức tửu vĩ công kia”.

Tôi hỏi: “Nếu đi nơi khác mở một phường nuôi ong, cần bao nhiêu bạc?”.

Minh Nguyệt Hân Nhi cũng là người thông minh lanh lợi, lập tức hiểu ý tôi muốn giúp, bèn nói: “Thiếu phu nhân, tuy cô có lòng thả em ra khỏi Thẩm gia, nhưng về phía Cúc ma ma, nhất định không thiếu được năm mươi lượng bạc. Muốn mở một phường nuôi ong, e rằng cũng phải vài chục lượng nữa. Nếu lại còn đi xa biệt xứ, mấy khoản này cộng lại, ít nhất cũng tầm một trăm lượng bạc. Số bạc đó vốn không phải nhỏ, đừng nói thiếu phu nhân không có, cho dù cô lấy ra cho em, em cũng không thể nhận. Bản thân cô, trong nhà còn có Lãnh gia cần chăm sóc, không thể không cần đến bạc”.

Tôi không nhịn được cười khở, đúng vậy, đừng nói là một trăm lượng bạc, ngay cả ba mươi lượng tôi còn không có. Từ sau khi gả vào Thẩm gia, toàn bộ số tiền tôi dành dụm riêng hầu như đều đã mang đi tiếp tế cho cha cả. Tôi trầm tư một hồi lâu, mới lên tiếng: “Minh Nguyệt Hân Nhi, không phải ta không chịu giúp em, nhưng em cũng biết, chuyện trước đây của tỷ tỷ và Tiêu Tiểu... nếu bị tướng công biết, e là việc này không dễ thu xếp”.

Minh Nguyệt Hân Nhi mở to hai mắt, lẩm bẩm: “Cô mà cũng không nghĩ ra cách nào ư? Con người luôn không thể bị ngốc chết được”.

Tôi cũng không giận, cười nói: “Em đừng ngại nói ra quyết định trong lòng, nếu em đã nghĩ kỹ càng, cần gì phải đến hỏi ta”.

Minh Nguyệt Hân Nhi vỗ tay nói: “Tất nhiên là thế. Người thông minh nhanh nhẹn, lương thiện đáng yêu, giỏi giang linh hoạt, lại thấu hiểu lòng người, còn nhanh trí động lòng người như Minh Nguyệt Hân Nhi em, nếu trong lòng không có sẵn kế hoạch, cũng không dám đến nói với Thiếu phu nhân cô”.

Tôi cười không nói. Minh Nguyệt Hân Nhi tiếp: “Nghe em này Thiếu phu nhân, Băng Ngưng không phải là người không rõ lai lịch sao? Để Tiêu Tiểu đóng giả thành một người Đông Ngụy, nói là đến Tây Tạng tìm người thân. Để Băng Ngưng đóng giả làm muội muội Tiêu Tiểu đang đi tìm. Băng Ngưng vốn làm việc ở phường tước, cứ như vậy, Tiêu Tiểu chẳng phải là chính danh ngôn thuận ở lại phường rượu làm tửu vĩ công rồi sao?”. Minh Nguyệt Hân Nhi nói xong, vẫn vô cùng hứng khởi: “Tiền lương hằng tháng của tửu vĩ công có khi lên đến ba lượng sáu tiền, cứ như vậy, không quá ba năm, em và Tiêu Tiểu có thể tự do rồi, còn mở được cửa tiệm của riêng mình nữa”.

Tôi nghe xong, chung quy vẫn cảm thấy không ổn, rồi lại không đành lòng dă kích sự nhiệt tình của Minh Nguyệt Hân Nhi, vì thế nói: “Nếu em muốn Tiêu Tiểu đóng giả làm ca ca của Băng Ngưng, chuyện này Băng Ngưng phải đồng ý mới được”.

Tôi dứt lời, Minh Nguyệt Hân Nhi đã kéo một người từ cửa vào, lại đúng là Băng Ngưng. Băng Ngưng có phần không biết làm sao, nói: “Tẩu tẩu, chuyện này, muội đã đồng ý với Minh Nguyệt Hân Nhi rồi, hiện giờ chỉ cần xem ý của tẩu thôi”. Trong lòng tôi tuy vẫn thấy không ổn, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, thật sự không tìm ra cách nào khác, đành phải ưng thuận.

Buổi tối, tôi nói chuyện này với Thẩm Hồng. Thẩm Hồng cười nói: “Chuyện có gì khó đâu. Đã là ca ca của Băng Ngưng, cứ để cho y đến làm”. Có điều trong lòng tôi vẫn mơ hồ cảm thấy hết sức không ổn.

Sáng sớm ngày hôm sau, Thẩm Hồng và tôi đến vấn an Lão phu nhân, lão phu nhân nói: “Hồng Nhi, ta nghe nói gần đây rượu do phường rượu của Thẩm gia ta làm trên các phương diện chất lượng, màu sắc, hương vị đều không được tốt như trước kia, chuyện thế là ra làm sao?”.

Thẩm Hồng nghĩ ngợi, cười đáp: “Phải rồi ! Mẹ, trước đây, rượu do phường rượu Thẩm gia ta làm đều do lão tửu vĩ công Hoắc Tam gia gia nếm thử, sau khi xem xét chất lượng mới cống nạp vào cung và vận chuyển đi các nơi. Nhưng hiện tại, Hoắc Tam gia gia đã lớn tuổi, xin hồi hương dưỡng lão. Vị trí tửu vĩ công này tạm thời chưa có ai đảm nhiệm, cho nên chất lượng rượu làm ra không được như trước kia”.

Lão phu nhân gật gật đầu nói: “ Đã như thế, việc khẩn cấp trước mắt là tìm cho ra được một tửu vĩ công tài giỏi, tuyệt đối không thể để rượu do phường rượu Thẩm gia ta làm ra bị người ta chỉ trích. Rượu của Thẩm gia chúng ta, trên là Hoàng thượng, vương gia, văn võ bá quan, dưới là bách tính muôn dân, dân đen áo vải, nào có ai không khen nức nở hết lời. Danh tiếng của phường rượu Thẩm gia chúng ta không thể bị hủy trong tay mấy huynh đệ các con. Các con phải lập tức dán cáo thị , dù có tăng gấp đôi tiền công, cũng phải tìm được một tửu vĩ công thật giỏi”.

Thẩm Tề bước lên phía trước nói: “Lão phu nhân nặng lời rồi! Dưới tay Tề Nhi có một người có thể đảm nhận trách nhiệm to lớn của vị trí Tửu vĩ công Thẩm gia”.

“Ồ”, Lão phu nhân hỏi: “Không biết là vị nào?”.

Thẩm Tề cung kính đáp: “Phải nói người này cực kỳ nổi tiếng. Ban đầu gã là sư phụ nấu rượu của Tiên Hạc lâu – Bàng Kiến”.

Lão phu nhân nói: “Người kia con nói, chính là Bàng Kiến – Bàng Tam mập được người ta tôn xưng là ‘Tửu trung tiên’?”. Thẩm Tề đáp: “Đúng vậy”.

37. Q.2 - Chương 7: Giông Tố Tửu Vĩ Công (2)

Lão phu nhân trầm tư nói: “Tửu phẩm của người này đương nhiên là cao. Nhưng mà nhân phẩm, nghe nói bị chỉ trích về thái độ làm người”. Thẩm Tề đáp: “Tin đồn ở quê cùng ngõ tận vốn không thể tin được. Huống hồ, chúng ta cũng chỉ cần Bàng Kiến phẩm rượu cho Thẩm gia mà thôi. Về phần những thứ khác, cứ quản thúc thêm là ổn. Dù sao con người nào phải bậc thánh, ai mà không có lỗi lầm?”.

Lão phu nhân trầm ngâm không nói. Thẩm Hồng lên tiếng: “Mẹ, chỗ con cũng có một người có thể đảm đương trọng trách tửu vĩ công ở phường rượu Thẩm gia”.

“Người Thẩm Hồng tiến cử là vị nào vậy?”.

Thẩm Hồng cười nói: “Nói đến thật là khéo. Người này và Thẩm gia chúng ta cũng có duyên nợ. Muội muội y là người của Thẩm gia chúng ta - Băng Ngưng muội muội”.

Lão phu nhân cũng nở nụ cười: “Băng Ngưng chẳng phải là tứ cố vô thân, lai lịch bất minh sao?”.

Thẩm Hồng trả lời: “Nguyên là như vậy. Thế nhưng ca ca ruột của Băng Ngưng vừa mới tìm được muội ấy mấy ngày nay. Băng Ngưng vốn là người Đông Ngụy, ca ca muội ấy tên là Sở Thiên Khoát”.

Lão phu nhân nói: “Thì ra Băng Ngưng là người Đông Ngụy? Hiện giờ Đông Ngụy và Tây Tống qua lại thân thiết, Tiên Hoàng đế của Tây Tống ta và Hoàng đế Đông Ngụy kết làm huynh đệ khác họ. Đông Ngụy đến Tây Tống được tôn làm khách quý. Nhưng ca ca của Băng Ngưng, vị Sở Thiên Khoát đó không có ý định quay về Đông Ngụy sao?”.

Thẩm Hồng đáp: “Băng Ngưng muội muội không nỡ xa mấy người chủ tớ Dung Nhi, vị Sở huynh Sở Thiên Khoát kia cũng toan ở lại cùng với muội muội. Vừa may y nghiên cứu về rượu rất kỹ, cho nên con tính mời y đảm nhận chức tửu vĩ công ở phường rượu Thẩm gia ta. Nếu mà như vậy, Băng Ngưng lẫn lộn đường xa hộ tống rượu cho Thẩm gia, ca ca muội ấy thì phẩm rượu cho Thẩm gia, huynh muội hai người đều xem như là người họ Thẩm cả”.

Lão phu nhân gật đầu: “Như thế rất tốt”.

Thẩm Tề nghe vậy, sắc mặt khê đổi, nói: “Lão phu nhân, huynh muội Bằng Ngưng sum họp, đây là chuyện vui bằng trời. Nhưng công việc của Tử Vĩ công không phải ai cũng làm được. Vị huynh đệ Sở Thiên Khoát đó, tuy rằng nghiên cứu về rượu rất kỹ, nhưng tóm lại trình độ ra sao lại không phải điều chúng ta biết. Nếu tùy tiện ột người không rõ nội tình đến phường rượu Thẩm gia gánh vác trọng trách này, chẳng may có nhảm lẫn sơ suất, thứ khó có thể cứu vãn được chính là danh dự của Thẩm gia”.

Lão phu nhân sau khi nghe xong, ngẩn ra một lúc mới lên tiếng: “Lời Tề Nhi cũng có lý. Chuyện khác chỉ là nhỏ, nhưng danh dự Thẩm gia mới là lớn. Nếu cứ để Sở Thiên Khoát đến phường rượu Thẩm gia làm tử vĩ công như vậy, quyết định đó quả thật có chút mạo hiểm”. Lão phu nhân nghĩ tới nghĩ lui, nhất thời khó có thể đưa ra quyết định.

Lúc này, Khánh thúc lên tiếng: “Nếu Lão phu nhân thấy chuyện này khó khăn, theo tôi thấy, chi bằng để cho Bằng Tam mập và ca ca của Bằng Ngưng tiểu thư thi đấu với nhau, ai thắng sẽ đảm đương chức vụ này, người ngoài cũng không thể nói gì”. Lão phu nhân cười nói: “Thật là một ý hay”.

Vì thế chuyện này cứ quyết định như vậy. Đám người Thẩm Tề đương nhiên cũng có chút đắc ý. Tục truyền “Tử tiên” Bằng Kiến kia nấu rượu, uống rượu, biết rượu vô số kể, trình độ tinh thông đối với rượu được tôn xưng trong cả Duy huyện, không ai sánh bằng.

Thẩm Tề nói: “Lão phu nhân, nếu muốn Bằng Kiến và Sở Thiên Khoát tỷ thí, con thấy chi bằng dứt khoát mở cuộc thi lớn, người thắng không những có thể ở lại phường rượu Thẩm gia làm công mà còn được thưởng năm mươi lượng bạc. Làm như vậy, vừa có thể thể hiện phường rượu Thẩm gia tìm người, dùng người một cách nghiêm ngặt, kiểm định chất lượng rượu rất cẩn thận, lại vừa có thể thu hút xung quanh, làm tăng tiếng tăm của phường rượu Thẩm gia”.

Nghe nói vậy, mặt tôi hơi biến sắc. Vốn chỉ là một chức tử vĩ công nho nhỏ lại dẫn đến tranh chấp lớn như thế, đây hoàn toàn không phải điều tôi có thể dự liệu. Nhưng Lão phu nhân đã gạt đầu đồng ý, tôi cũng chẳng còn cách nào, không khỏi trách mình đã đồng ý với Minh Nguyệt Hân Nhi rồi sau đó lại hối hận.

Cuộc thi tử vĩ công là cuộc thi được tổ chức rầm rộ nhất giữa các phường thủ công trong Duy huyện. Để biểu thị sự công bằng huynh đệ Thẩm gia còn đặc biệt mời hội trưởng thương hội Trác Minh Khởi ở Duy huyện đến đảm nhiệm vị trí trọng tài. Trong lòng tôi cảm thấy bọn họ đúng là chuyện bé xé ra to, nhưng cũng không tiện nói ra những điều khác.

Lúc tham dự ngày hôm ấy, Tiêu Tiểu mặc áo lông chồn đỏ rực, chân mang ủng da ống dài, hông thắt thắt lưng điệp tiếp [1], trên cổ đeo mấy chuỗi răng hổ, quai hàm và cầm dưới dãn râu giả, tóc biến thành hình quả cầu. Tuy đã gặp vài lần, song tôi cũng không thể nhận ra đó là Tiêu Tiểu, người khác xem chừng cũng không thể. Bằng Tam mập mặc một bộ y phục màu tím, trên đầu đội chiếc mũ rộng, nhìn dương dương tự đắc không ai bì nổi.

Minh Nguyệt Hân Nhi và tôi ngồi xem trong phòng dành cho khán quan. Thấy cách ăn mặc của Bằng Kiến, con bé vỗ tay kêu lên: “Mau nhìn kia mau nhìn kia, gã Bằng Tam mập này nếu đội trên đầu một cái mũ xanh [2] thì đúng thật hợp thời!”. Minh Nguyệt Hân Nhi vừa dứt lời, những người khác đều bật cười ha ha.

Cả Duy huyện, ai ai cũng biết sau khi Bằng Tam mập nhờ vào việc thử rượu cho người ta kiếm được rất nhiều tiền thì bắt đầu đi khắp nơi gian dân cường bức con gái nhà lành. Mặc dù có vài người lên huyện nha tố cáo, nhưng cửa lớn nha môn trông về hướng nam [3], có lý mà không có tiền thì cũng đừng hòng bước vào. Mai lão gia huyện lệnh, cũng chính là phụ thân của Mai Nhiều Phi, không những không trừng trị Bằng Tam mập, mà ngược lại còn lần nào cũng đánh cho người tố cáo một trận, thế nên Bằng Tam mập càng ngày càng hung hăng càn quấy. Có điều thiện ác chung quy luôn có báo ứng, không phải không báo, chỉ là chưa báo, khi thời điểm đến, báo ứng tất báo. Lúc gã đang làm chuyện xấu khắp nơi thì vợ gã lại bỏ trốn theo một đầy tớ trong nhà. Việc này có đạo đã trở thành trò hề lớn nhất trong Duy huyện. Giờ Minh Nguyệt Hân Nhi vừa nói thế, khán quan xung quanh đương nhiên hưởng ứng, còn có mấy người không nhìn được vỗ tay khen hay. Bằng Tam mập xấu hổ quá hóa khùng, trừng mắt nhìn Minh Nguyệt Hân Nhi mấy lần. Minh Nguyệt Hân Nhi chống nạnh, không ngừng nháy mắt ra hiệu với gã, làm gã tức giận đến mức suýt chút nữa gào thét chửi bới như sấm động.

Tôi cố nén cười, vất vả lắm mới thuyết phục được Minh Nguyệt Hân Nhi đành hoàng ngồi xuống. Khánh thúc là người chủ trì đã ở trên đài tuyên bố trận đấu bắt đầu.

Khánh thúc nói: “Hôm nay là ngày phùng rượu Thấm gia mời tửu vĩ công. Người được chọn làm tửu vĩ công, tổng cộng có hai vị. Một là Bàng sư phụ ‘Tửu tiên’ mà chúng ta biết, một là Sở sư phụ đến từ Đông Ngụy. Bởi không quyết định được ai nên đảm nhiệm chức vụ tửu vĩ công của phùng rượu Thấm gia, nên hôm nay phùng rượu Thấm gia đặc biệt tổ chức cuộc tỷ thí này. Do đó cũng có thể thấy phùng rượu Thấm gia chọn người cẩn thận tỉ mỉ, biểu hiệu chữ vàng của rượu Thấm gia tuyệt đối không phải hư danh xằng bậy. Xin các vị hương thân phụ lão hãy ủng hộ!”. Ngay lập tức, khán giả xung quanh đều vỗ tay hoan nghênh.

Khánh thúc nói tiếp: “Tỷ thí tổng cộng chia làm ba trận. Dựa vào chiến thắng hai trong ba trận để phân thắng bại. Người thắng cuộc, chẳng những có thể có được chức vụ tửu vĩ công trong phùng rượu Thấm gia, mà còn có thể dành được năm mươi lượng mà Thấm gia ban thưởng. Trận đầu tiên là ‘Luận rượu’, cái gọi là ‘Nhà luận rượu’, tức là phải biết bàn luận. Từ xưa đến nay, rượu là một học, nguồn nước chảy dài hoài khơi xa, nếu muốn nhận biết về nó, tất nhiên trước hết phải hiểu về nó. Bây giờ mời hai vị bắt đầu ‘luận rượu’. Nếu ai đó tự cảm thấy mình còn giỏi hơn hai vị này, cũng có thể lên đây nêu câu hỏi cho họ”. Ngay sau đó, những người xem lại trầm trồ khen ngợi một hồi. Có mấy người vốn nóng lòng muốn thử, nhưng nhìn thấy Bàng Tam mập, tự nhiên đâm sợ sệt. Ai ai cũng biết, nghiên cứu về rượu của Bàng Tam mập này cả Duy huyện không kẻ nào có thể sánh nổi.

Khánh thúc hét to: “Nếu không có ai lên khiêu chiến, vậy thì bây giờ cuộc tỷ thí giữa Bàng sư phụ và Sở sư phụ bắt đầu. Hiệp thứ nhất: Tôi xin hỏi, mời hai vị giành đáp. Rượu do ai làm ra, mời hai vị dốc hết khả năng, trả lời những gì mình biết. Hiệp giờ...”. Khánh thúc đang cao giọng sắp tuyên bố, Tiêu Tiểu ăn mặc như người Hồ bỗng nhiên tiến lên, ôm bụng, làm ra vẻ rất khổ sở, nói bằng tiếng Hán ngọng nghịu: “Xin lỗi, các vị, ta đau bụng, ta xin...xin vào nhà xí trước đã”.

[1] Là một loại thất lưng có nhiều khác, mỗi khác có thể giữ dao, túi, kiếm...

[2] Từ lỏng, chỉ người chồng có vợ đi ngoại tình, bị cấm sùng. Nguồn gốc của cụm từ này bắt nguồn từ một câu chuyện xưa: Nhà họ có một đôi vợ chồng, chị vợ là một bà chủ xinh đẹp động lòng người, có nhiều ong bướm theo đuổi, anh chồng là một nhà buôn hay làm ăn xa. Chị vợ do lạnh lẽo gối chăn, không chịu nổi nên đã ngoại tình với một người bán vải. Sau vài lần suýt bị anh chồng phát hiện, chị ta bảo tình nhân làm một cái mũ xanh cho chồng đội, ý nhắc tình nhân khi nào thấy anh chồng đội mũ xanh ra ngoài tức là đi làm ăn xa, có thể đến tìm chị ta. Anh chồng không hay biết gì, còn rất tự hào đội chiếc mũ đó.

[3] Thời cổ đại, hướng nam được coi là hướng chí tôn còn hướng bắc được coi là thất bại, phục tùng. Câu này mang nghĩa là quan phủ trong nha môn nhìn thì có vẻ cao quý thanh liêm, nhưng thực ra đều tham ô ăn hối lộ)

38. Q.2 - Chương 8: Giông Tố Tửu Vĩ Công (3)

“Ấy...” Khánh thúc làm sao có thể ngờ đến tình huống này, trong lúc nhất thời khó có thể lựa chọn, Thấm Tề kêu to: “Chiều theo quy định, trong cuộc thi khoa cử, nếu có ai rời khỏi nơi thi đấu giữa chừng, chẳng khác nào tự động bỏ thi. Sở Thiên Khoát, chẳng lẽ huynh thật sự muốn bỏ cuộc so tài, chấp tay nhận thua ư?”.

“Hứ! Bỏ cái con bà ấy, ông đây không đi nhà xí, xảy ra tai nạn chết người người chịu trách nhiệm à? “. Sở Thiên Khoát gào lên, lần này tôi có nghe ra giọng Tiêu Tiểu một chút. Cũng may những người khác đều không chú ý. Lúc này, Tiêu Tiểu đã ôm bụng nhảy xuống khỏi đài cao, lẩn vào trong đám người từ lâu. Bàng Tam mập cười nói: “Đây là tửu sư Đông Ngụy tài giỏi các người nói đến đây à? Còn chưa bắt đầu tỷ thí, đã bị dọa đến mức cúp đuôi tè ra quần chạy trốn rồi. Trận tỷ thí này còn tỷ với thí cái gì nữa? Mau mau dâng tiền thưởng lên cho Bàng Tam gia gia, chuẩn bị tam đài đại kiệu rước gia gia vào phùng rượu Thấm gia đi”.

Lão phu nhân vốn ngồi trên khán đài cao, không nói một lời, nghe Bàng Kiến nói thế, mặt không tỏ vẻ hờn giận, chỉ lạnh lùng: “Bàng Tam mập, Thấm gia ta chỉ mời một kẻ hạ nhân đăng xử lý việc của phùng rượu, đáng dùng tam đài đại kiệu sao?”. Bàng Kiến giờ mới nhận ra mình lỡ lời, vội vàng nói lấp: “Là tôi nói hươu nói vượn. Xin Thấm lão phu nhân khai ân, xin...”.

Lúc này, “Sở Thiên Khoát”, vận một tấm áo lông chồn đã từ trong đám người vùn vụt xông lên đài, y vừa đến liền nói: “Có thể bắt đầu tỷ thí rồi. Thi cái gì vậy?”. Tôi luôn cảm thấy y và “Sở Thiên Khoát” lao xuống đài vừa rồi có chút khác biệt, nhưng cũng không để tâm quá mức. Bằng Ngưng đã cười nói ra chiều bí ẩn : “Minh Nguyệt Hân Nhi, em nói đại ca ta ăn mặc kiểu bầy giữa tiết Tam phục [1] tháng sáu, có hơi nóng không? Liệu có cảm nắng không?”. Minh Nguyệt Hân Nhi vui vẻ mỉm cười, không nói năng gì. Bảo Bảo nhất thời còn chưa kịp phản ứng, nói : “Hôm nay không có mặt trời, gió lại to. Coi như cũng mát mẻ”. Cô bé vừa nói xong, bất chợt chú ý đến Sở Thiên Khoát, không nhịn được bật cười. Cả nhóm chúng tôi cũng cười òa lên.

[1] Khoảng thời gian nóng nhất trong năm. Theo Âm lịch, sau tiết Hạ chí mười ngày là “Sơ phục”, mười ngày tiếp nữa là “Trung phục”, đến ngày ngày cuối là “Mạt phục”

Khánh thúc nhân cơ hội này căng họng gào to : “Được rồi các vị, tiếp theo có thể bắt đầu tỷ thí, mời hai vị tiếp tục hạng mục thi tài của chúng ta: Luận rượu. Thứ nhất, mời hai vị hãy nói về nguồn gốc của rượu? Ngắn gọn là được, quý ở chỗ là để ra được nhiều”.

“Khoan đã! Ta phản đối!”. “Sở Thiên Khoát” bước lên nói: “Như thế này chẳng phải là quá bất công sao? Nếu ta biết nhiều hơn, ta nói trước, người kia vốn không biết gì, hẳn cũng nói theo ta, vậy thì tính cho ai? Theo ý ta, chỉ bằng hai người chúng ta lấy bút viết đáp án ra, giao cho trọng tài đại nhân xem xét, như thế được không?”.

Khánh thúc do dự nói: “Việc này...”. Lão phu nhân nhẹ nhàng bảo: “Như thế rất tốt”. Khánh thúc truyền lệnh, ngay lập tức có người mang bút mực giấy nghiên lên, đặt trước mặt Bằng Kiến và Sở Thiên Khoát”.

Minh Nguyệt Hân Nhi xắn tay áo nói: “Tiêu Tiểu này, chờ lát nữa em sẽ đâm một đâm bẹp mũi của huynh ấy luôn! Trước kia huynh ấy chỉ là kẻ nuôi ong, chưa từng thấy huynh ấy viết cho em được một chữ một nghĩa nào. Em ngờ là huynh ấy vốn hoàn toàn không biết chữ, thế mà còn đòi vẽ chữ nữa chứ, làm bộ tài ba đến đâu, thật chẳng còn mặt mũi nào”.

Lúc này, hai người “Sở Thiên Khoát” và Bằng Kiến đã đặt nét bút đầu tiên, bắt đầu viết. Tôi cũng đã nhìn ra manh mối, “Sở Thiên Khoát” này há chỉ là biết chữ suông, nhìn phong phạm và tư thế cầm bút của y, nhất định là một người có mười mấy năm công lực cầm bút. Tôi tỉ mỉ xem xét tình hình, đã hiểu ra rằng, thì ra vừa rồi Tiêu Tiểu lợi dụng lúc đi nhà xí đã đổi người rồi, y đã tìm người thi hộ từ trước, vì thế hoàn toàn không sợ hãi chút nào. Mắt thấy Bằng Kiến đã viết xong. “Sở Thiên Khoát” lại vẫn viết không ngừng, thi thoảng còn trầm tư. Bằng Kiến không ghìm nổi mình, dương dương tự đắc.

Bất giác, thời gian nửa tuần hương đã qua. Khánh thúc tuyên bố: “Đã hết giờ, mời hai vị sư phụ nộp bài thi lên”. Lập tức có người đến lấy tờ giấy trong tay hai người đi, giao vào tay trọng tài Trác Minh Khởi. Trác Minh Khởi cầm lấy, đọc lên: “Thuyết Đỗ Khang nấu rượu, thuyết Nghi Dịch nấu rượu, khá lắm, khá lắm, đây là bài thi của Bằng sư phụ, quả nhiên là rất toàn diện”. Bằng Kiến nghe thế, lại càng ngông nghênh tự đại.

Minh Nguyệt Hân Nhi quả thực tức muốn nổ phổi, nắm chặt tay, nhỏ giọng nói: “Tiêu Tiểu này điên mất rồi! Một lúc nữa em không đánh chết huynh ấy thì em không tên là Minh Nguyệt Hân Nhi nữa!”. Tôi mỉm cười an ủi con bé: “Bình tĩnh một chút, chờ vội nóng nảy. Sở Thiên Khoát chưa chắc đã thua”.

Đúng lúc này, Trác Minh Khởi bắt đầu đọc bài thi của Tiêu Tiểu lên: “Thuyết thứ nhất, Đỗ Khang nấu rượu nói: Đỗ Khang ‘cơm ăn không hết, chôn dưới gốc dâu, lên men thành vị, hương tỏa khắp nơi, cứ vậy truyền đời, không theo cách khác’, thế là thành rượu. Thuyết thứ hai, Nghi Dịch nấu rượu nói: Có câu ‘phương pháp nấu rượu, có từ Thượng đế, thành ra Nghi Dịch’ có thể chứng minh. Thuyết thứ ba, Trời cao làm ra rượu: Tương truyền rượu do Tử tinh trên trời làm ra. Tẩn thư ghi lại: ‘Ba ngôi sao ở góc bên phải phía nam chòm sao Hiên Viên được gọi là Tử Kỳ, tức lá cờ của Tử quan, chuyên quản việc ăn uống yến tiệc’ có thể làm chứng cứ. Sở sư phụ viết theo lối chữ Lệ, rất cổ khí khái Tẩn Hán, tuyệt lắm ! Ba loại thuyết về ngọn nguồn ủ rượu cũng cực kỳ tường tận. Nhưng Loại thứ ba...khụ...khụ...lão phu cũng mới nghe lần đầu”.

Minh Nguyệt Hân Nhi mở to hai mắt, giống như gặp phải ma quỷ, ngơ ngác nói: “Huynh ấy còn biết cả lối chữ Lệ?Rốt cục huynh ấy còn bao nhiêu điều mà em không biết, huynh ấy có gạt em giấu giếm tiền riêng, có đi tìm nữ nhân khác không? Thiều phu nhân cô nhìn đi, em mà không đánh cho huynh ấy thủng mặt

thì em không tên là Minh Nguyệt Hân Nhi nữa!”. Tôi cười không nói gì. Tuy rằng tôi ít nhiều đoán đúng, nhưng tất cả vẫn nằm ngoài dự định. Tôi vốn nghĩ người thi hộ này công phu cầm bút cao thâm, nhưng không ngờ rằng hiểu biết của y cũng dày công tu dưỡng, giỏi giang nhường vậy.

Thẩm Tề nói: “Nếu Trác lão hội trưởng cũng không biết, hiển nhiên là thuyết sai lầm. Có điều vị Sở sư phụ này cũng trả lời lưu loát được nhiều như vậy, coi như hai người hòa nhau, được chứ?”.

Trác Minh Khởi trầm ngâm không nói gì. Sở Thiên Khoát lại kêu lên: “Như thế sao được? Người tài còn có người tài hơn, trời cao còn có trời cao hơn, sao có thể vì trọng tài không biết mà đoán định người khác sai lầm chứ? Ta không phục!”.

Thẩm Tề đang quát y: “Sở sư phụ...”, Trác Minh Khởi lại lên tiếng: “Vị Sở sư phụ này nói rất phải. Đó gọi là ‘ba người cũng đi ắt có người là thầy ta [2]’. Chi bằng mang Tấn Thư ra tra tìm là biết”.

[2] Trích từ sách Luận ngữ, hàm ý rằng một người tiến bộ luôn cần một tấm gương bên cạnh

“Sở Thiên Khoát” lại nói: “Không cần phải gỡ Tấn thư ra tìm phiền toái vậy đâu! Ta biết một người, cô ấy nhất định sẽ biết”.

Trác Minh Khởi nói: “Không biết Sở sư phụ muốn nói đến ai?”.

Ánh mắt “Sở Thiên Khoát” đột nhiên hướng về phía tôi, nói: “Người này, là tiểu thiếp của Đại công tử Thẩm gia”. Trong chớp lát đó, ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn vào tôi, một vài người trên mặt còn lộ vẻ kinh ngạc, giống như tôi và “Sở Thiên Khoát” có quan hệ không minh bạch gì đó. Tôi trộm nhìn xem, sắc mặt Thẩm Hồng cũng có chút thay đổi.

Tôi buột lòng phải đứng lên, mỉm cười nói: “Câu trả lời của Sở sư phụ là đúng. Trong Tấn thư, thiên Văn chí đã từng viết: ‘ba ngôi sao ở góc bên phải phía nam chòm sao Hiên Viên được gọi là Tử Kỳ, tức là cờ của Tử quan, chuyên quản việc ăn uống yến tiệc. Năm ngôi sao bảo vệ Tử Kỳ, thiên hạ hội hợp chèn chén, có rượu thịt và của cải, ban thưởng cho những người có chức tước thuộc hoàng tộc’. Về điểm này, gia phụ vốn đã từng đề cập với ta, trong lúc nói chuyện phiếm ta cũng đã nói cho nghĩa muội Băng Ngưng, cũng chính là muội muội của vị Sở sư phụ này”.

Những người vây xem đều phát ra một tiếng “xùy” thật dài, ra ý “thì ra là thế”. Tôi đã biết người giả mạo “Sở Thiên Khoát” kia là ai. Y chính là Tiết Bạch Y, người tôi và Băng Nhi gặp trong hội Đồ đèn Tết Nguyên tiêu nửa năm về trước, kẻ khiến Băng Nhi si mê khôn nguôi. Nhưng hiện giờ, Bạch Y còn đó, Băng Nhi phương nào? Băng Nhi giờ đã trở thành dã quỷ cô hồn khô héo đợi chờ, ôm hận chung thân bên bờ chuyển thế luân hồi.

Tôi ngồi xuống, thản nhiên như không. Tiết Bạch Y quắc về phía tôi một ánh mắt khiêu khích. Trong lòng tôi thầm thở dài, tự nhủ: Người này không giống người có tấm lòng rộng rãi. Tết nguyên tiêu hôm đó tôi còn thắng y trong hội Đồ đèn, chỉ sợ y đã đem lòng hận thù từ lâu. Chắc chắn sẽ tìm cách trả thù, tôi phải đề phòng cẩn thận mới được.

Lúc này, đã có người mang Tấn thư ra từ lâu, tra được đáp án. Trác Minh Khởi nói lời tán thưởng: “Thẩm thiếu phu nhân, Sở sư phụ đều thật tài hoa”. Trong lòng tôi lại thầm thở dài, nữ tử không có tài mới đức, tôi nhìn về phía Lão phu nhân, lúc này bà cũng đang nhìn tôi, ánh mắt sắc như dao.

Khanh thúc đứng trên đài tuyên bố: “Hiệp thứ nhất, Sở sư phụ thắng. Tiếp theo, hai vị sư phụ sẽ hỏi đối phương qua lại. Mỗi người hỏi ba câu, người trả lời đúng nhiều hơn thì thắng. Hai vị đã chuẩn bị xong, xin hỏi lẫn nhau đi!”.

Ngay sau đó hai người chuẩn bị xuất trận, tạm thời người đến ta đi, binh đến tướng ngăn, nước đến đất chặn, chẳng mấy sôi nổi.

39. Q.2 - Chương 9: Phẩm Rượu Luận Học Thức

Tiết Bạch Y kia quả nhiên là người có học thức uyên bác. Ba hiệp tiếp theo, y đối đáp trôi chảy những đề tài mà Băng Kiến cố tình gây khó dễ. Băng Kiến kia cũng không phải hạng người chỉ có hư danh. Gã trả lời những câu hỏi của “Sở Thiên Khoát” cũng hết sức rõ ràng mạch lạc.

Khánh thúc tuyên bố: “Trận đầu tiên, biểu hiện của hai vị sư phụ đều làm người khác phải khen ngợi. Nhưng trong hiệp thứ nhất, Sở Thiên Khoát sư phụ trả lời toàn diện hơn. Cho nên, trận thứ nhất, Sở sư phụ thắng!”. Khánh thúc vừa mới dứt lời, những người vây xem đều vỗ tay khen hay.

Khánh thúc hô: “Để làm một tửu vĩ công giỏi, không chỉ cần hiểu biết về rượu, quan trọng hơn là phải biết uống rượu. Bởi vì mỗi lần ủ rượu ra, cuối cùng còn lại là một chút ít, luôn phải cho tửu vĩ công uống hết toàn bộ, để thuận lợi tốt lành, là một tửu vĩ công, tửu lượng rất quan trọng. Trận thứ hai, hai vị sư phụ sẽ tỷ thí tửu lượng. Rượu có thể nuôi thân, cũng có thể hại thân. Trước khi hai vị sư phụ tỷ thí, phải nghĩ kỹ mới được.”

Lúc này, “Sở Thiên Khoát” bỗng nhiên nói: “Các vị, tại hạ bị bệnh nhẹ, lại phải đi nhà xí, một chút nữa sẽ quay lại”. Dứt lời, ngẩng đầu ưỡn ngực muốn lẩn vào trong đám người. Những người phía dưới cười rần rần.

“Khoan đã!” Thẩm Tề đứng lên, sắc mặt nghiêm túc, nói với Lão phu nhân: “Lão phu nhân, tuy Sở sư phụ là thân thích của Thẩm gia chúng ta. Nhưng nếu cứ tùy tiện lên đài xuống đài, khó tránh khiến người ta chỉ trích, cho là Thẩm gia chúng ta bao che người thân”.

Thẩm lão phu nhân gật đầu: “Lời Tề Nhi nói rất hợp lý. Sở sư phụ, mong sư phụ tỷ thí xong rồi hãy làm tiếp những việc khác”.

“Sở Thiên Khoát” kia đành phải quay lại, nói: “Cứ làm theo lời Lão phu nhân đi”.

Vì thế, trận tỷ thí thứ hai bắt đầu. Rượu đựng trong vò lớn vò nhỏ được chuyển đến, đặt trước mặt hai người là mười vò rượu được xếp chỉnh tề ngay ngắn.

Lúc này, tôi lại nghe được một thiếu phụ đang chen chúc bên cạnh không ngừng than thở: “Giờ phải làm thế nào mới tốt đây? Giờ phải làm thế nào mới tốt đây...”. Tôi nghe giọng nói rất quen thuộc, chợt thông suốt, quay đầu lại quan sát tường tận. Thiếu phụ kia mày rậm mắt to, trên mặt đánh phấn dày chùng một tấc, đang dùng khăn tay che nửa mặt liên tục lầm bầm. Tôi quan sát vài lần, suýt chút nữa thì bật cười. Thiếu phụ này, không phải Tiêu Tiểu giả dạng thì là ai? Cuối cùng tôi cũng hiểu ra, thì ra hai người họ đã thương lượng ổn thỏa, ai phù hợp với trận tỷ thí nào thì người đó đi thi. Nhưng không ngờ rằng Tiết Bạch Y đây khí chất văn nhân cổ hủ, vô lại khác hẳn Tiêu Tiểu này lại không thể thuận lợi rời đài thi đấu đối người.

Minh Nguyệt Hân Nhi như vui mừng điều gì đó, khe khẽ reo lên: “Trận này chúng ta thắng chắc rồi”.

“Bằng Kiến được xưng là “Tửu tiên”, tửu lượng hiển nhiên là hạng nhất. Minh Nguyệt Hân Nhi, em đừng đắc ý thế.” Bằng Ngưng nhắc nhở con bé,

Minh Nguyệt Hân Nhi dương dương tự đắc nói: “Sợ gì cái gã mập đó! Từ ngày còn bé Tiêu Tiểu đã gian lận lừa bịp những người xung quanh lấy tiền mua rượu rồi, tửu lượng của huynh ấy nhất định là không còn gì để nói!”.

Lúc này, trên đài thi đấu, Bằng Kiến đã nhắc một vò rượu lên, uống một mạch. Sau khi uống xong, mặt không đổi sắc, hơi thở bình ổn. “Sở Thiên Khoát” râu ria đầy mặt, không nhìn rõ biểu cảm. Y cũng bắt chước dáng vẻ Bằng Kiens, nhắc vò rượu lên, khá lâu mới uống hết một vò.

Bằng Kiến nở nụ cười khinh miệt, liên tiếp nhắc hai vò lên uống hết sạch, giống như đang uống nước lã. “Sở Thiên Khoát” thấy thế, đứng nguyên tại chỗ, bất động hồi lâu. Lập tức có người giục y uống mau đi. Y nhắc một vò rượu lên, ngã khụy xuống đất, hét to: “Ai cũng biết, người Đông Ngụy có sở trường uống rượu. Hôm nay ta không thể tiếp tục uống, chẳng qua là vì sức khỏe có vấn đề. Trận này, coi như là ta cho không Bằng Tam mập một trận thôi”.

Thấy “Sở Thiên Khoát” nhận thua, trông mắt Minh Nguyệt Hân Nhi cũng trợn trừng lên, mà không biết rằng, thiếu phụ do Tiêu Tiểu giả dạng, lại đang liên tục lầm bầm bên cạnh.

Người vây xem kêu ầm lên. Khánh thúc tuyên bố: “Trận tỷ thí thứ hai, Sở sư phụ bỏ cuộc, Bằng sư phụ thắng. Tiếp theo là trận thứ ba, ‘Biện rượu’. Để trở thành một tửu vĩ công ưu tú, chẳng những phải phân biệt được đủ loại rượu, mà còn phải hiểu được chất lượng của rượu. Mời hai vị sư phụ đến phân biệt tên gọi của năm loại rượu này, đồng thời chỉ ra ở bước này nảy sinh vấn đề”.

Ngay tức khắc có người bưng lên năm vò rượu. Bàng Kiến tiến lên ngửi một chút, liền cười nói: “Trong đầu ta đã có đáp án. Có điều Sở sư phụ là khác từ bên ngoài tới, xin nhường cho Sở sư phụ nói trước”,

“Sở Thiên Khoát” cũng cười nói: “Tiểu đệ đã là khách từ bên ngoài tới, há có thể lấn át chủ được. Hãy cứ xin mời Bàng sư phụ nói trước”.

Bàng Kiến lộ vẻ tự mãn, nói: “Đã vậy, ta sẽ không khách khí. Mọi người đều biết, quá trình làm rượu chia làm sáu bước, phân chia thành trải cơm, lên men, chưng cất, chứa đựng, pha chế và chiết rượu. Trong sáu bước này, bất kể bước nào xảy ra vấn đề, chất lượng rượu cũng không thuần. Vò rượu thứ nhất là rượu phần Hạnh Hoa thôn, mùi vị loại này đậm và nồng, là rượu ngon, đáng tiếc chưa đủ thanh liệt, hẳn là để quá thời gian lên men”.

Bàng Kiến vừa nói xong, Trác Minh Khởi lập tức khen ngợi: “Bàng sư phụ inh! Lời nói không xoàng chút nào”.

Bàng Kiến lại càng thêm đắc ý, gắp mứt một chén trong vò thứ hai ra uống một ngụm, nói: “Vò này là Dương Hà Đại Khúc. Nước là máu của rượu. Đặc điểm của Dương Hà Đại Khúc là hương thơm thuần khiết nồng nàn, dư vị thanh tịnh. Nhưng vò Dương Hà Đại Khúc này thiếu hẳn dư vị, hẳn là lúc pha chế xảy ra vấn đề”. Ngay sau đó Trác Minh Khởi lại tán thưởng không dứt, Bàng Kiến lại nói đúng.

“Sở Thiên Khoát” vốn lẳng lặng đứng một bên, đột ngột tiến bước lên nói: “Bàng lão huynh khoe khoang võ mồm lâu như vậy chắc cũng mệt rồi, ta thay Bàng sư phụ nói phần tiếp theo cho”. Y đi đến trước vò rượu thứ ba, ngửi thoáng rồi nói: “Đây là Trúc Diệp Thanh. Trong này đã bỏ thêm sa nhân, tử đàn, đương quy, trần bì, công đình hương, linh hương, quảng mộc hương và lòng trắng trứng. Rượu là rượu ngon, đáng tiếc bỏ thêm ba loại hương nhiều quá, khiến ùi thuốc át cả mùi thơm của rượu”.

Y lại ngửi vò thứ tư, nói: “Đây là rượu hoa quế Nam Dương. Những cái khác rất nổi bật, chỉ tiếc là hoa quế được ngắt say cơn mưa, cho nên khiến mùi vị rượu giảm đi hơn phân nửa, thật sự đáng tiếc”.

Nghe xong lời “Sở Thiên Khoát” nói, Trác Minh Khởi vỗ tay khen ngợi. Khuôn mặt Bàng Kiến khó coi như một quả cà tím. Thật sự Tiêu Tiểu chắc là cũng không ngờ rằng y lại tìm được một cao thủ như thế, liên tục nhỏ giọng niệm: “Nam mô A Di Đà Phaath” ở phía sau.

Hai người Bàng Kiến, “Sở Thiên Khoát” cùng đi đến trước vò rượu thứ năm, mỗi người cầm một chén uống một hớp. Bàng Kiến tranh nói trước: “Đây là rượu ngọt hoa quả. Mùi vị mát lạnh ngọt ngào, ở trong bỏ thêm đường kính. Khuyết điểm của nó là ngọt ngấy quá mức, thiếu đi mùi chua cay, không đủ dương cương”. Sau khi gắp nói xong, bắt chéo hai chân, đắc ý nhìn Sở Thiên Khoát.

“Sở Thiên Khoát” nhìn gắp một cái, khẽ cười nói: “Loại rượu này là rượu nho do ngoại quốc tiến cống. Thông thường chỉ những nơi như hoàng cung mới có. Loại rượu này cũng không phải là thiếu mùi chua cay, mà là cần phải tìm một dụng cụ thích hợp để uống, cái gọi là ‘bồ đào mỹ tửu dạ nguyệt quang [1]’ chính là nói về nó. Thế nên ta cho rằng, loại rượu này không xuất hiện vấn đề gì hết”.

[1] Nghĩa là “Bồ đào, rượu ngon cùng chén ngọc”. Trích câu thơ trong bài Lương Châu từ của tác giả Vương Hàn.

“Sở Thiên Khoát” nói hết lời, trên đài bỗng im phăng phắc. Hồi lâu không có người lên tiếng. Mãi đến khi Trác Minh Khởi tuyên bố: “Sở sư phụ quả nhiên học thức uyên bác, trình độ nghiên cứu về rượu sâu sắc. Trận này, Sở sư phụ thắng!”, quanh đài thi đấu mới sôi nổi lên một lần nữa.

40. Q.2 - Chương 10: Bạch Y Lạnh Như Nước (1)

Minh Nguyệt Hân Nhu mừng rỡ phát cuồng, Tiêu Tiểu giả trang thành phụ nữ núp sau lưng tôi cũng hả dạ không thôi. Bàng Kiến bị vây giữa tiếng cười nhạo của những người đứng xem, lao vào đám đông chạy mất dạng. “Sở Thiên Khoát” do Tiết Bạch Y đóng giả đứng giữa đài thi đấu, vô cùng bình tĩnh.

Tiêu Tiểu nháy mắt ra hiệu với “Sở Thiên Khoát”, y đều nhìn mà không thấy, hồi lâu sau mới cười nói: “Sức khỏe tại hạ không được tốt, xin lui xuống đi nhà xí trước đã, một lúc nữa sẽ qua lại”. Tiêu Tiểu nghe vậy, như được đại xá, từ phía sau lưng tôi chạy đi. Tôi không nhị được, suýt chút phì cười, lại đột nhiên

thoảng thấy Thẩm Tề ở phía đối diện nói gì đó với đám hạ nhân, sau rồi mấy người kia liền đi về hướng “Sở Thiên Khoát” vừa đi. Trong lòng tôi cả kinh, đã biết chắc sẽ xảy ra chuyện.

Quả nhiên, không bao lâu sau, mấy tên thủ hạ của Thẩm Tề dẫn theo Tiêu Tiểu và Tiết Bạch Y đi vào giữa đài thi đấu. Lúc này, Tiêu Tiểu đã đổi lại trang phục của “Sở Thiên Khoát”, Tiết Bạch y vận áo trắng như ngọc, phong thái nhẹ nhàng, phong lưu phóng khoáng. Nhưng khuôn mặt nhác trông lúc nào cũng quá mức lạnh lùng kiên định, làm cho người ta cảm thấy xa cách không thể gần gũi.

Đám thủ hạ của Thẩm Tề thì thầm một phen với hắn. Khóe miệng hắn lộ ra nụ cười đắc ý. Hắn đi ra giữa sân, nói với Lão phu nhân: “Lão phu nhân, con có chuyện muốn bẩm báo. Nhưng... không biết có nên nói ra hay không”.

Lão phu nhân nhìn hắn một cái, cười bảo: “Tề Nhi, chẳng phải con vốn đã tính nói với ta rồi sao? Hà tất phải quanh co xa gần.”

Thẩm Tề nghiêm nghị đáp: “Vâng”. Trên mặt không mấy may lộ vẻ lúng túng, có vẻ thấy được lòng dạ người này rất thâm sâu.

Hắn nói: “Lão phu nhân, theo thủ hạ của con bẩm báo, người vừa rồi tham gia tỷ thí, thực ra không phải Sở Thiên Khoát, mà là người áo trắng này. Hai người họ đã thông đồng gian lận từ trước, thừa dịp hai lần đi nhà xí để đổi người”.

Lão phu nhân trầm tư không nói. Minh Nguyệt Hân Nhi lại kêu to: “Tam công tử, Bằng Tam mập cậu tiến cử đã thua rồi, chứng tỏ bản thân gã không có thực lực bằng người ta. Cho dù cậu là chủ nhân, cũng không thể ngậm máu phun người ức hiếp người khác được! Trái lại cậu nói xem, Tiêu...Sở Thiên Khoát vì sao lại thông đồng gian lận với tên vận đồ trắng kia? Dù Sở Thiên Khoát chịu làm thì tên vận đồ trắng kia chưa chắc chịu thua nha”.

Thẩm Tề lạnh lùng nhìn lướt qua chúng tôi, nói: “Đó gọi là người chết vì tiền tài, chim chết vì thức ăn. Đây chẳng qua là chuyện rất dễ hiểu thôi. Vừa rồi thủ hạ ta đứng bên ngoài nhà xí nhìn thấy hai người đó lén lút đi ra, đương nhiên là không thể làm được. Nếu có ai không phục, tỷ thí lại một lần nữa là được”.

Tiêu Tiểu lúc này đã giả dạng thành “Sở Thiên Khoát”. Mặt mũi đầy râu, khuôn mặt ra vẻ căm. Nhưng y lại nhảy dựng lên chỉ vào người Thẩm Tề la lối: “Ta là người Đại công tử tiến cử, thắng người Tam công tử tiến cử, cậu không chấp nhận được là đã thua cuộc đúng không? Nên mới hại ra như vậy”.

Về mặt Tiết Bạch Y ngạo mạn và khinh thường, lạnh lùng hỏi: “Tiền thưởng của tử vĩ công là bao nhiêu bạc? Còn tiền công của tử vĩ công là bao nhiêu?”

Khách thúc nói: “Người thắng cuộc tỷ thí cử vĩ công được thưởng trăm mươi lượng. Còn tiền lương hàng tháng của tử vĩ công là ba lượng sáu, Lão phu nhân nói tăng gấp đôi tiền công cho vị tử vĩ công mới nhậm chức, tính tròn là bảy lượng.” Những người vây xem thấy vậy rất nhiều người kêu ồ lên. Bảy lượng bạc tiền công hàng tháng, đích xác không phải là số tiền nhỏ.

Tiểu Bạch Y lại khinh thường ra mặt, nhẹ nhàng cưỡi chiếc tua đeo đuôi quạt, giao vào tay Khách thúc, nói: “Người hãy đưa cái này cho Lão phu nhân nhà ngươi, bà ấy sẽ biết Tiết mỗ ta có phải loại người thấy hơi tiền thì nổi máu tham không, người chết vì tiền tài. Ha ha ha... Nực cười, nực cười!”

Khách thúc cầm chiếc tua đeo đuôi quạt trong tay, sắc mặt đã hơi biến thành kinh hãi. Ông cẩn thận cầm đến trước mặt Lão phu nhân, đặt vào tay bà. Lão phu nhân cầm trong tay cẩn thận lật xem. Tới cách đó khá xa, thời tiết lại âm u, nhưng vẫn thấy chiếc tua treo quạt kia óng ánh trong suốt, sáng long lanh, chính là thượng phẩm trong thượng phẩm.

Quả nhiên, Lão phu nhân xem xong, trả lại tua đeo quạt cho Tiết Bạch Y, nói: “Tề Nhi không khỏi quá đa nghi rồi. Một chiếc tua đeo quạt trong tay Tiết công tử đã có giá trị hơn hai vạn. Chắc công tử cũng không đặt số tiền công và tiền thưởng vật vãnh này vào mắt. Ta thực sự không thiên vị thân thích, tài hoa về rượu của Sở sư phụ đích thực rõ như ban ngày. Con mắt Hồng Nhi thật không tồi”.

Thẩm Tề mặt không đổi sắc nói: “Lão phu nhân thứ tội. Con làm tất cả cũng chỉ vì muốn chọn cho Thẩm gia một tử vĩ công tốt mà thôi. Nếu có chỗ nào làm chưa ổn, xin Lão phu nhân thứ tội”. Hắn lại nói với Tiết Bạch Y: “Cũng mong Tiết công tử thứ lỗi”.

Sầm Khê Huyền lên tiếng: “Lão phu nhân đừng trách tội. Tướng công tử cũng một lòng vì tốt cho Thẩm gia, vả lại Tiết Bạch Y kia, ai biết ngọc đeo quạt trong tay y là giả, hay do ăn trộm mà có chứ? Con nghe nói dạo gần đây có một toán đạo tặc trên Cổ Sơn, cầm đầu là một thanh niên hơn hai mươi tuổi, thoát nhìn hình người dạ chó, trông thì phong thái nhẹ nhàng, kỳ thực là một tên mà đầu giết người không chớp mắt. Con còn nghe nhị tẩu nói, toán đạo tặc này đã cướp hoàng lương mà phụ nhân tẩu ấy dâng lên Hoàng thượng, Mai lão gia cũng đang đầu mặt cau có vì việc này. Nếu tiểu tử họ Tiết này đoạt hoàng lương, trong đó có một chiếc tua đeo quạt vô giá, cũng là chuyện thường thôi. Theo ý con, tốt nhất vẫn nên để nhị tẩu ấy đến xem xem, rốt cục có phải của trộm cướp hay không, tránh cho Thẩm gia ta bị liên lụy”.

Sầm Khê Huyền nào giờ luôn có tài ăn nói, nghe cô ta nói xong, đừng nói sắc mặt Lão phu nhân và Thẩm Hồng có phần lộ vẻ xúc động, ngay cả Tiêu Tiêu mới vừa rồi hợp tác với Tiết Bạch Y cũng không ngừng quay sang đánh giá y.

Mai Nhiêu Phi bảo: “Lời tam đệ muội nói đúng là rất có lý. Lão phu nhân, chặn cướp hoàng lương, là tội lớn phải tịch thu tài sản và giết cả nhà, còn liên lụy đến cửu tộc. Nếu là đồng lõa, dựa theo luật pháp Tây Tạng, cũng dính dáng đến tam tộc. Theo con vẫn nên tìm người đến xem xét thì hơn, ý của người thế nào ạ?”. Lão phu nhân còn chưa trả lời, những người vây xem phía dưới đã coi Tiết Bạch Y là bọn phạm nhân trộm cướp. Lão phu nhân hiển nhiên cũng đồng ý. Mai Nhiêu Phi liền đi tìm người giúp.

Tiết Bạch Y đứng giữa đài thi đấu, lạnh lùng cười, phảng phất như tất cả xung quanh không liên quan gì tới y. Dáng vẻ ngạo nghễ nhìn vạn vật bằng nửa con mắt kia hết như một bậc quân vương cao quý. Trông lòng tôi kỳ thật đã hiểu ra, Tiết Bạch Y không thể là thổ phỉ thảo khấu, vẻ phú quý của một người có thể làm giả, chứ khí chất nơi mặt mày và khí thế toàn thân là bẩm sinh, không thể nào làm giả được. Tiết Bạch Y cho dù không phải kẻ giàu sang quyền quý, cũng ắt là con cháu vị quan lại nổi danh nào đó.

Không bao lâu sau, Mai Nhiêu Phi dẫn theo về hai nha dịch. Một người mày rậm mắt to, một người đầu trâu mặt ngựa, hai người bước đi cùng nhau, hết sức tươi cười.

Hai bọn họ tiến về phía trước, đòi xem tua ngọc đeo quạt của Tiết Tử Bạch. Tiết Bạch Y lạnh lùng nói: “Các người muốn xem đồ của bản công tử ư, còn chưa đủ tư cách!”.

Nha dịch đầu trâu mặt ngựa kia dùng sức tuốt đao ra một chút, dáo nạt Tiết Bạch Y. Tiết Bạch Y cười ha ha, ngược lại còn đánh cho hai nha dịch kia gào ầm ĩ cả lên.

Mai Nhiêu Phi hét lên: “Nha môn thuê các người để ăn không ngồi rồi không làm được việc à? Nếu ngay cả đạo tặc cũng không bắt nổi, nuôi các người làm gì nữa?”.

Hai nha dịch kia nghe lời Mai Nhiêu Phi, nhất thời bị dọa chết khiếp, ghé nhìn qua loa cái quạt của Tiết Bạch Y mấy lần, liền phô trương thanh thế kêu lên: “Chiếc tua ngọc quạt này quả nhiên là món đồ vô giá trong số hoàng lương bị cướp, Tiết...Tiết Bạch Y này đúng là quân đạo tặc cướp đoạt hoàng lương. Tất cả hương thân đứng ra một bên, giờ huynh đệ chúng tôi tróc nã đạo tặc, để trách liên lụy người vô tội”. Người vây xem vừa nghe thấy đánh nhau, trước tiên e ngại ba phần, đều nhao nhao lui về phía sau. Lão phu nhân, Thẩm Hồng, mấy người chúng tôi cũng lui ra sau mấy trượng trước sự bảo vệ của hạ nhân.

41. Q.2 - Chương 11: Chương 11

42. Q.2 - Chương 12: Chương 12

43. Q.2 - Chương 13: Hoa Trên Trời Rơi Xuống (1)

Mồ hôi lạnh của Đỗ Diên Sùng chảy ròng ròng, dập đầu nói: “Xin Vương gia thứ tội! Xin vương gia thứ tội!”. Lão ta thấy máu trên cánh tay của Tiết Bạch Y, vội căn dặn: “Người đâu! Mau trị thương cho Vương gia trước đi!”. Lập tức có người lưng vác theo hòm thuốc đáp lời đi ra. Đỗ Diên Sùng quả nhiên là kẻ tâm tư kín kẽ, trong đám tùy tùng lại có cả đại phu.

Tiết Bạch Y cười khẩu nói: “Một đám bổ khoái nha dịch ô hợp này mà đòi làm bản vương bị thương, vẫn chưa đủ tài”. Y vừa nói vừa rút một chiếc khăn tay trắng sạch ra, lau vết máu trên cánh tay đi, thì ra đúng

là máu của người khác. Y nhẹ nhàng nói: “Chư vị hương thân phụ lão hãy bình thân”. Người vậy xem đều đứng lên cả, tràn ngập tò mò nhìn chăm chú vào vị Vương gia Tiết Bạch Y này.

Mọi người đều biết Đường kim Hoàng Đế Tiết Hi Nhân chỉ có một đệ đệ, tên gọi Tiết Hi Kiếm, là do Tiết hoàng hậu sinh ra, có tình cảm rất tốt với hoàng đế. Hoàng đế phong thưởng cho y không chút e dè, cho phép y không cần quỳ trước mặt vua. Địa vị của y dưới một người mà trên cả vạn người, tôn quý khác thường. Vị Vương gia này, người ta gọi là “Tiết Tiểu Lang”, đồn rằng y phong lưu phóng khoáng, ham mê nữ sắc, hơn nữa còn xây Tập Hiền các, tụ tập một nhóm văn nhân nhã sĩ, đàm đạo về đại sự phong nhã. Lại có tin đồn rằng vị vương gia này không có hứng thú gì với quốc sự, bình thường thích nhất là cải trang bí mật đi tuần, du sơn ngoạn thủy khắp nơi. Vị vương gia tự xưng Tiết Bạch Y này hiển nhiên là Tiết Hi Kiếm. Tuy đã nghe nhiều lời đồn về Vương gia “Tiết Tiểu Lang”, nhưng không ngờ y lại trẻ như vậy.

Mai Mặc quỳ trên đường trải đá xanh, dập đầu ầm ầm, chảy cả máu. Ông ta vẫn tiếp tục nói: “Tiểu nhân xin Vương gia thứ tội! Xin Vương gia thứ tội! Tiểu nhân và tiểu nữ đúng thật là ngu muội, xin Vương gia thứ tội!”

Tiết Bạch Y nói: “Huyện thái gia! Thật ra người muốn ta phải đặc xá lỗi lầm của người thế nào đây? Vừa rồi bản vương suýt chút nữa chết trong tay nha dịch của người. Tất cả những chuyện này đều nhờ Đại tiểu thư nhà người ban tặng. Dù bản vương chịu tha thứ cho người và con gái người, chỉ sợ Hoàng thượng và Hoàng thái hậu biết phen này bản vương đã gặp chuyện gì, cũng không chịu bỏ qua cho người thôi”. Mai Mặc run rẩy không thôi, vẫn một mực dập đầu xin tha tội.

Tiết Bạch Y lại nói thêm: “Còn cả Thẩm gia ở Duy huyện các người nữa. Nếu không phải triều đình nâng đỡ, phường rượu của các người sao có thể vang danh thiên hạ? Hiện giờ lại muốn mạng của bản vương, không thể tưởng tượng được, không thể tưởng tượng được. Bản vương nghĩ, sau khi chuyện này xảy ra, thiên hạ sẽ không còn bốn chữ ‘Phường rượu Thẩm gia’ này nữa”.

Sắc mặt Lão phu nhân tái nhợt, run lấy lấy quỳ xuống nói: “Xin Vương gia thứ tội! Tại lão thân mất kém, có mắt mà không thấy kim hương ngọc, nếu Vương gia muốn xử phạt Thẩm gia, xin giáng tội ột mình lão thân, tha cho những người khác trong Thẩm gia”.

Sắc mặt Tiết Bạch Y lạnh nhạt, không nói tiếng nào. Tiêu Tiểu lại quỳ xuống nói: “Xin Vương gia tha cho Thẩm gia, chuyện này không liên quan gì đến Thẩm gia, bọn họ chỉ nhằm Vương gia là sơn tặc thôi. Vương gia đại nhân độ lượng, đương nhiên sẽ không tính toán chi li như vậy.” Minh Nguyệt Hân Nhi, Băng Ngưng cũng quỳ xuống theo.

Tiết Bạch Y nâng ba người Tiêu Tiểu dậy, nói: “Tiểu huynh đệ này, trong lúc nguy cấp không bỏ rơi bản vương mà đi, quả nhiên rất nghĩa khí! Có điều, yêu cầu này của người, bản vương lại không thể đồng ý. Bản vương rời khỏi kinh thành bí mật đi tuần, cũng không phải lần một lần hai. Song chuyện như thế này là lần đầu tiên xảy ra. Nếu chuyện này truyền ra ngoài, người đầu têu thói xấu lại không chịu sự trừng phạt xác đáng, mặt mũi bản vương trong triều đình sao mà còn?”.

Đỗ Diên Sùng kia vốn cũng cực kì hận Thẩm gia vì chuyện Thẩm Hồng hủy hôn, nghe Tiết vương gia nói vậy, bèn bước lên trước phụ họa: “Vương gia nói chí phải!”

Tôi còn nhớ rõ hôm Tiết Nguyên Tiêu, gặp Tiết Bạch Y, lúc y tức giận cũng không so đo tính toán. Hiện giờ mang danh vương gia, tuyên bố muốn trừng trị người ta, hiển nhiên là đã rất tức giận. Trong lòng tôi thở dài, mặt đất bỗng nhiên nổi cơn sóng dữ những này, hy vọng Thẩm gia có thể thoát được kiếp nạn.

Tiết Bạch Y (hẳn nên gọi là Tiết Hi Kiếm) liếc xéo Đỗ Diên Sùng một cái, bỗng nhiên nói: “Đỗ tri phủ, ta nghe nói Đại công tử Thẩm gia từng hủy hôn với Đại tiểu thư nhà người, việc này có thật không?”. Về mặt Đỗ Diên Sùng hết sức khó xử, cũng không tiện nổi cáu, đành nén giận thưa: “Đúng là có việc này.”

Tiết Hi Kiếm nói: “Ta nghe nói Đại công tử Thẩm gia vì một nữ tử nên mới hủy hôn ước với tiểu thư nhà người, có thật vậy không?”. Đỗ Diên Sùng nói: “Việc này...tiểu nhân thật sự không biết”.

Tiết Hi Kiếm hỏi: “Đại công tử Thẩm gia, có phải như vậy không?”. Thẩm Hồng bất đắc dĩ, buộc lòng trả lời: “Đúng là như vậy”.

Tiết Hi Kiểm lại nói: “Vị phu nhân khiến người hủy bỏ hôn ước với Đỗ tri phủ, chính là vị phu nhân tài hoa hơn người bên cạnh người sao?”.

Thẩm Hồng không biết Tiết Kiểm Hi là đang có ý gì, đành phải miễn cưỡng trả lời: “Nội tử [1] đã qua đời. Dung Nhi là tiểu thiếp tiểu nhân cưới sau này.”

[1] Nội tử: vợ

Tiết Kiểm Hi bỗng nhiên nở nụ cười, nói: “Thì ra là thế. Nhưng không biết vì sao người đã có mối tính thâm thiết với vị phu nhân kia mà lại còn lấy thêm tiểu thiếp?”.

Nét mặt Thẩm Hồng ngưng ngáp, không biết phải trả lời thế nào. Tội đành nói thay chàng: “Khởi bẩm Vương gia, lúc phạt thiếp gả cho tướng công, tướng công bệnh nặng, không tỉnh táo cho lắm. Huống chi, bắt hiếu có ba tội, không có hậu duệ là tội lớn nhất, tướng công nạp thiếp, cũng vì nối tiếp hương hỏa thẩm gia. Thẩm gia từ trên xuống dưới có vài chục người, xin Vương gia hãy thứ lỗi. Nếu Vương gia vì thể diện mà xử tử biết bao nhiêu người Thẩm gia từ già đến trẻ như vậy, sẽ công trên lưng tiếng ‘bất nhân’, lại càng liên lụy danh dự của Vương gia. Nếu Vương gia chịu tha cho Thẩm gia, không tính toán hiềm khích trước kia, vậy thì riêng ‘nhân từ’ của Vương gia sẽ giống như tài hoa của Vương gia, khiến khắp thiên hạ tán thưởng”.

Tiết Hi Kiểm nhìn tôi chằm chằm hồi lâu, nói: “Thẩm phu nhân quả nhiên là khéo ăn khéo nói, giống hệt trước kia vậy. Theo lời cô, chẳng há ta không còn cách nào ngoài tha cho Thẩm gia!”

Tôi kiên trì đến cùng nói: “Phạt thiếp không dám.”

Tiết Hi Kiểm kia cười nói: “Trước kia giải đổ cô còn dám thách bản vương, còn gì mà cô không dám nữa?”. Nói xong, sắc mặt y đột nhiên thay đổi lớn, lớn tiếng nói với Đỗ Diên Sùng: “Đỗ Diên Sùng, người đã biết tội chưa?”.

Đỗ Diên Sùng nghe nói vậy, mặt biến sắc, vội quỳ xuống nói: “Tiểu nhân không biết Vương gia muốn gì, xin Vương gia chỉ rõ. Tiểu nhân nghe được tin Vương gia cải trang đến Duy huyện, liền vội vàng dẫn người đến hộ giá, nào ngờ vẫn muộn một bước, làm Vương gia bị liên lụy. Tiểu nhân có tội, xin Vương gia xử phạt.”

Tiết Kiểm Hi nói: “Đỗ Diên Sùng, người ở đây làm bộ làm tịch ít thôi. Điều Bản vương muốn nói không phải như thế, mà tội của người là: Thân là trưởng quan địa phương, không suy nghĩ sáng suốt, ngược lại còn lợi dụng việc công để trả thù tư, hãm hại dân lành!”.

44. Q.2 - Chương 14: Họa Trên Trời Rơi Xuống (2)

Đỗ Diên Sùng nói: “Xin Vương gia thiên tuế tha tội. Tiểu nhân thật sự không hiểu ý chỉ của Vương gia thiên tuế”.

Tiết Bạch Y lớn tiếng nói: “Mặc dù bản vương không để ý tới triều chính, nhưng cũng không hi vọng người khác coi bản vương là kẻ ngu dốt. Đỗ Diên Sùng, bản thân người cũng thừa nhận, trước đây Thẩm gia hủy hôn với người, trong lòng người hẳn nên căm hận Thẩm gia có thừa đi. Vừa rồi còn xúi bẩy bản vương trị tội Thẩm gia, người nói xem, người lợi dụng việc công để trả thù tư, hãm hại dân lành thì là gì?”.

Đỗ Diên Sùng đầm đìa mồ hôi lạnh, không dám lên tiếng.

Tiết Hi Kiểm lại bồi thêm: “Bản vương tuyệt đối không phải người không phân biệt thị ph, không rõ công bằng. Sở dĩ người của Thẩm gia tán thành tróc nã bản vương, là vì bọn họ nhầm đối tượng bản vương là cường đạo. Thẩm gia hằng năm cung cấp vô số rượu ngon cho vương triều Tây Tạng ta, rượu của phường rượu Thẩm gia còn từng được dùng làm quốc lễ tặng cho vương triều ngoại quốc. Đối với vương triều Tây Tạng ta, Thẩm gia là bề tôi có công. Người lại xúi giục bản vương trị tội toàn bộ Thẩm gia, niêm phong phường rượu Thẩm gia, không lợi dụng việc công để trả thù tư, hãm hại dân lành thì là gì?”.

Giọng nói và nét mặt của Tiết Hi Kiểm nghiêm khắc như thế, lại câu chữ đều tỏ vẻ hợp lý, Đỗ Diên Sùng còn dám nói gì nữa, đành phải cúi đầu nhận tội, xin Tiết Hi Kiểm trừng phạt. Tiết Hi Kiểm nói: “Niệm tình nhà người là thần tử có công với triều đình xã tắc, chuyện lần này, bản vương sẽ không so đo. Nhưng,

những chuyện như thế này, tuyệt đối không thể tái phạm nữa. Nếu sau này Thảm gia có xảy ra điều gì không hay, ta sẽ chỉ hỏi đến Đỗ Diên Sùng người!”. Đỗ Diên Sùng vội gật đầu biểu thị đã rõ.

Tiết Hi Kiềm lại nói: “Thảm lão phu nhân, bà đứng lên đi, bản vương tuyệt đối không phải người không phân biệt được đúng sai, sẽ không trách tội bà và Thảm gia đâu”. Ngay lập tức, Cúc ma ma nâng Lão phu nhân lên. Lão phu nhân không ngừng cảm tạ.

Tiết Hi Kiềm nhìn tôi một cái, nói: “Thảm phu nhân, theo ý cô, bản vương xử lý chuyện của Thảm gia như vậy, là nhân từ hay bất nhân?”.

Trong lòng tôi có chút cảm kích, rồi lại có một vài ý nghĩa khác, luôn cảm thấy bất an, nhưng trên mặt vẫn ra vẻ vững vàng, nói: “Vương gia anh minh”.

Tiết Hi Kiềm cười ha ha, nói: “Thảm phu nhân, muốn cô nói ra tiếng ‘anh minh’ này, thật không dễ dàng chút nào”. Tôi cúi đầu rủ mi không nói, giả như chưa hề nghe thấy gì.

Sắc mặt Tiết Hi Kiềm lại có phần lạnh nhạt: “Theo bản vương thấy, vị thiên kim này của Huyện lệnh thái gia có ý định hãm hại bản vương, lại có thể tùy ý tìm hai nha dịch đến vu oan cho bản vương là cường đạo, về tình về lý, bản vương đều không nên thờ ơ ngồi nhìn! Mai Huyện lệnh, Mai đại tiểu thư, hai người các người đã biết tội chưa?”.

Mai Mặc, Mai Nhiều Phi cùng nhau quỳ rạp xuống đất, thấp giọng thưa: “Tiểu nhân biết tội”.

Tiết Hi Kiềm hỏi Đỗ Diên Sùng: “Ý trên hiếp dưới, là tội danh gì?”.

Đỗ Diên Sùng đắn đo hết lần này đến lần khác, mới nói: “Chiếu theo luật lệ Tây Tồng, ý trên hiếp dưới, tội này phải chết”.

Tiết Hi Kiềm nói: “Tốt lắm, Đỗ tri phủ, giao cho người xử lý việc này”. Y nói xong lại nhìn tôi vài lần, hỏi: “Thảm phu nhân, không biết cô có còn cao kiến gì với việc này không?”.

Tôi nhìn Mai Nhiều Phi đang quỳ gối, còn cả Thảm Phúc đang đỡ lấy nàng ta, trong lòng khẽ thở dài, đành phải lên tiếng: “Xin hỏi Vương gia, Tây Tồng trị vì dựa theo tư tưởng nào?”.

Tiết Hi Kiềm như đang khiêu khích nhìn tôi, đáp: “Đương nhiên là tư tưởng nho gia của Khổng Tử lão nhân gia”.

Tôi mỉm cười, nói: “Vậy thì phải rồi. Nho gia đòi hỏi người ta ‘Lão ngô lão dĩ cập nhân chi lão, ấu ngô ấu dĩ cập nhân chi ấu’, cũng chính là mình hiếu thuận với cha mẹ mình như thế nào thì cũng hiếu thuận với cha mẹ người khác như thế ấy, mình yêu thương con cái mình như thế nào thì cũng yêu thương con cái người khác như vậy. Có đúng thế không?”.

Tiết Hi Kiềm nhìn tôi, nói: “Thảm phu nhân nói đúng, thế nhưng Mai huyện lệnh không tính là lão, Mai đại tiểu thư này cũng không coi là ấu. Hai người bọn họ đã không phải là người già, càng không phải là trẻ nhỏ. Bản vương hành hình bọn họ, cũng không coi là làm trái tổ huấn Nho gia. Đúng vậy không?”.

Tôi cười bảo: “Lời Vương gia nói đương nhiên là đúng. Chỉ có điều trong bụng nhị tẩu của tôi đang mang thai, nếu con cô ấy vừa ra đời đã không có mẹ, lại không có ông ngoại, vậy còn nói gì đến ‘Lão ngô lão dĩ cập nhân chi lão, ấu ngô ấu dĩ cập nhân chi ấu’ đây? Nếu đổi lại Vương gia là đứa nhỏ, Vương gia chắc sẽ không làm như vậy đâu nhỉ? Đương kim thiên tử là bậc quân vương anh minh, Tiết vương gia cũng được người ta tôn xưng là Vương gia anh minh. Nếu Vương gia làm những điều người khác không thể làm, bỏ những tội người khác không thể bỏ, vậy thì hiền sĩ anh tài trong thiên hạ sau này nghe được, tự nhiên sẽ đến quy thuận Tây Tồng. Cứ như vậy, chẳng phải Vương gia đã làm được một việc tốt cho triều đình rồi ư? Đương nhiên cũng sẽ không ai dám có cái nhìn bất kính với Vương gia, cũng sẽ không sỉ nhục sự anh minh của Vương gia.

Sau một lúc lâu không nói tiếng nào, Tiết Hi Kiềm bỗng nhiên hét lớn: “Thảm phu nhân, cô thật to gan! Lại dám phàn xằng về triều chính trước bàn dân thiên hạ, nếu cô học rộng tài cao, lại đỉnh đạc bàn luận như vậy, chẳng lẽ không biết Tây Tồng ta luôn luôn không cho phép đàn bà tham dự triều chính sao?”.

Tôi lạnh nhạt nói: “Phận thiếp không dám. Nếu Vương gia cho là như thế, phận thiếp không còn lời nào để nói”.

Tiết Hi Kiềm cười: “Cô không dám? Còn việc gì mà cô không dám nữa? Hôm nay coi như bản vương phục cô. Được rồi, được rồi, hôm nay thấy Thẩm phu nhân trăm phương ngàn kế tìm cách giải vây cho các người như vậy, ta tha cho hai người các người. Nhưng sau này làm chuyện gì thì mở to hai mắt ra một chút. Nếu dám bỏ khoái vừa rồi làm bốn vương bị thương, các người nên ngắm xem phải gánh hậu quả như thế nào đi”.

Mai Mặc, Mai Nhiều Phi nghe vậy, như được đại xá, vội dập đầu bái tạ rồi rút.

Tiết Hi Kiềm lại nói với Tiêu Tiểu: “Tiểu huynh đệ, người quả nhiên là người có nghĩa khí, bản vương rất tán thưởng người nghĩa khí như thế. Người đến Thẩm gia làm chức tửu vĩ công gì đó, chỉ bằng theo bản vương về Vương phủ, làm tùy tùng bên cạnh bản vương, hưởng vinh hoa phú quý bất tận, thế nào?”.

“Việc này...” Tiêu Tiểu đưa mắt liếc nhìn Minh Nguyệt Hân Nhi, nói: “Sở Thiên Khoát tạ ơn Vương gia ưu ái, nhưng mà... việc này... mọi người đều nói gần vua như gần hổ, vì tính mạng bản thân và gia đình của muội muội và thê tử mình, thảo dân vẫn nên thành thực ở lại Thẩm gia làm tửu vĩ công thôi”. Minh Nguyệt Hân Nhi liếc nhìn y, nói: “Ai là thê tử của huynh? Đánh chết bây giờ!”.

Tiết Hi Kiềm cười ha ha, nói: “Một khi đã như vậy, bản vương cũng không miễn cưỡng nữa. Sở lão đệ, sau này nếu đệ có chuyện gì khó khăn, có thể đến kinh thành tìm bản vương, nếu ai ức hiếp đệ ấy, cũng là gây khó dễ cho Tiết vương gia ta. Ha ha ha...”. Tiết Hi Kiềm vừa nói vừa sải bước bỏ đi. Lúc đi ngang qua tôi, y nói với Thẩm Hồng rằng: “Thẩm đại công tử, có được thê tử như thế này, còn cầu gì hơn? Ha ha ha...”. Dứt lời thì y đã đi được khá xa rồi. Đỗ Diên Sùng cùng tùy tùng của lão cũng vội vàng đuổi theo.

Giữa hiện trường, chỉ còn lại hai cha con Mai Mặc đang dập đầu tạ ơn không giết của Tiết vương gia.

45. Q.2 - Chương 15: Chương 15

46. Q.2 - Chương 16: Tình Tới Kể Nỗi Lòng

Trở lại trong phòng, Thẩm Hồng đang chờ tôi. Thấy tôi trở về, chàng vội lên đón, hỏi: “Có chuyện gì thế? Mẹ ta trách móc nàng nặng nề à?”.

Tôi mỉm cười, chỉ là nụ cười ẩn hiện như khói, nói: “Lão phu nhân thương thiếp còn không kịp, sao có thể trách móc nặng nề được? Tướng công chàng đừng lo lắng”.

Lúc này Thẩm Hồng mới yên tâm gật đầu, nói: “Dung Nhi, sắc mặt của nàng hình như tái nhợt rồi, làm sao thế? Thân thể không thoải mái à?”.

Tôi dừng lại nơi mắt chàng, trong lành như nước, nhất thời trong lòng bỗng ngổn ngán, hồi lâu mới lên tiếng: “Không sao đâu, có lẽ là lúc xem tỷ thí tửu vĩ công bị nhiễm chút hơi nóng thôi, tướng công, chàng đừng lo”.

Lúc tôi và Thẩm Hồng nói chuyện, ba người Băng Ngưng đã khề khàng che miệng ra ngoài, còn thuận tay đóng cửa phòng lại. Căn phòng lớn như vậy chỉ còn lại hai người chúng tôi. Tôi bỗng nhiên nhớ tới lúc mới gặp Thẩm Hồng trước kia, chàng gầy như que củi, gần như là đáng vẽ bệnh tật vô phương cứu chữa. Hiện giờ, tuy vẫn còn hơi gầy một chút, nhưng thật sự cũng đã là một mỹ nam tử có phong thái nhẹ nhàng nho nhã rồi.

Tôi cười thầm, thở dài nhủ: Lành Cửu Dung tôi xuất thân ra sao mà đòi với cao đến người như vậy? Hiện giờ Lão phu nhân thả tôi ra ngoài, nhìn chung cũng là một chuyện tốt. Tôi lại nhớ đến Hình Phong ca, lại một mùa xuân mới sang, nơi biên ải xa xôi, huynh ấy có mệnh giới không? Chẳng biết vì nguyên do nào, nghĩ đến Hình Phong ca, trái tim tôi lại không còn mấy may mắn lẫn tan gợn sóng, chỉ tĩnh lặng như một miệng giếng cổ không xao động.

Tôi từ từ ngẩng đầu lên, ngắm nhìn Thẩm Hồng trước mắt “Phóng mắt non sông nhớ cho xa, gió mưa hoa rụng tiếc xuân qua, chẳng thà thương lấy người trước mắt [1]”. Có lẽ, một lần nào đó, trong lòng cả chàng và tôi đều từng có một lần nhớ nhung như thế. Nhưng hiện giờ, biết bao nhiêu hận, hôm nay đã chẳng phải hôm qua.

[1] Trích ba câu thơ cuối trong tác phẩm Hoán Khê Sa của tác giả Ân Thù đời Tống.

Giờ phút này, Thẩm Hồng cũng đang nhìn tôi. Chàng cầm tay tôi lên, đặt vào lòng bàn tay chàng, nói: “Dung Nhi, bất luận trong lòng nàng có khúc mắc gì, hãy vui lên, nhất định phải vui lên. Coi như là... vì ta đi”. Chàng hết sức khó khăn nói ra ba chữ cuối cùng, trong lòng tôi rung động, giữa lúc ngẩn ngẩn ngơ, chỉ cảm thấy tất cả những gì tôi làm trước kia đều đáng giá.

Ngơ ngẩn một hồi lâu, bên ngoài bỗng nhiên có tiếng chim sẻ kêu líu ríu, trong lòng tôi lập tức tỉnh táo lại. Tôi tự nói với chính mình: Lãnh Cửu Dung, mày đang làm gì thế? Mày cũng biết rằng, bắt đầu từ sáng mai, mày sẽ không còn là người của Thẩm gia nữa, không vướng mắc nửa phần với Thẩm Hồng nữa, sau này nếu có gặp lại, cũng chỉ coi như người qua đường mà thôi. Chẳng lẽ ngay tại lúc này, mày đã yêu người đó, hoặc là bảo chàng yêu mày sao? Nếu như vậy, hai người chỉ có thể thêm phần oán niệm bất tận mà thôi, không có gì tốt đẹp cho cả đôi bên.

Đầu óc tôi trong phút chốc trở nên thư thái. Tôi giã ra khỏi tay Thẩm Hồng, cười nói: “Tướng công, chúng ta không phải đã nói là tình như huynh muội sao? Hôm nay chàng hơi thất lễ rồi”.

Thẩm Hồng nhất thời cũng hơi xấu hổ, chàng vuốt vuốt gáy, nói: “Ta vốn cũng không phải kẻ ngốc, nhưng mà hôm nay... hôm nay không biết vì sao lại thế. Dung Nhi, đừng trách ta thô lỗ”.

Tôi tươi cười: “Tướng công, chàng cũng không còn ít tuổi nữa, phải tự mình học cách chăm sóc bản thân mới được”.

Thẩm Hồng nghe tôi nói những lời không đầu không đuôi đó, sắc mặt có phần căng thẳng, hỏi: “Dung Nhi, sao lại thế? Sao không đứng lại nói những lời này?”.

Tôi lắc lắc đầu, tựa như một thê tử bé nhỏ bình thường nhất, sửa lại vạt áo, nói: “Tướng công, hôm nay thiếp thật sự rất mệt, giờ muốn đi nằm một lúc”.

Thẩm Hồng tạm thời có chút lúng túng, hồi lâu mới nói: “Nàng mau ngủ đi. Ta không quấy rầy nàng nghỉ ngơi nữa. Cơm chiều ta sẽ sai Minh Nguyệt Hân Nhi bưng đến phòng cho nàng”.

Tôi cười, nhìn theo Thẩm Hồng rời đi, trong lòng đột nhiên cảm thấy mệt mỏi bất ngát khôn cùng như một dòng thác lũ đổ ồa lên tôi, vùi dập tôi giữa dòng nước, để tôi không thể hét lên, không thể thở được.

Tôi lặng lẽ thu dọn đồ đạc, cũng không có gì nhiều, chỉ là mấy bộ y phục, vài món trang sức và mười lăm lượng bạc gom góp được mà thôi.

Tôi ngơ ngác ngồi trên mép giường, ngẩn ra cả nửa ngày. Đi tới cửa, rồi gọi cả Minh Nguyệt Hân Nhi và Bảo Bảo vào.

Tâm tình Minh Nguyệt Hân Nhi rất vui vẻ, nhảy nhót không thôi, Bảo Bảo thì kín đáo hướng nội hơn nhiều. Tôi bảo hai đứa ngồi xuống, ngồi xung quanh tôi.

Trước tiên tôi cười hỏi: “Minh Nguyệt Hân Nhi, em còn ý định chuộc thân không? Trải qua chuyện như vậy, chuyện giữa em và huynh đệ “Sở Thiên Khoát” của Tiết vương gia, coi như mọi người cũng biết hết rồi. Nếu như em muốn chuộc thân, Lão phu nhân nhất định sẽ nhận lời, Cúc ma ma cũng không dám thừa cơ ăn chặn ngân lượng của em”.

Minh Nguyệt Hân Nhi hai tay chống cằm nói: “Em đi thăm dò rồi, Lão phu nhân lại không muốn gặp ai. Cúc ma ma thì đồng ý, chẳng qua đòi em một trăm lượng bạc. Tuy rằng trong cuộc tỷ thí tửu vĩ công, Tiêu Tiểu được thưởng năm mươi lượng, nhưng tóm lại vẫn thiếu năm mươi lượng nữa. Năm mươi lượng này biết kiếm ở đâu ra? Có điều em cũng không lo lắm, chỉ cần Tiêu Tiểu an ổn ở lại phường rượu Thẩm gia làm việc, số tiền kia vẫn có thể kiếm được”.

Trong lòng tôi âm thầm thở dài, nha đầu này quá ngây thơ rồi, suy nghĩ chuyện này một cách đơn giản thái quá. Công việc tửu vĩ công của Tiêu Tiểu do Tiết vương gia giúp đoạt được. Bản thân y chưa chắc đã hiểu biết bao nhiêu về rượu. Thẩm Tề sẽ không để y làm công việc này trong một thời gian dài. Việc y nên làm ngay bây giờ là chuộc thân cho Minh Nguyệt Hân Nhi, sau đó hai người cao chạy xa bay, bỏ đi thật xa khỏi chốn thị phi này. Không nói đến Đỗ Linh Nhược sắp vào cửa là loại người gì, có đối xử tệ bạc với Hân Nhi hay không, chỉ riêng việc ngộ nhỡ thân phận của Tiêu Tiểu không cẩn thận bị vạch trần, y khó mà tránh được họa sát thân.

Tôi nói: “Minh Nguyệt Hân Nhi, năm mươi lượng bạc còn lại, ta sẽ nghĩ cách. Kiếm đủ bạc, em phải tức tốc để Tiêu Tiểu chuộc thân cho em, hai người mau chóng cao chạy xa bay. Sống tại Thẩm gia chung quy không phải là kế lâu dài”.

Minh Nguyệt Hân Nhi liếc mắt nhìn tôi, nói: “Để làm gì chứ? Tiểu nha đầu thông minh lanh lợi như em, biết tìm đâu ra? Cô thật sự muốn tìm đủ mọi cách để đuổi em đi? Em thật sự rất xem thường cô. Thiếu phu nhân”.

Tôi mỉm cười, không để ý đến con bé nữa.

47. Q.2 - Chương 17: Bách Thanh Chim Yến Tách Đàn (1)

Tôi quay sang nói với Bảo Bảo: “Bảo Bảo, sức khỏe của Đại công tử thường ngày vẫn phải phiền em chăm sóc. Đến Thanh minh lễ tết, em nhớ đốt thêm nhiều tiền giấy cho Bằng Nhi”.

Bảo Bảo không hiểu chuyện gì đang xảy ra bèn nhìn tôi một lúc, mới chậm rãi nói: “Thiếu phu nhân, đây vốn là việc cô nên làm, phớt lờ cho em làm gì? Chẳng lẽ cô có chuyện gì à?”.

Tôi phì cười: “Nha đầu này, em nghĩ đi đây vậy! Chẳng qua ta chỉ nói vài câu bình thường dặn dò em thôi, em lại có thể cãi nhau với ta, quả nhiên là thường ngày nuông chiều em đến nỗi đuôi vểnh cả lên trời rồi”. Tôi vừa nói những câu mập mờ để che giấu, vừa lấy ra mười hai lượng bạc, đặt vào tay Bảo Bảo nói: “Ta gả vào Thẩm gia, cũng đành dùm được kha khá bạc, mười hai lượng này thưởng cho em”. Sắc mặt Bảo Bảo càng trở nên quái dị. Tôi biết đầu óc cô bé nhanh nhẹn thông minh, cũng không dám nói nhiều, vội tìm mấy câu qua quýt cho xong, khuyên cô bé nhận bạc. Tôi nói hết nước hết cái một lúc lâu, cô bé mới nhận năm lượng.

Đẩy Minh Nguyệt Hân Nhi và Bảo Bảo đi, lòng dạ tôi lại trở nên trống rỗng lạc lõng. Lúc này, có người đến gõ cửa phòng, tôi mở cửa, thì ra là nha hoàn A Thanh bên cạnh Lão phu nhân. Trong tay A Thanh cầm một cuộn giấy, đứng trước cửa phòng tôi, ngoác ngoác sau thấy không có ai, mới lách người tiến vào.

A Thanh nói: “Thiếu phu nhân, tôi phụng mệnh của Lão phu nhân đến đưa cái này cho cô”, nói xong, nhét cuộn giấy trong tay vào tay tôi. Tôi nhận lấy mở ra đọc, đọc xong, sắc mặt nhất thời tái mét, bước đi cũng trở nên chao đảo. Tôi vịn vào bàn, gượng gượng ngồi xuống.

Trên cuộn giấy viết: “Tôi, Lãnh Cửu Dung, tự nguyện cắt đứt tất cả mọi quan hệ với Thẩm gia, tự nguyện đoạn tuyệt mọi qua lại với Thẩm Hồng, từ nay về sau sinh lão bệnh tử, hôn nhân cưới gả, không liên quan gì đến nhau”.

A Thanh thấy tôi ngơ ngác sợ sệt không thôi, cũng không làm phiền, hồi lâu sau mới trấn an tôi: “Thiếu phu nhân, Lão phu nhân lệnh cho cô sao tờ giấy này ra một phần, phía trên đề tên của cô, cô có thể rời khỏi Thẩm gia rồi”. Thấy tôi vẫn còn ngẩn ngơ không nói gì, A Thanh khuyên giải: “Thiếu phu nhân, cô cũng đừng đau lòng quá. Cả đời người, ai cũng khó tránh khỏi phải làm một số chuyện bản thân không muốn. Ngày còn nhỏ, mẹ tôi dạy tôi phải làm người tốt, không được làm trái với lương tâm mình. Nhưng đến khi tôi trưởng thành vào Thẩm gia làm nha hoàn, tôi mới biết rằng, có một số chuyện bản thân không thể quyết định được. A Thanh tôi cũng không muốn làm chuyện trái với lương tâm này, nhưng còn cách nào khác đây?”.

Nghe xong mấy câu A Thanh nói, ban đầu tôi chỉ cảm thấy có phần dở khóc dở cười. Nhưng ngẫm lại, lại càng thấy những câu nói bình thường nhất này thật sự có lý. Tôi gật đầu: “A Thanh, cô trở về nói với Lão phu nhân, thứ đồ này, ta đồng ý nhận. Nhưng ta có một điều kiện”.

“Thiếu phu nhân, điều kiện của cô là gì? Tôi về sẽ nói với Lão phu nhân”.

“Ta muốn một trăm lượng bạc”. Tôi thản nhiên nói.

A Thanh nghe tôi nói vậy, hình như cũng có hơi bất ngờ. Ngữ khí cũng lạnh nhạt hẳn đi, cô nói: “Tôi về sẽ nói với Lão phu nhân”. Nói xong, cô đẩy cửa ra ngoài. Trong lòng tôi nghĩ, giờ phút này, A Thanh rất có thể đang nhủ, thì ra Lãnh Cửu Dung là một người như vậy. Thế nhưng tất cả không còn quan trọng nữa, Lãnh Cửu Dung tôi vốn là người lạnh nhạt trời sinh, người khác nhìn tôi thế nào thì có liên quan gì?

Không bao lâu sau, A Thanh đã trở lại. Cô rút ra một tấm ngân phiếu từ trong tay áo, đặt lên bàn trước mặt tôi, nói: “Thiếu phu nhân, đây là một trăm lượng bạc cô muốn. Khang Mông tiền trang có thể đổi ra bạc thật. Đây là tờ biên nhận Lão phu nhân đưa, phiền cô ký tên đi”.

Tôi mở tấm ngân phiếu ra nhìn, quả nhiên là một trăm lượng. Bèn mỉm cười, nhắc bút lên, viết ba chữ “Lãnh Cửu Dung” lên tờ biên nhận. Sau đó cầm lấy cuộn giấy A Thanh mang đến chép lại một lần nữa, rồi đặt vào tay A Thanh. A Thanh nhận giấy, nhìn lướt một lần, xoay người bỏ đi. Tôi đóng cửa lại, quay trở vào ngồi lên giường, chỉ cảm thấy tấm thân này đã không còn là của mình nữa. Nhớ trong kinh thi có câu rằng “Ai người hiểu tấm lòng tôi, ắt hẳn sẽ nói bởi bởi sầu bi, còn ai không hiểu điều gì, bảo tôi vẫn ước mong chi đây mà. Trời xanh thăm thẳm bao xa, hỡi ai đã khiến thành ra thế này? [1]” quả thực là hợp với tâm tình của tôi lúc này. Nghĩ vậy, trong tích tắc tôi chợt rất đổi ngạc nhiên. Tôi vốn không quan tâm đến những người khác nghĩ gì, nhưng sao hiện giờ lại trở nên như thế này? Chẳng lẽ Lãnh Cửu Dung tôi đã thật sự thay đổi rồi ư?

[1] Trích những câu thơ trong bài Thử ly 3 của Khổng Tử, trong tập Kinh thi.

Tôi đang suy nghĩ lung tung, lại nghe có người gõ cửa, thanh âm hết sức nhẹ nhàng. Tôi dừng một chút, vội giấu kỹ tờ ngân phiếu, nói: “Đến đây”.

Người tới là Thẩm Hồng.

Nhìn thấy tôi, chàng cười bảo: “Dung Nhi, thân thể nàng dễ dàng mệt nhọc như thế, chỉ e là do thể hư [2]. Ta đặc biệt bảo lão Trương ở phòng bếp chưng một bát canh tổ yến, mang đến cho nàng bồi bổ thân thể. Ta còn sợ quấy nhiễu nàng nghỉ ngơi, không ngờ nàng đã tỉnh rồi”.

[2] Từ dùng trong Đông y, để chỉ thể chất hư nhược

Tôi gượng cười, chỉ cảm thấy nước mắt sắp rơi, vội xoay người sang chỗ khác, nói: “Cảm ơn chàng, tướng công”.

Thẩm Hồng nói: “Nàng cũng gọi ta là tướng công rồi, nếu đã là phu thê, còn khách khí làm gì?”. Chàng vừa nói vừa đi vào, đóng cửa lại. Chàng đưa bát canh tổ yến đến trước mặt tôi: “Dung Nhi, tranh thủ còn nóng mau uống đi”. Tôi gật gật đầu, bưng lấy bát, quả là còn nóng hổi. Tôi bưng lên miệng uống, chỉ cảm thấy yết hầu nghẹn lại, không rõ là mùi vị gì, trong phút chốc chợt ngổn ngang trăm mối.

Thẩm Hồng hỏi: “Dung Nhi, sao mắt nàng đỏ thế, nàng khóc à?”.

Tôi cười nói: “Tướng công nói đùa rồi. Đang yên đang lành, sao không đứng thiếp lại khóc chứ? Chỉ là vừa rồi không cẩn thận có con côn trùng bay vào mắt, lúc Minh Nguyệt Hân Nhi giúp thiếp thổi ra thì làm mắt thiếp đau thôi”.

Thẩm Hồng cũng cười nói: “Nàng cũng thật là. Chuyện tỉ mỉ như vậy cũng để cho Minh Nguyệt Hân Nhi làm, nàng đâu phải không biết, con bé ấy là một nha đầu bộp chộp. Sau này nếu còn có chuyện như thế nữa, cứ tìm Bảo Bảo là được. Hoặc là, hoặc là trực tiếp tìm ta cũng được mà”.

Tôi cười, không nói gì.

Thẩm Hồng lại thêm: “Dung Nhi, ta đã nghĩ rồi. Trước kia mẹ từng nhận lời, chỉ cần nàng mang thai thì sẽ bảo ta đưa nàng lên làm chính thất. Ta suy đi nghĩ lại, cảm thấy phu thê có con cũng là chuyện sớm muộn. Dù không vội vàng làm ngay lúc này. Song việc lên làm chính thất thì vẫn càng sớm càng tốt. Dung Nhi, ý nàng ra sao?”.

Tôi mỉm cười, vẫn không nói gì, nhưng trong lòng quặn thắt không thôi.

Thẩm Hồng vỗ vào đầu, trên mặt biểu lộ vẻ tỉnh ngộ, nói: “Chuyện này còn phải hỏi sao? Đương nhiên là để ta nói với mẹ”.

Tôi lẳng lặng nhìn Thẩm Hồng, lúc lâu sau mới nói: “Tướng công, chẳng lẽ trong lòng chàng đã quên Vũ Tương tỷ tỷ rồi sao?”.

Biểu cảm vốn vui vẻ của Thẩm Hồng nhất thời trở nên ảm đạm. Chàng cũng không nói gì, căn phòng lớn nhường này bỗng chốc yên tĩnh, yên tĩnh đến mức làm người ta ngẹt thở.

Hồi lâu sau, Thẩm Hồng nở nụ cười, nói: “Dung Nhi, trong lòng nàng vẫn còn lo lắng vì việc của Tương Nhi à? Tương Nhi đã là chuyện quá khứ rồi. ‘Phóng mắt non sông nhớ chi xa, gió mưa hoa rụng tiếc xuân qua, chẳng thà thương lấy người trước mắt’, Dung Nhi...” Thẩm Hồng nắm lấy tay tôi nói: “Trong lòng ta, hiện giờ chỉ có mình Dung Nhi nàng”.

Tôi chăm chú nhìn vào mắt chàng, đôi mắt trong suốt sáng tỏ. Tôi biết tính tình chàng đôn hậu, những gì miệng nói ra tuyệt đối đều là suy nghĩ trong lòng.

“Nếu một ngày kia, Vũ Tương tỷ tỷ đột nhiên sống lại, trở về thì sao?”. Tôi vốn không muốn nói, nhưng lại cảm lòng không đành nên câu hỏi.

48. Q.2 - Chương 18: Bách Thanh Chim Yến Tách Đàn (2)

Thẩm Hồng nắm tay tôi, vẽ mặt chân thành: “Dung Nhi, ta vốn tưởng rằng đời này sẽ không thể đón nhận một người con gái nào ngoài Tương Nhi. Nhưng sự xuất hiện của nàng đã làm ta thay đổi suy nghĩ. Nếu thật sự có một ngày Tương Nhi sống lại, trở về bên cạnh chúng ta, tình nghĩa ta dành cho Dung Nhi nàng vẫn không thay đổi”.

Tôi cười nói: “Vây tình cảm giữa chàng và Vũ Tương tỷ tỷ hiển nhiên cũng sẽ không thay đổi, hơn nữa còn chưa từng thay đổi, đúng không?”.

Thẩm Hồng không nói gì, chỉ gật đầu. Trong lòng tôi đã rõ.

Tôi cười bảo: “Được rồi, thiếp đùa với chàng thôi. Không nói đến việc này nữa. Tướng công, thiếp vẫn thấy hơi mệt, muốn nằm ngủ một lát. Hôm nay chàng mệt rồi, cũng nên nghỉ ngơi cho khỏe đi”.

Sắc mặt Thẩm Hồng bỗng hơi ửng đỏ, giống như một bé gái. Chàng lắp bắp hồi lâu mới nói: “Dung Nhi, nếu chúng ta đã là phu thê, tối hôm nay, ta sẽ không đi đâu”.

Trong lòng tôi chấn động, chỉ thấy tự dưng khó chịu thấu xương. Tôi và Thẩm Hồng là phu thê, nếu như là ngày thường mà chàng đưa ra yêu cầu này, đương nhiên rồi mừng rỡ như điên. Nhưng hiện giờ thì thật là...

Tôi bỗng nhiên nảy sinh một ý nghĩ. Tôi giả cho Thẩm Hồng một năm, nếu đêm nay phải rời đi, chẳng thà thật sự làm phu thê với chàng một lần. Cũng không uổng công đắm đuối hư danh tiểu thiếp của Thẩm Hồng từ bao nhiêu ngày trước tới giờ. Mặc dù xưa nay chỉ thấy người mới cười, ai đâu nghe chẳng người xưa khóc. Có lẽ chẳng bao lâu nữa, từ tận đáy lòng, Thẩm Hồng sẽ hoàn toàn quên lãng tôi, nhưng suy cho cùng cũng không hoài công tôi theo chàng một phen.

Về mặt tôi hơi xấu hổ, trong lòng lại dào dạt chờ mong pha lẫn chút gì sợ hãi. Tôi cúi đầu nhìn xuống, khẽ khàng nói: “Nếu tướng công muốn ở lại, vậy tùy chàng”.

Thẩm Hồng mừng rỡ, nói thẳng: “Dung Nhi, Dung Nhi ngoan. Sau này chúng ta sao có thể không có con chứ?”. Nói xong, chàng bế tôi lên, đi về phía giường. Trái tim tôi cứ đập thình thịch, chỉ cảm thấy toàn thân mềm nhũn như không phải của mình, chỉ cảm thấy toàn thân như đã tan thành nước.

Thẩm Hồng đặt tôi lên giường, nhẹ nhàng hôn vào trán tôi, dịu dàng nói: “Dung Nhi, đôi mắt nàng đẹp quá, đẹp như ánh sao trên trời vậy”. Tôi then thừng vô cùng, nhắm hai mắt lại. Trước tiên Thẩm Hồng hôn lên trán tôi, rồi trượt xuống khuôn mặt, hai gò má, vành tai. Tôi chỉ cảm thấy trong lòng trăm sợi tơ tình, nghìn loại tâm tư, cảm giác hạnh phúc không nói nên lời.

Đôi môi Thẩm Hồng nhẹ nhàng phủ lên đôi môi hồng xinh tươi của tôi. Chàng dùng răng khẽ cắn môi tôi, dùng lưỡi tách hàm răng của tôi ra, sau đó cùng cuốn lấy lưỡi tôi. Trong phút chốc đó, tôi chỉ cảm thấy mình đã say lịm, thân mình không ngừng run run lên. Trong lòng vừa sợ hãi vừa khao khát, loại cảm giác này thật sự không thể tả bằng lời.

Tôi cũng vươn hai tay một cách chậm chạp, ôm lấy cổ Thẩm Hồng, đón ý hòa theo nụ hôn của chàng. Cổ họng Thẩm Hồng “um” một tiếng, tôi cảm thấy thân thể chàng hết sức to lớn ấm nóng, sau đó toàn thân chàng phủ lên người tôi. Bàn tay chậm rãi dời sang trước ngực tôi, run rẩy cởi bỏ ve áo của y phục. Đôi môi chàng lại dùng sức chiếm lấy môi tôi. Tôi vô cùng hạnh phúc đón nhận.

Đúng lúc này, tôi chợt nghe chàng cúi đầu gọi một tiếng: “Tương Nhi”. Tuy rằng một tiếng khe nhường ấy, khe đến mức không lưu lại bất cứ chút dấu vết mờ nhạt nào, nhưng tôi vẫn nghe thấy. Tôi nghe thấy rõ ràng, Thẩm Hồng gọi một tiếng: “Tương Nhi”. Sau đó trái tim tôi lập tức hóa lạnh, nhiệt tình kích tình gì đó đều hoàn toàn biến mất.

Tôi cố gắng đẩy Thẩm Hồng ra, nhưng giờ khắc này, chàng kích động như một con sư tử đang lên cơn giận, làm sao đẩy ra nổi? Ánh mắt chàng đỏ lửa, tràn đầy tơ máu, cả người gần như phát điên. Chàng dùng sức xé bỏ cổ áo bộ y phục tôi, sau đó dùng răng nghiến cắn cổ tôi. Trái tim tôi đã không còn một chút cảm giác hạnh phúc nào nữa, chỉ cảm thấy sự khuất nhục không sao tả xiết. Thì ra nói nhiều như vậy, Thẩm Hồng vẫn chỉ coi tôi là thể thân của Liễu Vũ Tương mà thôi.

Tôi chỉ cảm thấy trong lòng tủi thân đến ngàn vạn lần, ngay cả khi Lão phu nhân uy hiếp bắt tôi rời khỏi nhà họ Thẩm, tôi cũng chưa từng thấy tủi thân như vậy. Nước mắt tôi dần chảy xuống theo hai gò má, rơi xuống chiếc gối. Thẩm Hồng vốn xúc động hưng phấn khó có thể kiềm chế, thấy tôi rơi nước mắt không ngừng, nhất thời hết sức lo lắng, chân tay luống cuống.

Chàng dừng động tác, ôm lấy tôi hỏi: “Dung Nhi, nàng sao thế?”. Tôi lau nước mắt, miễn cưỡng cười nói: “Không sao cả. Thiếp chỉ cảm thấy cơ thể hơi khó chịu”.

Thẩm Hồng hỏi: “Dung Nhi, nàng chưa chuẩn bị tâm lý ư? Hay là ta quá đường đột?”. Tôi ra sức lắc đầu, vẫn không kìm nén được mà rơi nước mắt.

Thẩm Hồng lại càng lóng ngóng tay chân, chàng đi xuống từ trên người tôi, nói: “Dung Nhi, là ta không tốt, nàng đừng khóc. Ta vốn không nên nóng vội như thế. Nàng đã nói là mệt rồi, vậy thì đi nghỉ đi. Sáng mai ta lại đến thăm nàng”. Thẩm Hồng nói xong, thấy tôi cũng không có ý muốn giữ lại, ben đắp chăn lại cho tôi, dèm xong góc chăn thì nhẹ nhàng đi ra ngoài. Một khắc đó nhìn chàng xoay người đi, vẻ mặt có phần thất vọng.

Lòng dạ tôi cũng mang tư vị không nói nên lời. Mắt thấy Thẩm Hồng mở cửa chậm rãi đi ra ngoài, lại chậm rãi đóng cửa, trong lòng tôi hiểu ra, có lẽ lần gặp nhau này là lần cuối cùng trong đời, cũng nặng trĩu ngơ ngẩn không thôi.

Tôi nằm rất lâu trên giường, sắc trời dần dần đen kịt. Minh Nguyệt Hân Nhi đến đưa cơm cho tôi. Con bé gõ cửa ầm ầm, như thể chỉ sợ thiên hạ không loạn.

Tôi nhẹ giọng nói: “Vào đi”.

Minh Nguyệt Hân Nhi vừa tiến vào đã reo lên: “Thiếu phu nhân, em thật sự phục cô luôn. Cô nói xem ban ngày cô làm cái gì mà canh ba nửa đêm rồi vẫn chưa ăn cơm?”.

Tôi cười cười, gắng gượng chống giường ngồi dậy, ăn qua loa vài miếng cơm. Minh Nguyệt Hân Nhi rất bất bình, bắt tôi ăn thêm nửa bát nữa.

Cơm nước xong xuôi, tôi kéo Minh Nguyệt Hân Nhi đến bên cạnh, nói: “Minh Nguyệt Hân Nhi, Cúc ma ma bằng lòng chỉ cần đưa ra một trăm lượng bạc là có thể trả lại tự do cho em phải không?”.

Minh Nguyệt Hân Nhi thờ ơ đáp: “Vâng ạ. Làm sao cơ?”.

Tôi lấy tờ ngân phiếu một trăm lượng bạc ra, nhét vào tay Minh Nguyệt Hân Nhi, nói: “Minh Nguyệt Hân Nhi, một trăm lượng bạc này cho em, em bảo Tiêu Tiểu cầm lấy chuộc thân cho em. Còn năm mươi lượng các em còn thừa kia thì lấy mà mở một xưởng nuôi ong. Nhớ lý lời ta, nhất định phải nhanh chóng rời khỏi phường rượu Thẩm gia, bằng không ngộ nhỡ chuyện của Tiêu Tiểu lộ ra, hai người các em sẽ gặp phiền phức”.

Trên mặt Minh Nguyệt Hân Nhi lộ vẻ ngạc nhiên, cũng không biết có nghe lọt lời tôi không. Con bé nói: “Thiếu phu nhân, nhiều bạc như thế này, cô lấy ở đâu ra? Chẳng lẽ...chẳng lẽ là trộm của Đại công tử?”. Con bé vừa nói vừa chớp mắt, nói đến câu cuối, chính nó cũng không nhận được mà bật cười.

“Tặc nha đầu!” Tôi cốc đầu con bé: “Lời ta nói, em đã nhớ kỹ chưa?”.

Minh Nguyệt Hân Nhi có phần ngượng ngùng nhận lấy bạc, gật gật đầu.

49. Q.2 - Chương 19: Khanh [1] Hãy Tạm Thời Về Nhà (1)

[1] Thời cổ đại, “khanh” còn là cách xưng hô giữa những cặp vợ chồng hòa thuận, ý hợp tâm đầu

Tôi nhìn theo Minh Nguyệt Hân Nhi rời đi, thở dài thườn thượt, mối lo trong lòng cuối cùng cũng đã được giải tỏa, tôi có thể ra đi rồi.

Băng Ngưng là người biết võ công, tôi không lo lắng lắm. Bảo Bảo xử sự thận trọng, cũng không khiến người ta nghĩ ngợi. Chỉ riêng Minh Nguyệt Hân Nhi, tôi hy vọng con bé thật sự có thể nghe theo lời khuyên của tôi, từ nay về sau rời khỏi Thẩm gia thị phi này.

Bóng đêm dần trầm lắng, ánh đèn đóm như bạc như tơ, lạnh lẽo làm lạnh tấm bình phong. Cơn tịch mịch bất đắc dĩ này, ai người thu lại nỗi buồn phiền muộn nghìn năm?

Tôi đứng lặng trong phòng thật lâu, chờ đến khi đêm thanh người vắng, cả khu vườn tràn ngập hoang hoải trong trẻo nhưng lạnh lùng thì mới khoác tay nải, nhẹ nhàng đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Trong sân lóe lên mấy chiếc đèn lồng, giữa bóng đêm tĩnh lặng tỏa ra thứ ánh sáng khi chớp khi tắt. Tiếng kêu Kinh trập [2] từ lùm cỏ truyền đến, trong lòng tôi nhất thời đâm có phần ngẩn ngơ. Mùa hè sắp sửa qua đi, mùa thu thời ngắn ngủi, ngay sau đó là mùa đông giá rét sương lạnh buốt xương.

[2] Một trong hai mươi tư tiết khí và được xếp là tiết khí thứ năm. Ngày bắt đầu tiết Kinh trập thường rơi vào ngày mừng Năm, mừng Sáu tháng Ba Dương lịch tùy theo từng năm và kết thúc vào ngày Hai mươi hoặc Hai mươi một tháng Ba. Kinh cổ nghĩa là “làm kinh sợ”, Trập chỉ các loài côn trùng đang trú đông dưới đất, đến tiết Kinh trập sẽ có tiếng sấm đầu tiên, đánh thức các loài côn trùng thức dậy bò lên mặt đất kiếm thức ăn và phát ra tiếng kêu của chúng.

Ra đến cửa chính, Cúc ma ma và A Thanh đã chờ sẵn. Thấy tôi, Cúc ma ma cười quái dị một tiếng, nói móc: “Tiểu thiếu phu nhân, người khác gọi cô một tiếng Thiếu phu nhân, nhưng trong mắt Cúc ma ma ta, cô mãi mãi cũng chỉ là tiểu thiếp. Ngày đó ta đón cô vào cửa, hôm nay lại là ta đưa cô ra ngoài. Quả nhiên là lẽ trời vàng vạc, báo ứng xác đáng mà”. A Thanh thì lạnh lùng đứng đó không nói tiếng nào.

Tôi mặt không đổi sắc, cũng không nhìn hai người bọn họ lấy một cái, chậm rãi ra khỏi Thẩm gia. Chỉ nghe “ầm” một tiếng, cửa chính Thẩm gia đã nặng nề đóng lại phía sau lưng. Từ giờ trở đi, tôi đã không còn là người của Thẩm gia nữa.

Trong lòng tôi khe khẽ thở dài. Trên đường trong đêm tối không có lấy một bóng người. Cái bóng của tôi bị ánh đèn vàng vọt kéo dài ra mãi, thui thủi bước đi, tĩnh mịch và cô đơn.

Cũng không phải là chặng đường quá dài, tôi đi mất ngót nghét một đêm. Cả người cứ ngẩn ngẩn ngơ ngơ, mãi đến khi sắc trời tang tảng, tôi mới đi đến trước cửa nhà mình. Cửa nhà đóng chặt. Tôi gõ vào cái, không ai lên tiếng. Giờ tôi mới nhìn thấy cái khóa trên cửa. Thì ra cha tôi cũng không có nhà. Nếu cha tôi thấy tôi bỗng nhiên bị Thẩm gia đuổi về, ông sẽ có vẻ mặt thế nào đây?

Tôi nghĩ ngợi lung tung, không biết bao lâu sau, thì thấy cha đang hát mấy đoạn Lỗ kịch [3] trở về từ đảng xa. Ông uống say bí tỉ, trong tay còn cầm một bầu rượu, chân nam đá chân chiêu mà đi tới, thân mình lắc đảo.

[3] Chỉ tuồng Sơn Đông – một loại hí kịch chỉ có ở tỉnh Sơn Đông. Ngày nay, từ này được dùng để chỉ các tác phẩm truyền hình hoặc điện ảnh của Trung tâm chế tác phim truyền hình điện ảnh Sơn Đông.

Đi đến gần, cha mới nhìn thấy tôi. Ông có phần mơ màng không rõ, hỏi: “Dung Nhi, sao sáng sớm thế này mà con lại về nhà? Sao... sao ngay cả một nhà đầu cũng không mang theo? Tướng công con cũng thật là, không đi cũng con. Cũng không cho người báo trước thời gian với cha, để cha ở nhà chờ con”.

Tôi cười xót xa. Một năm trôi qua, nhà tôi vẫn là nhà tranh vách đất như trước. Hiện giờ dù là Chính hạ, nhưng sáng sớm vẫn hơi lạnh, tôi bắt giắc khẽ rung mình một cái.

“Con nhìn con đi con gái, sáng sớm về nhà mẹ đẻ, cũng không mặc thêm nhiều quần áo một chút. Lạnh rồi phải không. Nào, vào trong nhà cho ấm”. Tuy rằng cha đã ngà ngà say, nói chuyện cũng ngọng lú ngọng ló,

nhưng suy nghĩ vẫn còn tỉnh táo. Ông vừa nói vừa mở khóa trên cửa, mà không làm sao tra được chìa vào trong khóa.

Tôi lẳng lặng đón lấy chìa khóa, mở khóa cửa, đỡ cha vào nhà.

Giờ cha mới nhìn rõ tay nải trên tay tôi. Sắc mặt ông khê thay đổi, nói: “Dung Nhi, con và tướng công cãi nhau à? Cha nói với con này, phu thê còn son, đầu giường đánh nhau cuối giường hòa giải, việc này cũng không đáng ngại gì. Nhớ năm xưa cha và mẹ con, đúng thật là cãi nhau trận lớn ba năm bảy, cãi nhau trận nhỏ cãi hằng ngày. Người khác đều nói cha mẹ không thể ở bên nhau lâu dài, kết quả thì sao? Kết quả là tình cảm giữa chúng ta vẫn rất tốt. Đó gọi là phu thê mà không cãi nhau thì không phải phu thê chân chính, đó là một đạo lý đấy...”. Cha tôi cứ thao thao bất tuyệt, tôi chờ ông nói kha khá rồi mới lạnh nhạt: “Cha, con bị Thẩm gia đuổi ra ngoài”.

Cha tôi nghe vậy, sắc mặt nhất thời thay đổi, bầu rượu trên tay rơi xuống đất “cạch” một tiếng.

“Con gái, thế rốt cục là chuyện gì? Chẳng lẽ do Thẩm lão phu nhân kia xử oan cho con?”. Cha tôi vừa che giấu sự kích động trong lòng, vừa nhặt bầu rượu rơi xuống đất lên, vừa hỏi tôi. Nhưng ông liên tiếp nhặt vài lần, vẫn không tài nào nhặt lên được. Tôi ngồi xổm xuống, giúp ông cầm bầu rượu lên, đặt vào tay ông, đáp: “Lão phu nhân không xử oan cho con”.

“Vậy thì... đã xảy ra chuyện gì?” Cha tôi có phần nghi ngờ hỏi: “Chẳng lẽ là tiểu tử Thẩm Hồng kia đã nhầm trúng người khác? Nhưng cha đã gặp nó mấy lần, nó không giống hạng người như thế”.

Nhắc tới Thẩm Hồng, trong lòng tôi chỉ cảm thấy khê run lên. Tôi nói: “Cha, cũng không phải. Là Lão phu nhân cưới con gái của Đồ tri phủ Đồ Linh Nhược cho Thẩm Hồng, Đồ Linh Nhược từng nói rằng, trượng phu chỉ có thể cưới một mình cô ta, không thể có thêm một tiểu thiếp nào khác. Cho nên Lão phu nhân đuổi con về nhà”.

Cha tôi nghe không đầu không đuôi, hỏi: “Vì sao đương yên đương lành, Thẩm Hồng lại muốn tục huyền? Chẳng phải trước kia nói là muốn lập con làm chính thất sao?”.

Tôi gật gật đầu, kể đại khái chuyện lúc tỷ thí tửu vĩ công, Thẩm gia suýt chút nữa gặp họa diệt môn, nói: “Lão phu nhân cũng chỉ muốn tìm cho Thẩm gia một chỗ dựa vững chắc thôi. Đứng trên khía cạnh lợi ích của Thẩm gia, bà làm vậy không hề sai”.

“Khốn nạn! Khốn nạn! mẹ kiếp, thật khốn nạn!” Cha tôi mắng to: “Lúc cần đến chúng ta thì coi chúng ta như báu vật, đến lúc không cần thì coi chúng ta không bằng cả rơm rác! Mẹ nó chứ, khốn nạn thật, chả ra cái gì! Tên tiểu tử Thẩm Hồng kia nói thế nào? Cũng nghe lời mẹ nó à?”.

“Chàng còn chưa biết chuyện, có điều sáng mai sẽ biết thôi. Cho dù trong lòng chàng có gì đi chăng nữa, chung quy cũng không lay chuyển được Lão phu nhân. Với lại, ngay từ đầu đến cuối, chàng chỉ biết có mình Liễu Vũ Tương, sẽ không đặt những người khác vào lòng đâu.” Tôi hờ hững nói, trong dạ lại có chút đau đớn.

Cha tôi nhỏ nước bọt, mắng: “Khốn nạn! Mẹ nó chứ, thật khốn nạn! Cả nhà Thẩm gia đều là bọn khốn! Già thì là lão khốn nạn! Lớn thì là đại khốn nạn! Nhỏ thì là tiểu khốn nạn!”. Cha tôi lải nhải liên miên mắng cả nửa buổi, nói: “Dung Nhi, giờ con có dự định gì không? Con cứ quyết định không về Thẩm gia nữa à?”.

Tôi gật gật đầu, đáp: “Lúc trước cũng đâu phải bản thân con cam tâm tình nguyện đi đâu”.

Cha tôi nghe tôi nói xong mấy câu này, hơi xấu hổ mà cười bảo: “Không về cũng tốt. Sau này cha sẽ tìm cho con một đám còn tốt hơn nhà họ Thẩm”.

Tôi im lặng không nói gì. Cha tôi an ủi: “Con còn nhớ hồi xưa vì sao đặt tên cho con là Cửu Dung không? Ông thầy tướng xem bói nói con mệnh ngạnh, thế gian khó chứa, chỉ ông trời mới có thể dung nạp. Trời chính là Cửu tiêu cơ mà, trời mới là Hoàng đế. Con gái nhà chúng ta mới không thềm làm thiếp của Thẩm gia gì đó kia, sau này con gái nhà chúng ta sẽ làm phi tử của Hoàng đế”. Cha tôi nói xong, chính ông lại nở nụ cười trước.

Tôi lại không thấy những điều ông nói có gì buồn cười, chỉ bảo: “Cha, con hơi mệt một chút, con muốn đi nghỉ”.

“Được được được! Phòng của con trước đây thế nào thì giờ vẫn vậy, chưa từng suy chuyển gì cả”. Cha tôi nói xong, thu dọn phòng ốc cho tôi, để tôi đi nghỉ tạm.

50. Q.2 - Chương 20: Khanh Hỷ Tạm Thời Về Nhà (2)

Nằm ở trên giường, tôi vốn tưởng rằng mình không ngủ được. Nhưng chẳng bao lâu sau, tôi đã nặng nề ngủ mê mệt. Hơn nữa còn ngủ yên ổn một cách khác thường, không hề mộng mị chút nào. Thật không biết là tôi thật sự mệt, hay tôi thật sự là người trời sinh lạnh nhạt, không để tâm đến chuyện gì.

Khi tỉnh lại, tôi nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng, thấy ánh mắt cha đang đại ra, ngẩn ngơ ngồi thờ trước chiếc bàn cũ nát. Tóc bạc trên đầu ông càng ngày càng nhiều, lòng dạ tôi chẳng hiểu sao bỗng có chút chua xót.

“Cha.” Tôi khề khàng khằng đánh tiếng, cha thấy tôi đã tỉnh, vội vàng đứng lên nói: “Con gái, cha sẽ đi nấu cơm cho con ăn ngay. Sao mới ngủ một lúc như thế đã tỉnh rồi”.

Thấy cha vụng về nhóm lò, nhặt rau, nấu chua xót trong lòng tôi lại càng nặng nề. Tôi nhẹ nhàng nói: “Cha, để con làm cho”. Cha tôi kiên quyết không chịu. Tôi nói: “Đâu phải con chỉ về nhà mỗi hôm nay, từ giờ trở đi con đều ở nhà, chẳng lẽ ngày nào cũng bắt cha nấu cơm cho con ăn?”.

Lúc này cha tôi mới thuận theo.

Tôi nhặt rau, vo gạo xong, mở vung nồi ra mới phát hiện cơm trong nồi tuyền là cơm ôi thiu đen sì. Tôi vờ như không để ý, hỏi: “Cha, ngày thường cha ăn thế này à?”.

Cha tôi “ừ” một tiếng, sau đó nói: “Cũng không phải. Thiu rồi thì không ăn, chỉ ăn lúc không thiu thôi”.

Tôi khề thở dài một tiếng, tôi gả vào Thẩm gia, tốt xấu gì cũng được ăn ngon uống bổ, một mình cha tôi ở nhà lại phải ăn cái thứ này.

Cha thấy tôi thở dài, nói: “Cũng không phải thế đâu, bình thường con cho cha tiền, cha sẽ đến quán ăn ăn cơm. Chỉ có... chỉ có lúc tiền nong eo hẹp, cha mới về tự nấu cơm ăn”.

“Chẳng phải tháng trước con vừa mới cho cha mười hai lượng bạc sao cha. Chẳng lẽ cha lại mang đi đánh bạc?”, tôi hỏi.

“Việc này... con cũng biết đây là bệnh cũ nhiều năm của cha, sửa kiểu gì cũng không được. Cũng không phải mang đi đánh bạc tất, còn một chút dùng để uống rượu ăn cơm nữa. Hơn nữa, dạo này cha đánh bạc không còn thiếu nợ người ta đâu. Con gái, con xem này, bạc tháng trước con cho cha vẫn còn dư đây”. Cha tôi vừa nói vừa sờ túi tiền, nhưng chỉ lấy ra mấy đồng bần bần. Cha tôi có chút xấu hổ cười nói: “Lúc con ngủ, cha lấy chỗ còn lại đi mua thức ăn rồi. Con xem, cải thìa, nấm đại, còn cả trứng gà con thích ăn nhất này, còn có cả món chim trĩ hoang không đủ cho con ăn vặt nữa”.

Tôi cười cười nói: “Cha, sau này thân phận của con gái đã khác rồi, cũng không còn nhiều bạc để cho cha như thế, từ giờ về sau cha đừng đi đánh bạc nữa, nếu không thì cha học Trần Tam thúc làm công việc đứng đắn một chút, hoặc không thì cha ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe đi”. Cha tôi nghe xong, liên tục gật đầu đồng ý, thề thốt sau này sẽ không bao giờ đánh bạc nữa. Song tôi biết, ông chắc chắn chỉ kiên trì được không quá vài ngày, đành phải cúi đầu thở dài, chuyên tâm nấu cơm, không nói gì nữa.

Qua hơn nửa canh giờ, cơm đã nấu xong. Tôi mở cửa phòng nhìn ống khói các nhà hàng xóm cũng bắt đầu bằng lăng khói xanh. Trưa rồi, tôi nghĩ, lúc này Thẩm Hồng đã biết tôi rời đi chưa? Nếu chàng biết, sẽ nghĩ như thế nào? Còn Minh Nguyệt Hân Nhi nữa, con bé đã rời khỏi Thẩm gia hay chưa? Về phần Bảo Bảo, cô bé thông minh hiểu chuyện như vậy, đương nhiên là tôi không cần lo lắng.

Tôi cười, sao lại thế này nhỉ, lại cảm lòng không đặt nhớ đến, chẳng phải đã quyết rồi, từ nay về sau đoạn tuyệt mọi quan hệ với Thẩm gia, không bao giờ suy nghĩ đến những chuyện kia nữa rồi sao?

Thời tiết hôm nay hơi âm u. Tuy là mùa hạ, nhưng vẫn se se lạnh. Lúc bưng lên cơm tẻ nóng hổi, cải thìa xào miến ngon miệng hấp dẫn, trứng rán nắm dẹt dậy mùi thơm phức, còn có cả canh chim trĩ được chưng cách thủy như bung mềm sụn, cha tôi không khỏi hít hà một hơi, nói: “Thơm quá! Đã lâu lắm rồi cha không được ăn cơm thơm như thế”.

Tôi cười nói: “Cha, cha từ từ ăn thôi, sau này ngày nào con cũng nấu cơm ngon cho cha ăn”.

“Ừ!” Cha tôi vừa ăn vừa nói: “Con gái, con không biết đâu, lúc con không có ở nhà, cho không có tiền ăn cơm, ngày ngày đành phải ra chợ bán đồ ăn nhặt một ít rau củ về, nấu lên ăn. Thật sự là rất khó nuốt. Con gái, lần này con về, thật tốt quá, cha lại có thể ăn cơm giống như trước kia. Từ sau khi mẹ con mất...”. Cha tôi càng nói càng nghẹn ngào, tôi cười bảo: “Được rồi, được rồi, khi không cha nói chuyện này làm gì? Cha mau ăn cơm đi, từ giờ trở đi chẳng phải ngày nào con cũng ở cạnh cha sao”. Cha tôi gục gặc đầu, không nói gì nữa, và từng và đồ ăn. Tôi cũng ăn cơm cùng với ông.

Mới ăn được nửa bữa cơm, cửa nhà tôi bỗng nhiên bị đẩy ra.

“Thiếu phu nhân! Quả nhiên cô ở đây! Cô làm gì thế, lén chạy về nhà mà không một tiếng, làm em lo lắng chết mất”. Người đến là Minh Nguyệt Hân Nhi, con bé chạy xông xộc vào, thiếu chút nữa đụng đầu vào bàn ăn của chúng tôi.

Tôi nhìn con bé, không nói tiếng nào, cha tôi cũng không nói gì thêm. Ngược lại, con bé nhất thời có chút mất tự nhiên.

“Đã ăn cơm chưa?” Tôi hỏi bằng giọng điệu bình thường nhất.

Từ lúc bước vào cửa con bé vẫn tức khí nạt người, hiện giờ chợt dạ đôi chút, thành thật đáp: “Vẫn chưa”.

Tôi lặng lẽ đi xới thêm một bát cơm nữa, lấy thêm đôi đũa, đặt trước mặt con bé, nói: “Ăn đi”.

Minh Nguyệt Hân Nhi có phần ngạc nhiên nhìn tôi một hồi, liền ngồi xuống, bắt đầu ăn cơm cùng chúng tôi. Con bé ăn vài miếng, hét lên: “Ngon quá, ngon quá, ăn ngon thật! Thiếu phu nhân, đây là cô nấu hay lão gia thông gia nấu? Đã lâu lắm rồi em không được ăn đồ ăn ngon như thế này, sau này hôm nào em cũng đến chỗ cô ăn cơm được không?”. Tôi gật đầu cười.

Sau đó chúng tôi tiếp tục ăn cơm. Minh Nguyệt Hân Nhi chỉ để ý đến đồ ăn ngon, trái lại quên sạch bách dự tính ban đầu.

Một lúc sau lại có người gõ cửa. Lúc mở cửa ra, tôi nhìn lướt qua, là Bảo Bảo và Băng Ngưng.

Tôi nói: “Nếu đã đến đây còn đứng ngoài cửa làm gì? Mau vào ăn cơm trước đi”. Tôi vừa nói vừa để hai cô bé bước vào. Sau đó xới ồi người thêm một bát cơm nữa.

Bảo Bảo và Băng Ngưng nhìn bát cơm trước mặt. Bảo Bảo lên tiếng trước: “Thiếu phu nhân, thật ra em có chuyện muốn hỏi cô”.

Tôi thần nhiên nói: “Đồ ăn ta nấu, ăn ngon không? Ăn nhiều một chút”. Minh Nguyệt Hân Nhi vừa hào hứng ăn uống vừa nói to: “Thiếu phu nhân, đồ ăn cô nấu thật sự rất thơm! Không thể tưởng tượng được cô lại có tay nghề tốt như thế!”.

Bảo Bảo và Băng Ngưng cũng đành phải bưng bát lên dùng cơm. Ăn vài miếng, hai cô bé cũng nức nở khen ngon. Nhất là Băng Ngưng, chẳng mấy đã tham gia vào cũng một chiến tuyến với Minh Nguyệt Hân Nhi, thảo luận xem đồ ăn được nấu như thế nào.

Tôi thấy đồ ăn không còn nhiều lắm, nói: “Mấy đứa ăn trước ta đã ăn xong rồi. Ta đi nấu thêm vài món nữa ấy đứa. Cha, vườn rau phía sau có còn gì ăn được không?”.

Cha tôi nói: “Cái đó...từ lúc con đi, vườn rau kia đã hoang phế lâu rồi. Nhưng vườn rau nhà thím Thất hàng xóm mọc tốt lắm”.

Tôi gật đầu đáp lời, lấy chút tiền sang nhà thím Thất mua ít rau cải trắng, rau cải xanh, dưa chuột và cà chua, còn mua thêm mấy củ khoai tây. Sau khi trở về, cắt thái xong, làm vài món ăn cho những người trong phòng một lần nữa. Bưng lên rồi, hương thơm ngào ngạt. Nhưng cơm thì lại không còn. Tôi buộc phải đi nấu thêm chút cơm nữa.

51. Q.2 - Chương 21: Khanh Hỷ Tạm Thời Về Nhà (3)

Cơm nước xong xuôi, tôi cười nói: “Nhìn sắc trời có vẻ sắp mưa đến nơi. Ở đây chật chội thế, không chứa hết được ngần này người các em đâu, về hết cả đi. Nếu có thời gian nhớ thường xuyên đến đây chơi”.

Lúc này Minh Nguyệt Hân Nhi mới xoay người lại từ trong đám đồ ăn mỹ vị. Con bé hét to: “Thiếu phu nhân, cô vẫn còn chưa nói rõ, vì sao đang yên đang lành cô lại chạy mất. Sáng sớm hôm nay em đến tìm cô thì thấy trong phòng ngủ của cô hoàn toàn trống trơn, chăn mềm gấp gọn gàng, tối hôm qua rõ ràng là cô không ngủ ở đó. Em tiếp tục tìm một lượt, các thứ như y phục và giày của cô tất cả đều không thấy đâu. Em mới biết cô bỏ nhà ra đi. Có phải Đại công tử bắt nạt cô không, nếu là như vậy, cô nói cho Minh Nguyệt Hân Nhi biết, em bảo Tiêu Tiểu đi đánh cho cậu ấy đau nỡ hoa thì thôi để trút giận cho cô!”.

Tôi cười cười, không để ý đến Minh Nguyệt Hân Nhi, Bảo Bảo nói: “Thiếu phu nhân, tóm lại đã xảy ra chuyện gì. Cô không nói tiếng nào như thế, thật sự làm người ta cuống chết người đấy. Hôm qua cô gọi em và Minh Nguyệt Hân Nhi đến, em đã thấy lời cô nói có chút gì không hợp lý, nhưng em cũng không nghĩ nhiều, nào ngờ hôm nay cô bỏ Thẩm gia mà đi. Có phải Lão phu nhân trách cứ cô vì chuyện tửu vi công không? Nếu là như thế, cô cũng đừng tức giận. Hôm qua Lão phu nhân cũng bị dọa sợ quá mức, người vẫn rất yêu thương cô”.

Băng Ngưng cũng hòa theo nói: “Phải đấy, Cửu Dung tẩu tẩu, cho dù tẩu không quan tâm đến người khác thì cũng phải quan tâm đến đại ca ca chút. Sau khi đại ca ca nghe nói tẩu đi rồi, sốt ruột cực kỳ, ngay lập tức chạy đến tìm Lão phu nhân tranh luận. Lúc bọn muội đến đây, đại ca ca vẫn còn chưa về”.

Tôi khẽ cười bảo: “Minh Nguyệt Hân Nhi, Bảo Bảo, Băng Ngưng, cảm ơn ý tốt của ba em. Ta sẽ không về Thẩm gia nữa”.

“Vì sao?” Minh Nguyệt Hân Nhi kêu to lên: “Thiếu phu nhân, chẳng lẽ thật sự giống như nha đầu bên cạnh Cúc ma ma kia nói, cô và Tiết vương gia mền nhau, nên không cần Đại công tử của chúng em nữa?”.

Bảo Bảo kéo tay Minh Nguyệt Hân Nhi, nói: “Minh Nguyệt Hân Nhi, chớ có nói lung tung, chẳng lẽ Thiếu phu nhân lại là người như vậy sao?”.

Minh Nguyệt Hân Nhi ra sức gật đầu như gà mổ thóc, bịt chặt miệng lại không nói tiếng nào. Nhưng cuối cùng vẫn không kiềm chế được, hỏi: “Thiếu phu nhân, rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Hay là có ai đó ức hiếp cô, cô nói cho Minh Nguyệt Hân Nhi em biết đi!”.

Cha tôi đứng bên cạnh, thật sự nghe mà phát bực, nói: “Chuyện này còn phải nói à. Đương nhiên là Lão phu nhân hồ đồ của mấy đứa đuổi Dung Nhi về chứ sao”.

“Vì sao?”, ba người Minh Nguyệt Hân Nhi cùng thốt lên hỏi.

“Việc này...” Cha tôi đang muốn nói, tôi kéo kéo tay áo ông bảo: “Đừng nghe cha ta nói bậy nói bạ, cũng đừng nghe lời nha đầu của Cúc ma ma nói xằng nói xiên. Không có chuyện gì đâu. Về phần rốt cục là vì sao, mấy đứa cũng không cần quan tâm. Minh Nguyệt Hân Nhi, em phải nhớ nghe theo lời ta, nhanh chóng bảo Tiêu Tiểu chuộc thân cho em, theo y cao chạy xa bay. Hai đứa các em cũng về cả đi, sau này phải bảo trọng mới được”.

Đang ở thế giằng co, đột nhiên có người hét lớn: “Dung Nhi”. Ngay sau đó, Thẩm Hồng sai bước đi đến, theo sau là một tiểu tử sai vặt.

“Dung Nhi, có chuyện gì thế? Vì sao nàng lén chạy về nhà mẹ đẻ? Chẳng lẽ hôm qua ta đã làm sai chuyện gì? Nếu là lỗi của ta, ta tình nguyện chết một nghìn lần một vạn lần để chuộc lỗi với nàng, chỉ mong nàng đừng tức giận với ta là được”.

Thấy Thẩm Hồng, tâm tưởng tôi vốn phẳng lặng như miệng giếng cổ lại bất chợt khê xao động.

Thẩm Hồng thấy tôi không nói gì, tiến lên hai bước, kéo tay tôi nói: “Dung Nhi, về với ta”. Tôi ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi mắt chàng, trong ánh mắt chàng tràn ngập sự chân thành.

Tôi cúi xuống, nhẹ nhàng lắc đầu, giã ra khỏi tay chàng, nói: “Chàng về đi. Chốn thâm sơn cùng cốc này không phải là nơi thích hợp với Đại công tử Thẩm gia chàng”.

“Dung Nhi! nàng đang nói gì thế!” Thẩm Hồng hơi hờn giận nói: “Nàng nói đi! Rốt cục nàng làm sao hả, vì sao một mình lén bỏ về nhà? Vì sao không chịu theo ta về? Nếu thật sự là ta làm sai, ta chịu tội với nàng, chỉ xin nàng ngàn vạn lần đừng im lặng”.

Tôi khe khẽ thở dài, lạnh nhạt nói: “Chàng về đi. Thiếp mệt rồi”.

“Dung Nhi, rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Ta van nàng nói cho ta biết được không?”. Về mặt Thẩm Hồng thoạt nhìn vô cùng sốt ruột.

Tôi vẫn làm ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra, lên tiếng: “Không có chuyện gì to tát cả. Chàng nghe lời thiếp, trở về làm đại công tử Thẩm gia của mình cho tốt đi, mọi chuyện nhớ cẩn thận một chút. Từ giờ về sau hãy quên Lãnh Cửu Dung này đi, chẳng mấy chốc Cửu Dung cũng sẽ gả cho người khác, sẽ quên chàng ngay, ngay cả bóng dáng chàng cũng không để sót lại”.

Sắc mặt Thẩm Hồng có phần trắng bệch, biểu cảm hết sức khó coi, chàng nghi hoặc nhìn tôi, ánh mắt hoàn toàn mù mịt, hỏi: “Dung Nhi, chẳng lẽ...chẳng lẽ tất cả đều giống như mẹ và Cúc ma ma nói sao? Chẳng lẽ nàng thật sự mền Tiết vương gia kia, không cần ta nữa, liền viết một bức thư tuyệt tình, đòi mẹ một trăm lượng bạc rồi lẳng lẽ rời khỏi Thẩm gia?”.

Toàn thân tôi bỗng nhiên chấn động. Tuy tôi đã biết trước Lão phu nhân và Cúc ma ma sẽ làm thế để Thẩm Hồng hết hy vọng. Nhưng một khi biết bọn họ làm vậy, Thẩm Hồng lại coi đó là sự thật, những câu nói này lại đi chính miệng Thẩm Hồng nói ra, tôi vẫn thấy khó chịu không thôi.

Nhưng tôi vẫn khe gật đầu.

Thẩm Hồng đặt bức thư tuyệt tình và tờ biên nhận một trăm lượng bạc lên trên bàn, ra sức lắc người tôi, chừng như hét to lên: “Chẳng lẽ tất cả những chuyện này đều là sự thật sao? Chẳng lẽ Dung Nhi, ta đã nhìn nhầm nàng rồi sao? Chẳng lẽ nàng thật sự là người như thế? Ta muốn nàng nói. Ta muốn chính miệng nàng nói ra!”.

Lúc này, lòng tôi đã bình tĩnh lại nhiều. Tôi gật gật đầu, dùng ngữ điệu gần như dừng dừng đáp: “Tất cả đều là sự thật Thẩm Hồng, Cửu Dung chưa từng thích chàng, cũng không muốn làm tiểu thiếp của chàng, lại càng không muốn làm thê tử của chàng”.

Thẩm Hồng nghe xong lời tôi nói, sắc mặt trắng bệch nhợt nhạt, thất thểu lùi về phía sau mấy bước, tàn nhẫn nói: “Dung Nhi, Lãnh Cửu Dung! Lãnh Cửu Dung! Cuối cùng hôm nay ta cũng nhìn rõ cô, thì ra cô lại là người đàn bà như thế. Ta hối hận, hối hận vì đã nhìn lầm cô, còn suýt nữa muốn yêu thương cô. Cô không xứng, cô không xứng, cô không xứng!...”. Thẩm Hồng vừa nói vừa xoay người chạy ra ngoài. Câu “Cô không xứng” của chàng vẫn còn quanh quẩn mãi trong phòng.

Trong mái nhà tranh nhất thời im phăng phắc, bầu không khí áp lực này khiến con người ta cảm thấy rất khó chịu

52. Q.2 - Chương 22: Vì Hận Mà Sinh Sợ (1)

Minh Nguyệt Hân Nhi chậm rãi bước đến trước mặt tôi, rút từ ngân phiếu một trăm lượng bạc từ trong tay áo ra, đặt lên bàn, dùng khẩu khí nghiêm chỉnh, nghiêm túc xưa nay chưa từng có, nói: “Thiếu phu nhân, em đi theo cô một năm. Em vẫn cho rằng cô khác với những người khác, cũng khác với tất cả mọi người trong Thẩm gia, khác với tất cả những người mà em quen biết. Thường ngày, cô xử sự với mọi người có vẻ lạnh lùng thế thôi, nhưng thật ra em biết, trong lòng cô không phải vậy, cô là người nhiệt tình nhất, đối xử với người khác tốt nhất trên đời này. Cô suy nghĩ cho người khác mọi lúc mọi nơi, coi chuyện của người khác như chuyện của mình. Trong lòng Minh Nguyệt Hân Nhi em, không có gái nào có thể hoàn mỹ hơn cô. Nhưng cô biết không? Hôm nay cô khiến em cảm thấy thực thất vọng!”.

Minh Nguyệt Hân Nhi vừa nói vừa thút thít khóc: “Cô thật sự khiến em cảm thấy rất thất vọng! Đây là ngân phiếu cô cho em, em trả lại cô. Em thiếu bạc chuộc thân, nhưng giờ em không cần bạc của người như cô! Trước kia, mặc dù Đại công tử bị bách bệnh quần thân, nhưng từ sau khi khỏe lại, Đại thiếu phu nhân lại mất, Đại công tử liền toàn tâm toàn ý đối xử tốt với cô. Cô có biết lần trước ở trong rừng trúc, lần mà cô bị người ta thiếu chút nữa bóp cổ chết, lúc ấy Đại công tử không tìm thấy cô, cả người có dáng vẻ ra sao

không? Minh Nguyệt Hân Nhi em ở Thẩm gia mười mấy năm, cho tới bây giờ vẫn chưa nhìn thấy dáng vẻ ấy của Đại công tử. Nhưng cô lại đối xử với Đại công tử như thế nào? Cho dù Tiết vương gia đó có tốt hơn, lại có ý với cô, nhưng chẳng lẽ cô nhẫn tâm vứt bỏ Đại công tử để bám víu cành cao sao? Đừng bảo Minh Nguyệt Hân Nhi em nói chuyện khó nghe, ngay cả một người thô kệch như Tiêu Tiểu cũng biết đạo lý “gần vua như gần hổ”, người thông minh lanh lợi như Thiếu phu nhân cô chẳng lẽ lại không hiểu ư? Thiếu phu nhân, cô nghe em nói một câu, Tiết vương gia kia sớm muộn gì cũng sẽ vứt bỏ cô, cô vẫn nên trở về bên cạnh Đại công tử đi. Nếu cô trở về bên Đại công tử, chúng ta sẽ vẫn như trước kia. Còn nếu cô không chịu về, hôm nay Minh Nguyệt Hân Nhi em và cô cắt đứt quan hệ!”.

Minh Nguyệt Hân Nhi vừa nói vừa khóc, nói xong câu cuối cùng, nước mắt nghẹn ngào, không thể rành mạch được cả câu.

Bảo Bảo và Băng Ngưng cũng dùng ánh mắt chờ đợi nhìn tôi, chỉ mong mỗi tôi có thể đồng ý trở về.

Khuôn mặt tôi lại rất vững vàng, tựa như tất cả đều chưa từng xảy ra. Tôi dùng ngữ điệu lạnh nhạt nhất, thản nhiên nói: “Ta mệt rồi, muốn vào phòng nghỉ ngơi. Cha, cha giúp con tiễn khách với”. Tôi chỉ cảm thấy giọng nói của mình ẩn hiện vô biên, ngay cả chính bản thân cũng không thể nghe rõ ràng. Tôi nói xong, liền xoay người bước đi, vén tấm màn cổ lên, trở lại trong phòng ngủ.

Đi vào phòng ngủ, tôi cảm thấy tấm thân này đã không còn là của mình, giống như chỉ trong chớp mắt, cả thể xác và tinh thần đều hư hao, mệt mỏi vượt qua ranh giới cao nhất mà mình có thể chịu đựng. Tôi bỗng nhiên ngã ngồi xuống giường, sau đó không biết gì nữa. Chỉ loáng thoáng nghe cha dùng âm điệu rất không hữu hảo nói: “Mấy người về cả đi. Chỗ này của chúng tôi không đón tiếp cáchcha hoàn tiểu tư của gia đình phú quý các người!”.

Chờ đến khi tôi tỉnh lại, sắc trời đã nhập nhoạng trong phòng đốt ngọn đèn dầu, khói dầu vương vấn.

Cha thấy tôi tỉnh lại, vui mừng bưng một bát chè gừng đến trước mặt tôi, nói: “Con gái, mau uống hết đi. Con ngất xỉu cả một buổi chiều rồi. Đại phu đến khám, nói con lao tâm lao lực quá độ, phải bồi dưỡng đầy đủ mới được”.

Tôi nghe lời uống hết bát chè gừng, trả bát lại cho cha. Lúc này, loáng thoáng ngửi thấy trên người cha có mùi rượu, tôi bèn nói: “Cha, chiều hôm nay cha lại đi đánh bạc à?”.

Cha tôi giống như đứa bé làm sai chuyện, có phần chột dạ nói: “Nào có đâu. Chỉ là lúc cha tiễn đại phu về, đi qua ‘Ngọc Danh đường’, nhân tiện vào làm đôi ván. Con xem, con gái, lần này cha lại thắng hơn hai mươi lượng bạc này”.

“Tiền đánh bạc cha lấy đâu ra?” Tôi liếc nhìn cha một cái, trong lòng đã biết thừa, nói: “Một trăm lượng bạc Minh Nguyệt Hân Nhi đặt lên bàn đâu rồi?”.

“Cha không thấy... không thấy...” Cha tôi quanh co ấp úng hồi lâu, thấy sắc mặt tôi tệ hại, đành phải lấy bạc ra, đặt ngay ngắn lên đầu giường của tôi, nói: “Chẳng phải đều ở đây cả sao. Chẳng qua cha chỉ đổi thành bạc thôi. Cầm ngân phiếu trong tay, gặp gió liền bay, chẳng có cảm giác gì. Bạc vẫn tốt hơn nhiều, vừa bền vừa chắc hai thỏi đập vào nhau còn phát ra tiếng nữa”.

Thấy cha tôi cứ lẩm bẩm lâu lâu, nói đến là thú vị, tôi không nhịn được bật cười.

Cha tôi nói: “Con gái, cuối cùng con cũng cười rồi. Thế thì tốt rồi. Con không biết, lúc trưa con dọa cha sợ chết đi được. Con gái, cha hỏi con, Thẩm Hồng đến tìm con về, vì sao con không nói rõ chân tướng cho nó biết? Nếu làm rõ rồi, con cũng không cần khó chịu như thế, mà nó cũng không cần khổ sở như vậy”.

Tôi khẽ thở dài, đáp: “Cha, cha không hiểu đâu: Nếu chàng vì chuyện của con mà trở mặt với Lão phu nhân, việc này hoàn toàn không phải ý muốn ban đầu của con. Huống hồ, trong lòng chàng cho tới giờ chưa từng quên Vũ Tương tỷ tỷ. Cứ như vậy, với con, với chàng, với Thẩm gia, chưa hẳn đã là chuyện không tốt”.

Cha tôi nghe xong, cũng bắt chước tôi thở dài: “Dung Nhi, trong lòng con nghĩ thế nào thì cứ làm thế đó đi. Cha cũng không làm khó con. Nhưng mà, chính con cũng tuyệt đối đừng làm khó bản thân mới được”.

Tôi gật đầu đáp lời cha: “Cha, chỗ bạc đó để con cất giữ. Hơn hai mươi lượng bạc cha thắng kia cũng lấy ra cho con cất giữ nốt. Sau này hai cha con chúng ta phải sống tốt hơn. Nếu để cha giữ, chưa đến mấy ngày

đã bị cha thua hết sạch rồi”. Cha tôi rất không tình nguyện móc số tiền ông thắng ra cho tôi. Tôi gật đầu, tổng cộng mười tám lượng hai tiền, biết ông giấu ình mấy lượng, nhưng cũng kệ.

Tôi nói: “Cha, con muốn đọc sách một lát, hôm nay cha cũng mệt rồi, cha mau đi nghỉ đi”. Cha tôi vừa đồng ý vừa cắt mấy miếng bánh hoa quế ông mua về cho tôi. Tôi vừa ăn vừa đọc sách, nhất thời chỉ cảm thấy trong lòng yên tĩnh khác thường, tựa như những chuyện bên ngoài không dính dáng gì đến mình.

Thế là một đêm yên lặng. Sáng hôm sau, tôi thức dậy từ sớm, nấu điểm tâm. Cha tôi ăn xong thì ra đường tản bộ.

Tôi thay đổi y phục như thuở xưa kia vẫn còn ở nhà làm khuê nữ, phẳng phất như trở lại ngày xưa. Trước tiên tôi dùng cuốc giẫy cỏ cho vườn rau hoang tàn, sau đó cào bằng đất lại, thế mà đã giữa trưa.

Tôi nấu cơm trưa xong, mặt trời đã hơi chéch bóng. Tôi biết cha chắc là sẽ không về nhà ăn cơm, bèn ăn một mình. Mới chưa ăn được bao lâu, liền nghe thấy có người ở bên ngoài đang quái gở gọi tên tôi. Lúc này, hàng xóm láng giềng đều đã về cả, nhà ai nấy cũng đều có người. Người nọ gọi lớn tiếng như vậy, thế nên thu hút rất nhiều hàng xóm đến xem, còn có người dẫn người nọ đến đây.

Tôi nghe ra đó là Cúc ma ma, vì thế cũng chẳng buồn bát, vẫn tiếp tục ăn cơm của mình.

53. Q.2 - Chương 23: Vì Hận Mà Sinh Sợ (2)

Một lát sau, Cúc ma ma đã đi đến trước mặt tôi. Thứ bà ta nhìn thấy trước tiên hiển nhiên là tôi đang mặc bộ y phục vải thô, ngay tiếp đó, là những vật dụng rách tươm trong căn nhà tranh của tôi và bếp lò. Đầu tiên Cúc ma ma phất khăn tay, nói những lời quái dị: “Khụ khụ khụ...Ta nói đây không chỉ là gia đình nghèo, mà còn là gia đình bần cùng khốn khổ ấy chứ, đúng thật là dọa người ta quá. Vừa bữa vừa bữa, ôi chao, ta nói còn cả ruồi bọ, thật bẩn quá đi, làm bẩn hết cả giày của ta rồi, cả y phục nữa chứ. Y phục của ta là kỹ nghệ hàng thêu Tô Châu, phía trên mặt vải khảm sợi tơ vàng mỏng như cánh ve, chỉ riêng một tay áo đã có thể mua không biết bao nhiêu căn nhà nát như thế này rồi”.

Cúc ma ma nói rất khó nghe, mấy người hàng xóm ở hiện trường lúc đó liền thay đổi sắc mặt. Tuy bà ta chỉ mắng gia đình tôi nghèo khổ, nhưng chắc chắn đã mắng gộp cả những nhà hàng xóm vào. Có điều xung quanh nhà tôi đều là người thuần phác, thấy Cúc ma ma tới tìm tôi, tưởng là khách nhà tôi, họ đều chịu đựng không nói một lời.

Tôi nở nụ cười, chậm rãi đứng lên, cầm một bàn nước sôi đến bên cạnh Cúc ma ma, nhìn chòng chọc bà ta một lúc.

Cúc ma ma suy cho cùng vẫn có phần không vững dạ. Bà ta thấy tôi nhìn mình không chớp mắt, trong lòng rất mất tự nhiên, vầy vầy khăn tay nói: “Nhìn cái gì, người nhìn cái gì hả? Người tưởng mình là ai? Người tưởng người vẫn là Thiếu phu nhân Thẩm gia à?”

Tôi cười đáp: “Ta chẳng phải là ai cả, nhưng ta cũng có cách làm cho kẻ khác không la lối om sòm trước cửa nhà ta”. Tôi vừa nói vừa hắt bát nước trong tay vào mặt Cúc ma ma. Trước khi hắt, tôi thông thả chờ cho nước nguội bớt, nếu vừa bắt đầu đã hắt ngay, không chừng trên mặt Cúc ma ma sẽ bông rộp mấy cái mụn nước. Trong lòng tôi bỗng nhiên thấy vui sướng hẳn lên. Việc này vốn chỉ có Minh Nguyệt Hân Nhi mới làm được, nhưng hiện giờ tôi cũng học theo, hơn nữa sau khi làm xong, quả nhiên trong đầu cảm thấy rất thoải mái.

Cúc ma ma nhất thời giống như con mèo bị giẫm phải đuôi, kêu ầm lên, vừa kêu vừa nhảy, đáng vẻ hết sức tức cười. Mấy người hàng thấy vậy, đều vỗ tay hưởng ứng. Còn có mấy người to gan hơn, đến gần nhổ nước bọt vào Cúc ma ma.

Thời gian qua, Cúc ma ma tác quái tác quái ở Thẩm gia quen rồi, chưa từng phải chịu đựng cơn giận như vậy, lập tức hết lớn: “Lãnh Cửu Dung! Người đừng quên thân phận của mình! Hiện giờ người đã không còn là Thiếu phu nhân Thẩm gia nữa rồi, chỉ còn là một con nha đầu nhà quê mà thôi!”.

Tôi mỉm cười: “Cúc ma ma, ta chưa từng quên thân phận của mình, xem ra chỉ có bà là quên thân phận của mình thôi! Hiện tại tốt xấu gì cũng là trước cửa nhà ta, chứ không phải là Thẩm gia nơi bà ra oai thành

thối!”.

Cúc ma ma lập tức càng thêm chột dạ, vì muốn hạ nhục tôi nên bà ta không mang theo nha hoàn. Bà ta lập tức đập mạnh tờ giấy trong tay xuống bàn, nói: “Lãnh Cửu Dung, đây là hưu thư [1] Đại công tử đưa cho ngươi, ngươi tự thu xếp ổn thỏa đi! Hôm nay các ngươi đối xử với ta như thế nào, ta sẽ nhớ kỹ, sớm muộn gì ta cũng sẽ tìm người đến phá tan chỗ này của các ngươi!”.

[1] Thư bỏ vợ, thư ly dị

Hưu thư của Thẩm Hồng rốt cục vẫn đến đây, chuyện này sớm đã nằm trong dự liệu của tôi, trong lòng tôi mặc dù vẫn có chút không thoải mái nhưng không phải là đáng về không chống đỡ nổi như ngày hôm qua. Ngược lại, những lời Cúc ma ma nói mới khiến tôi lo lắng. Tôi không khỏi cảm thấy mình hành động quá lỗ mãng, Cúc ma ma tuyệt đối là người có thù tất báo. Hôm nay bà ta nói sẽ có một ngày đến phá “Lục Lý phường” (tôi ở trong thôn nhỏ này), dĩ nhiên sau này sẽ dẫn người đến. Tôi thực sự không muốn vì sự sung sướng nhất thời của mình mà làm liên lụy đến bà con chòm xóm.

Tôi suy nghĩ một chút, cười nói: “Cúc ma ma, mọi người đều biết Lãnh Cửu Dung ta có Tiết vương gia che chở. Hưu thư bà đưa, ta nhận. Có điều nếu bà dẫn người đến, làm nhiều bất lợi với bà con ở đây, ta tin rằng, cho dù ta tán thành, Tiết vương gia cũng không chịu tán thành. Nếu bà không tin, cứ dẫn người đến thử xem”.

Sắc mặt Cúc ma ma nhất thời chuyển thành màu gan lợn. Ngày ấy tỷ thí tửu vĩ công, Tiết vương gia nhún nhường ba phần với tôi, hiển nhiên bà ta đã nhìn thấy toàn bộ. Bây giờ nghe ta nhắc lại chuyện xưa, trong dạ bà ta cũng có phần sợ hãi. Dù sao Tiết vương gia kia cũng là người nắm quyền sinh quyền sát.

Cúc ma ma ngay tức khắc cười bồi nói: “Cửu Dung cô nương sao lại nói thế? Bà già này chỉ đùa chút thôi. Cô nương đừng để bụng. Hiện giờ cũng không còn sớm nữa, bà già này nên về bẩm báo với Lão phu nhân thôi”. Cúc ma ma vừa nói vừa vội vàng đi ra. Đến bậc thềm cửa rất là cao, bà ta vội quá không nhìn đường, liền vấp phải ngã vật xuống đất. Bà con hàng xóm lại cười ầm lên một lần nữa. Cúc ma ma bất chấp cơn đau, cũng bất chấp bẩn thỉu, lại càng bất chấp những cái khác, cuống quýt đứng lên khập khiễng bỏ đi.

Ngay sau đó, hàng xóm láng giềng vây lại, tới tấp hỏi han tìm hiểu chuyện tôi bị đuổi ra khỏi nhà họ Thẩm. Tôi mở ra bức hưu thư của Thẩm Hồng, chỉ thấy trên mặt giấy trắng mực đen viết tôi phạm phải điều thứ nhất “Không sinh được con” trong “Thất xuất chi điều” [2], không khỏi nở nụ cười: Tôi và Thẩm Hồng vốn chưa bao giờ chung chăn gối, lấy đâu ra con chứ? Chữ trên mặt trước bức thư là thể chữ giống nhau, song hai chữ “Thẩm Hồng” ở mặt sau khác với mặt trước. Có thể thấy rằng, hiển nhiên là người khác đã viết xong bức thư này, cỉ còn chờ ngày hôm qua Thẩm Hồng bị tôi chọc tức bỏ về ký tên. Hai chữ “Thẩm Hồng” ký qua quýt lộn xộn, cũng biết trong lúc ký tên, trong lòng Thẩm Hồng bất an ra sao.

[2] Bảy cố bỏ vợ trong thời phong kiến, bao gồm: “Không sinh được con, dâm dăng, không hiếu thảo với cha mẹ chồng, lảm điều, trộm cắp, ghen tuông và bị bệnh nan y.

Tôi cũng chiếu theo tội thứ nhất “Không sinh được con” trong bức hưu thư viết nói cho hàng xóm láng giềng. Những người hàng xóm nhất thời nói cái gì mà hiểu rõ rồi, tóm lại là khuyên bảo tôi chớ đau lòng, chớ khổ sở, dù sao vẫn có thể tìm một chỗ nương tựa tốt hơn. Hàng xóm của tôi đều là những người hết sức nhiệt tình thuần phác. Bọn họ khuyên tôi hồi lâu mới ào ào đi về. Bản thân tôi cảm thấy, bọn họ còn tức giận hơn cả mình, trong lòng tôi đã bình bản như trước.

Tôi vốn muốn đốt hưu thư đi, nhưng suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng vẫn không bỏ nó vào trong bếp lò. Cát kỹ hưu thư xong, tôi lại chạy ra ngoài, xem chuồng nuôi thỏ của mình.

Chuồng nuôi thỏ của tôi đã hơi sụp xuống, một năm trước lúc tôi xuất giá, thỏ cũng đã chạy biệt tăm.

Tôi sửa lại chuồng thỏ xong thì chạy ra đường, mua liền sáu con thỏ. Lúc trở lại, trên đường có người nhận ra tôi là Thiếu phu nhân Lãnh Cửu Dung của Thẩm gia, thấy tôi ăn vận như bây giờ thì chỉ chỉ trỏ trỏ. Trước nay, tôi đều không để tâm đến những thứ đó, chỉ mang thỏ của mình đi về nhà.

Buổi tối, Bảo Bảo lại đến chỗ tôi, đi cùng cô bé còn có Băng Ngưng. Lúc đó, hai cha con đang ăn cơm.

Mắt Bảo Bảo đỏ hoe, sắc mặt Băng Ngưng cũng rất khó coi. Tôi không nói gì, xới ổi người thêm một bát cơm nữa.

Bảo Bảo vừa mới cầm lấy đĩa, liền không nhịn được chảy nước mắt. Cô bé nức nở nói: “Thiếu phu nhân, Minh Nguyệt Hân Nhi...”. Lòng tôi chùng xuống: Minh Nguyệt Hân Nhi làm sao rồi? Chẳng lẽ... tôi thật sự không dám nghĩ tiếp.

Cũng may, Bảo Bảo chỉ nói là: “Minh Nguyệt Hân Nhi bị Cúc ma ma đánh”.

Tôi khẽ thở phào, hỏi: “Vết thương thế nào? Có nghiêm trọng không?”.

54. Q.2 - Chương 24: Vì Hận Mà Sinh Sợ (3)

Bảo Bảo gật đầu nói: “Chiều hôm nay, Cúc ma ma cử người đến gọi Minh Nguyệt Hân Nhi đi làm việc giúp bà ấy, Minh Nguyệt Hân Nhi liền đi theo. Sau đó Cúc ma ma vu oan cho Minh Nguyệt Hân Nhi làm vỡ cái bát sứ men xanh bích nguyệt khảm hoa của Lão phu nhân. Cái bát sứ men xanh đó năm xưa Lão gia tặng cho Lão phu nhân. Trong cơn tức giận, Lão phu nhân bảo Cúc ma ma giáo huấn Minh Nguyệt Hân Nhi cho tử tế, đánh cho cô ấy một trận, sau đó đuổi ra ngoài. Cúc ma ma lấy lông gà làm lệnh tiễn, bảo A Thanh đánh Minh Nguyệt Hân Nhi thừa sống thiếu chết. A Thanh sợ Cúc ma ma muốn chết, đành phải ra sức mà đánh. Nhưng Cúc ma ma còn sợ tỷ ấy đánh không dùng sức, chính bà ta tự tay đánh Minh Nguyệt Hân Nhi. Còn dùng kim đâm vào đầu gối Minh Nguyệt Hân Nhi. Sau khi em biết chuyện này, vội chạy đi tìm Đại công tử, nhưng Đại công tử lại đi tìm say không có nhà. Cũng may Băng Ngưng tiểu thư ở đó, cô ấy bảo vệ Minh Nguyệt Hân Nhi, em tìm đến Khánh thúc, Khánh thúc tìm già nửa Duy huyện mới kéo được Đại công tử về. Lúc đó, Minh Nguyệt Hân Nhi đã bị đánh đến mức người bê bết máu. Mặc dù may nhờ có Băng Ngưng tiểu thư đến kịp nhưng Minh Nguyệt Hân Nhi vẫn đau tới ngất đi”.

Trong lòng tôi khẽ nhói lên, thầm nhủ, cuối cùng tôi đã hại Minh Nguyệt Hân Nhi. Tôi vừa mới chọc tức Cúc ma ma, quay đầu lại bà ta đã lập tức báo thù lên người Minh Nguyệt Hân Nhi, lòng dạ bà ta thật là hiểm ác.

“Hiện giờ Minh Nguyệt Hân Nhi ra sao rồi? Đại phu đã khám chưa?”. Tôi hỏi.

“Ừm, Đại công tử trở về, nổi cơn cáu bẳn, đến Lão phu nhân cũng sợ. Vì muốn làm yên lòng Đại công tử, Lão phu nhân đã cho người đi mời Lệnh Hồ đại phu. Hiện giờ Minh Nguyệt Hân Nhi đang đắp thuốc, nằm bệt giường nghỉ ngơi. Tội nghiệp vết thương của cô ấy, đại để nửa tháng một tháng cũng chưa lành được đâu”.

“Các em đến đây cả, ai chăm sóc cho con bé?”.

“Tiêu Tiểu đang chăm sóc cô ấy. Đại công tử nổi giận, Lão phu nhân đồng ý không truy cứu chuyện Minh Nguyệt Hân Nhi đánh vỡ bát sứ men xanh bích nguyệt khảm nữa. Còn chăm nom tử tế, một tháng không bắt cô ấy làm việc”. Bảo Bảo nói: “Tuy là thế, nhưng lần này Minh Nguyệt Hân Nhi vẫn... vẫn khiến cho người khác hết sức thương xót. Thiếu phu nhân, nếu cô ở đó, chuyện này sao có thể diễn ra đến mức như vậy?”.

Tôi và côm, không nói một lời, hồi lâu sau mới lên tiếng: “Bảo Bảo, Băng Ngưng, các em trở về khuyên nhủ Minh Nguyệt Hân Nhi, bảo con bé nghe lời ta, dùng một trăm lượng bạc này chuộc thân đi”. Tôi vừa nói vừa lấy ra một trăm lượng bạc kia ra.

Bảo Bảo ngân ngân nước mắt nói: “Thiếu phu nhân, chuyện ngày hôm qua, cô đừng trách Minh Nguyệt Hân Nhi. Hôm qua sau khi Minh Nguyệt Hân Nhi trở về, cứ một mực nhắc đi nhắc lại ‘Nhất định Thiếu phu nhân có nỗi khổ, tôi lại nói với cô ấy như thế, Minh Nguyệt Hân Nhi tôi đúng thật là đứa khốn nạn, mà không, không bằng cả đứa khốn nạn, là một đứa thối tha rất thối rất thối rất thối. Sáng hôm nay, sau khi cô ấy biết chân tướng sự việc thì càng cực kỳ vui vẻ, còn nói: “Thì ra là như thế! Tôi biết Thiếu phu nhân không phải người như vậy! Tôi nhất định phải nói với Đại công tử, để Đại công tử đón Thiếu phu nhân về một lần nữa!”. Nhưng mà cô ấy còn chưa gặp được Đại công tử thì đã xảy ra chuyện như vậy. Chập tối hôm nay, Lão phu nhân lại gọi em và Băng Ngưng đến, cảnh cáo nếu chúng em nói ra chân tướng với Đại công tử, chẳng những người có cách khiến chúng em chết rất thê thảm, mà còn có cách để tiếp tục đuổi cô đi”.

Tôi dùng giọng điệu bình thường nhất hỏi: “Các em biết?”. Hai cô bé gật gật đầu. Cha tôi vội nói: “Không phải cha nói, cha không nói gì hết...”.

Tôi nhìn ông, nếu không phải ông nói thì là ai chứ? Cha tôi là người như thế, lúc nói dối, chính ông sẽ chột dạ trước tiên, lần nào cũng không đánh mà khai. Nghĩ đi nghĩ lại, lần ông nói dối hoàn hảo nhất chính là cái lừa gả tôi vào Thắm gia, tuy rằng đến phút cuối, mảnh khoe của ông vẫn bị tôi nhìn ra, có điều, tôi vẫn gả vào Thắm gia như ông mong muốn.

Cha thấy tôi nhìn mình, xòe hai bàn tay ra, nói: “Được rồi! Là cha nói, con gái. Nhưng con cũng không thể trách cha. Cha chỉ không muốn nhìn thấy con khó chịu như vậy, lại càng không muốn con bị oan ức. Cha vốn tính chờ Đại công tử để nói với nó, ai ngờ suốt ngày không gặp được nó. Vừa may gặp Minh Nguyệt Hân Nhi, cha mới nói với khuê nữ kia như thế. Để cô bé thay cha chuyển lời đến trưởng phu của con”.

Tôi thở dài, tính tình cha tôi chính là như thế, hơn nữa lại vì tôi, làm sao tôi có thể trách móc ông đây?

Tôi nói với Bảo Bảo và Băng Ngưng: “Lão phu nhân từ xưa đến nay nói được làm được. Chuyện này, chẳng những hai người các em phải giữ kín như bưng, mà còn cả Minh Nguyệt Hân Nhi nữa, cũng phải nhắc nhở con bé tuyệt đối không được nói cho Đại công tử. Mặc dù Đại công tử biết chuyện, ta có thể trở lại Thắm gia một lần nữa, nhưng Lão phu nhân sẽ ghi nhận ta, vậy thì còn ý nghĩa gì nữa? Huống chi, dẫu ta có về, Lão phu nhân cũng sẽ tìm cách đuổi ta đi, đến lúc đó có lẽ ta sẽ còn thảm thương hơn hiện tại gấp mười trăm lần. Đây chắc chắn là ý muốn của các em sao? Các em về đi, cứ nói như thế với Minh Nguyệt Hân Nhi. Ta tin rằng con bé có thể hiểu. Thường ngày các em cũng khuyên bảo Đại công tử nhiều vào, để chàng quên ta đi, cố gắng chú ý đến sức khỏe của mình”.

Bảo Bảo và Băng Ngưng nặng nề gật đầu. Bảo Bảo thở dài nói: “Minh Nguyệt Hân Nhi thật đáng thương. Sau này không biết Cúc ma ma còn chinh cô ấy đến thế nào nữa”. Tôi đẩy bạc đến trước mặt Bảo Bảo, nói: “Cầm lấy để Minh Nguyệt Hân Nhi chuộc thân đi. Lúc đầu ta đòi Lão phu nhân số bạc này, vốn là để chuộc thân cho Minh Nguyệt Hân Nhi”.

Bảo Bảo lộ vẻ lúng túng, bảo: “Giờ khác ngày xưa rồi. Ngay cả khi Cúc ma ma thu bạc, cũng chưa chắc đã cho Minh Nguyệt Hân Nhi rời đi”.

Băng Ngưng nói: “Cho dù Minh Nguyệt Hân Nhi có thể thật sự rời đi, người kế tiếp gặp xui xẻo chính là Bảo Bảo. Trên người muội có võ công, những người khác không làm gì được muội cả”.

Tôi thở dài thườn thượt, trong lòng thương cả tột cùng. Lúc còn ở Thắm gia, tôi một mực trốn tránh, cũng dạy nha hoàn của mình làm như thế. Nhưng hiện giờ, nguyên nhân chính bởi sự nhượng bộ của tôi như thế nên Minh Nguyệt Hân Nhi mới gần chết thảm trong tay Cúc ma ma. Chẳng lẽ tôi còn muốn tiếp tục như vậy? Tuy rằng tôi đã không còn là người của Thắm gia, lại càng không muốn xen vào chuyện của Thắm gia, nhưng tình cảm giữa ba người Minh Nguyệt Hân Nhi, Băng Ngưng, Bảo Bảo và tôi không giống người thường. Tôi há có thể trở mặt nhìn mấy cô bé không còn đường nào để đi?

Tôi không nói năng gì, nghĩ một lát mới lên tiếng: “Băng Ngưng muội muội, Bảo Bảo, ta dạy cho hai em một kế tự bảo vệ mình. Các em trở về có thể nói cho Minh Nguyệt Hân Nhi”.

Bảo Bảo và Băng Ngưng nhìn tôi, nặng nề gật đầu.

Tôi nói: “Hiện giờ Tiêu Tiểu gả dạng thành Sở Thiên Khoát, lần trước vì có công cứu Tiết vương gia, được Tiết vương gia nhận làm huynh đệ trước mặt mọi người. Băng Ngưng là muội muội ruột của Sở Thiên Khoát, Minh Nguyệt Hân Nhi là người thương của Sở Thiên Khoát, Bảo Bảo lại là bạn bè tốt của Minh Nguyệt Hân Nhi. Nếu có người đắc tội với mấy đứa các em, đó là đắc tội với Sở Thiên Khoát, cũng chính là gây khó dễ cho Tiết vương gia. Sau khi hai đứa các em trở về, bảo Tiêu Tiểu tìm đến nói lý với Lão phu nhân, cũng nói là nếu Lão phu nhân không trả lại công bằng cho Minh Nguyệt Hân Nhi, liền lên kinh tìm Tiết vương gia phân xử. Nếu là như vậy, cho dù Cúc ma ma có rắp tâm muốn làm khó mấy đứa các em, Lão phu nhân cũng quyết không cho phép”.

Bảo Bảo và Băng Ngưng nghe xong, hai mắt sáng ngời, tán dương: “Thiếu phu nhân, kế sách của cô thật là hay. Nếu là ngày xưa, nhất định là một nữ Gia Cát!”.

Tôi cười cười, không nói gì. Bảo Bảo và Băng Ngưng không dám nán lại quá lâu bèn trở về. Tôi giao bạc cho hai cô bé, bảo về đưa cho Minh Nguyệt Hân Nhi.

Ngày hôm sau, tôi bắt đầu nuôi thỏ. Chẳng bao lâu sau sẽ có lông thỏ để cắt. Chờ đến khi thỏ lớn sinh thỏ

con, lại giống hệt như trước kia. Trong lòng tôi nghĩ vậy, đón lấy cơn gió đêm hè, khe khẽ mỉm cười, chỉ cảm thấy toàn bộ thể xác và tâm hồn tràn đầy sự thư thái điềm nhiên không nói nên lời.

55. Q.2 - Chương 25: Tân Nương Của Chàng

Buổi tối, Bảo Bảo và Băng Ngưng muội muội lại đến nữa. Hôm nay hai cô bé tràn đầy niềm vui, rất là hỷ hả. Tôi nhìn ra dáng vẻ của mấy đứa, đã hiểu ra rằng chủ ý của mình có hiệu quả. Quả nhiên, Bảo Bảo nói với tôi: “Thiếu phu nhân, hôm qua cô bày cách, chúng em trở về nói với Tiêu Tiểu liên. Tiêu Tiểu liên ngay lập tức đến tìm Lão phu nhân làm đúng như vậy. Tuy rằng huynh ấy chẳng là ai, nhưng Lão phu nhân từ trước đã bị Tiết vương gia kia dọa sợ vỡ mật. Tiêu Tiểu liên vừa làm âm lên, Lão phu nhân ngay tức khắc ỉu xiu, sai người săn sóc tử tế cho Minh Nguyệt Hân Nhi thì không nói làm gì, lại còn hạ lệnh trả tự do cho Minh Nguyệt Hân Nhi trước mặt mọi người Thẩm gia”. Bảo Bảo vừa nói vừa trả lại một trăm lượng bạc cho tôi, nói: “Bất cứ lúc nào Minh Nguyệt Hân Nhi cũng có thể rời khỏi Thẩm gia, chỗ bạc này cũng không cần dùng đến nữa rồi”.

Tôi khẽ mỉm cười, không nói một lời, tất cả những chuyện này sớm đã nằm trong dự tính của tôi.

Băng Ngưng và Bảo Bảo còn ngồi nói chuyện phiếm một lúc rồi mới từ biệt rời đi. Từ đó về sau, mỗi buổi tối, mấy đứa lúc nào cũng chạy đến nhà tôi cùng tôi tán gẫu việc nhà. Tấm lòng tôi, dần dà hồ hững như nước, chuyện Thẩm gia cũng không để tâm nữa, chỉ nghe câu được câu chăng.

Cư như vậy một thời gian trôi qua, lúc thổ con của tôi lớn lên thành thổ to, mùa thu đã đến. “Trên trời mây trắng bay ngang, dưới đất bao đóa cúc vàng diễm hương, gió Tây gấp gấp qua đường, ấy cánh nhạn Bắc mấy phương về Nam. Rừng sáng ai nhuộm quan san, hỡi người cách biệt bao hàng lệ rơi [1].” Từ nhà tôi đến sườn núi không xa lắm, không biết là ai an nhàn thoải mái trồng một cánh rừng phong lớn, tiết Sương giáng [2] vừa qua, “Sương đầm lá thắm như hồng thắm hai [3]” xinh đẹp mướt mát, tựa như lệ đổ của người tình.

Mấy ngày gần đây, vết thương của Minh Nguyệt Hân Nhi cũng đã lành, nhưng vẫn chưa thể đi đường quá dài, con bé liền phó thác Bảo Bảo và Băng Ngưng mang đồ này nọ đến cho tôi. Chỉ không hiểu vì sao, Bảo Bảo và Băng Ngưng tới thưa hân đi. Thời gian lâu rồi, tôi cũng coi mấy đứa như một phần không thể thiếu trong sinh hoạt thường ngày của mình, mấy đứa không đến, tâm tưởng tôi ngược lại thấy trống trải, không còn hứng thú gì.

Tôi hôm đó, tôi đang ngồi ở đầu giường may cho cha chiếc áo bông mặc đầu đông thì chợt nghe có tiếng gõ cửa. Cha tôi đi mở cửa, tôi cũng ra theo, đứng bên ngoài rõ ràng là Băng Ngưng và Bảo Bảo, đi cùng với hai cô bé còn có cả Minh Nguyệt Hân Nhi. Tôi nhất thời có phần cảm lòng không đành, mừng rỡ phát cuồng, vội để cho ba cô bé bước vào, đi nấu chè gừng nóng hổi cho ba đứa.

Minh Nguyệt Hân Nhi thấy tôi, thì thà thì thảo, nói không ngại miệng. Chẳng qua chỉ là nhớ tôi thế nào, con bé ở Thẩm gia trừng trị Cúc ma ma ra sao, vân vân và vân vân. Tôi im lặng nghe, cũng không ngắt lời con bé. Trong lòng bỗng nhiên cảm thấy, Tiêu Tiểu liên thật có phúc, có thể ngày ngày nghe Minh Nguyệt Hân Nhi riu ra riu rít, thì ra là một chuyện hạnh phúc nhường ấy.

Minh Nguyệt Hân Nhi nói cả nửa buổi, mới phát hiện chỉ có mình mình đang nói. Nhất thời con bé thấy ngượng ngùng đôi chút. “Nhìn em xem, gặp Thiếu phu nhân, trong lòng vui quá lại quên hết cả chính sự”.

Tôi cười hỏi: “Các em còn chuyện gì khác à?”.

Cả ba đứa cùng nhau gật gật đầu. Bảo Bảo nói: “Thiếu phu nhân, Đại công tử sắp cử hành đại hôn rồi.” Lòng tôi khẽ run lên, nhưng trong nháy mắt lại trở lại yên tĩnh như trước. Tôi nói: “Vậy à? Quả thật vẫn nghênh thú Đỗ Linh Nhục à?”. Cả ba đứa lại cùng nhau gật gật đầu. Tôi cười bảo: “Chuyện này đâu có gì không tốt, Lão phu nhân cùng chỉ vì muốn tìm cho Thẩm gia một chỗ dựa tốt mà thôi. Sau này tân phu nhân đến, các em phải toàn tâm toàn ý đối xử với cô ấy, nếu cô ấy thật sự là người không dễ chung sống, các em liền đến đây nói cho ta biết, nghĩ cách rời khỏi Thẩm gia là được”. Ba cô bé gật đầu, còn nói thêm hồi lâu nữa mới cùng nhau trở về.

Ngày Thắm Hồng cử hành đại hôn là mừng bảy tháng Chín Âm Lịch. Tôi đặc biệt giở cuốn hoàng lịch về ngày hôm đó, trên đó viết “Hợp gả cưới”.

Đấu tranh tư tưởng rất lâu, cuối cùng tôi vẫn quyết định đi xem, thế là sáng sớm tôi đến đường Văn Hoa, hòa vào trong dòng người chờ đợi đội ngũ đón dâu đi qua.

Từ tỉnh thành đến Duy huyện, xe ngựa hẳn phải đi rất lâu. Gần đến trưa, tôi mới nghe thấy tiếng chiêng trống vang trời, ngay sau đó, một đại đội mặc lễ phục màu đỏ đi qua. Dẫn đầu đội đón dâu là Thắm Hồng vận hỷ phục đỏ tươi. Trước ngực chàng đeo bông tú cầu lớn, đẹp đẽ tựa như một ngọn lửa rừng rực, làm tổn thương đôi mắt của tôi. Trên mặt Thắm Hồng không có biểu cảm gì, ánh mắt có phần mờ mịt nhìn về phía trước. Không ai biết trong lòng chàng đang suy nghĩ điều gì. Thắm Hồng cười trên một con ngựa cao to, đi theo sau là kiệu hoa của tân nương. Đó là kiệu lớn tám người khiêng, chạm rồng thêu phượng, bốn góc kiệu hoa rủ xuống những chuỗi ngọc trăm tơ vàng. Phía sau là những người thổi sáo đánh kèn, chẳng biết là có đến mấy trăm người. Hình thức thế này, quả thật lúc tôi gả vào Thắm gia khi xưa không thể nào sánh được.

Tôi khẽ mỉm cười, lặng lẽ rời khỏi đám đông, chậm rãi bước trên con đường mòn trở về nhà. Lúc này, trên đường mòn im vắng, không có một bóng người, cái bóng của tôi đổ dài trên mặt đất, tịch liêu và dài dặc, tựa như cái đêm tôi bị đuổi khỏi Thắm gia.

Còn chưa đến cửa nhà, từ xa tôi đã thấy nhà mình mở cửa, trên mặt đất có xếp những đồ vật mềm mượt như nhung, không thấy rõ ràng.

Trong lòng tôi sợ hãi, dấy lên cảm giác khó tả. Bước tới nhìn xem, quả nhiên thấy thứ mềm mượt như nhung xếp trên mặt đất đó là sáu con thỏ nhỏ tôi vất vả khổ sở nuôi lớn. Chúng đều bị người ta đập chết tươi, máu chảy đầy đất, đã hơi biến sắc, trước cửa nhà tràn đầy mùi máu tanh.

Cha! Trong bụng tôi thất kinh, vội chạy đến trước cửa, đẩy cửa ra. Cha không có nhà. Trong nhà bừa bộn vô cùng, giống như từng bị cường đạo đánh cướp. Tôi cẩn thận tìm kỹ xem, mới phát hiện đồ trang sức và toàn bộ số bạc ban đầu tôi mang về từ Thắm gia đều đã không cánh mà bay.

Chẳng lẽ nhà tôi trêu trọc cường đạo ư? Tôi nghĩ trong đầu liền nhìn quanh quát bốn phía, các nhà hàng xóm láng giềng đều im ắng, xem chừng tất cả đều đi làm rồi. Nhưng khóa cửa nhà bọn họ vẫn yên lành. Nếu cường đạo đến cướp bóc, cũng không đơn giản chỉ cướp giết độc có nhà tôi.

Tôi tỉnh táo lại, nghĩ một chút, rốt cục trong lòng cũng hiểu ra, chắc là cha tôi lại thua bạc, bị người ta bắt đi rồi. Tôi không khỏi có phần bối rối. Nếu quả là như thế, cha tôi có lẽ lành ít dữ nhiều. Hiện giờ tôi đã bị đuổi ra khỏi Thắm gia, người bên ngoài hiển nhiên cũng không cần e ngại cha tôi điều gì nữa. Nếu cha tôi không trả được bạc, những người đó có thể nào... Nghĩ đến đây, nỗi sợ hãi bỗng xộc thẳng vào tim tôi. Tôi vội xoay người chạy về hướng “Sòng bạc Tam Bảo” trong thành cha tôi thường đến những ngày gần đây.

Tôi vừa mới chạy chưa được bao lâu, thành linh xô phải một người. Tôi ngẩng đầu nhìn lên, ra là Minh Nguyệt Hân Nhi. Lúc này, cũng đã nhận ra tôi, con bé hô: “Thiếu phu nhân, em sợ hôm nay trong lòng cô không vui, đặc biệt muốn đến ở cùng cô, cô lại định đi đâu thế?”

Toi chẳng kịp nhiều lời, chỉ vội vàng nói: “Cha ta xảy ra chuyện rồi, ta phải đến sòng bạc Tam Bảo cứu ông”. Nói đoạn tôi bỏ lại Minh Nguyệt Hân Nhi, chạy một mạch về phía trước.

[1] Trích trong tác phẩm Tây Sinh Ký của tác giả Vương Thực Phủ thời nhà Nguyên.

[2] Là một trong hai mươi tư tiết khí và được xếp là tiết khí thứ mười tám trong năm, đánh dấu ngày đầu tiên xuất hiện sương mù, chuyển sang mùa đông. Thường bắt đầu vào ngày Hai mươi ba hoặc hai mươi tư Tháng Mười tùy năm.

[3] Trích câu thơ cuối cùng trong bài thơ Sơn Hành của nhà thơ Đỗ Mục thời văn Đường

56. Q.2 - Chương 26: Tình Thân Gặp Ý Chàng (1)

“Thiếu phu nhân, cô chờ em một chút, em đi cùng cô.” Minh Nguyệt Hân Nhi nói xong, vội vàng đuổi theo tôi. Nhưng giọng nói của con bé càng ngày càng yếu, dần dần không còn nghe rõ nữa. Tôi cũng không biết

mình lấy đầu ra sức mạnh lớn nhường ấy, lại có thể chạy nhanh như vậy.

Chẳng mấy tôi đã chạy đến trước sông bạc Tam Bảo. Hai người giữ cửa vốn nhận ra tôi, bọn họ đến nhà tôi tróc nợ đầu chỉ có một lần. Thấy tôi, một người nói: “Thì ra là Thẩm đại thiếu phu nhân. Ông chủ của chúng tôi sớm biết cô sẽ đến đây. Muốn tìm cha cô phải không? Làm phiền đi theo tôi vậy”.

Người nợ nói xong, cũng không dẫn tôi vào bên trong sông bạc, mà lại đi về hướng cổng chợ bán đồ ăn trông rất bẩn thỉu. Chợ bán đồ ăn này vốn do triều đình dựng lên để xử trăm phạm nhân tội ác tày trời. Sau này quốc gia trời yên biển lặng, những người có tội phải chết cũng ít đi, vì thế nơi này liền dần dần biến thành chốn tụ tập của người nghèo khổ. Chợ bán đồ ăn, chợ bán cá, quầy cờ bạc vụn, ăn mày...hạng người tam giáo cửu lưu [1] gì cũng có hết.

[1] Tam giáo là ba phái giáo, Nho giáo, Phật giáo, Đạo giáo, Cửu lưu là chín trường phái học thuật chủ yếu trong thời Chiến quốc ở Trung Quốc, gồm có Nho gia, Đạo gia, Âm Dương gia, Phật gia, Danh gia, Mặc gia, Tung Hoàn gia, Tạp gia, Nông gia. Từ này dùng chỉ đủ mọi hạng người trong xã hội.

Một góc chợ bán đồ ăn vẫn là chỗ quan phủ dùng để xử quyết phạm nhân, bởi vậy đài xử án, giá cao vẫn còn đầy đủ cả. Lúc này, tôi thấy cha tôi đang bị trói vào một cái cột cao, chung quanh có vài gã côn đồ vây xem. Phía dưới cha tôi chất rất nhiều củi khô. Tôi còn thấy có người bên cạnh giơ đuốc lên, có người tưới dầu hạt cải lên trên đồng củi.

“Dừng tay! Các người muốn làm gì hả?” Tôi cao giọng kêu lên, chạy tới.

Bên cạnh có một người chấp tay sau lưng, còn giữ lại một chòm râu để ba chùm, nhìn tôi vài lần, hỏi: “Đứa con gái này là ai?”

Lập tức, một tên thủ hạ của gã có biệt danh là “Bội Ngư” nói: “Vị này sao, đó là tiểu thiếp Thẩm gia vừa mới bị Thẩm gia từ hôn, con gái của Lãnh lão đầu, Lãnh Cửu Dung”.

Gã “ba chùm râu dê” kia nghe vậy, ha ha cười lớn, nói: “Tiểu thiếp Thẩm gia này dáng vẻ thật ra cũng chẳng ra gì. Thật không biết con mắt của Đại công tử Thẩm gia như thế nào nữa”.

Tôi lạnh lùng nhìn bọn họ, bình tĩnh nói: “Thả cha tôi ra, ông nợ các người bao nhiêu tiền, tôi trả!”.

Gã “ba chùm râu dê” kia cười hô hố, dùng ánh mắt loạn không ngừng quan sát tôi, nói: “Cô trả? Cô tưởng rằng cô có thể trả được sao? Cô tưởng cô là ai? Nếu cô vẫn còn là tiểu thiếp của Thẩm gia, ta còn tin cô có năng lực này. Nhưng giờ đừng mơ tưởng nữa. Căn nhà nghèo của mấy người, các huynh đệ của ta chỉ còn thiếu nước đào ba thước đất mới có thể tìm ra bạc, thêm cả đồ trang sức chẳng qua cũng chưa đến hai trăm lượng. Cô trả, cô lấy gì mà trả?”.

Trong lòng tôi khẽ hoảng hốt, nói: “Cha tôi còn nợ các người bao nhiêu?”.

Gã “ba chùm râu dê” nói: “Nói nhiều cũng không phải là nhiều. Chỉ có ba nghìn sáu trăm lượng mà thôi. Nếu hiện giờ cô có thể lấy tiền ra, ta lập tức sai người thả cha cô. Nếu nửa canh giờ nữa mà cô còn không có bạc. Vậy thì, ta đành phải phái người thiêu chết Lãnh lão đầu thôi. Cái mạng hèn của Lãnh lão đầu lại có thể đáng giá ba nghìn sáu trăm lượng, đúng thật là hời cho lão quá”. Gã kia vừa nói vừa cười hô hố.

Tôi nghe thế, trong lòng thoáng bình tĩnh lại, nói: “Dựa theo luật lệ Tây Tồng, thiếu nợ thì trả tiền, nhưng lại không có luật mắc nợ giết người. Nếu hôm nay cha tôi bị các người thiêu chết, vương pháp Đại Tồng cũng không bỏ qua cho các người”.

Gã “ba chùm râu dê” lại cười hô hố, nói: “Ái chà chà, bà cô nhỏ của ta, cô vẫn còn rất mau mồm mau miệng nha. Hiện giờ ta cũng có phần thích cô rồi. Chính xác, cô nói rất đúng, vương pháp Tây Tồng này quy định như vậy, nhưng nếu trong tay ta có giao kèo sinh tử của cha cô, đó lại là chuyện khác rồi. Bội Ngư, lấy giao kèo sinh tử kia ra cho vị tiểu thiếp này xem. À, không, là vị tiểu thiếp bị đuổi ra khỏi nhà này xem”.

Ngay tức khắc, “Bội Ngư” kia đưa một phần giao kèo sinh tử đến trước mặt tôi, tôi vừa đưa tay định lấy, liền bị hấn rút về một chút.

“Chỉ cho nhìn bằng mắt, không cho phép đụng tay vào”. Hãn giáo hoạt nói. Về mặt tôi thần nhiên như chưa từng xảy ra chuyện gì, chăm chú nhìn vào tờ giao kèo kia, chỉ thấy phía trên có viết “Hôm nay Lãnh Minh hải tôi bằng lòng ký kết khế ước sinh tử như sau: Tôi đồng ý lấy tính mạng làm tiền đặt cược, đánh một

ván bạc cuối cùng với nhị lão bản Vương Càn Nhất của sòng bạc Tam Bảo. Nếu thắng, Vương Càn Nhất phải trả tôi ba nghìn năm trăm lượng bạc, đồng thời trả lại một trăm lượng bạc tôi nợ lúc trước. Nếu thua tôi đồng ý nộp ba nghìn sáu trăm lượng bạc, nếu tôi không nộp được, liền lấy mạng để trả. Sống chết không liên quan đến người khác”. Phía sau là chữ ký của cha tôi và Vương Càn Nhất.

Trong lòng tôi khê thổ dài một tiếng, cha quả thực đã ra một đề khó cho tôi rồi. Tôi nhận ra rõ ràng, chữ viết trên này quả thật là của cha.

Lúc này, cha tôi đang ở trên cột nói với tôi: “Con gái, con không cần phải xen vào việc của cha, con mau về đi. Nhớ kỹ ngày lễ, ngày tết đốt tiền giấy cho cha là được. Sau này cha không thể tiếp tục chăm sóc cho con nữa, cũng không thể tìm một gia đình khá giả cho con. Tự con phải chăm sóc chính mình”. Giọng điệu cha tôi có phần uể oải yếu ớt, ông vừa nói vừa rơi nước mắt. Tôi thấy trên mặt ông có mấy vết thương, hiển nhiên đã phải ném mùi đau khổ.

Lúc này, gã “ba chòm râu dê” kia đi đến, nói: “Quên mất chưa nói cho cô biết, Lãnh cô nương, ta chính là Vương Càn Nhất, cô nói xem, nếu ta thiêu chết cha cô, liệu có phải phạm vào luật pháp Tây Tống không?”.

Sắc mặt của tôi ắt hẳn đã tái nhợt đi. Tôi không nói một lời, nhú mày nghĩ cách.

Đúng lúc này có một giọng nói bỗng vang lên: “Các người dám làm thế sao? Thiếu phu nhân của chúng ta chính là người được Tiết vương gia yêu mến. Nếu cô ấy xảy ra chuyện gì không may, Tiết vương gia sẽ không tha cho các người”. Người lên tiếng bỗng đâu lại là Minh Nguyệt Hân Nhi.

Ngay sau tiếng nói của con bé, lại có một tiếng nói khác: “Há chỉ mình Thiếu phu nhân là người được Tiết vương gia yêu mến? Ta đây, Sở Thiên Khoát, cũng là huynh đệ tốt của Tiết vương gia, thiếu phu nhân là bạn tốt của ta, nếu ai làm điều gì bất lợi với Thiếu phu nhân, cũng là làm điều bất lợi với ta, cũng là làm điều bất lợi với Tiết vương gia. Tiết vương gia tuyệt đối sẽ không tha cho hắn”. Lần này người lên tiếng là Tiêu Tiểu. Minh Nguyệt Hân Nhi lại có thể gọi Tiêu Tiểu cùng đến.

Song, gã Vương Càn Nhất kia lại tỏ vẻ như được nghe một chuyện tức cười nhất trên đời này, gã lớn tiếng nói: “Các người là huynh đệ của Tiết vương gia, là người được Tiết vương gia yêu mến, xin hỏi, ai là Tiết vương gia? Ta còn là người được “Táo vương gia” yêu mến đây. Ha ha ha...”.

Tiêu Tiểu vỗ ngực nói: “Là Tiểu Lang Tiết vương gia. Nói không chừng lúc này người đang cải trang vì hành ở Duy huyện đấy!”. Sức mạnh của Tiêu Tiểu đương nhiên là tràn trề, nhưng bọn người kia lại càng ra vẻ kiêu ngạo hung hăng. Vương Càn Nhất nói: “Hôm nay ta thật sự được nghe chuyện tức cười nhất trên đời này. Các người thì sao?”.

Đám thủ hạ của gã cũng bật cười hô hố, cười lăn cười lóc.

Trong lòng tôi hiểu rõ, giờ này khắc này, Minh Nguyệt Hân Nhi và Tiêu Tiểu có nói gì cũng chỉ uống công, nói không chừng còn cố thể vô tội bị vạ lây. Vì thế tôi ngăn bọn họ nói tiếp, cũng bảo bọn họ mau chóng đi đi, nhưng bọn họ không chịu.

Lúc này, có một tên lâu la thuộc hạ của Vương Càn Nhất tiến gần, hỏi: “Nhị lão bản, tất cả đều đã chuẩn bị xong rồi, hiện giờ có muốn thiêu chết Lãnh lão đầu không?”.

Wương Càn Nhất nhìn tôi, trên mặt lộ vẻ tức tưởi nói: “Ta nghĩ tới nghĩ lui lại thay đổi ý định. Thiêu chết Lãnh lão đầu đương nhiên là tốt, nhưng mà ta lại không được lợi lộc gì. Nếu làm bẩn chợ bán đồ ăn này, ta còn phải sai người đến dọn sạch. Lãnh cô nương, cô nói phải vậy không?”.

57. Q.2 - Chương 27: Tình Thân Gặp Ý Chàng (2)

Tôi lạnh lùng liếc gã một cái, không nói không rằng, trong lòng lại hết sức lo lắng, muốn nghĩ ra một cách để cứu lấy cha mình, song chỉ cảm thấy tâm tư rối bời, không nghĩ ra được điều gì.

Wương Càn Nhất tiếp tục nói: “Lãnh Cửu Dung bị Thảm gia ruồng rẫy này quả thật đáng vẻ cũng không đẹp đẽ gì, nhưng vừa mạnh mẽ vừa có khí cá tính, ta thích. Lãnh cô nương, nếu cô chịu ký tên vào khế ước, từ nay về sau đi theo Vương Càn Nhất ta, ta sẽ hạ thủ lưu tình, cho cha cô một con đường sống, ba nghìn

sáu trăm lượng bạc kia cũng không cần nữa. Coi như mua cho cha cô cỗ quan tài vậy, dù sao nhà họ Vương ta giàu nứt đố đổ vách, có rất nhiều tiền.”

Trong bụng tôi nặng nề thở dài, có điều cuối cùng cũng không đến nỗi. Dù sao bất kể thế nào, chỉ cần tôi thỏa hiệp, cha tôi cũng sẽ được cứu. Tuy rằng đi theo kẻ như thế, bị gã lăng nhục, cũng là điều tôi không thể chịu đựng được.

Vương Càn Nhất thấy tôi hồi lâu không nói một lời, cười bảo: “Được được được! Ta cho cô thời gian một tuần hương, để cô cân nhắc kỹ càng. Người đâu, châm hương!”

Ngay lập tức, có một thuộc hạ của Vương Càn Nhất đi châm hương.

Cha tôi nói: “Con gái à, con tuyệt đối đừng chấp nhận yêu cầu cầm thú đó. Chưa nói đến tuổi của gã chẳng mấy mà bằng cha, trong nhà gã còn cơ thiếp lớn nhỏ, không dưới vào chục người. Người ta nói nha hoàn thê tử gì nhà họ Vương cũng đều bị gã cưỡng bức hết. Loại người này, nếu con mà theo gã, chẳng khác gì tự nhảy vào hố lửa”.

Vương Càn Nhất nói: “Người đâu, bịt miệng Lân lão đầu lại cho ta. Mẹ kiếp, xúi quẩy quá, không nói được một câu tiếng người!”. Tức khắc có kẻ trèo lên thang, làm theo lời gã nói.

Minh Nguyệt Hân Nhi cũng tiến lại gần, lớn tiếng mắng Vương Càn Nhất. Tôi quay đầu lại nhìn Tiêu Tiểu, nhưng không biết y đã chạy đi đâu rồi.

Vương Càn Nhất nói: “Tiểu nha đầu này không tồi nha, nếu cũng đi theo Vương Càn Nhất ta, đảm bảo nàng sẽ được ăn ngon mặc đẹp, tận hưởng vinh hoa phú quý vô cùng tận”. Minh Nguyệt Hân Nhi tức điên người, chống nạnh chỉ vào Vương Càn Nhất chửi ầm ĩ, Vương Càn Nhất ngồi xuống ghế thái sư, bắt chéo hai chân, nhàn nhã như không, cũng không nổi giận.

Một lúc lâu sau, nén hương kia đốt cũng không còn lại là bao, mắt thất hương sắp sửa tàn, Vương Càn Nhất đột nhiên đứng lên, sắc mặt thay đổi, hầm hầm tức giận nói: “Lân Cửu Dung, tóm lại cô có ký tên hay không? Nếu không chịu nghe theo lời ta nói, ngày này sang năm chính là ngày giỗ của cha cô!”.

Minh Nguyệt Hân Nhi chỉ vào gã nói: “Người nói vậy!”, sau đó lại không ngừng vịn vịn tay: “Tiêu Tiểu chết bầm này, sao giờ còn chưa đến? Chạy đi đâu mất rồi?”.

Tôi từ từ ngẩng đầu lên, vẻ mặt bình tĩnh, thản nhiên nói: “Tôi ký tên”. Cha tôi ở trên cột cuống quýt vô cùng, nhưng lại không gào lên được, chỉ có thể phát ra những tiếng ư ư. Trong lòng tôi lúc đó bỗng có cảm giác như đang trong một giấc đại mộng xuân thu. Cả đời người con gái, theo ai mà chẳng vậy. Theo người đàn ông tốt là cái phúc của bản thân, còn theo người không tốt, là vận rủi của bản thân. Cùng lắm là chết đi là được.

Vương Càn Nhất vỗ tay cười to nói: “Hay! Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt! Người đâu, lấy giấy bút nghiên mực ra đây, để Lân cô nương ký văn tự bán mình”.

Lập tức có người cầm tờ văn tự bán mình đã viết xong từ trước lại. Vương Càn Nhất nói: “Lân cô nương, cô chỉ cần ký tên ở phía sau là được rồi. Nếu thật tình không biết ký, cứ lăn dấu tay cũng được”. Tôi khẽ thở dài, cầm lấy bút, chuẩn bị ký tên.

Lúc này, bỗng nhiên có người lớn tiếng kêu lên: “Không được ký! Không thể ký!”. Âm thanh của người đó như đang rống lên, giống như dùng toàn bộ sức lực của mình, trong giọng nói có phần lo lắng, lại buồn bã, có phần nộ, phần nhiều hơn là thân thiết. Giọng nói của người này, tôi vĩnh viễn không thể quên. Đó là Thẩm Hồng.

Quả nhiên, Thẩm Hồng sải bước đi đến, trên người chàng còn vịn hỷ phục tân lang. Theo chàng bèn gót là Tiêu Tiểu. Minh Nguyệt Hân Nhi thấy thế, ra sức vỗ bả vai Tiêu Tiểu, nói: “Cuối cùng huynh đã về rồi, làm mọi lo lắng muốn chết, cũng may, cũng may!”.

Thẩm Hồng bước đến trước mặt tôi, nhìn tôi vài lần, sau đó đoạt lấy tờ khế ước, dùng sức xé tan. Những mảnh giấy nhỏ tựa như loài bướm bay lả tả trong không trung.

Thẩm Hồng nắm lấy tay tôi nói: “Vương Càn Nhất, ngươi muốn làm gì? Cửu Dung vốn là thê tử của ta, chẳng qua chỉ về nhà mẹ đẻ mấy ngày, ngươi liền bức cô ấy đi theo ngươi. Ngươi nghĩ xem, nếu ta báo lên

quan phủ sẽ có hậu quả ra sao?”.

Vương Càn Nhất thấy Thẩm Hồng, trước tiên khí thế tự nhiên yếu đi ba phần, nhưng gã vẫn nói: “Thẩm đại công tử, hưu thư của cậu tôi soát thấy trong góc nhà, cậu lại ở đây nói chỉ để Lãn cô nương về nhà mẹ đẻ mấy ngày, chẳng phải là trợn mắt nói mò giữa ban ngày ban mặt đó sao”.

Thẩm Hồng mỉm cười bảo: “Người thấy hưu thư đúng không? Làm sao người có thể chứng minh chữ trên đó là do ta viết hả? Ta và nương tử ta giận dữ nhau, nương tử trong cơn tức giận tự mình viết một bức hưu thư, sau đó thu dọn hành lý trở về nhà mẹ đẻ. Có điều theo ta biết được, dựa theo luật lệ Tây Tạng, nữ nhân không thể tự mình bỏ chồng được. Tới công đường ta cũng có thể tố ngược lại người, ngụy tạo hưu thư”.

Sắc mặt Vương Càn Nhất có phần thay đổi, gã lắp bắp nói: “Việc này, việc này...tất cả mọi việc chỉ là hiểu lầm mà thôi, Thẩm đại công tử, chuyện như thế này không đáng làm ồn lên đến công đường đâu”. Vương Càn Nhất nói xong, bỗng nhiên có người tất tả chạy đến, tới bên cạnh gã bèn thào vào tai gã mấy câu. Về mặt Vương Càn Nhất lại bắt đầu đặc ý.

Gã nói: “Thẩm đại công tử, cậu vừa nói gì cơ? Nói lên công đường phải không. Được, ông chủ đây sẽ đi theo cậu. Cậu bảo chúng ta lên huyện nha hay phủ nah đây? Bất luận là lên huyện nha hay nha phủ, tất cả tôi đều theo cậu hết. Mặc dù nói Huyện đại nhân hay Tri phủ đại nhân đều là người thân của cậu, nhưng tôi cảm thấy bọn họ sẽ không vì tình riêng mà làm trái với vương pháp đâu ha ha ha”.

Thẩm Hồng nói: “Vương Càn Nhất, người không sợ ta tố cáo người tội ngụy tạo hưu thư sao?”.

Vương Càn Nhất nói: “Tôi sợ! Tôi sợ, sợ muốn chết! Vương Càn Nhất tôi đã bao giờ sợ ai chưa? Về phần bức hưu thư này, có phải ngụy tạo hay không, lên quan phủ, so sánh bút tích một cái chẳng phải chứng minh được ngay sao?”. Về mặt Vương Càn Nhất dương dương tự đắc. Trong lòng tôi lập tức hiểu ra, thì ra việc này đã có người trù tính, bằng không, Vương Càn Nhất cũng sẽ không tiền hậu bất nhất nhanh như thế. Mới vừa nãy có người vội vã đến nói gì đó với gã, ngay tức khắc gã bèn ương ngạnh hẳn lên, hiển nhiên kẻ đó nói cho gã biết, hưu thư không phải là ngụy tạo.

“Khỏi cần lên quan phủ! Bản vương có thể chứng minh, bức hưu thư này không phải là ngụy tạo”. Theo cùng với âm thanh nghiêm khắc, có một bóng người mảnh dẻ chậm rãi đến gần. Người ấy chẳng phải Tiết vương gia thì là ai?

Tôi đang hết sức sửng sốt vì sự xuất quỷ nhập thần của y, y lại cất lời: “Vừa rồi bản vương đang chuẩn bị đến Thẩm gia dự lễ, chẳng ngờ còn chưa đến Thẩm gia đã nghe nói tân lang chạy tới cổng chợ bán đồ ăn rồi. Bản vương đến đây xem sao, lại quả nhiên là vậy”. Tiết vương gia khoác bộ thanh sam, phong thái nhẹ nhàng, nhưng trên mặt bỗng sinh ra vẻ nghiêm khắc. Có vài người đi theo phía sau y, một trong số đó là Huyện lệnh Mai Mặc.

Mai Mặc cẩn thận dè dặt khom người nói: “Xin Vương gia bớt giận, xin Vương gia bớt giận”. Vương Càn Nhất vừa thấy cảnh này, biết rõ là sự thật, tức thì dẫn thuộc hạ quỳ xuống báo kiến Tiết vương gia. Tôi và đám người Thẩm Hồng cũng cùng nhau quỳ xuống.

Tiết vương gia phất phất tay áo, nói: “Bình thân cả đi. Vương Càn Nhất, người vì mấy nghìn lượng bạc mà làm hại đến mạng người, người đã biết tội chưa?”. Vương Càn Nhất run bần bật thưa: “Tiểu nhân biết tội, tiểu nhân biết tội, nhưng phía tiểu nhân có giao kèo sinh tử do Lãn lão đầu ký”. Nói xong, thuộc hạ của gã trình giao kèo lên trước mặt Tiết vương gia.

Tiết vương gia xem hết, quăng mạnh xuống đất, nói: “Thứ này cũng có thể coi là thật ư? Nếu ai cũng giống như người, hai người tùy tiện ký kết một bản giao kèo là có thể đòi mạng đối phương, thiên hạ Tây Tạng ta chẳng phải sẽ đã đại loạn sao? Hiện giờ Hoàng thượng lấy nhân nghĩa trị vì thiên hạ, các người lại có thể đi ngược lẽ trời, xem ra không giết cả cừu tộc nhà người thì quả là không được!”. Tiết vương gia này xem ra thường ngày thích nghe chuyện cười, dễ dàng hờn giận, nhưng quả thật có khí thế như sấm vang chớp giật, đạo cho gã Vương Càn Nhất kia gần như ngã vật ra đất như đồng bùn nhão.

58. Q.2 - Chương 28: Tình Thân Gặp Ý Chàng (3)

Vương Càn Nhất run rẩy nói: “Khởi bẩm Vương gia, chuyện ngày hôm nay không phải chú ý của tiểu nhân, mà là...”. Gã mới nói đến đây, bỗng nhiên có một chiếc áo tiền bản tới, không nghiêng không lệch, vừa vắn trúng vào cổ họng gã.

“Là... là...” Máu tuôn ra từ cổ họng Vương Càn Nhất ngay tức thì. Gã giãy giụa muốn nói ra kẻ sai khiến mình là ai, nhưng cũng chỉ vô ích.

Mọi người vô cùng sửng sốt, nếu kẻ này có thể dễ dàng lấy mạng Vương Càn Nhất như thế, vậy muốn ám sát Vương gia, há chẳng phải dễ như trở bàn tay sao? Tùy tùng của Tiết vương gia rồi rít bầy tư thế để bảo vệ y. Nhưng tất cả lại yên ả như cũ.

Sắc mặt ai nấy đều hết sức khó coi. Thích khách đương nhiên là do kẻ đứng sau bức màn này sai phái. Tôi vốn cảm thấy đã đôi phần sáng tỏ, nhưng hiện giờ lại như bị sương mù trùng điệp che mắt. Những tưởng kẻ đứng phía sau cầm đầu là phu thê Thẩm Tề hoặc Mai Nhiêu Phi, nhưng kẻ cầm đầu này có sức mạnh thế nào mà lại sai khiến được cả nhị lão bản Vương Càn nhất của “sòng bạc Tam Bảo” có tài có thế đây? Cũng chưa từng nghe nói Duy huyện có giang hồ nhân sĩ nào võ công giỏi đến vậy, có thể khiến người ta bị một mũi tên găm kín yết hầu.

Tôi cũng không kịp nghĩ ngợi những chuyện đó, giằng ra khỏi bờ vai Thẩm Hồng, chạy đến trước cây cột trói cha, nói: “Mau thả cha tôi xuống!”.

Ngay lập tức, Tiêu Tiểu và vài người khác trèo lên thang, cởi trói cho cha tôi, đỡ ông xuống.

Khuôn mặt cha tôi tựa như bị năm tháng khắc trở, càng thêm già nua trong cơn gió màu thu. Nhớ lại hoàn cảnh thập tử nhất sinh vừa rồi, tôi không kìm được rơm nước mắt.

Cha tôi giống như một đứa trẻ phạm lỗi, thì thào nói: “Con gái, cha vốn chưa nghĩ sẽ thất bại. Cha vốn tưởng rằng nếu cha thắng, nhà ta liền có bạc, con cũng không cần phải sống khổ sở nữa, ai dè...”. Cha tôi nói xong nước mắt rơi đầy.

Tôi nắm tay cha: “Cha, đừng nói gì nữa, chuyện tốt xấu gì cũng đã qua rồi. Sau này cha có còn đánh bạc nữa không?”. Tôi nói, tự mình lại thở dài trước, trong lòng biết có khuyên cũng chỉ hoài công.

Về mặt cha tôi nghiêm trang khác thường, ông nói: “Sau này... sau này cha tôi sẽ không bao giờ đánh bạc nữa. Cha không những không ẹ con sống những ngày vui, hôm nay thiếu chút nữa còn làm khổ cả con, cha đúng là đồ đồn mặt”. Cha tôi vừa nói, vừa ngồi sụp xuống, về mặt đau đớn.

Minh Nguyệt Hân Nhi nói: “Lão thông gia, người vốn là đồ đồn mặt mà, hôm nay người mới biết sao?”. Tiêu Tiểu dùng sức nhéo Minh Nguyệt Hân Nhi một cái, Minh Nguyệt Hân Nhi lè lưỡi, không nói thêm gì nữa.

Chung quanh bỗng nhiên yên ắng lại. Ánh mắt cha tôi càng thêm tang thương. Ông chậm rãi nói: “Nhà họ Lân chúng ta vốn là dòng dõi thư hương có tiếng trong Duy huyện. Năm cha mười bảy tuổi, thi đỗ tú tài. Trong kỳ thi Hội tháng Ba năm thứ hai, tên đứng đầu bảng, trở thành Hội nguyên [1]. Sau đó, cha tham gia thi Đình nhưng luôn không đỗ. Năm hai mươi ba tuổi, một lần nữa cha lên kinh dự thi. Hành trình vào kinh lần đó, bởi cha trượt sa vào chốn trăng hoa, lưu luyến câu lan ngỗ tứ [2], bỏ lỡ ngày thi Đình, chẳng mấy chốc cha đã tiêu hết bạc, bị tú bà của “Dư Hương lâu” đuổi ra. Con gái, mẹ con tên là Ngọc Hồ Điệp, là đệ nhất danh kỹ ở Dư Hương lâu nơi kinh thành. Cha đem lòng ái mộ mẹ con vô cùng, bà ấy thấy cha tiêu hết tiền bạc, lưu lạc đầu đường thì thường thường tiếp tế cho cha. Còn muốn dùng bạc chuộc thân ình, thoát khỏi danh phận danh kỹ nữ, từ đó về sau đi theo cha. Nhưng tú bà Dư Hương lâu sao có thể bằng lòng được”. Cha nói xong, ánh mắt đục ngầu lộ vẻ thống khổ sâu sắc, ông đã hoàn toàn chìm đắm trong chuyện xưa.

[1] Người đỗ đầu khoa thi Hội

[2] Câu lan: nơi hát múa và diễn kịch thời Tống. Ngỗ tứ: Nơi biểu diễn tạp kỹ trên đường phố

“Cha và mẹ con lâm vào tình thế bất đắc dĩ trăm bề. Cơ duyên khéo hợp, ngay lúc đó cha cứu được mạng của Tề vương. Tề vương cũng chính là thúc thúc của Đường kim Thiên tử và Tiết vương gia, Tề vương cảm

kích ơn cứu mạng của cha, ra lệnh giải thoát ẹ con khỏi phận con hát. Lúc mẹ con rời khỏi đó, toàn bộ tài sản dành dụm được đều để lại Dư Hương lầu, ngay cả trang sức áo váy cũng không được mang theo dù là nửa bộ. Cha và mẹ con nghèo khổ chán nản, may mà lúc ấy gặp Thấm lão gia đưa rượu lên kinh thành và được ông ấy cho tiền, cha và mẹ con mới có thể trở về quê nhà. Nhưng sau khi chúng ta trở về Duy huyện mới biết được vàng bạc châu báu trong nhà đã bị cường đạo cướp hết sạch. Sau khi cường đạo cướp bóc còn phóng hỏa, nhà cửa Lãn gia hóa thành tro tàn chỉ trong một đêm, tất cả hơn ba mươi nhân khẩu già trẻ từ trên xuống dưới Lãn gia đều chết uống, không một ai may mắn thoát khỏi. Cha và mẹ con sau một thời gian đau khổ thì dời đến căn nhà chúng ta đang ở bây giờ, thành thân sinh sống. Mẹ con tên là Ngọc Tiểu Diệp. Một năm sau, mẹ con sinh con ra. Lúc mẹ con sinh con thì bị khó sinh, bà đỡ cũng đành bó tay hết cách. Cha lại không có tiền đi mời đại phu giỏi nhất khi ấy, đành khổ sở van nài nhưng lão vẫn không chịu. Cuối cùng, cha chỉ có thể trơ mắt nhìn mẹ con đau đớn, chết đi. Sau khi mẹ con chết, bà đỡ đỡ được con ra. Tuy rằng con ốm yếu, nhưng lại vẫn còn sống. Mặc dù trong lòng cha phải cố gắng mà sống nuôi con khôn lớn. Lúc con được sáu bảy tuổi, cha thấy con càng ngày càng giống mẹ con, lòng dạ lại càng thêm thống thối. Cha tôi kể đến đây, hai tay ôm lấy đầu, toàn thân run rẩy không ngừng.

Hồi lâu sau, ông mới lên tiếng: “Lúc đó, cha đã mê đánh bạc như điên. Cha cũng biết không tốt đẹp gì, nhưng mà mỗi lần nhớ đến cảnh tượng ngày xưa mẹ con chết thảm vì không có tiền chữa trị, trong lòng cha lại cảm thấy đau đớn muốn chết. Vì thế mỗi khi cha gửi tiền vào uống rượu đánh bạc, cha luôn cảm thấy, nếu năm đó cha có tiền mời đại phu, có lẽ mẹ con sẽ không chết. Cha cũng không thiết kiếm việc khác, chỉ muốn kiếm tiền trên chiếu bạc. Ngày nay qua ngày khác, một năm rồi một năm, không thể tự thoát ra được”. Những sợi tóc hoa râm của cha tôi từ từ rơi lột qua giữa kẽ ngón tay. Tâm khảm tôi có phần khó chịu băng quơ trong chốc lát. Mấy năm nay, tôi chỉ biết cha ham đánh bạc thành thói, nhưng không biết rằng ông là người bị tổn thương, mang nỗi niềm riêng.

Tôi ngồi xổm xuống, dịu dàng: “ Cha, chúng ta về nhà đi”.

Cha tôi vẫn cúi đầu nói: “Dung Nhi, con có còn trách cứ cha ngày đó gả con vào Thấm gia, để con nếm nhiều khổ sở như vậy không?”. Tôi lắc đầu: “Cha nói gì thế, cha, chúng ta về nhà đi, trước đây gả vào Thấm gia là con cam tâm tình nguyện mà”.

Cha tôi thở dài thườn thượt. “Từ sau khi con từ Thấm gia trở về, cha thấy con ngày ngày rầu rĩ không vui, lại thấy con làm lụng vất vả, trong lòng khó chịu, vì thế mới muốn có thể thắng được số tiền lớn một lần, từ nay về sau không đánh bạc nữa, cho con một cuộc sống tốt đẹp hơn, không giống như mẹ con...lạnh lẽo đơn côi như vậy. Nào ngờ, lại liên lụy đến con...”. Cha tôi nói song lại có phần nghẹn lời.

Tôi bất chợt cảm thấy, cha sinh tôi nuôi tôi mười bảy năm, thì ra tôi tuyệt nhiên chưa từng hiểu ông. Tôi nói: “Cha, đừng nói những điều đó nữa. Sau này cuộc sống của chúng ta sẽ càng ngày càng khấm khá hơn”.

Cha tôi gục gặc đầu: “Kỳ thật xưa kia cha lờ con gả vào Thấm gia, thứ nhất là vì tham bạc của Thấm gia, thứ nhì cũng là vì muốn báo đáp ơn Thấm lão gia cho tiền năm xưa. Nếu năm đó mà không có Thấm lão gia giúp tiền, cha và mẹ con nghèo rớt mùng tơi, có lẽ đã chết đói trên đường phố kinh thành từ lâu rồi!”.

Tôi cũng ra sức gạt đầu, đỡ cha dậy, nói: “Cha, chúng ta về nhà đi”. Cha tôi lấy tay áo lau nước mắt, nói: “Ừ”.

Tôi xoay người lại, nói với Tiết vương gia và Thấm Hồng “Cửu Dung cảm tạ ơn cứu mạng của Vương gia và Thấm công tử, đại ân đại đức này, xin vĩnh viễn khắc ghi”. Nói xong, dịu lấy cha, thong thả trở về.

Tiết vương gia cản đường chúng tôi, cười nói: “Cửu Dung cô nương, hiện giờ nếu cô không còn là tiểu thiếp của Thấm gia nữa, bản vương cầu hôn cô được chứ? Mặc dù bản vương đã có đích vương phi [3] do Tiên hoàng ban cho, nhưng cô ta vừa ngốc vừa vụng vừa thô lỗ, chẳng chút phong tình nào. Nếu cô chịu gả cho ta, ta liền phong cô làm trắc vương phi, thế nào?”.

[3] Vợ cả của vương gia gọi là đích vương phi, vợ lẽ gọi là trắc vương phi

59. Q.2 - Chương 29: Tay Không Xé Nát Hỷ Bào (1)

Về mặt tôi lạnh nhạt, mí mắt cũng chẳng buồn nhấc lên, thông thả nói: “Cửu Dung mệnh bạc phúc mỏng, lấy đâu ra phúc phận như vậy? Người đời ai cũng biết, Tiết vương gia có ba mươi sáu cơ thiếp, cũng không thiếu một Cửu Dung. Cửu Dung lại càng không dám trèo cành cao tới Vương gia”. Nói xong, tôi không để ý đến bất cứ ai nữa, đi thẳng về phía trước.

Vừa đi chưa được bao xa, Thẩm Hồng đã đuổi theo, chặn trước mặt tôi, nắm tay tôi nói: “Dung Nhi, về với ta đi”.

Tôi liếc nhìn Thẩm Hồng một cái, khẽ cười: “Hưu thư của Thẩm công tử vẫn còn chưa ráo mực, chẳng lẽ Thẩm công tử đã quên rồi sao?”. Nói xong tôi dìu cha tiếp tục đi về nhà chúng tôi.

“Dung Nhi!” Thẩm Hồng hét lớn: “Bức thư đó không phải là ý của ta. Ta suy nghĩ nhiều ngày rồi, cuối cùng cũng hiểu ra. Nàng vốn không phải người như vậy, nàng cố tình làm ra chuyện đó, buộc ta bỏ nàng, tất nhiên là có nỗi khổ, phải không? Dung Nhi, ta muốn nàng theo ta về, tiếp tục làm thê tử của ta”.

Giọng điệu của tôi hơi khác thường: “Cửu Dung không phải đồ vật, tùy ý có thể quăng đi, tùy ý có thể lấy về. Xin Thẩm đại công tử tự trọng. Hôm nay là ngày đại hỷ của công tử, ắt hẳn tân nương tử cũng chờ lâu rồi. Mời công tử về cho. Tránh để người khác chê trách”.

“Dung Nhi!” Giọng nói của Thẩm Hồng càng thêm bối rối: “Nàng biết trong lòng ta hiện giờ chỉ có mình nàng mà. Nàng lại cứ một mực đẩy ta về bên người khác, nàng có yên tâm được không? Nàng thật sự muốn ta chết không được sống không xong sao? Thẩm Hồng ta thề với trời, Thẩm Hồng ta, chỉ yêu mình Lãnh Cửu Dung. Chỉ muốn cưới mình Lãnh Cửu Dung làm thê tử. Nếu phản lại lời thề này, trời giáng thiên lôi, chết không yên lành”.

Nỗi đau đớn đã phủ bụi trong lòng tôi lại bắt đầu tràn ra vô bờ vô bến. Tôi vốn cho rằng mình lòng dạ sắt đá. Nhưng hóa ra không phải như thế.

“Tướng công!” Nước mắt tôi trong chớp lát như những viên trân châu vắn dài ứa ra. Tôi nhào vào lòng Thẩm Hồng, lớn tiếng khóc nức lên. Từ nhỏ đến lớn, tôi chưa từng khóc như thế. Thì ra cảm giác có nước mắt để được khóc một trận thỏa thuê lại tốt đến vậy.

Thẩm Hồng vẫn mặc cho tôi khóc. Cho đến khi phát tiết xong xuôi, ánh mắt tôi lại khôi phục vẻ sảng lạnh nước yên như thường ngày. Những nếp nhăn trên khuôn mặt cha tôi tựa như bông cúc nở rộ. Ông cười nói: “Con gái, vậy là tốt rồi. Cha cũng yên tâm rồi”.

“Nhưng mà Đỗ tiểu thư...” Tiêu Tiểu có chút lo lắng nói.

“Dung Nhi. Chúng ta quay về đi, về nói rõ ràng với mẹ ta. Ta không thể lấy Đỗ Linh Nhược được, trong tim ta chỉ có nàng. Nếu mẹ thúc ép, có phải chết, ta cũng chịu. Dung Nhi, nàng có bằng lòng theo ta không?”. Về mặt Thẩm Hồng vô cùng kiên định.

Tôi cũng dứt khoát gật đầu. Trước kia tôi luôn nghĩ cho Thẩm gia nhưng lại chưa từng nghĩ cho Thẩm Hồng lấy một lần.

“Thiếu phu nhân, em ủng hộ hai người! Em và tên khốn Tiêu...Sở Thiên Khoát này ủng hộ hai người!” Minh Nguyệt Hân Nhi khoa tay múa chân.

Tiêu Tiểu có phần tủi thân, nói: “Sao ta đã thành tên khốn rồi?” Chúng tôi cùng nở nụ cười, là nụ cười từ tận đáy lòng. Trong lúc vô tình, tôi thoáng nhìn Tiết vương gia trước mặt, y tỏ ra có chút bất ngờ.

Thẩm Hồng nắm tay tôi suốt chặng đường trở về Thẩm gia. Từ khi bắt đầu bước vào đại môn, người Thẩm gia từ trên xuống dưới đều dùng ánh mắt tò mò quan sát chúng tôi.

Chữ “Hỷ” đỏ và đèn lồng rực rỡ treo đầy khắp ngõ ngách Thẩm gia. Trong lúc vượt qua chúng, tôi chỉ cảm thấy sinh mệnh mình đã đi qua một kiếp luân hồi.

Lão phu nhân vận y phục lộng lẫy ngồi phía trên chính đường sắc mặt chuyển xanh, ánh mắt đỏ như tóa lửa. Cúc ma ma, Khánh thúc, Trần thúc đứng bên cạnh bà, nhưng không ai dám nói gì. Phía dưới chính đường, phu thê Thẩm Phúc, phu thê Thẩm Tề đều ngồi ngay ngắn, bụng Mai Nhiêu Phi hơi nhô lên. Người

đến đầy đủ cả chỉ thiếu mỗi Băng Ngưng, tôi thấy hơi khó hiểu, nhưng cũng không quá mức chú ý. Bởi vì giờ khắc này đã không dung nạp được những ý nghĩ khác nữa rồi.

Khăn trùm đầu của tân nương vút trên án kỷ. Tân nương tử đang tức giận ngồi một bên, không nói được tiếng nào. Cô ta cũng không còn nhỏ tuổi nữa, nhưng là một nữ tử cực kỳ xinh đẹp, tóc dài như thác, chân mày như phẩm, trong đôi mắt phượng kiều diễm là thần thái rạng rỡ, mũi như ngọc tạc, miệng tựa anh đào, xinh đẹp đến mức có phần lảo lảo, gần như là một vẻ đẹp yêu mị. Nhưng hiện giờ vì tức giận mà dung nhan có chút méo mó.

Lão phu nhân thấy Thẩm Hồng kéo tay tôi bước đến, không kiềm chế được tức sôi gan, nhưng lại không đành lòng trách cứ nhi tử, bèn quát tôi: “Lãnh Cửu Dung, chẳng phải ngươi đã ký tên ưng thuận, đồng ý sau này sẽ không bao giờ đặt chân vào Thẩm gia nữa sao? Hiện giờ lại nuốt lời, ngươi...chẳng lẽ ngươi muốn làm ta tức chết?”. Bà càng nói càng giận, nhất thời ho khan, Cúc ma ma vội vàng chạy lên, vuốt vuốt lưng cho bà.

Thẩm Hồng che chở tôi, muốn cướp lời nói chuyện với Lão phu nhân. Bản thân tôi sợ chàng xung đột với Lão phu nhân, tổn thương đến tình cảm mẫu tử, lập tức kéo ống tay áo của chàng, quỳ xuống nói: “Lão phu nhân, Cửu Dung và tướng công thật lòng mến nhau, Cửu Dung sẽ dùng hết khả năng của mình đối xử tốt với tướng công. Chỉ xin Lão phu nhân niệm tình trước kia, cố thể tác thành cho chúng con”.

Thẩm Hồng cũng cướp lời: “Mẹ, trong lòng nhi tử chỉ có mình Cửu Dung. Nếu phải rời xa nàng ấy, đó là đòi mạng nhi tử, không cho nhi tử sống nữa”.

Lão phu nhân nghe vậy, dường như rơi vào chán chường, chỉ mặt Thẩm Hồng mắng: “Con... con là kẻ bất hiếu, coi như mẹ đây không sinh ra con. Nếu hôm nay, con không chịu lấy Đỗ tiểu thư, lại cứ muốn ở bên người đàn bà này, vậy thì ta và con chấm dứt quan hệ mẹ con, ân đoạn nghĩa tuyệt!”. Lão phu nhân nói như đinh đóng cột, Thẩm Hồng vốn chưa từng ngờ tới, nhất thời vô cùng kinh ngạc.

Hồi lâu sau, chàng mới lên tiếng: “Mẹ, trước kia chẳng phải mẹ rất thích Dung Nhi đó sao? Hiện giờ vì sao lại có thành kiến sâu sắc như vậy với nàng ấy?”.

Lão phu nhân không đáp, chỉ nhìn Thẩm Hồng chòng chọc lạnh lùng nói: “Tóm lại con có phải là nhi tử của mẹ không? Có nghe lời mẹ không?”.

Thẩm Hồng không nói gì, ngơ ngẩn ngẩn nửa ngày mới lên tiếng: “Mẹ, xin thứ cho nhi tử bất hiếu”. Nói xong, chàng dùng sức đập đầu ba cái, đến khi trán chảy máu, sau đó kéo tay tôi đứng lên, nói: “Mong mẹ tự bảo trọng sức khỏe. Dung Nhi, chúng ta đi thôi!”. Dứt lời, xoay người bước ra ngoài.

“A a a a a...” Tân nương tử một mực ngồi ngay ngắn bên cạnh bỗng nhiên phát ra tiếng gào thét đáng sợ tựa như loài thú hoang nơi thâm sơn cùng cốc. Không ai ngờ rằng thanh âm đó lại phát ra từ miệng một nữ tử xinh đẹp nhường vậy.

Cô ta đứng lên giật mũ phượng trên đầu ra, ném nhanh xuống mặt đất. Ngay tức thì mũ phượng bị ném vỡ thành hai nửa, những hạt trân châu khảm trên mũ rơi rớt, tản mát ra mọi nơi, từng hạt nảy lên lạch cạch.

Cô ta lại kéo hỷ bào đỏ thắm trên người xuống, ra sức xé thành mấy mảnh. Lúc vải vóc bị xé rách phát ra tiếng kêu soàn soạt. Cô ta chỉ là một nữ tử yếu đuối, nhưng không biết lấy đâu ra sức lực ấy.

Sau khi xé rách hỷ bào, cô ta gắng sức ném xuống đất. Hỷ bào đỏ thắm bỗng bành rơi xuống, trong chớp mắt đó, chói lóa như hoa hoa diên vĩ đẹp đẽ mà có độc mọc trên núi.

Về mặt Đỗ tiểu thư trở nên cực kỳ đáng sợ, cô ta lớn tiếng nói: “Thẩm Hồng! Chàng không muốn lấy ta, hà cớ phải năm lần bảy lượt làm nhục ta? Giờ chàng chịu lấy ta, cớ gì phải đưa nữ nhân về như vậy để làm ta khó xử?”.

Về mặt Thẩm Hồng cũng giống như sắc mặt của mọi người, trở nên tái nhợt. Chàng lấy lại tinh thần, nói: “Đỗ tiểu thư, ta vốn không có ý đó”.

Tôi cũng nói: “Đỗ tiểu thư, mong cô chớ đau khổ như thế, nếu tổn thương đến bản thân thì không tốt đâu”.

Đỗ Linh Nhược bỗng nhiên cười ha ha, cô ta gần như điên cuồng. Dáng vẻ này làm tôi mang máng nhớ lại trong một đêm mưa trước ngày Liễu Vũ Tương bị xử tử, tôi từng nhìn thấy trên người Cúc ma ma.

“Hai người các người, đến giờ phút này còn ở đây làm bộ làm tịch à? Các người vốn mong cho ta lập tức chết đi. Những gì các người ban cho, ta sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ, sẽ không quên đâu. Một ngày nào đó, nhất định sẽ báo ứng gấp bội lên các người! Ha ha ha...” Đỗ Linh Nhược lại cười ha ha, tiếng cười đó làm người ta sợ hãi không nguôi.

Trong thời gian đó, trên hoa đường, ai nấy đều biến sắc.

60. Q.2 - Chương 30: Tay Không Xé Nát Hỷ Bào (2)

“Ha ha ha...các người tưởng ta ham thích Thẩm gia lắm à? Cũng mong một ngày nào đó, người nhà họ Thẩm không phải quỳ xuống cầu xin ta!”. Đỗ Linh Nhược vừa nói vừa đi thẳng ra ngoài.

“Đỗ tiểu thư!” Sắc mặt Lão phu nhân trở nên cực kỳ khó coi: “Xin chậm bước!”.

“Hong Nhi!” Lão phu nhân quát: “Hôm nay bất kể thế nào, con cũng phải thành thân với Đỗ tiểu thư! Ta thề rằng để con chết, cũng không cho phép con cùng người đàn bà này bỏ trốn, mất hết thể diện!”. Lão phu nhân vừa nói vừa ho dữ dội: “Hiện giờ con dám đi. ta lập tức chết ngay trước mặt con!”. Đang nói chuyện, chẳng biết từ khi nào, bà đã cầm một cái kéo trong tay. Có lẽ là đã chuẩn bị từ trước, trong lòng tôi không khỏi thán phục inh của Lão phu nhân. Có lẽ từ khi Thẩm Hồng bắt đầu chạy đi, bà đã dự liệu được giờ phút này rồi.

Về mặt Thẩm Hồng nhất thời có phần do dự. Chàng không thể trở mắt nhìn người mẹ sinh ra mình, máu nhuộm chính đường.

Tôi thầm thở dài một tiếng, nắm tay Thẩm Hồng nói: “Tướng công chàng ở lại đi. Chúng ta hữu duyên vô phận, kiếp sau tiếp tục làm phu thê”. Nói xong, tôi lia bỏ Thẩm Hồng, chạy ra bên ngoài. Mới chạy được vài bước, không ngờ lại đụng vào ngực một người. Ngẩng đầu nhìn lên, người nọ là Tiết vương gia.

Tiết vương gia thấy tôi, cười nói về chế giễu: “Thẩm thiếu phu nhân, mới chóng thế đã đi rồi à?” Tôi lạnh lùng nhìn y, đi thẳng về phía trước. Thế nhưng y lại lấy tay chặn tôi lại, nói: “Thiếu phu nhân đừng đi nhanh như vậy, còn một vài chuyện vẫn chưa làm xong, chẳng phải sao?”.

Mọi người trong chính đường nhìn thấy Tiết vương gia, nhất loạt quỳ xuống, hô vang: “Thiên tuế”.

Tiết vương gia kéo tôi trở lại, nói: “Chư vị bình thân đi. Lão phu nhân, Lãnh cô nương đắc tội bà thế nào mà bà một mực muốn đuổi cô ấy ra khỏi Thẩm gia? Bản thân ta thấy cô ấy không tồi. Mới vừa rồi ta còn cầu hôn với cô ấy, cô ấy còn chẳng thêm đặt Vương gia phong thái nhẹ nhàng này vào mắt. Bản vương lại bị xếp dưới so với Đại công tử nhà bà, hổ thẹn quá là hổ thẹn”.

Lão phu nhân vội quỳ xuống nói: “Khởi bẩm vương gia, lão thân tuyệt không có ý này, chỉ là trước kia nhi tử của lão thân và Đỗ tiểu thư có hôn ước, cho nên lão thân bỏ Lãnh cô nương để lấy Đỗ tiểu thư cho Hồng Nhi”.

“Lão phu nhân lấy Đỗ tiểu thư cho Thẩm đại công tử, lý do này đúng là không còn gì để nói. Nhưng nếu vì thế mà bỏ Lãnh cô nương, thật sự là bản vương không thể hiểu nổi. Nam tử hán đại trượng phu, tam thê tứ thiếp vốn là chuyện rất bình thường. Chẳng phải bản vương cũng có ba mươi sáu cơ thiếp đó ư?”

“Việc này...” Lão phu nhân nhất thời không biết phải trả lời ra sao, đành nói: “Vương gia dạy bảo chí phải”.

“Vậy chẳng phải là sáng tỏ rồi sao?” Tiết vương gia cười nói: “Bà đứng lên trước đi. Cứ theo ý của bản vương, cả Lãnh cô nương và Đỗ tiểu thư đều gả tất cho Thẩm đại công tử, Thẩm đại công tử ôm hết cả hai đại mỹ nhân trong lòng, trái ôm phải ấp, diễm phúc lớn biết bao! Bản vương thật sự rất ngưỡng mộ, ha ha ha! Lão phu nhân, đối với đề nghị của bản vương, bà có ý kiến gì không?”

Tiết vương gia một lời nói ra, bốn ngựa khó đuổi, nào có ai dám nừa câu phản bác? Ngay lập tức, Lão phu nhân khấn đầu tạ ơn: “Đa tạ Vương gia, lão thân tuân ý chỉ Vương gia”.

“Vương gia, nhưng trong lòng tiểu nhân chỉ có mỗi Dung Nhi...” Thẩm Hồng kiên trì, tôi đi đến bên chàng, kéo kéo ống tay áo chàng, ý bảo chàng đừng nói thêm gì nữa. Tuy rằng từ rày về sau giữa chúng tôi có thêm một Đỗ tiểu thư, nhưng đâu sao, chúng tôi vẫn có thể ở bên nhau.

Lão phu nhân đến bên cạnh Đỗ Linh Nhược, khuyên: “Linh Nhược, hôn sự hôm nay đúng thật là ta mắc nợ con. Ta mong sau khi con gả vào Thầm gia, có thể cùng Hồng Nhi nâng khăn ngang mày, sớm sinh lân nhi cho Thầm gia. Khối thạch anh Ba Tư tròn suốt này xưa kia mẹ chồng tặng cho ta, hôm nay ta tặng lại cho con. Sau này, con đã là con dâu Thầm gia rồi”.

Về mặt Đỗ Linh Nhược vẫn tức giận vô cùng, cô ta không nhận thạch anh của Lão phu nhân, ngược lại còn nói: “Đỗ Linh Nhược ta đã từng thề, trượng phu của ta chỉ được lấy một mình ta, không được có thêm cơ thiếp nào khác. Nếu Thầm gia không làm được điều này, ta sẽ không tiến vào đại môn nhà họ Thầm”.

“Thế thì...”, về mặt Lão phu nhân nhất thời có phần khó xử.

Tiết vương gia lại nói: “Lão phu nhân, thì ra là Đỗ tiểu thư muốn đuổi Lân cô nương ra khỏi Thầm gia. Nếu Đỗ tiểu thư có lời như thế, Thầm đại công tử lại không chịu từ bỏ Lân cô nương, vậy thì đành phải mời Đỗ tiểu thư dời bước, gả cho người khác. Chỉ e đây là cách duy nhất, chứ vị nghĩ thế nào?”. Tiết Hi Kiểm đường đường là vương gia, lời y nói, ai mà dám phản đối.

Ngay tức thì, một tiểu nha đầu luôn co rúm lại bên cạnh đi đến bên Đỗ Linh Nhược, khe khẽ nói: “Tiểu thư, cô hãy đồng ý đi. Giữ được núi xanh, lo gì thiếu củi đốt. Nếu lần này cô vẫn không thể xuất giá, những lời đồn đại nhảm nhí bên ngoài cũng đủ khiến cô từ giờ về sau không còn cách nào sống yên qua ngày đâu”.

Đôi mắt Đỗ Linh Nhược chỉ trong thoáng chốc lại đầm đìa nước mắt. Cô ta im lặng không nói gì, coi như chấp nhận.

Thầm Hồng nói: “Mẹ, hôm nay nhi tử lùi bước, lấy Đỗ tiểu thư, nhưng con đã từng hứa với Dung Nhi, sẽ để cô ấy làm thê tử của con. Tuy hiện giờ con vâng theo lời mẹ, lấy Đỗ tiểu thư, thế nhưng Dung Nhi nhất định phải làm thê”.

Lão phu nhân còn chưa nói gì, Đỗ Linh Nhược đã xoay người lại, chỉ vào Thầm Hồng, hét lớn: “Thầm Hồng, chàng đừng có quá đáng! Ta đường đường là thiên kim của tri phủ Sơn Đông, mà lại phải làm thiếp của chàng sao?”.

“Hồng Nhi!” Lão phu nhân cũng trách mắng: “Thân phận của Đỗ tiểu thư là gì? Con đừng có được voi đòi tiên!”.

Thầm Hồng nghe vậy không nói gì, về mặt lại cực kỳ ngang bướng.

Tiết vương gia nói: “Việc này cứ để bản vương làm người hòa giải. Theo bản vương thấy, chi bằng Lân cô nương và Đỗ tiểu thư đều làm bình thê của Thầm đại công tử đi. Cái gọi là tả phu nhân, hữu phu nhân, từ xưa đã có rồi. Đây là cách tốt nhất. Nếu Lão phu nhân không đồng ý vì thân phận thấp kém của Lân cô nương, bản nhân không ngần ngại nhận Lân cô nương làm sư phụ câu đối. Dù sao trước đây Lân cô nương cũng từng thắng bốn vương một câu đối, nói là sư phụ của bản vương thật cũng không ngoa”.

Lão phu nhân liếc nhìn Đỗ Linh Nhược một cái, lại quay đầu nhìn tôi, nói: “Một khi đã như vậy, tất phải cứ làm theo ý của Vương gia đi”

Thế là, vào độ cuối thu năm Thành Hóa thứ bảy triều Tây Tông, dưới sự giúp đỡ của Tiết vương gia, một lần nữa tôi gả cho Thầm Hồng, làm bình thê của chàng.

61. Q.3 - Chương 1: Mười Năm Tướng Quân Về (1)

Lại một năm nữa, xanh bờ dương liễu, “Áo ai ướt đầm mưa hoa hạnh, mặt trời êm ả gió cành dương (1)”.

(1) Trích hai câu thơ cuối trong bài Tuyệt cú của nhà thơ Tăng Chi An thời Tống.

Từ cuối mùa thu năm ngoái, sau khi Thầm Hồng lấy Đỗ Linh Nhược và tôi làm bình thê cùng một ngày, sức khỏe vốn đã không tốt lắm, bởi trước đó nết rượu trong một thời gian dài, tinh thần bị dẫn vật, cộng thêm lửa giận công tâm, nhất thời lại bỗng đổ bệnh. Bệnh tình lần này đến với khí thể hung hăng, đại phu chẩn đoán là do trúng gió. Triệu chứng của trúng gió là bản hu tiêu thực (2), âm dương không cân bằng, khí cơ rối loạn; tiêu biểu là phong hoả cùng đốt, đờm bị tắt nghẽn, ứ huyết bên trong. Căn bệnh này của Thầm Hồng làm da thịt tê bì, mắt miệng méo vẹo, mở miệng khó khăn.

Ở Tây Tổng, đại thần triều đình xuất hành đều dùng tiếng chiêng dẹp đường, nhưng âm thanh của chiêng thì khác nhau. Tri huyện xuất hành thì gõ bảy tiếng chiêng, ý là “Quân dân đang chờ cùng tránh ra”, tri phủ xuất hành thì gõ chín tiếng chiêng, ý là “Quan lại, quân dân đang chờ cùng tránh ra”, đại quan nhất phẩm và khâm sai đại thần xuất hành thì gõ mười một tiếng chiêng, ý là “Quan lại lớn nhỏ, quân dân đang chờ cùng tránh ra”. Tiếng chiêng của vị tướng quân này lại có thể được triều đình ân chuẩn vang lên mười ba lần, có thể thấy được địa vị hiển hách, là đại tướng biên cương nhất hạng.

Ngay tức khắc, Tri huyện Mai Mặc dẫn đầu hương thân và những người có công danh trong huyện cùng nhau quỳ xuống, hô to: “Cung nghênh Trấn quan đại tướng quân vinh quy hồi hương!”. Thanh thế to lớn vô cùng, không gì sánh nổi.

Chỉ thấy trong chiếc kiệu đỏ sẫm kia, một giọng nam trầm mạnh cất lên: “Lần này Viên mỗ và nội tử hồi hương thăm nhà, được các vị hương thân đến nghênh đón, Viên mỗ cảm kích không cùng!”.

Nghe xong lời vị tướng quân kia nói, trong lòng tôi bất chợt chấn động, chỉ cảm thấy dường như đã từng quen biết giọng nói này, nhưng nhất thời lại có cảm giác bắt đầu lẫn lộn.

Tri huyện Mai Mặc nói: “Huyện dân Duy huyện có thể đến nghênh đón lần thăm viếng của Đại tướng quân, quả thật vinh là hạnh cho toàn huyện. Khởi bẩm Đại tướng quân, phủ đệ xây dựng theo sắc lệnh của Hoàng thượng cho Tướng quân nửa tháng trước đã tu sửa xong xuôi, mời Tướng quân theo hạ quan về đó nghỉ ngơi”.

“Mai đại nhân quả thật khách khí rồi!” Tướng quân kia vừa nói vừa vén màn kiệu bước ra. Còn cách một vài người và một khoảng khá xa, thật sự là không nhìn rõ khuôn mặt của người ấy. Chỉ cảm thấy vị tướng quân này vóc người cao thẳng khôi ngô, nói chuyện sang sảng mạnh mẽ, tuổi cũng còn rất trẻ, ước chừng chỉ khoảng hai mươi mấy, thật sự là ngạc nhiên vô cùng.

Vị tướng quân trẻ tuổi kia nói: “Ta đã là người Duy huyện, lại được hương dân quê nhà ra nghênh đón, ta cũng nên tự mình theo chư vị, cùng nội tử đi bộ vào thành mới phải”.

Tri huyện Mai Mặc hết sức lo sợ, Phu nhân tướng quân lại bước ra từ trong chiếc kiệu nạm hoa màu xanh.

Vị phu nhân tướng quân ấy dáng vẻ yếu điệu, thắt lưng nhỏ nhắn bước khẽ, cổ tay trắng nõn như lụa. Sóng sánh dòng xuân trong đáy mắt, trong veo lúng liếng mắt đưa tình, trên má đầu vắn kiểu Uy đoạ kế (4) có cài cây trâm long phượng ngọc bích. Đoá mầu đơn xanh lục mỏng manh trên dải lụa Bích Hà uốn lượn theo vạt váy thêu hoa thủy tiên, hoa lục diệp màu hồng phấn, người khoác tơ mỏng xanh biếc như khói dệt tơ vàng. Đôi má lúm đồng tiền thanh tú thơm hương trắng như ngọc còn đẹp hơn hoa, “tay trắng như hành bóc, miệng đỏ tựa chu đan (5)”, một cái chau mày một nụ hàm tiếu cũng làm người ta điêu đảo, giống như thần tiên giữa loài người.

(4) Tên một kiểu tóc thời xưa của phụ nữ Trung Quốc.

(5) Trích hai câu thơ trong bài Tiêu Trọng Khanh Thê, khuyết danh tác giả.

Mọi người thấy thế, đều kinh ngạc thốt lên một câu: “Đẹp quá!”.

Song tôi lại thấy rõ ràng, sắc mặt của Lão phu nhân dần dần thay đổi.

62. Q.3 - Chương 2: Mười Năm Tướng Quân Về (2)

Vị phu nhân tướng quân ấy oanh yến nói cười, phong thái khéo léo không còn gì để nói. Nhưng lúc nhìn nàng từ chính diện, tôi mới biết vì sao sắc mặt Lão phu nhân bỗng nhiên thay đổi. Cô gái này so với Liễu Vũ Tương, mặc dù hơi đầy đặn hơn một chút, làn da trắng trẻo hơn một chút, dáng dấp đẹp đẽ hơn một chút, nhưng khuôn mặt kia, khuôn mặt kia giống Liễu Vũ Tương như cùng tạc ra từ một khuôn.

Giờ này khắc này, chẳng riêng gì Lão phu nhân và tôi, ngay cả những người khác cũng đã thấy. Minh Nguyệt Hân Nhi khe khẽ la lên: “Ôi trời ơi! Đó chẳng phải là Đại thiếu phu nhân sao? Chẳng lẽ trên đời này thật sự có người giống nhau đến vậy? Bằng không, đúng là có quỷ rồi”. Tôi giật ống tay áo của Minh Nguyệt Hân Nhi, để nhắc con bé chớ có nói lung tung. Con bé cố sức bịt miệng lại, để bản thân không lên tiếng nữa.

Lúc này, Tướng quân, Phu nhân tướng quân và Mai Mặc đang nói chuyện. Chỉ chốc lát sau, Mai Mặc lớn tiếng nói: “Đại tướng quân thương yêu hương thân phụ lão, quyết tâm cùng phu nhân đi bộ về huyện thành với mọi người. Hiện giờ tranh triều, trừ Hoàng thượng ra, Đại tướng quân có thể là dưới một người mà trên cả vạn người, lại vẫn có thể quan tâm đến dân tình như thế, quả thật là một vị tướng quan tốt có tài có đức, là niềm tự hào của cả Duy huyện chúng ta!”. Bởi thế trong thoáng chốc, những lời tán dương vang lên thao thao bất tuyệt.

Kế sau đó, dưới sự dẫn dắt của phu thê tướng quân và Huyện lệnh, đoàn người mệnh mông cuồn cuộn đi vào phía trong thành Duy huyện.

Lúc tướng quân lướt qua người chúng tôi, trái tim tôi trong chớp mắt ấy tưởng như ngừng đập. Con người gọi là Trần quan đại tướng quân Viên đại tướng quân đó, chẳng phải Hình Phong ca ca thì là ai?

Tấm lòng tựa như một mặt giếng yên tĩnh từ lâu của tôi trong chốc lát bỗng xao động không nói nên lời. Người đó rõ ràng là họ Viên, chẳng lẽ thật sự là Hình Phong ca? Hay là, tất cả chỉ là trùng hợp mà thôi! Nếu là trùng hợp, thì sự trùng hợp hôm nay quả tình cũng quá nhiều. Vốn gặp được một vị phu nhân tướng quân giống Liễu Vũ Tương như đức, lại gặp một vị tướng quân y hệt Hình Phong ca, chẳng lẽ thế gian thật sự có chuyện trùng hợp đến thế?

Tôi đi trong đám người cuồn cuộn, cúi đầu rũ mi, lảng lảng bước. Tôi nhủ thầm, bất luận Tướng quân là ai, từ khoảnh khắc tôi bắt đầu ngồi lên kiệu hoa nhà họ Thẩm, ném chiếc nhẫn bằng đồng thau đi, Hình Phong ca và tôi đã là hai người xa lạ trong cõi đất trời.

“Trả chàng ngọc sáng đôi dòng lệ, hận không gặp gỡ thưở chưa chồng (1)”.

(1) Trích câu thơ trong bài Tiết phụ ngâm của nhà thơ Trương Tích thời Đường.

Đại đội nhân mã đi một mạch đến trưa mới tới phủ Tướng quân vừa mới hoàn thành. Phủ tướng quân nằm trên phố Chu Tước hết sức phồn hoa, trước cửa lát đá cẩm thạch, hai con sư tử bằng bạch ngọc ngẩng cao đầu hai bên cửa chính sơn son, trên bậc thang lát đá tử kim trải thảm Ba Tư đỏ thẫm, chạy một dọc từ đại môn vào tới trong phủ, từ bên ngoài nhìn vào, dài không thấy cuối. Ngồi lưu ly hoà lẫn với bảng hiệu nạm vàng, mấy chữ to hoàng kim “Sắc tạo Trần quan đại tướng quân phủ” lộ vẻ tráng lệ dưới ánh mặt trời. Mọi người lại cùng hô vang “Cung tiễn Đại tướng quân”, lúc này Trần quan đại tướng quân và phu nhân mới chậm rãi bước trên thảm đỏ đi vào.

Trở lại Thẩm gia, sắc mặt Lão phu nhân cực kỳ bất ngờ. Một mình bà lặng người hồi lâu, cuối cùng mới hỏi: “Ta thấy vị phu nhân tướng quân này rất quen, các con thấy sao? Tề Nhi, con thấy thế nào?”.

Sắc mặt Thẩm Tề vẫn không thay đổi, nói: “Không biết người Lão phu nhân muốn nói, là ai?”.

Lão phu nhân nói: “Trong lòng con cũng thừa hiểu, còn phải ra chiều bí hiểm với ta à?”.

“Lão phu nhân dạy dỗ rất phải!” Thẩm Tề chậm rãi đáp: “Con cũng thấy giống”.

“Há chỉ là giống, quả thực rành rành là một người. Trừ tỷ muội song sinh ra, con thật sự không thể tin được, thế gian này còn một người giống như thế”, Sầm Khê Huyền nói.

“Dung Nhi, con cho là thế nào? Từ trước đến nay con vẫn kỹ càng chu đáo hơn”, Lão phu nhân lại đưa mắt về phía tôi.

“Việc này... con nhất thời cũng không nhìn rõ lắm, tóm lại có phần giống. Chỉ là dù sao tỷ tỷ cũng đã chết, thế gian to lớn như vậy, trộm nghĩ có hai người giống nhau cũng thật sự không có gì quá lạ”, tôi cân nhắc nói.

Đỗ Linh Nhược luôn im lặng nghe chúng tôi nói chuyện, nghe xong những câu này, có phần châm chọc nói: “Chẳng lẽ Thẩm gia chúng ta trước kia làm việc gì trái với lương tâm, hãm hại ai đó à. Bằng không, vì sao ai nấy đều căng thẳng đến mức này. Thật ra việc này vốn cũng không có gì kỳ quái, người của Thẩm gia, nào giờ thích hãm hại người khác, cũng đã trở thành thói quen rồi”. Nửa năm qua ở Thẩm gia, Đỗ Linh Nhược nói chuyện đều không nề nang gì, là người duy nhất không để Lão phu nhân vào mắt, nhưng e ngại thân phận đặc biệt của cô ta, Lão phu nhân cũng nhường cô ta ba phần. Bởi vậy, cô ta càng ngày càng

quấy, cả nhà từ trên xuống dưới, trừ Minh Nguyệt Hân Nhi có quen biết với Tiết vương gia ra, không một nhà hoàn nào là chưa bị cô ta đánh.

Lão phu nhân nghe Đỗ Linh Nhược nói xong, lạnh lùng bảo: “Nhược Nhi! Ta còn chưa chết, ai cho phép con hung hăng như thế?”. Đỗ Linh Nhược lạnh lùng “hừ” một tiếng rồi nói: “Người khác sống hay chết thì liên quan gì tới ta? Lão phu nhân, xưa nay ta luôn nghe lời bà nói. Bà gạt ta vào Thẩm gia, kết quả là cho ta làm phòng nhì, ta cũng làm phòng nhì, hôm nay bà bảo ta đi cùng bà nghênh đón người ta, ta cũng chịu đựng nắng nóng mà đi cùng bà, bà còn gì mà không hài lòng hả?”. Đỗ Linh Nhược vừa nói vừa đứng dậy, đi thẳng ra khỏi chính đường. Tiểu nha đầu Tiểu Nhi phía sau cô ta vội vàng nói câu “Thất lễ” với Lão phu nhân rồi cùng theo ra ngoài.

Lão phu nhân nhất thời tức đến nỗi không nói ra lời, mọi người cũng không dám lên tiếng. Một lúc sau, bà mới hỏi: “Theo ý các con, chuyện này nên xử trí thế nào mới phải?”.

Thẩm Tề trầm ngâm nói: “Nếu phu nhân tướng quân thật sự là Liễu Vũ Tương không chết, mà nhờ mối duyên kỳ ngộ khác, hiện giờ được làm phu nhân tướng quân, muốn trả thù Thẩm gia thực dễ như trở bàn tay. Theo ý con, chỉ bằng cứ phai người nghe ngóng trước đã, xem phu nhân tướng quân rốt cuộc là ai mới được”.

Lão phu nhân nghe Thẩm Tề nói xong, đồng ý nói: “Đó cũng là một ý hay. Tề Nhi, việc này giao cho con làm. Phải nghe ngóng nhanh một chút rồi đến rồi rõ cho ta. Bằng không, trong lòng ta luôn thấp thỏm bất an”. Thẩm Tề nghe thế, vâng lời ra đi. Chúng tôi cũng đều cáo từ rồi đi.

Lão phu nhân bỗng nhiên nói với tôi: “Dung Nhi, có lẽ lúc trước ta đã làm sai thật rồi”.

Tôi ngẩng đầu nhìn Lão phu nhân, chỉ thấy nếp nhăn trên mặt bà tựa như bông cúc, càng ngày càng nhiều hơn, những sợi tóc bạc trên đầu cũng mọc lên hết sợi này đến sợi khác, không cách nào có thể che lấp. Năm kia lúc tôi mới gả vào Thẩm gia, Lão phu nhân thoát nhìn vẫn còn phong vận lắm, hiện giờ nhìn thế nào cũng chỉ thấy giống một lão thái thái. Trong lòng tôi nhất thời rồi ren trầm mối tâm tình, nhẹ nhàng nói: “Chuyện đã qua rồi cũng đừng nhắc tới nữa. Lão phu nhân làm việc, hiển nhiên cũng là vì Thẩm gia. Trong lòng con, chưa bao giờ oán trách Lão phu nhân”.

Lão phu nhân nghe nói vậy, khe khẽ gật đầu. Bỗng nhiên tôi cảm thấy, biến cố mấy năm nay của Thẩm gia thật sự đã khiến thể xác và tinh thần Lão phu nhân tiêu tụy, bà đã già thật rồi.

63. Q.3 - Chương 3: Gặp Lại Nơi Đường Hẹp (1)

Sáng sớm hôm sau, lúc vắng an Lão phu nhân, Thẩm Tề liền bẩm báo với Lão phu nhân về chuyện của phu nhân tướng quân. Nghe nói, vị này là người kinh thành, đường đường là nghĩa nữ của Kinh triệu doãn tam phẩm Hoàng Hoài Nghĩa, tên là Hoàng Yến Mạch. Về phần trước khi trở thành nghĩa nữ của Kinh triệu doãn, không ai biết thân thế nàng ra sao.

Lão phu nhân nghe xong, nhất thời khó tránh khỏi nghĩ mà thấy sợ, sợ là sợ Hoàng Yến Mạch kia chính là Liễu Vũ Tương chưa chết, đến đây trả thù, trong dạ lại càng thêm hoảng. Cứ vậy, mấy hôm sau, không ngờ Lão phu nhân đổ bệnh.

Đạo gần đây, thần sắc Thẩm Hồng ngược lại đã khá lên. Sức khỏe chàng vẫn còn yếu nhưng tư duy rất tỉnh táo, có thể lưu loát chuyện trò đàm câu. Trong lòng tôi cũng nguôi ngoai không ngột.

Trong những ngày Lão phu nhân hoảng hốt lo sợ, lại càng đối xử với Đỗ Linh Nhược tốt hơn. Trong tâm tưởng, bà sợ Liễu Vũ Tương đến đây trả thù, Đỗ Linh Nhược vốn là con gái của Tri phủ Sơn Đông, nói không chừng có thể giúp đỡ Thẩm gia. Song song với việc đó, bà cũng đối đãi với tôi tử tế hơn hẳn. Thứ nhất vì thẹn trong lòng, thứ hai vì cảm thấy tôi với Tiết vương gia xem trọng lẫn nhau, nếu Thẩm gia thật sự xảy ra chuyện gì, điều Tiết vương gia có thể làm, không biết còn nhiều hơn Tri phủ Đỗ Diên Sùng bao nhiêu lần.

Hôm đó, trời trong mây lành, Minh Nguyệt Hân Nhi và Bảo Bảo, Băng Ngưng cùng đến tìm tôi bảo: “Thiếu phu nhân, nghe nói chữ ”Thọ” trên núi Vân Môn vừa mới khắc xong, chúng ta ngại gì đến đó cầu Thần bái Phật, cầu cho bệnh của Đại công tử sớm bình phục”.

Tôi nghĩ ngợi một chút, nói: “Việc này cũng tốt, nhưng bệnh của tướng công thật sự khiến ta không thể yên lòng”.

Bảo Bảo cười nói: “Chuyện cũng có gì đâu mà, ba người cứ yên tâm đi đi, để em trong nom Đại công tử là được rồi”. Mỗi lần như thế, người chủ động ở lại đều là Bảo Bảo. Minh Nguyệt Hân Nhi nghe thế bèn vỗ tay khen hay. Cứ như vậy, chúng tôi quyết định đi đến núi Vân Môn bái Phật.

Núi Vân Môn ở Thanh Châu, cũng không cách Duy huyện bao nhiêu xa. Tiêu Tiểu đánh xe ngựa, chưa đến một canh giờ đã tới nơi.

Sườn phía nam núi Vân Môn có một nơi gọi là “Vân Quật”, vào mùa hạ và mùa thu, mây trắng bay vọt lên vòm không, lúc ngang qua động Vân Môn thì từ từ thả mình lên trời, bởi thế mà đặt tên là núi Vân Môn. Đắm mình nơi đỉnh núi, ngắm nhìn biển mây thoảng ẩn thoảng hiện, đất lục liên kề với non xanh, tầng tầng núi non điệp trùng quần quýt, tiên cảnh Vân Môn lúc nào cũng khiến cho rất nhiều kẻ trời nam đất bắc quyến luyến quên về.

Tại sườn bắc Vân Môn, có một bức ma nhai thạch (1) to lớn hiem thấy trong bốn bể, trên viết một chữ “Thọ” thật to, người ta gọi đó là “Vân Môn hiển Thọ”, do nội chương ty (2) phủ Hành là Chu Toàn, người vùng Ký Dương viết ngày mừng Chín tháng Chín năm Ba mươi chín vương triều Gia Tĩnh nhà Bắc Minh. Người thời đó phỏng theo chữ viết của ông, điều khắc thành ma nhai thạch. Trải qua trăm năm nắng chiếu gió hong, dấu vết điều khắc kia đã phai phai đi, vì thế Tri phủ Sơn Đông Đỗ Diên Sùng hạ lệnh cho thợ thủ công khắc lại một lần nữa, vừa mới hoàn thành cách đây chưa lâu.

(1) Tức chữ viết và tượng Phật được khắc ngay trên đá núi.

(2) Một chức quan quản lý việc ăn uống trong vương phủ.

Tới núi Vân Môn, lạy chữ “Thọ” xong, ý tôi là muốn về luôn, Minh Nguyệt Hân Nhi lại dẫu môi nói: “Thiếu phụ nhân, cô đã đến núi Vân Môn mấy lần rồi, người ta mới đến đây lần đầu. Phong cảnh đẹp thế này, chẳng lẽ ngay cả ngắm cảnh mà cô cũng không chịu cho người ta ngắm sao? Nếu mà thế thật, cô thật sự là nhẫn tâm quá rồi đấy”.

Tôi thấy Minh Nguyệt Hân Nhi đáng thương như thế, cười bảo: “Thôi cũng được, em đã muốn đi dạo thì chúng ta cũng đi ngắm nghía xung quanh vậy. Có điều phải về sớm một chút, trong lòng ta vẫn còn đang lo lắng cho tướng công đây”.

Minh Nguyệt Hân Nhi hoan hô ầm lên, chạy tót về phía trước, Tiêu Tiểu vội vã đuổi theo. Tôi và Băng Ngưng cũng rất mau chóng hoà vào dòng người, cùng những thiện nam tín nữ khác đi lên theo bậc thềm.

Từ xa xưa núi Vân Môn đã được danh nhân các triều đại coi trọng, trên sườn dốc nứt gãy và vách núi cheo leo phủ đầy những chữ khắc và bia đá của văn nhân danh sĩ bao nhiêu thế hệ. Du ngoạn trên đỉnh núi có thể đọc đã mắt “Đà linh thiên tâm”, “Phách phong tịch chiếu” và “Tam sơn liên thủy, chương thành như hoạ”. Ngắm các danh lam thắng cảnh di tích cổ như cung điện của “Đông Nhạc đại đế”, Vọng Thọ các, mấy người chúng tôi đều vui vẻ thoải mái, không khỏi thán phục rằng sơn hà đẹp đẽ, tạo hoá lạ lùng.

Tới xế chiều, vì lo lắng bệnh tình của tướng công, tôi liền gọi mấy người Minh Nguyệt Hân Nhi xuống núi cho sớm. Đi trên đường núi, tôi kể mấy người họ nghe một số điều mất thấy tai nghe. Mấy cô bé nghe đến xuất thần, đột nhiên Minh Nguyệt Hân Nhi kêu to một tiếng: “Đẹp quá!”.

Tôi ngẩng đầu lên, thấy một nữ tử thân vận váy dài như liễu rủ màu vàng, trên cổ tay áo thêu hoa mẫu đơn xanh bích, sợi tơ vàng dệt thành mấy mảnh hoa văn tường thủy, vạt áo dưới kết dây đặc một loạt phượng hoàng cưỡi mây màu tím, trước ngực là dải áo yếm xanh lơ bằng gấm thít chặt, thân mình nhẹ nhàng chuyển động làm vạt váy dài bay lên, giơ tay nhắc chân như gió, dáng thướt tha mềm mại như dương liễu la đà, loại khí chất lộng lẫy này tựa như một phi tử của thần tiên vậy.

Nữ tử như vậy, ngay cả cùng là phận gái cũng không có cách nào không thích, huống chi là nam nhân? Trên đường, già thì cụ già tóc bạc tám mươi tuổi, trẻ thì nhi đồng lên tám lên mười đều trợn mắt há miệng ra mà ngắm nhìn nàng. Tiêu Tiểu cũng là nam nhân, hiển nhiên không thể ngoại lệ. Minh Nguyệt Hân Nhi thấy thế, trong lòng không thích, xoắn lấy vành tai y, cùng y la hét ầm ĩ.

Giờ này khắc này, nữ tử ấy đang xoay người kiểm kê đồ đạc, đúng lúc đó, từ phía sau có một bé gái chừng mười ba mười bốn tuổi vội vã vượt qua người nàng, chúng tôi thấy rõ ràng, bé gái kia thuận tay lấy đi miếng ngọc bội đeo bên hông nàng, tiếc rằng nàng vẫn chưa phát hiện ra.

Băng Ngưng là cô gái xuất thân chốn giang hồ, hiển nhiên sẽ không để cho chuyện như vậy xảy ra ngay trong tầm mắt mình. Lập tức, cô mau mắn nhảy đến bé gái mười ba mười bốn tuổi kia, nắm lấy tay bé gái, hét lên: “Lấy đồ người vừa trộm của vị cô nương kia ra đây! Nếu còn không đưa ra, bản nữ hiệp sẽ lấy mạng của người!”. Ngay sau đó, Băng Ngưng khê rút cây kiếm trong tay, dọa nạt bé gái.

Tiểu cô nương kia chắc là con gái của gia đình thôn dã, nhìn quần áo con bé rách nát tả tơi, hiển nhiên là bần cùng khổ khổ không chịu nổi nên mới đi trộm đồ. Con bé làm sao đã gặp phải cục diện như Băng Ngưng, trong lúc nhất thời dị đoạ đến trắng bệch mặt mày, song vẫn cố chấp nói: “Tỷ... tỷ muốn gì hả? Tôi đâu có trộm đồ gì đâu, tỷ... tỷ mới là trộm thì có”.

Băng Ngưng quát mắt lên, quát to: “Nhỏ tuổi như vậy đã dám đi trộm đồ, lớn lên thì không biết còn thế nào nữa? Nếu người nhất quyết không lấy ra, ngay bây giờ ta đưa người lên gặp quan”.

Nghe thấy quan, bé gái kia mới sợ hãi, quỳ xuống nói với Băng Ngưng: “Bà cô ơi, tôi van xin tỷ, ngàn vạn lần đừng bắt tôi lên gặp quan, cha mẹ tôi đều bị tên cầu quan háms tiền đó hại chết. Tôi trả đồ lại cho tỷ, tỷ hãy tha cho tôi đi”. Nói xong, bé gái liền giao ngọc bội ra. Miếng ngọc bội đó trong suốt óng ánh, vừa nhìn đã biết ngay là hàng thượng đẳng.

64. Q.3 - Chương 4: Gặp Lại Nơi Đường Hẹp (2)

Băng Ngưng cũng từng lưu lạc nơi thôn dã, một mình phiêu bạt bốn phương, nếu không nhờ Băng Nhi, cũng không có cô bé của ngày hôm nay. Nghe xong lời nói của bé gái, có lẽ cô bé nhớ đến chính mình năm nào, vội đỡ bé gái kia dậy, lấy trong người ra một hai lượng và chút bạc vụn, nói: “Sau này đừng tiếp tục ăn cắp nữa. Chỗ bạc này uội, tự mình cố gắng sống nhé”.

Minh Nguyệt Hân Nhi và Tiêu Tiểu nói: “Tiểu cô nương này đáng thương quá, chúng ta cũng uội ấy ít bạc đi”. Tiêu Tiểu lần sờ trong ngực áo cả nửa ngày, bất đắc dĩ rút tay ra bảo: “Lần này xuất hành vội vàng như vậy, ta không mang bạc”. Tôi tìm thử trên người mình, có hơn hai lượng, một lượng trong đó là để lúc về bốc thuốc cho tướng công. Thấy bé gái kia cũng thật tội nghiệp, tôi liền lấy tất cả ra, nhét vào tay bé gái. Bé gái ngàn vạn lần cảm tạ, nhận lấy.

Lúc này, nữ tử ăn vận thoát tục hơn người kia cũng đã đi tới. Thấy tình hình như vậy, nàng dịu dàng lên tiếng: “Nếu tiểu muội này đáng thương như thế, ta cũng không cần miếng ngọc bội đó nữa, thôi tặng uội ấy đi”. Miếng ngọc bội kia ít nhất cũng trên trăm lượng bạc, bé gái kia nhận lấy, lại rồi rít cảm ơn rồi xuống núi.

Giờ mấy người chúng tôi mới nhìn rõ, thì ra nữ nhân tựa như phi tử thần tiên này chẳng ai khác, chính là Phu nhân tướng quân Hoàng Yên Mạch giống hệt Liễu Vu Tương mà chúng tôi gặp hôm nọ.

Chúng tôi thấy nàng, nhất thời có chút xấu hổ, không biết là nên nhận thân, hay là làm bộ như chẳng hay. Đang lúc do dự, lại nghe có người lên tiếng: “Yên Mạch, chẳng phải nói chờ ở bên cạnh tảng đá ư? Sao thoát cái nàng đã xuống rồi?”.

Chúng tôi ngẩng đầu nhìn theo, chỉ thấy một nam tử trẻ tuổi toàn thân vận đồ tím, dáng người đỉnh đặc đi từ trên xuống. Tôi tỉ mỉ nhìn kỹ, con người cao lớn khôi ngô này, khuôn mặt tựa tựa Hình Phong ca của tôi ngày xưa, đó chẳng phải Trấn quan đại tướng quân thì là ai? Bước chân Tướng quân vô cùng gấp gáp, chắc hẳn là do lo cho an nguy của thê tử.

Hoàng Yên Mạch khê nở nụ cười, mềm giọng kể lại với trượng phu một lượt chuyện xảy ra khi nãy. Tướng quân nghe xong, nói: “Đa tạ nữ hiệp cứu nội tử, cảm kích khôn cùng”.

Băng Ngưng chấp hai tay thành quyền, nói: “Không cần đâu, đây vốn là việc nên làm”.

Đoàn người cũng hàn huyên đôi câu, mấy cô bé Băng Ngưng, Minh Nguyệt Hân Nhi lộ vẻ mặt rất tự nhiên, tôi khê cười rằng: “Trời không còn sớm nữa, Minh Nguyệt Hân Nhi, muội muội, chúng ta phải về thôi. Nếu

về muộn, e là tướng công sẽ lo lắng”. Lúc tôi nói những lời này, đột nhiên thấy trên khuôn mặt phu thê tướng quân đồng thời có gì đó không được tự nhiên. Tuy rằng chỉ là việc xảy ra trong chớp mắt, nhưng chung quy vẫn để tôi nhìn thấy.

Trong lòng tôi có chút xao động: “Chẳng lẽ...?”.

Lúc này, Tướng quân đột nhiên nói: “Thật ra vị thiếu phu nhân này nhìn rất giống một cố nhân thuở nhỏ của ta”.

Tôi mỉm cười, làm ra vẻ mặt vững vàng, lạnh nhạt nói: “Chắc hẳn các hạ đã nhận lầm người rồi. Tôi thật sự không nhớ mình từng có một vị cố nhân như các hạ từ bao giờ”.

Tướng quân kia đáp: “Có lẽ là ta nhận nhầm. Dù gì cũng xa nhiều năm như thế, tất cả đều không còn rõ ràng nữa rồi. Có điều năm xưa khi ở Lục Lý phường, người bạn cũ kia của ta và ta thật sự vô cùng hoà hợp”.

Nghe xong lời Tướng quân, Minh Nguyệt Hân Nhi nhảy dựng lên trước tiên, bảo: “Thiếu phu nhân, chẳng phải nhà của cô ở Lục Lý phường đó sao? Nhưng mà thôn của cô, từ khi nào lại sinh ra một đại tướng quân như thế?”.

Tôi kéo kéo Minh Nguyệt Hân Nhi một phen, nói: “Lục Lý phường cũng có tới vài trăm người, sao tôi có thể là cố nhân của Tướng quân được? Tướng quân họ Viên, tôi chưa bao giờ quen biết bằng hữu nào họ Viên cả. Trời cũng không còn sớm, chúng tôi cũng nên trở về rồi, mong tướng quân và phu nhân thứ lỗi”. Giờ này khắc này, trong lòng tôi đã hoàn toàn sáng tỏ, người trước mặt chẳng phải Hình Phong ca của tôi ngày xưa thì là ai? Đã từng vô số lần đêm khuya mộng cũ tràn về, đã từng bao nhiêu phen đắm chìm trong giấc khuê phòng. Hình Phong ca mà lòng tôi thương tưởng hiện giờ đang xuất hiện ngay trước mắt. Nhưng giờ phút này, “sứ quân đã có vợ, La Phu đã theo chồng (1)”, gặp gỡ chi hoài công? Chỉ để có thêm một lần ngẩn ngơ mà thôi. Nếu như vậy, chẳng thà không thừa nhận, chẳng thà để tấm lòng thanh tịnh. Lãnh Cửu Dung tôi từ đầu chí cuối vẫn là loại người lạnh nhạt như thế.

(1) Trích câu thơ trong tác phẩm Mạch thượng tang khuyết danh tác giả. La Phu là tên cô gái hái dâu trong bài thơ.

Tôi nói xong, kéo Minh Nguyệt Hân Nhi bỏ đi liền. Tướng quân ở phía sau lại nói: “Vị cố nhân kia của ta, vốn mang họ Lãnh, tên là Cửu Dung. Chỉ xin mạo muội hỏi một câu, tên họ thiếu phu nhân là gì?”.

Tôi nghe thế, thân thể bất giác run lên. Tuy rằng tôi sớm đoán được huynh ấy là ai, nhưng thật sự khi chính miệng huynh ấy nói ra, lại hoàn toàn khác biệt. Loại cảm giác này khiến tôi cảm thấy trời đất quay cuồng trong nháy mắt, không thốt nên lời. “Đêm nay là cái đêm nào”, vốn đã dự tính cuộc đời này không gặp lại, nhưng sao vẫn cứ đụng phải nhau dưới tình huống thế này?

Giờ khắc này, tôi không thể miễn cưỡng bước thêm được nữa, bởi vì Minh Nguyệt Hân Nhi đã reo lên: “Thiếu phu nhân, đây chẳng phải là khuê danh của cô ư?”.

Tôi đành quay đầu lại, nhàn nhạt nói: “Tôi quả tình tên là Lãnh Cửu Dung. Song tôi lại không nhớ mình có một bằng hữu họ Viên”.

Dáng tươi cười trên khuôn mặt tướng quân cũng nhàn nhạt, huynh ấy nói: “Ta vốn nào phải họ Viên. Tên ta vốn là Hình Phong. Nhưng sau này làm nghĩa tử của đại nhân Viên Thiên Xương, mới theo họ Viên của ông. Sau này Viên đại nhân qua đời, ta thống lĩnh thủ hạ cũ của ông, Viên đại nhân lại không có con cái cận kề, ta cũng không đổi lại họ nữa. Hiện giờ tên ta là Viên Chấn Đông”.

Nụ cười của tôi lại càng thêm nhạt, phai nhạt đến mức có phần mờ mịt hư vô, tôi cất lời: “Tên Viên Chấn Đông này do đích thân Đường kim Thánh thượng ban cho, ý là tướng quân uy chấn Đông Liêu. Muội thường xuyên nghe cha và tướng công nhắc tới đại danh của Viên đại tướng quân, thì ra lại là Hình Phong ca ca. Mấy năm nay không gặp, ca ca thẳng bước đường mây, muội muội cũng lấy làm mừng cho huynh trưởng”.

“Ha ha”, Viên Chấn Đông cười bảo: “Muội muội vẫn còn nhớ đến vi huynh, vi huynh những tưởng rằng muội muội đã quên mất rồi?”.

Tôi loáng thoáng cảm thấy, lời huynh ấy nói luôn có ý trách cứ tôi đã quên đi hẹn ước ngày xưa, nhưng hiện giờ huynh ấy thì sao, chẳng phải cũng đã lấy con gái quan lớn làm thê tử đó ư? Huống hồ, những ngày “chàng cười ngựa tre đến, mơ xanh ném quanh giường (2)”, trước sau đều một đi không trở lại. Có một vài chuyện qua đi rồi, sẽ vĩnh viễn không thể quay lại được nữa, có một vài người vượt mất rồi, sẽ vĩnh viễn không thể trở về được nữa.

(2) Trích hai câu thơ trong tác phẩm Trường Canh Hành của nhà thơ Lý Bạch đời Đường.

Tôi cũng cười đáp: “Còn nhớ lúc muội còn bé, huynh trưởng giúp đỡ rất nhiều, muội muội há có thể nào quên mất? Tiếc thay giờ huynh trưởng thân là quan lớn hiển hách, bằng không, muội muội nhất định sẽ mời huynh trưởng đến nhà ngồi chơi một lúc. Tướng công gặp huynh trưởng, có lẽ cũng sẽ rất vui”.

Tôi vốn chỉ nói một câu thoái thác, ai ngờ Viên Chấn Đông lại đập ngay tức thì: “Nếu muội muội đã thịnh tình mời mọc, bậc huynh trưởng há nào lại không đi? Phụ mẫu ta mất sớm, nếu năm đó không nhờ muội muội và Lãnh bá bá chăm sóc ta, sao có Trần quan đại tướng quân ngày hôm nay? Ta vốn nghĩ muội muội sẽ chờ ta về, há đâu biết rằng muội muội đã xuất giá sớm như thế?”.

Ngay trước mặt thê tử như hoa như ngọc, không biết Viên Chấn Đông nhất thời cảm lòng không dặng hay còn nguyên nhân nào khác mà lại có thể mở miệng nói như vậy. Hoàng Yên Mạch kia cũng nhắm mắt làm ngơ, tựa như không nghe thấy gì, vẫn cứ tươi cười niềm nở. Tôi bỗng nhiên cảm thấy có chút kỳ lạ khó lòng diễn tả đối với đôi phu thê này. Loại cảm giác này không thể nói cho rõ được là vì sao, chỉ cảm thấy lúc thì sắc nét, lúc thì mờ ảo. Có một ý nghĩ sinh ra từ tận đáy lòng tôi, nhưng tôi lại không cách nào nói cho tách bạch, cũng không cách nào nghĩ thông suốt được.

Tôi hờ hững cười: “Muội và huynh trưởng tình như máu mủ ruột rà, vốn là nên chờ huynh trưởng trở về mới xuất giá. Nhưng gái lớn không thể giữ huynh trưởng vừa đi, bắt vô âm tín, thật tình không đợi nổi nữa. Xin huynh trưởng thứ lỗi. Chén rượu cưới còn nợ huynh trưởng, chờ khi nào muội muội mang thai, sinh hạ tiểu nhi cho Thẩm gia, sẽ đền bù lại cho huynh trưởng”. Tôi nói những lời này, thật sự là một câu hai nghĩa. Thứ nhất là cứu vớt những lời Viên Chấn Đông mới nói khi nãy, thứ nhì là cũng từ chối khéo nếu trong lòng Viên Chấn Đông còn tồn tại ý nghĩ nào đó với tôi.

Quả nhiên, sắc mặt Viên Chấn Đông nhất thời có phần tái xám. Nhưng chỉ trong tích tắc, huynh ấy lại bồi thêm: “Mấy hôm trước ta trở về nhà cũ ngày xưa nhìn một chỗ, lại phát hiện trong nhà có một thứ, thứ ấy, hẳn muội muội cũng sẽ thấy hứng thú”.

Tôi cười bảo: “Huynh trưởng nói thế, dĩ nhiên là muội thấy hứng thú rồi. Nhưng bây giờ trời đã tối, muội e tướng công ở nhà chưa thấy bọn muội về đâm ra lo lắng. Chi bằng khi khác muội sẽ ôn lại chuyện cùng huynh trưởng và tẩu tẩu vậy”.

Hoàng Yên Mạch cười nói: “Nếu Cửu Dung muội muội vội vã trở về, chúng ta không ngại cùng nhau xuống núi chứ. Như thế vừa có thể ôn chuyện với muội muội, lại càng không chậm trễ thời gian của muội muội. Tướng công, Cửu Dung muội muội, hai người cảm thấy thiếp nói vậy được không?”. Viên Chấn Đông gật đầu đồng ý ngay lập tức.

Tôi cũng buột lòng phải chấp thuận. Tuy nhiên lúc Hoàng Yên Mạch kia gọi tôi, trong lòng tôi lại hốt hoảng một phen, chỉ cảm thấy Liễu Vũ Tương đã trở lại.

Chúng tôi vừa đi vừa trò chuyện. Viên Chấn Đông hỏi: “Muội muội có biết thứ trong nhà ta là gì không?”.

Tôi hơi hột đáp: “Mời huynh trưởng nói”.

Viên Chấn Đông nói: “Là một bài ca từ. Ta cảm thấy muội muội có nghiên cứu về thi từ, mới muốn nói muội muội nghe một chút. Bài ca từ kia, là bài Ngu mỹ nhân, viết rằng:

”Tiết trời thưở cũ người thưở cũ

Đong mắt đượm cảnh thu

Cánh hồng sớm khuất thời lòng rồi

Mong chờ thư gắm gởi chinh phu

Tìm xa mù.

Bèo nát trắng tan nát phai hương

Nhạn xa mộng hoang đường

Tắc lòng chất hận ba sông thẳm

Sầu khoá lệ chở đầy thuyền dương

Đến Tiêu Tương”.

Bài từ này khắc trên vách tường, giờ đã qua vài năm, mặc dù vữa tường đã tróc cả ra, nhưng ta tìm vài người cẩn thận phân tích, vẫn cứ nhận ra được”.

65. Q.3 - Chương 5: Đâu Phải Gió Với Trăng (1)

Trong lòng tôi nhất thời tràn ngập cảm tình khó lời nào diễn tả. Bài từ này, chẳng phải là trước khi tôi xuất giá đã khắc lên vách tường nhà Hình Phong ca đó sao? Tôi cười cười, nói: “Thi từ này là phải xem trọng nét buồn mà không uỷ mị, nhưng bài từ này cuối cùng lái quá mức thương cảm, không được xem là một tác phẩm hay”.

Viên Chấn Đông nhìn tôi chăm chú, nói: “Muội muội đang lấy từ luận từ, vi huynh cũng xin lấy từ luận người. ‘Bèo nát trắng tan phần phai hương, nạn xa mộng hoang đường, tắc lòng chất hận ba sông thẳm, sầu khoá lệ chở đầy thuyền dương’, đây đều là cảm tình khắc sâu biết mấy? Chỉ không biết người viết chữ giờ đã ở phương nào?”.

Tôi cười đáp: “Nói không chừng có người tùy tiện học đòi văn vẻ viết ra bài từ này. Nói không chừng người viết chữ sớm đã yên bề gia thất thì sao? Chuyện trên đời này vốn rất khó đoán trước. Trước kia tướng công nhà muội đã từng nói một câu mà muội cảm thấy rất có lý: ‘Phóng mắt non sông nhớ chi xa, gió mưa hoa rụng tiếc xuân qua, chẳng thà thương lấy người trước mắt’. Hiện giờ huynh trưởng bàn luận với muội về mớ thi từ vô dụng đó, trái lại không kịp vui vẻ bên tẩu tẩu, tứ xứ khuây khoả mở lòng ha?”. Tôi ra chiều trên chọc.

Khuôn mặt Viên Chấn Đông nhất thời có phần ngượng ngùng. Vì thế, tôi nhân cơ hội đó cáo từ rời đi. Hai năm, tôi vốn cho rằng khi gặp lại sẽ ôm đầu khóc rưng rức, nào ngờ thì ra lại bình thản đến thế, trong lòng lại không gợn được một con sóng nào.

Trở về Thẩm gia, tinh thần tướng công cũng rất tốt. Chàng uống một mạch hết bát cháo tổ yến do Bảo Bảo nấu.

Minh Nguyệt Hân Nhi gặp Bảo Bảo, kéo tay cô bé, kể về cuộc tao ngộ của chúng tôi khi đi bán thỏ trên núi Vân Môn: “Không ngờ rằng vị Trấn quan đại tướng quân kia lại là hàng xóm xưa kia của Thiếu phu nhân nhé. Ngài còn nói, chờ khi nào có thời gian, sẽ đến thăm hỏi Thẩm gia chúng ta”.

Băng Ngưng cười nói: “Vị Đại tướng quân kia vốn là võ tướng, hẳn nên đọ võ công với muội chứ, ấy thế mà lại đàm luận thi từ với Cửu Dung tẩu tẩu nửa buổi, làm muội nghe mà ong hết cả đầu”.

Minh Nguyệt Hân Nhi kêu lên: “Chứ còn gì nữa! Em cảm thấy Tướng quân kia hình như có ý với Thiếu phu nhân của chúng ta hay sao ấy. Dù không phải bây giờ có ý, thì ngày xưa cũng từng thích Thiếu phu nhân rồi”.

Tôi trừng mắt với Minh Nguyệt Hân Nhi: “Đừng ở đây nói huyền thuyên. Ta và Tướng quân chỉ là bạn cùng chơi hồi còn nhỏ thôi!”.

Minh Nguyệt Hân Nhi không nói không rằng, lè lưỡi chạy biến.

Đến khi trong phòng chỉ còn lại tôi và tướng công, Thẩm Hồng nắm tay tôi nói: “Dung Nhi, chung quy ta đã khiến nàng vất vả rồi!”.

Tôi cười đáp: “Tướng công, chàng đừng nói vậy. Ngoại trừ chàng ra, thế gian này đâu còn ai đối xử với thiếp tốt như thế?”. Tôi vừa nói vừa ngả vào vai Thẩm Hồng, tình cảm hạnh phúc trong lòng không thể bày bằng bất cứ thứ ngôn ngữ nào.

Lời mời của tôi với Viên Chấn Đông khi ấy cũng chỉ là nói cho xong chuyện. Tuy rằng huynh ấy đã đồng ý, nhưng tôi cũng không để tâm. Ai ngờ cách mấy hôm sau khi gặp mặt, lại có nha hoàn vội vàng bẩm báo: “Thiếu phu nhân, Thiếu phu nhân, có một vị tướng quân đến nhà chúng ta, hiện giờ đang nói chuyện với Lão phu nhân, Nhị công tử và Tam công tử ở chính đường. Vị tướng quân đó tự xưng là bằng hữu của cô, Lão phu nhân đặc biệt sai em đến mời cô tới”.

Tôi nghe vậy, trong lòng biết ngay là Viên Chấn Đông. Chuyện phải đến thì sẽ đến. Huống hồ, Viên Chấn Đông tới chuyện này chắc thật sự không có ý gì khác, là tôi quá đa nghi mà thôi.

Tôi thay y phục, vội vã đến chính đường gặp Lão phu nhân.

Viên Chấn Đông và thê tử Hoàng Yên Mạch của huynh ấy giờ đang ngồi trên ghế dành cho khách, vẻ mặt tươi cười. Trên mặt Lão phu nhân lại toát ra vẻ thiếu tự nhiên. Dù sao Hoàng Yên Mạch và Liễu Vũ Tương cũng tựa như cùng một người.

Thấy tôi, Viên Chấn Đông nói: “Lão phu nhân, trước kia ta và Cửu Dung muội muội chính là hàng xóm. Nếu không nhờ Lãnh bá phụ và Cửu Dung muội muội chăm sóc thì đâu dễ dàng gì có được ta của ngày hôm nay? Trong lòng ta thật sự tràn đầy cảm kích với Lãnh gia. Hiện giờ, nếu Cửu Dung muội muội là người của Thẩm gia, chuyện của Thẩm gia đương nhiên cũng là chuyện của Viên Chấn Đông. Lão phu nhân có việc gì cần đến, xin cứ căn dặn là được”.

Viên Chấn Đông là quan nhất phẩm, lại là đại tướng chốn biên cương, ngay cả triều đình cũng phải nhún nhường ba phần, hiện giờ nói chuyện với Lão phu nhân lại nho nhã lễ độ, kính cẩn nhún nhường, nhất thời Lão phu nhân cũng thấy thật không được tự nhiên. Nhưng vẻ mặt bà trong thoáng chốc cũng dịu đi nhiều. Bụng dạ bà vốn vô cùng lo lắng Hoàng Yên Mạch chính là Liễu Vũ Tương chưa chết mà trôi dạt đi, nay làm quý phu nhân của Tướng quân sẽ đến để trả thù Thẩm gia. Mà giờ, Viên Chấn Đông lại là hảo hữu tôi quen biết ngày xưa, lo âu trong lòng chắc hẳn cũng vơi đi nhiều.

Lão phu nhân cười bồi nói: “Lão thân nào dám làm phiền đến chỗ Đại tướng quân? Không ngờ Đại tướng quân và Dung Nhi lại là hàng xóm, thật sự là may mắn của Dung Nhi, là may mắn của Thẩm gia”.

Viên Chấn Đông cười đáp: “Lão phu nhân quá khen rồi! Chấn Đông không dám nhận. Ta và Cửu Dung muội muội là đồng lứa, Lão phu nhân là bậc trưởng bối, tất nhiên là nên tôn trọng”.

Lão phu nhân nói: “Trước kia lão thân nghe nói Tướng quân dũng mãnh thiện chiến, mưu trí hơn người, làm tặc tử từ Đông Liêu nghe thấy mà kinh hồn bạt vía. Hôm nay được gặp, Tướng quân lại là người khiêm tốn nhã nhặn thế này, quả thật là cái phúc của vương triều Tây Tống ta. Phu nhân tướng quân cũng xinh đẹp như hoa, có thể nói hai người là trai tài gái sắc, một cặp trời sinh. Nhưng không biết phu nhân là người ở đâu? Lão thân thấy đáng vẻ phu nhân thanh mảnh, chắc là người Giang Nam rồi”.

Mấy câu này của Lão phu nhân hiển nhiên là đang thử lai lịch của Hoàng Yên Mạch. Hoàng Yên Mạch nghe xong lời Lão phu nhân nói, nở nụ cười tươi đẹp: “Phận thiếp vốn là người Cù Châu Giang Chiết, Lão phu nhân quả nhiên có con mắt tinh tường”. Vẻ xinh tươi quyến rũ kia của Hoàng Yên Mạch quả tình thấm vào xương tủy, có thể nói là quyến rũ trời sinh, vốn xuất phát từ cốt cách, nét quyến rũ ấy không tài nào có thể bắt chước được. Liễu Vũ Tương thanh nhã động lòng người, nếu người trước mặt này là nàng thật, thì đích xác là chuyện không thể nào tưởng nổi.

Lão phu nhân nghe Hoàng Yên Mạch nói vậy thì mỉm cười gật gật đầu, ắt hẳn đã đặt được tảng đá lớn trong lòng xuống.

Lại nói chuyện thêm hồi lâu nữa, Viên Chấn Đông bỗng nhiên hỏi: “Đã lâu như thế, sao chưa thấy muội phu xuất hiện?”.

Lão phu nhân thở dài nói: “Sức khỏe Hồng Nhi luôn không được tốt, không thể ra gặp ai cả. Có gì sơ suất, xin Tướng quân và Phu nhân tướng quân lượng thứ”.

Viên Chấn Đông nói: “Lão phu nhân nói thế là không coi Chấn Đông là người nhà rồi. Chấn Đông là người Duy huyện, phụ mẫu đã mất từ khi còn bé, không nơi nương tựa, bây giờ trở về thăm quê tế tổ, vốn muốn tìm một nơi nương nhờ ở Duy huyện. Nếu Lão phu nhân không chê, Chấn Đông xin nhận Lão phu nhân làm nghĩa mẫu, có được chăng?”.

Lão phu nhân nghe vậy, trong phút chốc hớn hở ra mặt. Viên Chấn Đông đường đường là Trấn quan đại tướng quân nhất phẩm đương triều, tay nắm binh quyền, ngay cả Hoàng đế cũng phải nhún nhường ba phần. Nếu ngài làm nghĩa tử của bà, biến thành chỗ dựa vững chắc của Thấm gia, vậy sau này không còn kẻ nào dám gây khó dễ cho Thấm gia nữa.

Lão phu nhân đáp: “Có thể làm nghĩa mẫu của Đại tướng quân, tất nhiên là việc may mắn của lão thân. Nhưng chỉ e không leo nổi càn cao”.

Viên Chấn Đông tức thì quỳ xuống: “Chấn Đông bái kiến nghĩa mẫu. Trong Đường kim Tây Tống này, người có thể khiến Viên Chấn Đông quỳ xuống, trừ Hoàng thượng ra, cũng chỉ có nghĩa mẫu mà thôi”.

Lão phu nhân lập tức lật đật đỡ Viên Chấn Đông lên: “Sao cáng đáng nổi? Xin Tướng quân mau đứng lên đi”.

Viên Chấn Đông nói: “Nghĩa mẫu, hiện giờ chúng ta đã là người một nhà, người còn khách khí như vậy làm gì? Cứ gọi con là Chấn Đông là được. Yên Mạch, nàng cũng tới chào nghĩa mẫu đi”. Ngay lập tức, Hoàng Yên Mạch cũng tới hành lễ.

Lão phu nhân nói: “Chấn Đông, con thân là đại quan nhất phẩm đương triều, lại là tâm phúc trước mặt Hoàng thượng, hiện giờ nhận lão thân làm nghĩa mẫu, chuyện này tuyệt đối không thể qua loa như vậy được. Ta chỉ là một bà già, thật sự cũng chẳng có gì. Nhưng thân phận của con thì khác. Thấm gia ta nhất định phải dùng hết toàn lực để lo liệu chuyện này, không thể làm con mất mặt”.

Viên Chấn Đông ngay tức khắc khẽ cười bảo: “Hết thầy cứ tùy theo ý nghĩa mẫu đi”. Song tôi biết, Lão phu nhân muốn phô trương khắp nơi, để dạy cho những người trong thiên hạ biết rằng, giờ Trấn quan đại tướng quân Viên Chấn Đông đã trở thành nghĩa tử của bà, từ giờ trở đi, thiên hạ không còn ai dám làm điều bất lợi với Thấm gia nữa. Kế sau đó, Thấm Tề, Thấm Phúc và tôi đều hành lễ với Viên Chấn Đông thêm một lần nữa.

Viên Chấn Đông nói: “Ta nghe nói Thấm Hồng đại ca là người nghĩa mẫu thương yêu nhất, về tình về lý, ta đều nên mau chân đến thăm ca ca mới phải”. Lúc Viên Chấn Đông nói những câu này, tôi thấy trên mặt huynh ấy và Hoàng Yên Mạch đều mang một vẻ hết sức bất thường. Tuy chỉ trong chớp mắt, đầu Hoàng Yên Mạch cúi xuống thật sâu, sắc mặt Viên Chấn Đông cũng thay đổi chớp nhoáng, nhưng vẫn không lọt khỏi đôi mắt tôi. Trong lòng tôi luôn cảm thấy, việc Viên Chấn Đông đến Thấm gia, còn nhận Lão phu nhân làm nghĩa mẫu, thậm chí ngay cả lần gặp nhau trên núi Vân Môn ngày ấy đã được lên kế hoạch trước cả rồi. Tuy rằng chưa hiểu tại sao có cảm giác này, nhưng nó lại rất mãnh liệt.

Đoàn người theo Lão phu nhân đi vào trong phòng tướng công. Tướng công lại vừa khéo đang nằm ngủ. Tôi mở lời: “Dù sao thời gian vẫn còn dài, giờ tướng công đang ngủ, Hình Phong ca... Chấn Đông ca và tẩu tẩu chi bằng khi khác hãy đến thăm vậy. Hoặc là chờ bệnh tình của tướng công chuyển biến tốt đẹp, muội và tướng công sẽ đến phủ Tướng quân vấn an ca ca và tẩu tẩu”.

Viên Chấn Đông mỉm cười, không nói tiếng nào. Nhan sắc trên mặt Hoàng Yên Mạch lại thay đổi trong nháy mắt. Nàng cười duyên rũ vô hạn: “Cửu Dung muội muội đoan trang hiền thực, tài hoa hơn người như thế, trong lòng tẩu tẩu thật tình muốn được gặp mặt Đại công tử Thấm gia xem gia”. Viên Chấn Đông nói: “Cửu Dung muội muội, hiện giờ ta không biết nên gọi muội là tẩu tẩu hay vẫn gọi là muội muội, thôi thì chúng ta cứ tự mình gọi theo ý mình vậy. Ta và muội muội lớn lên cùng nhau, hết như ruột thịt máu mủ, muội muội xuất giá, người làm huynh trưởng ta đây vốn nên nhìn thấy muội muội về nhà chồng, nhưng không ngờ chiến sự Đông Liêu lại để lỡ mất, hiện giờ nếu không thể gặp mặt Thấm đại ca, Chấn Đông quả thực mang lòng tiếc nuối”.

Viên Chấn Đông nói câu sau cùng, chính là nói với Lão phu nhân. Sau khi Lão phu nhân nghe xong, lập tức bảo: “Nếu Chấn Đông đã muốn gặp Hồng Nhi thì có gì là không thể? Chấn Đông thân là Trấn quan

đại tướng quân, đích thân đến thăm hỏi Hồng Nhi, tình nghĩa này hiếm có cỡ nào. Huống chi, huynh đệ hai người bọn họ cũng thật sự nên có tình huynh ý đệ mới phải”.

Trong lòng tôi thầm thở dài, đành phải mở cửa phòng ra, dẫn mọi người tiến vào. Lúc này, tướng công đang nằm trên giường ngủ say sưa, còn Bảo Bảo đang trông coi ở bên giường.

“Tướng công, tướng công”. Tôi đến bên cạnh giường, khẽ khàng đánh thức tướng công, nâng chàng ngồi dậy. Tinh thần của chàng vẫn rất tốt. Thấy Viên Chấn Đông, chàng hỏi: “Đây là ai thế?”.

Ngay tức thì, Lão phu nhân kể lại một lượt chuyện nhận Viên Chấn Đông làm nghĩa tử. Thấm Hồng vội chấp tay hành lễ với Viên Chấn Đông, Viên Chấn Đông nói: “Đại ca cần gì như thế? Đã là huynh đệ, đa lễ làm gì”.

66. Q.3 - Chương 6: Đâu Phải Gió Với Trăng (2)

Thấm Hồng toan trả lời thì bỗng nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt lướt qua khuôn mặt Hoàng Yên Mạch, toàn thân nhất thời hết như khúc gỗ, thẳng đuồn bất động ngay tại chỗ. Đôi mắt chàng bình tĩnh nhìn mặt Hoàng Yên Mạch, nói cho cùng thì đó cũng là khuôn mặt giống Liễu Vũ Tương như đúc. Mà Liễu Vũ Tương lại là người con gái chàng đã từng yêu đến khắc cốt ghi tâm.

Thấm Hồng nhìn chằm chằm thê tử của nghĩa đệ như vậy quả thật có chút thất lễ. Nhưng vẻ mặt Hoàng Yên Mạch tựa như cũng không để ý, thay vào đó còn đột nhiên có thêm vài phần thương cảm, hoàn toàn khác biệt với tư thái xinh đẹp quyền rũ vốn có của nàng, nhưng lại cực giống Liễu Vũ Tương khi xưa.

Sắc mặt Viên Chấn Đông nhất thời có phần lúng túng. Huynh ấy cố ý húng hắng ho đôi tiếng. Lão phu nhân kêu: “Hồng Nhi! Hồng Nhi!”. Gọi Thấm Hồng hai lần liền, Thấm Hồng đều ngoảnh mặt làm ngơ.

Tôi nhẹ nhàng đi đến trước mặt Thấm Hồng, kéo tay chàng, nhắc: “Tướng công, bệnh tình của chàng lại tái phát à?”. Lúc này Thấm Hồng mới hoàn hồn, vội nói: “Không, không... Nhưng mà... đây...”.

Minh Nguyệt Hân Nhi đứng bên cạnh than thở: “Đây với chả kia cái gì ạ, Đại công tử, có phải cậu muốn nói Phu nhân tướng quân và Đại thiếu phu nhân ngày xưa giống nhau như đúc không? Em cũng cảm thấy thế. Khó trách vừa rồi cậu nhìn đến ngẩn ra luôn”. Từ trước đến nay Minh Nguyệt Hân Nhi nói chuyện chẳng để ý đến hoàn cảnh, hả lòng hả dạ lên một cái thì lại càng coi thường tôn ti. Tôi thấy con bé lại nói bậy không biết kiêng kỵ gì, vội liếc mắt nhìn, lúc này con bé mới ra sức bịt chặt miệng, buộc bản thân không lên tiếng nữa.

Nhưng Hoàng Yên Mạch lại mỉm cười, dường như không cảm thấy ngạc nhiên chút nào, nói: “Ta sinh ra vốn đã rất bình dị, đáng vẻ giống người khác không có gì kỳ lạ”.

“Há chỉ là giống? Thật sự là giống như đúc, tưởng chừng như Tương Nhi sống lại”. Thấm Hồng vẫn nhìn chằm chú Hoàng Yên Mạch, nhìn không chớp mắt, cảm lòng không đành nói. Trong nháy mắt đó, tôi nhắc thấy trên mặt Hoàng Yên Mạch hiện ra thần sắc ai oán và thù hận, nhưng chỉ trong nháy mắt, lại biến mất không dấu vết.

Hoàng Yên Mạch nói: “Đáng vẻ ta và vị thiếu phu nhân đó giống nhau như vậy ư? Nhưng không biết giờ vị thiếu phu nhân đó đã đi đâu rồi? Nếu thật sự giống tựa bức chân dung, chắc chắn là ta muốn gặp vị thiếu phu nhân kia một lần, kết làm tỷ muội cũng là một duyên phận”.

Sắc mặt Thấm Hồng lập tức ảm đạm, chàng nói: “Nàng chết rồi”.

Hoàng Yên Mạch hỏi: “Chết rồi ư? Làm sao mà chết? Sao tuổi còn trẻ mà đã chết? Hay là bị bệnh gì sao?”. Lão phu nhân nghe thế, sắc mặt thoáng cái đã thay đổi. Thấm Hồng thì ngẩn người, trên mặt lộ vẻ si ngốc, không thể nói ra lấy nửa chữ. Tôi biết trong lòng Thấm Hồng vốn chưa từng quên Liễu Vũ Tương, nhưng thấy thế này, lòng tôi vẫn cảm thấy hơi khó chịu. Hai năm qua, tuy tôi với chàng gian truân đỡ dằn, phu thê hoà thuận, nhưng cuối cùng vẫn không thể thay thế địa vị của Liễu Vũ Tương trong tâm trí chàng.

Mắt thấy không khí trong phòng quá gượng gạo, tôi vội cười dàn xếp: “Tẩu tẩu đừng nghe tướng công nói bừa, hôm nay chàng quá mệt mỏi thôi. Bản thân nói gì, chính chàng cũng không rõ nữa”.

“Có phải vì quá mệt mỏi thật không?”. Hoàng Yên Mạch lập tức hỏi. Sau khi nói xong, nàng cảm thấy mình hơi hùng hổ dọa người, vội vàng giải thích: “Ta chỉ cảm thấy có hứng thú với vị phu nhân giống ta như lột đó mà thôi. Dù sao những người có dáng vẻ giống nhau trên đời này, ngoài tỷ muội song sinh, vẫn là hiếm thấy mà”.

Viên Chấn Đông nghe thê tử nói thế, chẳng những không ngăn cản mà còn bồi thêm: “Chấn Đông đã nhận Lão phu nhân là nghĩa mẫu, vậy chúng ta đã là người nhà rồi, có chuyện gì không thể nói đây? Cứu Dung muội muội từ nhỏ đã có tính cẩn thận vậy rồi, mà lớn lên cũng chẳng thay đổi. Nghe đại ca nói thế, ta cũng nổi lòng hiếu kỳ, chỉ là không biết vị thiếu phu nhân kia vì sao còn trẻ tuổi mà đã qua đời? Nếu có thể kết thành một cặp tỷ muội với nội tử Yên Mạch, nói không chừng lại là một câu chuyện đẹp mà mọi người đều ca tụng ấy chứ”.

Sau khi nghe những lời Viên Chấn Đông nói, mọi người đều không biết đáp thế nào cho phải. Sau cùng Lão phu nhân thở dài: “Ôi, oan nghiệt mà, tất cả đều là oan nghiệt!”.

Hoàng Yên Mạch hỏi: “Nghĩa mẫu, người không sao chứ? Không phải con cố tình làm lão nhân gia người tức giận đâu, nếu không thể nói ra sự tình thương cảm này, thôi thì đừng nói nữa. Con chỉ nhất thời tò mò mà thôi”.

Lão phu nhân cười, khuôn mặt tái mét, nói: “Cũng không có gì không thể nói. Vị thiếu phu nhân có dáng vẻ giống hệt con kia bị ném xuống sông Bạch Lãng rồi. Nhưng đến giờ sống chết ra sao, không ai biết cả”.

Sầm Khê Huyền ở bên cạnh thờ ơ nói: “Chắc là chết rồi thôi! Trời lạnh nhường ấy, đá lớn nhường vậy, còn bị nhốt vào rọ lợn, nếu còn có thể sống sót, cũng thật là chuyện lạ”.

Hoàng Yên Mạch nghe vậy, thở dài: “Ném xuống sông Bạch Lãng như thế, chẳng phải lại có thêm một con quỷ chết đuối (1) ư?”. Về mặt Mai Nhiêu Phi lúc ấy cũng khẽ biến đổi.

(1) Chỉ những người chết đuối ở sông biển hoá thành quỷ. Dân gian tương truyền rằng chỉ khi nào những con quỷ chết đuối này tha được một người sống xuống sông thì mới có thể thoát được những khổ sở đầy ải, cho nên những người dân thường không dám đến gần chỗ người chết đuối vì sợ bị quỷ chết đuối túm chân lôi xuống nước chìm chết.

Lão phu nhân tiếp lời: “Nếu là quỷ thì hiển nhiên không có gì đáng sợ. Thật ra nhiều khi thứ thật sự làm người ta sợ hãi chẳng phải ma quỷ, mà là lòng người”.

Tôi nghe Lão phu nhân nói thế mà giật mình, hiểu ra rằng Lão phu nhân đã nhận định Hoàng Yên Mạch chính là Liễu Vũ Tương trở về báo thù. Tuy rằng tôi luôn cảm thấy Hoàng Yên Mạch và Liễu Vũ Tương có rất nhiều điểm khác nhau. Thế nhưng từ việc Viên Chấn Đông bỗng nhiên đến thăm hỏi Thẩm gia, đến việc huynh ấy vô duyên vô cớ nhận Lão phu nhân làm nghĩa mẫu, sau đó bọn họ kiên trì đòi gập bằng được Thẩm Hồng, tiếp tục cho đến giờ là nói về chuyện của Liễu Vũ Tương, tất cả mọi thứ đều quá mức trùng hợp, hơn nữa, còn có phần quái dị không thể diễn tả.

Hoàng Yên Mạch dường như hoàn toàn không rõ lời Lão phu nhân nói, mỉm cười với Thẩm Hồng, nụ cười này phong tình vô hạn, hấp dẫn vô vàng. Thẩm Hồng nhất thời ngây ra. Hoàng Yên Mạch nói: “Lão phu nhân, tại sao vị thiếu phu nhân kia lại bị nhốt rọ lợn ném xuống sông? Ở quê nhà con, chỉ có những nữ tử không tuân theo nữ tắc mới bị nhốt rọ lợn thôi, chẳng lẽ vị thiếu phu nhân này cũng làm những việc không tuân nữ tắc sao? Thẩm đại ca, là như thế à?”.

Sắc mặt Thẩm Hồng bỗng nhiên kích động hẳn, chàng quát: “Tương Nhi không phải người như thế! Không được vấy bẩn Tương Nhi!”. Chàng vừa nói vừa vung hai tay lên, giọng nói khàn đặc, cảm xúc hết sức mãnh liệt. Tôi vội nắm hai tay chàng, để chàng tỉnh táo lại.

Viên Chấn Đông đứng thẳng dậy, nói: “Xem ra chúng ta đến không đúng lúc, mang thêm phiền phức tới cho nghĩa mẫu. Yên Mạch, chúng ta vẫn nên về đi thôi”.

Sắc mặt Hoàng Yên Mạch dừng dừng, nói: “Nghĩa mẫu, Yên Mạch không hiểu chuyện, vì tò mò nên mới hỏi chuyện không nên hỏi. Xin lão nhân gia người hãy thứ lỗi cho”.

Về mặt Lão phu nhân trừ trừ trong chốc lát. Tôi hiểu trong lòng bà đã cho rằng Hoàng Yên Mạch là Liễu Vũ Tương. Chốc lát trừ trừ là đang nghĩ, nên tiếp tục nhận Viên Chấn Đông làm nghĩa tử, hay là từ giờ

không qua lại với hai phu thê bọn họ nữa.

Lão phu nhân cũng đứng lên, vẻ mặt tươi cười đáp: “Chấn Đông đang nói gì thế? Con có thể tới thăm Hồng Nhi là cái phúc của Thấm gia và Hồng Nhi. Nếu các con đã phải về, ta cũng không tiện níu giữ nữa, nhưng chỉ bằng ở lại ăn bữa cơm rồi hẵng đi”. Lão phu nhân nói thế, tôi liền biết trong lòng bà vẫn chọn việc nhận Viên Chấn Đông làm nghĩa tử. Dù sao đi nữa, có Trần quan đại tướng quân làm chỗ dựa vững chắc cho Thấm gia, sau này tuyệt đối không còn ai dám đắc tội với Thấm gia nữa. Dẫu cho Hoàng Yên Mạch thật sự là Liễu Vũ Tương, vương trở tình cảm và thể diện của trượng phu, nàng cũng không thể gây hấn với Thấm gia được.

67. Q.3 - Chương 7: Đâu Phải Gió Với Trăng (3)

Nét mặt Viên Chấn Đông đã ngượng ngập, nói: “Hôm nay trong phủ Tướng quân có chút việc vặt phải xử lý, không ở lại quấy quả nghĩa mẫu nữa. Chờ khi công vụ rảnh rang, Chấn Đông sẽ lại đến bái kiến nghĩa mẫu”. Nói xong cáo từ bỏ đi, Lão phu nhân đưa theo người của Thấm gia, cả phủ cùng nhau tiễn ra cửa.

Từ sau khi Viên Chấn Đông và Hoàng Yên Mạch xuất hiện trước mặt Thấm Hồng, sức khỏe chàng vừa mới khởi sắc lại ốm yếu đi rất mau. Cả người suy nhược gầy yếu, sắc mặt vàng như nền, hết như sau khi bị người ta cho ăn “anh túc cao”. Chàng thường xuyên một mình nằm ngẩn người, không để ý đến ai, tôi đi lên phía trước bắt chuyện với chàng, chàng mới đáp lời. Nhưng tôi luôn cảm thấy chính bản thân chàng cũng không biết mình đang đáp cái gì. Tóm lại, toàn thân chàng trở thành một cái vỏ rỗng, như một cái xác đã bị ma quỷ nuốt mất linh hồn.

Lòng tôi bình lặng không một sóng, đó là chuyện không thể nào. Tôi vốn cho rằng dù Thấm Hồng không thể quên được Liễu Vũ Tương, nhưng chàng cũng sẽ “thương lấy người trước mắt”. Dẫu sao, hai người chúng tôi cũng từng sống bên nhau hai năm, coi như là phu thê hoạn nạn có nhau. Ai ngờ kết quả là, người Thấm Hồng yêu nhất, hoặc có thể nói là người duy nhất Thấm Hồng yêu, chỉ có Liễu Vũ Tương mà thôi. Đơn giản cứ nhìn vào thần thái như si như cuồng hiện giờ của chàng thì biết ngay.

Sáng sớm ngày hôm đó, Đỗ Linh Nhược đột nhiên đi vào phòng ngủ của Thấm Hồng, Bảo Bảo đang đốt cháo cho Thấm Hồng, còn tôi thì đang thu xếp đồ đạc ở bên cạnh.

Đỗ Linh Nhược cũng không buồn đếm xỉa đến ai, một mình ngồi xuống, nhắc gót sen ba tấc (1) lên cao, tao nhã cắn hạt dưa. Từ sau khi gả vào Thấm gia, cô ta rất ít khi đến phòng ngủ của Thấm Hồng.

(1) Chỉ kích thước bàn chân của người phụ nữ Trung Quốc thời xưa, chỉ dài khoảng 3 tấc (từ 7,5 cm đến 8 cm được coi là chiều dài lý tưởng) khi phải tuân theo tục bó chân. Tục bó chân này bắt các bé gái lấy vải quấn vào chân từ khi còn nhỏ để có đôi bàn chân nhỏ bé đạt chuẩn dù cho xương bàn chân và các ngón chân biến dị vô cùng.

Cô ta nhỏ vỏ hạt dưa xuống đất “phì” một tiếng, rồi cất lời: “Tướng công, ta nghe nói tình nhân xưa của chàng đã về rồi? Quả nhiên là đáng mừng. Cửu Dung muối muối, chúng ta lại có thêm một vị đại tỷ nữa, muối nói xem, tiếp theo đây, ta và muối, ai là mợ hai, ai là mợ ba đây?”.

Thấm Hồng nghe xong mấy câu của Đỗ Linh Nhược, toàn thân nhất thời kích động, lên cơn ho sù sụ, sặc ra khắp người Bảo Bảo.

Tôi thấy thế, vội vàng cầm khăn lau miệng cho chàng, vỗ về chàng nằm xuống.

Đỗ Linh Nhược thấy vậy, lại càng thêm cay nghiệt: “Cửu Dung muối muối, muối đúng là một hiền thê mà. Trước kia vì cùng tranh chức mợ cả với ta, không ngại bày ra điệu bộ như thế. Bây giờ còn chưa bắt đầu tranh chức mợ hai, muối lại bắt đầu thế rồi, muối nhìn xem, muối nhìn xem”.

Tôi chỉ nhắm mắt làm ngơ với những lời Đỗ Linh Nhược nói. Bất kể cô ta nói năng cay nghiệt thế nào, tôi cũng luôn không lên tiếng. Cô ta còn nói thêm vài câu nữa, rồi cảm thấy mất mặt vô cùng, liền tự bỏ đi.

Bảo Bảo nói: “Thiếu phu nhân, thật ra cô rất biết cách đối phó với người như thế”. Tôi mỉm cười, trong lòng nghĩ, với tính khí của Đỗ Linh Nhược, đến chỗ tôi đập phá sao có thể thành công? Có lẽ tiếp theo cô ta sẽ đến chỗ Lão phu nhân. Thật ra Đỗ Linh Nhược cũng không phải người xấu, Sầm Khê Huyền, Mai

Nhiều Phi năm lần bảy lượt mượn sức cô ta, cô ta cũng chẳng buồn liếc mắt lấy một cái. Nhưng ngay từ khi bắt đầu đến bây giờ, tướng công đã làm cô ta tổn thương quá sâu sắc. Sự tổn thương này, nếu đổi lại là người phụ nữ khác, thì cũng đau đớn vô cùng. Nên nói cho cùng, cô ta chung quy cũng chỉ là một nữ tử đáng thương mà thôi.

Ôi chao. Kỳ thật Thẩm gia có nữ tử nào là không đáng thương chứ? Người ngoài nhìn những người Thẩm gia chỉ thấy một đám xiêm áo chỉnh tề, ăn ngon mặc đẹp, vinh hoa phú quý, vinh quang phúc phận nói không sao xiết. Nhưng đặt mình vào chốn này, mới biết được mùi vị bị nhốt trong lồng vàng, không bì kịp với nửa phần chân tình của người bên ngoài.

Quả nhiên, tôi đoán không sai. Sau khi Đỗ Linh Nhược rời khỏi chỗ tôi, trong lòng càng nghĩ càng tức tối, liền chạy đến chính đường trách móc Lão phu nhân. Lão phu nhân vốn đã cao tuổi, thân thể cũng không còn khoẻ mạnh nữa, mấy ngày trước lại vướng chuyện của Hoàng Yên Mạch khiến trong lòng bất an, hiện giờ trước mắt đám hạ nhân lại bị con dâu mĩa mai một châu, vừa tức vừa sốt ruột, trong khoảng thời gian ngắn lại bỗng ngã bệnh.

Bệnh tình lần này của Lão phu nhân dữ dội, khác với trước kia. Mời Lệnh Hồ đại phu chẩn bệnh cho cũng nói là trúng gió. Tuy thế, nhưng bệnh tình vẫn nhẹ hơn một chút so với Thẩm Hồng.

Lão phu nhân bị bệnh, đại viện Thẩm gia tức khắc loạn hết lên. Tranh quyền, đoạt lợi, tính toán cho bản thân... lúc bình thường vốn đã đầy mùi thuốc súng, giờ lại càng thêm nồng nặc.

Điều đáng mừng chính là, tuy Lão phu nhân bệnh liệt giường, nhưng vẫn rất tỉnh táo. Bà giao việc của phòng rượu Thẩm gia cho Trần thúc và Khánh thúc phụ trách. Chuyện trong đại viện Thẩm gia, dầu là gió động ngọn cỏ lay bà cũng hay tin rất nhanh. Lão phu nhân nhận Viên Chấn Đông làm nghĩa tử, vốn đã cân nhắc định bày tiệc rượu, hiện giờ bệnh đến như núi lở, có muốn làm cũng không được.

Ngày hôm đó, Lão phu nhân bất chợt sai Cúc ma ma đến gọi tôi tới chính đường. Đầu óc tôi còn đang nghi hoặc không biết là chuyện gì, Cúc ma ma đã thơn thớt nói cười: “Thiếu phu nhân, thật sự là phải chúc mừng cô. Người ta bảo chim sẽ hoá phượng hoàng, tôi thấy hôm nay cô cũng thế rồi”.

Tôi không để ý đến Cúc ma ma. Cúc ma ma lại nói thêm: “Có điều ấy à, theo tôi thấy, chim sẽ vẫn mãi là chim sẻ, chim sẻ cho dù có bay cao đến đâu, cầm được thêm mấy cái lông phượng hoàng thì cũng chẳng thể nào thành phượng hoàng được. Thiếu phu nhân, cô nói có phải vậy không nhỉ?”.

Tôi lạnh lùng liếc nhìn bà ta đôi cái. Tôi là người duy nhất trong Thẩm phủ từng đánh bà ta hai lần. Trong lòng bà ta, có lẽ cũng có chút kiêng dè tôi, bèn im lặng không nói gì nữa.

Bước vào chính đường, Lão phu nhân đã ngồi ồm ồm trên ghế cao. Mặc dù bây giờ là mùa xuân tháng Tư, nhưng trước mặt bà vẫn đặt một cái lò sưởi ấm. Phu thê Thẩm Tề, phu thê Thẩm Phúc và còn cả Đỗ Linh Nhược đều đã đến. Tôi thỉnh an xong, Lão phu nhân gật đầu đáp lại, để tôi ngồi sang một bên.

Bà nói: “Mọi người đều đến đông đủ rồi. Hôm nay ta sai Cúc ma ma gọi các con vốn vì có việc muốn tuyên bố”.

Mọi người nghe thấy có việc muốn tuyên bố, đều nín thở chăm chú dõi theo, không ai nói năng gì. Trong chính đường yên tĩnh đến gần như nghẹt thở.

Sau cùng, Lão phu nhân nói: “Ta nghe nói sau khi ta bị bệnh, việc làm ăn của phòng rượu ngày càng sa sút. Trần thúc, có chuyện như thế không?”.

Trần thúc râu tóc điểm muối tiêu, từ khi Băng Nhi qua đời, ông như già đi rất nhiều. Nghe Lão phu nhân hỏi, ông gật đầu đáp: “Phải”.

Lão phu nhân gật đầu, thông thả nói: “Sau khi Trần thúc và Khánh thúc nói chuyện này, trong lòng ta đây tìm kiếm trên dưới rất nhiều ngày. Phòng rượu Thẩm gia là tâm huyết cả đời trước của Thẩm gia, tuyệt đối không thể bị huỷ đi như thế. Tề Nhi ở lại phòng rượu đã lâu, cũng hiểu rõ trình tự của phòng rượu, công việc hằng ngày của phòng rượu sau này giao cho con xử lý vậy”.

Lão phu nhân vừa mới nói xong, Sầm Khê Huyền đã hớn hở mặt mày. Vẻ mặt Thẩm Tề vẫn trầm tĩnh, đứng lên thưa: “Chỉ bằng sự cần dặn của Lão phu nhân, Tề Nhi là con cháu nhà họ Thẩm, vốn phải làm

việc cho nhà họ Thẩm, cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi”.

Lão phu nhân gật gù: “Có những lời này của con, ta cũng yên tâm rồi. Còn một việc nữa, là vấn đề khoản mục của phường rượu. Đây là công việc phức tạp, trước kia Băng Nhi còn sống, có con bé giúp ta xử lý thì cũng nhẹ nhàng thôi. Giờ Băng Nhi không còn nữa, sức khỏe ta lại không tốt, quả thật là lực bất đồng tâm. Ta suy nghĩ rất nhiều ngày, quyết định vẫn giao những khoản mục của phường rượu cho...”.

Lão phu nhân nói đến đây, ngừng lại một chút, trên mặt Sầm Khê Huyền và Mai Nhiêu Phi đều tỏ vẻ ngóng đợi. Lão phu nhân lại chậm rãi nói rằng: “Giao cho Cửu Dung xử lý đi. Mặc dù lúc trước ta có chút thành kiến với Cửu Dung, nhưng con bé cẩn thận tỉ mỉ lại trầm tĩnh, nhận thức được đại thể, còn làm bao nhiêu việc cho Thẩm gia ta mấy năm nay, mắt ta đều đã thấy”.

Lời của Lão phu nhân vừa mới thốt ra, đừng nói những người khác, ngay cả tôi cũng kinh ngạc đến ngay người một thoáng. Ai làm chủ những khoản mục của phường rượu Thẩm gia, chẳng khác nào làm người phụ trách phường rượu. Về phần xử lý công việc hằng ngày, cùng lắm cũng chỉ có thể coi là quản gia mà thôi. Sau khi Sầm Khê Huyền nghe thấy Lão phu nhân để Thẩm Tề quản lý công việc thường ngày, trong lòng cảm thấy các khoản mục hơn phân nửa sẽ để mình quản lý, bản mặt vốn dương dương tự đắc. Nhưng nghe Lão phu nhân tuyên bố vậy, sắc mặt lập tức thất vọng. Mai Nhiêu Phi đương nhiên cũng không cần nói.

Tôi suy nghĩ đôi chút, lập tức hiểu ra ý của Lão phu nhân. Lão phu nhân để tôi quản lý phường rượu Thẩm gia, tuy nói rằng vừa ý tính cách của tôi, nhưng chủ yếu vẫn là vì thương yêu Thẩm Hồng, không muốn để chàng có tiếng mà không có miếng. Tôi thở dài, nếu hôm nay tiếp nhận chức trách này, từ nay về sau sẽ càng kết thêm thù hận với phu thê Thẩm Tề và Mai Nhiêu Phi.

Tôi còn đang do dự, Đỗ Linh Nhược đã đứng lên nói: “Các người tự mình thương lượng công việc, lại chẳng có việc gì của ta, thế thì gọi ta đến làm gì? Các người thích làm sao thì làm, chỉ cần đừng kéo ta vào là được”. Nói xong, cô ta bỏ đi thẳng.

Tôi cân nhắc hết lần này đến lần khác, cuối cùng nói: “Cửu Dung xin tuân theo ý của Lão phu nhân, nhất định sẽ hỗ trợ tam thúc quản lý phường rượu thật tốt”. Lão phu nhân thấy tôi tiếp nhận thì gật đầu cười.

Trong tích tắc bước ra khỏi chính đường, lòng dạ tôi hăng còn đôi chút rối bời. Tôi thấy một đàn chim nhạn xếp hàng từ phương Nam bay về phương Bắc, mây nhạt gió em, xinh đẹp mỹ lệ không nói nên lời. Tuy nhiên tôi biết, thứ tiếp theo nghênh đón tôi, tuyệt đối chẳng phải là trăng gió, mà là vòng xoáy thị phi.

Tôi thở dài thật sâu, đón ánh nắng ban mai mới chớm, từng bước một tiến về phía trước.

68. Q.3 - Chương 8: Núi Xanh Che Chàng Đặng

Sau khi đồng ý tiếp nhận những khoản mục của phường rượu, công việc lớn nhỏ làm không xuể, tôi bận bù đầu bù cổ. Cũng may, Tiêu Tiểu làm tửu vĩ công ở Thẩm gia lâu ngày như vậy cũng tiến bộ hơn nhiều, việc lớn việc bé cũng có thể giúp tôi. Bảo Bảo vẫn ở nhà chăm sóc tướng công, Minh Nguyệt Hân Nhi thì theo tôi đến phường rượu.

Khoản mục trước kia tuy trên danh nghĩa thì do Lão phu nhân phụ trách, nhưng trên thực tế, những khoản mục tỉ mỉ luôn do Thẩm Tề cùng Trần thúc, Khánh thúc chủ trì. Tôi cẩn thận sửa sang lại những khoản mục lúc trước, ước chừng sửa xong cũng mất hơn nửa tháng.

Tháng Năm đến rồi, những bông hoa lựu nở lập lòe như lửa, nhưng lan điều thì lại thanh nhã thư thái. Thời tiết nóng dần lên, tâm tình của tôi cũng có phần mất bình tĩnh hơn.

Những khoản mục của Thẩm gia, phần lớn không có vấn đề gì, tuy nhiên mỗi tháng đều có một khoản chi khổng lồ, kê khai rất thiếu minh bạch. Khoản phí tổn này đề tên Mai Nhiêu Phi đến lĩnh, nghe nói là dùng để đưa cho Mai lão gia đi khai thông cửa quan, nhằm tiện cho việc làm ăn trên mọi mặt của phường rượu Thẩm gia. Trong lòng tôi hết sức nghi ngờ, phường rượu Thẩm Ký của Thẩm gia đã mở mấy chục năm, chi nhánh lớn nhỏ trải rộng khắp chốn Tây Tổng, rượu do phường rượu Thẩm gia làm chủ yếu cung ứng cho hoàng thất quý tộc. Nếu mỗi tháng còn cần xuất ra hơn vạn lượng bạc để cấp ột tri huyện nho nhỏ, để ông ta lo lót trên dưới, khai thông cửa quan, chẳng phải là quá kỳ lạ sao? Huống chi, toàn bộ sản nghiệp của phường rượu Thẩm gia cùng lắm cũng mới được hai, ba trăm vạn lượng bạc. Lợi nhuận mỗi tháng ằng

chừng khoản trên dưới ba vạn hai, trong đó lại trích ra mất một vạn lượng cho tri huyện, chẳng phải là không thể tưởng tượng nổi ư?

Nghi ngờ trong lòng tôi càng lúc càng nhiều. Tôi cảm thấy Trần thúc, Khánh thúc đều là người cực kỳ đáng tin cậy, liền gọi bọn họ đến hỏi. Khánh thúc vốn quản lý đại viện Thấm gia, vừa mới được điều đến xử lý phường rượu chưa lâu, đối với chuyện của phường rượu cũng không rành lắm. Nhưng Trần thúc thì quản lý phường rượu nhiều năm rồi.

Nghe xong câu hỏi của tôi, Trần thúc thở dài nói: “Chuyện này đã có từ lâu. Nhưng mà ai dám nói ra”.

“Bạc quả thật bị Mai tri huyện lấy ư? Chuyện này xảy ra từ lúc nào?”.

“Tôi cũng không rõ lắm bạc bị ai lấy đi. Nhưng mà lần nào cũng đều là tiểu tư Phúc Tuyền của Nhị công tử đến lấy. Chuyện này đã bắt đầu từ tháng thứ hai năm ngoái sau khi Băng Nhi con gái của tôi qua đời. Đến giờ cũng áng chừng được một năm rồi”. Trần thúc nói.

Tôi gật đầu, trên khoản mục đích xác có ghi lại là bắt đầu có khoản chi này từ tháng Tư năm Thành Hóa thứ Bảy. Đến bây giờ đã một năm có lẽ. Tôi hỏi: “Lão phu nhân có biết chuyện này không?”.

Trần thúc lắc đầu, đáp: “Có lẽ Lão phu nhân không biết, mà cũng có lẽ là biết”.

Tôi lại nói: “Dính dáng đến nhiều bạc thế này, Trần thúc, chẳng lẽ Lão phu nhân kiểm toán lại không tra ra sao? Còn nữa, sao thúc không kể cho Lão phu nhân nghe?”.

Trần thúc nói: “Từ sau khi Băng Nhi con gái của tôi qua đời, mỗi lần Lão phu nhân kiểm toán đều do Tam công tử cầm đến cho Lão phu nhân xem. Về việc Lão phu nhân không biết rõ khoản mục này, phải hỏi Tam công tử mới biết được”. Sau cùng, Trần thúc lại bổ sung thêm một câu: “Tôi nghĩ chuyện này phần nhiều Lão phu nhân không biết. Lần này Lão phu nhân phái Thiệu phu nhân cô đến quản lý khoản mục, Tam công tử cũng từng dặn hai lão già chúng tôi là khoản mục này không cần để cho cô biết. Nhưng Thiệu phu nhân cô tinh tế như thế, nhìn ra ngay thu và chi có vấn đề. Tôi và lão Khánh cũng chẳng còn cách nào, mới đưa khoản mục này cho Thiệu phu nhân cô xem”.

Khánh thúc cũng nói: “A Khánh tôi ở Thấm gia mấy mươi năm, lòng dạ cũng không đành nhìn gia sản của Thấm gia dần dần bị người ta bòn rút”.

Tôi gật đầu, dặn dò bọn họ tạm thời đừng nói cho người khác biết chuyện này. Bọn họ liền ưng thuận.

Từ tháng Tư năm ngoái đến bây giờ, tổng cộng đã có hơn mười hai vạn lượng bạc bị chi dưới danh nghĩa hối lộ trên dưới. Việc này hết sức khó giải quyết, tôi suy nghĩ liên tục mấy ngày, cuối cùng vẫn quyết định trước tiên tìm Thấm Tề hỏi tình hình một chút.

Nào ngờ tôi còn chưa đi tìm Thấm Tề, hắn đã đến tìm tôi trước.

Thấy tôi, hắn nói: “Đại tẩu, mấy bữa nay thấy tẩu cực nhọc đêm ngày, thật là chịu khó làm việc, chớ gương ép mình quá là được”.

Tôi cười cười, đáp: “Nhờ thúc thúc quan tâm. Vừa lúc thúc thúc đến đây, chỗ tôi có một khoản bút toán muốn hỏi thúc thúc một chút”.

Dường như Thấm Tề đã dự đoán được tôi muốn hỏi điều này, nói: “Đại tẩu muốn hỏi về số bạc trong khoản mục dùng để lo lót sao? Chuyện này chứng thực là có. Năm ngoái, chúng ta vận chuyển rượu đến kinh thành, có một vị nương nương sau khi uống rượu hoa hạnh của Thấm gia chúng ta bị say thì thân thể khó chịu mấy ngày liền. Nương nương nọ cho là rượu của Thấm gia có vấn đề, toàn cáo trạng với Hoàng thượng, hủy bỏ tư cách thương gia tiền cống của chúng ta. May mà lúc ấy con gái của một nha dịch của huyện nha lại đang hầu hạ vị nương nương nọ trong hoàng cung. Cô ấy biết chuyện này liền nhờ người nói với cha mình. Cha cô ấy lại nói cho Mai đại nhân, Mai đại nhân nói cho nhị tẩu, nhị tẩu liền nói cho đệ biết. Sau khi chúng đệ thương lượng, nhất trí rằng tốn chút bạc là chuyện nhỏ, địa vị thương gia tiền cống cho triều đình mới là chuyện lớn. Hồi đó, khi xảy ra chuyện này, biểu muội Băng Nhi mới qua đời, tâm tình Lão phu nhân không tốt, không ai dám nói chuyện này cho người biết. Về sau, thời gian qua đi, tình hình cũng theo đó mà biến chuyển, chuyện này được giải quyết xong xuôi thì không nhắc lại với Lão phu nhân nữa”.

Tôi nghe Thẩm Tề nói xong, trầm tư một lúc, hỏi: “Việc này đến bây giờ đâu thể coi là thời gian qua đi, tình hình cũng theo đó mà biến chuyển. Bởi vì mỗi tháng vẫn cần chi một vạn lượng bạc, không phải sao?”.

Thẩm Tề vẫn cười nói: “Ban đầu đồng ý rằng mỗi tháng sẽ cung cấp cho cô nương kia một vạn lượng bạc trong suốt một năm. Đến tháng Tư năm nay vừa tròn một năm. Chuyện này coi như đã qua rồi. Đại tẩu, sức khỏe của Lão phu nhân không được tốt, theo đệ thấy, vẫn nên chớ để kinh động đến lão nhân gia người mới phải. Tuy nói rằng Thẩm gia ta khi không mất đi mười hai vạn lượng bạc, nhưng cuối cùng thì việc làm ăn hưng thịnh. Giữ được non xanh, lo gì không có củi đốt?”.

Tôi chỉ cười không ừ hừ gì cả, Thẩm Tề nói thêm mấy câu nửa rồi cáo từ rồi đi.

Lời Thẩm Tề nói có thể là thật có thể là giả. Có quả chuyện này hay không, mấu chốt vẫn là ở tôi. Mặc dù tôi là người đối xử với hết thảy đều lạnh nhạt, thế nhưng xử lý khoản mục là trách nhiệm của tôi, tôi há lại trở mặt nhìn bạc hao mòn vô ích chẳng màng?

Trước tiên tôi để Tiêu Tiểu và Minh Nguyệt Hân Nhi đi thăm hỏi nha dịch huyện nha, xem con gái nhà ai làm việc trong cung. Sau khi hỏi thăm, quả nhiên biết có một người tên là Tiêu Nhĩ, con gái làm cung nữ trong cung, hầu hạ Hiền phi Quách nương nương.

Vị Quách nương nương này là người tài năng hiền đức, nổi tiếng khắp cả nước. Xem ra nàng không hề giống với loại người ham tiền bạc bên ngoài. Vì thế, tôi đặc biệt phái Tiêu Tiểu và Minh Nguyệt Hân Nhi lên kinh thành một chuyến, hỏi Tiết vương gia về tính tình của vị Quách nương nương này.

Tiêu Tiểu và Minh Nguyệt Hân Nhi đi thẳng một mạch bảy ngày vẫn chưa thấy về, tôi không khỏi có phần bận lòng. Từ Duy huyện đến kinh thành cùng lắm cũng chỉ một nghìn dặm, cưỡi khoái mã xuất hành, hai ngày đã đủ đi về một lần, nếu đi chậm, thì bốn năm ngày cũng nên về rồi. Trong lòng tôi càng nghĩ càng thấy không ổn, chẳng lẽ Tiêu Tiểu và Minh Nguyệt Hân Nhi bị chuyện khác làm cho chậm trễ ư? Theo lý thuyết, Minh Nguyệt Hân Nhi tuy ham chơi, nhưng Tiêu Tiểu là người có chừng có mực.

Sáng sớm ngày thứ tám, tôi rốt cuộc không ngồi yên được nữa, gọi Bằng Ngưng, cử cô bé men theo con đường cái để tìm tung tích của Tiêu Tiểu và Minh Nguyệt Hân Nhi. Tôi vừa mới dặn dò, Bằng Ngưng còn chưa kịp xuất môn, đã có người đến đập cửa phòng tôi âm âm. Tôi mở cửa nhìn ra, là hai cụ già tôi hoàn toàn không quen biết, mái tóc hoa râm, có một người đi hơi tập tễnh.

Thấy tôi, người thấp hơn một chút kêu lên: “Thiếu phu nhân, rốt cục em vẫn còn sống để quay về gặp cô!”. Tôi nghe thấy giọng nói ấy mà bàng hoàng cả lòng, đó không phải Minh Nguyệt Hân Nhi thì là ai? Người đi lại hơi tập tễnh kia đương nhiên là Tiêu Tiểu.

Tôi lấy ghế cho hai người ngồi xuống. Minh Nguyệt Hân Nhi và Tiêu Tiểu giật mớ râu tóc bạc phơ trên mặt trên đầu xuống, hiện ra dung mạo nguyên sơ của bọn họ. Tiêu Tiểu xắn ống quần, trên bắp chân ỷ có quần băng, máu còn chảy ra bên ngoài. Ống quần cũng bị nhuộm đỏ màu máu.

Tôi sai Bằng Ngưng lấy thuốc rịt cho Tiêu Tiểu, vội hỏi bọn họ rốt cục đã xảy ra chuyện gì. Lúc này Minh Nguyệt Hân Nhi mới kể cho tôi nghe một lượt những chuyện xảy ra dọc đường.

Con bé và Tiêu Tiểu vừa ra khỏi thành thì bị người khác theo dõi. May mà Tiêu Tiểu thông minh, chẳng mấy chốc đã thoát khỏi sự đeo bám của kẻ kia. Đến phủ Vương gia, vất vả lắm mới gặp được Tiết vương gia, hỏi thăm Tiết vương gia về tính tình của Quách Hiền phi. Tiết vương gia không đánh giá gì về nhân phẩm của Quách Hiền phi, nhưng lại tiết lộ một tin tức, đó là vị Hiền phi nương nương này quý trọng dung mạo, nào giờ chưa từng uống rượu. Nếu như vậy, những lời Thẩm Tề nói toàn bộ đều không phải là sự thật.

Tiêu Tiểu và Minh Nguyệt Hân Nhi biết được tin tức quan trọng này, lập tức từ biệt Tiết vương gia, ra roi thúc ngựa, dự tính về gấp nói cho tôi biết. Ai dè bọn họ vừa ra khỏi kinh thành đã lại bị kẻ khác theo dõi. Kẻ theo dõi lần này rõ ràng là inh hơn kẻ lần trước rất nhiều. Giữa đường bọn chúng chặn Tiêu Tiểu và Minh Nguyệt Hân Nhi lại trên con đường hoang vắng, ép buộc Tiêu Tiểu và Minh Nguyệt Hân Nhi từ nay về sau phải cao chạy xa bay, không được trở về Duy huyện, bằng không sẽ khiến hai người bọn họ chết không có chỗ chôn. Tiêu Tiểu nhận lấy ngân phiếu của bọn chúng, vờ như ưng bụng, đưa Minh Nguyệt Hân Nhi đi theo hướng ngược lại. Đi hơn nửa ngày, cảm thấy đã thoát khỏi những kẻ đó, Tiêu Tiểu liền dẫn Minh Nguyệt Hân Nhi vòng trở về. Nào ngờ đám người kia vẫn đang theo dõi bọn họ, thấy hai người đi lộn lại, toan giết người diệt khẩu. Giữa lúc hỗn chiến, chân Tiêu Tiểu bị chém phải. May mà hai người

chạy nhanh, lăn xuống một sườn dốc không quá cao, lăn thẳng vào trong bụi cỏ rậm dưới khe núi mới có thể tránh được những kẻ theo dõi đó.

Tiêu Tiểu và Minh Nguyệt Hân Nhi núp trong khe núi hai ngày hai đêm. Cũng may Minh Nguyệt Hân Nhi tìm được một ít thảo dược đắp lên chân cho Tiêu Tiểu, chân của y mới không bị mưng mủ.

Ngày thứ ba, hai người từ dưới khe núi trèo lên, tìm được một gia đình nông dân, nghỉ ngơi hai ngày, cho gia đình nông dân kia chút bạc, nhờ bọn họ thuê giúp một cỗ xe ngựa. Tiêu Tiểu và Minh Nguyệt Hân Nhi lại đặc biệt hóa trang thành hai cụ già râu tóc bạc phơ, lúc này mới đi vào Duy huyện, chạy về phường rượu Thảm gia.

69. Q.3 - Chương 9: Chuyện Cũ Chỉ Rước Sầu

Nghe xong lời Minh Nguyệt Hân Nhi và Tiêu Tiểu kể, tôi trầm ngâm không nói không rằng. Chuyện của hai người Tiêu Tiểu lên kinh thành tìm hiểu tin tức, tôi cũng không nói cho bất cứ ai. Người của Thảm Tề sao có thể biết được.

Tôi đang suy xét thì bỗng liếc mắt nhìn Băng Ngưng. Tôi vốn định để hai người Băng Ngưng và Tiêu Tiểu làm việc này, chỉ tiếc mấy hôm trước vừa đúng lúc Băng Ngưng bị ốm. Tôi nghĩ đến đây, trong lòng chợt giật thót một cái: Băng Ngưng vốn cũng biết việc này. Có lẽ nào...?

Tôi lập tức bác bỏ ý nghĩ của bản thân. Xưa kia Băng Ngưng được Băng Nhi nhốt về giữa đường, lòng dạ cô bé vốn chỉ có mình Băng Nhi. Mà sau khi Băng Nhi chết, cô bé theo tôi, lòng dạ cũng chỉ có một mình tôi. Tôi tín nhiệm cô bé như tín nhiệm Băng Nhi. Nhiều khi thấy cô bé, tôi tựa như thấy Băng Nhi, trong lòng cũng có chỗ nương náu.

Nếu không phải do những người bên cạnh tôi tiết lộ việc này, hiển nhiên là có người một mực theo dõi điều tra tôi mấy hôm nay. Đường nhiên, người làm những chuyện đó không phải Mai Nhiêu Phi mà là Thảm Tề. Có lẽ bọn họ muốn giấu giếm bí mật, không ngại giết chết Minh Nguyệt Hân Nhi và Tiêu Tiểu để diệt khẩu, trong bụng tôi, hàn ý chợt lan tràn vô biên vô tận.

Tôi nói: “Tiêu Tiểu, Minh Nguyệt Hân Nhi, hai người lui xuống nghỉ ngơi trước đi. Ta sẽ thay Tiêu Tiểu xin nghỉ với Trần thúc. Nhưng Tiêu Tiểu luôn dùng bộ dạng của Sở Thiên Khoát để gặp người ta, hiện giờ hóa trang trước đi mới được. Băng Ngưng muối muối, phiền muối đi mua một ít đồ dùng hóa trang đến đây”. Băng Ngưng đồng ý, bèn đi ra ngoài.

Tiêu Tiểu nhìn chăm chú vào bóng lưng của Băng Ngưng, nhìn không chớp mắt, hồi lâu sau mới pha trò nói: “Băng Ngưng muối muối mà cao hơn một chút, nhìn vào bóng lưng kia, thật ra rất giống một người trong đám truy sát chúng ta”.

Minh Nguyệt Hân Nhi nắm tay lại hươ lên trước mặt Tiêu Tiểu, nói: “Huynh nói bấy cái gì thế? Nếu còn tiếp tục thù địch về tỷ muội tốt của muội, cẩn thận muội không tha cho huynh đâu”. Tiêu Tiểu vội cười làm lành xin tha.

Hai người bọn họ đang trêu đùa ầm ĩ thì bỗng nhiên có người đến gõ cửa phòng tôi. Tôi tưởng Trần thúc hoặc Khánh thúc có khoản mục nào cần bàn giao, liền nói vọng qua cánh cửa: “Là Trần thúc hay Khánh thúc? Chỗ tôi đang có khách, phiền thúc một lát nữa hãy đến”.

“Đại tẩu, là đệ. Làm phiền tẩu mở cửa ra”. Ngoài cửa phòng truyền đến giọng nói của Thảm Tề. Tôi biến sắc, vội nói: “Là tam thúc à? Chỗ ta đang có khách, phiền thúc một lát nữa hãy đến”.

“Vậy sao, đệ đặc biệt đến vì khách của đại tẩu mà”. Thảm Tề vừa nói vừa đẩy cửa ra. Tiêu Tiểu đang muốn trốn đi đã không còn kịp nữa rồi.

Thấy Tiêu Tiểu, trên mặt Thảm Tề khẽ nở nụ cười, nói: “Đệ nghe đồn rằng, Tiêu Tiểu ngày xưa thông dâm với Liễu Vũ Tương bị nhốt rọ lợn không những không chết mà còn trà trộn vào phường rượu Thảm gia ta làm việc. Đệ chỉ cho rằng là tin vớ vẩn thôi. Nào ngờ lại là sự thật. Đại tẩu vốn đã biết chuyện từ trước, lại giấu mà không báo, tẩu nói xem, nếu Lão phu nhân biết được sẽ xử lý thế nào?”.

Về mặt tôi hồ hững, đáp: “Đương nhiên ta sẽ bẩm báo chuyện này cho Lão phu nhân, không nhọc đến tam thúc quan tâm. Nhưng không biết tin tức của tam thúc từ đâu tới mà nhanh thế? Tiêu Tiểu vừa mới bước chân vào đây, tam thúc đã theo bèn gót phía sau, quả thật là thần thông quảng đại”.

Về mặt Thẩm Tề cũng không chút thay đổi, hần nói: “Tất cả chỉ là vừa khéo mà thôi”.

Lúc này, Tiêu Tiểu đã chỉ vào Thẩm Tề, cao giọng nói: “Họ Thẩm kia, người tưởng rằng Tiêu Tiểu ta vẫn là kẻ nuôi ong mặc người chém giết ngày xưa à? Chỉ bởi vì ta không quen nhìn người ỷ thế hiếp người, thả ong mật ra đốt người, người liền ghi hận trong lòng, vu vạ cho ta và Đại thiếu phu nhân của Thẩm gia thông dâm. Ta may mắn không chết, không tìm người báo thù đã là may rồi, người còn muốn thế nào?”.

Thẩm Tề nói: “Tiêu Tiểu, ta không hiểu người đang nói gì cả. Trước khi biết người và Liễu Vũ Tương thông dâm, ta cũng chưa từng gặp người. Nếu người muốn vu oan miệt thị, tính hơi bị nhầm rồi”.

Hai người bọn họ đang tranh chấp thì bất thành lĩnh Băng Ngưng đẩy cửa tiến vào, nói: “Thiếu phu nhân, tẩu nhờ muội đi mua đồ hóa trang cho Tiêu Tiểu, muội đã mua đủ rồi đây”. Cô bé nói đến đây mới liếc mắt thấy Thẩm Tề, liền im bật không nói nữa.

Mỗi nghi ngờ hầu như biến mất không còn dấu vết trong lòng tôi lại bắt đầu dâng lên, sao Thẩm Tề lại biết Tiêu Tiểu ở chỗ tôi? Chẳng lẽ tất cả những chuyện này thật sự chỉ là trùng hợp thôi sao? Nếu trùng hợp, chẳng phải cũng là quá trùng hợp à?

Không chờ tôi nghĩ nhiều, Thẩm Tề đã nói với tôi trước: “Đại tẩu, tẩu cũng biết tam đệ từ xưa đến nay là người dễ nói chuyện nhất. Đệ có một đề nghị, không biết ý đại tẩu thế nào?”.

Tôi mỉm cười, thản nhiên nói: “Thúc nói đi”.

Thẩm Tề đáp: “Làm người không tránh khỏi có lúc hồ đồ. Chuyện Liễu Vũ Tương vốn đã qua lâu như thế, đệ thật sự không muốn can thiệp vào nữa. Về phần vị huynh đệ Sở Thiên Khoát này rất cục là ai, đối với đệ mà nói cũng không có gì quan trọng. Một khi đã như vậy, chi bằng cả đệ và đại tẩu đều cùng hồ đồ một lần. Ý của đại tẩu ra sao?”.

Tôi cười một tiếng, nói: “Núi xanh che chẳngặng, chảy cả về đằng Đông (1). Ta hết sức đồng tình với ý tưởng của tam thúc. Chỉ là có một số chuyện ta không thể tự quyết định được”. Thẩm Tề nghe tôi nói thế, sắt mặt lại, nói: “Đã là như thế, đệ sẽ không quấy rầy đại tẩu nữa. Sáng sớm ngày mai chúng ta gặp nhau ở chỗ Lão phu nhân vậy”. Tôi cười đáp: “Bất cứ khi nào cũng kính cần đợi chờ”. Thẩm Tề phẩy tay áo, xoay người bỏ đi.

(1) Trích hai câu thơ trong bài Bồ tát man - Thư Giang Tây Tào Khẩu bích của tác giả Tân Khí Tật.

Minh Nguyệt Hân Nhi vỗ tay nói: “Thiếu phu nhân, cô thật là bản lĩnh. Có thể làm một người cả ngày mặt không chút thay đổi tức đến như thế, Minh Nguyệt Hân Nhi em quả thật bội phục cô rồi”.

Tôi lắc đầu nói: “Minh Nguyệt Hân Nhi, em chớ vội đắc ý. Bây giờ việc này có chút khó xử lý”.

Minh Nguyệt Hân Nhi hỏi: “Vì sao? Vừa nãy cô và Tam công tử nói gì mà bí hiểm thế? Em nghe chẳng hiểu câu nào”.

Tôi đáp: “Y bảo chúng ta coi như chuyện mười hai vạn lượng bạc kia chưa từng xảy ra”.

“Y điên à?”. Minh Nguyệt Hân Nhi có phần cường điệu kêu lên: “Thiếu phu nhân, cô không đồng ý đấy chứ?”.

Tôi thở dài nói: “Ta chưa đồng ý. Thế nhưng y lại lợi dụng điểm yếu để uy hiếp ta, nếu ta không đồng ý, y sẽ nói chuyện Sở Thiên Khoát là Tiêu Tiểu cho Lão phu nhân”.

“Y muốn nói thì cứ để cho y nói. Việc này cũng chẳng có gì to tát hết. Trong lòng Lão phu nhân cũng biết, người Tiêu Tiểu thích là Minh Nguyệt Hân Nhi em, thật tình chẳng liên quan gì đến Đại thiếu phu nhân. Hơn nữa, Tiêu Tiểu là huynh đệ của Tiết vương gia, Lão phu nhân có thể làm gì huynh ấy?”. Minh Nguyệt Hân Nhi không đồng ý nói.

Lời con bé có một câu thật sự nói ra được suy nghĩ của tôi. Đó chính là “Tiêu Tiểu là huynh đệ của Tiết vương gia, Lão phu nhân có thể làm gì huynh ấy”. Tiêu Tiểu đã có Tiết vương gia làm chỗ dựa, Lão phu nhân hẳn sẽ không làm khó cho y.

Ban ngày thì bận rộn ở phường rượu, buổi tối tôi trở về Thẩm gia. Bệnh tình của Thẩm Hồng đã khởi sắc nhiều, nhưng cả người vẫn ngơ ngẩn ngẩn, nhớ mãi không quên được Liễu Vũ Tương.

Trong lòng tôi vẫn còn nhớ chuyện mùa thu năm ngoái, vì tôi, chàng không tiếc đoạn tuyệt với Thẩm gia, muốn dứt tôi trốn đi. Hiện giờ thấy chàng thế này, trái tim tôi trong thoáng chốc lạnh nhạt đi nhiều lắm. Tôi biết dù mình có làm gì đi chăng nữa, cũng thua xa Liễu Vũ Tương.

Hầu hạ Thẩm Hồng nằm ngủ xong, một mình tôi trở về phòng. Thời tiết tháng Năm vẫn còn se lạnh. Ánh nến chập chờn chiếu chiếc bóng của tôi lên vách tường, thân đơn bóng chiếc, trong dạ tôi cảm thấy thê lương không sao tả xiết.

Ánh trăng rất đẹp. Trời thanh vắng quầng trăng yên ả. Ánh trăng như vậy vốn thực thích hợp đi dạo trong vườn, nhưng từ dạo năm ngoái, sau khi suýt bị người ta bóp cổ chết trong rừng trúc, tôi rất ít khi một mình ra ngoài. Trong đại viện Thẩm gia to bự này, rốt cục cất giấu những thứ gì, không ai biết cả.

Tôi giở sách ra đọc một lúc. Ánh đèn có phần tối đi, tôi bèn mở ống đèn, lấy bác ra, dùng thoa cài tóc gảy vài cái, đặt về một lần nữa, đèn mới sáng thêm nhiều. Lúc này, bên ngoài tí tách mưa rơi. “Đèn thanh tỏa bóng người chớm ngủ, ngoài song mưa tạt chẳng ấm lòng (2)”. Tôi đang đọc bài Giang Thành Tử của Tô Đông Pha hoài niệm thê tử Vương Phát đã mất, chỉ cảm thấy cõi lòng tê tái.

(2) Trích từ bài thơ trong bài Táng hoa từ của Lâm Đại Ngọc thuộc hồi 27 tác phẩm Hồng Lâu Mộng của tác giả Tào Tuyết Cần.

Đúng lúc này có người gõ cửa phòng. Tôi mở cửa ra nhìn, là Bảo Bảo.

Dưới ánh đèn sáng rọi, tôi thấy mắt cô bé đỏ hoe, hình như đã khóc, quần áo trên người cũng ẩm ướt hơn phân nửa. Trên tay cô bé đang bưng một bát cháo cải ngạnh (3) nóng hổi. Tôi vội để cô bé bước vào, nói: “Bảo Bảo, đã trễ thế này, sao em còn chưa ngủ? Còn bưng cháo đến cho ta ăn, hiếm ai có lòng như em”.

(3) Tên gọi ba loại cải cuống cứng gồm củ cải, cải canh và cải trắng.

Bảo Bảo cười cười, nhưng nụ cười lại rất khó coi, dường như muốn khóc vậy. Tôi thấy thế, trong lòng nhất thời có chút khó chịu, hỏi: “Bảo Bảo, rốt cục em sao thế? Đáng vẻ sao lại thế này?”.

Bảo Bảo gượng cười lắc đầu, đáp: “Thiếu phu nhân, em không sao hết. Chỉ là nghe nói ca ca em bị bệnh, lòng dạ nhất thời khó chịu một chút thôi”.

Tôi rất ít khi thấy Bảo Bảo kể về chuyện nhà, hiện giờ nghe cô bé nói trong nhà còn có một ca ca, hết sức ngạc nhiên, hỏi: “Bảo Bảo, trong nhà em còn một ca ca? Sao trước kia chưa bao giờ nghe em nhắc đến?”.

Bảo Bảo gật đầu nói: “Lúc em mới hai ba tuổi thì mất mẹ, đến khi năm tuổi cha lại qua đời. Trong nhà chỉ còn em và một ca ca lớn hơn mười một tuổi. Ca ca nuôi em khôn lớn, đối xử với em tốt lắm. Năm em được mười tuổi, ca ca lấy tẩu tẩu, tẩu tẩu là người có tâm địa độc ác, tẩu ấy gạt ca ca, bán em làm thiếp ột lão già hơn sáu mươi tuổi. Nửa đêm em trèo tường ra, trốn về nhà. Lão già kia tìm đến tận cửa, tẩu tẩu vừa đánh vừa mắng em, ca ca cũng không dám tiếp tục đón nhận em nữa, mặc cho em bị lão già kia kéo đi. Đáng tiếc lão già kia số mệnh không tốt, hôm lão ta lôi em về thì bị trúng gió mà chết. Em lại lén chạy về nhà với ca ca. Những ngày sau đó, tẩu tẩu mắng mỏ đánh đập em tàn tệ, nhưng ca ca không dám hé răng lấy một câu. Hai năm sau, tẩu tẩu lại bán em đi một lần nữa để làm con dâu nuôi từ bé ột gia đình nọ. Em sống ở gia đình đó chưa được nửa năm thì nhà đó làm ăn thất bát, gia cảnh suy đồi, lại bán em cho Thẩm gia làm nha hoàn. Lúc em mới bắt đầu vào Thẩm gia, Cúc ma ma động một tí là đánh mắng em, bọn nha hoàn lớn hơn cũng bắt nạt em. Mãi đến khi em theo Băng Nhi tiểu thư thì mới sống yên lành”. Bảo Bảo kể về quá khứ của mình, nói đến chỗ xúc động, nước mắt chảy mãi không ngừng.

Mỗi người đều có nỗi sầu, muốn giấu mà lại giấu đầu hở đuôi.

70. Q.3 - Chương 10: Trừ Phi Minh Đường Lâm

Tôi thật sự không biết phải an ủi Bảo Bảo thế nào mới phải, đành hỏi: “Bảo Bảo, hiện giờ thì sao? Em và ca ca có còn qua lại nữa không?”.

Bảo Bảo gật đầu đáp: “Có. Năm kia Băng Nhi tiểu thư biết chuyện của em thì khuyên em quay về xem sao”.

Trong lòng tôi cũng được an ủi phần nào, tuy rằng Băng Nhi không còn nữa, nhưng mỗi người đều vẫn đang nhớ đến cô. Tôi hỏi: “Đến bây giờ, ca ca và tẩu tẩu em đối xử với em tốt hơn nhiều rồi chứ”.

Về mặt Bảo Bảo nhất thời có phần ảm đạm. Cô bé trả lời: “Ca ca vẫn đối xử với em rất tốt. Chỉ là hồi đầu năm nay, ca ca của em chẳng may bị ngã gãy chân, tẩu tẩu chán ghét ca ca em vô dụng, lại không chịu được khổ, liền ép ca ca viết một bức hưu thư rồi bỏ đi. Hiện giờ ca ca chỉ sống có một mình”.

Tôi thở dài, hỏi: “Bảo Bảo, chân của ca ca em giờ thế nào rồi?”. Bảo Bảo gục gặc đầu, nói: “Đa tạ Thiếu phu nhân, đã tốt hơn rồi, nhưng mà hơi khập khiễng”.

Hai người chúng tôi đang nói chuyện thì Bảo Bảo nhắc: “Thiếu phu nhân, bát cháo cải ngạnh này sắp nguội rồi, cô mau ăn đi đã”. Tôi gật gù đầu, nói: “Bảo Bảo, em đúng là một người có lòng. Nếu ai có thể lấy nữ tử như em làm thê tử, nhất định là chuyện may mắn bằng trời vậy”. Tôi vừa khen Bảo Bảo vừa bưng bát cháo lên. Đang lúc chuẩn bị uống, tôi vô tình bỗng thoáng thấy vẻ mặt của Bảo Bảo, là thấp thỏm bất an. Từ lúc tôi tiếp xúc với cô bé đến giờ, cô bé làm chuyện gì cũng đều là một nữ tử vô cùng thuần phục, bây giờ, vì sao lại có biểu cảm như thế?

Cũng chính vì nẩy lòng nghi ngờ, nên tôi hơi dừng lại một chút. Đúng lúc này, Bảo Bảo như hạ quyết tâm, đột nhiên giơ tay lên, hất bát cháo trên tay tôi rớt xuống đất. Gần như cửa phòng tôi cũng đồng thời bị đẩy ra, Băng Ngưng tiến vào. Cô bé vừa lao vào trong vừa kêu to: “Có độc! Là Hạc Đỉnh Hồng! Không được uống!”.

Tôi Nghe Băng Ngưng nói xong, ngẩng đầu lên nhìn Bảo Bảo, sắc mặt cô bé cũng tái nhợt đi. Băng Ngưng nhìn cảnh tượng trong phòng, nhất thời cũng không nói nên lời.

Trong phòng im lặng một cách khác thường, chỉ nghe tiếng những giọt mưa ngoài cửa sổ rơi xuống mặt lá chuối, phát ra âm thanh bồm bộp.

Suy nghĩ của tôi chậm rãi trở về. Trong lòng tôi đã nghĩ khá cẩn thận tất cả sự việc.

Giọng nói của tôi không mang theo bất cứ tình cảm nào, lạnh nhạt vang lên: “Băng Ngưng, trước tiên đóng cửa phòng lại”. Băng Ngưng đưa mắt nhìn tôi, chần chừ chốc lát, rồi theo lời đóng cửa lại.

Tôi nói: “Bảo Bảo, Băng Ngưng, hai đứa ngồi cả xuống đây”. Bảo Bảo nhìn những mảnh vỡ và chỗ cháo đổ trên đất, chậm rãi đến, ngồi xuống cạnh tôi. Băng ngưng cũng âm thầm ngồi lại gần.

Tôi nhẹ nhàng nói: “Hiện giờ hai đứa các em hẳn có rất nhiều chuyện muốn nói với ta, phải không?”.

Ánh đèn leo lét. Bảo Bảo cúi đầu không nói không rằng, Băng ngưng có phần bứt rứt nói: “Cửu Dung tẩu tẩu...”, rồi không nói tiếp nữa.

Tôi khẽ cười bảo: “Nếu hai đứa các em không chịu nói, ta hỏi hai đứa, được chứ?”. Bảo Bảo và Băng Ngưng liếc mắt nhìn nhau, cuối cùng chậm chạp gật đầu.

Tôi nói: “Bảo Bảo, nếu không phải có nguyên nhân đặc biệt, em tuyệt đối sẽ không hạ độc ta, phải không? Hơn nữa loại thuốc độc này là Hạc Đỉnh Hồng vô phương cứu chữa”. Bảo Bảo do dự, cuối cùng chậm chạp gật đầu. Nước mắt cô bé giọt vắn giọt dài rơi xuống. Tôi giúi một cái khăn vào tay cô bé. Cô bé vừa khóc vừa nức nở nói: “Thiếu phu nhân, thật ra em cũng không muốn. Nếu hỏi em người em không muốn làm tổn thương trên đời này nhất là ai, người đó chắc chắn là cô. Băng Nhi tiểu thư đối đãi với em ân trọng như núi, cô cũng không bạc đãi em, em thật sự không muốn làm tổn thương cô”.

Tôi kéo tay Bảo Bảo, nói: “Bảo Bảo, ta biết. Đương nhiên là em không muốn làm tổn thương ta, bằng không, lúc cuối cùng em đã không hất đổ bát cháo trong tay ta. Thế nhưng, rốt cục đã xảy ra chuyện gì,

em nói cho ta biết, không chừng ta sẽ giúp được em thì sao? Ta nghĩ, nhất định chuyện này có liên quan đến người thân của em rồi”.

Bảo Bảo liên tục gật đầu, khóc ròng nói: “Thiếu phu nhân, là Nhị thiếu phu nhân. Nhị thiếu phu nhân phái người gọi em đến, nói cho em biết rằng bọn họ đã bắt giữ ca ca em, nếu đêm nay em không thể hại chết cô thì sẽ giết chết ca ca em. Nhị thiếu phu nhân đưa cho em một lọ Hạc Đỉnh Hồng, bảo em bỏ độc vào trong bát của cô. Nhưng mà... nhưng mà em nghĩ đến việc Thiếu phu nhân đối xử tốt với em, thật sự không đành lòng hại chết Thiếu phu nhân”.

Lời Bảo Bảo nói quả nhiên không khác những gì tôi suy đoán là bao. Chỉ khác là tôi vốn nghĩ người bắt ca ca của Bảo Bảo để uy hiếp là Thẩm Tề, nào ngờ người đó lại là Mai Nhiêu Phi. Nói như vậy, mười hai vạn lượng bạc thật sự có dính dáng đến Mai Nhiêu Phi. Sáng sớm Thẩm Tề uy hiếp tôi, có thể đều chỉ vì muốn gỡ tội cho Mai Nhiêu Phi mà thôi. Nói cho cùng, hiện tại Mai Nhiêu Phi mới là người nổi sát tâm chứ không phải Thẩm Tề. Nhưng Mai Nhiêu Phi tuyệt đối không ngờ rằng, tình cảm giữa Bảo Bảo và tôi khác với những người khác, kết quả là cô bé vẫn không vì ca ca mình mà hại chết tôi.

Điều Bảo Bảo biết ắt chỉ có bấy nhiêu. Người tiếp theo tôi nên hỏi là Băng Ngưng. Giữa lúc đó, Băng Ngưng đột nhiên xông vào phòng tôi, nói cho tôi biết trong cháo có độc, cô bé còn biết tên loại độc đó là gì, đây chắc chắn không phải là tình cờ gì hết, mà Băng Ngưng đã biết chuyện này từ trước.

Chỉ có điều tôi thật sự không nghĩ ra, Băng Ngưng là muội muội Băng Nhi thu nhặt giữa đường, cô bé cũng không phải loại người hám tiền hám của, vì sao lại cùng đường với những kẻ như Mai Nhiêu Phi. Tôi ngó chòng chọc vào Băng Ngưng, không nói một lời, Băng Ngưng bị tôi ngó đến mức mất tự nhiên, một lúc lâu sau mới chậm rãi nói: “Cửu Dung tẩu tẩu, tẩu muốn biết gì thì cứ hỏi đi”.

Tôi hỏi: “Băng Ngưng, từ lúc nào muội đã cùng với đám Mai Nhiêu Phi đó...”, tôi vốn muốn nói “cấu kết”, nhưng cảm thấy chữ này thật sự rất khó nghe, bèn nuốt xuống.

Băng Ngưng thấp giọng: “Là từ tháng Sáu năm ngoái”. Mưa ngoài cửa sổ lớn dần lên. Trong phòng cũng lạnh hơn một chút. Tôi tìm mấy tấm áo, đưa cho Băng Ngưng và Bảo Bảo khoác thêm.

Giờ tôi mới hỏi tiếp: “Băng Ngưng, muội nói vậy làm ta nhớ ra một việc. Tháng Sáu năm ngoái, có một buổi tối, ta đi vào rừng trúc ở khóa viện thì gặp phải một người xem muốn bóp chết ta. Tiếp đó, muội liền mang kiếm đến, cứu ta một mạng. Ta nhớ khi đó muội nói với ta rằng, Băng Nhi báo mộng bảo muội đến cứu ta, giờ nghĩ lại, chỉ sợ không phải là thế”.

Băng Ngưng gật đầu, đáp: “Ừm”.

Tôi hồ hững nói: “Vậy là phải rồi. Ta vốn không tin vào quỷ thần, những lời muội nói lúc đó, nếu đổi lại là người khác, ta chắc chắn sẽ không tin. Nhưng tình cảm giữa muội và Băng Nhi rất tốt, tính tình lại lương thiện chính trực, lúc đó ta mới nửa tin nửa ngờ, hiện giờ xem ra có lẽ muội vốn đã biết trước có người muốn hại chết ta, nhưng không đành lòng thấy ta chết nên xuất hiện cứu ta, phải không? Băng Ngưng, kẻ lúc trước muốn giết ta là ai?”.

Băng Ngưng cúi đầu, nhỏ giọng đáp: “Muội không thể nói”.

Tôi nói: “Băng Ngưng, muội hãy cứ nói đi. Đến lúc tối trước mặt Lão phu nhân, muội có muốn bênh kẻ đó cũng không bênh được. Nếu hiện giờ muội nói ra, biết đâu ta còn có thể nghĩ cách giúp muội”.

Băng Ngưng mở to hai mắt, hỏi: “Cửu Dung tẩu tẩu, tẩu thật sự chịu giúp muội bảo vệ người đó ư?”. Tôi trả lời: “Còn phải xem kẻ đó có đáng để muội bênh vực không đã”.

Băng Ngưng lưỡng lự một lúc, nói: “Là Cúc ma ma”. Đáp án của Băng Ngưng quả thực nằm ngoài dự liệu của tôi. Tôi vốn cho là phu thê Thẩm Tề, cho dù là Thẩm Phúc, tôi còn bất giác thấy kỳ lạ, nhưng tại sao lại là Cúc ma ma chứ? Tuy tôi từng đánh Cúc ma ma hai lần, song cũng không có thâm thù đại hận gì với bà ta. Vì sao bà ta phải dẫn tôi vào chỗ chết? Huống chi, tôi vốn nghĩ rằng, là Thẩm Tề hoặc Thẩm Phúc dùng tình yêu dụ dỗ Băng Ngưng, Băng Ngưng còn nhỏ tuổi, mới biết đến mùi tình ái, không chịu nổi sự hấp dẫn nên mới năm lần bảy lượt giúp bọn họ làm việc, ai ngờ người cô bé bao che lại là Cúc ma ma, tôi nhất thời có phần ngơ ngàng.

Băng Ngưng nói: “Cửu Dung tẩu tẩu, thật ra... thật ra Cúc ma ma là mẹ ruột muội”. Nghe Băng Ngưng nói thế, tôi và Bảo Bảo lập tức đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Băng Ngưng nói tiếp: “Đây là sự thật. Cửu Dung tẩu tẩu, tẩu cũng từng nhìn thấy miếng phỉ thúy muội đeo trên cổ”, Băng Ngưng vừa nói vừa tháo miếng ngọc phỉ thúy đeo trên cổ ra, đặt xuống mặt bàn. Miếng phỉ thúy kia có dạng nửa trái tim, trong suốt long lanh, được làn thủ công tỉ mỉ, không phải thứ nhà thường dân có thể có được. Tôi cầm lên nhìn kỹ, trên mặt có khắc tám chữ Khải rất nhỏ “Không bỏ không rời, tuổi thơ còn mãi (1)”, được khắc hết sức tinh tế tỉ mỉ.

(1) Túc “Bất ly bất khí, phương linh vĩnh kế”. Là tám chữ khắc trên chiếc chìa khóa vàng của Tiết Bảo Thoa - một nhân vật trong tác phẩm Hồng Lô Mộng của tác giả Tào Tuyết Cần.

Băng Ngưng thấy tôi mê mẩn ngắm soi, cũng không quấy rầy, một hồi sau mới lên tiếng: “Cửu Dung tẩu tẩu, tẩu thấy chữ trên miếng phỉ thúy này chưa? ‘Không bỏ không rời, thanh xuân hoài mãi’. Trong tay Cúc ma ma còn một miếng phỉ thúy khác, ghép với miếng phỉ thúy này của muội là có thể hợp thành một cặp, trên mặt cũng có khắc tám chữ ‘Chớ mất chớ quên, tuổi tiên khỏe mãi (2)’, hai miếng phỉ thúy này đặt cùng nhau vừa khít thành hình trái tim. Cửu Dung tẩu tẩu, tẩu nói xem, thứ này có thể làm giả không?”

(2) Túc “Mạc thất mạc vọng, tiên thọ hằng xương”. Là tám chữ khắc trên viên ngọc của Giả Bảo Ngọc - một nhân vật trong tác phẩm Hồng Lô Mộng của tác giả Tào Tuyết Cần.

Tôi nghĩ một lát, nếu đúng như Băng Ngưng nói thì đương nhiên là không thể làm giả được, nhưng trong thiên hạ thực sự có chuyện trùng hợp nhường ấy sao? Tôi hỏi: “Băng Ngưng muội muội, Cúc ma ma nhận ra muội thế nào vậy?”

Băng Ngưng chậm rãi hồi tưởng lại: “Là vào đầu tháng Sáu năm ngoái, Cúc ma ma thấy miếng phỉ thúy muội đeo trên cổ liền hỏi muội mượn xem. Muội cũng không ngại gì nhiều, liền theo ý bà tháo xuống cho bà xem. Nào ngờ bà vừa xem xong, liền lấy một miếng khác đang giữ uội xem, còn nói muội là con gái ruột của bà. Bà nói, năm xưa bà từng có tình cảm với một người đưa đồ ăn đến Thẩm gia, mang thai sinh ra muội. Sau đó, Lão phu nhân phùng phùng nổi giận, liền sai người ném muội đi. Tuy trong lòng Cúc ma ma vô cùng không muốn, nhưng không còn cách nào khác, đành đeo miếng phỉ thúy này lên cổ muội, hy vọng một ngày nào đó có thể nhận lại con”.

Tôi nghĩ ngợi, tiếp tục hỏi: “Vậy Cúc ma ma giải thích thế nào về thanh bội kiếm muội mang bên người?”. Băng Ngưng đáp: “Cái này thì Cúc ma ma không rõ lắm. Bà bảo, có thể là sau khi muội bị ném đi thì được ai đó hảo tâm nhận nuôi khôn lớn. Thanh bội kiếm này do bọn họ tặng uội. Sau này, muội chẳng may gặp nạn, liền xa lìa người nhận nuôi muội, mãi đến khi được Băng Nhi tỷ tỷ đưa về”.

Tôi nghe những lời Băng Ngưng nói, biết với tính tình của cô, những lời này tất nhiên là nói thật. Nhưng đối với nghi án Cúc ma ma nhận là mẹ ruột của cô, tôi vẫn luôn cảm thấy thật là kỳ ảo. Song Băng Ngưng thì hiển nhiên tin tưởng. Lúc cô bé nhắc đến Cúc ma ma, nét mặt vụt trở nên cực kỳ ôn hòa. Người con gái như vậy, trôi dạt bốn phương, không nơi nương tựa, thật sự rất cần đến sự quan tâm của người khác. Băng không, cô bé có tinh thần chính nghĩa mãnh liệt như thế cũng sẽ không tùy tiện để Cúc ma ma sắp đặt.

Cảm xúc của Bảo Bảo đã khôi phục lại nhiều, cô bé nói: “Em cũng ở Thẩm gia lâu lắm rồi, chưa từng nghe nói chuyện Cúc ma ma sinh con. Hơn nữa, Băng Ngưng, nếu Cúc ma ma là mẹ ruột của cô, năm đó vứt bỏ cô cũng chỉ là bất đắc dĩ, hiện giờ vì sao còn không nhận lại cô?”.

Băng Ngưng nói: “Bà nói, bây giờ còn chưa đến lúc, sợ sau khi Lão phu nhân biết lại giận lây sang ta, đuổi ta ra khỏi Thẩm gia. Bà bảo chờ đến khi thời cơ chín muồi, bà sẽ nói rõ việc này với Lão phu nhân, đến lúc đó, mẹ con ta có thể nhận lại nhau rồi”. Lúc Băng Ngưng nói những lời này, hết sức phần chấn.

Tôi bình tĩnh hỏi han: “Băng Ngưng, hôm nay người gọi Thẩm Tề đến, vạch trần thân phận của Tiêu Tiểu cũng là muội phải không?”.

Băng Ngưng gật đầu đáp: “Cúc ma ma nói số bạc này có liên quan tới Nhị công tử và Nhị thiếu phu nhân. Năm xưa Nhị công tử và Nhị phu nhân có ân huệ lớn lao với bà. Bà thà lấy cái chết đền đáp, nên hôm nay lúc Cửu Dung tẩu tẩu nhờ muội ra ngoài mua đồ, muội sợ việc này sẽ liên lụy đến Nhị công tử và Nhị thiếu phu nhân, bèn nói chuyện của Tiêu Tiểu cho Tam công tử”.

Ánh mắt của tôi có phần sắc bén, nhìn chăm chăm vào Băng Ngưng, nói: “Nếu nói vậy, năm ngoài Cúc ma ma muốn bóp chết ta, cũng bởi vì ta đã phát hiện ra bí mật của Mai Nhiêu Phi?”.

Băng Ngưng đáp lời: “Là thế này, Cửu Dung tẩu tẩu. Lúc ấy Mai Nhiêu Phi đang bái tế Vũ Tương tẩu tẩu và Tiêu Tiểu, không khéo bị tẩu phát hiện. Lúc ấy Cúc ma ma đứng cách đó không xa, bà thấy tẩu đã tìm ra bí mật của Nhị thiếu phu nhân, liền muốn giết người diệt khẩu”.

“Nhưng vì sao Mai Nhiêu Phi lại bố trí hương án bài vị bái tế Vũ Tương tỷ tỷ và Tiêu Tiểu giữa đêm hôm khuya khoắt như thế? Có lẽ nào chuyện Vũ Tương tỷ tỷ và Tiêu Tiểu thông dâm cũng do đám Mai Nhiêu Phi vu oan?”.

“Muội cũng không rõ lắm, Cửu Dung tẩu tẩu, những chuyện muội biết chỉ có vậy mà thôi”. Băng Ngưng có phần xấu hổ nói.

Tôi nhìn Băng Ngưng: “Băng Ngưng muội muội, trừ những việc này, muội còn giúp Cúc ma ma làm những chuyện gì nữa. Muội kể từng việc cho ta biết đi”.

71. Q.3 - Chương 11: Đến Sao Thì Đi Vậy

“Là Vương Càn Nhất của sông bạc Tam bảo phải không?”.

Băng Ngưng nghe tôi hỏi vậy, tròn tròn hai mắt hỏi lại: “Cửu Dung tẩu tẩu, sao tẩu biết được? Chẳng lẽ tẩu đã biết trước à?”.

Tôi lắc đầu, nói: “Lúc ấy ta chỉ hoài nghi đôi chút thôi. Trong thành Duy huyện luôn yên ổn, cũng không có giang hồ cao thủ gì có thể vô hình dưng ám tiễn giết người giữa đám đông như thế, mà sau đó lại không bị phát hiện, an toàn rút lui. Ta nghĩ mãi, thật sự chỉ có mình muội. Nhưng từ đầu chí cuối, ta đều không tin muội sẽ làm chuyện như vậy, giờ nghĩ lại, đúng là thế thật”.

Băng Ngưng có phần lúng túng gật đầu, nói: “Là Cúc ma ma bảo muội làm thế. Bà nói nếu muội không làm như vậy, Nhị công tử và Nhị thiếu phu nhân nhất định sẽ gặp nguy hiểm”. Trong đầu tôi lúc này bỗng sáng như gương, thì ra ngày xưa cha tôi không dưng bị người của sông bạc Tam Bảo bắt, ngay sau đó dẫn tôi đến, tất cả chẳng qua là muốn dẫn dụ Thẩm Hồng đến mà thôi. Nếu Thẩm Hồng đi tức là lựa chọn ở bên tôi, hôn sự với Đỗ Linh Nhược phần lớn sẽ thất bại. Như thế, đương nhiên Lão phu nhân sẽ thất vọng cực điểm đối với Thẩm Hồng, đến lúc đó, gia nghiệp của Thẩm gia sẽ rơi vào tay nhị công tử. Thảo nào lúc Vương Càn Nhất sắp chết vẫn một mực nói: “Là...là...”. Thì ra gã vốn muốn vạch trần kẻ đứng sau lưng thao túng sự việc kia, đáng tiếc gã còn chưa nói hết thì đã vong mạng.

Vừa nghĩ đến bấy nhiêu chuyện như thế đều có mưu tính cả, tôi chỉ cảm thấy trán rùng rùng mồ hôi lạnh. Cuộc sống của Thẩm gia bề ngoài thì êm ả, hóa ra lại chẳng khác nào sống giữa nơi sóng to gió lớn.

Nhưng tôi không tài nào nghĩ ra vì sao Cúc ma ma phải liều chết để giúp phu thê Thẩm Phúc. Song có một điều tôi đã hiểu rõ, đó chính là: Cúc ma ma không phải mẹ ruột của Băng Ngưng. Chuyện này có trùng hợp hay không tạm thời không bàn đến, nhưng nói tóm lại, trên thế gian này tuyệt đối không có người mẹ ruột nào lại sai con gái mình đi giết người phóng hỏa, làm những việc tội ác tày trời. Cúc ma ma không chỉ sai Băng Ngưng đi làm nhiều việc xấu như thế mà còn bảo cô bé đi giết người diệt khẩu, đây tuyệt đối không phải hành động của một người mẹ ruột. Huống hồ, tám chữ khắc trên miếng phỉ thúy của Băng Ngưng là “Không bỏ không rời, tuổi thơ hoài mãi”, theo Băng Ngưng nói thì miếng ngọc phỉ thúy của Cúc ma ma có khắc “Chớ mất chớ quên, tuổi tiên khỏe mãi”. Từ những chữ khắc trên hai miếng phỉ thúy, có thể thấy rằng, hai miếng phỉ thúy này giống một đôi tình nhân hơn, chứ không phải là hai mẹ con. Và lại, phỉ thúy trong suốt quý giá như thế, chắc chắn một hạ nhân như Cúc ma ma không thể có được. Mà theo lời bà ta nói, người bà ta tư thông năm đó cũng chỉ là một người đưa đồ ăn cho Thẩm gia, càng không có khả năng có được phỉ thúy vô giá này.

Trong lòng tôi đã thông suốt, nhưng lại không thể nói thẳng với Băng Ngưng. Giờ này khắc này, Băng Ngưng đã coi Cúc ma ma như mẹ ruột của mình, dù tôi có nói gì đi nữa, cô bé cũng sẽ không tin. Kỳ thực có đôi lúc, cũng chẳng phải thật sự không tin, chỉ là một khi trong lòng đã cho là thế, liền tìm đủ mọi loại

lý do để bắt mình không tin. Bằng Ngưng cô độc, từng lưu lạc chốn giang hồ, đương nhiên trong lòng rất khao khát có một người mẹ.

Mưa đêm dần ngớt. Bảo Bảo và Bằng Ngưng đều không nói một lời, cúi thấp đầu, ngơ ngẩn ngẩn nhìn chăm chú ánh đèn. Ánh đèn có hơi tối đi, tôi khều bắc thêm một lần nữa. Tôi hiểu được tâm tình của Bảo Bảo và Bằng Ngưng lúc này, trong tâm khảm của hai cô bé đều có người để liều chết bênh vực và hết lòng lo lắng.

Trời đã tờ mờ sáng, tôi cúi đầu nói: “Hôm nay chen nhau ngủ hết ở chỗ ta một đêm đi. Có chuyện gì để sáng mai rồi nói”.

Ba người nằm trên giường tôi dĩ nhiên có hơi chật chội một chút. Bảo Bảo cứ nhúu mày, không ngừng thở vắn than dài. Cuối cùng, cô bé có chút âu lo nói: “Thiếu phu nhân, giờ sắp sáng rồi, em lo cho ca ca em...”. Tôi vỗ bả vai cô bé, dèm chăn kỹ lại, nói: “Ngủ đi, ta đảm bảo với em sẽ không xảy ra chuyện gì đâu”. Bảo Bảo ra sức gật đầu trên gối, nói: “Thiếu phu nhân, cô nói gì em cũng tin”. Có lẽ vì đã quá mệt mỏi, lại thêm bị kinh sợ, chẳng bao lâu sau, Bảo Bảo đã ngủ rất say.

Bằng Ngưng nhẹ nhàng hỏi: “Cửu Dung tẩu tẩu, trong lòng tẩu có còn trách cứ muội không? Có lẽ nào tẩu sẽ không tha thứ uị không?”.

Tôi mỉm cười đáp: “Không đâu. Sau cùng muội vẫn chưa từng hại ta, không phải sao? Người khác muốn giết ta, muội thấy vậy, cũng năm lần bảy lượt cứu ta mà”.

Giọng nói của Bằng Ngưng lúc này mới vững vàng chút ít, cô bé lại có phần phân vân hỏi: “Cửu Dung tẩu tẩu, đến lúc hừng đông, có phải tẩu sẽ báo cáo toàn bộ chuyện này cho Lão phu nhân không?”.

“Ừ”, tôi đáp lời: “Muội lo cho Cúc ma ma à?”.

Bằng Ngưng cũng trả lời: “Cửu Dung tẩu tẩu, chuyện Cúc ma ma hại tẩu, tẩu có thể không nói với Lão phu nhân không?”.

Sau một lúc lâu không nói không rằng, Bằng Ngưng hỏi dồn, tôi mới lên tiếng: “Bằng Ngưng muội muội, hôm nay ta đã từng nói với Thẩm Tề, ”núi xanh che chẳng đặng, chảy cả về đằng Đông“. Có một số chân tướng của sự việc, không phải chúng ta muốn che giấu là có thể che giấu được. Có lẽ lúc chân tướng rõ ràng, thực sự không phải là điều muội tưởng tượng thì sao? Muội ngủ ngon đi. Có chuyện gì ngày mai hẵng nói”.

Bằng Ngưng thấy tôi trước sau không chịu đồng ý tha cho Cúc ma ma, đành phải thở dài. Chẳng bao lâu sau cũng ngủ thật say. Tôi mãi mà không ngủ được, trong đầu cân nhắc mức độ nặng nhẹ của sự việc. Dù gì chuyện mười hai vạn lượng bạc này cũng liên lụy rất nhiều người. Một khi đã bóc trần ra hết, chỉ e dính dáng đến không ít người bên cạnh Lão phu nhân. Nếu là như vậy, Lão phu nhân có thể chịu đựng được không? Nhưng nếu không tố giác, chẳng lẽ cứ mặc cho những kẻ đó tiếp tục vậy hay sao...

Tôi thật sự nghĩ đến phát mệt, nhẹ nhàng trở mình, khoác thêm áo ngoài, đi ra khỏi cửa.

Sắc trời đã sáng bạch, không biết mưa tạnh từ lúc nào. Hoa và cây cối trong vườn tỏa ra phong thái hoàn toàn khác nhau sau khi được mưa phùn tưới tắm.

Tôi đang cảm thấy vui tươi khoan khoái thì từ phía xa lắc, chợt nghe thấy tiếng Minh Nguyệt Hân Nhi gọi. Con bé vừa gọi vừa chạy đến bên tôi, hờn giận nói: “Thiếu phu nhân, sao còn sớm thế này mà cô đã dậy rồi? Nhìn mắt cô sưng húp lên kìa, không chịu nghỉ ngơi cho khỏe gì cả. Cô tưởng mình là con nít à? Lúc nào cũng để người khác nhắc, đúng là không biết xấu hổ”.

Tôi cười cười, nơi nào nha đầu này xuất hiện đều khiến người ta cảm thấy có một cơn gió mát thư thái mơn man phả vào mặt.

Minh Nguyệt Hân Nhi nhìn tôi mấy lần, nói :“Thiếu phu nhân, chỉ sợ trong lòng cô có tâm sự thôi. Mỗi lần cô có tâm sự, sắc mặt luôn như thế này”.

Tôi không để ý đến con bé, chỉ hỏi: “Chân Tiêu Tiểu khá hơn nhiều chưa?”.

Minh Nguyệt Hân Nhi bĩu môi: “Còn không phải vẫn vậy sao? Nếu muốn khỏi hẳn, e cũng phải mười ngày nửa tháng nữa”.

72. Q.3 - Chương 12: Mây Rẽ Thấy Trăng Thanh (1)

Lòng tôi đầy áy náy, nói: “Minh Nguyệt Hân Nhi, thật sự là chuyện lần này do ta làm liên lụy đến hai người. Nếu ta không cử hai người lên kinh thành, hai người sẽ không gặp nguy hiểm, Tiêu Tiểu cũng sẽ không bị thương”.

Minh Nguyệt Hân Nhi liếc xéo tôi hai cái, chép chép miệng bảo: “Thiếu phu nhân, cô đừng nói đến mấy chuyện đó nữa. Rốt cục trong lòng cô có tâm sự gì, chớ ngại nói ra cho em nghe một chút. Minh Nguyệt Hân Nhi em thông minh lanh lợi như vậy, nói không chừng có thể giúp cô thì sao?”.

Tôi lắc đầu. Minh Nguyệt Hân Nhi giậm chân bảo: “Thiếu phu nhân, nếu cô không nói thì tức là cô không coi em như người nhà. Xem như Minh Nguyệt Hân Nhi em nhìn nhầm cô rồi, hừ!”.

Tôi vẫn không nói gì. Nhưng Minh Nguyệt Hân Nhi lại nhảy bèn, con bé nói: “Thiếu phu nhân, chẳng lẽ cô không lo lắng vì không biết có nên nói cho Lão phu nhân chuyện mười hai vạn lượng bạc kia không à?”. Tôi gật đầu.

Minh Nguyệt Hân Nhi nghĩ một lát, đoạn lên tiếng: “Thiếu phu nhân, em chỉ là một tiểu nha đầu, không thể quyết định việc gì giúp cô cả. Cô cân nhắc chuyện này, đương nhiên là vì phải suy nghĩ cho người trên kẻ dưới của Thẩm gia. Có điều, em kể cho cô một câu chuyện. Câu chuyện này em nghe người khác kể hồi còn bé thôi”.

Tôi có chút tò mò nhìn Minh Nguyệt Hân Nhi. Minh Nguyệt Hân Nhi kể: “Nghe nói trước kia có một bé gái, cô bé lớn lên trong một gia đình hết sức nghèo khó. Lúc ăn Tết, hầy tỷ tỷ nhà người khác có áo mới, dây cột tóc mới, trong lòng cô bé hết sức khó chịu. Vì thế, cha của cô bé mới nói với cô bé rằng: “Con gái, chờ cha kiếm được tiền, cha cũng sẽ mua cho con”. Cô bé biết cha mình chỉ nói vật mà thôi, chứ vốn cũng chẳng mua nổi, nên cô bé im lặng. Có một hôm, cô bé thừa dịp nhà vị tỷ tỷ không có ai, bèn chạy đến đó ăn trộm xiêm áo của tỷ tỷ ấy. Thiếu phu nhân, cô đoán xem sau đó thế nào?”.

Tôi cười đáp: “Đương nhiên là cô bé đó sẽ mặc áo vào, khoe rằng bản thân mình cũng có đồ mới”.

“Sai rồi!”. Minh Nguyệt Hân Nhi ra sức lắc đầu: “Mới đầu em cũng nghĩ thế, nhưng người kể câu chuyện này nói cho em biết nào có phải như vậy. Cô bé kia trộm được xiêm áo, xé thành từng mảnh từng mảnh rách bươm, sau đó ném xuống cống ngầm. Cha cô bé thấy thế, trong bụng cảm thấy vô cùng xấu hổ vì không mua được cho con gái mình tấm áo, nên cũng không nói năng gì. Đợi đến khi cô bé này lớn lên, cô ta làm thiếu phu nhân của một gia đình giàu có. Cô ta sinh ra đã có sẵn mỹ mạo xinh xắn, trong lòng hết sức tự phụ. Có một lần, một công tử nhà phú hộ đưa theo vị hôn thê đến gia đình này chúc thọ người chủ. Vị công tử nhà phú hộ kia phong lưu phóng khoáng, phong thái nhẹ nhàng, nhưng nhan sắc vị hôn thê của chàng thì chỉ thường thường bậc trung. Song vị công tử ấy vẫn đối xử rất tốt với vị hôn thê của mình, mặc cho cô gái giờ đã làm vợ người kia bày ra tư thế dung nhan nào đi nữa, chàng vẫn không buồn liếc mắt một cái. Cô ta vì đổ kỵ nên đã vạch ra một kế sách ác độc, hại chết vị hôn thê của chàng”.

Minh Nguyệt Hân Nhi nói xong, nhìn tôi chăm chú không buồn chớp mắt.

Tôi cười nói: “Minh Nguyệt Hân Nhi, câu chuyện của em đúng là rất thú vị. Nhưng ta thật sự không hiểu, em muốn nói gì với ta?”.

Minh Nguyệt Hân Nhi xem chừng muốn kêu ầm lên: “Thiếu phu nhân! Điều em muốn nói rất đơn giản, đó chính là nếu không trừng trị những tội ác nho nhỏ, như vậy thì người phạm sai lầm sẽ ngày càng táo tợn, làm ra càng nhiều chuyện sai lầm. Minh Nguyệt Hân Nhi em không hiểu đạo lý lớn lao, câu chuyện em kể cũng chẳng ra gì. Nhưng Thiếu phu nhân, chẳng lẽ cô không cảm nhận được điều gì trong này sao? Người con gái sau cùng giết người kia, lúc mới bắt đầu, trong lòng nghĩ rằng, miễn là ta không có được, thì người khác cũng đừng hòng có được, cho nên mới trộm quần áo của tỷ tỷ nọ rồi xé rách ném đi, để tỷ tỷ và cô ta không có y phục như nhau. Cũng bởi vì cha cô ta thấy cắn rứt trong lòng nên mới không mắng cô ta. Vì thế, đến khi lớn lên, bởi vì vị công tử kia không buồn liếc mắt đến cô ta, nhưng lại đối xử với vị hôn thê rất tốt, trong lòng cô ta lại nghĩ, nếu ta đã không có được, thì người khác cũng đừng mong có được, thế nên mới dùng cách ác độc để hại chết vị hôn thê của công tử đó. Thiếu phu nhân, cô ngẫm thử xem, nếu ngay lúc ban đầu cha cô ta dạy dỗ cô ta luôn, về sau này, cô ta sao có thể lâm vào bước đường như vậy? Đây gọi là cái gì tiểu cái gì đại ấy nhỉ”.

Tôi nói: “Tiểu ác bất trừng, đại ác bất giới”.

Minh Nguyệt Hân Nhi giậm chân reo lên: “Đúng thế đấy. Thiếu phu nhân, trong lòng cô cũng rõ rồi đấy. Hiện giờ cô tựa như người cha trong câu chuyện đó, còn người tham ngân lượng thì giống như cô bé kia. Nếu hiện giờ cô phớt lờ đi, chờ tới lúc lỗi lầm nhỏ biến thành tội ác lớn, có muốn xen vào thì cũng đã muộn rồi”.

Tôi thở dài, lời Minh Nguyệt Hân Nhi nói quả thật hết sức chí lý. Toàn bộ sự việc phát triển đến ngày hôm nay, đã không còn là chuyện nhỏ nữa. Nếu tôi vẫn vờ không thấy, không có phản ứng, thì không biết đám người Mai Nhiêu Phi còn dám làm ra những chuyện gì nữa. “Tiểu ác bất trừng, đại ác bất giới”, nếu từ đầu Lão phu nhân hiểu được điều này, có lẽ Liễu Vũ Tương cũng sẽ không bị kẻ khác hãm hại, Lạc Lạc đương nhiên sẽ không nghĩ đến báo thù, cũng sẽ không vì thế mà hại chết Băng Nhi. Chuyện xấu luôn nối tiếp, nếu có thể sửa đổi tận gốc mới là tốt nhất.

Tôi nhìn Minh Nguyệt Hân Nhi chăm chú, nói rành rọt từng chữ: “Minh Nguyệt Hân Nhi, cảm ơn em hôm nay đã cho ta nhiều ý kiến đến vậy, cuối cùng ta đã nghĩ ra phải làm thế nào rồi”.

Minh Nguyệt Hân Nhi thẹn đỏ mặt, nói: “Thiếu phu nhân, cô nghĩ thông là được rồi. Em chỉ thông minh nhanh nhẹn một chút thôi, thật ra cũng có cho cô được ý kiến nào đâu”.

Qua thêm một chốc nữa, vầng dương mới hú chậm rãi xuất hiện trong ánh ban mai. Cả đại viện Thẩm gia đều đắm mình trong ánh sáng mặt trời buổi sớm.

Tôi bảo Minh Nguyệt Hân Nhi đánh thức Bảo Bảo và Băng Ngưng, sau khi rửa mặt chải đầu thì theo tôi đến gặp Lão phu nhân.

Lúc đi vào chính đường vẫn còn khá sớm. Lão phu nhân đang ngồi đó ăn điểm tâm. Bệnh tình của bà đã khá lên nhiều, mỗi buổi sáng bà đều dậy sớm luyện tập Ngũ Cầm hí (1).

(1) Ngũ Cầm hí là cách bắt chước động tác của năm loài thú là Hổ, Hươu, Gấu, Vượn, Chim do thầy thuốc Hoa Đà đời Hậu Hán sáng chế để bảo vệ sức khỏe cùng trị bệnh hầu giúp con người sống được lâu. Tập bài tập này để mọi động tác đều phối hợp uyển chuyển giữa lục phủ, ngũ tạng với toàn thể cơ năng trong thân xác con người một cách thật nhịp nhàng, để khí huyết lưu thông nơi các đường kinh mạch được hiệu quả, nên có thể khỏi bệnh và sống lâu.

Lão phu nhân hỏi: “Dung Nhi, sao hôm nay con đến sớm thế? Đã ăn gì chưa?”. Tôi lắc đầu thưa: “Vẫn chưa ăn ạ”.

Lão phu nhân nói: “A Thanh, người đi múc thêm ít cháo, tiện thể bưng mấy món thức ăn Giang Chiết người khác tặng ta đến cho Thiếu phu nhân và Băng Ngưng tiểu thư dùng”. A Thanh đáp lời lui xuống.

Thấy chúng tôi, sắc mặt Cúc ma ma nhất thời xám ngắt. Bà ta nói: “Lão phu nhân, nô tỳ cũng đi giúp đỡ”. Nói xong, liền muốn chuẩn đi, chắc là đi báo tin cho đám Mai Nhiêu Phi.

Không đợi Lão phu nhân lên tiếng, tôi đã nói: “Cúc ma ma, chuyện hôm nay ta muốn bẩm báo với Lão phu nhân có liên quan đến bà rất nhiều, vẫn làm phiền bà chờ ở đây chút đã”.

73. Q.3 - Chương 13: Mây Rẽ Thấy Trăng Thanh (2)

Lão phu nhân thấy sắc mặt tôi khác so với ngày thường lập tức hỏi: “Dung Nhi, hôm nay con đến chỗ ta có chuyện gì không?”.

Tôi gật đầu, thưa: “Vâng, Lão phu nhân, chuyện này có liên quan đến Cúc ma ma rất nhiều, vẫn phải phiền Cúc ma ma chờ ở đây chốc lát”.

Lão phu nhân nghe tôi nói vậy, một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Cũng được, Cúc ma ma, nếu Dung Nhi đã nói thế, người đừng ngại chờ ở đây”. Cúc ma ma đành phải đáp “Dạ” mà sắc mặt biến thành màu gan lợn.

Bầu không khí trong chính đường nhất thời có phần trang nghiêm. Nhưng suy cho cùng Lão phu nhân vẫn là người đã trải cảnh đời. Bà vẫn nói những câu tán gẫu, không kể rốt cục tôi đã xảy ra chuyện gì, bà cũng không hỏi đến.

Cứ như vậy ăn hết điểm tâm với Lão phu nhân, lại nói chuyện phiếm thêm hồi nữa, phu thê Thẩm Tề, phu thê Thẩm Phúc mới lần lượt vãn an Lão phu nhân. Lão phu nhân nói: “Mấy đứa các con tạm thời chờ chút đã. Dung nhi bảo có chuyện muốn nói”, sắc mặt phu thê Thẩm Tề và Mai Nhiêu Phi lập tức trở nên khó coi ngang với Cúc ma ma.

“Lão phu nhân”, tôi đứng dậy, đi đến trước mặt Lão phu nhân, đưa sổ sách đã chuẩn bị xong từ trước vào tay bà, nói: “Mọi người xem qua khoản mục trong này một chút”. Lão phu nhân nhận lấy, lật xem từng tờ từng tờ một. Giở xem không bao lâu, ánh mắt bà trong thoáng chốc trở nên sắc bén khác thường, bà quát hỏi: “Thế này rốt cục là sao? Phi Nhi, từ khi nào mà phường rượu Thẩm gia có khoản chi này? Sao ta lại không biết?”.

Về mặt Mai Nhiêu phi bốt phần phóng túng, nói lại với Lão phu nhân một lần nữa những lời Thẩm Tề đã nói với tôi ngày hôm đó.

Sắc mặt Lão phu nhân vẫn hết sức u ám, bà hỏi: “Vậy là lấy số bạc lớn ấy đi để lo lót cho nương nường, nhưng không biết vị nương nường cần lo lót ấy là ai?”.

“Cái đó...” Mai Nhiêu Phi liếc nhìn Thẩm Tề và tôi một cái, nói: “Là Quách Hiền phi do con gái của Tiêu Nhĩ hầu hạ trong cung. Chuyện này, tam đệ và Trần thúc đều biết rõ”.

Khánh thúc và Trần thúc cũng bị gọi đến một cách mau chóng. Lão phu nhân để Mai Nhiêu Phi thuật lại sự tình một lần, hỏi: “Trần thúc, Khánh thúc, có chuyện như thế sao?”.

Trần thúc và Khánh thúc thoáng nhìn nhau, nét mặt hai người đều cực kỳ do dự. Sau cùng, Khánh thúc nhỏ giọng nói: “Chuyện này, chuyện này... vốn là có chuyện như thế”. Khánh thúc nói xong, cúi đầu xuống thật thấp. Tôi thấy vẻ mặt ông như thế, trả lời như thế, biết rằng trong đó có điều khác thường.

Lão phu nhân cũng tràn đầy hoài nghi nhìn Khánh thúc, nói: “Khánh thúc, đây là chuyện liên quan đến mười hai vạn lượng bạc. Mười hai vạn lượng bạc không phải số tiền nhỏ, ông nhất định phải nghĩ rõ ràng rồi hãy nói”.

Về mặt Khánh thú đầy hồ thẹn, nhìn nhìn Lão phu nhân, cuối cùng lại cúi đầu, không nói không rằng. Bất kể là ai cũng thấy tình huống này có sự khác thường.

Lão phu nhân nói: “Khánh thúc, ông cũng ở Thẩm gia mấy chục năm rồi phải không? Thẩm gia đối xử với ông thế nào? Còn ta đối xử với ông thế nào?”. Về mặt Khánh thúc càng thêm xấu hổ, ông quỳ rạp xuống đất, nói: “Xin Lão phu nhân cứu lấy người nhà của tôi! Xin Lão phu nhân cứu lấy người nhà của tôi. Thẩm gia đối với tôi ân trọng như núi, Lão phu nhân cũng không đối xử tệ bạc với tôi, tôi vốn không nên lờn gặt Lão phu nhân. Nhưng mà...”, nói đến đây, Khánh thúc đưa mắt nhìn Thẩm Tề và Mai Nhiêu Phi một cái mới tiếp tục nói: “Nhưng mà người nhà tôi, không biết Nhị thiếu phu nhân và Tam công tử bắt nhốt đâu rồi. Nhị thiếu phu nhân nói với tôi, nếu tôi dám báo chuyện khoản mục này cho Lão phu nhân, vậy thì cả nhà trên dưới già trẻ của tôi sẽ không giữ được mạng”.

Lão phu nhân nghe xong những lời Khánh thúc nói, không khỏi nổi cơn lôi đình, hỏi: “Khánh thúc, ông nói thật hay giả?”.

Khánh thúc dập đầu bôm bốp: “Lão phu nhân, những gì tôi nói đều là sự thật. Nếu người không tin, có thể hỏi Trần thúc. Nhị thiếu phu nhân cũng từng uy hiếp Trần thúc, nói rằng nếu ông ấy nói chuyện này ra sẽ lấy cái mạng già của ông ấy. Trần thúc bảo ông ấy có một thân một mình, Bạng Nhi tiểu thư thì đã mất từ lâu, sống hay chết đều không quan trọng. Nhưng vì ông ấy sợ liên lụy đến người nhà của tôi, nên mới không nói chuyện này ra. Xin Lão phu nhân minh xét chân tơ kẽ tóc, lão nô tuyệt không dám nói dối nửa lời”.

Trần thúc vội lên tiếng: “Lão phu nhân, những lời Khánh thúc nói đều là sự thật. Tôi không sợ người khác uy hiếp, một mình tôi sống hay chết có khác gì. Có cái tôi sợ liên lụy đến cả nhà Khánh thúc trên dưới hơn mười người nên mới không nói chuyện này ra. Hiện giờ Lão phu nhân đã biết, xin hãy cứu lấy người nhà Khánh thúc”.

Lão phu nhân nói: “Hai người các ông đều là người nhà Thẩm gia từ lâu rồi, không có công lao cũng có khổ lao. Hai người đứng lên trước đi đã”. Lão phu nhân lại lạnh lùng nhìn chằm chằm Mai Nhiêu Phi, hỏi: “Phi Nhi, ta vốn cho rằng tính nết người chỉ nóng nảy, không biết đại cục, không biết nói chuyện mà thôi.

Không ngờ người lại có thể làm chuyện hèn hạ đến vậy, có thể dùng người nhà Khánh thúc để uy hiếp ông ấy, người giải thích thế nào?”.

Sắc mặt Mai Nhiêu Phi trở nên trắng bệch, hết sức xấu xí, nàng ta quay đầu lại nhìn Thẩm Tề một cái, chỉ thấy vẻ mặt Thẩm Tề hồ hững, tựa như từ đầu chí cuối, chuyện này chẳng dính dáng gì đến hắn. Mai Nhiêu Phi vội quỳ xuống nói: “Lão phu nhân, xin Lão phu nhân khai ân. Chuyện này vốn không phải như thế, chỉ sợ là Khánh thúc và Trần thúc đã hiểu nhầm ý của con. Con khuyên Trần thúc, bảo ông ấy đừng nói chuyện này với Lão phu nhân, chỉ bởi con thấy sức khỏe Lão phu nhân không tốt, nếu nói ra, sợ Lão phu nhân tiếc bạc lại ảnh hưởng sức khỏe. Về phía Khánh thúc, nào có việc dùng tính mạng người nhà để áp chế ông ấy, tất cả là bịa đặt hết. Quả thực, con có nhờ tam đệ hỗ trợ, đưa toàn bộ người nhà Khánh thúc đến phủ Tế Nam, nhưng đó là vì người nhà Khánh thúc không biết đã ăn phải thứ gì mà ai nấy đều khó chịu vô cùng, tựa như là nhiễm dịch bệnh. Lúc ấy con dẫn theo Mộc Nhan đến nhà Khánh thúc tìm ông ấy, thấy tình hình như thế, đương nhiên là không thể mặc kệ. Con sai Mộc Nhan đi mời Lệnh Hồ đại phu đến, Lệnh Hồ đại phu lại đi chẩn bệnh chưa về. Giữa lúc vạn bất đắc dĩ thì gặp được tam đệ, tam đệ nói đệ ấy biết ở trên tỉnh có một y quán y thuật inh, con bèn phái người đưa cả nhà Khánh thúc lên tỉnh chữa trị. Giờ chắc cũng sắp về rồi. Sau khi chuyện này qua đi, con mới đến tìm Khánh thúc nói chuyện khoản mục, con sợ nói chuyện này ra sẽ làm Khánh thúc cảm thấy nợ con, ảnh hưởng đến phán đoán của ông ấy, thế nên không kể cho ông ấy về chuyện của người nhà, chỉ nói rằng đã đưa người nhà ông ấy lên tỉnh mà thôi. Nhưng không ngờ rằng, con vốn có lòng tốt, chỉ đơn giản là không nói rõ ràng lắm, kết quả ngược lại bị Khánh thúc và Trần thúc hiểu lầm. Lão phu nhân khai ân, chuyện này thật sự do con dẫu không tốt, suy nghĩ mọi chuyện thiếu thỏa đáng. Xin lão phu nhân trừng phạt con dẫu đi”.

74. Q.3 - Chương 14: Mây Rẽ Thấy Trăng Thanh (3)

Lão phu nhân nghe vậy, “ồ” một tiếng, hỏi: “Có chuyện như vậy à? Tề Nhi, có chuyện như vậy không hả?”.

Thẩm Tề cúi đầu nói: “Hồi bẩm Lão phu nhân, đúng là nhị tẩu có nhờ con phái người đưa người nhà Khánh thúc đến y quán của tỉnh thành chữa trị. Đêm hôm qua, con đã cho người lên tỉnh thành đón rồi. Một lúc nữa chắc sẽ về đến nơi”.

Lão phu nhân gật gù đầu nói: “Ừm. Thế thì chờ người nhà Khánh thúc về rồi hỏi một lượt là biết thật giả chuyện này ngay. Phi Nhi, tạm thời không đề cập đến chuyện này nữa, rốt cục đã xảy ra chuyện gì với mười hai vạn lượng bạc kia, người nên nói rõ ràng cho ta biết. Mười hai vạn lượng bạc này quả thực là mang đi để lo lót Quách Hiền phi sao?”.

Mai Nhiêu phi nói: “Mong Lão phu nhân minh giám, đúng là như thế. Sỡ dĩ Phi Nhi làm vậy cũng là vì phương rượu của Thẩm gia ta. Nếu không có bạc thì có thể tiếp tục kiếm, chứ nếu không có danh tiếng thì chẳng có gì hết. Vả lại, Quách Hiền phi thật sự góp lời mấy câu trước mặt Hoàng thượng, nói là vì uống rượu của Thẩm gia chúng ta mà thân thể không thoải mái, rồi Hoàng thượng trách phạt xuống, Thẩm gia ta há có thể đảm đương nổi sao? Tuy thường ngày con dẫu hay tùy hứng làm bậy, nói chuyện cũng không để ý đến việc tha cho người ta, nhưng dù gì cũng xuất thân từ gia đình quyền quý, vẫn phân biệt được tính chất nặng nhẹ phải trái của sự việc. Nếu Lão phu nhân có gì nghi ngờ, có thể hỏi tam đệ. Lúc trước con nghe phong thanh từ chỗ Tiêu Nhi, thương lượng chuyện này với tam đệ, đệ ấy cũng thấy dùng tiền trừ họa là phương pháp duy nhất”.

Lão phu nhân lại đưa mắt nhìn về phía Thẩm Tề, Thẩm Tề vội nói: “Bẩm Lão phu nhân, lúc trước nhị tẩu đích xác có từng hỏi con về chuyện này, con cảm thấy tẩu ấy suy nghĩ cho đại cục của Thẩm gia, lúc đó con cũng rất đồng tình với ý kiến của tẩu ấy”.

Lão phu nhân trầm ngâm một chút, hỏi: “Phi Nhi, nếu thật sự đúng như những lời con nói, ngược lại con chẳng những không có tội mà còn có công. Mười hai vạn lượng bạc đúng là không phải số nhỏ, nhưng theo ta so sánh với danh dự của Thẩm gia, thật sự chỉ là nhỏ nhặt không đáng kể. Con có thể suy nghĩ cho đại cục, quả tình thật hiếm có. Nhưng chuyện này cũng không nên gặt ta. Suy cho cùng, nếu các con xử trí có điều gì sai sót, Thẩm gia vẫn bị liên lụy”.

Sắc mặt Mai Nhiêu Phi thoáng dịu đi, vô cùng thành khẩn nói: “Con dẫu biết sai rồi, sau này con không dám nữa”.

Lão phu nhân gật đầu: “Được rồi, con đứng lên đi. Tuy rằng tự mình làm chủ là không đúng, nhưng lại cứu được thanh danh của Thẩm gia, coi như là lấy công chuộc tội”. Lão phu nhân chuyển ánh mắt về phía tôi, hỏi: “Dung Nhi, ta đã nhờ con quản lý khoản mục, đương nhiên không thể không hỏi ý kiến con về chuyện này được, con thấy sao?”.

Tôi trầm ngâm không lên tiếng, lại có một giọng nói vang lên: “Lão phu nhân, người không nhắc lại chuyện cũ luôn sao? Đây là mười hai vạn lượng bạc đó. Chẳng lẽ người không phải thân tín điều tra rất cục có chuyện này hay không ư?”. Tôi nhìn về phía giọng nói phát ra thì thấy người nói là Minh Nguyệt Hân Nhi. Không biết con bé vào từ lúc nào, hiện giờ đang ra sức nắm chặt tay, nét mặt hết sức khó chịu.

May mà Lão phu nhân cũng không trách cứ gì con bé, chỉ nói: “Chuyện này không cần điều tra. Con gái Tiêu Nhi làm cung nữ trong cung hầu hạ Quách Hiền phi, điều này ta cũng biết. Chúng ta cứ chờ ở đây, chờ người nhà Khánh thúc trở về. Nếu bọn họ quả thật được Phi Nhi cứu, như vậy thì mọi chuyện đều là thật. Một người có tâm địa lương thiện, cho dù làm sai một chút chuyện nhỏ thì cũng sẽ không làm sai chuyện lớn”.

“Nhưng mà, Lão phu nhân...” Khánh thúc tựa hồ muốn nói gì đó, lại bị Lão phu nhân ngăn cản. Bà nói: “Khánh thúc, ông đừng nói gì hết. Ta biết ông lo cho người nhà của ông, đó gọi là quan tâm tất loạn, tâm tình của ông, ta có thể hiểu được. Lúc một người quá mức quan tâm đến việc gì đó, luôn rất khó để đưa ra phán đoán chính xác”. Những lời này của Lão phu nhân thể hiện rõ ràng vì Khánh thúc quá quan tâm đến người nhà nên Mai Nhiêu Phi phải chịu tiếng oan. Khánh thúc đành phải thở dài, lùi sang một bên.

Lúc này, Đỗ Linh Nhược cũng đã tới, nghe những lời Lão phu nhân nói, cô ta lạnh lùng lên tiếng: “Có một vài người ấy à, rõ ràng là lão hồ đồ rồi còn tự cho rằng mình sáng suốt”. Lão phu nhân biến sắc, cố nhịn không lên tiếng.

Cúc ma ma đứng bên cạnh nói: “Thiếu phu nhân, Lão phu nhân không được khỏe, phiền cô nói bớt đi một hai câu. Nếu chọc tức đến sức khỏe Lão phu nhân, cô có gánh nói trách nhiệm không?”.

Đỗ Linh Nhược lạnh lùng “ừ” một tiếng: “Tuy rằng Đỗ Linh Nhược ta không tốt tính, sở trường là chọc tức, nhưng cũng không giống như một số kẻ, vừa đánh trống vừa la làng. Còn nói những câu tựa như chuyện này ta có lý chẳng sợ”. Lời Đỗ Linh Nhược nói khiến khuôn mặt già nua của Cúc ma ma từ xanh chuyển sang đỏ một hồi, cúi đầu không hó hé câu nào.

Lão phu nhân nói: “Được rồi. Các người còn xiêm Thẩm gia ít chuyện à? Mỗi người nói bớt đi cho ta nhờ, ngậm cái miệng lại”. Ngay tức khắc, cả Đỗ Linh Nhược và Cúc ma ma đều không nói năng thêm nữa.

Quả nhiên, chẳng bao lâu sau, có hạ nhân tiến vào gặp Thẩm Tề, nhỏ giọng thì thầm với hắn mấy câu. Thẩm Tề bẩm với Lão phu nhân: “Lão phu nhân, người nhà Khánh thúc đã về rồi, cũng may, bình yên vô sự, nói chung là có sợ nhưng chẳng gặp nguy”.

Lão phu nhân gật gật đầu, bảo: “Vậy thì tốt rồi, đưa tất cả bọn họ vào đi”. Ngay sau đó, thê tử, nhi tử và cả người hầu của Khánh thúc đều được dẫn vào. Bọn họ vội vàng quỳ lạy Lão phu nhân. Lão phu nhân cho thê tử của Khánh thúc ngồi xuống, hỏi: “Khánh tẩu, Nhị thiếu phu nhân nói lúc đến nhà tẩu tìm Khánh thúc, Khánh thúc không có nhà, vừa vặn gặp cảnh cả nhà các người sinh bệnh, con bé nhờ Tam công tử đưa cả nhà lên tỉnh tìm người chữa trị, có đúng như vậy không?”.

Khánh thúc thấy biểu cảm trên mặt thê tử nửa mừng nửa lo. Nghe Lão phu nhân hỏi vậy, ông nói: “Yên Hồng, bà phải nghĩ kỹ rồi hẵng nói, chuyện này thật sự có quan hệ trọng đại”.

Khánh tẩu nói: “Tôi biết rồi. Bẩm Lão phu nhân, hôm trước cả nhà chúng tôi chẳng hiểu ăn phải cái gì mà lẫn ra ốm hết lượt. May là Nhị thiếu phu nhân bắt gặp, cô ấy vốn muốn mời Lệnh Hồ đại phu cho chúng tôi, không may Lệnh Hồ đại phu đi chẩn bệnh chưa về, rong huyện nhất thời không tìm được đại phu nào giỏi. Nhị thiếu phu nhân liền nhờ Tam công tử đưa chúng tôi lên tỉnh tìm đại phu. Nếu lần này chúng tôi không được sự giúp đỡ của Nhị thiếu nhân, thật sự không dám nghĩ hậu quả sẽ như thế nào nữa. Nhị thiếu phu nhân quả là Bô tát sống, là một người tốt. Tôi trở về rồi, nhất định phải cúng một bài vị trường sinh cho cô ấy, phù hộ cô ấy vĩnh viễn bình an”.

Lão phu nhân nghe thế, cũng cười ha ha nói: “Không cần phải vậy đâu. Con bé còn ít tuổi, gì mà cúng bài vị trường sinh chứ, chẳng phải là toan giết con bé ư? Tuy rằng con dâu ta thường ngày mồm năm miệng

mười một chút, nhưng tâm địa thì không xấu”. Lão phu nhân nói với Khánh tẩu xong thì tuyên bố với mọi người: “Chuyện ngày hôm nay dừng lại ở đây, không cần nói gì nữa. Dung Nhi, con quản lý khoản mục, nếu có chỗ nào không đúng, do ai xử lý, con trực tiếp đến hỏi ta là được”. Ngụ ý của những lời này là có chút trách móc tôi chuyện bé xé ra to thái quá.

Trên mặt Mai Nhiêu Phi và Sầm Khê Huyền loáng thoáng nét đắc ý. Thẩm Tề vẫn một mực làm ra vẻ không màng thiết hơn.

Minh Nguyệt Hân Nhi kéo ống tay áo tôi, nhỏ giọng thì thầm: “Thiếu phu nhân, chẳng lẽ cô quên mất câu ”tiểu ác bất trùng, đại ác bất giới” sáng nay cô nói với em rồi sao? Nếu cô thế thật, em sẽ rất thất vọng về cô. Cô mà không chịu nói, em sẽ tự nói chuyện này ra. Tuy rằng Minh Nguyệt Hân Nhi em thấp cổ bé họng, nhưng có một vài người, một vài việc, em nhìn không quen mắt”.

Trong lòng tôi khẽ than: Minh Nguyệt Hân Nhi nói rất đúng. Lãnh Cửu Dung tôi lạnh nhạt nhất, nhưng đó là lý do để tôi bo bo giữ mình sao? Nếu là thế thật, đừng nói Minh Nguyệt Hân Nhi coi thường tôi, đến cả tôi cũng tự coi thường chính mình.

Tôi thở dài, cùng lắm thì lại bị đuổi ra khỏi Thẩm gia thôi. Dù sao cũng không phải là chưa từng bị đuổi.

Lúc này, Lão phu nhân lại nói: “Chuyện này dừng lại ở đây thôi. Ta cũng mệt rồi, mọi người giải tán hết đi”.

“Gượng đã!” Tôi đứng giữa chính đường, cao giọng nói: “Lão phu nhân, con còn việc muốn nói”.

Lão phu nhân có phần không vừa ý liếc mắt nhìn tôi: “Dung Nhi, chẳng phải là việc này đã điều tra xong rồi sao? Con còn việc gì nữa? Hôm nay ta quả thực mệt mỏi rồi, nếu con còn việc khác, để sáng mai hẵng nói”.

Tôi bước lên phía trước một bước, nói: “Lão phu nhân, việc này không thể để đến ngày mai được, nhất định phải nói trong hôm nay. Bởi nó vốn liên lụy đến mạng người”.

“Ồ?”. Lão phu nhân có phần không thể tin được hỏi lại: “Lời này dựa vào đâu mà nói thế?”.

“Lão phu nhân, việc này vốn rất dài dòng. Xin người hãy để con kể tỉ mỉ lại cho người nghe”. Tôi nói xong câu này, Lão phu nhân chưa kịp đáp lời, tôi đã nói tiếp luôn: “Việc này phải nói từ nhị đệ muội và tam thúc. Nhị đệ muội nói rằng mười hai vạn lượng bạc trên sổ sách ghi chép kia đưa cho Quách Hiền phi để lo lót khai thông. Con đặc biệt phái Sở Thiên Khoát và Minh Nguyệt Hân Nhi đến Tiết vương phủ ở kinh thành để hỏi thăm Tiết vương gia thì được biết vị Quách Hiền phi Quách nương nương kia vốn không uống rượu. Sao có thể vì nàng uống rượu của Thẩm gia ta mà cảm thấy thân thể không khỏe, muốn cáo trạng với Hoàng thượng chứ? Chẳng phải chuyện này rất kỳ quặc sao?”.

Thẩm Tề nói: “Bẩm Lão phu nhân, người thường ngày không uống rượu chợt uống rượu vốn là chuyện rất đổi bình thường. Vị Quách Hiền phi nương nương kia, dù quả thật trước giờ không uống rượu, nhưng nếu trong lòng nàng rất vui vẻ hoặc rất buồn bã thì cũng có thể uống một hai chén mà. Càng là người ngày thường không uống rượu, không thích ứng được với rượu thì sau khi uống vào mới cảm thấy thân mình không khỏe. Do đó muốn cáo trạng với Hoàng thượng cũng là chuyện vô cùng hợp tình hợp lý”.

Lão phu nhân gật đầu đồng ý: “Đúng là như vậy”.

Lão phu nhân còn chưa nói gì với tôi, Mai Nhiêu Phi đã lại nói: “Lão phu nhân, đại tẩu kể chuyện này ra, bản thân con cũng có một chuyện, nhưng không biết có nên nói hay không. Nếu muội nói ra, đại tẩu ngàn vạn lần chớ trách tội muội mới được”.

Tôi mỉm cười, trong lòng đã biết Mai Nhiêu Phi muốn nói chuyện gì. Quả nhiên nàng ta lên tiếng: “Lão phu nhân, người có còn nhớ phường rượu của chúng ta có một tửu vĩ công tên là Sở Thiên Khoát không? Thật ra gã chẳng phải người Đông Ngụy, cũng chẳng phải ca ca ruột Băng Ngưng muội muội gì hết, mà chính là cái gã Tiêu Tiểu năm xưa đã thông dâm với Liễu Vũ Tương đóng giả. Chuyện này, đại tẩu và mấy con nha đầu Minh Nguyệt Hân Nhi của tẩu ấy vốn đã tính kể từ trước rồi. Hiện đầu đường xó chợ ở ngoài kia cũng đang lan truyền xôn xao huyền ảo, nhà họ Thẩm chúng ta giờ đã trở thành trò cười cho người khác rồi. Chuyện này, người duy nhất bị gạt chỉ có mình Lão phu nhân thôi”.

Lão phu nhân nghe thế, thân mình chấn động. Trước đó mấy hôm, vừa mới gặp Hoàng Yên Mạch có diện mạo giống hệt Liễu Vũ Tương, trong lòng bà còn chưa nguôi ngoai. Hiện giờ nghe Mai Nhiêu Phi nói vậy, nỗi kinh hoàng nơi nội tâm bà thật sự là khó có thể tưởng tượng. Sau cùng, Lão phu nhân chậm rãi ngoảnh đầu sang phía tôi, ánh mắt hết sức ác liệt: “Dung Nhi! Quỳ xuống! Có chuyện như vậy không?”.

Tôi vội quỳ xuống, thấp giọng thưa: “Bẩm Lão phu nhân, đích xác là có chuyện như vậy”.

Sắc mặt Lão phu nhân trở nên vô cùng lạnh lùng, bà nói: “Dung Nhi, uống công ta tín nhiệm người, giao hết khoản mục của phường rượu Thắm gia cho người, người lại có thể gạt ta chuyện lớn như vậy, còn thông đồng với người ngoài gạt ta. Người nói đi, người giải thích chuyện này thế nào?”.

Từ lúc Minh Nguyệt Hân Nhi nghĩ kế để Tiêu Tiểu vào phường rượu Thắm gia làm tửu vĩ công, tôi đã đoán được sẽ có ngày này, chỉ không ngờ rằng nó lại đến sớm như vậy.

Tôi còn chưa kịp nói gì, Minh Nguyệt Hân Nhi đã quỳ mọp xuống, con bé nói: “Lão phu nhân, chuyện này từ đầu đến cuối đều là chủ ý của con. Là con khẩn cầu Thiếu phu nhân giúp con. Người cũng biết, Thiếu phu nhân thương con nhất, con nói gì cô ấy cũng chịu giúp. Hơn nữa, Lão phu nhân, chuyện lúc trước Tiêu Tiểu trước sau đều bị oan. Huynh ấy nói huynh ấy từng cho ong mật đốt Tam công tử, Tam công tử mang thù, vu vạ huynh ấy và Đại thiếu phu nhân thông dâm. Trước đó, ngay cả mặt mũi Đại thiếu phu nhân thế nào, huynh ấy cũng chưa từng thấy. Người huynh ấy thích là con, dưới gầm trời này ai cũng biết cả”.

Lão phu nhân lạnh lùng nhìn Minh Nguyệt Hân Nhi, nói: “Hay ột con nha đầu giáo quyết! Minh Nguyệt Hân Nhi, người học đâu ra cái thói khua môi múa mép đó?”. Cúc ma ma đứng bên cạnh nói: “Lão phu nhân, nha đầu Minh Nguyệt Hân Nhi kia từ xưa đến nay đều như thế. Theo ý nô tỳ, chỉ bằng cứ đánh một trận rồi đuổi cổ ra ngoài là được, đỡ phải vô cớ sinh sự trong phủ mỗi ngày, làm cả nhà gà bay chó chạy”.

Lão phu nhân chưa quyết định có hay không, tôi đã nói: “Lão phu nhân, tính tình trước kia của Tiêu Tiểu, chúng ta đương nhiên là không rõ, nhưng làm việc chung với y mấy bữa nay tới giờ, con có thể cam đoan, y tuyệt đối không phải người như chúng ta vốn tưởng tượng đâu. Y cũng toàn tâm toàn ý với Minh Nguyệt Hân Nhi, người trên kẻ dưới trong phường rượu cũng đều thích y. Lão phu nhân người cũng biết, lần trước nhị đệ muội nhằm Vương gia thành sơn tặc, Tiêu Tiểu lúc cận kề cái chết vẫn còn nói chuyện nghĩa khí, cảm tâm đồng sinh cộng tử với Tiết vương gia. Người vừa mới nói, một người có tâm địa lương thiện, cho dù làm sai một chuyện nhỏ thì cũng sẽ không làm sai chuyện lớn”.

Lão phu nhân “hừ” một tiếng, không nói không rằng.

Sầm Khê Huyền lại cất giọng: “Đại tẩu, tẩu nói thế là có ý gì? Chuyện giữa Liễu Vũ Tương và Tiêu Tiểu lúc trước có chứng cứ hết sức xác đáng, cả thành đều biết, hiện giờ tẩu lại nói Tiêu Tiểu là người tốt. Chẳng há là Lão phu nhân đã sai ư? Tẩu nói những lời này là muốn nói Lão phu nhân xử oan cho Liễu Vũ Tương và Tiêu Tiểu, giết oan mạng người?”.

Lời Sầm Khê Huyền đều nhằm chĩa mũi dùi về phía khác, tôi nhất thời không biết nói gì cho phải. Lúc này, Đỗ Linh Nhược cười nhạt nói: “Ta đã nghe chuyện Liễu Vũ Tương và Tiêu Tiểu thông dâm rồi. Liễu Vũ Tương là nữ tử ghê gớm thật, chẳng phải xưa kia Thắm Hồng không chịu lấy ta cũng vì cô ta sao? Bản thân ta thật sự muốn gặp để xem Tiêu Tiểu này là hạng người gì, có thể khiến Liễu Vũ Tương ruồng rẫy Thắm Hồng mà thông dâm với gã. Ồ hay, ta nói, ai đó hãy gọi Tiêu Tiểu đến đây cho ta xem nào”. Đỗ Linh Nhược vừa mới thốt lên, Lão phu nhân nghĩ ngợi bèn gật gật đầu, lập tức có người dẫn Tiêu Tiểu đến.

Có lẽ Tiêu Tiểu đã biết chuyện thân phận giả của mình bị vỡ lở từ những người dẫn y đến đây, nên cũng chẳng buồn hóa trang, để lộ ra tướng mạo sẵn có. Y hai mươi bốn, hai mươi lăm tuổi, diện mạo cũng không đẹp lắm, nhưng cũng không coi là xấu, cơ thể vạm vỡ. Trên đường đi tới lộ ra vẻ tùy tiện cầu thả. Nhưng y đi lại hơi tập tễnh, có lẽ là do cái chân bị thương còn chưa lành hẳn.

Đỗ Linh Nhược vừa mới thấy Tiêu Tiểu đã bật cười: “Lúc trước người Liễu Vũ Tương hợp ý là đây sao? Nếu quả thật như thế, Liễu Vũ Tương kia quả tình không tình mắt chút nào”. Cô ta vừa nói vừa dùng khăn che miệng, cười có phần cường điệu.

Tiêu Tiểu trừng mắt nhìn Đỗ Linh Nhược: “Không phải tôi mới chỉ nói lần một lần hai, hồi đó rõ ràng là Thắm Tề vu cáo hãm hại tôi và Đại thiếu phu nhân thôi. Trước đây, tôi còn chưa gặp mặt cô ấy lấy một lần. Hơn nữa, cô ấy tốt hơn Minh Nguyệt Hân Nhi của tôi ở chỗ nào? Lão phu nhân, việc vào phường rượu

Thẩm gia là do tôi và Minh Nguyệt Hân Nhi ngàn cây vạn nhờ Thiếu phu nhân nên cô ấy mới đồng ý. Thiếu phu nhân là người tốt, bà đừng nên nghi oan cho cô ấy. Nếu bà không chịu tin lời tôi nói, cùng lắm thì lại tống tôi vào rọ lợn một lần nữa thôi. Dẫu sao đã chết một lần rồi, cùng lắm thì chết thêm lần nữa”.

Lão phu nhân liếc nhìn Tiêu Tiểu một cái, không nói gì. Lúc bà đang trầm ngâm suy nghĩ, bỗng nhiên có hạ nhân vào báo: “Lão phu nhân, bên ngoài có một người đến, nói là xin được gặp người”.

75. Q.3 - Chương 15: Sự Đời Thường Như Mộng (1)

Lão phu nhân liếc mắt nhìn kẻ hạ nhân một cái, hỏi: “Là ai?”.

Hạ nhân kia trả lời: “Người này... cho đến bây giờ nô tài cũng chưa từng gặp”.

Lão phu nhân quát to: “Đã là người không quen biết, người còn báo cái gì? Không thấy ở đây đang có việc phải xử lý à?”.

Hạ nhân kia nhất thời hết sức lo sợ, nói: “Bẩm Lão phu nhân, nô tài cũng báo ông ta như thế, nhưng ông ta nói có việc gấp muốn gặp Lão phu nhân, còn nói...”, hạ nhân kia nói đến đây, thoáng do dự trong chốc lát.

“Còn nói gì nữa?”, Lão phu nhân lạnh lùng hỏi.

“Còn nói... ông ta có một cô con gái ở trong cung hầu hạ nương nương. Ông ta van lơn muốn gặp Lão phu nhân, còn nói chuyện này có liên quan đến Nhị thiếu phu nhân”, hạ nhân kia nói.

“Ồ?” Lão phu nhân nói: “Chắc đó là Tiêu Nhĩ rồi. Sao ông ta lại đến Thẩm gia nhỉ? Đưa ông ta vào đây”.

“Dạ”. Hạ nhân kia cung kính đáp lời rồi lui xuống. Chẳng bao lâu sau, một người cả chòm râu và lông mày đều xám trắng được dẫn đến. Người kia khoảng chừng bốn mươi năm mươi tuổi, thoát nhìn vai rộng thân cao, cực kỳ cường tráng. Nhưng khuôn mặt lại xám tro, vô cùng tiêu tụy. Có lẽ ông ta chính là Tiêu Nhĩ.

Mai Nhiêu Phi thấy ông ta, mặt lập tức biến sắc. Ngay cả Thẩm Tề có khuôn mặt cứng đờ như khúc gỗ cũng hiện ra thần sắc kinh dị.

Người kia thấy Lão phu nhân, lập tức quỳ xuống, nói: “Xin Lão phu nhân làm chủ cho tôi, xin Lão phu nhân cứu mạng”.

Lão phu nhân nhìn ông ta một cái, hỏi: “Ông là Tiêu Nhĩ à? Ông có một cô con gái hầu hạ Quách Hiền phi nương nương trong hoàng cung phải không?”. Tiêu Nhĩ gật đầu, đáp: “Đúng vậy”.

Lão phu nhân nói: “Người đâu, đem ghế đến đây, mời Tiêu Nhĩ đại nhân ngồi cái đã”. Tiêu Nhĩ vốn chỉ là một nha dịch nhỏ trong huyện nha, Lão phu nhân đối xử với ông ta hết sức khách khí, hiển nhiên là bởi con gái ông ta ở trong cung hầu hạ Quách Hiền phi nương nương.

Tiêu Nhĩ kia thuận theo ngồi xuống, Lão phu nhân giờ mới hỏi: “Tiêu đại nhân, lão thân vừa mới nghe hạ nhân nói ông tìm lão thân có việc gấp, chẳng hay có việc gì?”.

Tiêu Nhĩ ngồi có phần co quắp, thò tay vào ngực áo lần sờ nửa ngày mới lấy ra một tờ ngân phiếu, nói: “Lão phu nhân, tờ ngân phiếu này tôi không cần nữa. Đây là một vạn lượng bạc, tôi trả lại cho Thẩm gia các người. Vạn nhất xảy ra chuyện gì cũng không can hệ gì tới tôi. Đây là toàn bộ số bạc Tiêu thư đã giao cho tôi”. Ông ta làm việc trong nha huyện, nên “Tiêu thư” ông ta nói đương nhiên là Mai Nhiêu Phi.

Ngay lập tức có người cầm tờ ngân phiếu đưa cho Lão phu nhân. Lão phu nhân càng thêm nghi ngờ, hỏi: “Tiêu đại nhân, rốt cục là có chuyện gì xảy ra? Tờ ngân phiếu này chẳng phải Phi Nhi đưa cho ông để khơi thông chỗ Quách Hiền phi Quách nương nương sao?”.

Trán Tiêu Nhĩ túa ra từng tầng mồ hôi, ông ta lấy ống tay áo quạt một cái mới nói: “Lão phu nhân, hoàn toàn không có chuyện khơi thông Quách Hiền phi Quách nương nương gì đó đâu. Là Tiêu thư cho tôi ngân phiếu một vạn lượng dưỡng lão, bảo tôi nói dối giúp cô ấy”.

Lão phu nhân nghe vậy, sắc mặt lập tức thay đổi, nói: “Phi Nhi, có chuyện như vậy sao?”. Bà nhìn chăm chăm vào Mai Nhiêu Phi, khiến Mai Nhiêu Phi không dám ngẩng đầu lên.

Mai Nhiêu Phi nói: “Xin Lão phu nhân minh giám. Những lời Phi Nhi nói đều là sự thật. Chỉ không biết Tiêu Nhĩ vợ được món hời của ai mà chạy đến Thẩm gia vu tội con dâu. Xin Lão phu nhân nhìn rõ mọi chân tơ kẽ tóc, phụ thân con là quan phụ mẫu của Duy huyện, Phi Nhi sao có thể làm ra chuyện như vậy được?”.

Nghe Mai Nhiêu Phi nói thế, Lão phu nhân cũng sinh lòng ngờ hoặc, nhưng bà vẫn ôn tồn hỏi Tiêu Nhĩ: “Tiêu đại nhân, chuyện này ông có nhầm lẫn gì không? Tuy rằng tính tình Phi Nhi nóng nảy, nhưng ta cảm thấy con bé cũng sẽ không làm những chuyện đại nghịch bất đạo như thế đâu”.

Tiêu Nhĩ nhất thời có phần bối rối, kêu lên: “Lão phu nhân, người cần phải nhìn rõ mọi việc. Tôi vốn chiếm lợi một vạn lượng bạc này từ phía Tiểu thư, không muốn nói chuyện này ra. Sau khi tôi lấy một vạn lượng bạc này thì lên kinh thành thăm con gái. Sau khi tôi nói chuyện này với nó, nó bảo tôi phải trở về gấp, kể chân tướng việc này cho người biết. Con gái tôi bảo rằng, bạc là chuyện nhỏ, danh dự của nương nương mới là chuyện lớn. Nếu Hiền Phi nương nương biết có người ở sau lưng làm chuyện ảnh hưởng đến danh tiếng của nương nương, đến lúc đó mọi chuyện ầm ĩ lên, tôi cũng không gánh vác được. Tôi liền chạy về Duy huyện tìm Lão phu nhân.

Lão phu nhân nhìn Tiêu Nhĩ chăm chú, hỏi: “Lời này là thật?”.

Tiêu Nhĩ gật đầu như gà mổ thóc, vội la lên: “Đương nhiên là thật. Chuyện sống còn này mà tôi dám nói đùa à? Lão phu nhân mong người minh giám, một vạn lượng bạc có thể ăn uống no đủ cả đời không cần lo lắng, ai mà không muốn chứ? Nhưng nếu so sánh với tính mạng bản thân và gia đình thì chẳng thấm tháp vào đâu. Những lời Tiêu Nhĩ tôi nói đều là sự thật, nếu có nửa câu dối trá, thiên lôi giáng xuống, chết không được tử tế”.

Ánh mắt Lão phu nhân bỗng trở nên dọa người. Bà trừng trừng nhìn Mai Nhiêu Phi, gần từng tiếng: “Phi Nhi, có phải tất cả những gì người nói trước đó đều là bịa đặt hay không? Mười hai vạn lượng bạc kia cũng không đưa cho Quách Hiền phi, mà là bị người nuốt làm của riêng, phải không?”. Ánh mắt sắc bén của Lão phu nhân đâm qua khiến Mai Nhiêu Phi không dám ngẩng đầu lên. Một lúc lâu nàng ta không dám nói gì, thân thể khẽ run lên đôi chút.

Lão phu nhân lại nhìn Thẩm Tề chăm chú, hỏi: “Tề Nhi, chuyện này, người có tham dự không?”.

Thẩm Tề liếc nhìn Mai Nhiêu Phi, đáp: “Bẩm Lão phu nhân, Tề Nhi hoàn toàn không biết gì về những việc đó. Nhưng chuyện mười hai vạn lượng bạc kia, đúng là Nhị tẩu từng bàn bạc với con, song lúc đó con cũng chỉ nghĩ là nhị tẩu suy tính cho Thẩm gia nên đồng ý với tẩu ấy. Về phần tẩu ấy từng làm những việc gì khác, con cũng không biết”.

Lão phu nhân gật đầu, đưa ánh mắt về phía Mai Nhiêu Phi một lần nữa, nói: “Phi Nhi, chuyện này tóm lại là thế nào, người có thể lựa chọn nói hoặc không nói cho ta biết. Nếu người nói cho ta biết, người giao bạc ra đây, ta cũng sẽ mở lượng khoan hồng, không trách lỗi xưa nữa. Còn nếu người không chịu nói thật, chờ tới khi bị bóc mẽ, đến lúc đó, đừng trách ta không khách khí!”. Lão phu nhân nói xong những câu này, lại ngửa mặt lên trời thở dài thườn thượt: “Gia môn bất hạnh! Quả là gia môn bất hạnh mà!”.

Mai Nhiêu Phi lại quỳ xuống, nói: “Lão phu nhân, xin tha cho con, con nhất thời nổi lòng tham, là con u mê đầu óc, là lỗi của con, xin người tha cho con, xin người...”.

Có lẽ Thẩm Phúc cũng không ngờ Mai Nhiêu Phi lại làm ra chuyện như thế, lập tức thở dài, nói: “Phi Nhi, nàng thật sự là hồ đồ rồi! Quả nhiên là hồ đồ, sao nàng có thể làm chuyện như thế được”.

Mai Nhiêu Phi nghe Thẩm Phúc trách cứ, không nói một lời, Lão phu nhân lại hỏi: “Ở đây có một vạn lượng bạc, mười một vạn lượng bạc còn lại chạy đi đâu rồi?”.

Mai Nhiêu Phi mặt cắt không còn hột máu, nàng ta nơm nớp run rẩy nói: “Lão phu nhân... Lão phu nhân, số bạc còn lại đã bị con tiêu hết sạch rồi, con... xin Lão phu nhân khoan hồng độ lượng, tha cho con dấu một lần đi”. Lão phu nhân tức giận xia thẳng tay vào mặt Mai Nhiêu Phi, nửa ngày không thốt lên được một câu.

Tiêu Tiểu nói: “Lão phu nhân, Nhị thiếu phu nhân chỉ là tham của mà thôi, vốn cũng chẳng có gì to tát cả. Nếu ngay cả việc giết người nằng ta còn làm được, vậy tham của có sá gì chứ?”.

Thẩm Phúc nghe Tiêu Tiểu nói thế, tranh hỏi trước: “Ý ngươi là gì? Phi Nhi chỉ là bậc nữ nhi mềm yếu, sao có thể giết người?”.

Tiêu Tiểu cười nhạt hai tiếng, nói: “Nhị công tử, thường ngày cậu bận lêu lổng chơi gá đá dế, chỉ sợ còn không biết những chuyện tốt do Nhị thiếu phu nhân làm. Sau khi Đại thiếu phu nhân phát hiện ra khoản mục có vấn đề, Tam công tử đã giải thích với cô ấy rằng đã cấp mười hai vạn lượng bạc cho Mai tri huyện, để đưa cho Quách Hiền phi nương nương. Đại thiếu phu nhân cảm thấy chuyện này có gì kỳ lạ nên cử tôi và Minh Nguyệt Hân Nhi đến kinh thành tìm Tiết vương gia kiểm chứng. Sau khi chúng tôi kiểm chứng xong, trên đường trở về lại gặp phải một đám người phục kích. Trước tiên đám người này mua chuộc chúng tôi không thành, sau đó liền truy sát chúng tôi. Nếu không phải tôi và Minh Nguyệt Hân Nhi phúc lớn mệnh lớn, chỉ e đến giờ phút này, hai người chúng tôi đã vong mạng dưới đao của những kẻ đó rồi”.

Mai Nhiêu Phi nghe xong những lời Tiêu Tiểu nói, khàn giọng kêu lên: “Tiêu Tiểu, rốt cục ngươi là cái thá gì mà dám vu vạ cho ta? Ngươi vu khống, đừng có nói xằng nói bậy. Ta phái người truy sát các người lúc nào? Ta không biết sát thủ thích khách gì hết. Nếu ngươi muốn thù hận, cũng phải dùng khung mà thù chứ, không phải à?”.

Biểu cảm trên mặt Tiêu Tiểu hết sức khinh khi, y nói: “Nhị thiếu phu nhân, chuyện đến bây giờ mà cô còn ở đây làm trò à? Vết thương trên cẳng chân tôi do đâu mà có? Chẳng phải do người cô phái đi chém bị thương sao. Vì bạc mà cô giết người diệt khẩu, quả nhiên ‘ong vàng thì độc bằng châm, nhưng độc địa nhất là tâm đàn bà’ mà!”.

Giữa lúc hai người đang không ngừng tranh cãi, đột nhiên có người đi đến, nói: “Các người đừng cãi nhau nữa, việc này do ta cầm đầu làm đấy”. Ánh mắt mọi người đổ dồn về phía người nói chuyện, không ngờ lại là Băng Ngưng.

“Băng Ngưng?”. Lão phu nhân lại càng thêm sững sốt: “Sao việc này lại có liên quan đến con?”.

Về mặt Băng Ngưng nhất thời có phần thê lương, cô bé nói: “Lão phu nhân, con vốn không chỉ làm những chuyện đó, chỉ là người không biết mà thôi. Chuyện xấu gì con cũng đã làm rồi, chuyện gì con cũng biết hết. Con không phải người tốt. Là con phụ sự kỳ vọng của Băng Nhi tỷ tỷ đối với con, là con đối xử với tỷ ấy chẳng ra gì”.

Lão phu nhân lại càng nổi nghi ngờ, sau cùng, tâm tình của bà cũng ổn định lại đôi phần, chậm rãi nói: “Băng Ngưng, mặc dù ta đã già rồi, nhưng không phải lão hồ đồ như lời Nhược Nhi nói. Con bé này, phẩm hạnh con thế nào ta cũng biết một chút. Sao con có thể làm ra chuyện giết người phóng hỏa chứ? Tóm lại đã xảy ra chuyện gì, con đừng ngại nói ta nghe xem”.

“Vâng!” Băng Ngưng vừa đáp vừa chậm chạp đi tới, cô bé nói: “Lão phu nhân, năm ngoái, Cửu Dung tẩu tẩu suýt nữa bị người ta bóp chết trong rừng trúc. Chuyện này con vốn đã biết. Lúc ấy con đang ở bên cạnh tẩu ấy. Ngày đại ca ca và Đỗ tiểu thư cử hành đại hôn, đại ca ca từng bỏ đi cứu người, chuyện này con cũng biết trước. Bởi vì Vương Càn Nhất kia vốn đã thông đồng với người Thẩm gia chúng ta. Bọn họ muốn dẫn dụ đại ca ca ra ngoài, để lỡ việc kết hôn với Đỗ tiểu thư, nếu như vậy thì có lẽ Lão phu nhân sẽ không để lại gia nghiệp nhà họ Thẩm cho đại ca ca nữa. Lúc ấy, con còn phụng mệnh giết Vương Càn Nhất, làm gã đến chết cũng không khai ra được đã bí mật cấu kết với ai. Còn cả lần này, kẻ dẫn người truy sát Tiêu Tiểu và Minh Nguyệt Hân Nhi cũng là con cầm đầu. Và còn cả buổi tối hôm qua nữa, chuyện Cửu Dung tẩu tẩu thiếu chút nữa uống phải Hạc Đỉnh Hồng, con cũng biết trước rồi”.

Lão phu nhân nghe Băng Ngưng nói thế, vẻ mặt vừa sợ hãi vừa nghi ngờ. Bà trầm tư một lúc mới nói: “Băng Ngưng, ta không tin những gì con nói cho lắm. Ta nhìn thế nào đi nữa cũng không thấy con giống loại người đó. Minh Nguyệt Hân Nhi, Tiêu Tiểu và Dung Nhi đều là những người bình thường thân thiết với con nhất, con thật sự không có lý do gì để giết họ cả”.

Sắc mặt Băng Ngưng nhất thời phủ kín một tầng bi thương. Cô bé thấp giọng nói: “Lão phu nhân, những việc này đích xác đều do con làm”.

Lão phu nhân hỏi: “Băng Ngưng, vậy vì sao con lại làm nhiều việc như thế? Nếu Băng Nhi tỷ tỷ của con còn sống, nó biết được, trong lòng sẽ thương tâm biết bao”.

Hai mắt Băng Ngưng dần đông đầy nước mắt. Cô bé nói :“Lão phu nhân, con biết lỗi rồi. Người trừng phạt con đi, người bảo quan phủ đến bắt con đi. Con biết con làm sai thì hẳn nên chịu sự trừng phạt. Cửu Dung tẩu tẩu, Minh Nguyệt Hân Nhi đối xử với con tốt như thế, bọn họ là những người tốt nhất trên thế gian này, thế mà con còn đối xử với họ như vậy. Con thật sự không xứng làm tỷ muội tốt của họ. Con càng có lỗi với Băng Nhi tỷ tỷ của con...”. Băng Ngưng vừa nói vừa nghẹn ngào, cuối cùng òa khóc nức nở. Trong lòng tôi cũng nhất thời thương cảm một phen.

Lão phu nhân vẫn có phần không quá tin, bà hỏi :“Băng Ngưng, vậy con làm tất cả những chuyện này, nói cho cùng là vì sao?”.

Băng Ngưng nghẹn ngào không nói nên lời, hồi lâu mới khẽ giọng thưa: “Con vì một người”.

76. Q.3 - Chương 16: Sự Đời Thường Như Mộng (2)

“Vì ai cơ? Phi Nhi?”. Lão phu nhân hỏi.

“Không phải”. Băng Ngưng vừa lau nước mắt vừa nói: “Người đó là mẹ ruột con”. Khi nói những lời này, trên mặt cô bé có một nét dịu dàng thoáng qua.

“Mẹ ruột con? Đó là ai?”, Lão phu nhân cảm thấy vô cùng khó tin.

Băng Ngưng liếc nhìn tôi một cái, hồi lâu sau mới lên tiếng: “Đó chính là... chính là Cúc ma ma”. Những lời Băng Ngưng nói, đáng ra Cúc ma ma phải sớm đoán được. Về mặt của bà ta vô cùng ngạc nhiên nghi ngờ.

Lão phu nhân nghe Băng Ngưng nói vậy, càng thêm hồ đồ, hỏi: “Băng Ngưng, con nói mẹ ruột con là ai? Là Cúc ma ma? Nếu con nói người khác thì ta còn tin, chứ nếu Cúc ma ma thì làm sao có thể? Cúc ma ma theo ta mấy chục năm, còn chưa xuất giá sinh con, làm sao có một đứa con gái lớn như con được?”.

Băng Ngưng lập tức kể lại những lời cô bé đã nói với tôi đêm hôm qua cho Lão phu nhân nghe. Án đường Lão phu nhân thất lại, rất lâu sau mới trầm giọng hỏi: “Cúc ma ma, có chuyện này không? Người tư thông với một kẻ đưa đồ ăn đến Thẩm gia từ lúc nào, và sinh ra Băng Ngưng lúc nào hả? Sao ta lại không biết? Còn nữa, miếng phỉ thúy của người có thể ghép thành cặp với miếng phỉ thúy của Băng Ngưng, sao ta chưa từng nhìn thấy?”.

Nghe xong lời Băng Ngưng và Lão phu nhân nói, trong lòng Cúc ma ma biết chống chế không xong, cuống quýt quỳ xuống: “Xin Lão phu nhân khai ân, xin lão phu nhân khai ân. Là Tử Cúc nhất thời bị ma theo quỷ ám, xin Lão phu nhân hãy niệm tình Tử Cúc theo người nhiều năm như vậy, không có công lao cũng có khổ lao, tha cho Tử Cúc một lần đi”.

Lão phu nhân liếc xéo Cúc ma ma một cái: “Muốn ta tha cho người, cũng được thôi, nhưng tóm lại đã xảy ra chuyện gì, người phải nói cho rõ ràng”.

“Vâng”. Cúc ma ma phủ phục dưới chân Lão phu nhân, dập đầu côm cốp thưa: “Lão phu nhân, Tử Cúc chưa từng tư thông với ai cả, cũng chưa từng có con gái. Những lời nô tỳ nói với Băng Ngưng thật sự... thật sự chỉ đánh lừa cô ấy thôi”.

Băng Ngưng nghe vậy, sắc mặt chuyển thành trắng bệch, toàn thân như mất hồn, chỉ ngơ ngẩn nói: “Cúc ma ma, bà nói dối, rõ ràng bà nói, ta là con gái ruột của bà, còn miếng phỉ thúy kia có thể làm chứng...”.

“Cúc ma ma, chuyện miếng phỉ thúy kia thì sao? Chính vì người trăm phương nghìn kế muốn lừa gạt sự tin tưởng của Băng Ngưng mà làm giả ư?”, Lão phu nhân chất vấn.

“Bẩm Lão phu nhân, miếng phỉ thúy đó... miếng phỉ thúy đó... thật ra là nô tỳ nhặt được. Một hôm nô tỳ đang đi trên phố thì thấy miếng phỉ thúy này rơi xuống từ trên mình một người”, Cúc ma ma ấp a ấp úng nói.

Băng Ngưng nhìn Cúc ma ma, vẻ mặt cực kỳ thù hận. Cô bé hỏi: “Người làm rơi miếng phỉ thúy đó là ai? Có phải mẹ ruột của ta không?”.

“Người đó không phải nữ nhân, mà là một nam nhân. Về phần là ai, nô tỳ thật sự không biết. Có điều nhìn bóng lưng của hắn, có lẽ hắn còn khá trẻ tuổi. Nô tỳ loáng thoáng cảm thấy, hắn và Tiết vương gia có vài phần tương tự”. Cúc ma ma hồi tưởng nói.

Tiết vương gia? Trong thiên hạ sao có thể có chuyện trùng hợp đến vậy? Hai miếng phỉ thúy kia, một miếng khắc: “Không bỏ không rời, tuổi thơ hoài mãi”, miếng còn lại khắc: “Chớ mất chớ quên, tuổi tiên khỏe mãi”, thoát nhìn không giống cha con hoặc mẹ con, ngược lại giống tình nhân hơn. Nếu những lời Cúc ma ma nói là sự thật, chẳng lẽ Tiết vương gia và Băng Ngưng vốn là tình nhân ư? Băng Ngưng mới mười mấy tuổi đầu, là một cô bé mồ côi phiêu bạt tứ phương, Tiết vương gia đã hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, thân phận hiển quý, hai người bọn họ, há lại hợp cùng một nơi.

Lão phu nhân nghe Cúc ma ma nói xong, hiển nhiên cũng không cho là đúng. Bà bảo: “Băng Ngưng, con đứng lên trước đi. Cúc ma ma, ta hỏi người, bản thân người cũng nói đã theo ta mấy chục năm, tất nhiên là hiểu rõ về quy củ của Thẩm gia. Những năm gần đây, ta đối xử với người coi như không bạc, có sao người còn năm lần bảy lượt khơi mào đấu đá, làm ra chuyện như vậy hả?”.

Cúc ma ma lạy lục nói: “Lão phu nhân, Tử Cúc không cố tính làm thế, chỉ là...chỉ là...”. Bà ta nuốt vào nhả ra cả nửa buổi, cũng không nói thêm điều gì.

Lão phu nhân có phần giận dữ bực mình. Cúc ma ma vội nói: “Lão phu nhân, chỉ vì Tử Cúc muốn giúp Nhị thiếu phu nhân mà thôi. Thường ngày Nhị thiếu phu nhân hợp với nô tỳ nhất, nô tỳ chỉ muốn giúp đỡ cô ấy chứ không có ý gì khác”.

Lão phu nhân nhướn mày: “Chỉ vì thường ngày Nhị thiếu phu nhân hợp với người, người liền không quản giết người phóng hỏa cho nó? Tử Cúc, người thật sự khiến ta rất thất vọng. Ta vốn cho người một cơ hội sửa sai, nhưng người vẫn trợn trừng mắt nói những lời vô nghĩa với ta. Tốt nhất người nên bấm báo cho rõ ràng, rốt cục Nhị thiếu phu nhân cho người bao nhiêu bạc?”.

Cúc ma ma đưa mắt nhìn Mai Nhiêu Phi, thưa: “Lão phu nhân, Nhị thiếu phu nhân cho nô tỳ hai nghìn lượng bạc, là nô tỳ thấy tiền sáng mắt, là nô tỳ làm sai chuyện, chỉ mong Lão phu nhân có thể niệm tình nô tỳ theo người mấy chục năm, tha cho nô tỳ một lần”.

Mai Nhiêu Phi cả kinh kêu lên: “Cúc ma ma, bà...”.

Lúc này, tôi thấy rõ ràng Cúc ma ma liếc Mai Nhiêu Phi, sau đó nói: “Nhị thiếu phu nhân, sự tình đến nước này, cô vẫn nên ngoan ngoãn nhận sai, xin Lão phu nhân tha thứ đi. Nếu còn nói thêm gì khác, ngược lại cũng vô ích mà thôi”. Mai Nhiêu Phi cúi đầu, không nói không rằng.

Lão phu nhân ngẩng đầu thở dài, nói: “Phi Nhi, ta những tưởng người chỉ tùy hứng làm vậy, không biết nói chuyện mà thôi, hôm nay, ta thật không ngờ, người lại mưu kế đa đoan nhường ấy, chuyện giết người phóng hỏa gì cũng có thể làm được. Vì tranh đoạt gia nghiệp của Thẩm gia, vì hơn chục vạn lượng bạc, người lại có thể dốc hết tâm trí, không từ một thủ đoạn nào, nghĩ đến mà khiến ta thấy trong lòng lạnh lẽo không thôi. Chuyện tới bây giờ, Thẩm gia ta có muốn tha cho người cũng không được. Tự người trở về phòng, thu xếp đồ đạc, quay về nhà mẹ đẻ của người đi. Hưu thư của Phúc Nhi, chút nữa ta sẽ bảo A Thanh đưa đến phòng người”.

Mai Nhiêu Phi nghe vậy, mặt mày tái nhợt, khóc ròng nói: “Lão phu nhân, Phi Nhi biết lỗi rồi, con xin người, con xin người tha cho con lần này đi. Sau này con không dám tái phạm nữa, con nhất định... nhất định sẽ ngoan ngoãn ở trong nhà giúp chồng dạy con, làm người vợ tốt. Lão phu nhân, con cầu xin người...”. Mai Nhiêu Phi vừa kêu gào xin tha, vừa dập đầu hết lần này tới lần khác.

Sắc mặt Lão phu nhân vô cùng nghiêm khắc, không thể thay đổi chỉ vì thế, nói: “Mai Nhiêu Phi, người lập mưu giết người, ta chỉ đưa người về nhà mẹ đẻ chứ không giao cho quan phủ xử lý là đã tận tình tận nghĩa lắm rồi”.

Lúc này, Khánh tẩu ở bên cạnh đứng lên lên tiếng xin giúp: “Lão phu nhân, Nhị thiếu phu nhân cũng chỉ nhất thời làm sai chuyện, xin Lão phu nhân tha cho cô ấy một lần này đi. Tuy rằng Nhị thiếu phu nhân

làm điều sai trái, nhưng cũng đã cứu mạng cả nhà chúng tôi. Có thể thấy rằng, Nhị thiếu phu nhân thật sự không phải người xấu”.

Khánh tẩu vừa mới nói xong, Minh Nguyệt Hân Nhi đã cố chấp nói tranh: “Nhị thiếu phu nhân tốt thế ở đâu ra? Nói không chừng cô ta hạ độc cả nhà tẩu trước, sau đó mới giả bộ làm người tốt đi cứu người ấy chứ”.

Tiêu Tiểu cũng nói: “Đúng đấy. Khánh tẩu, tẩu nghĩ kỹ trước đi đã, tại sao cả nhà tẩu lại bỗng nhiên bị bệnh? Mà lại được Nhị thiếu phu nhân bắt gặp, để cô ta làm người tốt. Chuyện trùng hợp như thế mới là lạ chứ?”.

Tiêu Tiểu lời vừa thốt ra, bên cạnh Khánh tẩu đã có một cô bé xem chừng là nha hoàn quỳ mọp xuống, dập đầu ầm ầm nói: “Phu nhân tha mạng, phu nhân tha mạng. Không phải Hưởng Hưởng cố tình làm vậy đâu. Chỉ là muối muối của nô tỳ bị bệnh, trong nhà không có tiền chữa trị, cho nên nô tỳ mới nghe lời Nhị thiếu phu nhân của Thẩm gia, hạ Nguyễn Cốt Tán xuống giếng. Xin phu nhân tha mạng, Hưởng Hưởng không cố tình đâu! Xin phu nhân đừng đuổi nô tỳ đi!”. Hưởng Hưởng vừa nói dứt lời, mọi người đều hiểu ra, tất cả mọi việc vốn chỉ là một cái bẫy của Mai Nhiêu Phi mà thôi. Khánh thúc chấp tay nói: “Lão phu nhân, trước kia Nhị thiếu phu nhân uy hiếp tôi và Trần thúc là có thật, không phải hai người chúng tôi ầm ĩ vì chuyện không đâu, chuyện bé xé ra to”.

Bảo Bảo cũng tiến đến, quỳ xuống: “Lão phu nhân, xin người cứu lấy tính mạng ca ca nô tỳ. Nhị thiếu phu nhân sợ Thiếu phu nhân bóc trần chuyện của cô ấy, hôm qua đưa cho nô tỳ một lọ Hạc Đỉnh Hồng, muốn nô tỳ hạ độc để Thiếu phu nhân chết đi. Nhị thiếu phu nhân bắt ca ca nô tỳ để uy hiếp nô tỳ, nếu trước sáng sớm hôm nay mà vẫn chưa thể hạ độc Thiếu phu nhân thì cô ấy nói sẽ lấy mạng ca ca nô tỳ. Lão phu nhân, Thiếu phu nhân đối đãi với nô tỳ tình thâm ý trọng, nô tỳ thật sự không đành lòng làm Thiếu phu nhân tổn thương. Nhưng còn người thân của nô tỳ, nô tỳ cũng không biết hiện giờ huynh ấy còn sống hay đã chết. Xin Lão phu nhân hãy làm chủ, bảo Nhị thiếu phu nhân thả ca ca nô tỳ ra”.

Lão phu nhân nghe thế, nổi cơn lôi đình, xía thẳng vào Mai Nhiêu phi, lạnh lùng nói: “Ta không nghĩ người lại xấu xa như thế! Lúc đầu đúng là ta có mắt như mù mới để Phúc Nhi cưới người vào cửa. Ca ca của Bảo Bảo thế nào rồi! Nếu thật sự hấn đã gặp chuyện, ta cũng sẽ không giúp người nữa, nhất định phải đưa người lên quan phủ điều tra!”.

Mai Nhiêu Phi co rúm lại trên mặt đất, nói: “Lão phu nhân, ca ca của Bảo Bảo... hấn không sao hết, con đã phái người đưa hấn về rồi, con chỉ dọa Bảo Bảo một chút mà thôi, con thật sự không làm điều gì bất lợi với hấn”.

“Thế còn Dung Nhi thì sao? Dung Nhi biết người biến thủ tiền bạc của phường rượu để tiêu xài, người liền tính dùng Hạc Đỉnh Hồng để hạ độc cho con bé chết, người quả thật là ác độc lắm”, Lão phu nhân cảm giận nói.

Mai Nhiêu Phi cúi đầu thưa: “Lão phu nhân, con dâu chỉ nhất thời hồ đồ, xin người bỏ qua cho con lần này, sau này con không dám thế nữa”.

Lão phu nhân lạnh lùng nói: “Trước kia ta đối xử với người quá nhân từ nên mới biến người thành con người ngày hôm nay, hiện giờ nếu ta còn dung túng cho người, chẳng hóa ra nuôi hổ rồi rước họa à? Chuyện đến nước này, người không cần phải nói gì nữa. Người quay về thu dọn đồ đạc rồi tự mình về nhà mẹ đẻ đi. Không được mang đi một món đồ đạc nào của Thẩm gia”.

Tiêu Tiểu kêu lên: “Lão phu nhân, bà đừng đuổi Nhị thiếu phu nhân đi vội như thế. Năm đó tôi thật sự không tư thông với Đại thiếu phu nhân. Trước lúc bị bắt, tôi còn không quen biết gì cô ấy. Chuyện này, đừng nói lại là Đại thiếu phu nhân bị Nhị thiếu phu nhân vu oan nhé. Hiện giờ xem ra, bất kể chuyện gì thì Nhị thiếu phu nhân cũng làm được hết”.

Tiêu Tiểu vừa mới sa sả nói xong, sắc mặt Mai Nhiêu Phi vốn tái nhợt thoát cái biến thành hết xanh rồi lại trắng.

Tôi nghĩ ngợi, nói: “Còn nhớ lúc ta suýt chút nữa bị Cúc ma ma bóp cổ chết trong rừng trúc, lúc ấy ta từng nhìn thấy một người bày biện hương án bài vị trong rừng trúc, còn nói những lời như ‘Nếu các người là yêu

quái, cũng đừng trách ta...'. Khi đó chỉ cảm thấy tấm lưng kia hết sức gầy yếu, hết sức quen thuộc, giờ nghĩ lại, đó là Nhị thiếu phu nhân rồi. Chỉ không biết trên hương án kia là ai?".

Lão phu nhân nghe vậy, càng thêm kinh hãi, giọng nói và nét mặt đều sắc bén: "Cúc ma ma thật sự lúc trước có chuyện như thế ư? Chẳng lẽ kẻ ngày đó muốn hại chết Dung Nhi lại là người ư? Vì sao người phải làm thế?".

Băng Ngưng lên tiếng: "Là Cúc ma ma. Lúc ấy Cúc ma ma đang nói chuyện với con bên cạnh rừng trúc, khi đó con còn nghĩ bà ta là mẹ ruột của con. Tiếp theo Cửu Dung tẩu tẩu đến đó tản bộ, nhìn thấy Nhị thiếu phu nhân bày biện hương án. Cúc ma ma nói nếu Cửu Dung tẩu tẩu thấy Nhị thiếu phu nhân đêm hôm bày hương án bái tế thì Nhị thiếu phu nhân và Nhị công tử sẽ gặp nguy hiểm. Bà ta còn nói Nhị thiếu phu nhân đã từng cứu mạng bà ta, bà ta cũng chẳng còn cách nào khác. Bà ta xúi giục con mau đến báo cho Nhị thiếu phu nhân dẹp hương án. Sau khi con giúp Nhị thiếu phu nhân xong trở về thì lại phát hiện Cúc ma ma xem chút nữa bóp cổ chết Cửu Dung tẩu tẩu. Con liền cứu Cửu Dung tẩu tẩu. Con nhớ lúc mình giúp Nhị thiếu phu nhân dẹp bỏ hương án, láng máng thấy trên bài vị viết tên Liễu Vũ Tương và Tiêu Tiểu".

Băng Ngưng vừa mới dứt câu, Cúc ma ma liền cướp lời: "Việc này không liên quan gì đến Nhị công tử. Nhị công tử hoàn toàn không biết gì. Nô tỳ thừa nhận mình làm việc này. Chỉ mong Lão phu nhân có thể nghĩ đến tình cảm chủ tớ mấy chục năm mà tha cho nô tỳ. Còn nếu Lão phu nhân không chịu, cứ đuổi nô tỳ đi, hoặc giao cho quan phủ cũng sao hết. Nhưng việc này do một tay nô tỳ và Nhị thiếu phu nhân trù tính, không may mắn dính dáng đến Nhị công tử. Cúc ma ma này, tuy cả đời chưa từng làm chuyện gì tốt, nhưng cũng sẽ không vu oan cho người tốt vô tội". Lúc bà ta nói những lời này không hề tỏ ra hoang mang, lại là vẻ mặt thấy chết không sợ. Cúc ma ma nói thế bỗng khiến tôi cảm thấy bà ta có lẽ không xấu xa như những gì tôi tưởng. Mặc dù bà ta là người không tiếc lợi dụng tất cả, làm mọi chuyện xấu, nhưng dẫu sao đi nữa, bà ta vẫn toàn tâm toàn ý đối xử tốt với Mai Nhiêu Phi và Thẩm Phúc.

Nước mắt Mai Nhiêu Phi đầm đề như mưa, nói: "Lão phu nhân, việc này chỉ do mình con làm. Năm xưa việc Liễu Vũ Tương thông dâm với Tiêu Tiểu cũng do một tay con tính toán bịa đặt. Tất cả những chuyện xấu đều con làm, con làm những điều đó chỉ vì muốn tranh đoạt gia nghiệp của Thẩm gia. Con hận Liễu Vũ Tương, hận đại ca, hận người đối xử tốt với bọn họ một cách bất công, chưa hề ngó ngang đến chúng con. Người có ba người con trai, tam đệ do tiểu thiếp sinh, người không gần gũi thì cũng không nói làm gì. Nhưng tướng công con và Thẩm Hồng đều là cốt nhục của người. Lòng bàn tay, mu bàn tay đều là thịt, người dựa vào đâu mà chỉ đối xử tử tế với con mà bệnh Thẩm Hồng kia, còn không bao giờ ngó ngang đến phụ thê chúng con? Lòng dạ tướng công con hiền lành, không so đo, cũng không để ý đến chuyện này, nhưng mà con thấy thế thì không thể làm bộ như không thấy được. Con ghen ghét với Liễu Vũ Tương, bèn một tay tính toán việc cô ta thông dâm với Tiêu Tiểu, mượn tay kẻ khác giết chết cô ta. Ha ha ha ha ha ha...". Mai Nhiêu Phi nói đến đây, gần như phát điên. Nhưng tôi cảm thấy biểu cảm của nàng ta như thế chỉ là giả vờ. Những việc khác không cần phải nói, nhưng Mai Nhiêu Phi nói việc Tiêu Tiểu và Liễu Vũ Tương thông dâm do một tay nàng ta sắp xếp thì tôi lại từ đầu đến cuối không thể tin được. Bởi vì tôi nhớ rõ rằng, ban xưa trong quá trình mọi chuyện xảy ra, kể hết lần này tới lần khác cảm thấy luôn là Thẩm Tề. Mà Tiêu Tiểu cũng đã từng nói, trước kia y cũng không nhận ra Liễu Vũ Tương hay Mai Nhiêu Phi, chỉ từng đụng chạm đến Thẩm Tề mà thôi. Có thể chuyện này Mai Nhiêu Phi thật sự có tham gia, nhưng nàng ta chưa chắc đã là chủ mưu. Hơn nữa, còn có một khoảng thời gian sau đó, trạng thái tinh thần nàng ta luôn bất ổn, còn lập bài vị bái tế này nọ nữa, chứng tỏ Mai Nhiêu Phi cũng không phải người tội ác tày trời như thế.

Điều chắc chắn là Thẩm Phúc hoàn toàn không biết đến những thị phi này. Mai Nhiêu Phi vợ tất cả mọi việc về mình như vậy, có lẽ cũng vì muốn bênh vực Thẩm Phúc. Tôi nhận ra tình cảm của nàng ta với Thẩm Phúc rất tốt, Thẩm Phúc đối với nàng ta cũng là che chở có thừa.

Tôi nghĩ một chút, đoạn hỏi: "Nhị đệ muội, đã nói thì không thể nói bừa, muội xác nhận lúc trước đích xác là muội hãm hại Vũ Tương tỷ tỷ ư?". Tôi luôn cảm thấy, tuy rằng Mai Nhiêu Phi làm nhiều chuyện như thế, nhưng kẻ thực sự đứng sau lưng toan tính bấy nhiêu chuyện lại là Thẩm Tề thâm tàng bất lộ kia. Có điều, đây chung quy chỉ là trực giác của tôi.

Mai Nhiêu Phi lạnh lùng liếc mắt nhìn tôi, nói: "Là ta làm, đương nhiên ta sẽ nhận. Ta cam lòng mặc cho Lão phu nhân xử trí. Nếu Lão phu nhân muốn ta rời khỏi Thẩm gia, ta sẽ đi ngay. Nếu Lão phu nhân muốn

đưa ta lên quan phủ truy xét, tất cả đều để Lão phu nhân xử lý”.

Sắc mặt Lão phu nhân lạnh như băng, hồi lâu sau mới phát tay nói: “Cũng được. Tốt xấu gì người cũng từng làm con dâu Thấm gia một thời gian, nhân khẩu Thấm gia ta vốn phồn thịnh, tới bây giờ người thì chết đi, người thì mang bệnh, nhà chẳng ra nhà. Hôm nay ta bỏ qua cho người, người mau đi thu dọn đồ đạc về nhà mẹ đẻ đi. Mẫn Nhi và Linh Nhi là người của Thấm gia, người không được mang đứa nào đi hết”.

Mai Nhiêu Phi nghe Lão phu nhân nói vậy, nước mắt trút xuống như mưa. Nàng ta bò lên phía trước mấy bước, tới dưới chân Lão phu nhân thì níu lấy váy của bà, quỳ lạy nói: “Lão phu nhân, con không mang Mẫn Nhi đi, để con bé ở lại Thấm gia, nhưng Linh Nhi thì không được, con bé còn nhỏ, vẫn còn bú mớm, nếu không có mẹ ruột chăm sóc, con bé đáng thương biết mấy! Lão phu nhân, xin người mở lòng từ bi, để con đưa Linh Nhi đi”.

Lão phu nhân chán ghét đá Mai Nhiêu Phi một cái, mặt này lạnh tanh nói: “Người cũng biết con gái của người không có mẹ ruột thì đáng thương biết mấy. Vậy có nghĩ đến lúc người hại chết Tương Nhi, cha của con bé đáng thương cỡ nào không? Nếu người hạ độc chết Dung Nhi, chẳng lẽ cha con bé không đáng thương à? Người cũng là bậc làm cha làm mẹ, vì sao không lo nghĩ cho người khác? Người đừng ở đây lảm lời nữa, ta tuyệt đối sẽ không bao giờ giao Linh Nhi cho người mang đi đâu. Án bà như người lòng dạ độc ác, nếu Linh Nhi theo người, không biết sau này sẽ biến thành người như thế nào nữa. Huống chi, sau này Linh Nhi lớn lên, nếu biết mẹ ruột của mình là loại người này, con bé cũng tuyệt đối sẽ không cảm thấy vẻ vang mặt mũi gì đâu. Ta thả người đi, không đưa người lên quan phủ đã là chí tình chí nghĩa lắm rồi. Nếu người còn ở đây tiếp tục quấy rối thì đừng có trách ta không khách khí. Phúc Nhi, còn không mau đi viết hưu thư?”.

77. Q.3 - Chương 17: Tình Thâm Còn Chưa Hối

Về mặt Thấm phúc vốn hiền như khúc gỗ, nghe thấy lời Lão phu nhân quát mắng, y nhất thời như mới tỉnh khỏi cơn mộng, quỳ sụp xuống đất, nói: “Lão phu nhân, van xin người mở lưới phóng sinh, tha cho Phi Nhi một lần này thôi. Phi Nhi là nương tử của con, con không thể không có nàng. Nếu không có nàng, con sẽ không sống nổi mất”.

“Nói bậy nói bạ!” Sắc mặt Lão phu nhân lạnh như băng: “Đại trượng phu lo gì không có thê tử? Nhi tử của Thấm gia chúng ta nào có nhu nhược như thế? Những việc tốt nương tử người làm, nếu đưa lên quan phủ thì chặt đầu cũng chưa đủ đền tội. Người còn ở đây bảo vệ nó, không chịu viết hưu thư, có phải muốn ta lập tức giải nó lên quan phủ không hả?”.

Thấm Phúc cũng tiến bước lại gần, nắm tay thê tử y, nói: “Phi Nhi, sao nàng lại hồ đồ thế, sao lại làm ra những chuyện như vậy?”. Y vừa nói vừa thở dài, vô cùng đau lòng.

Mai Nhiêu Phi lệ trào như suối, nước mắt: “Tướng công, là thiếp không tốt, là lỗi của thiếp! Thiếp vốn chỉ muốn giúp chàng đoạt lại những thứ chàng đáng hưởng, nhưng thiếp không ngờ rằng sẽ tạo ra cục diện ngày hôm nay. Tướng công, thiếp đi rồi, chàng phải tự chăm sóc lấy bản thân. Sau này đi đến chỗ khác đừng ăn nhiều cá lư nữa, thứ ấy không tốt cho thân thể. Buổi tối đi ngủ phải đắp chăn cho kín, đừng để cảm lạnh. Còn cả lần trước nữa, thiếp không nên tức giận vì chuyện chàng không đi tìm Lão phu nhân đòi quyền quản lý phường rượu mà đập chết con chim họa mi chàng yêu thích...”. Mai Nhiêu Phi càng nói càng nghẹn ngào, đến lúc cuối cùng, khóc không thành tiếng.

Thấm Phúc ôm Mai Nhiêu Phi, nhất thời nước mắt cũng trút xuống. Ai bảo nam nhi không đồ lệ, chỉ bởi chưa tới lúc thương tâm mà thôi. Thấm Phúc cũng nước mắt nói: “Phi Nhi, nàng đừng nói nữa, chuyện đi qua rồi thì cứ để nó qua, chúng ta sẽ dốc lòng van xin Lão phu nhân, Lão phu nhân sẽ cho nàng ở lại”. Thấm Phúc phủ phục xuống, đến dưới chân Lão phu nhân, khẩn cầu: “Lão phu nhân, từ nhỏ đến lớn con chưa từng cầu xin người, người hãy tha cho Phi Nhi lần này đi. Nàng đã biết sai rồi, sẽ không bao giờ làm vậy nữa”.

Lão phu nhân nghe Thấm Phúc nói xong, vẫn bỏ ngoài tai. Mai Nhiêu Phi kéo cánh tay Thấm Phúc: “Tướng công, chàng đừng cầu xin Lão phu nhân nữa, chuyện này thật sự do thiếp sai mười mươi, không thể tha thứ được. Thiếp gây tội thì phải chịu tội, không thể oán trách ai. Sau khi thiếp đi rồi, chàng phải hết lòng

chăm nom Mẫn Nhi, Linh Nhi, đừng để các con phải tủi thân. Linh Nhi còn bé, chàng phải yêu thương con, sức khỏe Mẫn Nhi yếu, chàng phải chăm nom cho kỹ, đừng để con bé bị bệnh. Tướng công, còn nữa... sau này các con lớn lên, chàng phải nói cho các con biết, mẹ của chúng là người xấu, làm rất nhiều chuyện xấu, nên chịu báo ứng ra sao. Tướng công, còn cả chàng nữa, vì sao ngày nào chàng cũng ra ngoài chọi chó đá gà chứ? Vì sao chàng không cố gắng làm việc? Tướng công, sau khi thiếp đi rồi, chàng nhất định phải tỉnh lại, cố gắng làm người, đừng tiếp tục du ngoạn cuộc đời như thế nữa”.

Lời Mai Nhiêu Phi nói rất thê lương, rất có ý sinh ly tử biệt. Tôi thấy vậy, trong lòng cũng cảm thấy không đành.

Tôi lên tiếng: “Lão phu nhân, tuy nhị đệ muội đã phạm sai lầm lớn, nhưng muội ấy cũng có lòng hối cải. Lão phu nhân, xin người tha uội ấy một lần. Con tin rằng, sau khi trải qua sự việc lần này, muội ấy sẽ tự thay đổi mình, làm người một lần nữa. Huống chi, Mẫn Nhi, Linh Nhi cần mẹ biết mấy. Từ nhỏ con đã không có mẹ, con biết rõ mùi vị đó thế nào. Lão phu nhân, xin người niệm tình con trẻ, tha cho nhị đệ muội lần này đi”.

“Dung Nhi!” Ánh mắt Lão phu nhân hết sức sắc bén: “Mai Nhiêu Phi hại con như thế, con còn nói giúp nó à? Tâm địa tốt không phải chuyện xấu, nhưng mù quáng giúp người thì chẳng phải chuyện tốt đẹp gì”.

“Lão phu nhân”. Tôi vẫn nói: “Tất cả những gì nhị đệ muội làm tuy là sai lầm, nhưng biết sai mà sửa, chẳng gì tốt hơn”.

Mai Nhiêu Phi nghe tôi nói hết thì mở miệng: “Đại tẩu, từ khi tẩu gả vào Thẩm gia, đây là lần đầu tiên muội chân tình gọi tẩu một tiếng ‘đại tẩu’. Những chuyện trước kia đúng thật muội đã sai. Đa tạ tẩu bây giờ còn chịu cầu tình giúp muội. Đại tẩu, muội nói những lời này không nhằm tranh thủ sự đồng tình của tẩu, chỉ là muội muốn nói thật cho tẩu biết, lộ Hạc Đình Hồng muội đưa cho Bảo Bảo chẳng qua chỉ là một bình nước thuốc có màu hồng mà thôi. Người khác đưa Hạc Đình Hồng uội, nhưng muội đã đổi lại rồi”.

Người khác mà Mai Nhiêu Phi nói là ai, có phải Thẩm Tề không? Tôi còn chưa kịp hỏi, Minh Nguyệt Hân Nhi đã kêu lên: “Chuyện tới nước này rồi, cô nói thì có tác dụng gì? Cô làm nhiều việc xấu như thế, cô cho rằng vẫn còn có người tin cô à?”.

Sắc mặt Mai Nhiêu Phi nhất thời đau thương, nàng ta cũng không đáp lời Minh Nguyệt Hân Nhi.

“Thiếu phu nhân, em biết cô bình thường xem ra có vẻ lạnh lùng, nhưng lại là một người tốt bụng. Tuy nhiên Lão phu nhân nói rất đúng, chẳng lẽ cô không phân biệt được thiện ác à?”. Minh Nguyệt Hân Nhi nói với tôi.

“Được rồi! Đừng ai nói thêm gì cả, chuyện này chấm dứt ở đây. Mai Nhiêu Phi, ngươi tức tốc đi thu dọn đồ đạc, rời khỏi Thẩm gia đi. Người đâu, mang giấy bút ra đây. Phúc Nhi, ngươi lập tức viết hưu thư cho ta, tổng cổ nương tử ngươi ra khỏi đại môn Thẩm gia!” Lão phu nhân nghiêm khắc nói, hàm ý không cho người khác xen vào.

Thẩm phúc nhất thời mặt cắt không còn hột máu, nói: “Lão phu nhân, con xin người tha cho Phi Nhi lần này đi. Lão phu nhân...”.

“Phúc Nhi, ta không đưa nương tử của ngươi lên quan phủ đã là hết lòng hết sức lắm rồi. Ngươi không chịu viết hưu thư, có phải muốn ép ta làm thế không?” Lão phu nhân không nề nhân tình nói.

Thẩm Phúc nhìn chăm chăm Lão phu nhân, đối diện với bà, nửa ngày mới lên tiếng: “Lão phu nhân, từ nhỏ đến lớn con chưa từng cầu xin người điều gì, nhưng hiện giờ, người muốn ép phu thê chúng con chia lìa, để Mẫn Nhi, Linh Nhi không còn mẹ nữa sao? Phi Nhi làm thế đương nhiên là không đúng, nhưng nếu không phải vì người, nàng có làm thế không? Từ nhỏ đến lớn, trong ba huynh đệ chúng con, người người yêu thương nhất luôn là đại ca. Còn con và tam đệ, người chẳng đoái hoài đến. Tam đệ không phải cốt nhục người dứt ruột sinh ra, người làm như thế, người khác cũng không có gì để nói. Nhưng con thì sao? Con cũng do người hoài thai mười tháng sinh ra. Con và đại ca đều là cốt nhục của người, nhưng từ nhỏ đến lớn, người trong Thẩm gia có thể gọi người bằng mẹ, chỉ có mình đại ca mà thôi. Còn con không thể không gọi người là Lão phu nhân giống như hạ nhân. Người thiên vị đại ca, suy nghĩ trăm bề cho đại ca, không để tâm đến bất cứ chuyện gì của con, con chưa từng oán giận, cũng chưa từng kể lể. Con chưa từng nghĩ tới làm việc để hỗ trợ gia nghiệp của Thẩm gia một lần nào sao? Nhưng từ đầu chí cuối, người có từng cho

con cơ hội không? Ngày còn nhỏ, con làm việc gì, dù làm tốt hơn cũng đều sai. Đại ca làm việc gì cũng đều đúng, đều tốt nhất. Lão phu nhân, người còn nhớ không? Năm con mười hai tuổi, cùng đại ca đến phường rượu giúp Khánh thúc chỉnh lý khoản mục. Con chỉ cần nửa canh giờ đã chỉnh lý xong xuôi, đại ca mất hơn nửa canh giờ mà vẫn không làm tốt bằng con. Nhưng người thì sao? Người không những không thấy con làm tốt, mà còn nói con không đủ cẩn trọng, làm việc xốc nổi, sau này tất không thể thành tài. Còn cả hồi con tám tuổi, vào thư viện học bài với đại ca. Lúc chúng con bắt chước viết những chữ đầu tiên, tiên sinh khen ngợi con viết tốt nhất trong toàn bộ đám học trò. Con và đại ca cầm tờ viết chữ đến cho người xem, người nhìn cũng không buồn nhìn, còn nói con không làm được việc lớn. Trong khi đó, người vừa khen vừa thưởng đại ca, còn dạy huynh ấy sửa lỗi. Còn cả...”

Về mặt Thẩm Phúc hết sức kích động, Lão phu nhân nói: “Phúc Nhi, giờ người đang trách móc ta ư? Người cảm thấy trước kia ta đối xử không tốt với người à?”

“Lão phu nhân”, Thẩm Phúc chậm rãi đáp: “Con không dám. Bởi người là mẹ ruột của con, người sinh con nuôi con, bất luận người nói gì làm gì, con cũng chỉ có thể nghe theo. Nhưng ngay từ khi bắt đầu, người đã nói con không được cái nước gì, bản thân con liền ôm lòng tự ti. Từ đó về sau, con không muốn quan tâm, không muốn để ý đến chuyện gì hết, chỉ một mình rong chơi tứ xứ. Bởi vì con biết, bất kể con làm gì cũng vô dụng thôi, trong lòng người, kẻ người yêu thương mãi mãi là đại ca, Thẩm Phúc con vĩnh viễn là một kẻ vô dụng có cũng như không. Sau khi chúng con lớn lên, người lựa chọn việc hôn nhân cho chúng con. Lúc ấy con thích nha đầu Tiêu Hoàng hầu hạ con, người ghét bỏ thân phận cô ấy thấp kém, không cho con lấy cô ấy, cuối cùng còn bức cô ấy phải nhảy xuống giếng tự sát. Việc này con biết rõ trong lòng. Nhưng con không nói ra, vì sao? Bởi vì người là mẹ ruột sinh con nuôi con, con không thể trách cứ người. Sau này, người cưới Phi Nhi cho con. Ban đầu con không yêu nàng. Nhưng vì hôn sự này do người chọn cho, để người vui nên con cũng đối xử tốt với Phi Nhi. Càng về sau này, con phát hiện ra, Phi Nhi là một nữ tử tốt, rất đáng để con yêu. Con cũng yêu nàng. Có thể lấy được nàng, trong lòng con cũng cảm thấy hạnh phúc. Con nghĩ rằng cả đời này có thể chăm sóc nàng, cùng nhau sống thật vui vẻ. Lão phu nhân, lòng dạ con đối với người luôn tràn đầy cảm kích. Nhưng vì sao đến bây giờ, người lại cố chấp bắt con viết thư đuổi Phi Nhi đi? Đúng là Phi Nhi sai lầm, nàng đã làm rất nhiều việc xấu, nhưng nàng sẽ sửa đổi. Trải qua bao nhiêu chuyện như thế, nàng sẽ không sai lầm nữa. Chẳng lẽ, ngay cả cơ hội này mà Lão phu nhân cũng không cho nàng ư? Ai mà không có lúc làm sai? Lão phu nhân có dám nói người không có không? Người còn nhớ Lạc Lạc không? Bạch Lạc Lạc. Lão phu nhân, nếu năm xưa người có thể khoan dung với Bạch Tố Diệp một chút, sao Bạch Lạc Lạc lại chạy đến Thẩm gia trả thù, làm liên lụy đến Băng Nhi muội muội cũng qua đời chứ? Lão phu nhân, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, người hãy niệm tình nhi tử mà tha cho thê tử của con một lần đi”.

Thẩm Phúc nói chuyện khản khết, khóc lóc kể lể, người trong chính đường không ai là không xúc động. Nhưng Lão phu nhân không vì thế mà cảm thấy đồng tình với Mai Nhiêu Phi, ngược lại vì Thẩm Phúc nhắc tới chuyện của Bạch Tố Diệp và Bạch Lạc Lạc, còn có phần thẹn quá hóa giận.

Bà chỉ vào Thẩm Phúc, giọng nói hơi run, lạnh lùng quát: “Phúc Nhi! Rốt cục người muốn làm gì hả? Người muốn đại nghịch bất đạo à?”

Mọi người trong chính đường đều không dám nói một tiếng, không khí nhất thời lạnh phắc đến dọa người. Lúc này, tôi thấy Minh Nguyệt Hân Nhi đang lấy ống tay áo khê chùi nước mắt, có lẽ bị tình cảm sâu sắc giữa Thẩm Phúc và Mai Nhiêu Phi làm rung động. Thừa dịp không ai chú ý, con bé lặng lẽ đi ra ngoài.

Đúng lúc này, Đỗ Linh Nhược đứng lên, nói với Lão phu nhân: “Đủ rồi. Lão phu nhân, ta thấy bà đúng thật là lão hồ đồ mà. Phu thê người ta ngọt ngào như mật, gắn kết như dầu, tình chàng nghĩa thiếp, bà xen vào làm cái gì? Viết thư gì chứ, chẳng lẽ bà muốn tất cả các nhi tử của bà đều hận bà cả đời ư? Nếu không phải lúc trước bà làm ra vẻ khôn ngoan, ta cũng sẽ không trở thành trò cười cho cả Duy huyện đúng ngày thành thân. Ta nói bà đấy, hồ đồ một lần thì cũng chẳng sao. Nhưng nếu lúc nào cũng hồ đồ, chỉ e đến khi... chết già, không còn nhi tử nào chăm sóc bà thời khắc lâm chung đâu”.

Tiếp xúc với Đỗ Linh Nhược một thời gian, tôi đã biết cô ta thực sự không phải nữ tử không biết phải trái, chỉ là tính nết hết sức nóng nảy không chịu thua kém, tuyệt không cúi đầu trước bất kỳ ai. Trước mặt Lão phu nhân, cô ta cũng ỷ vào thân phận thiên kim tiểu thư của mình, nói chuyện không hề kiêng nể. Nếu là lúc khác, có lẽ Lão phu nhân sẽ không truy cứu. Nhưng giờ không phải lúc bình thường, giờ Lão phu nhân

đang nổi nóng, nghe cô ta nói vậy thì lập tức quát lên: “Người đâu, dẫn ả đàn bà chanh chua này đi cho ta, nhốt vào trong phòng, không có lệnh của ta, không ai được phép thả ra”.

Ngay tức khắc, có người đưa Đỗ Linh Nhược ra ngoài. Đỗ Linh Nhược vừa đi vừa cắn hạt dưa, lạnh lùng nói: “Giờ nhốt ta vào cũng chẳng phải chuyện gì to tát, nhưng đừng chờ đến hôm khác lại đến xin xỏ ta là được rồi”, nói xong, bỏ đi không thèm quay đầu lại.

78. Q.3 - Chương 18: Máu Đào Tươi Sảnh Hoa

Đương lúc giằng co, Minh Nguyệt Hân Nhi lại trở về. Dù con bé có lúc ngốc nghếch, nhưng nhiều khi lại cực kỳ thông minh. Một tay con bé dắt Mẫn Nhi, một tay bế Linh Nhi. Bé con Mẫn Nhi giờ có thể chạy khắp sân, đáng vẻ vô cùng đáng yêu nhanh nhẹn, rất được người khác yêu thích. Linh Nhi còn nhỏ, vẫn quần trong tã, nhưng cũng đã bi bô tập nói.

Tôi khẽ gạt đầu với Minh Nguyệt Hân Nhi một cái, đưa đến một ánh mắt tán thưởng. Mẫn Nhi đã chạy đến trước mặt Lão phu nhân. Mẫn Nhi kéo tay Lão phu nhân nói: “ Bà nội, bà nội, Minh Nguyệt Hân Nhi tỷ tỷ nói cho con biết, mẹ con làm sai chuyện, khiến bà nội tức giận. Mẹ con không phải trẻ ngoan, làm sai thì phải đánh đòn. Bà nội, bà đừng tức giận nữa”.

Mặc dù Lão phu nhân có ba người con trai, nhưng mới chỉ có hai đứa cháu là Mẫn Nhi và Linh Nhi. Thấy Mẫn Nhi lanh lợi động lòng người, cơn giận của bà cũng vơi đi nhiều, bà hạ giọng nói: “Bé con ngoan, chỗ này không có việc của con, con ngoan ngoan nghe lời, để Minh Nguyệt Hân Nhi bế con về chơi nhé”. Lão phu nhân nói xong, lạnh lùng nói với Minh Nguyệt Hân Nhi: “Minh Nguyệt Hân Nhi, xem chuyện tốt người làm kia ! Mau đưa hai vị tiểu tiểu thư về phòng đi!”.

Mẫn Nhi ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn của mình lên, vẻ mặt ngây thơ dễ thương vô cùng, líu lo ngọng nghịu nói: “Bà nội, bà đừng mắng Minh Nguyệt Hân Nhi tỷ tỷ mà. Bà nội, bà đừng đuổi mẹ con đi được không? Nếu bà nội đuổi mẹ con đi, con sẽ trở thành đứa bé không có mẹ, đáng thương như chó con mèo con lang thang trên đường vậy. Bà nội, con xin bà nội, được không?”.

Lão phu nhân nhìn Mẫn Nhi, lại nhìn sang Linh Nhi vẫn đang quần tã, nhất thời trên mặt lộ vẻ không đành lòng. Thế nhưng khi đảo mắt sang phía Thẩm Phúc và Mai Nhiều Phi thì ánh mắt lại lập tức sắc lẹm, quát: “Minh Nguyệt Hân Nhi, người muốn ta đánh gãy chân người phải không? Nếu không thì người mau đưa hai vị tiểu tiểu thư về phòng đi!”.

Minh Nguyệt Hân Nhi lớn tiếng kêu: “Lão phu nhân, Mẫn Nhi tiểu tiểu thư đã cầu xin người như vậy mà người vẫn còn không chịu buông tha ẹ của bé, chẳng lẽ tâm địa người sắt đá đến thứ ư? Minh Nguyệt Hân Nhi con bị đánh quen rồi, từ trước đến nay con không sợ bị đánh gãy chân, nếu người muốn đánh thì cứ đánh đi. Hừ!”.

Lão phu nhân trầm giọng quát: “Minh Nguyệt Hân Nhi!”, tức đến nỗi cả người run lên.

Minh Nguyệt Hân Nhi cũng ra vẻ không sợ chết: “Làm gì chứ?”.

Tôi sợ Minh Nguyệt Hân Nhi còn ít tuổi, không hiểu chuyện, người đừng so đo với con bé. Nhưng nhị đệ muội cũng thật sự đã hối cải sửa sai, xin Lão phu nhân tha thứ uội ấy một lần này đi”.

Thẩm Tề cũng bước lại gần, nói: “Lão phu nhân, nhị tẩu cũng chỉ nhất thời hồ đồ, xin người tha cho tẩu ấy. Con dám lấy tính mạng mình ra đảm bảo, sau này tẩu ấy sẽ không tái phạm sai lầm nữa”. Sầm Khê Huyền cũng đi lên cầu tình giúp Mai Nhiều Phi. Tuy tôi không biết phu thê Thẩm Tề cầu xin giúp là vì đồng tình với phu thê Thẩm Phúc là thật hay, hay là e ngại Mai Nhiều Phi vạch tội bọn họ, có điều bất kể ra sao thì cũng lại có thêm hai người nữa cầu tình cho Mai Nhiều Phi.

Phu thê Thẩm Tề cầu xin, Khánh thúc và Trần thúc đứng cạnh cũng nói: “Mặc dù Nhị thiếu phu nhân mắc lỗi lớn, nhưng hiện giờ đã biết sai, mong Lão phu nhân tha thứ cho cô ấy lần này đi”.

Ngay sau đó, đám người Khánh tẩu, Tiêu Nhi cũng tới tấp cầu tình cho Mai Nhiều Phi. Ngay cả những nha hoàn, nô bộc bên cạnh cũng cùng nhau lên tiếng.

Cúc ma ma lệ rỏ rơi đầy, than thở kể lể: “Lão phu nhân, Nhị thiếu phu nhân làm việc này cũng là do nô tỳ dạy hư, vốn không mấy may liên quan đến cô ấy. Xin người mở lòng từ bi, trừng phạt mụ già này, tha cho Nhị thiếu phu nhân đi”. Cúc ma ma vừa khóc vừa van lạy không ngừng.

Lão phu nhân trừng mắt nhìn Cúc ma ma, nói: “Người vốn nên bị trừng phạt, không liên quan gì đến việc tha cho Mai Nhiêu Phi. Được rồi, chuyện hôm nay đã giằng co nửa ngày rồi. Các người không cần cầu xin nữa, ai còn muốn tiếp tục thì cùng theo Mai Nhiêu Phi ra khỏi Thẩm gia luôn đi, sau này không liên quan gì tới Thẩm gia nữa!”.

Mặc dù Mẫn Nhi còn nhỏ, nhưng cũng hiểu được ý của Lão phu nhân muốn đuổi mẹ mình đi. Lúc này con bé hơi ngắc khuôn mặt nhỏ, chu miệng khóc òa lên. Linh Nhi thấy tỷ tỷ khóc cũng khóc theo. Minh Nguyệt Hân Nhi vừa phải dỗ Mẫn Nhi, vừa phải dỗ Linh Nhi, nhất thời cuống quýt tay chân. Hai bé con lại không chịu, Mai Nhiêu Phi thấy thế vội bế lấy Linh Nhi, ôm Mẫn Nhi vào lòng. Hai bé con thấy mẹ ruột thì nín bặt.

Tôi thấy thế, vội nói: “Lão phu nhân, người xem, Linh Nhi và Mẫn Nhi đều còn nhỏ, vốn không thể cách xa mẹ được. Nếu sờ sờ trước mặt mà tách bọn họ ra, đối với bọn họ, chẳng phải là quá tàn nhẫn ư?”. Lão phu nhân vốn đã bảo thủ, hiện giờ đang cơn thịnh nộ, tuyệt nhiên không nghe lọt tai ý kiến của người khác. Bà giận dùm dùm: “Lãnh Cửu Dung, người nói cái gì? Người nói ta tàn nhẫn? Có phải lần trước bị đuổi ra khỏi Thẩm gia người thấy còn chưa hài lòng nên lần này cũng muốn bị đuổi ra cùng với Mai Nhiêu Phi luôn không hả?”.

Lão phu nhân giận dữ như thế, tôi biết nói nhiều cũng vô ích, đành phải thở dài, không thêm lời nữa. Nhưng mắt thấy một nhà bốn người Mai Nhiêu Phi như vậy, trong lòng luôn có cảm giác mang tội.

Thẩm Phúc đứng lên, vẻ mặt hết sức kiên nghị, y nói: “Lão phu nhân, nếu người vẫn cứ một mực đuổi Phi ra khỏi Thẩm gia, con cũng sẽ đi theo nàng. Ngày đó đại ca có thể rời khỏi Thẩm gia vì Cửu Dung, Thẩm Phúc con hôm nay cũng có thể rời khỏi Thẩm gia vì nương tử Phi Nhi”.

Nói xong, y kéo Mai Nhiêu Phi, ôm Linh Nhi vào lòng: “Nếu phải rời khỏi Thẩm gia, chúng ta sẽ không mang theo bất cứ món đồ nào của Thẩm gia cả. Không cần phải thu xếp gì hết. Nương tử, chúng ta đi thôi”, nói đoạn, xoay người đi ra ngoài.

Không biết từ khi nào Mộc Nhan thấy thế đã đi đến bên cạnh hai người: “Nhị thiếu phu nhân, Tiểu thư, em theo cô từ nhà mẹ đẻ đến, mấy năm nay cô đối xử với em tựa như tỷ muội ruột thịt. Trong mắt người khác, cô là nhị thiếu phu nhân của Thẩm gia, nhưng trong lòng em, cô mãi mãi là Tiểu thư hái hoa bất bươm với em năm đó. Hôm nay cô và cô gia rời đi, em cũng phải theo hai người”.

Mai Nhiêu Phi liếc nhìn Mộc Nhan, rơi nước mắt nói: “Mộc Nhan em ở lại Thẩm gia đi, sau này ta và tướng công không thể cho em thứ gì được nữa”. Mộc Nhan quỳ xuống, than khóc: “Tiểu thư, xin cô dẫn em đi. Em không cần gì hết, chỉ cần có thể hầu hạ Tiểu thư, đó là phúc phận lớn nhất đời em rồi”.

Mai Nhiêu Phi rưng rưng đỡ Mộc Nhan dậy, gật gật đầu, đưa theo Mộc Nhan cùng ra ngoài.

Lão phu nhân hét lên sau lưng Thẩm Phúc: “Phúc Nhi, người phải nghĩ cho kỹ. Nếu người theo chân nữ nhân này, từ giờ trở đi, người cũng không còn gì nữa. Hơn nữa, hành động của cô ta cũng bị người đời phỉ nhổ thóa mạ, người ở bên cô ta, cũng sẽ bị xem thường. Người đường đường là Nhị thiếu gia nhà họ Thẩm, chỉ cần bước ra khỏi cánh cửa này, người sẽ không còn là gì nữa. Từ nay về sau, không chỉ phu thê các người không góc đầu lên được, mà Mẫn Nhi, Linh Nhi cả đời này cũng không góc đầu lên được theo các người. Nếu các người cảm thấy vẫn muốn đi, vậy ta sẽ tác thành cho các người”.

Lời Lão phu nhân nói lọt vào tai Thẩm Phúc, y có thể không cảm thấy gì. Nhưng Mai Nhiêu Phi thì khác. Tôi thấy rõ ràng, sắc mặt Mai Nhiêu Phi trong nháy mắt trở nên xám ngoét, ánh mắt cũng lập tức mất đi thần thái ngày xưa. Nàng ta đứng đó, ngơ ngẩn hồi lâu. Thẩm Phúc giục nàng ta đi, nàng ta cũng chỉ đứng yên không nói gì. Mẫn Nhi gọi nàng ta vài câu, nàng ta cũng không đáp, toàn thân như phát ngốc.

Thẩm Phúc giục thêm vào lần nữa, Mai Nhiêu Phi mới dường như giật mình tỉnh lại. Nàng ta bình tĩnh, nhìn Thẩm Phúc vài lần, lại thâm tình vuốt ve Mẫn Nhi và Linh Nhi, nói: “Tướng công, thiếp không thể để chàng đi cùng được. Lão phu nhân nói đúng, thiếp bị đuổi ra khỏi Thẩm gia thì không sao, nhưng nếu chàng đi cùng thiếp, thì từ nay về sau chàng không còn gì cả. Cha thiếp thân là huyện lệnh, dĩ nhiên sẽ

không đón nhận đứa con gái như thiếp. Từ nay về sau, chàng không những phải chịu đựng những ngày tháng gian khổ với thiếp mà còn bị người khác nhạo báng. Thiếp không muốn chàng sống cuộc sống như thế, tướng công!”.

Thẩm Phúc nắm chặt tay Mai Nhiêu Phi: “Phi Nhi, ta không sợ cuộc sống như thế, chỉ cần có thể ở bên cạnh nàng đã là may mắn lớn nhất của ta rồi”.

Mai Nhiêu Phi lắc đầu, nói: “Một mình thiếp phạm phải sai lầm, hãy để một mình thiếp gánh vác đi. Tướng công, chàng không sợ kẻ khác nói này nói nọ, nghi luận lung tung. Nhưng Lão phu nhân nói phải, Mẫn Nhi của chúng ta thì sao? Linh Nhi của chúng ta thì sao? Chẳng lẽ hai con cũng phải cả đời không ngóc đầu lên được như chúng ta ư? Thiếp không muốn tình cảnh đó xuất hiện. Sở dĩ thiếp liều mạng mà tranh, bỏ mạng mà đoạt, cũng là hy vọng tướng công chàng cùng con gái chúng ta có thể sống những ngày lành. Thiếp không muốn mọi người đi theo thiếp”.

Thẩm Phúc nói: “Phi Nhi! Nàng đang nói gì thế! Chúng ta là phu thê, đương nhiên chuyện gì cũng phải cùng nhau gánh vác. Phi Nhi, chúng ta sẽ đến một nơi không ai biết chúng ta, ami danh ẩn tính, bắt đầu lại từ đầu, nơi đó vốn không có ai biết chuyện này hết”.

Mai Nhiêu Phi vừa hát tay Thẩm Phúc ra, vừa lùi về phía sau mấy bước, trong mắt nàng ta tràn đầy tuyệt vọng, nước mắt ào ào rơi xuống, thấm ướt cả cổ áo và y phục: “Tướng công, thiếp biết chàng tốt với thiếp, nhưng bản thân thiếp làm sai, không nên để chàng gánh chịu. Với chàng mà nói, như thế không công bằng. Tướng công, chàng nghe lời thiếp, cố gắng chăm sóc ỳnh, cố gắng tiếp tục sống, nhất định phải nuôi nấng dạy dỗ con gái của chúng ta thật tốt, thật tốt, nói cho hai con biết chúng có một người mẹ làm những chuyện không thể tha thứ ra sao, để các con lấy đó làm gương, ngàn vạn lần không giẫm vào vết xe đổ của thiếp. Tướng công, sau khi thiếp không còn nữa, chàng nhất định phải tái giá cùng một nương tử khác, phải đối xử tốt với cô ấy giống như đối xử tốt với thiếp vậy, bảo cô ấy đối đãi với con gái chúng ta thật tử tế. Tướng công, thiếp đi đây, nếu có duyên, kiếp sau chúng ta lại tiếp tục kết làm phu thê!” Mai Nhiêu Phi nói xong, quay sang hướng khác lao vào tường.

Thân thủ của Băng Ngưng nhanh nhẹn nhất, thấy thế vội nhào lên ngăn cản song đã không còn kịp nữa. Đầu Mai Nhiêu Phi nặng nề đập vào tường, sau đó toàn thân từ từ đổ xuống đất.

“Nương tử! Phi Nhi!” Thẩm Phúc kêu to, nhào về phía Mai Nhiêu Phi. Một tay y ôm Linh Nhi, tay kia nâng Mai Nhiêu Phi dậy, kêu gào: “Nương tử! Nương Tử! Nương Tử...”

“Cuộc đời vốn có tình si, hận này đâu phải bởi vì gió trăng [1]”

Nam nhân có lệ khó tuân, chỉ bởi vì chưa tới chỗ buồn lòng thôi.

Máu đỏ tươi chảy dọc theo tóc của Mai Nhiêu Phi nhỏ xuống. Chảy vào xiêm áo nàng ta, chảy xuống mặt đất, từng vũng máu lớn màu đỏ thẫm, đập thẳng vào mắt, nhuộm đỏ đôi mắt mỗi người.

“Phi Nhi!” Thẩm Phúc khóc nức lên, nước mắt tràn ra. Linh Nhi còn nhỏ chưa hiểu chuyện, nhưng thấy cha khóc cũng khóc theo. Mẫn Nhi tận mắt thấy Mai Nhiêu Phi đập đầu vào tường, nhưng không biết Mai Nhiêu Phi đã chết, chỉ nghĩ là mẹ đang đùa với mình, liền tiến bước lên, kéo tay Thẩm Phúc nói: “Cha, cha đừng khóc nữa, mẹ chỉ đang ngủ thôi, nếu cha khóc thì sẽ đánh thức mẹ đấy...”.

“Mẫn Nhi!” Thẩm Phúc ôm Mẫn Nhi vào lòng, khóc òa lên: “Con gái của cha, đứa con gái đáng thương không có mẹ của cha. Phi Nhi, sao nàngỡ nhẫn tâm bỏ lại ta và hai con mà đi...”

Tôi nhẹ nhàng bước đến, đón lấy Linh Nhi. Thẩm Phúc thấy tôi, chần chờ một chút rồi giao Linh Nhi vào tay tôi. Tôi dắt nốt Mẫn Nhi sang, nói với Minh Nguyệt Hân Nhi: “Minh Nguyệt Hân Nhi, em và Mộc Nhan đưa Linh Nhi và Mẫn Nhi ra ngoài. Nếu sau này hai bé lớn lên, nhớ lại tình huống lúc mẹ chết đi, đối với hai bé mà nói thì là chuyện tàn nhẫn biết mấy”. Mộc Nhan đang khóc thút thút thút, Minh Nguyệt Hân Nhi cũng đang không ngừng lấy tay áo lau nước mắt, nghe tôi nói vậy, hai người một bế Linh Nhi, một bế Mẫn Nhi đi ra khỏi chính đường.

Lúc Mẫn Nhi ra khỏi chính đường còn ngoái đầu lại nói với Thẩm Phúc: “Cha ơi cha đừng khóc nữa. Mẹ mệt rồi, chỉ muốn ngủ ngon một giấc thôi”.

Thẩm Phúc ôm xác Mai Nhiêu Phi, khóc đến u ám đất trời, hóa cuồng hóa loạn. Sắc mặt những người trên chính đường đều tái nhợt, hết sức đau thương. Nhất là Cúc ma ma, khóc dữ dội tựa như người chết là con gái ruột của bà ta. Bà ta vừa tát mình, kêu gào: “Thiếu phu nhân, Nhị thiếu phu nhân, tôi có lỗi với cô. Nếu không phải vì tôi, cô cũng sẽ không chết. Nhị thiếu phu nhân, tôi có lỗi với cô...”

Sắc mặt Lão phu nhân cũng trắng bệch. Bà ngơ ngác ngồi trên ghế cao, không thốt ra nổi một lời, biểu cảm trên mặt cũng không hề thay đổi, toàn thân tựa như một tượng đất.

Thẩm Phúc khóc hồi lâu, mấy lần khóc ngắt đi, rồi lại tỉnh lại. Tôi nghĩ, giờ này khắc này, trong lòng Thẩm Phúc nhất định là ruột mềm trăm mối, chỉ hận không thể đi theo Mai Nhiêu Phi. “Tình là gì hồi thế gian, mà lời sinh tử riêng mang đôi mình [2]” trong lòng tôi bỗng nhiên có cảm giác mình chưa từng thực sự yêu Thẩm Hồng. Tôi vốn cho rằng tình cảm tôi dành cho chàng là tình yêu. Nhưng khi tận mắt thấy Thẩm Phúc như đứt ruột gan vì cái chết của thê tử, tôi mới nhận ra rằng, tôi và Thẩm Hồng chẳng thấm vào đâu. Chỉ là hai người ở chung lâu, rồi trở thành thói quen của nhau. Cho dù trong đó có tồn tại vài phần tình yêu, nhưng đó cũng chẳng phải tình yêu thuần túy. Nếu không, vì sao chàng vừa gặp Hoàng Vân Mạch giống hệt Liễu Vũ Tương, đã lập tức quăng lên tận chín tầng mây? Như Thẩm Phúc vậy, chân thành dành tình cảm cho Mai Nhiêu Phi, dù Mai Nhiêu Phi là kẻ sát nhân, là người xấu xa tận xương tủy, làm sai nhiều chuyện như thế, y vẫn thủy chung không rời không bỏ, chỉ hận không thể chịu tội thay nàng ta. Bất kể xuất hiện nữ tử như thế nào, chỉ sợ cũng không đoạt nổi tình cảm y dành cho Mai Nhiêu Phi. Trong lòng Thẩm Hồng, người đáng cho chàng yêu bậc ấy, e chỉ có mình Liễu Vũ Tương, chứ không phải Lãnh Cửu Dung.

Thấy Thẩm Phúc khóc lả đi, người cũng mệt rũ ra, Thẩm Tề tiến đến nắm tay y nói: “Nhị ca, huynh đừng như thế. Nếu Nhị tẩu trên trời có linh, biết huynh vì tẩu ấy mà thế này, ắt hẳn sẽ rất khó chịu. Nghe lời đệ, huynh nhất định phải cố gắng sống tiếp, giống như nhị tẩu nói vậy, nhất định phải cố gắng. Huynh còn có hai đứa con gái cần phải chăm sóc nữa”.

Thẩm Phúc nghe thấy hai chữ “con gái”, trên mặt mới chịu có cảm xúc, gắng gượng gạt đầu. Y vốn ôm chặt Mai Nhiêu Phi, hiện giờ bế xốc nàng ta lên, ôm vào trong lòng. Y lạnh lùng liếc nhìn Lão phu nhân một cái, Lão phu nhân vốn ngồi như tượng, thấy ánh mắt Thẩm Phúc thì cả người run lấy bầy, sau đó có chút kinh hãi nhìn lại.

Nhưng Thẩm Phúc đã không còn nhìn bà nữa. Thẩm Phúc bế Mai Nhiêu Phi, chậm rãi xoay người sang hướng khác, đi ra ngoài. Mỗi lần y bước đi, tôi đều cảm thấy y đang dùng hết sức lực của mình, bởi mỗi bước của y đều vô cùng gian nan. Tôi thật sự sợ rằng y sẽ ngã xuống, nhưng sau cùng y vẫn bế được Mai Nhiêu Phi ra khỏi chính đường.

Sắc mặt Lão phu nhân bỗng trở nên có phần kỳ lạ và khiếp đảm. Dường như bà vừa chịu đựng nỗi kinh sợ lớn nhất đời mình thân thể hơi co lại, chỉ vào bóng Thẩm Phúc đang đi xa nói: “Nó đang trách ta. Vừa rồi nó nói với ta thế, các người có nhìn thấy không? Nó nói, bà hại chết thê tử tôi, tôi nhất định sẽ tìm bà báo thù. Tôi khiến bà không được chết tử tế, ha ha ha ha... Nó thật sự nói thế, các người có nhìn thấy không? Các người có nhìn thấy không hả?”. Tình trạng của Lão phu nhân gần như khủng điên.

[1] Trích câu thơ trong bài Ngọc Xuân Lâu của tác giả Âu Dương Tu

[2] Trích câu thơ trong bài Mô ngư nhi – Nhạn khâu của tác giả Nguyên Hiếu Vãn

79. Q.3 - Chương 19: Báo Đáp Sầu Nét Mi

Đúng lúc này, không một ai ngờ rằng, Cúc ma ma đang quỳ trên mặt đất dưới chân Lão phu nhân đột nhiên đứng dậy, nhắc một bình trà trên án kỷ lên nặng nề ném về phía Lão phu nhân. May nhờ Băng Ngưng nhanh mắt nhanh tay, xô Lão phu nhân ra khi chiếc bình trà vốn đã bay đến rất gần. Lão phu nhân ngã từ trên ghế xuống, lăn vài vòng rồi mới dừng lại. Dù thế nhưng vai bà cũng đã bị chiếc bình trà của Cúc ma ma ném trúng, bà nằm khụy trên mặt đất không ngừng rên rỉ, có lẽ là bị thương khá nặng.

“Cúc ma ma, bà muốn làm gì hả?”. Thẩm Tề lớn tiếng mắng một câu, sau đó chạy đến đỡ Lão phu nhân dậy, dìu bà lên ghế, căn dặn hạ nhân: “Đi mời đại phu mau, mau lên!”. Lập tức, có hạ nhân vâng lời đi ngay.

Thẩm Tề còn bồi thêm: “Người đâu, giải Cúc ma ma vào địa lao, chờ giao cho quan phủ xử trí”.

“Dạ.” Hạ nhân đáp lời, bèn lấy dây thừng muốn trói Cúc ma ma lại.

Về mặt Cúc ma ma tràn đầy sự khinh miệt và bao dạn, không hề sợ hãi chút nào còn chìa hai tay chờ hạ nhân đến trói lại để đưa đến địa lao.

Lúc này, Lão phu nhân bỗng nhiên mở miệng: “Thả Cúc ma ma ra”.

Thẩm Tề có phần kinh ngạc nhìn Lão phu nhân, giống như không hiểu nổi những lời bà đang nói. Lão phu nhân liền lặp lại câu vừa rồi: “Các người thả Cúc ma ma ra”.

Lúc này Thẩm Tề mới có phản ứng, ngay lập tức nói: “Nghe thấy lời Lão phu nhân căn dặn chưa, các người lui ra đi”. Mấy hạ nhân kia vâng lời, lui sang một bên.

Lão phu nhân chậm rãi nói: “Cúc ma ma, từ khi Phúc Nhi còn nhỏ, bà đã đối xử rất tốt với nó. Ta sẽ không truy cứu chuyện bà dùng ám trà ném ta. Tốt xấu gì bà cũng đã ở Thẩm gia hầu hạ ta mấy chục năm. Những tháng ngày tốt đẹp nhất của bà đều đã hư hao ở Thẩm gia. Chuyện tới nước này, đi hay ở, bà hãy tự quyết định. Nếu bà còn muốn ở lại Thẩm gia, ta tuyệt đối sẽ không làm khó bà, toàn thể mọi người trong Thẩm gia cũng sẽ không làm khó bà”.

Cúc ma ma cười lạnh lùng, thân mình đứng thẳng lên, nói: “Lão phu nhân, bà vốn đâu phải người như thế. Bà cũng không cần phải nói với tôi những lời đó”.

Lão phu nhân cũng không nổi cáu, hỏi: “Vậy trong lòng bà, ta là người thế nào?”.

Cúc ma ma vẫn cười, bà ta đáp: “Lão phu nhân, bà là người thế nào, chẳng phải bà còn rõ hơn tôi sao? Năm xưa chẳng phải bà cũng nói không truy cứu Thúy Lan à? Kết quả thì sao, cô ta chết thế nào, chết thảm biết bao, trong lòng chính bà rõ ràng nhất”. Cúc ma ma vừa nói vừa liếc mắt nhìn Thẩm Tề một cái. Sắc mặt Thẩm Tề vẫn không có gì thay đổi, tựa như Thúy Lan Cúc ma ma vừa nói kia không có chút quan hệ nào với hắn.

Sắc mặt Lão phu nhân lại chuyển thành kinh hoàng, bà vỗ bàn theo bản năng rồi mới phát hiện ra cử động bả vai vô cùng đau đớn. Bà quát to: “Từ Cúc, người nói xằng nói xiên gì ở đây thế? Người làm bao nhiêu chuyện xấu, giờ ta bỏ qua cho người, người chẳng những không biết mang ân, không biết hối cải, mà còn đứng đây nói lời lẽ thuyết mê hoặc người khác. Có phải người muốn ta đưa người lên quan phủ thật thì người mới cam tâm không?”.

“Ha ha...” Cúc ma ma cười ha ha, chỉ ngón tay vào Lão phu nhân: “Lão phu nhân, bà chột dạ kìa. Bà thật sự chột dạ rồi. Tôi có nói xằng nói xiên hay không, trong lòng bà hiểu rõ nhất. Phải, bản thân tôi làm nhiều việc xấu, tôi là kẻ thủ đoạn độc ác, có điều, nếu so với bà, đúng thật là châu chấu đòi đấu với voi [1]. Tất cả những chuyện tôi làm đều học theo bà cả, đâu có bằng được một phần vạn của bà”.

[1] Câu gốc là “Tiểu vu gặp đại vu”. Chữ “Vu” ở đây là chỉ người thời xưa chuyên coi việc tế thần là nghề nghiệp để lừa gạt tiền của. Ý câu thành ngữ này là chỉ thầy phù thủy nhỏ gặp thầy phù thủy lớn, tài năng của hai bên khác nhau một trời một vực. Câu thành ngữ này có xuất xứ từ Tam quốc chí – Ngô thư – truyện Trương Hồng.

Lão phu nhân chỉ vào Cúc ma ma, không biết là không phản bác được, hay là giận quá không nói ra lời.

Cúc ma ma liếc mắt nhìn Lão phu nhân, nói tiếp: “Lão phu nhân, trước tiên bà hại chết Thúy Lan, Bạch Tố Diệp, sau đó làm trượng phu tức chết, còn hại chết cả hai cô con dâu của mình nữa, mấy chục năm nay, bà bức tử biết bao nha hoàn. Lão phu nhân, bà sẽ bị trời phạt, bà chắc chắn sẽ bị trời phạt. Bà nhìn xem, những người bị bà hại chết đang ở trên trời nhìn bà kìa. Bọn họ đều đang cười, bà thấy chưa, Lão phu nhân, bọn họ đều nói rằng sẽ chờ bà gặp báo ứng. Ha ha ha ...Lão phu nhân, tôi hận bà, chỉ cần Tử Cúc này một ngày còn chưa chết, cũng sẽ chờ xem bà gặp báo ứng, xem Thẩm gia gặp báo ứng, ha ha ha...”. Cúc ma ma vừa nói vừa đứng lên, đi nhanh ra phía ngoài. Người đứng hai bên cũng không biết nên ngăn bà ta hay mặc bà ta đi. Chỉ một thoáng ngắn ngủi, Cúc ma ma đã đi xa rồi.

Sâu một hồi lâu, Lão phu nhân mới hồi phục lại tinh thần, vừa sợ vừa tức, có phần hoảng loạn. Thân thể của bà liên tục run bần bật.

Lúc này, Thẩm Tề nhân cơ hội tiến lên vài bước nói: “Lão phu nhân, Cúc ma ma dùng lời tà ngôn để mê hoặc người khác, nói hươu nói vượn mà thôi, nếu người bi bà ta nói mấy câu mà chọc giận bản thân mình thì quả là không đáng”.

Sầm Khê Huyền cũng phụ họa theo: “Đúng thế, Lão phu nhân, người ngàn vạn lần chớ nên tức giận. Đại phu sẽ đến rất mau thôi, người nhất định phải giữ gìn sức khỏe. Chẳng phải người vẫn còn con và tướng công hiếu thảo với người đó sao?”.

Phu thê bọn họ đang kể tung người hứng thì lập tức có người hô lên: “Lệnh Hồ đại phu đến rồi!”. Ngay sau đó, Lệnh Hồ đại phu râu tóc bạc phơ, lưng đeo hòm thuốc đi đến.

Lão phu nhân giống như người nằm mơ còn chưa tỉnh mộng. Bà phát phát cánh tay không bị thương, yếu ớt nói: “Tất cả mọi người giải tán đi. Tiêu đại nhân, Khánh tẩu, chuyện ngày hôm nay hai người thấy thì biết vậy, chứ đừng nói ra ngoài”. Tiêu Nhĩ và Khánh tẩu vội đáp lời. Lệnh Hồ đại phu chẩn bệnh cho Lão phu nhân, thế nên mọi người cũng ào ào tản đi.

Tôi dẫn theo Băng Ngưng và Bảo Bảo, vừa mới ra đến cửa lớn, đã thấy Mộc Nhan hốt hơ hốt hải chạy lại, còn suýt nữa đâm sầm vào người tôi.

“Mộc Nhan, làm sao thế? Không phải ta bảo em và Minh Nguyệt Hân Nhi trông nom hai vị tiểu tiểu thư sao?”. Tôi thấy vẻ mặt Mộc Nhan kích động khác thường, vội hỏi.

Thấy tôi, Mộc Nhan mới thở phào một hơi, như có quyết tâm, nói: “Đại thiếu phu nhân, không hay rồi, cô mau đến xem nhị công tử một chút đi, Nhị công tử...” Mộc Nhan nói đến đây, cơ hồ bật khóc. Đôi mắt vẫn còn sưng húp đỏ hoe.

Trong lòng tôi cả kinh, chẳng lẽ Thẩm Phúc nghi quẩn sao? Vội vàng hỏi: “Rót cục là làm sao? Em nói mau !”.

Mộc Nhan thút thít trả lời: “Nhị công tử bé xác Tiểu thư, trước tiên đi vào trong phòng, mặc cho Tiểu thư xiêm y lúc đầu hai người thành thân, sau đó lại bế Tiểu thư đi ra ngoài phủ. Hiện giờ không biết đi đâu nữa. Trong lòng em lo quá, sợ Nhị công tử sẽ nghi quẩn, làm chuyện gì ngốc nghếch. Nếu vậy, Mẫn Nhi tiểu thư và Linh Nhi tiểu thư sẽ không còn ai chăm sóc nữa”. Mộc Nhan càng nói càng khổ sở, cuối cùng không nhịn được khóc òa lên.

Hôm nay đã xảy ra nhiều chuyện như thế, Mộc Nhan vừa khóc một cái đã làm ruột gan tôi rối hết cả lên. “Thân thích còn xót xa, người ngoài đã ca hát”. Tôi cùng từng mất Băng Nhi, mùi vị mất người thân ra sao, tôi hiểu rất rõ. Nghĩ đến cảnh từ giờ trong đại viện Thẩm gia, thậm chí ngay trong cõi đất trời này đã không còn người tên Mai Nhiêu Phi này nữa, trong lòng tôi lại có cảm giác khó chịu không nói nên lời, trống vắng không nói nên lời. Nhưng lúc này không phải là lúc để suy nghĩ về điều đó, việc nên làm là khuyên Thẩm Phúc nhất thiết không được nghi quẩn.

Tôi xoay người đi, thoáng thấy vẻ mặt Bảo Bảo cũng có phần lo âu. Tôi nói ngay: “Mộc Nhan, trước tiên em về săn sóc hai vị tiểu tiểu thư với Minh Nguyệt Hân Nhi. Bảo Bảo, em mau về nhà thăm ca ca em đi. Băng Ngưng muội muội, hai người chúng ta đi tìm Nhị công tử, nhất định không được để Nhị công tử xảy ra chuyện gì”. Bảo Bảo cảm kích nhìn tôi, quay đầu đi. Băng Ngưng hỏi: “Cửu Dung tẩu tẩu, chúng ta nên đi đâu tìm nhị ca mới được?”. Băng Ngưng vốn gọi Thẩm Phúc là Nhị công tử, nhưng giờ có lẽ là cảm phục tình cảm không rời không bỏ của y với thê tử, liền gọi y là nhị ca.

Tôi trầm tư đáp: “Ta đã nghĩ ra một nơi mà nhị đệ có thể đến. Đi, chúng ta đi tìm đệ ấy thôi”. Mộc Nhan nghe vậy, nói: “Đại thiếu phu nhân, Băng Ngưng tiểu thư, hai người nhất định phải tìm được Nhị công tử, khuyên cậu ấy đừng nghi quẩn”. Ánh mắt Mộc Nhan tràn đầy chờ mong, đến khi tôi và Băng Ngưng đi khá xa, quay đầu nhìn lại vẫn thấy Mộc Nhan đứng đó trông theo.

Ra khỏi đại môn Thẩm gia, sau khi tôi và Băng Ngưng rẽ vào mấy khúc ngoặt thì đi thẳng về hướng tây. Con đường này đã rất cũ kỹ, ít người lui tới, là con đường dẫn về vùng thôn quê hoang vắng, Băng Ngưng thấy tôi đến đây, nhất thời nổi lòng nghi ngờ hỏi: “Cửu Dung tẩu tẩu, tẩu muốn dẫn muội đi đâu thế? Nhị ca ca sẽ đến đây ư?”.

Tôi lắc đầu, trả lời: “Ta cũng không biết, trước mắt đành phải thử vận may thôi. Đây là nơi duy nhất mà ta có thể nghĩ nhị đệ sẽ đến”.

Chúng tôi đi thêm một chỗ nữa thì thấy có mấy người đang đứng túm tụm trước một cửa tiệm dệt thủ công cũ, bàn luận sôi nổi. Tôi vội đến gần, hỏi: “Làm sao thế? Nói cho cùng là có chuyện gì vậy?”.

Mấy người đó thấy chúng tôi là người xa lạ, nhưng cũng chẳng kiêng kỵ gì, nói: “Chúng tôi vừa mới gặp một chuyện rất kỳ quái. Mới nãy có một người đàn ông mập mạp ôm một thiếu nữ mặc hỷ phục tân nương đi về phía dốc Thất Lý”.

Lập tức có người nói leo: “Đúng là kỳ lạ thật, chẳng lẽ gặp ma giữa ban ngày ban mặt à? Sao tôi thấy có cảm giác nữ tử kia là người chết nhỉ? Tay buông thõng xuống, cũng không động đậy gì, nam nhân còn liên tục khoác tay nữ tử kia lên người y, nhưng lần nào cũng không khoác được, bàn tay cứ thõng xuống. Các người nói xem, chẳng phải là người chết là gì?”.

Một người đàn bà hét to: “Chẳng lẽ mọi người gặp ma thật? Dốc Thất Lý vốn là chỗ chôn người chết. Mọi người nói chúng ta có nên đi báo quan không?”.

... ..

Tôi và Băng Ngưng nghe vậy, cuối cùng cũng yên tâm, biết Thẩm Phúc không sao hết. Dốc Thất Lý là nơi có mộ phần tổ tiên của Thẩm gia, vậy Thẩm Phúc quả thật đã ôm thi thể Mai Nhiêu Phi đi đến phần mộ của Thẩm gia rồi.

Tôi vội nói với đám người đó: “Mọi người đừng báo quan, đó không phải là ma quỷ gì đâu, mà là đệ đệ của tôi và thê tử của đệ ấy. Đệ muội tôi qua đời, trong lòng đệ đệ đau buồn nên mới đưa nàng đi mai táng thôi. Nếu mọi người báo quan, nói không chừng quan phủ sẽ cho rằng mọi người vô cớ sinh sự, đánh ôi người năm mươi đại bản ấy chứ”. Tôi nói những lời đó chỉ nhằm hù dọa đám người kia một chút, để nhắc bọn họ đừng có nói lung tung khắp nơi. Bọn họ nghe xong, quả nhiên có phần sợ hãi, lập tức giải tán hết.

Tôi và Băng Ngưng chạy thẳng về phía dốc Thất Lý.

Dốc Thất Lý có những gốc cổ thụ chọc trời, vang lên tiếng quạ kêu, cho dù ban ngày tới đó cũng thấy ớn lạnh từng hồi, dày đặc quỷ khí. Nơi này cũng chính là nơi sau khi Băng Nhi chết không được chôn vào.

Phần mộ của Thẩm gia đời đời đều được tu sửa ở đây. Tuy rằng chỉ là huyết mộ, nhưng cũng được xây cất lộng lẫy, toát ra phong thái phú quý của gia tộc giàu sang. Trong đó, phần mộ của Thẩm lão gia được trang hoàng đẹp nhất. Được xây bằng đá xanh, đỉnh bằng ngọc thạch, bia bằng đá cẩm thạch, dát vàng gắn bạc, vô cùng khí thế. Bên cạnh huyết mộ của ông còn có một huyết mộ khác giống như vậy, nhưng chưa có người, trên bia mộ cũng không khắc chữ. Đây là Lão phu nhân chuẩn bị cho chính bà sau khi trăm tuổi. Mẹ ruột của Thẩm Tề - Thúy Lan, chỉ có một nắm mộ nho nhỏ, nằm trong một góc không mấy sáng sủa phía xa xa. Nhưng thoáng nhìn qua, tôi lại phát hiện ra, trước phần mộ của dì Thúy Lan có một đóa cúc vàng còn tươi. Tuy chỉ là hoa dại, nhưng cũng đẹp đẽ tươi tắn. Trong lòng tôi bỗng cảm thấy, người chết đi rồi, nếu còn được người khác nhớ đến thì tốt biết mấy. Nhưng tôi không biết sau khi tôi chết đi, Thẩm Hồng có lẽ nào sẽ quên sạch bách bóng dáng tôi không?

Để phòng ngừa bọn trộm mộ, phần mộ của gia đình giàu có một năm bốn mùa đều có người trông coi. Tôi và Băng Ngưng đang đứng tần ngần bên trong, chợt nghe có tiếng quát: “Ai lên la lên lút đây?”. Tiếp đó, một ông lão gầy gò tựa âm hồn chợt xuất hiện, trên miệng còn ngậm một tẩu thuốc, đang dùng ánh mắt như cá chết nhìn chúng tôi. Nhất thời, tôi cảm thấy lông tơ dựng đứng hết cả lên. Ông lão này trông coi phần mộ tổ tiên của Thẩm gia không biết đã bao nhiêu năm, cũng không ai biết tuổi của ông. Chỉ thấy da mặt da tay ông lão như lớp vỏ cây đại thụ. Nhất là da mặt, giống như đã từng bị lửa đốt, thoát nhìn hết sức kinh khiếp. Có điều nói không chừng đó là đáng vẻ trời sinh. Quanh năm suốt tháng, bất kể xuân hạ thu đông, ông lão đều chỉ mặc một bộ y phục, thoát nhìn hết sức quỷ dị. Lão phu nhân gọi ông lão là “Quế thúc”.

Vào ngày lễ ngày tết, tôi đều theo Lão phu nhân đến đây đốt vàng mã. Quế thúc nhìn tôi một lúc rồi cũng nhận ra, nói: “Thì ra là Đại thiếu phu nhân, cô đến đây có việc gì thế?”.

Tôi nói: “Quế thúc, tôi tới tìm nhị đệ, thúc có gặp đệ ấy không?”.

Trong đôi mắt lão vẫn đục không nhìn ra vui buồn, ông lão gật gật đầu, lấy tẩu thuốc chỉ chỉ, nói: “Cậu ấy ở bên kia, các cô sang gặp cậu ấy đi”. Ngày thường tôi thật sự rất sợ Quế thúc, nhưng không ngờ rằng ông ta lại thấu tình đạt lý đến thế, lập tức cảm ơn rồi đưa Băng Ngưng theo. Ông ta vẫn dùng ánh mắt không rõ vui buồn nhìn chúng tôi chầm chầm, trong thoáng chốc, tôi bỗng nhiên cảm thấy ông lão này có lẽ có quá khứ đầy máu và nước mắt bi hoan tự tại nào đó chẳng. Bởi ánh mắt của ông ta vừa ảm đạm, vừa dường như có thể phá vỡ toàn bộ buồn vui trên thế gian này.

Tôi và Băng Ngưng chậm rãi đi đến bên cạnh Thẩm Phúc. Giờ phút này, y đang liều mạng dùng tay đào đất. Trước mặt y, là một hố đất không lớn không nhỏ. Thi thể của Mai Nhiêu Phi được đặt sang một bên, xung quanh có xếp một vòng hoa đại.

Chúng tôi đến mà Thẩm Phúc như không thấy. Y chỉ lo đào đất, đào rất nghiêm túc, rất cẩn thận. Mỗi cục đất nhỏ y đều lấy ra, ném sang bên cạnh, sau đó lại tiếp tục đào. Tay y đã đầm đìa máu nhưng vẫn không dừng lại. Dòng máu đỏ tươi hòa với bùn đất làm nhức nhối con mắt người nhìn thấy.

Y cứ đào đất liên tục như thế, như một bậc trượng phu chu đáo nhất, xây một tổ ấm tình yêu cho người thê tử mình yêu thương nhất. Ánh mắt y chuyên chú, giống như ngoại trừ việc đang làm cho thê tử mình ra, trên thế gian này không còn việc nào đáng để y làm nữa.

Băng Ngưng vừa muốn tiến lên hỗ trợ, tôi đã cản lại, lắc đầu, ý bảo đừng quấy rầy. Giờ này khắc này, trái tim Thẩm Phúc có lẽ rất yên bình. Giờ này khắc này, trong lòng y không còn một ai khác trừ thê tử y. Giờ này khắc này, có lẽ bọn họ vẫn đang tâm tình trong thế giới của hai người. Tôi nhắc thấy, dùng tay quẹt một cái, mới phát hiện ra trên mặt mình toàn nước mắt.

80. Q.3 - Chương 20: Khóc Nức Lúc Đêm Trường

Thẩm Phúc đào lấy đào để, bỗng nhiên đẩy nhanh tốc độ, bùn đất nhất thời bắn lên, y cũng không để ý. Không biết bao lâu sau, y đã đào được một hố to vuông vắn dành ột người. Y từ từ đứng lên, hái nhặt những bông hoa đại bé xiu và mớ cỏ xanh xung quanh, chậm rãi đặt vào trong mộ. Chờ đến lúc lót được một tầng hoa cỏ mỏng dưới đáy, y mới đi đến bên cạnh Mai Nhiêu Phi, ôm thi thể của nàng ta vào lòng, trong chốc lát, nước mắt lại rơi như mưa. Cho tới giờ tôi vẫn không biết rằng, một nam nhân có thể bi thương đến độ ấy vì một người con gái y yêu dấu.

Thẩm Phúc ôm Mai Nhiêu Phi, nỉ non thăm thì, hồi lâu sau mới đặt nàng ta xuống hố đã được lót nền bằng cỏ và hoa đại kia. Thẩm Phúc chỉnh lại y phục của thê tử thật ngay ngắn, phúi đi từng chút bụi đất bám trên người, hai mắt rưng rưng nhìn thê tử lâu thật là lâu, nhẹ nhàng nói một câu: “Phi Nhi, bất kể là nàng ở nơi đâu, ta đều nhớ nàng như thế. Ta sẽ hết lòng đối đãi với Mẫn Nhi và Linh Nhi của chúng ta, nuôi các con khôn lớn. ta sẽ nói cho các con biết rằng, các con có một người mẹ tốt nhất trên đời này, không tiếc hy sinh bản thân mình vì tương công và các con gái của mình. Phi Nhi nương tử tốt của ta, nàng ngủ đi, ta sẽ thường xuyên đến đây bầu bạn với nàng”. Thẩm Phúc nói xong, quay đầu sang hướng khác, giống như đã hạ quyết tâm lớn nhất, hai tay dùng sức đẩy mạnh chỗ bùn đất y đã đào này giờ xuống hố. Thân mình Thẩm Phúc vốn hơi mập, thay đổi vị trí, đứng lên cũng phải cố hết sức. Nhưng chỉ trong chốc lát, tôi nhận ra rằng, y đã dùng hết sức lực của mình. Một khắc mai táng Mai Nhiêu Phi, đồng thời cũng mai táng luôn tấm chân tình dành cho người thê tử y toàn tâm toàn ý yêu thương.

Trong lòng tôi cũng vô cùng đau xót. Tôi cảm lòng không đành khe khẽ hát một bài từ:

“Phút chốc phù sinh, điêu linh bạc mệnh, lưu luyến hoài thương?”

Nhớ lúc nhàn giường thêu, tan cơn hồng vũ,

Đieu lan quanh phủ, cùng tựa tà dương,

Núi mộng vô phương, thơ tàn đèn tiếp, rồi khóc nức đêm trường.

Dung nhan còn, riêng hồn theo gió cuốn, chưa thể tỏ tường,

Hoài tìm bích lạc muôn phương,
Nơi nhân gian thiên thượng, duyên trần chưa dứt,
Xuân hoa thu nguyệt, tơ lòng đau thương,
Muốn kết vắn vương, trở mình rơi rớt, áo tuần bữa trước chừ phai hương,
Thôi đành vậy, xóm bên tiếng sao thanh,
Thôi khúc đoạn trường.”

Hát xong, dư âm chưa dứt, Băng Ngưng cũng nức nở khóc theo.

Lúc này, Thẩm Phúc đã lấp xong toàn bộ chỗ đất. Y nhìn tôi và Băng Ngưng vài lần, rồi nói với mặt đất: “‘Núi mộng vô phương, thơ tàn đưng tiếp, rồi khóc nức đêm trường, Dung nhan còn, riêng hồn theo gió cuốn, chưa thể tỏ tường. Hoài tìm bích lạc muôn phương, vuốt tóc mềm, sớm đến ắt có sương’ Phi Nhi, cho dù nàng đến chốn khác, chúng ta cách trở âm dương, nhưng nàng cũng phải chăm sóc mình thật tốt mới được”. Thẩm Phúc lại quay đầu, nói với tôi và Băng Ngưng: “Cửu Dung, Băng Ngưng, hai người về trước đi. Ta muốn bình tâm làm bạn với Phi Nhi thêm một lúc nữa. Ta còn muốn đắp cho nàng một phần mộ nữa. Ta sẽ không nghĩ quẩn đâu, ta còn hai cô con gái Mẫn Nhi và Linh Nhi. Cảm ơn ý tốt của hai người, hai người về trước đi, giúp ta chăm sóc con gái, được không?”

Tôi nặng nề gật đầu, kéo tay Băng Ngưng nói: “Băng Ngưng muội muội, chúng ta đi về thôi”.

Băng Ngưng cũng gật gật đầu, nhưng vẫn không nhịn được thốt lên: “Nhị ca ca, huynh phải tự bảo trọng sức khỏe. Nếu huynh xảy ra điều gì...điều gì không may, nhị tẩu mà biết, trên trời cũng không ngủ yên được”. Băng Ngưng nói xong lại nghẹn ngào một lúc. Thẩm Phúc quay mặt sang chỗ khác, yên lặng nhìn mô đất chôn cất Mai Nhiêu Phi trước mặt. Tôi nắm tay Băng Ngưng rời đi.

Lúc đi đến lối ra của khu mộ Thẩm gia, chúng tôi gặp ông lão trông coi mộ kia. Ông đang dùng cánh tay khô đét như lớp vỏ cây khô châm lá thuốc trong tẩu thuốc. Sắc mặt ông vẫn xám nhợt nhưng tức mực, ông liếc nhìn chúng tôi một cái, liền khiến chúng tôi cảm thấy quỷ dị không thể tả được. Người này giống như bò ra từ trong mộ vậy, không hề có chút sinh khí nào.

Tôi vẫn kiên trì tới cùng nói: “Quế thúc, chúng tôi đi đây. Nhị công tử Thẩm gia vẫn ở bên trong, phiền thúc giúp trông chừng đệ ấy, đừng để đệ ấy xảy ra chuyện gì”. Quế thúc dùng ánh mắt có lẽ đã khô cạn nhìn tôi và Băng Ngưng, đáp: “Tôi biết rồi. Có điều nếu không phải chết thì chắc sẽ không chết, còn nếu phải chết, có muốn ngăn cũng không ngăn được”.

Nghe xong những ông lão nói, tôi và Băng Ngưng càng cảm thấy quỷ khí âm u. Băng Ngưng giật giật tay áo tôi, tôi vội dẫn cô bé rời đi.

Rời khỏi dốc Thất Lý, trở lại Thẩm gia, tôi và Băng Ngưng đến gặp Bảo Bảo. Hỏi chuyện ca ca cô bé, Bảo Bảo đáp: “Nhị thiếu phu nhân quả nhiên đã thả ca ca em ra rồi. Người bắt ca ca em đối xử tốt với huynh ấy lắm, chẳng những không đánh mắng mà còn đến lúc thả ca ca em về còn cho thêm mười lượng bạc, để huynh ấy sống tốt hơn. Chắc Nhị thiếu phu nhân dặn thế. Thật ra Nhị thiếu phu nhân cũng không phải người xấu xa đến vậy”.

Tôi cười khổ, cũng không nói gì thêm, chỉ dẫn theo hai cô bé đến thăm Mẫn Nhi và Linh Nhi. Vú em đã cho Linh Nhi ăn sữa, Linh Nhi vừa mới ngủ xong, con bé ngủ rất ngoan, hoàn toàn không biết mẹ ruột của mình đã không còn trên dương thế. Mẫn Nhi đã có chút hiểu biết, lại có vẻ hơi nôn nóng bất an. Con bé đi chuyển bàn chân nhỏ bé đi đi lại lại trong phòng, không cầm được lòng nói: “Sao cha con còn chưa tới? Mẹ con đâu? Mẹ đã ngủ lâu như vậy rồi mà sao bây giờ còn chưa tỉnh? Có phải mẹ con hư nên làm bà nội giận không? Lần sau con gặp bà nội sẽ dỗ dành bà, bảo bà sau này đừng giận mẹ nữa”. Mẫn Nhi liên tục nói những lời này, chỉ suy nghĩ theo chiều hướng tốt của mình mà không biết rằng mẹ con bé đã hóa thành một nắm đất vàng trong khu mộ của Thẩm gia rồi.

Tôi cùng Minh Nguyệt Hân Nhi, Băng Ngưng, Bảo Bảo và Mộc Nhan cùng nhau chăm sóc hai con bé, đến sẩm tối, cuối cùng Thẩm Phúc cũng về. Ánh mắt y vô cùng tiêu tụy. Thoạt nhìn, toàn bộ con người như

đã già đi mười tuổi chỉ trong một ngày. Mẫn Nhi đón y từ phía xa, kêu to: “Cha, cha đã về rồi, Mẫn Nhi nhớ cha muốn chết”. Thấm Phúc thấy Mẫn Nhi, ôm con bé vào lòng, không kiềm chế được rơi nước mắt.

Mẫn Nhi không hiểu chuyện gì xảy ra, hỏi: “Cha làm sao thế, sao cha lại khóc? Mẹ đã bảo là , trẻ con hay khóc thì không phải là bé ngoan. Cha, mẹ đâu?”. Nghe Mẫn Nhi hỏi Mai Nhiêu Phi, Thấm Phúc ngơ ngác hồi lâu mới trả lời: “Mẫn Nhi, từ nay về sau mẹ con sẽ không về nữa. Mẹ con đã chết rồi. Từ giờ trở đi con và em phải nghe lời cha, cùng sống với cha”. Y còn chưa dứt lời, đã khóc rũ ra, Mẫn Nhi nghe cha nói mẹ sẽ không về nữa, trong lòng liền cảm thấy vô cùng tủi thân, cũng mở miệng khóc ào lên, nhất thời, cả đại viện Thấm gia toàn là tiếng khóc, vô cùng thảm thiết.

Tôi thở dài thật dài, trong lòng cảm thấy đau đớn khó nói thành lời. Giữa lúc lơ đãng nhìn thoáng qua, thấy nắng xé như lửa, tà dương như máu, đôi mắt nhứt nhối vô cùng.

Từ sau khi Thấm Phúc tự mình mai táng Mai Nhiêu Phi ở khu mộ Thấm gia, liên tiếp nhiều ngày sau, không còn ai đề cập đến chuyện này nữa. Mai Nhiêu Phi cứ như vậy mà tan biến khỏi Thấm gia, lúc chết đi vô cùng thê lương, ngay cả một cỗ quan tài cũng không có. Nhưng nàng ta lại là một cô gái hạnh phúc vô cùng, cuối cùng làm một nữ nhân, nàng ta vẫn có thể có được toàn bộ tình yêu của trượng phu mình.

Từ sau khi xảy ra việc của Mai Nhiêu Phi, trong đại viện Thấm gia liền lạnh lẽo vắng vẻ hẳn đi. Ngay cả hai nha đầu Mẫn Nhi và Linh Nhi, cũng rất ít khi nghe tiếng hai bé khóc.

Sau khi trải qua chuyện này, cả người Lão phu nhân gầy rộc đi một cách nhanh chóng. Bà vốn đã mang bệnh, giờ càng trầm trọng hơn, có đôi khi hóa hồ đồ, sẽ kéo tay nha hoàn gọi: “Tương Nhi”, “Phi Nhi”, kéo tay hạ nhân kêu “Hong Nhi”, “Phúc Nhi”, lúc thì nói Mai Nhiêu Phi muốn lấy mạng bà, lúc thì nói Thấm Phúc muốn tìm bà báo thù, lúc thì nói Thúy Lan đến bóp chết bà, rồi nói mơ thấy Thấm lão gia đến dắt bà đi. Nhưng phần lớn thời gian, Lão phu nhân cũng tỉnh táo. Những lúc bà tỉnh táo thì trở nên cực kỳ im lặng, chỉ có A Thanh ở bên cạnh phe phẩy quạt đuổi muỗi cho bà.

Sau khi Lão phu nhân bị bệnh, Thấm Tề bắt đầu quản lý đại viện Thấm gia và phường rượu. Cũng bởi hẳn được Thúy Lan sinh ra, Lão phu nhân vô cùng cảnh giác hẳn; nhưng bệnh tình của Thấm Hồng cứ dai dẳng không thôi, luôn không thấy biến chuyển. Còn với Thấm Phúc, cảnh giác của Lão phu nhân lại càng nhiều hơn, bà luôn cảm thấy sớm muộn gì Thấm Phúc cũng hãm hại bà vì báo thù cho Mai Nhiêu Phi. Vì thế, bà liền truyền lệnh để tôi quản lý đại viện và phường rượu Thấm gia, tôi nhất thời bận tới mất tới mũi, chỉ hận không thể phân đôi bản thân ra.

81. Q.3 - Chương 21: Liễu Âm Lại Hoa Minh

Tình hình như thế kéo dài cho đến tận tháng Sáu. Mùa hạ năm nay, thời tiết nóng rực khác thường, mới sáng sớm mỗi ngày, mặt trời đã khạc ngọn lửa nóng phừng phừng xuống mặt đất.

Một hôm sau giờ Ngọ, mặt trời vốn chói chang lóa mắt bỗng nhiên biến mất, đất trời trở nên âm u mù mịt, làm người ta cảm thấy nặng nề khách thường. Tôi đang dỗ dành Linh Nhi bị bỏ tập nói trước mặt Lão phu nhân, bỗng nhiên có hạ nhân vào bẩm báo: “Bẩm Lão phu nhân, bên ngoài có hai bồ khoái nói muốn gặp người”.

Sắc mặt Lão phu nhân nhất thời có phần kinh hãi, nói với tôi: “Từ xưa đến nay Thấm gia không giao du với quan phủ, bỗng nhiên sao lại có hai bồ khoái đến đây, có việc gì thế nhỉ?”.

Tôi cũng không để tâm lắm, đáp: “Lão phu nhân, bất kể ra sao thì người vẫn nên gặp bọn họ đi, dù gì cũng là người của nha môn”.

Lão phu nhân gật đầu nói: “Cũng phải, gặp cũng không sao”, Lão phu nhân lập tức căn dặn hạ nhân mời hai bồ khoái kia vào.

Hai bồ khoái nọ trên người vận y phục sai dịch đỏ thẫm, khác với y phục nha dịch màu xanh sẫm của bồ khoái trong huyện, có lẽ là người nơi khác. Lão phu nhân ngay lập tức mời hai người bọn họ ngồi, bảo nha

hoàn dâng trà, rồi mới lên tiếng: “Chẳng hay hai vị bổ khoái đại nhân là người chỗ quan nha nào? Hôm nay đến Thấm gia ta có chuyện gì không?”.

Có một bổ khoái cao to chấp tay nói: “Lão phu nhân, lần này ty chức phụng mệnh của Đỗ Diên Sùng Đỗ đại nhân, đặc biệt đến Thấm phủ mời Lão phu nhân lên huyện nha một chuyến”. Tôi nghe thế, có chút nghi ngờ hỏi: “Đỗ đại nhân và Thấm gia chúng tôi vốn là chỗ thông gia. Đỗ đại nhân đến đây, sao không tới quý phủ chúng tôi chơi mà lại muốn mời Lão phu nhân đến huyện nha chứ?”.

“Việc này...” Bổ khoái cao to hơn một chút nghe tôi hỏi thế, hồi lâu mới lên tiếng: “Lần này Đỗ đại nhân đến Duy huyện không phải để tới thăm tiểu thư nhà chúng tôi, mà là vì một vụ án mạng”.

“Án mạng?” Điều này, đừng nói là tôi, ngay cả Lão phu nhân nhất thời cũng kinh ngạc đôi chút, bà hỏi: “Rốt cục là án mạng gì? Sao lại mời Lão phu nhân đến đó?”.

Bổ khoái ục ịch hơn nói: “Thấm lão phu nhân, tôi cũng không ngại nói rõ hơn. Khổ chủ của án mạng này tố cáo với đại nhân chúng tôi, hung thủ là bà”.

Lão phu nhân lập tức biến sắc, bà quát hỏi: “Là ai đến tố cáo lão thân? Cho tới giờ lão thân không ra khỏi cửa, khi nào lại dính dáng đến án mạng chứ?”. Tôi cũng cười bồi, nói: “Phải đó, hai vị bổ khoái đại ca, chẳng lẽ là nhầm ư?”.

Hai bổ khoái kại nhìn Lão phu nhân, vẫn là bổ khoái cao to lên tiếng: “Lão phu nhân, loại án mạng này, chúng tôi sao có thể nhầm người. Người tố cáo bà cũng không phải hạng vô danh tiểu tốt gì, cũng coi như là người đứng đầu Duy huyện, đó chính là Huyện lệnh Duy huyện Mai Mặc Mai đại nhân”.

“Hả?” Lão phu nhân hỏi: “Vì sao Mai đại nhân lại tố cáo ta? Ông ta có thể tố cáo ta tội gì?”.

Bổ khoái ục ịch kia nói: “Thấm lão phu nhân, Mai đại nhân tố cáo với Đỗ đại nhân rằng bà bức tử con gái ruột của ông ấy là Mai Nhiêu Phi, xem mạng người như cỏ rác, tội không thể tha thứ”. Không nói tới Lão phu nhân sau khi nghe xong những lời này, về mặt khiến người ta khiếp sợ ô cùng, mà riêng tôi cũng nghĩ mãi chưa ra. Chuyện Mai Nhiêu Phi đã qua lâu như vậy, lúc ấy Lão phu nhân cũng phái người báo cho Mai Mặc rằng con gái ông ta qua đời vì một cơn bạo bệnh. Mai Mặc ước chừng đã nghe được chân tướng từ phía Tiêu Nhĩ, thấy Lão phu nhân báo thế, ông ta cũng không nói gì, và cũng không có ý muốn truy cứu.

Thi thể của Mai Nhiêu Phi đã được Thấm Phúc chôn cất, ngay cả một cỗ quan tài mỏng cũng không có. Thấm gia chưa từng tổ chức tang lễ này nọ cho Mai Nhiêu Phi, Mai Mặc cũng không trách tội. Nhưng vì sao đến hôm nay, ông ta lại truy cứu? Hơn nữa, còn không nói một lời mà kiện Lão phu nhân lên tận chỗ Tri phủ Đỗ Diên Sùng, chuyện này thật sự làm cho người ta nghĩ mãi không ra.

Lúc Lão phu nhân vẫn còn đang kinh ngạc, bổ khoái cao to kia đã đứng lên, hai tay chấp thành quyền nói: “Giờ mời Lão phu nhân theo chúng tôi lên huyện nha một chuyến. Nếu Lão phu nhân có cần dặn dò gì đừng ngại dặn dò luôn”.

Tôi thấy Lão phu nhân nhất thời có phần hoảng hồn chưa ổn định lại, bởi thế nên nói với hai vị bổ khoái: “Hai vị bổ khoái đại ca, có lẽ các vị cũng biết, Thấm gia chúng tôi là danh gia vọng tộc trong Duy huyện, lại phụ trách nấu rượu cho hoàng gia. Lần này Lão phu nhân đến nha môn, tuy rằng chẳng mấy là có thể về, nhưng có một số việc vật thật sự không thể không dặn dò được. Mời hai vị bổ khoái đại ca về huyện nha hồi báo với Tri phủ Đỗ đại nhân như vậy trước, Lão phu nhân chúng tôi sẽ đến sau”.

Hai bổ khoái kia đưa mắt nhìn nhau, có phần khó xử: “Nhưng lệnh của Đỗ đại nhân là phải... lập tức đưa Lão phu nhân đến huyện nha”.

Tôi cười bảo: “Vậy thì làm phiền hai vị bổ khoái đại ca về nói với Đỗ đại nhân rằng, việc này là ý của tôi. Tôi là Lãnh Cửu Dung, bằng hữu của Tiểu Lang Tiết vương gia, tôi tin rằng Đỗ đại nhân sẽ giữ thể diện cho Tiết vương gia”.

Hai bổ khoái kia nghe thấy tên của Tiết Vương gia, về mặt tức khắc trở nên kính nể: “Tất thủy cứ làm theo lời phu nhân nói”.

Tôi gật gật đầu, nói: “Nếu vậy, cảm tạ hai vị bổ khoái đại nhân”. Lúc này tôi mới ra lệnh để hạ nhân lấy ngân lượng đưa cho hai người bọn họ rồi tiễn họ ra khỏi phủ.

Sau khi hai bồ khoai kia đi rồi, vẻ mặt Lão phu nhân vẫn có chút khó coi, bà nói: “Nghệp chường mà ! Nghệp chường mà! Quả là nghiệp chường mà! Thấm gia ta mấy năm nay sao mà gia môn bất hạnh thế?”.

Tôi bé Linh Nhi, nói: “Lão phu nhân, việc này, trước tiên người đừng hoảng sợ. Theo con thấy, bất kể là có người có ý định hãm hại Thấm gia, khơi mào rắc rối cũng được, hoặc là Mai đại nhân thật sự thay đổi ý định, muốn báo thù cho con gái cũng xong, việc khẩn cấp chúng ta cần làm trước mắt là tìm một trạng sư thật giỏi”.

Lão phu nhân gật đầu: “Con nói rất phải, Cửu Dung, việc này đã mang lại phiền toái cho con rồi. Kỳ thật nếu ngày hôm đó ta chịu tha cho Mai Nhiều Phi thì sẽ không có hậu quả như hôm nay. Quả tình là nghiệp chường mà”.

Tôi biết tính tình Lão phu nhân cương nghị, muốn bà thừa nhận sai lầm thì quả là không dễ dàng, hiện giờ bà lại có thể nói ngay trước mặt tôi, hơn nữa còn rất ăn năn, thật sự là cực kỳ hiếm thấy. Nhưng nếu sớm biết có ngày hôm nay, hà tất khi xưa còn làm vậy?

Tôi nghe bà nói thế, không thêm lời nữa, chỉ dặn dò Khánh thúc đi mời trạng sư giỏi nhất trong Duy huyện.

Linh Nhi đã hơi đói bụng, tôi bèn sai vú em đưa đi uống sữa. Tôi và Lão phu nhân nói chuyện câu được câu chăng thì thấy Minh Nguyệt Hân Nhi chạy xộc vào. Trước tiên con bé chào hỏi Lão phu nhân rồi chạy đến nói với tôi: “Thiếu phu nhân em có chuyện muốn nói với cô và Lão phu nhân”.

Tôi cười bảo: “Nha đầu ma mãnh này, em có cách nào thì đừng ngại nói ra”.

Minh Nguyệt Hân Nhi có phần ngượng ngập đáp: “Thiếu phu nhân, em muốn chuộc thân rồi đi”.

Tôi nghe xong, không thấy ngạc nhiên, chỉ hỏi: “Em có tính toán gì chưa?”.

Con bé đáp: “Đến giờ Tiêu Tiểu cũng tích góp được chút bạc rồi. Tận đáy lòng huynh ấy cũng không thích cuộc sống có nhiều thị phi. Bởi thế hai người chúng em tính rằng chờ sau khi em chuộc thân xong, sẽ về quê huynh ấy ở Từ Châu thành thân, sau đó chàng cấy cày thiếp dệt vải, sống những ngày yên bình. Thiếu phu nhân, em biết hiện Thấm gia đúng thời kỳ rối ren, lúc này chúng em bỏ cô mà đi thì quả tình không phải. Nếu cô không muốn chúng em đi, chúng em sẽ không đi nữa, ở lại giúp đỡ cô”.

Tôi lắc đầu nói: “Trai khôn dựng vợ, gái lớn gả chồng. Đây vốn là chuyện hợp tình hợp lý, sao có thể vì Thấm gia nhiều việc mà không để em đi? Một đại gia tộc lớn như Thấm gia, lúc nào chẳng có nhiều việc. Ta giữ các em lại được một lúc, chứ có giữ các em được cả đời không? Em cứ yên tâm xuất giá đi!”. Minh Nguyệt Hân Nhi nghe tôi nói vậy, da mặt nhất thời đỏ ửng lên.

Con bé lại đi đến trước mặt Lão phu nhân, quỳ xuống nói: “Lão phu nhân, người nuôi Minh Nguyệt Hân Nhi con khôn lớn nếu không có người, cũng sẽ không có Minh Nguyệt Hân Nhi này. Trước kia con luôn làm người tức giận, người đừng để bụng. Sau khi con đi rồi, con sẽ thường xuyên nhớ đến người. Người phải cố gắng chăm sóc cho mình”. Minh Nguyệt Hân Nhi nói xong, có phần ghen ngào.

Lão phu nhân lại đích thân đỡ con bé dậy: “Con ngoan, con ngoan. Con theo ta ngần ấy năm, cũng hầu hạ ta ngần ấy năm. Ta đã coi con như con gái của ta rồi. Tiêu Tiểu kia cũng là một người không tệ. Lúc đầu ta nghĩ oan cho nó, nhưng sự thật thì không phải vậy. Minh Nguyệt Hân Nhi, con cũng đừng nói chuộc thân hay không chuộc thân gì hết. Chờ sau khi ta xong vụ kiện này, ta nhất định sẽ gả con xuất giá rình rang như gả con gái ta vậy. Còn tặng cho con của hồi môn thật hậu, để con và Tiêu Tiểu sống thật thoải mái. Thấm gia chúng ta đã lâu rồi không có chuyện vui, cũng nên làm chuyện gì đó náo nhiệt một chút !”.

Minh Nguyệt Hân Nhi vốn là người xử sự theo cảm tính, nghe Lão phu nhân nói xong thì nước mắt lưng tròng, một lúc sau mới lên tiếng: “Cảm tạ Lão phu nhân”.

Đúng lúc này, Khánh thúc được tôi phái đi mời trạng sư đã ử rữ trở lại. Thấy ánh mắt ông, tôi liền biết lo liệu mọi sự không hề thuận lợi.

Tôi hỏi: “Khánh thúc, sao thế?”. Khánh thúc đáp: “Lão phu nhân, Thiếu phu nhân...”. Nói đến đây, ông lập tức trở nên ấp úng.

“Sao thế? Khánh thúc. Cứ nói thẳng đừng ngại”, Lão phu nhân nói.

“Dạ”. Khánh thúc nói, “Tôi đi mời mấy đại trạng sư trong huyện, thế nhưng khi bọn họ nghe nói là vụ kiện của Lão phu nhân thì không ai chịu nhận. Chẳng còn cách nào, tôi lại đi tìm mấy tiểu trạng sư khác, nhưng bọn họ vẫn không chịu. Tôi nghe ngóng hồi lâu mới biết rằng, thì ra Mai tri huyện đã ngầm nói với những trạng sư đó, nếu ai muốn làm trạng sư cho Lão phu nhân thì tức là gây sự với Mai tri huyện. Tục ngữ nói huyện quan không bằng hiện quản [1]. Mai đại nhân đã phong thanh như thế, ai còn dám nhận vụ kiện này nữa?”.

[1] Ý muốn nói khi có việc gì đó xảy ra, tìm người quản lý cấp cao thì chẳng thà tìm người quản lý địa phương trực tiếp còn hơn.

Tôi nghe xong lời Khánh thúc nói, trong lòng chấn động, càng thêm khẳng định chuyện này có người tính toán phía sau, muốn gây khó dễ cho Lão phu nhân và Thẩm gia. Nhưng tôi nghĩ cả buổi cũng không ra được là ai. Nếu là phu thê Thẩm Tề, chỉ e bọn họ thật sự không có bản lĩnh lớn đến thế, khiến Huyện lệnh ra tay bán mạng ỉn. Về phần Cúc ma ma, lại càng không thể.

Khuôn mặt Lão phu nhân phủ một tầng khí lạnh, không nói không rằng. Tôi lên tiếng: “Khánh thúc, nếu Thẩm gia chúng ta chịu chi ra nhiều bạc, chẳng lẽ cũng không ai dám nhận vụ kiện này à?”. Khánh thúc lắc đầu đáp: “Phí mời trạng sư bình thường cũng lắm chỉ mấy trăm lượng thôi. Tôi đã ra giá đến một vạn lượng, thế mà vẫn không có ai chịu ra mặt. Bạc dĩ nhiên quan trọng, thế nhưng những người này còn bần khoản, chính là tính mạng của bản thân và người thân họ nữa”. Tôi gật đầu, nói: “Vậy thì ra roi thúc ngựa, đi sang huyện khác bên cạnh mới trạng sư đến đây vậy”.

Khánh thúc vẫn lắc đầu, ông thở dài nói: “Lão phu nhân, những lời này tôi vốn không nên nói ra, tránh cho người nghe xong đau lòng. Nhưng mà tôi nghe trạng sư Trần Thiên Mật quen thân với tôi nói, trạng sư trong tỉnh đã được hạ lệnh thông cáo rằng, Lão phu nhân bức tử con dâu, tội nghiệt ngút trời, nhất định là lẽ trời vằng vặc, báo ứng xác đáng, chỉ cần là trạng sư Sơn Đông, không ai được phép nhận vụ kiện của Lão phu nhân. Nếu ai ra mặt giúp Lão phu nhân, sẽ bị hủy đi tư cách trạng sư”.

Lão phu nhân nghe nói thế, sắc mặt tức khắc trở nên trắng bệch, nhất thời bệnh khí công tâm, lên cơn ho suyễn, cuối cùng lại thổ ra máu. Minh Nguyệt Hân Nhi vội đắp lưng cho Lão phu nhân.

Tôi nhất thời cũng nhú mày không lên tiếng. Chuyện đến nước này đã rất rõ ràng, có người cố ý phá rối sau lưng, muốn lật đổ Thẩm gia. Hơn nữa, người này chắc chắn là kẻ có quyền cao chức trọng, nói không chừng, chính là Tri phủ Đỗ Diên Sùng kia. Bởi người có thể khiến toàn bộ trạng sư trong tỉnh không ai dám nhận vụ kiện của Thẩm gia cũng chỉ có thể có mình lão. Tuy rằng Đỗ Linh Nhược gả vào Thẩm gia, nhưng trước sau đủ việc xảy ra, hơn nữa Đỗ Linh Nhược cũng chỉ là bình thê của Thẩm Hồng, chẳng hề được Thẩm Hồng săn sóc yêu chiều. Có lẽ vì Đỗ Diên Sùng yêu thương con gái, ghi hận trong lòng, đây cũng không phải là chuyện không thể. Mà nay, vụ kiện này lại do lão làm chủ thẩm, tình hình xem ra vô cùng bất lợi với Lão phu nhân, với Thẩm gia.

Lão phu nhân vất vả lắm mới nén được cơn ho, hỏi tôi: “Dung Nhi, theo ý con, chuyện này phải làm sao bây giờ?”.

Toi cười, an ủi bà: “Bình đến tướng chặn, nước đến đất chặn. Nếu quả thật không có trạng sư, tự chúng ta đi cãi vụ kiện này đi. Cái chết của nhị đệ muội ngày hôm đó không có quan hệ trực tiếp với Lão phu nhân. Tuy rằng Lão phu nhân có bắt buộc muội ấy rời khỏi Thẩm gia, đúng là có quá đáng đôi chút, nhưng cũng chỉ bởi muội ấy làm việc sai trái, mà Lão phu nhân lại đương cơn giận dữ. Tội bức tử vừa nói hiển nhiên là không thể thành lập”.

Lão phu nhân nghe tôi nói vậy, vẻ mặt cũng dịu đi vài phần, nhưng không phải không còn lo âu: “Nếu Mai Mặc tìm được người một mực chắc chắn rằng ta bức tử Phi Nhi, chúng ta lại không có trạng sư, vậy thì phải tính sao?”.

Tôi biết hiện giờ Lão phu nhân đang hoang mang lo sợ, trong lòng cũng hiểu được có thể là do có người sắp tâm muốn hại bà – chủ Thẩm của vụ án này – nhưng lại không tiện nói ra. Nghe bà hỏi thế, tôi cũng nhất thời khó mà trả lời.

Minh Nguyệt Hân Nhi bỗng nhiên mở miệng: “Đúng rồi, mọi người không nhắc tới em cũng thiếu chút quên luôn, em có quen một trạng sư đấy!”.

Nghe Minh Nguyệt Hân Nhi nói thế, tôi hỏi lại: “Minh Nguyệt Hân Nhi, người mà em quen thì ta cũng biết hơn phân nửa, sao em lại quen một trạng sư chứ? Ta chưa từng nghe em nhắc đến”.

Minh Nguyệt Hân Nhi có phần đắc ý nói: “Thiếu phu nhân, chuyện cô không biết về em còn nhiều lắm. Nhưng mà trạng sư này mọi người đều biết cả”.

“Ai?” Tôi và Lão phu nhân đồng thanh hỏi.

Minh Nguyệt Hân Nhi reo lên: “Người đó chính là..... Tiêu Tiểu!”.

82. Q.3 - Chương 22: Thiên Hạ Đệ Nhất Trạng Sư

“Hả?” Cả tôi và Lão phu nhân đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc, đồng thanh hỏi lại: “Tiêu Tiểu?”

Minh Nguyệt Hân Nhi gật đầu, đáp: “Chứ còn gì nữa? Tiêu Tiểu vốn là một trạng sư mà”.

Sau khi Lão phu nhân nghe thấy tên Tiêu Tiểu, khuôn mặt nhất thời lộ ra thần sắc thất vọng, tôi cũng hỏi: “Minh Nguyệt Hân Nhi, chẳng phải Tiêu Tiểu là một người nuôi ong sao? Tự nhiên lại thành trạng sư?”.

Minh Nguyệt Hân Nhi trả lời: “Thiếu phu nhân, em sẽ từ từ kể cho cô nghe. Trạng sư Tây Tổng chúng ta, có thể truyền lại đời đời đúng không?”.

Tôi gật đầu nói: “Phải”. Điều luật của Tây Tổng quy định, nghề trạng sư này có thể con nối nghiệp cha, truyền lại đời đời, thế nên quốc nội Tây Tổng xuất hiện rất nhiều trạng sư thế gia nổi tiếng. Nhưng tôi nghĩ hồi lâu mà cũng thật sự không nhớ ra trong Duy huyện có trạng sư thế gia nào họ Tiêu.

Minh Nguyệt Hân Nhi hết sức phấn khởi nói: “Em vốn cho rằng Tiêu Tiểu là một cô nhi không biết cha mẹ mình là ai, kỳ thật không phải thế. Mặc dù huynh ấy là cô nhi, nhưng lại biết tên của cha mình. Cha của huynh ấy được mệnh danh là Tây Tổng đệ nhất trạng sư Tiêu Phá Đỉnh. Theo lời huynh ấy kể, Tiêu Phá Đỉnh vốn khắp thiên hạ này không có ai là địch thủ. Nhưng sau này do đắc tội với người khác nên bị phóng hỏa đốt nhà. Tiêu Phá Đỉnh và thê tử của ông ấy đều bị đốt cháy, chỉ có Tiêu Tiểu may mắn được một ông cụ cứu thoát. Lúc đó huynh ấy mới bảy tuổi. Đây là chuyện hai mươi năm về trước. Sau khi Tiêu Tiểu chạy thoát thì được ông lão kai đưa về quê ở Từ Châu, sống tại đó năm sáu năm. Sau này ông lão qua đời, Tiêu Tiểu cảm thấy một mình ở lại quê hương cũng chẳng còn ý nghĩa gì nên mới lưu lạc bốn phương. Ba năm sau khi lang thang, huynh ấy làm người nuôi ong ở Duy huyện”.

Nghe xong lời Minh Nguyệt Hân Nhi kể, Lão phu nhân và tôi đều có phần kinh ngạc và vui mừng. Mặc dù Tiêu Phá Đỉnh qua đời từ trước khi tôi được sinh ra, nhưng tôi đã nghe cha kể rất nhiều về những sự tích của ông ấy. Người này là một trạng sư chính trực không a dua nịnh hót, lúc hành nghiệp vô cùng am hiểu mưu lược, chưa từng thua bao giờ, thích nhất là ra mặt cho người nghèo, nhưng cũng chính vì thế mà đắc tội với vô số kẻ quyền quý. Sau một trận hỏa hoạn chẳng hiểu vì đâu, cả nhà bọn họ bị chết cháy. Rất nhiều người từng nắm tay thở dài không ngớt vì cái chết của ông, ai ngờ ông vẫn còn hậu nhân sống sót trên đời này, người đó đúng là Tiêu Tiểu nữa chứ. Chuyện này quả thật là không thể tưởng tượng nổi.

Tôi không phải không có nghi ngờ, hỏi lại Minh Nguyệt Hân Nhi, nếu Tiêu Tiểu là hậu nhân của Tiêu Phá Đỉnh, sao y không kế thừa sự nghiệp của cha, tiếp tục làm một trạng sư, mà lại muốn đi làm một người nuôi ong?”.

Minh Nguyệt Hân Nhi trả lời: “Chuyện này em cũng từng hỏi Tiêu Tiểu rồi. Nhưng Tiêu Tiểu nói, vì cha huynh ấy làm trạng sư, tính tình ông ghét ác như thù, đắc tội với vô số người. Trước khi mẹ huynh ấy qua đời trong cơn hỏa hoạn đã từng hét lên với huynh ấy rằng, nếu huynh ấy còn có thể sống sót trở ra, bà muốn sau này huynh ấy đừng làm trạng sư nữa, chỉ cần yên ổn sống hết nửa đời sau là được”.

Tôi gật đầu: “Thì ra là thế. Nhưng Tiêu Tiểu đã đồng ý với mẹ rằng sẽ không làm trạng sư nữa, giờ chúng ta còn muốn y ra mặt, chẳng phải là đẩy người ta vào chỗ khó sao?”.

Minh Nguyệt Hân Nhi vỗ ngực nói: “Thiếu phu nhân, chuyện này cứ giao cho em, cô chỉ việc yên tâm là được rồi. Những năm gần đây, mặc dù Tiêu Tiểu vâng lời mẹ dặn, không chen chân vào giới trạng sư, thế nhưng em biết trong lòng huynh ấy vẫn không cam chịu làm một người nuôi ong, vẫn muốn làm một đại trạng sư cương nghị chính trực, dưỡng thiện diệt ác giống như cha huynh ấy. Cho nên mấy năm nay huynh ấy vẫn không ngừng đọc sách về điều lệ pháp luật Tây Tống. Hơn nữa, sự việc lần này trọng đại, liên quan đến Lão phu nhân và Thấm gia, Tiêu Tiểu mà dám không giúp đỡ, em chém huynh ấy!”. Minh Nguyệt Hân Nhi tùy tiện nói xong, liền chạy ra ngoài tìm Tiêu Tiểu.

Chẳng bao lâu sau, Tiêu Tiểu đã bị Minh Nguyệt Hân Nhi xách tai tới đây. Minh Nguyệt Hân Nhi nói: “Lão phu nhân, Thiếu phu nhân, em đã mang Tiêu Tiểu đến ọi người rồi đây, huynh ấy cũng đã đồng ý làm trạng sư cho vụ kiện lần này cả Lão phu nhân rồi. Nếu mọi người không tin, có thể đích thân hỏi huynh ấy”.

Tôi hỏi: “Tiêu Tiểu, huynh đồng ý thật sao?”

Tiêu Tiểu liếc nhìn Minh Nguyệt Hân Nhi một cái, Minh Nguyệt Hân Nhi hai tay chống nạnh, trừng to đôi mắt nhìn lại y. Tiêu Tiểu có phần dăm chiêu ủ dột đáp: “Phải, Thiếu phu nhân, tôi đồng ý”.

Dù là ai đi nữa, thấy dáng vẻ Tiêu Tiểu như vậy cũng biết y không tự cam tâm tình nguyện. Nên Lão phu nhân nói: “Tiêu Tiểu, nếu chuyện này khó xử, lão thân cũng sẽ không làm khó cậu”

Tiêu Tiểu đáp: “Lão phu nhân, tôi cũng không có gì khó xử cho lắm. Vả lại, Minh Nguyệt Hân Nhi ra lệnh, sao tôi dám không toàn tâm toàn ý thực hiện chứ. Lão phu nhân yên tâm, tuy Tiêu Tiểu là người nuôi ong bấy nhiêu năm như thế, nhưng cũng không phải ít khi nghiên cứu các vụ án và luật lệ của Tây Tống. Tốt xấu gì tôi cũng là hậu nhân của Tiêu Phá Đình, nhất định sẽ không để Lão phu nhân và Thiếu phu nhân thất vọng”.

Lão phu nhân nghe vậy gật đầu. Tôi lại nói: “Tiêu Tiểu, nhưng huynh đã từng đồng ý với lời mẹ dặn...” rồi im bặt không nói nữa.

Tiêu Tiểu cũng nghiêm túc đáp: “Thiếu phu nhân, mặc dù tôi đã hứa với mẹ tôi không dấn chân vào giới trạng sư này nữa, nhưng tôi nhớ khi cha tôi còn tại thế, ông cũng từng dạy tôi rằng, đại trượng phu lập thân trên đời, nên diệt ác dưỡng thiện, có một phen thành tựu, hi vọng tôi có thể trở thành một trạng sư tốt kế thừa nghiệp gia truyền, đó cũng là tâm nguyện của cha tôi.”

Sau khi nghe những điều này trong lòng tôi đã rõ, biết rằng Tiêu Tiểu sẽ nhất định dốc sức ứng phó. Tôi liền nói: “Tiêu Tiểu sự an nguy của Lão phu nhân và sự tồn vong của Thấm gia nhờ cả vào huynh đó”. Về mặt Tiêu Tiểu cực kỳ kiên định ra sức gật đầu.

Lúc tôi và Lão phu nhân đi đến huyện nha, Đỗ Diên Sùng đã đợi đến độ mất kiên nhẫn, nhưng thấy chúng tôi lão vẫn cố kìm không nổi giận.

Lão nói: “Thấm lão phu nhân, nay Mai đại nhân tố cáo bà bức tử con gái ông ấy. Tuy ta là thông gia với bà, nhưng không thể không làm việc theo lẽ công bằng được. Tuy nhiên nghe nói xương cốt sức khỏe bà không được tốt, giờ lại hơi muộn rồi, bà nói xem, hôm nay thăng đường luôn hay là ngày mai?”.

Lão phu nhân còn chưa trả lời tôi đã lên tiếng: “Đỗ đại nhân, nếu Lão phu nhân đã đến rồi, hi vọng vụ án ngày có thể kết thúc trong ngày hôm nay. Lão phu nhân còn đang chờ hồi phủ dùng bữa tối nữa.”

Lúc tôi nói chuyện về mặt rất thản nhiên điềm tĩnh, Đỗ Diên Sùng liếc mắt nhìn tôi nói: “Một khi đã vậy, vậy chúng ta vẫn cứ thăng đường thẩm án đi”.

Thế là chỉ trong chốc lát chiêng trống nổi lên lại dịch của lục phòng tam ban đều tấp hợp đầy đủ, sắp hành trước nah môn, Đỗ Diên Sùng mặc quan phục dùng sức đập Kinh đường mộc [1], nha dịch hai bên đồng thời kêu lên “uy vũ”, khí thế trên đại đường vô cùng uy nghiêm.

[1] Miếng gỗ của quan phủ dùng để phán điều gì lúc thăng đường xử án.

Đỗ Diên Sùng kêu lớn: “Người đâu! Dẫn khổ chủ nguyên cáo đến”. Ngay lập tức Mai Mặc được dẫn lên, ông ta vừa toan quỳ xuống hành lễ, Đỗ Diên Sùng đã nói: “Mai đại nhân cũng là người mang phẩm cấp không cần thiết phải cầu nệ như thế”. Mai Mặc cúi người nói “Vâng”.

Lúc này tôi đỡ Lão phu nhân đứng sang bên cạnh. Đỗ Diên Sùng nói: “Mặc dù Thấm lão phu nhân là bị cáo nhưng dù sao cũng là thương gia tiến cống của triều đình, nghe nói Thấm lão phu nhân lại là nghĩa mẫu của tướng quân, tuổi tác đã cao, người đầu mau đưa ghế lên cho Lão phu nhân ngồi”. Ngay sau đó, liền có nha dịch mang ghế để Lão phu nhân ngồi.

Tôi vốn nghi ngờ Đỗ Diên Sùng là chủ mưu hãm hại Lão phu nhân, bởi thế khi thấy lão khách khí làm vậy tôi thật sự nghĩ mãi không ra, rốt cục lão đang có ý đồ gì, đành thờ ơ lạnh nhạt lẳng lặng quan sát.

Đỗ Diên Sùng hỏi: “Mai đại nhân, ông tố cáo ai? Rốt cục là vì sao? Ông hãy nói cho tể mi”.

Mai Mặc đáp: “Vâng. Khởi bẩm Đỗ đại nhân, hạ quan tố cáo Thấm lão phu nhân. Con gái của hạ quan vốn là Nhị thiếu phu nhân của Thấm gia, nhưng vì làm sai chuyện mà Thấm lão phu nhân liền thúc ép nó, bức tử nó. Khổ thân cho hạ quan chỉ có một đứa con gái, sau này trăm tuổi, ngay cả một người chăm sóc dưỡng già lo liệu ma chay cũng không có”. Mai Mặc nói xong, dùng tay áo lau nước mắt, vẻ mặt vô cùng đau thương, không giống giả vờ. Tôi bỗng nhiên có ý nghĩ, tôi cũng là con gái duy nhất của cha tôi, nếu tôi xảy ra chuyện gì bất trắc, cha tôi cũng nhất định cũng đau khổ tột cùng. Nếu tôi chết oan chết uổng, tất nhiên cha tôi cũng sẽ báo thù rửa hận cho tôi. Có lẽ, Mai Mặc vốn đã muốn tìm Lão phu nhân báo thù, nhưng trước đây Mai Nhiêu Phi lắm lời, Thấm gia lại tài hùng thế mạnh, ông ta mới không có hành động thiếu suy nghĩ. Hiện giờ đã có người chống lưng, đương nhiên là ông ta cần còn không được.

Đỗ Diên Sùng nghe Mai Mặc nói xong, xoay người hỏi Lão phu nhân: “Thấm lão phu nhân, đối với lời cáo trạng của Mai đại nhân, bà có gì để giải thích không?”.

Sắc mặt Lão phu nhân có phần hơi khó coi: “Con dâu thứ hai của tôi thật sự tự sát bỏ mình, chứ nào có phải vì tôi bức tử. Đúng là tôi từng đuổi con bé ra khỏi Thấm gia, nhưng không hề ép nó tự sát. Bởi vậy cái chết của nó không phải lỗi do tôi”.

Đỗ Diên Sùng chuyển sang nói với Mai Mặc: “Mai đại nhân, Lão phu nhân nói thế, ông có gì để nói không?”.

Mai Mặc nói: “Xin đại nhân làm chủ cho hạ quan. Nếu không phải Thấm lão phu nhân bức bách con gái hạ quan rời khỏi Thấm gia, còn nói rất nhiều lời kích động, sao nó có thể nghĩ quẩn rồi tự sát được. Cho nên chuyện này, xét đến cùng vẫn là chuyện tốt do Thấm lão phu nhân làm”.

Đỗ Diên Sùng lại hỏi: “Mai đại nhân, ông một mực nói rằng chuyện này do Thấm lão phu nhân làm, ông có nhân chứng vật chứng gì không?”.

Mai Mặc gật đầu: “Đương nhiên là có. Nha dịch của hạ quan là Tiêu Nhĩ, chính là nhân chứng tận mắt chứng kiến chuyện này”.

Đỗ Diên Sùng hô: “Người đầu. Đưa nhân chứng Tiêu Nhĩ lên”. Lập tức có người dẫn Tiêu Nhĩ lên.

Tiêu Nhĩ nơm nớp run rẩy, thấy Lão phu nhân không dám ngẩng đầu lên. Đỗ Diên Sùng nói: “Người là nhân chứng Tiêu Nhĩ? Người hãy nói lại một lần nữa những gì người nhìn thấy nghe thấy ở Thấm gia, Lão phu nhân bức tử Mai Nhiêu Phi như thế nào đi”.

Đầu Tiêu Nhĩ càng cúi xuống sâu hơn, ông ta đáp: “Bẩm tri phủ đại nhân, chuyện là thế này. Ngày đó Nhị thiếu phu nhân của Thấm gia tìm tiểu nhân, nói là trong lòng Thấm lão phu nhân luôn không ưa cô ấy và Nhị công tử Thấm gia, vì muốn công khai giao quyền quản lý gia nghiệp cho Thấm đại công tử, còn đặc biệt làm giả sổ sách để đổ tội oan cho cô ấy, nói là cô ấy biển thủ mười hai vạn lượng bạc của phường rượu. Nhị thiếu phu nhân biết con gái tiểu nhân làm cung nữ trong hoàng cung, liền xin tiểu nhân giúp đỡ, nói khoản bạc đó dùng để biếu Quách Hiền phi Quách nương nương. Tiểu nhân thấy Nhị thiếu phu nhân thật đáng thương, cô ấy lại là con gái độc nhất của Mai đại nhân chúng tiểu nhân, liền đồng ý giúp. Không ngờ sau khi tiểu nhân lên kinh thành gặp con gái mình, con gái của tiểu nhân biết chuyện bèn mắng tiểu nhân, nói tiểu nhân làm thế sẽ hủy hoại thanh danh của Quách Hiền phi Quách nương nương. Sau khi tiểu nhân nghe vậy cũng cảm thấy mình làm thế là sai. Haizzz, lúc đó tiểu nhân cũng không nghĩ đến hậu quả, liền đến Thấm gia nói cho Nhị thiếu phu nhân biết tiểu nhân không thể giúp cô ấy. Ai ngờ lúc đó Nhị thiếu phu nhân lại đang ở chính đường chỗ Lão phu nhân, hạ nhân liền đưa tiểu nhân đến đó. Lúc ấy tiểu nhân chỉ sợ đắc tội với Hiền phi nương nương, chứ cũng không nghĩ ngợi gì nhiều, liền nói chuyện này ra trước mặt mọi người. Nào ngờ sau khi Lão phu nhân biết chuyện Nhị thiếu phu nhân nhờ tiểu nhân giúp đỡ, liền gán cho Nhị thiếu phu nhân thêm rất nhiều tội danh không cần có [2], buộc Nhị thiếu phu nhân phải rời khỏi

Thẩm gia. Nhị thiếu phu nhân không nỡ rời bỏ Thẩm nhị công tử và hai con gái, liều mạng cầu xin Lão phu nhân, dập đầu đến vỡ trán sưng vù mà Lão phu nhân vẫn không chịu bằng lòng. Sau đó, ngay cả thiên kim Đỗ tiểu thư Đỗ Linh Nhược của tri phủ đại nhân cũng cầu tình cho Nhị thiếu phu nhân, nhưng Lão phu nhân lại sai người nhốt tiểu thư vào phòng, không có lệnh của bà thì không ai được thả ra”.

[2] Tức Mạc tu hữu. Gia thoại kể rằng, Nguyên soái Hàn Thế Trung đã chất vấn Tần Cối: “Xử tội Nhạc Phi, thế bằng chứng đâu?”. Tần Cối trả lời: “Không có, nhưng cũng không cần có”. Ba chữ “không cần có” (mạc tu hữu) từ đó gắn liền với tên Nhạc Phi và được dùng để chỉ những lời buộc tội ngụy tạo

Về mặt Đỗ Diên Sùng khê thay đổi, hỏi: “Thật sự có chuyện như thế à?”. Tiêu Nhĩ đáp: “Những lời tiểu nhân nói hoàn toàn đúng sự thật, nếu có giả dối, thiên lôi giáng xuống, không được chết tử tế”. Lúc này, ở cổng công đường đã có mấy trăm người đứng xem, tuy rằng nha dịch ngăn cản, bọn họ không thể vào, nhưng đều có thể nghe được rành mạch những gì Tiêu Nhĩ nói. Nghe Tiêu Nhĩ nói thế, bọn họ đều ào ào bàn tán, nhao nhao chỉ trích Lão phu nhân làm vậy là không được.

Tiêu Nhĩ lại nói tiếp: “Lúc ấy chẳng những chỉ Đỗ tiểu thư, kể cả vị Đại thiếu phu nhân của Thẩm gia đang đứng trên công đường này cũng từng cầu tình cho Nhị thiếu phu nhân, ngược lại còn bị Lão phu nhân trách mắng. Còn có một nha đầu tên là Minh Nguyệt Hân Nhi, lén bé hai cô con gái của Nhị thiếu phu nhân đến, hy vọng Lão phu nhân có thể nể mặt trẻ con mà tha cho Nhị thiếu phu nhân một lần. Nhưng Lão phu nhân tuyệt nhiên không vì thế mà thay đổi. Trái lại còn đuổi Nhị thiếu phu nhân đi nhanh hơn. Nhị công tử thấy thật sự không còn cách nào khác, liền nói sẽ đi cùng với Nhị thiếu phu nhân và đưa theo hai con đi cùng. Lúc đó, Lão phu nhân lại nói, nếu Nhị thiếu phu nhân để Nhị công tử cùng đi với cô ấy, từ nay về sau Nhị công tử và hai con của cô ấy cả đời này sẽ không ngóc đầu lên được, vân vân. Cuối cùng, Nhị thiếu phu nhân thật sự không còn cách nào, bị dồn vào đường cùng, liền dập đầu vào tường tự sát. Sau khi Nhị thiếu phu nhân chết, chẳng những người ngoài chúng tiểu nhân nhìn thấy không đành lòng, mà còn có một bà lão gọi là Cúc ma ma ở Thẩm gia đã theo hầu Lão phu nhân mấy chục năm cũng cảm thấy vô cùng tức giận. Bà ta không thể chịu được, còn cầm bình trà ném Lão phu nhân, tuy rằng chỉ ném vào bắp vai, nhưng Cúc ma ma cũng bị đuổi khỏi Thẩm gia bởi vì thế”. Tiêu Nhĩ nói xong, lại cúi đầu như cũ, thân mình co cụm lại. Dân chúng vây xem nghe nói vậy, càng cảm thấy Lão phu nhân giống như một người tội ác tày trời, thậm chí có người còn tháo giày ở dưới chân ra, ném vào trong công đường, rồi thì có người ném cả chua và trứng gà nữa. Bất kể nha dịch xua đuổi thế nào cũng không đuổi được những người này đi, thay vào đó, đám người tụ tập lại ngày một đông hơn. Không biết ai đó hô một câu: “Lật đổ lão ác bà Thẩm gia, bắt mụ chết đi”. Lập tức có rất nhiều người hưởng ứng. Bên ngoài nhất thời ồn ã tiếng người, đại bộ phận nha dịch đành phải đi ra ứng phó.

Đỗ Diên Sùng đập mạnh kinh đường mộc, quát: “Yên lặng! Trên công đường, không được huyên náo! Nếu ai còn tiếp tục ở đây cầm đầu gây rối, bản quan nhất định bắt hẩn tống vào đại lao. Huống hồ trước khi chân tướng được làm rõ, xin các vị hương thân bình tĩnh chờ nóng nẩy!”. Dân chúng vây xem nghe Đỗ Diên Sùng nói thế mới yên ổn lại đôi phần, nhưng ngay lúc đó, không biết ai lại cao giọng hô lên: “Đừng nghe lời Đỗ tri phủ nói! Đỗ tri phủ và Thẩm gia vốn là thông gia, sao lão có thể không vì tình riêng mà làm việc trái pháp luật chứ?”. Người vây xem nghe nói vậy, lại bắt đầu nhao nhao lên. Chuyện đến bậc này, cuối cùng tôi cũng hiểu ra rồi, những dân chúng ở bên ngoài, tất nhiên đã có kẻ an bài xong xuôi từ trước. Cho dù không phải là toàn bộ chỗ này thì ít nhất cũng có một số người cố ý đến đây quấy nhiễu công đường, mục đích chỉ là để Đỗ Diên Sùng trị tội Lão phu nhân mà thôi. Nhưng chẳng lẽ chuyện này thật sự là do Đỗ Diên Sùng chủ mưu? Tôi bắt đầu hoài nghi suy nghĩ của mình. Dù sao Đỗ Diên Sùng và Thẩm gia cũng không có gì là thâm thù đại hận gì, chỉ là vì chuyện riêng của tiểu nhi nữ, lão sẽ không làm đến mức này đâu.

Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến âm thanh sang sảng: “Nếu ta đến giám sát vụ án này, các người nghĩ sao?”. Có người bước đến theo giọng nói đó. Tôi quay lại nhìn, người kia sấn lảng khỏi ngõ, chẳng phải Viên Chấn Đông thì là ai? Huỳnh ấy vừa đi vừa nói: “Thẩm lão phu nhân cũng là nghĩa mẫu của bản tướng quân, nhưng bản tướng quân trên không phụ kỳ vọng của Hoàng thượng, dưới không hổ thẹn với lê dân bách tính, tuyệt đối sẽ không vì tình riêng mà làm trái pháp luật. Hiện giờ để ta giám sát Đỗ tri phủ xử lý vụ án này, nếu ai còn cảm thấy bản tướng quân và Đỗ tri phủ vì tình riêng mà trái phép công, xin cứ nói thẳng ra”.

Đỗ Diên Sùng thấy Viên Chấn Đông, vội vã rời khỏi chỗ ngồi làm lễ: “Hạ quan Đỗ Diên Sùng bái kiến Tướng quân”. Viên Chấn Đông phát tay, cười vang nói: “Đỗ đại nhân không cần đa lễ. Ta nghe nói đến án mạng

này, trong phút chốc liền đến đây ngay”. Sau đó huynh ấy chấp tay nói với Lão phu nhân: “Xin chào nghĩa mẫu, Lão nhân gia người hoảng sợ rồi. Hiện giờ trên công đường Chấn Đông không tiện hàn huyên với lão nhân gia người. Chờ vụ án xong xuôi, chúng ta tiếp tục cùng hưởng niềm vui họ hàng máu mủ”. Sắc mặt Lão phu nhân vốn hết sức khó coi, thấy Viên Chấn Đông đến đây mới được an ủi phần nào, giờ nghe Viên Chấn Đông nói vậy, bà vội đồng ý.

Viên Chấn Đông lại cười nói: “Đỗ đại nhân, bản tướng quân tới giám sát ngài thẩm án, nếu vì bản tướng quân mà chậm trễ tiến trình tra án của ngài, thế thì thật không phải. Ngài khỏi cần để ý đến ta, tiếp tục đi, ta đứng bên cạnh nhìn là được rồi”. Ngay tiếp đó, Đỗ Diên Sùng lập tức phái nha dịch mang ghế tựa đàn hương chân cao ra mời Viên Chấn Đông an tọa. Dân chúng vây xem bên ngoài vốn không thể dè yên được giờ thấy đường đường là Trấn quan đại tướng quân lại đến đây chờ nghe xử, tất cả liền yên tĩnh trở lại.

Đỗ Diên Sùng đập kinh mộc đường, tiếp tục hỏi: “Tiêu Nhĩ, những lời người nói còn có nhân chứng nào khác không?”. Tiêu Nhĩ đáp: “Hồi bẩm đại nhân, nhũ mẫu của Thẩm gia, Cúc ma ma có thể làm chứng. Cúc ma ma vốn không quen nhìn hành động của Lão phu nhân, liền cầm bình trà lên ném Lão phu nhân. Vì thế nên bị Lão phu nhân đuổi ra khỏi Thẩm gia. Từ sau lúc Cúc ma ma bị đuổi ra khỏi Thẩm gia, luôn lang thang ăn mày trên phố, may mà hôm đó tiểu nhân gặp được bà ta, cảm thấy bà ta thật đáng thương nên đã thu nhận và giúp đỡ. Hiện giờ, vừa lúc có thể mời bà ta ra làm chứng”.

Đỗ Diên Sùng gật gật đầu nói: “Truyền Cúc ma ma”. Lập tức, Cúc ma ma đã lâu không xuất hiện bị dẫn lên.

Cúc ma ma thấy Lão phu nhân, ánh mắt lộ vẻ hận thù. Đỗ Diên Sùng hỏi: “Nhân chứng Cúc ma ma. Bây giờ bản quan hỏi người, người nhất định phải thành thực trả lời. Con gái của Huyện lệnh Mai Mặc, Nhị thiếu phu nhân Mai Nhiêu Phi của Thẩm gia có bị Lão phu nhân bức tử không? Tình hình thực tế rốt cục thế nào, hãy nói một lượt những gì người biết”.

Cúc ma ma quỳ trên mặt đất nói “Dạ” Lập tức thuật lại mọi chuyện một lần, không khác biệt lắm so với những lời Tiêu Nhĩ nói.

Chờ Cúc ma ma nói xong, Mai Mặc nói: “Đỗ đại nhân, hiện giờ chân tướng sự việc đã là như thế. Thẩm lão phu nhân đã bức tử con gái Phi Nhi cầu hạ quan. Xin Đỗ đại nhân hãy trả lại sự công bằng cho hạ quan”. Những người đứng xem bên ngoài lại một lần nữa gào lên: “Trả lại công bằng cho Huyện lệnh đại nhân, xử tử mụ già nhà họ Thẩm”....những lời nói như thế cứ vang vọng bên tai.

Đỗ đại nhân lại đập mạnh kinh đường mộc thêm một lần nữa, chuyển sang hỏi Lão phu nhân: “Lão phu nhân, lần này bà có gì để biện giải không?”.

Sắc mặt Lão phu nhân lúc này cực kỳ tệ hại, đến mức làm người ta cảm thấy sợ hãi, bà nói: “Tiêu Nhĩ và Cúc ma ma đều đang hãm hại lão thân, coi đây là sự thật, muốn gán tội cho người khác, sợ gì không có lý do? Mai Nhiêu Phi phạm phải lỗi lầm lớn trước đó, lão thân đuổi nó ra khỏi Thẩm gia, chính là chấp hành gia quy, vốn không có gì đáng trách. Nếu nói như vậy là lão thân bức tử nó, quả là làm trò cười cho thiên hạ”.

Cúc ma ma nhìn bà một cái, lên tiếng: “Lão phu nhân, bà còn gì mà không làm được nữa? Tôi còn nhớ rõ năm ngoái, bà đuổi Đại thiếu phu nhân về nhà mẹ đẻ. Nếu không phải Đại công tử một mực tranh đấu, liều mạng dù đoạn tuyệt quan hệ mẫu tử với bà cũng phải ở bên cạnh Đại thiếu phu nhân thì giờ Đại thiếu phu nhân cũng không còn là người của Thẩm gia từ lâu rồi nhỉ? Khi đó, Đại thiếu phu nhân đã phạm phải lỗi lầm gì?”.

Cúc ma ma nói vậy làm Lão phu nhân nhất thời nghẹn lại, không nói ra lời. Hồi lâu sau bà mới cất giọng: “Đây vốn là hai chuyện hoàn toàn khác nhau”.

Cúc ma ma “hừ” một tiếng nói tiếp: “Có gì khác nhau đâu, Lão phu nhân bà tính tình xưa nay luôn làm theo ý mình, cứ thấy ai không vừa mắt là đuổi người ta ra khỏi nhà. Nếu thấy ai cực kỳ không vừa mắt thì sẽ bức tử người ta. Mấy người thiếp của Thẩm gia, rồi cả Đại thiếu phu nhân Liễu Vũ Tương, bị bà vu oan là thông dâm với Tiêu Tiểu, kết quả bị ném xuống sông Bạch Lăng chết đuối, Nhị thiếu phu nhân Mai Nhiêu Phi của Thẩm gia cũng vì không thể được bà quý mến, đã bị bà bức tử rồi. Còn cả Đại thiếu phu nhân Lãnh Cửu Dung, động một chút cũng bị bà đuổi về nhà mẹ đẻ. Đại thiếu phu nhân Đỗ Linh Nhược

chỉ nói vài câu công bằng đã bị bà nhốt lại. bà nói xem, Lão phu nhân, có chuyện gì mà bà không làm được nữa đây?”.

Những người vây xem nghe xong những lời Cúc ma ma nói đều phát ra tiếng “hả” chất chồng, những lời đòi Lão phu nhân chết đi, lại một lần nữa văng vẳng bên tai không dứt.

Sắc mặt Lão phu nhân lập tức trở nên trắng bệch. Bà tức giận vô cùng, muốn nói nhưng chỉ có thể chỉ vào Cúc ma ma, nói không nên lời.

Cúc ma ma liếc nhìn Lão phu nhân đầy khinh thường: “Lão phu nhân, hiện giờ tôi đã không còn là nha hoàn của bà nữa, cũng không còn là người của Thảm gia nữa rồi. Lẽ nào, bà cũng muốn bức tử tôi giống như bức tử Nhị thiếu phu nhân? Có điều đó là chuyện không thể, Lão phu nhân bà chuyện gì chẳng làm ra được, những oan hồn của nha hoàn bà vùi bị bà bức tử trong Thảm gia thường ngày còn ít ư?”.

Cúc ma ma nói thế làm Lão phu nhân giận run lên. Tiêu Tiểu vội đứng ra nói: “Đỗ đại nhân, thảo dân là trạng sư Tiêu Tiểu của Thảm lão phu nhân. Thảo dân yêu cầu nhân chứng không được gào thét trên công đường, nói những chủ đề không liên quan đến vụ án, lừa gạt người ngoài”.

Đỗ Diên Sùng có phần kinh ngạc liếc nhìn Tiêu Tiểu, hỏi: “Người là trạng sư của Thảm lão phu nhân? Trong hồ sơ trạng sư của Sơn Đông không thấy có tên người. Người là trạng sư ở đâu?”.

Tiêu Tiểu mỉm cười, từ trong lòng lấy ra một thẻ bài bằng đồng lấm tấm gỉ sét, nói: “Đỗ đại nhân, mời ngài xem cái này. Căn cứ theo luật lệ Tây Tống, trạng sư có thể kể nghiệp. Thảo dân là Tiêu Tiểu. Cha thảo dân tên là Tiêu Phá Đỉnh, vốn là một trạng sư nổi danh của Tây Tống. Hiện giờ thảo dân con nối nghiệp cha, làm một trạng sư, diệt ác dưỡng thiện, hẳn là không có gì sai cả?”. Ngay lập tức có người đón lấy thẻ bài đồng, trình lên trước mặt Đỗ Diên Sùng.

Đỗ Diên Sùng nhìn rồi hỏi: “Người quả thật là nhi tử của Tiêu Phá Đỉnh – ‘thiên hạ đệ nhất trạng sư’?”. Tiêu Tiểu cười nói: “Còn giả được sao?”.

Sắc mặt Đỗ Diên Sùng không khỏi trở nên kính trọng, nói: “Xưa kia Tiêu Phá Đỉnh chính trực không a dua, diệt ác dưỡng thiện, cãi thắng vô số vụ kiện, còn được Tiên hoàng ngự ban bằng hiệu chữ vàng Thiên hạ đệ nhất trạng sư. Nếu người là nhi tử của Tiêu Phá Đỉnh, đương nhiên có thể làm trạng sư, cũng có thể cãi kiện cho Thảm lão phu nhân. Thật sự không ngờ rằng Tiêu Phá Đỉnh lại còn hậu nhân, thật sự là hiếm có, hiếm có mà”. Trong lúc nói chuyện, Đỗ Diên Sùng có thừa tôn sùng dành cho Tiêu Phá Đỉnh, thật sự không thể tưởng tượng được rằng, lão ta lại là chủ mưu đứng sau vụ án này. Ngay cả tôi cũng cảm thấy hồ đồ đôi chút.

83. Q.3 - Chương 23: Lúc Tới Áo Điểm Mây (1)

Tiêu Tiểu nghe Đỗ Diên Sùng nói vậy, cười hì hì hai tiếng, nhất thời cũng cảm thấy thật vinh dự.

Đỗ Diên Sùng hỏi: “Thảm lão phu nhân, đối những lời nói của nguyên cáo và nhân chứng, bà còn gì để phản bác lại không?”. Lão phu nhân đã bao giờ phải chịu mĩa mai như vậy đâu, vẫn tức giận nói không ra lời. Tôi lên tiếng: “Chuyện này tôi chứng kiến từ đầu tới đuôi, cứ để cho tôi kể lại một lần đi”. Đỗ Diên Sùng gật đầu: “Được”. Thế là, tôi kể lại lần lượt những chuyện đã xảy ra một lần nữa. Người vây xem vốn ăm ỉ không ngừng, chờ đến khi nghe xong lời tôi nói thì lại im ắng hẳn. Tôi nghe có người bình luận: “Nếu Nhị thiếu phu nhân Thảm gia quả tình làm chuyện như thế, bị đuổi khỏi nhà thì cũng không có gì đáng trách”. Tiếng người bàn tán càng lúc càng lớn, trên công đường lại một trận hỗn loạn.

Đỗ Diên Sùng hỏi: “Tiêu Nhĩ, Cúc ma ma, lời biện giải của các người so với những lời Đại thiếu phu nhân của Thảm gia nói hoàn toàn khác biệt, thế là ra làm sao? Trong ba người các người, rốt cục là kẻ nào nói dối?”. Tiêu Nhĩ bất an đôi chút nói: “Khởi bẩm đại nhân, tiểu nhân không hề nói dối”. Cúc ma ma cũng ngẩng đầu lên nói: “Lời lão phụ nói đều là sự thật”. Đỗ Diên Sùng nghe hai người nói thế, nhất thời cũng có chút đắn đo.

Mai Mặc lên tiếng: “Bẩm Tri phủ đại nhân, Lãnh Cửu Dung vốn là người của Thắm gia, những gì cô ta nói, sao có thể tin được? Nếu người nhà làm chứng mà đều được cho phép thì chẳng phải trên thế gian này có rất nhiều án oan ư?”.

Đỗ Diên Sùng nghe xong những lời Mai Mặc nói, quay sang hỏi Viên Chấn Đông: “Tướng quân, ý ngài thế nào?”. Trong lòng tôi đã biết Đỗ Diên Sùng kiêng dè tôi có quen biết với Viên Chấn Đông, lại quen biết cả Tiểu Lang Tiết vương gia, nên mới có câu hỏi này.

Viên Chấn Đông nghe xong, lập tức nói: “Mặc dù ta là nghĩa tử của Lão phu nhân, lại là hảo hữu của Cửu Dung, nhưng chuyện này đương nhiên phải giải quyết dựa theo luật lệ của Tây Tống, không cần xem chừng mặt mũi của bản tướng quân. Ta còn sợ Đỗ đại nhân vì e ngại sĩ diện của ta nên không thể thẩm án công bằng, do đó ta mới đặc biệt đến đây làm giám sát”. Nghe xong những lời Viên Chấn Đông nói, những người vây xem phía bên ngoài cũng không khỏi tấm tắc khen ngợi.

Đỗ Diên Sùng nói: “Những lời Mai huyện lệnh nói rất chí lý, nếu người trong nhà làm chứng có thể coi đó làm bằng chứng, thật sự là không hợp lý. Ngoại trừ người của Thắm gia, Lão phu nhân có thể tìm được nhân chứng nào khác không?”. Tôi nghĩ ngợi, đáp: “Còn có Khánh tẩu, bà ấy không phải là người Thắm gia chúng tôi, hẳn bà ấy có thể làm chứng cho Lão phu nhân”.

Cúc ma ma bác lại ngay tức khắc: “Tuy rằng Khánh tẩu không phải người Thắm gia, nhưng trượng phu của bà ấy lại làm quản gia cho Thắm gia vài chục năm nay, không khác gì người của Thắm gia cả. Nếu để bà ấy làm chứng, lão phụ là người đầu tiên không thể tin phục”. Đỗ Diên Sùng gật gật đầu, nói tiếp: “Cúc ma ma nói có lý, Lão phu nhân, Đại thiếu phu nhân, ngoại trừ Khánh tẩu, còn ai khác có thể làm chứng cho Lão phu nhân không?”.

Lúc này, sắc mặt Lão phu nhân đã biến ra trắng bệch. Tôi nắm chặt tay bà, tay bà run rẩy không thôi. Tôi biết giờ khắc này, trong lòng bà đang sợ hãi cực độ, nhưng tôi thật sự không thể nào nghĩ ra còn ai có thể gỡ tội cho bà. Đối mặt với câu hỏi của Đỗ Diên Sùng Đỗ đại nhân, tôi chỉ còn nước chậm rãi lắc đầu.

Đỗ Diên Sùng nói: “Một khi đã vậy, thế thì...”. Lão còn chưa dứt lời, Tiêu Tiểu đã tranh nói trước: “Đỗ đại nhân, hôm nay Lão phu nhân sức khỏe không được tốt, ngài cũng chứng kiến đó thôi, vụ án này để đến sáng mai rồi hãy tái thẩm tra”. Tôi biết y dùng kế hoãn binh, chỉ e Đỗ Diên Sùng không đồng ý, bèn nói với Viên Chấn Đông: “Tướng quân, sức khỏe Lão phu nhân của bọn muội vốn không được tốt, hôm nay mang bệnh mà đến đây, nếu xảy ra điều gì sơ xuất mà truyền ra ngoài, đều sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của Tướng quân và Tri phủ đại nhân, chi bằng để Lão phu nhân nghỉ tạm một chốc cái đã, sáng mai rồi tái thẩm tra vậy”.

Đỗ Diên Sùng nghe xong, vẫn đưa mắt nhìn Viên Chấn Đông. Viên Chấn Đông lại nhìn tôi, nói: “Cũng được, cứ như vậy đi, hiện giờ kết quả vụ án thế nào còn chưa biết, nếu nghĩa mẫu ta thật sự xảy ra điều gì bất trắc, vậy thì phải làm thế nào cho phải? Đỗ đại nhân, ý ngài thế nào?”.

Đỗ Diên Sùng vội hành lễ đáp: “Tất cả cứ làm theo lời Tướng quân căn dặn”. Sau đó, Đỗ Diên Sùng lại đập kinh đường mộc, tất cả nha dịch ào ào rút khỏi công đường.

Tôi và Tiêu Tiểu đỡ Lão phu nhân đi ra ngoài ngồi kiệu, vừa lúc gặp Cúc ma ma đi tới. Cúc ma ma thấy Lão phu nhân, nói năng đầy quái gở: “Lão phu nhân, thật sự không ngờ rằng bà cũng có ngày hôm nay. Bà lại có thể rơi vào tình cảnh như thế này. Quả nhiên là thiên lý sáng tỏ, báo ứng xác đáng mà”. Lão phu nhân chỉ vào Cúc ma ma, tức giận đến nỗi hồi lâu không nói nên lời.

Cúc ma ma nói: “Ồi chao Lão phu nhân, bà chỉ tay vào người tôi làm gì thế? Bà tưởng tôi vẫn còn là người của Thắm gia đấy à? Bà tưởng tôi vẫn còn là nha hoàn của bà, để bà tùy ý ức hiếp? Lão phu nhân, bà đừng nằm giấc mộng thanh thu nữa, thôi thì ngoan ngoãn về đi, chuẩn bị vượt qua nửa đời còn lại trong chốn ngục sâu từ thẳm đi. Dù sao bà cũng đã cao tuổi rồi, có lẽ sẽ chết trong đại lao đấy. Nghe nói đại lao vừa tối vừa âm u lại vừa ẩm thấp, mấy thứ gián chuột gì đó thì khỏi phải nói, nhưng những oan hồn kia đòi mạng cũng đủ để Lão phu nhân bà tha hồ tận hưởng, ha ha ha...”. Cúc ma ma càng nói càng đắc ý, càng nói càng suồng sã.

Tôi thấy thế, trong lòng nghĩ để Lão phu nhân chịu đôi lời giáo huấn cũng tốt, Lão phu nhân vốn luôn bảo thủ, làm không biết bao nhiêu chuyện sai lầm, giờ chỉ là chịu đôi câu trách móc của Cúc ma ma, cũng coi

như để bà chịu chút phản ứng từ những hành động xưa kia của mình, bởi vậy tôi không nói năng gì. Nhưng Tiêu Tiểu lại lên tiếng: “Chúng ta đi thôi, không cần chấp nhặt với loại người như thế. Thấy bà ta mà trong lòng tôi ghê tởm”. Nói xong, liền đỡ Lão phu nhân lên kiệu.

Cúc ma ma cao giọng kêu lên: “Tiêu Tiểu, không ngờ cậu lại là người đón hèn tới vậy, thấy tiền thì sáng mắt lên, cậu cũng không nghĩ xem lúc trước lão thái bà nhà họ Thẩm này đối xử với cậu thế nào. Lúc bà ta ném cậu xuống sông Bạch Lăng, có từng nói đến chút xúi tình cảm nào không. Thế mà hiện giờ cậu còn xoay ngược đầu lại làm chó săn cho bà ta, thật sự là đáng buồn biết mấy” nói đoạn nghênh ngang bỏ đi.

Tiêu Tiểu hét to cho bà ta nghe: “Tuy rằng trước đây Lão phu nhân đúng thật là bị các người che mắt, thiếu chút nữa chìm ta chết đuối, nhưng hồi đó nếu không phải Cửu Dung thiếu phu nhân cứu ta một mạng, sao ta còn sống được? Cửu Dung thiếu phu nhân cũng là người của Thẩm gia, ta giúp Thẩm gia cái kiện vốn không có gì đáng chê trách. Huống hồ, luật lệ đứng về phe chính nghĩa, người nào thật sự có lý, ta sẽ giúp người đó, còn kẻ nào đặc biệt hãm hại vu oan, đương nhiên sẽ không có được báo ứng tốt”. Giọng nói của Tiêu Tiểu vô cùng to tát, Cúc ma ma bị y vặc lại, nhất thời cũng không thể nói gì hơn.

Sau khi lên kiệu, vẻ mặt của Lão phu nhân một mực ngầy ra, hồi lâu sau, bà mới nói: “Cửu Dung, ngày đó là con cứu Tiêu Tiểu và Tương Nhi à?”. Tôi gật gật đầu, trả lời: “Xin Lão phu nhân thứ tội, là Cửu Dung tự mình định đoạt”. Lão phu nhân lắc đầu nói: “Ta tuyệt đối không có ý trách tội con. Đó gọi là làm việc thiện được thiện quả, nếu ngày xưa con không cứu Tiêu Tiểu, hôm nay cậu ta cũng sẽ không giúp ta, giúp Thẩm gia cái vụ kiện này”.

Tôi gật đầu nói: “Lão phu nhân, người cũng đừng nghi nhiều quá về vụ kiện này. Tóm lại, người là người vô tội, đó gọi là vàng thật không sợ lửa. Dầu có là Tri phủ đại nhân đi chăng nữa, cũng không thể làm gì được người”.

Lão phu nhân có chút bất đắc dĩ mà cười khổ, từ lúc tôi bắt đầu bước chân vào Thẩm gia đến giờ, đây là lần đầu tiên tôi thấy vẻ mặt bà như vậy. Trong nụ cười khổ của bà có pha lẫn cả vẻ tuyệt vọng và

đành chịu, bà mở lời: “Bản thân ta hiểu rất rõ chuyện này nhất. Chuyện này, hơn phân nửa là không thoát được, Cúc ma ma nói rất phải, trước kia ta làm quá nhiều chuyện sai lầm, nên nửa đời sau của ta phải chịu khổ trong chốn lao tù. Cũng là báo ứng của ta. Nói chung, nếu hôm đó ta chịu tha cho Phi Nhi một lần, cũng sẽ không gây ra chuyện thị phi ngày hôm nay”.

Tôi nghe xong lời Lão phu nhân, thật sự không biết nói gì cho phải, đành im lặng không lên tiếng.

Chỉ chốc lát, chúng tôi đã trở về đại viện của Thẩm gia. Sầm Khê Huyền và Thẩm Tề đã chờ sẵn ở cửa từ sớm, thấy Lão phu nhân, bọn họ vội đơn đả đón chào: “lão phu nhân, người không sao chứ?”. Sắc mặt Lão phu nhân hết sức khó coi, bà lắc đầu: “Vào trong rồi hãy nói”. Thế là cả đoàn người đi vào chính đường Thẩm gia.

Sầm Khê Huyền giành đi lên trước, xun xoe: “Lão phu nhân, sau khi con nghe nói chuyện này, lập tức gọi tướng công từ phường rượu về, nhưng không biết rốt cục sự thể là thế nào?”. Tôi thuật lại đại khái sự việc một lần. Sầm Khê Huyền ngồi bên cạnh, oán hận Cúc ma ma và Tiêu Nhi. Thẩm Tề nói: “Lão phu nhân, người đừng lo lắng chuyện này quá, tục ngữ nói rằng, xe đến trước núi ắt có đường, ‘liễu rủ hoa cười lại gặp thoi’. Nhất định luôn có cách”.

[1] Trích câu thơ của Lục Du, ý muốn nói trong hoàn cảnh khổ khó lại tìm được lối thoát.

Tiêu Tiểu nhíu mày: “Mặc dù nói thì nói thế, nhưng cho đến bây giờ tôi thật tình vẫn chưa nghĩ ra được cách nào. Người của Thẩm gia không thể làm chứng, Tiêu Nhi và Cúc ma ma lại càng nói một lời, chuyện này quả thật phiền toái vô cùng. Chỉ không biết năm xưa cha tôi cái kiện có phải khó giải quyết như thế này không?”.

Tôi hỏi: “Tiêu Tiểu, theo ý kiến của huynh, chuyện này thật sự không còn đường vãn hồi nữa hay sao?”.

Lúc này, Đỗ Linh Nhược này giờ ngồi bên không nói không rằng chọt lên tiếng: “Mặc dù ta khá ghét bỏ bà, Lão phu nhân, nhưng cũng không thể trở mặt nhìn Thẩm gia sụp đổ. Tốt xấu gì ta cũng coi như là một thành viên của Thẩm gia. Nếu không thì tối nay ta sẽ đi gặp cha ta, van xin ông mở lưới phóng sinh vậy”.

Tôi nghe xong những lời Đỗ Linh Nhược nói thì bảo: “Tỷ tỷ, có xin Đỗ đại nhân cũng vô ích thôi, bởi đứng vào vị trí của Đỗ đại nhân cũng hết sức khó xử. Cho dù ngài ấy có lòng, cũng chỉ e là bất lực”.

Đỗ Linh Nhược lần đầu tiên nghe tôi gọi một tiếng tỷ tỷ, có phần ngạc nhiên, một lúc sau mới nói: “Vậy mọi người nói phải làm sao bây giờ? Đừng nhìn ta, ta cũng không có cách nào đâu, chỉ là không thể giương mắt nhìn Lão phu nhân bị bắt vào đại lao, nhìn Thẩm gia từ từ lụi bại mà thôi.”

84. Q.3 - Chương 24: Lúc Tôi Áo Điểm Mây (2)

Thẩm Tề đột nhiên cất tiếng: “Đệ có một cách, song không biết có được hay không?”.

“Hả? Cách gì? Người nói mau để xem sao?”, Tiêu Tiểu nói. Chỉ trong thoáng chốc, ánh mắt nội người đều tập trung cả trên người Thẩm Tề.

Thẩm Tề nói: “Cửu Dung đại tẩu nói, việc này dù có xin Đỗ đại nhân thì cũng vô ích vì thân phận của Đỗ đại nhân rất bất tiện, điều này có thể hiểu được. Nhưng nếu đi cầu xin Tướng quân thì sao? Nếu cầu xin Tướng quân thì hẳn tình hình sẽ khác đúng không? Dù gì Viên Chấn Đông cũng là Trấn quan đại tướng quân, là đại tướng biên cương của Tây Tống, từng vì bảo vệ lãnh thổ Tây Tống mà lập nhiều chiến công hiển hách. Trong Tây Tống này, trừ Hoàng thượng ra, ngay cả Tiết vương gia cũng phải nể Đại tướng quân ba phần. Theo ý đệ, nếu đi cầu cứu Đại tướng quân, chỉ cần ngài chịu vươn tay giúp đỡ, vậy thì, vụ án này của Lão phu nhân, hơn phân nửa có thể qua được”.

Nghe Thẩm Tề nói xong, Tiêu Tiểu lên tiếng trước: “Quả là chủ ý hay! Tướng quân quyền cao chức trọng, vừa rồi mọi người đều chứng kiến trên công đường, Đỗ Diên Sùng Đỗ đại nhân cũng phải nhìn sắc mặt của Tướng quân mà làm việc. Nếu Tướng quân chịu ra mặt cứu mạng Lão phu nhân, người ngoài cũng sẽ không nghi ngờ. Cho dù chuyện này có truyền tới tai Hoàng thượng đi chăng nữa, cũng không cần phải lo lắng, dù sao, đó cũng là Trấn đại tướng quân của Tây Tống”.

“Đúng”, Thẩm Tề nói: “Đệ cũng nghĩ như thế. Tiêu Tiểu nói rất phải”.

“Nhưng ai sẽ đi làm việc này đây? Tuy trên danh nghĩa Viên Chấn Đông là nghĩa tử của Lão phu nhân, nhưng trên thực tế lại không mấy thân quen với người của Thẩm gia.” Sầm Khê Huyền lại nói.

Trong chớp mắt, ánh mắt của mọi người lại đổ dồn về phía tôi. Tôi đành phải đứng lên, cười khổ nói: “Việc này cứ giao cho ta làm đi. Nhưng ta và Viên Chấn Đông đã không gặp mặt nhiều năm, hôm nay vật đổi sao dời, ta cũng không biết được huynh ấy có chịu giúp đỡ hay không nữa?”.

Lão phu nhân thấy tình hình có thể xoay chuyển, trên mặt cũng thoáng toát ra thần thái vui mừng: “Dung Nhi, bất kể chuyện này có được hay không, cũng phải cảm ơn con”.

Tôi cười bảo: “Lão phu nhân, con cũng là một thành viên của Thẩm gia, con nên làm chuyện này mà”. Mặc dù tôi nói thế, nhưng trong đầu luôn cảm thấy chuyện này không thực tế. Nhưng bất kể thế nào, vì Thẩm gia, phen này tooii quyết phải đi gặp Viên Chấn Đông một chuyến.

Phủ Tướng quân kiến tạo nguy nga tráng lệ, hai con sư tử bằng cẩm thạch hiên ngang đứng hai bên cửa, uy phong lẫm liệt không sao tả xiết. Bốn thị vệ chia làm hai nhóm, đứng sắp thành hàng, trong tay lăm lăm vũ khí, mặt không biểu cảm canh giữ trước đại môn sơn son. Lốp ngói lưu ly lợp trên mái nhà cong tỏa ra ánh sáng chói lọi dưới sự chiếu rọi của ánh nắng mùa hè.

Trong lòng tôi vốn muốn vờ lần không muốn tới đây, thế nhưng chuyện đã đến nước này, âu cũng chẳng còn cách nào khác. Thị vệ canh gác thấy tôi quanh quẩn trước cửa Tướng quân, có một người tiến đến hỏi: “Cô là Đại thiếu phu nhân Lân Cửu Dung của Thẩm gia phải không?”. Tôi nghe thị vệ nọ hỏi thế, nhất thời có chút ngạc nhiên, vội đáp: “Đúng vậy. Xin đại ca hãy giúp thông báo cho Tướng quân một tiếng, nói Lân Cửu Dung tôi cầu kiến, làm phiền đại ca”. Thị vệ kia cười to: “Nếu quả thật là Đại thiếu phu nhân của Thẩm gia, vậy thì không cần đâu, bởi Tướng quân đã đặc biệt dặn dò, nếu Thiếu phu nhân đến đây, trực tiếp mời vào trong phủ là được”. Trong dạ tôi không khỏi khâm phục sách lược của Viên Chấn Đông.

Huynh ấy đã có thể đoán được từ trước rằng tôi sẽ đến đây để cầu xin, quả nhiên đã không còn là Hình Phong ca lòng không lấm bụi ngày xưa nữa rồi.

Tiến vào trong phủ Tướng quân, đập vào mắt là những hòn giả sơn trùng trùng điệp điệp, hồ nước trong như gương sáng, còn có hàng hà sa số những đình đài lầu các, hoa cỏ lạ lùng. So với Thẩm gia, phủ tướng quân hiển nhiên xa hoa hơn nhiều. Thị vệ nọ dẫn tôi đi, xuyên qua từng khu vườn với những phong cách khác nhau, băng qua lớp lớp hành lang khúc khuỷu, đến trước một căn nhà có phong cách cổ xưa trang nhã thì nói: “Thẩm đại thiếu phu nhân, Đại tướng quân đang ở bên trong, cô tự đi vào tìm ngài đi”. Tôi khẽ gật đầu, nghĩ thầm, đây hẳn là chính đường của phủ Tướng quân rồi.

Tôi bước lên trước, nhẹ nhàng gõ cửa, giọng nói của Viên Chấn Đông vọng ra từ trong phòng: “Mời vào”. Tôi đẩy cửa ra, bước vào, một mùi hương bách hợp nồng nàn xộc vào mũi.

Tôi ngạc nhiên phát hiện, căn phòng mình vào lúc này không phải chính đường, cũng không phải thư phòng, thoát nhìn giống một gian phòng ngủ hơn. Bởi vì trong phòng, ngoại trừ kỳ án, ghế tựa, bình hoa trang trí, thư họa đồ cổ, thì còn có một chiếc giường lớn, màn che giường màu hồng phấn treo cao, sợi tua buộc hai bên bức màn rủ xuống chạm đất, tấm chăn gấm thêu uyên ương trong màu đỏ thắm trên giường phát ra ánh sáng lấp lánh. Bên cạnh giường, mùi đàn hương bách hợp đang vẫn vít thiêu đốt, tỏa ra hương thơm nồng. Giữa căn phòng có đặt chiếc bàn tròn gỗ đàn, trên bàn bày đồ uống rượu và bộ ấm ly trà. Lúc này, Viên Chấn Đông đang một mình tự rót tự uống.

Dù tôi và Viên Chấn Đông là thanh mai trúc mã, thưở nhỏ lại từng cảm mến nhau, nhưng giờ đã khác xưa, hiện tại tôi là phụ nữ đã gả làm vợ người ta, trở thành Đại thiếu phu nhân của Thẩm gia, hiển nhiên phải tránh để người ta dị nghị. Bởi thế, tôi mở cửa nhìn tình cảnh như thế, lập tức tính lui ra ngoài.

Đúng lúc này, Viên Chấn Đông cầm ly rượu đứng lên, cao giọng: “Ngày ngày rót ly rượu đầy, nơi nơi vườn nhỏ nở đầy hoa thơm. Tự ca tự múa vui hơn, không còn bận bụi mừng rơn tâm thần. Sử xanh mấy giấc mộng xuân, hồng trần nhiều ít mấy quân anh tài. Nào cần toan tính an bài, những gì trước mặt một vài là hơn [1]. Nếu Cửu Dung muội muội đã đến, sao không uống với vi huynh một chén?”.

[1] Trích những câu trong bài Tây giang nguyệt của tác giả Chu Đôn Nho thời Tống.

Tôi thấy huynh ấy như đã ngà ngà say, nói: “Tướng quân, huynh say rồi. Hôm khác muội sẽ đến cầu kiến huynh vậy”. Dứt lời, xoay người toan bỏ đi.

Viên Chấn Đông cao giọng bảo: “Cửu Dung muội muội, hôm khác muội đến gặp ta, sẽ là ngày thứ bao nhiêu? Ngày mai? Sau này? Hay là ngày kia? Cho dù muội đợi được, Lão phu nhân của Thẩm gia – vị nghĩa mẫu kia của ta cũng không đợi được đâu”. Tôi nghe huynh ấy nói thế, trong lòng chấn động, thở dài, đành phải quay lại.

Viên Chấn Đông đi đến trước mặt tôi, đóng cửa lại, nói: “Cửu Dung muội muội, mời ngồi mời ngồi. Còn phải làm phiền muội tự mình đến đây, ta không hết lòng chiêu đãi, thật là thất lễ”. Tôi nghe huynh ấy nói thế, chỉ thân nhiên hỏi: “Ca ca khách khí rồi, đại tẩu đâu? Sao không thấy đại tẩu vậy?”.

“Nàng?”. Giọng của Viên Chấn Đông lại cao thêm vào phần, huynh ấy nói: “Nàng biết hôm nay muội sẽ đến nên đã tránh đi từ sớm rồi, không đến quấy nhiễu giấc mộng của đôi ta, ha ha ha...”. Tôi không biết Viên Chấn Đông say thật hay say giả, thế nhưng những lời huynh ấy nói vẫn khiến tôi có cảm thấy khó chịu vô cùng. Tôi nghĩ một chút, lập tức đi thẳng vào vấn đề: “Hôm nay muội đến tìm huynh trưởng là vì chuyện của Lão phu nhân, nói vậy chắc huynh trưởng cũng đã hiểu. Chỉ mong huynh trưởng có thể trợ nghĩa vươn tay, giúp đỡ Thẩm gia, cũng là giúp đỡ Lão phu nhân qua được kiếp nạn này. Cửu Dung và kẻ trên người dưới Thẩm gia đều vô cùng cảm kích huynh trưởng”.

Viên Chấn Đông nghe tôi nói xong, bình tĩnh nhìn tôi trong chớp lát, đoạn nói: “Cửu Dung, lúc muội ở bên ta, ngoại trừ chuyện này, chẳng lẽ không còn chuyện gì để nói nữa à?”. Huynh ấy nói xong, vẻ mặt có phần kích động, vươn tay ra tóm lấy cổ tay tôi: “Dung Nhi! Muội nói đi, giữa ta và muội, chẳng lẽ ngoài những câu khách sáo, ngoài cầu xin ta hỗ trợ, không còn chuyện gì khác để nói ư?”.

Tôi thấy dáng vẻ của huynh ấy như thế, vội nghiêm mặt nói: “Xin huynh trưởng tự trọng, muội là người đã có gia thất rồi”. Vừa nói tôi vừa cố gắng rút tay lại. Nhưng Viên Chấn Đông càng nắm chặt không buông. Trong chớp mắt, khuôn mặt huynh ấy trở nên loáng thoáng bi thương, huynh ấy nhìn tôi bảo: “Dung Nhi,

muội nói cho ta biết, muội nói cho ta biết, vì sao muội không chờ ta về mà đã gả cho người khác? Muội còn nhớ ngày xưa muội đã hứa gì với ta không? Muội nói trong lòng muội chỉ có một mình ta, sẽ không bao giờ có người khác nữa. Muội nói muội nhất định sẽ chờ ta áo gấm hồi hương rồi lấy muội. Nhưng giờ thì sao? Ta đã áo gấm hồi hương rồi, nhưng lại lấy người con gái ta yêu thương nhất. Dung Nhi, muội nói cho ta biết, thế là vì sao, thế là vì sao?”. Viên Chấn Đông càng nói càng kích động, tôi nhìn điệu bộ của huynh ấy, nhất thời cũng hốt hoảng, tựa như nhớ lại nhiều năm về trước.

Bên bờ ruộng, huynh ấy ngắt một bông hoa dại, cài lên tóc tôi rồi ngồi bên cạnh, nói: “Dung Nhi, huynh nghĩ kỹ rồi, huynh muốn đi tòng quân”.

“Vì sao? Hình Phong ca. Chẳng phải chúng ta đã nói rồi ư, chờ thêm một hai năm nữa, bán thổ đi, làm ăn có lời lãi, huynh sẽ cầu thân với cha muội?”. Tôi ngẩng mặt lên, vênh quai hàm nhìn huynh ấy. Trên bờ ruộng, có hai cánh bướm đuổi theo nhau nhẹ nhàng lướt qua.

Trong mắt huynh ấy tràn ngập đau thương: “Dung Nhi, không phải huynh muốn rời bỏ muội, mà là huynh không muốn để muội phải sống tiếp cuộc sống thế này nữa. Cha muội mỗi khi thua bạc, đều có một chủ nợ đến nhà tìm muội gây phiền hà. Cha muội còn nói sẽ bán muội cho kỹ viện để gán nợ, huynh không muốn kết cục như vậy. Huống chi, nam tử phải kiến công lập nghiệp, đoạt được một phen sự nghiệp. Dung Nhi, muội chờ huynh, chờ huynh ba năm, chờ huynh xây dựng xong công lao sự nghiệp, áo gấm hồi hương, rồi sẽ cưới con ngựa cao lớn quay về để lấy muội làm tân nương của huynh. Dung Nhi, muội chờ huynh trở về, được không? Muội hãy tin huynh, huynh nhất định sẽ áo gấm vinh quy”.

Tâm tưởng tôi vốn không hề coi trọng những điều này, thế nhưng khi nhìn thấy khát vọng nơi ánh mắt huynh ấy, tôi liền gật đầu: “Hình Phong ca, huynh đi đi. Huynh phải tự bảo trọng lấy mình, chớ lo lắng uội. Bất luận thế nào, muội cũng sẽ chờ huynh về lấy muội. Huynh ra ngoài ba năm, cho dù kết quả ra sao cũng phải trở về. Muội không ngóng trông huynh có thể áo gấm vinh quy, chỉ mong có thể cùng huynh....có thể cùng huynh bên nhau trọn đời, bất kể đời đời kiếp kiếp, dù sống hay chết cũng không bao giờ chia cách”. Tôi nói xong những lời đó, tự mình cũng cảm thấy hai má nóng ran lên, vội quay đầu đi.

Hình Phong ca chẳng biết lấy từ đâu ra một chiếc nhẫn bằng đồng thau, nói: “Dung Nhi, chiếc nhẫn này là tự tay huynh làm uội, muội đeo vào đi. Chờ huynh trở về. Nhất định phải chờ huynh trở về, nhất định phải chờ huynh trở về!”. Tôi nhìn huynh ấy, ra sức gật đầu.

Trên bờ ruộng, hai cánh bướm kia đã bay đi xa, nhưng vẫn xoài cánh sóng đôi....

85. Q.3 - Chương 25: Lúc Tối Áo Điểm Mây (3)

Tôi chìm đắm thật sâu trong chuyện cũ, chỉ chốc lát mà cảm thấy lòng dạ đau đớn không nói nên lời. Tôi ngẩng đầu lên nhìn Viên Chấn Đông, khuôn mặt huynh ấy cũng toát ra vẻ đau thương. Huynh ấy lẩm bẩm: “‘Hôm qua loạn núi trời, áo điểm mây lúc tối’ [1]. Dung Nhi, vì sao, vì sao muội lại gả cho người khác? Ngày xưa muội đã hứa gì với ta?”.

[1] Trích câu thơ trong bài Túy thù tiên của tác giả Trương Tiên

Huynh ấy nắm tay tôi thật chặt, rơi nước mắt: “Dung Nhi, muội có biết hay không? Ta ra tiền tuyến, trở thành binh sĩ, để có thể sớm trở nên nổi bật, sớm trở về lấy muội, ngày nào lúc đánh giặc, ta cũng đều xông lên trước nhất, lần nào có nhiệm vụ nguy hiểm ta cũng đều dành về mình. Có nhiều lần ta dành được đường sống trong chỗ chết, nhưng cũng có nhiều lần suýt bị kẻ khác giết hại. Muội nhìn nơi này của ta đi”. Viên Chấn Đông vừa ni vừa kéo áo xuống lộ ra lồng ngực lực lưỡng khỏe mạnh. Thế nhưng trên ngực huynh ấy toàn những sẹo lớn sẹo bé.

Huynh ấy nói tiếp: “Dung Nhi, muội nhìn những vết sẹo này đi, chúng đều lưu lại khi ta đánh giặc, tổng cộng có ba mươi sáu vết cả lớn cả bé. Trong quân đội ta là người liều mạng nhất. Ta làm những điều đó, không phải vì muốn làm Tướng quân gì hết, chỉ bởi vì muốn có một ngày có thể trở về đây, thực hiện lời hứa với muội, áo gấm vinh quy, sau đó lấy muội về làm thê tử. Dung Nhi, muội nhìn đây”, huynh ấy chỉ

vào một vết sẹo to cỡ nắm tay: “Vết sẹo này rất khủng khiếp phải không. Đây là lần đầu tiên ta đi làm nhiệm vụ, không ngờ gặp phải mai phục, bị quân địch đâm trúng một thương. Sau đó giữa thiên quân vạn mã, suýt chút nữa đã bị giẫm nát thành cái bánh thịt. Cuối cùng, khi được cứu về, ta cho rằng mình không thể sống nổi nữa, nhưng chỉ cần động tới cái này”, huynh ấy chỉ vào cái túi gấm nhỏ đeo trên cổ, bên trong có một nhúm tóc tôi cắt cho huynh ấy ngày xưa: “Trong lòng ta luôn có niềm tin rằng, ta nhất định phải sống sót, bởi vì ta còn phải sống để trở về lấy muội, muội còn đang chờ ta. Cứ nghĩ đến những điều này, trong lòng ta lại có động lực rất lớn. Chính bởi vì còn nỗi nhớ và hứa hẹn dành uội nên ta mới còn sống. Nhưng khi ta công thành danh toại trở về, ta lại mất đi người mình trân trọng nhất. Dung Nhi, muội đã gả cho người khác!”. Huynh ấy vừa nói vừa ra sức đâm vào ngực mình, vẻ mặt đau khổ tột cùng, cũng không ngăn nổi dòng nước mắt đang tuôn rơi.

Anh hùng có lệ nào dễ đổ, chỉ bởi chưa tới chỗ thương tâm.

Trong lòng tôi nháy mắt cũng thấy đau đớn vô ngần. Tôi vốn cho rằng tôi đã yêu Thẩm Hồng, Thẩm Hồng cũng đã yêu tôi. Nhưng sau này nhìn thấy tình yêu mà Thẩm Phúc dành cho Mai Nhiều Phi, tôi mới hiểu rằng Thẩm Hồng vốn không hề yêu tôi, người chàng đem lòng thực sự yêu thương là Liễu Vũ Tương. Nhưng giờ khắc này tôi biết, Viên Chấn Đông thật sự yêu tôi. Trong chớp mắt, trong trái tim tôi, huynh ấy không còn là Trấn quan đại tướng quân cao cao tại thượng, cách trở muôn bề nữa, mà là Hình Phong ca thanh mai trúc mã của tôi, là Hình Phong ca có lời thề đến bạc đầu “đôi ta tay nắm tay, cùng bên nhau mãi đến ngày già nua” [2].

[2] Câu “Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão” bài Kịch cổ của Khổng Tử trong Kinh thi

“Hình Phong ca...”. Tôi cúi đầu gọi, nước mắt trút như mưa.

Viên Chấn Đông cũng gọi: “Dung Nhi, Dung Nhi của ta!”. Huynh ấy vừa nói vừa ôm tôi vào lòng. Trong khoảnh khắc đó, tôi bỗng giật thót mình, tôi đã là thê tử của Thẩm Hồng rồi, mà Viên Chấn Đông, cũng có thê tử của mình là Hoàng Yên Mạch. Thế nên tôi giãy giụa theo bản năng. Nhưng hai tay Viên Chấn Đông còn ôm chặt hơn, cứng rắn như thép, tôi không tài nào giãy ra được.

“Hình Phong ca, đừng như vậy...” Tôi nói, nhưng Viên Chấn Đông vốn không hề để ý xem tôi đang nói gì. Huynh ấy chỉ nói: “Dung Nhi, bao năm không gặp, cuối cùng ta vẫn có thể ôm muội vào lòng. Ta cảm thấy thật ấm áp, nếu muốn ta chết đi ngay lập tức, ta cũng không tiếc”.

Từ trước đến nay tôi vẫn là một người vô cùng lý trí, giờ này khắc này, đầu óc tôi đã tỉnh táo lại. Tôi nói: “Hình Phong ca, xin huynh buông ra, muội đã là thê tử của người khác rồi”. Huynh ấy vẫn ôm chặt lấy tôi không hề đếm xỉa. Dưới tình huống cấp bách, tôi rút cây trâm trên đầu xuống, đâm vào lồng ngực Viên Chấn Đông. Cây trâm quét qua lồng ngực của huynh ấy, máu tươi lập tức chảy ra, chói mắt kinh tâm. Tôi vốn chỉ muốn giãy giụa khỏi cái ôm của huynh ấy, chứ tuyệt nhiên chưa từng nghĩ rằng, cây trâm của tôi vốn làm bằng bạc, vừa to vừa dài, đâm vào ngực huynh ấy, lại đâm rất sâu.

Đau đớn làm Viên Chấn Đông đột ngột ngất ra, tôi thừa dịp đó thoát khỏi vòng ôm của huynh ấy. Tôi nhìn vết máu còn không ngừng chảy trên ngực huynh ấy, nói: “Hình Phong ca...”.

Huynh ấy bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười ha ha, cười mà nước mắt chảy đầy má, huynh ấy nói: “Đây là vết sẹo thứ ba mươi bảy. Ta có nằm mơ cũng không ngờ rằng, Dung Nhi, vết sẹo thứ ba mươi bảy này lại do muội để lại cho ta. Dung Nhi... ha ha ha...”.

Tôi nhất thời vô cùng lúng túng, cảm thấy trong lòng vừa khó chịu, vừa khổ sở, rơi nước mắt nói: “Hình Phong ca, để muội băng bó lại giúp huynh”.

Nhưng huynh ấy lại nhìn chằm chằm vào tôi, nói: “Vết thương ở đây có thể băng bó, thế còn vết thương ở chỗ này của ta thì sao?”. Huynh ấy vừa nói vừa chỉ vào ngực mình: “Dung Nhi, muội biết không? Muội là vết sẹo vĩnh viễn trong lòng ta. Vết sẹo đó sẽ làm bận với ta cả đời, mãi mãi không thể lành lại. Dung Nhi, vì sao muội phải đối xử với ta như thế? Vì sao muội phải đối xử với ta như thế?”. Câu nói sau cùng, huynh ấy ngửa mặt lên trời mà hét, cơ hồ khàn cả giọng.

Tôi đột nhiên cảm thấy trong lòng rất mệt mỏi, mệt mỏi tột bậc, trống rỗng không nói nên lời. Tôi chỉ thấy mình sống trên đời mười bảy mười tám năm nay mà chưa từng có cảm giác khó chịu nhường ấy. Loại cảm

giác này là đau từ tâm tưởng, đau đến mức không thiết sống nữa, chỉ hận mình không thể chết đi ngay lập tức, không cần phải sống trên thế gian này để tơ vương đầy nợ đôn đau khôn xiết thế này.

Tôi và Viên Chấn Đông cứ lẳng lẳng đối diện nhau như vậy. Không biết bao lâu sau, cuối cùng huynh ấy nói: “Xin lỗi, là ta...thất lễ”. Lúc huynh ấy nói những lời này, trên mặt đã dần khôi phục về bình tĩnh và nhũn nhặn như bình thường, tựa hồ lúc vừa rồi chưa từng xảy ra chuyện gì.

Tôi cười nói: “Bộ dạng mới này của huynh dọa muội sợ phát khiếp. Muoijj bằng bó cho huynh trước nhé”.

Huynh ấy có phần ngượng ngập: “Được”. Tiếp theo, tôi lấy khăn tay của mình ra, nhẹ nhàng lau máu của huynh ấy đi.

Tôi lại nói: “Cần dặn hạ nhân mang thuốc trị thương đến đây đi”. Huynh ấy còn đang nín lặng nhìn tôi, ánh mắt vô cùng chân thành, chợt nghe thấy thế, vội nói theo bản năng: “Được”, sau đó lập tức chữa lại: “Không cần đâu, đây cũng không phải chuyện gì to tát lắm. Trước kia ta bị thương trên chiến trường mới là vết thương thực sự”. Tôi thấy huynh ấy khẳng khái như thế, đành phải gật đầu, chậm rãi lau sạch sẽ vết máu cho huynh ấy. Cung may, cuối cùng máu đã ngừng chảy.

Huynh ấy đột nhiên kéo tay tôi nói: “Dung Nhi, ta mong mỗi biết mấy, ngày ngày muội có thể bầu bạn bên ta, đối xử với ta như hiện giờ”. Tôi cố gắng giẫy ra khỏi tay huynh ấy, nói: “Đừng như thế, trước tiên huynh hãy mặc y phục vào đã, thế này mà để người khác nhìn thấy thì không hay”. Huynh ấy cười vào tiếng. mặc y phục lại chỉnh tề rồi nói: “Dung Nhi, mấy năm không gặp, muội vẫn khỏe chứ? Ta luôn cảm thấy muội không còn giống như trước kia nữa”.

Tôi nhất thời cũng cảm thán đôi phần: “Hình Phong ca, năm tháng thay đổi, há chỉ có mình muội? Chẳng phải huynh cũng đã khác trước kia rồi đó ư?”. Huynh ấy ngẩng đầu nhìn lên trên, thung thủng nói: “Bất kể ta khác trước kia thế nào, chỉ riêng tấm lòng dành uội là chưa từng thay đổi”.

Tôi nói: “Hình Phong ca, những chuyện này đều đã là quá khứ rồi, đừng nhắc lại nữa. Hiện giờ, huynh có một thê tử hiền đức xinh đẹp, muội cũng đã gả cho người khác. Chuyện của chúng ta đã trôi qua thật rồi”. Lúc tôi nói những lời này, trong lòng bỗng cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Thật vậy, tất cả đều đã qua đi, vĩnh viễn qua đi rồi.

Về mặt Viên Chấn Đông vẫn có chút khờ khạo, huynh ấy ngơ ngác hỏi: “Đã trôi qua rồi sao? Chẳng phải ta vẫn gặp lại được muội đấy ư? Dung Nhi, mấy năm nay muội sống không tốt, đúng không? Ta đều đã nghe nói rồi, ban đầu Thẩm gia lấy muội, trong lòng ta vẫn tiếp tục yêu muội, chỉ cần Thẩm Hồng đối xử tốt với muội, ta cũng sẽ không tơ tưởng gì nữa. Nhưng theo ta được biết, hai năm qua muội ở Thẩm gia quả tình không sung sướng. Còn cả Thẩm Hồng nữa, hẳn cũng không biết quý trọng muội”.

Tôi khẽ mỉm cười, về mặt thờ ơ nói: “Hình Phong ca, lời người ngoài nói vốn không tin được. Hai năm qua quả thật muội sống rất tốt, người của Thẩm gia, bao gồm cả Thẩm Hồng cũng đều đối xử với muội rất tốt, muội đã thật sự thỏa lòng rồi”.

Viên Chấn Đông nhìn tôi không chớp mắt, hồi lâu sau lên tiếng: “Dung Nhi, tuy rằng ta biết, có lẽ bất luận ta làm gì đi chăng nữa, muội cũng sẽ không trở về bên cạnh ta, nhưng vì muội, ta lại có thể làm bất cứ điều gì, Dung Nhi, muội biết không? Vì muội, ta thật sự sẽ làm bất cứ điều gì”.

Nghe xong những lời Viên Chấn Đông nói, tôi lại cảm thấy nghẹn nghẹn trong cổ họng, đôi mắt đỏ như muốn rơi lệ. Tuy rằng huynh ấy đã có thể tử, nhưng vẫn say đắm tôi, song “sứ quân đã có vợ, La Phu đã theo chồng”, cho tới bây giờ, tôi cũng chỉ có thể nói với huynh ấy một câu: “Trả chàng ngọc sáng đôi dòng lệ, hận không gặp gỡ thuở chưa chồng”.

Tôi thật sự không muốn tiếp tục tơ vương với huynh ấy nữa, bởi sợ rằng nếu tiếp tục, bản thân tôi cũng sẽ trở nên mềm lòng, sẽ cảm lòng không đành mà tình cũ tìm về với huynh ấy. Thế nên tôi nói: “Hình Phong ca, hôm nay muội thật sự muốn cầu xin huynh việc của Lão phu nhân. Cái chết của Mai Nhiêu Phi tuy có liên quan tới Lão phu nhân, nhưng cũng là do bản thân nàng ta sai trước, Lão phu nhân chỉ đuổi nàng ta ra khỏi Thẩm gia chứ không hề bức tử nàng ta. Dù gì Lão phu nhân cũng là nghĩa mẫu của huynh, muội hy vọng huynh có thể giúp bà, xin Đệ đại nhân Đỗ Diên Sùng mở lưới phóng sinh. Muội biết, chỉ cần huynh chịu ra mặt, nhất định Đệ đại nhân sẽ nể tình”.

Viên Chấn Đông nghe tôi nói xong thì như chấn động, huynh ấy thì thào lặp lại: “Dung Nhi, quả nhiên muội đã khác xưa rồi”. Sau đó, huynh ấy lại nhìn tôi chằm chằm, nói: “Lần này muội đến chỗ ta, chẳng lẽ chỉ vì chuyện này thôi? Chẳng lẽ không còn việc gì khác?”. Tôi cúi đầu thật sâu, khẽ gật đầu.

Sắc mặt huynh ấy chắc hẳn trở nên hết sức khó coi. Huynh ấy nói: “Dung Nhi, nếu muội đã có lời, ta nhất định sẽ giúp muội. Có điều, tuy ta thân là Trấn quan đại tướng quân, thế nhưng Đỗ Diên Sùng thẩm án, dù sao vẫn phải lấp kín miệng lưỡi gièm pha của thiên hạ. Cho nên, ta chỉ có thể làm hết sức mình, giúp Lão phu nhân thoát tội thôi. Về phần Đỗ Diên Sùng có chịu giúp hay không, ta không thể bảo đảm”.

Tôi nghe huynh ấy nói vậy thì đáp: “Đa tạ, Hình Phong ca chịu giúp đỡ đã là vô cùng hiếm có rồi. Lần trước Đỗ Diên Sùng bảo sao nghe vậy với Tiết vương gia, từ đó có thể đoán được tính tình của lão. Muội đoán, chỉ cần Hình Phong ca mở lời, Đỗ Diên Sùng chắc hẳn sẽ vâng theo”.

Viên Chấn Đông liếc mắt nhìn tôi, sắc mặt lại càng thêm khó coi, hỏi: “Dung Nhi, ta nghe được kha khá tin đồn về muội và vị Tiểu Lang Tiết vương gia kia trên đường phố Duy huyện, lẽ nào hai người rất thân quen sao?”. Tôi lắc đầu, hờ hững nói: “Chỉ là gặp qua vài lần, có quen biết thôi,

chứ chưa phải là quen thân”. Viên Chấn Đông nói: “Ồ? Ra là thế à?”. Tôi cười cười, không nói năng gì. Chuyện trò thêm dăm câu nữa, liền vội vàng cáo từ với Viên Chấn Đông.

86. Q.3 - Chương 26: Giáng Chờ Ngày Suy Vi

Lúc trở về Thầm gia, mọi người từ trên xuống dưới Thầm gia đều đã tập hợp ở chính đường chờ tôi. Thấy tôi, Lão phu nhân hỏi: “Dung Nhi, sao con đi lâu thế mới về?”. Trong lòng tôi nhất thời có phần chột dạ, nhưng vẫn nói: “Lão phu nhân, bởi vì Tướng quân là vị huynh trưởng nhiều năm chưa gặp của con, cho nên mới nói nhiều thêm mấy câu”.

“Việc tâu hỏi, Tướng quân có chịu giúp không?”. Sầm Khê Huyền hỏi.

Tôi gật đầu, đáp: “Huynh ấy giúp thì có giúp,, nhưng Đỗ Diên Sùng có chịu nghe lời huynh ấy hay không lại là chuyện khác”. Tôi nói lại một lần nữa câu trả lời của huynh ấy. Lão phu nhân thở nhẹ nhõm một hơi, nói: “Như thế đã là hiếm có rồi, nếu Đỗ Diên Sùng thật sự không nghe lời thì cũng chẳng còn cách nào khác”. Những người trên chính đường đều gật đầu, sau đó thì tản đi.

Tôi từ từ thông thả trở về, nhưng mỗi khi ở một mình, nhất là lúc bốn bề hết sức im lìm, trong đầu tôi lại nghĩ đến những lời Viên Chấn Đông nói. Tôi nghĩ đi nghĩ lại, chỉ cảm thấy trong đầu vô cùng phiền não, bất tri bất giác đi vào trong phòng.

Tinh thần của Thầm Hồng đã tốt hơn nhiều so với mấy ngày trước. Bảo Bảo được tôi điều đi chăm sóc Thầm Phúc và hai tỷ muội Mẫn Nhi, nhưng chỗ Thầm Hồng lại thiếu người. Thế nên, tôi điều một nha đầu từ phòng bếp lên đây. Nha đầu kia tên tự là Khai Tâm, là một cô bé vô cùng phúc tướng. Tuy rằng hơi mập một chút, nhưng tướng mạo lại rất đoan chính dễ nhìn. Nhưng tính tình của cô lại không giống như dung mạo, là một người hết sức nóng nảy dễ bề nổi giận, được cái là tấm lòng ngay thơ, đối xử với người khác rất tốt. Nếu ai đối xử với cô ấy tốt một, cô ấy cũng sẽ liều mạng mà đối xử với người ấy tốt mười. Cái này thì rất giống Minh Nguyệt Hân Nhi. Cũng bởi thế mà tôi đưa cô từ phòng bếp đến phòng tôi giúp việc. Có điều, tuy rằng Minh Nguyệt Hân Nhi có lỗ mãng thật nhưng cũng rất thông minh nhanh nhẹn, điểm này thì Khai Tâm kém xa.

Lúc tôi tiến vào, Khai Tâm đang hầu hạ Thầm Hồng uống thuốc, thấy tôi thì kêu lên qua quýt: “Thiếu phu nhân, cô đã về”, rồi cứ thế làm tiếp việc của mình chứ không hành lễ với tôi. Tôi thích cá tính của cô ấy như vậy nên cũng không trách móc gì, nói: “Ừ, bệnh tình của Đại công tử đã đỡ nhiều chưa?”. Khai Tâm nhìn Thầm Hồng đôi cái, có chút không vừa ý đáp: “Ai biết được? Cô phải hỏi Đại công tử ấy chứ. Cả ngày cậu ấy không nói không rằng, có trời mới biết trong lòng cậu ấy đang nghĩ gì”. Khai Tâm vừa nói

chuyện với tôi vừa gào lên với Thẩm Hồng: “Há miệng uống thuốc!”. Tiếp đó tôi thấy Thẩm Hồng ngoan ngoãn mở miệng ra, uống hết chỗ thuốc được đút vào, trong lòng không khỏi cảm thấy buồn cười.

Thẩm Hồng thấy tôi cũng không nói câu nào. Chàng đã biết chuyện Liễu Vũ Tương bị oan ngày xưa. Nhưng sau khi nhìn thấy Hoàng Yên Mạch, chàng cũng đã không còn nhiệt tình với tôi như trước nữa. Kể từ sau khi biết chuyện Liễu Vũ Tương bị oan, chàng dứt khoát không nói với tôi một lời nào, cố lẽ trong lòng chàng trách tôi, hồi đó khi Liễu Vũ Tương xảy ra chuyện, tôi không cứu nàng.

Thấy Thẩm Hồng như vậy, tôi lại càng cảm thấy vô vị, lại nghĩ về tình cảm Viên Chấn Đông dành cho tôi, trong lòng bồi hồi không dứt. Chỉ cảm thấy lòng mình như một cái cân tiểu li, bất thành lỉnh chợt nghiêng về phía Viên Chấn Đông. Lúc này, trước mặt tôi bỗng nhiên lại hiện lên hình ảnh một công tử tuấn tú thoát tục vận bạch y, tiêu điều hào phóng, phong thái nhẹ nhàng, người đó là Tiểu Lang Tiết Bạch Y. Sao ngay lúc này tôi lại có thể nhớ đến y, bản thân tôi tự dọa mình sợ đến nỗi nhảy dựng lên, thầm nhủ: Thật sự mình bị Viên Chấn Đông đại tướng quân này làm cho hồ đồ rồi, sao lại cứ miên man suy nghĩ vậy chứ.

Tôi dặn dò Thẩm Hồng mấy câu. Chỉ đơn giản là “cố gắng uống thuốc, bảo trọng thân thể” linh tinh, không biết chàng nghe lọt tai không.

Đúng lúc này, Tiêu Tiểu chạy đến tìm, gọi tôi ra ngoài.

Đi vào vườn, tôi hỏi: “Tiêu Tiểu, huynh tìm tôi có chuyện gì thế?”.

Tiêu Tiểu nói: “Cũng không phải chuyện gì khác. Chuyện vụ án của Thẩm lão phu nhân thôi. Tôi nghĩ tới nghĩ lui, luôn cảm thấy chuyện này vẫn còn một người có tác dụng, còn có tác dụng vô cùng quan trọng nữa”.

Tôi hỏi: “Ai?”.

Tiêu Tiểu đáp: “Là Nhị công tử”.

Tôi có chút nghi ngờ hỏi lại: “Từ đầu đến cuối Nhị công tử đều không tham dự vào chuyện này, liên quan gì đến đệ ấy?”.

Tiêu Tiểu chậm rãi đáp: “Nhị công tử là trượng phu của Nhị thiếu phu nhân. Nếu cậu ấy muốn truy cứu chuyện này, hơn nữa còn một mực khẳng định rằng Lão phu nhân bức tử Nhị thiếu phu nhân, vậy thì, Lão phu nhân bị giam lại là chuyện chắc cú. Cho dù có Tướng quân đỡ lời, chỉ e chuyện này vẫn không ổn”. Tôi nghĩ ngợi, nói: “Tiêu Tiểu, huynh suy nghĩ thái quá rồi, từ đầu chí cuối nhị đệ đều không tham dự vào. Chẳng lẽ huynh hoài nghi, nhị đệ là người đứng phía sau Mai Mặc à?”.

Sắc mặt Tiêu Tiểu nặng nề, gật gật đầu: “Tôi cũng chỉ mới nghĩ đến điều này từ hôm phường rượu Mai Ký khai trương thôi. Thiếu phu nhân, cô cũng biết, Huyện lệnh Mai Mặc kia vốn cũng chẳng có bao nhiêu ngân lượng, sao ông ta lại có tiền vốn để mở được một phường rượu lớn như vậy? Nhất định là sau lưng có người giúp đỡ. Cô nghĩ xem, rốt cục ai có nhiều ngân lượng đến thế? Tôi không thể không nghĩ rằng đó là Nhị công tử. Trước kia Nhị thiếu phu nhân tham ô mười hai vạn lượng bạc của phường rượu, nếu nói là Nhị công tử hoàn toàn không biết chuyện, tôi luôn cảm thấy không thể tin được. Không phải người lấy bạc mỗi tháng khi đó chính là tiểu tư của Nhị công tử sao? Nếu chuyện này mà Nhị công tử cũng có phần tham gia, vậy thì tất cả đều có thể giải thích được. Nếu Nhị công tử có thể tham ô mười hai vạn lượng bạc này, vậy thì trước kia chưa chắc đã không có cơ hội lấy tiền của phường rượu. cậu ấy có thể gom góp mười mấy vạn lượng bạc của phường rượu cũng không phải là chuyện hoàn toàn không có khả năng. Thiếu phu nhân, cô nghĩ xem, ngoại trừ Nhị công tử, bây giờ còn ai có thâm thù đại hận lớn nhường ấy với Lão phu nhân, không thể không làm Thẩm gia suy sụp, đưa Lão phu nhân vào đại lao đây?”.

Tôi nghe Tiêu Tiểu nói xong, trả lời: “Tiêu Tiểu, tôi thấy huynh đã nghĩ sai rồi. Nhị công tử không giống loại người đó. Nếu đệ ấy hận Lão phu nhân, muốn tìm Mai Mặc cáo trạng, muốn giúp Mai Mặc mở phường rượu phá hoại Thẩm gia, vì sao không làm từ sớm? Đâu cần phải chờ tới khi sự kiện kia qua đi lâu như thế?”.

Tiêu Tiểu suy nghĩ hồi lâu mới lên tiếng: “Tôi cũng thật sự nghĩ mãi mà chưa ra điểm này, cũng có thể là Nhị công tử không muốn hành động quá lộ liễu. Nói chung, Thiếu phu nhân, tôi luôn cảm thấy Nhị công tử thật sự rất đáng nghi”.

Tôi trầm tư một chút, liền rẽ chủ đề câu chuyện sang hướng khác hỏi: “Tiêu Tiểu, anh nói chuyện này, nếu Nhị công tử đến công đường làm chứng, nói Lão phu nhân bức tử Nhị thiếu phu nhân, vậy thì bất kể Tướng quân giúp chúng ta cách mấy, Lão phu nhân cũng vẫn sẽ bị nhốt vào đại lao, phải không?”

Tiêu Tiểu đáp: “Giết người thì đền mạng, đây là luật lệ Tây Tạng. Lão phu nhân chỉ bị giam lại là nhẹ nhàng lắm rồi”.

Tôi thở dài: “Nếu nói thế, tôi nghĩ tôi nên đi nói chuyện với Nhị công tử vậy”.

Tiêu Tiểu gật gật đầu: “Thiếu phu nhân, chỉ hy vọng ý nghĩ của tôi là sai, là tôi lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử thôi. Hy vọng Nhị công tử có thể vứt bỏ thành kiến, đi ra làm chứng mới được”.

Tôi nói: “Tôi tin nhị đệ tuyệt đối không phải là người như vậy”.

Băng qua dãy hành lang gấp khúc của Thẩm gia, lại đến khóa viện lần nữa, lúc ngang qua rừng trúc, tôi nghĩ về cảnh tượng hồi năm ngoái, quả là giật mình tỉnh mộng.

Trước cửa phòng ngủ của Thẩm Phúc và Mai Nhiêu Phi, Bảo Bảo và Mộc Nhan đang dụ Linh Nhi và Mẫn Nhi xam cá. Bỗng nhiên thấy tôi, Bảo Bảo rất phấn chấn, nói: “Thiếu phu nhân, mấy ngày nay em không gặp cô rồi. Thật sự nhớ cô đến phát hoảng luôn”.

Tôi cười bảo: “Thường ngày em còn bận bịu chăm hai bé con cùng với Mộc Nhan thế này, lấy đâu ra thời gian mà gặp ta. Với lại, dạo này ta cũng bận không xuể đâu”.

Bảo Bảo vừa cười vừa đáp: “Thiếu phu nhân, sao hôm nay cô lại thanh thoi đến đây thế này? Dù sao chắc cũng không phải đến để thăm em đâu nhỉ”.

Tôi cười nói: “Nha đầu em đúng thật là lanh lợi. Ta tới tìm Nhị công tử, hai em có thấy nhị đệ đâu không?”.

Bảo Bảo thở dài nói: “Nhị công tử ở trong phòng cả ngày không bước ra ngoài. Từ sau khi Nhị thiếu phu nhân chết, hằng ngày, nếu Nhị công tử không giấu mình trong phòng thì cũng là đến dốc Thất Lý chỗ mai táng Thiếu phu nhân cả ngày. Nhị công tử mà cứ tiếp tục như thế, người vốn không bệnh cũng sắp bứt rứt thành bệnh rồi”.

Mộc Nhan nghe Bảo Bảo nhắc tới tiểu thư nhà mình, đôi mắt cũng thoáng đỏ lên một chút.

Mẫn Nhi thấy tôi, gào lên muốn tôi bế. Tôi đùa con bé một lúc rồi đi gõ cửa phòng Thẩm Phúc.

Gõ hồi lâu, trong phòng mới truyền ra giọng nói rầu rĩ: “Vào đi”

Tôi đẩy cửa bước vào, một luồng hơi nóng phả thẳng vào mặt. Trong phòng thật oi bức. Tôi nhíu mày, gọi một tiếng: “Nhị đệ”.

Thẩm Phúc nghe thấy lời tôi nói, cũng không quay đầu lại, chỉ dờ dẫm hỏi: “Có việc gì thế?”. Tôi đi lên phía trước, thấy y đang ngăn người đối diện với bàn trang điểm mà xưa kia Mai Nhiêu Phi thường dùng.

Tôi thật sự muốn khuyên nhủ y, rồi lại không biết nói sao cho phải, hồi lâu sau mới cúi đầu nói: “Nhị đệ, đệ cần gì phải chuốc khổ như thế? Nếu nhị đệ muội dưới tuổi vàng biết được, biết đệ biến thành dáng vẻ thế này, chắc hẳn trong lòng muội ấy cũng không vui nổi đâu”.

Thẩm Phúc vẫn dùng giọng nói không có chút tình cảm nào để nói chuyện: “Người đã chết đi tựa như sương khói, làm sao còn có chuyện vui hay buồn chứ”.

Tôi nghe vậy cũng thấy xót xa vô cùng, hiện giờ quả tình không biết phải khuyên nhủ y như thế nào mới được.

87. Q.3 - Chương 27: Sao Đốt Nhau Quá Gấp (1)

Thẩm Phúc đột nhiên xoay đầu lại, cười đầy quái dị, hỏi tôi: “Đại tẩu, có phải tẩu cảm thấy tôi rất ngu muội không? Nào phải tôi không biết tính tình của Phi Nhi, tôi biết thường ngày nàng gây lăm thị phi,

ưa thích sinh sự, tính nết lại không tốt. Nhưng tôi vẫn thích nàng, tẩu nói xem, có phải tôi rất ngu muội không?”

Tôi thấy cuối cùng Thẩm Phúc đã chịu mở miệng nói đôi điều, trong lòng cũng thấy nhẹ nhõm hơn, nói: “Không phải đâu. Mỗi người đều có kiên trì của riêng mình, phải không?”

Thẩm Phúc gật gật đầu, nói tiếp: “Đại tẩu, Thẩm gia nhiều người thế này, tuổi tác tẩu nhỏ nhất, nhưng lại là người hiểu chuyện. Nếu Phi Nhi có được một nửa sự hiểu biết và thông suốt của tẩu thì cũng sẽ không có hậu quả như ngày hôm nay?”

Tôi âm thầm thở dài một hơi, nói: “Nhị đệ, cũng bởi tôi nhìn rõ ràng mọi sự cho nên không thể buông bỏ được bất cứ thứ gì. Nếu ngày hôm đó thấy chỗ sổ sách kia mà tôi làm bộ không thấy gì, có lẽ cũng sẽ không xuất hiện hậu quả thế này, có lẽ sẽ không ai biết chuyện, có lẽ nhị đệ muội sẽ không phải chết.”

Thẩm Phúc lắc đầu: “Thật ra bản thân tôi cũng thừa hiểu. Việc này không may mắn dính dáng đến đại tẩu, tẩu cũng không cần tự trách mình. Nếu Phi Nhi đã làm việc này thì sớm muộn gì cũng bị người ta biết. Hơn nữa, nếu không phải Bảo Bảo và tẩu có tình cảm khăng khít, có lẽ... có lẽ tẩu đã ăn hết bát cháo có độc đó rồi. Việc này, Bảo Bảo đã tỉ mỉ kể cho tôi nghe. Nếu nói lời xin lỗi, tôi nghĩ, người nên nói xin lỗi phải là tôi mới đúng.”

Tôi nói: “Nhị đệ, chúng ta là người một nhà. Chuyện đã qua đi rồi, đệ nên mở lòng ra. Đừng tiếp tục gây khó dễ ỉnh thế nữa. Dẫu sao, đệ cũng đâu phải chỉ có hai bàn tay trắng, đệ còn có Linh Nhi, còn Mẫn nhi, phải không? Hai bé còn cần đệ hết lòng chăm chút. Tôi nghe đệ nói, ngày xưa lúc nha đầu đệ thích chết đi, đệ có thể buông tay cô ấy ra để đón nhận nhị đệ muội, vậy hiện giờ, tại sao đệ không làm lại từ đầu?”

Nỗi đau thương trong mắt Thẩm Phúc càng nặng nề hơn, thậm chí còn sắp tràn ra. Y nói: “Khác nhau mà. Dù sao, tôi và Phi Nhi đã sống bên nhau bao năm như vậy, hơn nữa, chúng tôi còn có hai đứa con gái.”

Tôi khẽ thở dài một hơi, không nói năng gì nữa. Thẩm Phúc cũng không nói gì, song tôi cảm nhận được sự đau đớn từ tận đáy lòng của y. Bất chợt tôi nghĩ rằng, trước kia Thẩm Hồng biết tin Liễu Vũ Tường chết đi, đáy lòng chàng cũng đau đớn nhường này sao? Nếu có một ngày tôi chết, ai sẽ đau lòng không thiết sống nữa vì tôi đây? Thẩm Hồng ư? Hay là... Viễn Chấn Đông? Có lẽ, không ai cả. Khi tôi nghĩ đến những điều này, trong lòng bỗng dưng thương cảm âm ỉ một hồi. Tuy rằng Mai Nhiêu Phi đã chết, nhưng vẫn còn một nam nhân thương nhớ nàng như thế, nàng ta vẫn hạnh phúc biết bao.

Một lúc sau, cuối cùng Thẩm Phúc hỏi: “Đại tẩu, hôm nay tẩu đến chỗ tôi, không phải chỉ vì muốn nói những lời này với tôi chứ? Hay còn chuyện gì nữa? Tẩu cứ nói đi.”

Tôi cười áy náy: “Ừm, đúng là có. Hôm nay tôi tới hỏi đệ một chuyện, nhưng hy vọng đệ đừng cảm thấy rầy rà.” Thẩm Phúc gật gật đầu.

Tôi hỏi: “Nhị đệ, đệ có biết chuyện Lão phu nhân bị Mai Mặc Mai đại nhân kiện lên nha môn Tri phủ không?”

Thẩm Phúc nghe tôi nói thế, khẽ giật mình, hỏi lại: “Có chuyện thế ư? Vì sao nhạc phụ đại nhân lại kiện Lão phu nhân?”

Tôi đáp: “Là vì việc của nhị đệ muội. Mai Mặc đại nhân khăng khăng một mực rằng nhị đệ muội bị Lão phu nhân bức tử. Tiêu Nhĩ là nhân chứng giả, Cúc ma ma cũng nhân cơ hội này mà giậu đổ bìm leo, cũng hứa theo làm giả lời khai. Nhưng hiện giờ người của Thẩm gia lại không thể làm chứng, Lão phu nhân có trăm cái miệng cũng không thể biện bạch được. Vì chuyện này tôi mới tới tìm đệ.”

Thẩm Phúc hỏi: “Nương tử tôi đã chết lâu như thế, vì sao đến bây giờ nhạc phụ đại nhân mới tố cáo Lão phu nhân?”

Tôi lắc đầu nói: “Chúng tôi cũng không hiểu là vì nguyên cớ sao nữa. Sao cơ, Mai đại nhân chưa từng nhắc chuyện này với đệ à?”

Thẩm Phúc nói: “Không nhắc, từ sau khi nương tử qua đời, tôi còn chưa gặp ông ấy.”

Y thấy tôi không nói gì thêm, rốt cục cũng hỏi: “Lão phu nhân không sao chứ?” Tôi mỉm cười: “Trong lòng đệ còn quan tâm đến Lão phu nhân sao?”

Thẩm Phúc hồi lâu không nói tiếng nào, cuối cùng lên tiếng: “Trước sau gì bà vẫn là mẹ ruột tôi mà.”

Tôi nói: “Đã có câu nói này của đệ, tất cả đều dễ làm thôi. Ngày mai thắng đường, Tiêu Tiểu nói chắc là Mai đại nhân sẽ đi tìm đệ để vạch tội Lão phu nhân bức tử nhị đệ muội. Nếu đệ không những không giúp Mai đại nhân chỉ điểm mà ngược lại còn giúp Lão phu nhân làm chứng, vậy thì Lão phu nhân sẽ vô sự rồi. Mặc dù nói, chuyện này, Lão phu nhân thật sự sai lầm, nhưng cũng thật tình là do nhị đệ muội làm sai trước. Tính tình của Lão phu nhân trước giờ rất bảo thủ. Có điều nói bà dự đoán được trước hậu quả, bà cũng sẽ không ép bức nhị đệ muội vào bước đường cùng đâu.”

Thẩm Phúc gật gật đầu nói: “Đại tẩu, những gì tẩu nói, tôi đã hiểu cả. Thật ra, trong thâm tâm tôi cũng không thật sự trách cứ Lão phu nhân. Dù sao cái mạng này của tôi cũng do bà ban cho, trên đời này, nếu không có bà thì cũng sẽ không có tôi. Tẩu bảo sao tôi có thể trách bà được?”

Tôi thở phào nhẹ nhõm một hơi, nói từ tận đáy lòng: “Nhị đệ, thường ngày thấy đệ cà lơ cà lắt, chơi bời lêu lổng, thật ra trong ba huynh đệ nhà họ Thẩm, đệ là người sang ý hiểu chuyện nhất, cũng là người trọng tình trong nghĩa nhất. Chuyện này, nếu đệ đã nói thế, tôi về nói với Lão phu nhân một tiếng để bà an tâm hơn. Suốt mấy ngày nay, bà ốm đến mức không nhìn ra hình người, không còn là Lão phu nhân uy phong bát diện như năm đó nữa.”

Thẩm Phúc nói: “Đại tẩu, tẩu chỉ là con dâu của Thẩm gia, trước kia Lão phu nhân làm rất nhiều chuyện không ra gì với tẩu, thế mà tẩu đều không hề so đo. Còn tôi, dẫu gì tôi là con ruột của bà, sao tôi lại oán trách bà chứ? Tẩu về nói với bà đi, bảo bà cố gắng bồi dưỡng sức khỏe, đừng lo lắng quá mức. Dù sao, người cao tuổi rồi, thể cốt không tốt nữa. Chờ thêm vài ngày, trong lòng tôi không còn khó chịu nữa, cảm thấy có thể đối mặt với bà thì tôi sẽ đến vấn an bà.”

Tôi gật đầu nói: “Nhị đệ, tôi thật lòng hy vọng ngày đó có thể đến sớm. Tôi hy vọng Thẩm gia có thể sớm có ngày hưng thịnh. Hy vọng mọi người trên dưới của Thẩm gia, đều có thể đoàn kết một lòng.”

Trong mắt Thẩm Phúc nhất thời cũng tràn ngập hy vọng, y nói: “Nhất định, ngày đó nhất định có thể đến.”

Ra khỏi phòng Thẩm Phúc, tôi cảm thấy bước chân hết sức nhẹ nhàng, thật không ngờ rằng, Thẩm Phúc lại là một người thấu tình đạt lý, trọng tình trọng nghĩa như thế. Ít nhất, trước khi Mai Nhiêu Phi qua đời, tôi không mấy may phát hiện ra. Hiện giờ, trong lòng tôi thấy rất được an ủi. Lão phu nhân có thể có một nhi tử như Thẩm Phúc, thật sự là cái phúc bà tu bao nhiêu năm mới được.

Sau khi ra khỏi phòng, chuyện trò với Bảo Bảo và Mộc Nhan thêm mấy câu, tôi đi thẳng đến chính đường, muốn báo tin tốt lành này cho Lão phu nhân và Tiêu Tiểu.

88. Q.3 - Chương 29: Sao Đốt Nhau Quá Gấp (2)

Lúc bước vào chính đường, tôi thấy một mình Lão phu nhân đang ngơ ngác ngồi ngó người ra trên ghế. Mớ tóc xám của bà rối bời, cả người ngồi đó, tựa như đã mất đi tri giác.

Tôi nhẹ nhàng gọi bà mấy tiếng, bà đều không nghe thấy. Lão phu nhân cứng cỏi ngày xưa đã không còn tồn tại nữa rồi. Đợi đến lúc ý thức được tôi đang gọi, bà mới gượng cười một cái, nói: “Dung Nhi, con không cần phải nói gì đâu. Con đi dọn đồ nha đầu, chuẩn bị đầy đủ cho ta những vật phẩm dùng khi ngồi đại lao, ta biết hôm nay mình không về được nữa.”

Tôi vô cùng ngạc nhiên khi thấy Lão phu nhân nói vậy, chậm rãi an ủi bà: “Lão phu nhân, người đừng chán chường thất vọng thế, con đã đi xin Tướng quân, huynh ấy đã đồng ý giúp rồi.”

Khoẻ miệng Lão phu nhân cố rặn ra nét tươi cười: “Dung Nhi, từ hôm trước đến giờ, quả thật đã làm khó cho con, Có điều, những lời con và Tiêu Tiểu nói, ta đã nghe cả rồi. Nếu Phúc nhi giúp Mai huyện lệnh chỉ ra chỗ sai của ta, cho dù Tướng quân có chịu hỗ trợ thì cũng vô ích thôi, phải không? Con có từng nghe những lời Phúc Nhi trách cứ ta hôm đó không? Hiện giờ trong lòng nó hẳn đang hận ta thấu xương, sao lại không vạch tội ta chứ? Ta biết giờ mình thật sự không thoát khỏi tai ương lao ngục rồi. Thật không ngờ

rằng, ta đây tranh đoạt háo thắng hơn nữa đời người, đến khi về già lại phải sống những ngày gần đất xa trời trong đại lao. Quả thật là báo ứng sao?”

Tôi cười bảo: “Lão phu nhân, con nghĩ rằng trong lòng người đã hiểu nhầm nhị đệ rồi. Đệ ấy không phải người như trong tưởng tượng của người đâu. Vừa nãy con đã tìm đệ ấy nói chuyện. Không những sáng mai đệ ấy không vạch tội người, mà còn muốn giúp người làm chứng, chứng minh cái chết của nhị đệ muội không có liên quan gì tới Lão phu nhân.”

Lão phu nhân nghe những lời tôi vừa nói, một lúc sau còn chưa lấy lại được tinh thần. Cuối cùng, bà có phần không tin nổi hỏi lại: “Thật thế sao? Phúc Nhi nói thế thật à?” Tôi gật gật đầu: “Nhị đệ còn nhờ con chuyển lời với Lão phu nhân, người nhất định phải cố gắng bồi dưỡng sức khỏe, chờ đến khi nào đệ ấy cảm thấy trong lòng không còn vướng mắc nữa thì sẽ đến thăm Lão phu nhân đấy. Đệ ấy còn nói rằng, người là mẹ ruột đệ ấy, giữa mẫu tử với nhau, có gì mà thù oán chứ?”

Lúc tôi nói hết câu, thân mình Lão phu nhân run lên một trận, thì thảo nói: “Mẹ ruột... mẹ ruột...” Tiếp đó, như là tự lẩm bẩm một mình, hoặc như là đang nói với tôi: “Phải rồi. Còn không phải sao? Ta là mẹ ruột Phúc Nhi mà.”

Trong thoáng chốc, tôi cảm thấy vẻ mặt cử chỉ của Lão phu nhân hơi quái lạ, nhưng cũng không nghĩ nhiều. Lại khuyên giải bà vài câu, gọi nha hoàn đến chăm sóc bà rồi cáo từ lui xuống.”

Sáng sớm ngày hôm sau, Tiêu Tiểu đã chờ chúng tôi trước, đi cùng y còn có cả Băng Ngưng. Mấy hôm trước Băng Ngưng áp tải một lô rượu đến An Khâu, tôi vốn cho rằng mấy hôm nữa cô mới về, không ngờ cô lại về sớm như thế. Tôi mặc xong y phục thì mở cửa, mời hai người vào, dùng điểm tâm cùng nhau rồi đến chính đường gặp Lão phu nhân.

Hôm qua, tuy rằng tôi đã an ủi Lão phu nhân, nhưng trong lòng Lão phu nhân trước sau gì cũng không đủ kiên định, bởi lúc ăn điểm tâm, bà thất thần năm lần bảy lượt, ăn cả nửa canh giờ rồi mà vẫn chưa xong nửa bát cháo. Tôi thấy vậy, trong dạ không đành bèn nói: “Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta tới nha môn thôi.” Thế là, cả đoàn người ra khỏi đại môn Thẩm gia, ngồi lên kiệu, đi thẳng đến nha môn.

Bởi vì còn quá sớm nên chúng tôi đợi bên ngoài cổng nha môn một lúc lâu mới đến lúc thẳng đường. Vẫn là nha dịch tam bang lục phòng, mặc trang phục sai dịch đứng sang hai bên, khí thế uy vũ nói không nên lời. Đỗ Diên Sùng vẫn ban cho Lão phu nhân ban tọa, Mai Mặc dẫn theo Tiêu Nhĩ và Cúc ma ma đứng sang một bên.

Theo lý thuyết, lúc mặt trời mọc cao ba con sào là nha môn có thể thẳng đường thẩm án, nhưng chúng tôi chờ một lúc lâu trên công đường, Đỗ Diên Sùng vẫn chưa có ý bắt đầu. Lúc này, người vây xem phía bên ngoài còn nhiều hơn lần trước, đều đứng đây thì thầm với nhau, bàn tán sôi nổi về vụ kiện tụng ngày hôm nay.

Cuối cùng, Mai Mặc có phần không giữ được bình tĩnh, hỏi: “Đỗ đại nhân, theo hạ quan được biết, dựa theo quy củ trước đây, hiện tại đã có thể thẩm án, nhưng không biết vì sao đại nhân còn chưa bắt đầu.”

Đỗ Diên Sùng khoát khoát tay nói: “Chờ thêm chút nữa.” Trong lòng tôi biết, lão ta đang chờ Tướng quân. Quả nhiên, qua thêm nửa canh giờ, có người hô to: “Trần quan đại tướng quân đến rồi.” Ngay sau đó, Viên Chấn Đông vận triều phục mang theo mấy thị vệ, uy phong lẫm liệt bước đến. Đỗ Diên Sùng và Mai Mặc vội vàng hành lễ với huynh ấy.

Viên Chấn Đông nói: “Thôi, hai vị đại nhân không cần đa lễ. Hôm nay, bản quan đến để xem thẩm án. Đại nhân vẫn cứ tiến hành như thường lệ là được.” Đỗ Diên Sùng vội vàng lời, đồng thời sai người bưng một chiếc tựa gỗ đàn để chịu lên cho Tướng quân.

Thời gian dần dần trôi qua, Đỗ Diên Sùng vẫn chưa có ý muốn thẩm án. Ngay cả Viên Chấn Đông cũng bắt đầu thấy sốt ruột. Hỏi: “Đỗ đại nhân, hiện giờ không còn sớm nữa, vì sao không bắt đầu thẩm án đi? Hiện giờ là ngày Tam phục tháng Sáu, trời nóng bức, theo ý ta, nên thẩm tra xử lý cho sớm, để những người liên quan tới vụ án và bách tính có thể nhanh chóng về nghỉ ngơi cho sớm.”

Đỗ Diên Sùng đành phải đứng lên, chấp tay nói: “Khởi bẩm Đại tướng quân, không phải hạ quan không chịu thẩm án, mà là còn một nhân vật quan trọng vẫn chưa đến.”

“Hả?” Viên Chấn Đông hỏi: “Là ai thể diện lớn thế? Lại có thể bắt ngàn này người ở công đường chờ đợi. Người đó cũng thật phách lối quá đấy.”

“Ha ha ha, Đại tướng quân đang nói bản vương đó sao?” Theo tiếng cười, Tiết vương gia dẫn theo tùy tùng, sai bước đi đến. Ngay sau đó, tất cả những người trong công đường và cả bách tính đứng xem bên ngoài đều ào ào quỳ xuống vãn an Tiết vương gia. Tiết vương gia vung tay lên, cất cao giọng nói: “Miễn lễ! Không cần giữ lễ tiết! Hiện giờ bắt đầu thẩm án đi.”

Đỗ Diên Sùng đáp lời, một lần nữa trở lại ghế ngồi, chuẩn bị thẩm tra xử án. Một án kiện thể này lại có thể lôi kéo được cả Tiểu Lang Tiết Vương gia và Trấn quan đại tướng quân Viên Chấn Đông đến nghe xử, thật sự là hết sức ngạc nhiên, thế nên, những bách tính đứng xem lại càng tụ tập đông hơn. Đỗ Diên Sùng ngồi trên ghế, như giẫm trên băng mỏng, cảm thấy cực kỳ mất tự nhiên.

Bởi vì trên công đường có thêm một vị Tiết vương gia, cho nên Đỗ Diên Sùng bảo Tiêu Nhĩ và Cúc ma ma nói lại lời khai của họ thêm một lần nữa.

Đợi đến khi bọn họ thuật lại xong, Đỗ Diên Sùng nói: “Thẩm Lão phu nhân, bà còn gì để nói không? Hoặc là, bà có nhân chứng nào có thể giúp bà làm chứng rằng bà không bức tử Nhị thiếu phu nhân của Thẩm gia không? Nếu không có, sau khi vụ án này kết thúc, bà nhất định sẽ bị giam vào đại lao của huyện nha.”

Bởi chúng tôi đã biết Thẩm Phúc sẽ xuất hiện làm chứng cho Lão phu nhân, nên không ai lo lắng gì.

Tiêu Tiểu nói: “Đỗ đại nhân, trước khi ngài chấm dứt vụ kiện này, thảo dân có một vấn đề muốn thỉnh giáo ngài.”

Đỗ Diên Sùng gật đầu: “Người nói đi.”

Tiêu Tiểu nói: “Đỗ đại nhân, trong vụ kiện này, người của Thẩm gia đứng ra khai khẩu cung, có phải là không được tin tưởng vì nghi ngờ rằng có bao che không?” Đỗ Diên Sùng nghe hỏi thế, lập tức đáp: “Phải.”

Tiêu Tiểu lại nói tiếp: “Thế thì tốt, vậy thảo dân xin hỏi Đỗ đại nhân, người nói nhiều người của Thẩm gia như thế, nhưng không một ai có thể xuất hiện làm chứng đúng không?”

Đỗ Diên Sùng ngẫm nghĩ một chút rồi trả lời: “Cũng chưa chắc, có một người có thể.”

Giờ Tiêu Tiểu mới cười nói, “Đỗ đại nhân, người mà ngài nói là Nhị công tử của Thẩm gia phải không?”

Đỗ Diên Sùng có phần tán thưởng đáp: “Đúng thế, tuy rằng Nhị công tử của Thẩm gia cũng là chí thân với Lão phu nhân, thế nhưng dù sao người chết cũng là thê tử của Nhị công tử, lại nghe nói tình cảm phu thê với Nhị thiếu phu nhân đặc biệt thâm thiết. Bởi thế, lời hấn nói nhất định rất có giá trị tham khảo. Cho nên, Nhị công tử Thẩm gia có thể làm nhân chứng cho bản án này.”

Tiết vương gia bên cạnh tiếp lời: “Án kiện này thật ra vốn không cần thẩm vấn. Nhị thiếu phu nhân đã chết kia, nếu trong lòng nàng từ đầu đã nghĩ đến việc đi tìm cái chết thì người khác không thể ngăn cản được. Còn nếu trong lòng nàng ta không muốn đi vào đường cùng, cho dù người khác có nói gì, làm gì đi nữa thì nàng ta cũng sẽ không chết. Cho nên sao có thể nói là Lão phu nhân bức tử Nhị thiếu phu nhân chứ? Theo ý ta, án kiện này thật sự không cần thẩm tra nữa, có thẩm tra tiếp cũng chỉ uống công thôi.”

Lời Tiết vương gia vừa ra khỏi miệng, trong lòng những người khác càng không tán đồng, nhưng cũng không dám nói gì. Lúc này, Viên Chấn Đông cười nói: “Vương gia nói quả thật có đạo lý. Nếu biết sớm như vậy, thật ra cũng chẳng cần thẩm vấn nữa. Nhưng hiện giờ đã đến tình trạng này rồi, đương nhiên phải tiếp tục thẩm án thôi. Nếu không làm thế, sao có thể che lấp được miệng lưỡi người trong thiên hạ đây?”

Tiết vương gia nghe những lời nói không biết châm chọc hay nịnh hót của Viên Chấn Đông xong, trong phút chốc không biết nói gì cho phải. Đỗ Diên Sùng vội thừa cơ hội này sai nha dịch đến Thẩm gia truyền Thẩm Phúc.

Chẳng bao lâu sau, Thẩm Phúc đã được dẫn đến công đường, Ánh mắt của y vốn đã vô cùng tiêu tụy, nhưng không hiểu sao, tôi cảm thấy y càng thêm tiêu tụy hơn, hoàn toàn khác với Thẩm Phúc tôi gặp hôm qua. Hôm qua lúc tôi gặp Thẩm Phúc, mặc dù y đau thương thấu xương, nhưng cũng không đến nỗi thế này.

Đỗ Diên Sùng đập kinh đường mộc, nói: “Thẩm Phúc, hiện giờ Mạc Mai đại nhân tố cáo Thẩm lão phu nhân bức tử thê tử Mai Nhiêu Phi của ngươi, có chuyện như thế không? Ngươi phải nói thật, không được gian dối.”

Thẩm Phúc đưa mắt nhìn Lão phu nhân, lúc này, Lão phu nhân tóc bạc trắng, ngồi trên ghế, biểu cảm trên mặt khó tránh khỏi có phần căng thẳng khôn nguôi.

89. Q.3 - Chương 30: Khi Chân Tướng Đã Rõ Ràng

Âm thanh của đại bản vang lên từng tiếng từng tiếng một. Tiếng rên của Thẩm Phúc cũng yếu ớt đi từng chút từng chút một.

Ngay khi tôi đang lo lắng liệu có phải Thẩm Phúc đã không thể chống cự được nữa không thì bỗng nhiên có người cao giọng hô lên: “Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa! Van xin các người đừng đánh nữa!”. Ngay sau đó, có một người nhào lên người Thẩm Phúc, ngay lập tức, đại bản của đám nha dịch đều đánh vào người bà ta.

Tôi ngẩng lên mới phát hiện người đó là Cúc ma ma. Giờ này khắc này, bà ta đang che chở cho Thẩm Phúc, chính mình nhận những đại bản của nha dịch. Trong phút chốc, tôi cảm thấy không tài nào hiểu nổi.

Đỗ Diên Sùng nói: “Người đâu, lôi bà ta ra, tiếp tục đánh cho xong tám tám mươi đại bản.” Ngay tức thì, có nha dịch bước đến lôi Cúc ma ma ra.

Cúc ma ma gào lên: “Van xin các người đừng đánh nó nữa, van xin xin các người đừng đánh nữa! Tôi nói thật, là tôi tạo lời khai giả, trên thực tế, Nhị thiếu phu nhân không bị Lão phu nhân bức tử. Là bản thân cô ấy làm chuyện sai lầm trước, cảm thấy nếu sống trong thế gian sẽ liên lụy đến hai vị tiểu thư và Nhị công tử, cho nên mới tự sát!”.

Cúc ma ma vừa nói ra, Đỗ Diên Sùng liền ra lệnh: “Đừng đánh nữa! Cúc ma ma, ngươi lặp lại những lời vừa nói một lần nữa.” Thế là, Cúc ma ma lặp lại một lần nữa.

Đỗ Diên Sùng quát hỏi: “Cúc ma ma, nếu chân tướng sự việc là như thế, vậy tại sao ngươi lại ngụy tạo lời khai, để vu oan cho Lão phu nhân? Ngươi rốt cuộc toan tính điều gì? Những lời ngươi nói bây giờ là thật hay giả?”.

Cúc ma ma quỳ trên mặt đất, nước mắt nói: “Hồi bẩm đại nhân, những lời hiện giờ lão phụ nói đều là sự thật. Lời làm chứng lúc ban đầu... mới là giả. Chẳng qua là bởi vì lão phụ... lão phụ ở Thẩm gia hầu hạ bao năm như thế, kết quả lại bị Lão phu nhân đuổi ra khỏi Thẩm gia, trong lòng khó chịu, cho nên... cho nên mới ngụy tạo lời khai để trả thù Lão phu nhân.”

“Ồ?” Đỗ Diên Sùng hỏi: “Thế tại sao bỗng nhiên lương tâm ngươi lại dậy à?”.

Cúc ma ma nghĩ ngợi, đoạn nói: “Vì lúc lão phụ nghe thấy thánh chỉ nói muốn xử tử Lão phu nhân, đã thấy áy náy. Dù sao tốt xấu gì thì lão phụ cũng đã đi theo Lão phu nhân nhiều năm như vậy, trước kia Lão phu nhân đối xử với lão phụ cũng không bạc. Lại vì lão phụ thấy Nhị công tử vì lật lại lời khai mà bị đánh...”. Bà ta nói đến đây, nghẹn ngào thêm đôi phần: “Từ nhỏ đến lớn, Nhị công tử đều do lão phụ chăm nom. Nhị công tử bị đánh là do lão phụ ngụy tạo khẩu cung, lão phụ thật sự không đành lòng nên giờ mới khai ra sự thật. Xin đại nhân minh xét, những lời nói của lão phụ đều là thật, nếu có nửa câu nói dối, tình nguyện bị đại bản đánh chết ngay bây giờ.”

Đỗ Diên Sùng trầm ngâm không nói gì cả, lại hỏi Tiêu Nhĩ và Thẩm Phúc: “Tiêu Nhĩ, Thẩm Phúc, hai người các ngươi nói thế nào?”.

Tiêu Nhĩ hai chân mềm nhũn, vội quỳ mọp xuống đất nói: “Đỗ đại nhân, tiểu nhân có tội, tiểu nhân có tội, tiểu nhân xin khai thật, là Mai đại nhân muốn tiểu nhân hãm hại Lão phu nhân bằng mọi giá. Ngài ấy

chẳng những cho tiểu nhân ngân lượng mà còn uy hiếp tiểu nhân, nếu tiểu nhân không chịu làm giả khẩu cung thì sẽ lấy cái mạng già của tiểu nhân. Đổ đại nhân tha mạng, tha mạng a”.

Thẩm Phúc hít một hơi thật sâu, cổ nén đau đớn nói: “Đổ đại nhân, những gì lúc trước tôi nói đều là nói dối. Không phải tôi muốn làm thế mà là có người uy hiếp tôi. Tôi cũng không còn cách nào khác. Nhưng lòng bàn tay là thịt, mu bàn tay cũng à thịt. Lão phu nhân là mẹ ruột của tôi, muốn tôi trở mặt nhìn bà mất mạng, tôi không làm được”.

Đỗ Diên Sùng nghe Thẩm Phúc nói vậy thì có phần nghi ngờ hỏi: “Thẩm Phúc, người nói là có người uy hiếp người? Ai uy hiếp người? Còn nữa, người nói cái gì mà lòng bàn tay là thịt, mu bàn tay cũng là thịt, là ý gì hả?”

Thẩm Phúc cúi đầu thật thấp, hồi lâu sau mới lên tiếng: “Trước khi tôi đến quan phủ làm chứng, có người đã bắt hai đứa con gái của tôi, uy hiếp tôi muốn tôi làm giả lời khai. Bọn chúng nói, nếu tôi không chịu làm, hai đứa con gái của tôi... Linh Nhi và Mẫn Nhi sẽ mất mạng”.

Đỗ Diên Sùng nghe vậy giận dữ nói: “Lại còn có kẻ như thế? Mai đại nhân, chuyện này có phải có liên quan đến người không?”.

Mai Mặc nghe xong, quỳ phịch xuống đất: “Tri phủ đại nhân minh giám, hạ qua... hạ quan chưa từng làm chuyện như thế. Xin tri phủ đại nhân minh giám!”.

Đỗ Diên Sùng nói: “Ta không cần phải minh giám nữa. Nếu người có thể bắt Tiêu Nhĩ vu oan cho Thẩm lão phu nhân, đương nhiên có cách bắt cóc con nhà người ta, uy hiếp ta người ta ngụy tạo khẩu cung. Tốt xấu gì đứa bé kia cũng là cháu ngoại người, sao người tàn nhẫn thế? Mai đại nhân, uống công ta và người cùng qua lại nhiều năm như thế, vậy mà không nhận ra người là người như vậy”.

Lúc này, Mai Mặc hết đường chối cãi, chỉ ấp bắp không nói nên lời.

Đỗ Diên Sùng hỏi Thẩm Phúc: “Thẩm Phúc, người uy hiếp người là ai? Là Mai Mặc à?”. Thẩm Phúc lắc đầu, nói: “Người uy hiếp tôi chỉ viết một tờ giấy, không biết dùng cách mà đặt được phòng tôi, có điều tôi thật sự không tìm thấy hai con tôi. ”

“Ồ?” Đỗ Diên Sùng nói: “Nói như thế, chẳng lẽ là người của Thẩm gia làm?”.

Thẩm Phúc lắc đầu, cười khổ đáp: “Việc này, tôi cũng không biết nữa, có lẽ là có kẻ mua chuộc được hạ nhân của Thẩm gia”. Nói đến đây, vẻ mặt Thẩm Phúc âm trầm hẳn đi: “Đổ đại nhân, tôi van đại nhân, nhất định nghĩ cách tìm được hai con tôi. Nếu hai đứa nó mà xảy ra chuyện gì, tôi... tôi sao có thể xứng đáng với người mẹ đã qua đời của hai đứa nó?”.

Đúng lúc này, bỗng nhiên có hai nha dịch chạy vào bẩm báo: “Khởi bẩm đại nhân, bên ngoài có một người tự xưng là Minh Nguyệt Hân Nhi, nói là có chuyện rất quan trọng muốn gặp được đại nhân ”.

“Minh Nguyệt Hân Nhi? Là người ở đâu ?”. Đỗ Diên Sùng hỏi.

Tôi vội trả lời: “Khởi bẩm đại nhân, Minh Nguyệt Hân Nhi là nha hoàn của phận thiếp. Cô ấy đã đến đây, có lẽ là có chuyện gì đó”.

Đỗ Diên Sùng gật gù đầu, nói: “Truyền vào”. Ngay lập tức Minh nguyệt Hân Nhi được dẫn vào.

Minh Nguyệt Hân Nhi lao đảo chạy vào, thở không ra hơi, đứng trên công đường nhuần khí cả nửa buổi mới lên tiếng được: “Đại nhân, Nhị công tử, Lão phu nhân... Thiếu phu nhân, hai vị tiểu thư được trả về rồi. ”

“Hả? Được trả về rồi sao? Thật sự có chuyện này?” Đỗ Diên Sùng hỏi.

“Vâng”. Minh nguyệt Hân Nhi đáp: “A Thanh ra ngoài mua đồ, lúc sắp đến cửa chính thì nghe có tiếng trẻ con khóc truyền ra từ bụi cỏ trong vườn, tỷ ấy chạy vào nhìn thì phát hiện ra hai vị tiểu thư đang nằm ở đó. Linh nhi tiểu thư đang khóc òa lên, còn Mẫn Nhi tiểu thư thì đang ghé vào người muội muội dỗ dành. A Thanh vội đưa hai vị tiểu thư vào. Chúng nô tỷ hỏi Mẫn Nhi tiểu thư hồi lâu thì mới hiểu được chút ít, hai cô bé bị người ta bế đi, sau đó lại bế về chỗ bụi cỏ. Lúc Bảo Bảo thu dọn phòng cho Nhị công tử thì phát hiện ra tờ giấy uy hiếp. Mọi người bèn kêu nô tỷ chạy đến đây, nói rõ chuyện này ra. Tại nô tỷ đi

nhANH quá ”. Minh Nguyệt Hân Nhi tựa như đang kể chuyện, lúc nói đến đoạn cuối, bản thân cũng có chút đắc ý.

Thẩm Phúc nghe nói hai cô con gái của mình đã trở về, vội vàng hỏi: ” Minh Nguyệt Hân Nhi, hai đứa có bị thương không?”

Minh Nguyệt Hân Nhi lắc đầu đáp: “Không có đâu, vui vẻ hoạt bát hết như trước. Nhưng mà Nhị công tử, khi không cậu quỳ trên mặt đất làm gì thế? Có phải trên mặt đất mát hơn một tí không?” Từ trước đến nay, Minh nguyệt Hân Nhi nói chuyện chưa bao giờ để ý đến thời điểm không gian, con bé vừa mới dứt lời, đã có nha dịch bật cười.

Tôi nói với Đỗ đại nhân: “Đỗ đại nhân, nếu đã điều tra rõ chân tướng, có phải Lão phu nhân đã có thể trở về rồi không ”

Đỗ Diên Sùng do dự một chút mới nói : “Theo lý là vậy. Nhưng hiện tại, Thánh thượng hạ thánh chỉ, vậy thì khác rồi.” Lão vừa trù trù vừa vắn ý Tiết vương gia và Viên Chấn Đông: “Tướng quân, Vương gia, ý của hai vị thế nào?”

Tiết vương gia lập tức nói: “Còn gì mà nói nữa? Thả người!” Viên Chấn Đông gật gật đầu: “Ta cũng đồng ý với ý kiến của Vương gia.”

“Nhưng về phía Hoàng thượng...” Đỗ Diên Sùng, còn mang lòng sợ hãi nói.

Tiết vương gia đưa tay lên nói: “Chuyện này không phiên đến người quan tâm. Trình tổng quản, phía hoàng huynh, người đã biết phải bắt thế nào chưa?”. Trình tổng quản nọ giờ mới chấp ta nói: “Chúng nô tài hiểu rồi, xin Vương gia yên tâm”. Tiết vương gia gật gù: “Chẳng phải chuyện đã xong rồi đó sao? Vốn cũng chẳng phải chuyện gì to tát, hà cớ phải làm cho phức tạp thế? ”

Ngay sau đó, Đỗ Diên Sùng hạ phán quyết: Lão phu nhân vô tội được phóng thích, Mai mặc xúi giục thuộc hạ, vu cáo hãm hại người khác, tước mũ miện lông công, bãi chức huyện lệnh thất phẩm, biếm làm thứ dân, vĩnh viễn không được bổ nhiệm; Tiêu Nhĩ bị xúi bẩy, mưu hại người khác, suýt nữa tạo thành án oan, đánh một trăm đại bản, Cúc ma ma theo lý thì cùng tội, nhưng niệm tình sớm biết đường tỉnh ngộ, lại có Thẩm Phúc là người liên can cầu tình, đánh ba mươi đại bản, đuổi ra khỏi nha môn.

Sau khi Đỗ Diên Sùng phán quyết xong, nhất thời tất cả mọi người đều vỗ tay tán dương.

Hết tập 1

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuu-dung>